

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MERYEM SOYLU
**BAYTAR
HANIM**

SAYE

1. BÖLÜM

BENİM YUVAM SENSİN

Nefesimizin bize yetmediğini düşündüğümüz anda derin nefesler almaya çalışsak da yeterli olmaz bir türlü. Sorunun ciğerlerimiz olduğunu düşünürken asıl sorun kalptedir. Kalp yorulup kenara çekilince aldığımız nefes de fayda etmiyordu işte. Bir sürü kurtçuk vardı içimde. Bir bir vücuduma yayılırken ilk önce kalbimi kemirmeye başlamışlardı. Kalbim belki de en hassas noktam olduğu içindi bu seçim. Sonuçta aklım bile kalbim olmadan bana yetmeyecekti. Duygularım ziyana uğradığında beni hangi organım teselli edebilirdi ki?

Bu sabah ilk uçakla İstanbul'dan kendime yuva edindiğim şehre gelmiştik. Gelir gelmez yorgun olduğumu bahane ederek evime geçtim. Cihangir'e olan kırıklığım kalbime yer ettiğinden beri kendim gibi davranamıyordum. Bendeki değişikliği fark etse de yaşadıklarına vermişti sanırım. Sonuçta kolay şeyler de yaşamamıştım. İkinci defa kaçıyordum evimden. İkinci defa... İlki tesadüf olsa da Cihangir yardım etmişti kaçmama. Hayatım bir kaçış döngüsü içine girmişti sanki. Ama en azından bu sefer babam da annem de nereye gidebileceğimi biliyordu. Yine de bu durum iyi mi kötü mü yaşadıkça görecektik.

Güzel bir duş alıp odama yeni atmıştım kendimi. Bu eve daha alışmamıştım. Sonuçta yeni taşınmıştık ve ben çok uzaktım. Burçak işte olduğu için yalnızdım ve hiç çalışacak gücüm yoktu. Telefonumu babam elimden aldığı için Cihangir'den Yusuf'u arayıp haberdar etmiştim. Çocuk bir anda patronunu kaybetmişti ama Burçak sağ olsun benim acil bir durumdan dolayı İstanbul'a gittiğimi söylemiş. Beni hep idare eden güzel arkadaşım... Hayatıma iyi ki girmişti.

Şimdi ise yatağıma yatmış içimi karartan sesleri dinliyordum ve hiçbirisi güzel şeyler söylemiyordu. Belki de benim hatam. Sorup anla-

madan kendim kurup kendim oynuyordum. Her şeyi anlıyordum da Cihangir'in fotoğrafı saklamasını bir türlü anlayamıyordum. Kimdi o kız? Neden kitabın tozlu sayfalarında hâlâ yer ediniyordu? Benim hasretim de esaretim de Cihangir'ken o kalbinin en ücra köşelerinde başkasını mı saklıyordu? Belki de biraz uyusam iyi olacaktı. Beni aldatma ihtimalini düşünmek dahi istemiyordum. Allah'ın cezası fotoğrafta tarih de yoktu. Fakat yine de eskiydi fotoğraf. Ama hâlâ çok yakışıklıydı...

Gözlerimi araladığımda odamın içi karanlıktı. Akşama kadar uyumuştum sanırım. İnsan bazen unutmak isteyince uykuya sığınıyor. Beyin de bu durumu anlıyor gibi seni uzun süreli uyumaya itiyordu. Üstümdeki pikeyi fark etmemle Burçak'ın geldiğini anlamıştım. O örtmüş olmalıydı. Yoksa benim bunu düşünecek hâlim bile yoktu.

Burçak beni en iyi tanıyan arkadaşımdaydı. Ailemle ilgili birçok şeyi biliyordu. Cihangir'le deniz kenarındayken onu arayıp her şeyi anlattığımda da hiç şaşırmadı ama şimdiki durumu nasıl anlatırdım bilmiyorum. İlk önce Cihangir'le konuşmam gerekiyordu. Bundan da istemsiz bir şekilde kaçırıyordum. Belki de duyacaklarımdan korkuyordum. Ona ne fotoğrafı ne de fotoğrafta saçlarına öpücük konduğu kadını sordum. Cevabından endişeliydim işte. Kendim kurduğumda hepsi ihtimallere dayanıyordu ama onun dudaklarından dökülenler gerçekler olacaktı. Ben gerçeklere hazır mıydım peki?

Hayır...

Kalbim, sevdiğim adamın kalbinde başka bir kadının varlığını kaldıramazdı.

Üzerimdeki pikeyi atarak oturur pozisyona geldim. Elimle gözlerimi ovdum. Kendimi dinlenmiş hissetmek yerine yorgun ve uykusuz hissediyordum. İnsanın ruhu dinlenmediğinde bedeni nafile bir çabanın içine giriyordu. Odamın kapısının açılmasıyla Burçak içeri girdi. Benim uyanık olduğumu fark ederek ışığı açıp yanıma geldi.

"Bebeğim uyanmışsın. Cihangir kapıda seni soruyor."

Hayır, hayır şimdi olmaz. Şimdi konuşmak istemiyorum onunla.

"Uyuduğumu söyler misin Burçak?"

Sesim de bedenim gibi yorgundu ve çatlayarak çıktı. Burçak çoktan tek kaşı havada, dikkatli bakışlarını üzerime dikmişti bile.

"Ama uyumuyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Sadece bu hâlimle beni görsün istemiyorum."

Altımda eşofman ve üzerimde de uzun kollu bir badi vardı. Saçlarımı açık bıraktığım için dağılmıştı. Yine de Burçak söylediklerime inanmamış olacak ki imalı bir bakış atıp ayağa kalktı.

“Öyle olsun ama ben yutmadım. O da yutar mı bilmem.”

Odadan çıktığında sıkıntılı bir nefes verdim. Biliyordum, birazdan beni sorguya çekecekti. Aradan kısa bir süre geçmesinin ardından Burçak, Cihangir’i göndermiş olacak ki elinde bir kutuyla tekrar odaya girdi. Gözlerim elindeki kutudayken yanıma yaklaşarak bana uzattı. Manasız bakışlarıma göz göze geldiğimizde de devam ediyordum. “Bu ne?”

Gülümseyerek elindeki kutuyu salladı. “Cihangir gönderdi. Sana yeni telefon almış.” Histerik bir hareketle Burçak’ın elindeki telefonu aldım. “İçinde hat da varmış, öyle dedi.” Ne diye bana telefon alıyordu ki? Ben kendi telefonumu kendim pekâlâ alabilirdim. Sinirle ayağa kalkıp dolabımdan üzerime bir hırka aldım. Burçak ani tavrımı anlayamamış olacak ki ayağa kalktı. “İnci ne oluyor?”

Burçak’ın sorusunu görmezden gelerek hırkayı üzerime geçirip telefonu alarak koridora çıktım. Kapıda ayağıma terliklerimi geçirirken mırıldandım.

“Benim Cihangir’le konuşmam gerekiyor.”

Burçak’ın cevabını beklemeden hızlı adımlarla bir kat aşağı indim. Cihangir’in dairesinin önüne geldiğimde kapıyı sabırsızca çalarak beklemeye başladım. Kısa sürede üzerinde benim gibi eşofmanı ve tişörtüyle kapıyı açan Cihangir gözleri kısılmış beni inceliyordu. “Sen uyumuyor muydun?”

Suçumu bastırmak istercesine elimdeki kutuyu salladım. “Bu ne Cihangir?”

Kutuya bakarak kaşlarını çattı. “Ne olduğunu biliyorsun.”

Sinirle kutuyu ona uzattım. Belki de kavga edecek yer arıyordum. Onunla sürtüşecek, içimdekileri dökecek sebepler lazımdı. Kaçak oynuyordum ama korkuyordum. O benim buradaki tek dayanağımdı, siz hiç en güvendiğiniz yerden kırılmaktan korktunuz mu?

“Senden böyle bir şey istedim mi? Ne diye bana telefon alıyorsun?”

Nefesini sert bir şekilde dışarı bıraktı.

“Ne var ki bunda güzelim? İhtiyacın vardı, ben de aldım.”

Ters bakışlarımla birleşen sert sesim içimdeki yangındandı. “İhtiyacım varsa pekâlâ ben alabilirim. Senin parana ihtiyacım yok benim.”

Cihangir'in yüzü buz kestiğinde bir nebze de olsa dediklerime pişman oldum. Kolumdan tutarak beni kapının kenarına yasladı. Başını yana yatırıp gözlerini kapattı. Dudağını ıslatırken burnundan derin bir nefes aldı. Sakin kalmaya çalışıyordu ama karşısındaki kişi çoktan ipleri koparmıştı. "Derdin ne yavrum? Ne zaman böyle gereksiz abartsan altından başka bir şey çıkıyor."

Ah be yüzbaşım ne kadar da haklısın. Ne kadar da iyi tanıyorsun beni. Peki, benim eksikliğim ne? Ben niye hâlâ seni tanımakta kendi mi yetersiz hissediyorum? Yine de yanıliyordun, ben çok da güçlü bir kız değildim işte. Benim de senin gibi korkularım var. Ayrıca pek de abartmış sayılmam.

"Gereksiz öyle mi? Senin için öyle olabilir ama benim için önemli."

İkimiz de birbirimize ters bakışlar atarken karşı kapı açıldı. Sanırım fazla ses yapmıştık ya da yapmıştım.

"Komutanım bir sorun mu var?"

Bir türlü sevedemediğim teğmen de Cihangir'den nasibini almak üzereydi.

"Yok bir şey."

Teğmen başıyla onaylayıp içeri girince Cihangir hâlâ kolumda olan eliyle beni içeri çekti.

"Sen gel bakalım içeriye."

Salona geçtiğimizde Cihangir elimdeki kutuyu alarak koltuğa fırlattı. Bana döndüğünde elleri belinde sert bakışları üzerimdeydi. Bir an fazla büyük göründü gözüme. Ya da ben çok küçüktüm.

"Söyle bakalım derdin ne? Ne yaptım yine ben?"

Gözlerim elalarına tutunmuş bütün derdimi anlatıyordu aslında ama dilim susmuş inkâr ediyordu. İçimdekileri dökmek istiyor ama tereddüt içinde kıvranıyordum.

"Yok bir şey."

Yanaklarını şişirip serbest bırakarak iki adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Kocaman ellerini yanaklarıma koyarak başparmaklarıyla yüzümü okşadı. Biraz önceki sert bakışları yerini sıcacık bakışlara bırakmıştı.

"İnci'm, bak sabah uyandığından beri aynısın. Fark etmiyor muyum sanıyorsun? Dün gece seni öptüğüm için mi böylesin? Seni kırdıysam affet beni ama kötü bir niyetim yoktu benim." Parmaklarını dudağımın kenarına indirdi. "Ben sandım ki sen de istiyorsun. Yoksa

asla dokunmazdım. Hem sadece masum bir öpücüktü.” Bilmiyordu ki ben o öpücükle yeniden doğmuştum. Bilmiyordu ki parmakları ateş, bense o ateşe alışık olmayan suydum. Bilmiyordu ki beni kendine sıkı sıkı bağlıyor, üzerine kör düğümler atıyordu. Bilmiyordu ki karşısındaki kadın kıskançlıktan şaşkına dönmüştü. Bilmiyordu ki kalbim kırılmış, kelebeklerim ölmüştü. Gözümden akan bir damla yaşı hemencecik sildi. “Yapma okyanus gözlüm, ağlama. Söz bir daha elini bile tutmam sen istemeden.”

Beni o kadar yanlış anlıyordu ki... Hoş ben de doğru anlaması için bir şey yapmamıştım ama daha fazla dayanamadım. Bu yaptığım hem kendime hem de ona eziyetti.

“Ezel’i de öptün mü Cihangir? Onun saçlarını da okşadın mı benimkiler gibi? Onu da mı Cihangir’deki evine götürdün? Onu da orada öptün belki, belki de daha fazlası...” Elleri yüzümden düştüğünde başımı yana eğip üzgün gözlerle gözlerine baktım. “Ona da sol yanım dedin mi yüzbaşı?”

Bedeni gerildi... Kararan elalarına çatılan kaşlarının gölgesi düştü. Bakışları bir anda buz kesti sanki. İçim ürperdi. Yanlış bir isim zikrederek dünyanın en büyük hatasını yapmışım gibi bakıyordu.

“Ne saçmalıyorsun İnci?” Buz gibi sesi içimi ürpertti.

Gözümden inatla akan yaşı silmemin ardından buruk bir şekilde gülümsedim. Elim eşofmanımın cebine giderken bulduğum fotoğrafı çıkarıp Cihangir’e gösterdim. Dikkatli bir şekilde fotoğrafa bakıyordu. Hiç konuşmadı, sadece baktı.

“Bir de arkasına bak istersen.” Çevirip arkadaki yazıyı da gösterirken okuduğunu biliyordum. İçim sızlasa da devam ettim. “Beni geçmiş aşkının avuntusu mu yaptın? Gerçi fotoğrafı sakladığına göre geçmemiş demek ki.”

Son sözlerimle gözleri gözlerimi bulurken ifadesiz bakıyordu bana. Bense inkâr etmesini bekliyordum sabırsızca. Ama dili tutulmuştu sanki. Ya da o kadar doğru tespitler yapmıştım ki verecek bir cevabı yoktu. Gözümden birkaç damla yaş daha süzüldü. Daha fazla burada durmanın anlamı yoktu. Göğüs kafesim kalbime fazla dar geliyordu. Arkamı döndüm ve gitmek için adım attığım sırada Cihangir bileğimden yakaladı.

“Hiçbir yere gitmiyorsun.”

Hırçın bir şekilde bileğimi elinden kurtarmaya çalıştım. “Bırak beni!”

Söylediğimin aksine beni çekerek koltuğa oturttu.

“Nereden buldun bu fotoğrafı?”

Alaylı bir gülümseme yayıldı dudaklarıma. “Konumuz bu mu yani? Nereden bulduğum önemli mi? Ayrıca sakladığın fotoğrafı bilmiyor olamazsın.”

İfadesi biraz daha korkutucu bir görünüm aldı. “Önemli. Hani ben saklıyorum ya... Nereye saklamışım merak ettim?”

Üzgünce dudak büktüm. “Bana bilmiyor numarası yapma. Evinde kitabının arasında buldum.”

Derin bir nefes alarak dişlerini sıktı. Bu, çene kaslarından fazlasıyla belli oluyordu.

“Bak İnci, sabrımı zorluyorsun ama yine de sakın kalmaya çalışıyorum. O fotoğrafı ben saklamadım. Eski önemsiz bir fotoğraf sadece. Uzun zamandır dokunmadım o kitaplara. Orada olduğunu bile hatırlamıyorum.”

İnanmak isteyen gözlerle bakıyordum ona. İnanmak istiyordum sevdiğime.

“Aynı cümleleri kuruyorsunuz ama...” Sesimdeki kırıklık gözlerimde görünenden farksızdı. Küçük bir çocuk gibiydim o an. Cihangir’e deli gibi inanmak istiyordum ama fotoğrafın arkasında yazdığı gibi bana sol yanımda demesi gitmiyordu kulaklarımdan.

“Ben...” Başını önüne eğdi. Hatırlamıştı sözlerini. Neyden bahsettiğimi biliyordu. Bir iki saniye bekleyip tekrar gözlerime baktı. “Ben o cümleyi içimden gelerek kurdum sana. Başka bir sebebi yok. Ayrıca o yazıyı ben yazmadım. O sadece doğum günümde hediye olarak bana yazılıp verilmişti o kadar.”

Bu kalbimdeki sızıyı geçirmiyordu ne yazık ki. Bu sefer de o kadının kendisine kurduğu kelimeyi tekrar etmişti. Neresinden tutsam elimde kalıyordu.

“Bu kullandığın ifadeyi değiştirmiyor. Ayrıca söylesene kim bu Ezel?”

Belki de sabahtan beri kıvranıp durduğum bir durumu yeni dilendiriyordum. Cevabını hem deli gibi merak ediyor hem de bilmek dahi istemiyordum.

Suratı asık bakıyordu yüzüme. Ezel her kimse bu konuşmadan memnun olmadığı çok açıktı.

“Geçmişte kalmış biri bizim için önemli mi?”

Hâlâ elimde duran fotoğrafı yüzüne doğru salladım. “Bu fotoğrafı bulduğuma göre ve aynı cümleleri kurduğun için önemli sanırım.”

Elimdeki fotoğrafı kavramak için uzandığında geri çektim. Sıkıntılı bir nefes bıraktı. “Pekâlâ. Anlatacak bir şey yok aslında. Geçmişte kalmış bir birliktelik. Yaşandı ve bitti. Benim için artık bir anlam ifade etmiyor.”

Geçmişte kalmış bir ilişkiyi sorgulamak ne kadar doğrudu bilemesem de şu an deli gibi merak ediyordum. Engel olamıyordum içimdeki bu dürtüye. Cihangir benden önce kimi sevmiştii? Kalbine âşık olduğum adam daha önce kıymetlimi kime kaptırıp onun sol yanı olmuştu?

“Geçmiş derken ne kadar geçmiş oluyor bu?”

Gözleri kısıldı fakat kararlı bakışlarım cevaplamak zorunda bırakmıştı onu.

“Üniversitedeydim İnci. Aradan en az beş yıl geçti.”

Bu cevap benim şaşkınlığım oldu. Ağzım açık, gözlerim dalgın mırıldandım. “Beş yıl mı?”

Fotoğrafı alarak yırtarken umursamazca devam etti. “Olamaz mı?”

Bir an kendime gelirken toparlanarak açık kalan ağzımı kapattım. “Yok, olabilir de ne bileyim daha kısa bir süre düşünmüştüm. Başka biri girmedi mi hayatına?” Fırsat bulmuşken hepsini aradan çıkarmaktı herhâlde niyetim.

Elindeki parçaları ortamıza bırakıp çok sevdiğim elalarını yine gözlerime dikti. “Sen varsın ya İnci.”

Ne uyuz adamdı. Aradaki süreyi soruyordum oysa ben ama o her zamanki gibi kurnazlık yapıyordu. Yine de hoşuma gitmedi desem yalan olurdu.

“Birazdan ben de olmayacağım Cihangir. Aradaki süreyi soruyorum.”

Ters bir bakış attı. Sanki haksız olan bendim de o haklıydı.

“Ne bilmek istiyorsun bilmiyorum ama başka da kimse olmadı. Zaten buna zamanım da olmadı. Sonrasında sürekli eğitim görmekle meşguldüm. Bordo bereli sandığın kadar kolay olunmuyor.”

Ayağa kalkarak surat astım. “İyi tamam. Ne bağıryorsun? Hem suçlusun hem de güçlü. Ben gidiyorum.” Evet, şu an trip atıyordum, hak etmişti bunu. Arkamı döndüğümde bileğimi kavradı.

“Gitme.”

Göz göze geldiğimizde elimi biraz daha sıkı kavradı. “Sana yemin ederim sadece sen varsın kalbimde. O fotoğraftan haberim bile yok. Bilsem çoktan yırtıp atmış olurum. O evi de daha sonra aldım zaten. Hatta oraya tek götürdüğüm kadın bile sensin.” Beni biraz daha çekerek kucağına aldı. Eli saçlarımdan küçük bir tutam yakalamıştı. “Ben seni bilmeden yaşadım her şeyi. Hayatıma senin gireceğini bilseydim mühürlerdim gözlerimi, kalbimi... O sözlerse sadece tesadüf. Benim sol yanımda sensin İnci. Başkasına yer yok. Geçmişim için beni yargılayan bana haksızlık değil mi?”

Gözlerinde gördüğüm hüznün içimi sızlattı. Benim kalbim de sadece onundu. Belki de bu konuyu fazla uzatıyordum. Sonuçta geçmiş, gitmiş bir şeydi. İnanmazsak, güvenmezsek bir ilişki nasıl yürürdü ki? İnanmak istiyordum, ona deli gibi inanmak istiyordum...

“Ben sana inanıyorum ama beni de anla, o fotoğrafı öyle görünce kötü oldum işte.”

Yanağıma okşayıp önüme gelen saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sesi bir fısıltı gibi ama bir o kadar da derindendi.

“Bu adamın aklında da kalbinde de sadece sen varsın sarışın.”

Başımı yerden kaldırıp gözlerine baktığımda içimde sadece ona ait olan aşk en güzel köşesine kurulmuş bana gülümsüyordu. Ben de dudaklarımda oluşan minik tebessüme engel olamadım. Cihangir bu tebessüme tutunmuş olacak ki beni kendine çekerek sıkıca sarıldı ve ben o anda unuttum her şeyi. Ne yapabilirim ki, seviyordum işte. Kollarımı boynuna doladığım anda çoktan kalbimdeki buzlar erimişti bile. Çenem omzunda gözlerim kapalı sadece sevdiğim adamı düşünüyordum. O benim adamımdı, o benim yüzbaşımdı ve o benim bordo berelimdi. Bizden öncesi uzatmamam gereken bir konuydu. Yine de kafamda deli sorular dolaşmıyor değildi. Neden ayrıldıklarını merak etsem de şimdilik ötelemeye karar verdim. Bu kıızı yeterince konuşmuştuk ve daha fazla muhabbetini yapmak istemiyordum.

Geri çekilerek yüzüne baktığımda tebessüm vardı dudaklarında. Biraz utangaç hâlde ben de gülümsedim. Hâlâ kucağında olmamdan sebep, rahatsız olarak hemen yanına oturdum. İç çekip yanındaki biraz önce koltuğa fırlattığı telefon kutusuna uzandı. Elinde ters düz edip bana uzattığında almak için bir hamlede bulunmadım. Gözlerini devirerek kutuyu açtı. İçinden telefonu ve benim için aldığı hattı çıkarttı.

Bakışları elindeki telefondayken mekanik hareketlerle yapıyordu her şeyi. Bense sadece onu izliyordum. Kumral saçlarını, telefonla uğraşırken yüzünün aldığı mimikleri, biçimli ama sık kaşlarını çatarak ciddi bir ifadeyle aldığı tavrını, dik duruşunu... Her bir parçasını ilgiyle izliyordum.

İşi bitmiş olacak ki başını kaldırıp telefonu bana doğru uzattığında yakalanmış gibi bakışlarımı kaçırdım. Bu ilgisini çekmiş gibi telefonu biraz daha kaldırarak çeneme yasladı. Uyguladığı küçük baskıyla yeniden bizi göz göze getirdiğinde ne oldu der gibi göz kırparak başını salladı. İçim eriyeye eriyeye izliyordum onu. Zorla yutkunarak omuz silktim.

“Yok bir şey.”

Telefonu bu sefer avuçlarımın arasına bıraktı.

“Al bakalım.”

Elimdeki telefonun üzerinde parmaklarım gezerken yavaş yavaş kaşlarım çatılmaya başladı. Emin olmak adına tekrar baktığımda şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

“Cihangir!” Soru soran gözlerle bakarken elimdeki telefonu salladım. “Şifremi biliyorsun...”

Mail adresimi telefona girmiş ve bana tek bir şey bile sormamıştı. Bu nasıl olabilirdi? Ben ona şifremi hiç vermemiştim ki.

“Hıhı.”

Rahat tavrı karşısında şaşkınlığım ve kızgınlığım aynı derecede artıyordu.

“Benim şifremi...”

Neye şaşırdığımı sorgular gibi başını eğdi. “Evet İnci.”

Gözlerimi aç aça biraz öne doğru eğildim. “Bana ait olan şifre.”

Yüzündeki tebessümle sanki normal bir durummuş gibi yeniden onayladı. “Evet dedim ya güzelim.”

Gözlerim kısılrken rahatlığı beni çıldırtıyordu. “Cihangir! Ben sana şifremi söylediğimi neden hatırlamıyorum acaba?”

Umursamazca dudaklarını büktü. “Çünkü söylemedin yavrum.”

Derin bir nefesle yanaklarımı şişirdim. “O zaman sorabilir miyim bana özel şifremi nasıl biliyorsun?”

Elinin biri ensesine giderken orayı kaşımaya başladı. Şirince gülümserken tek amacı beni etkileyip durumu normalleştirmektir sanırım. Başarıyordu da lakin yine de hemen pes etmeyecektim.

“Seni araştırdığım zaman biraz fazla detaya girdim sanırım.” Sevimliliğini arttırmak adına gülümsemesine sıcacık bakışlarını da ekledi. Benim kaşlarım ise biraz daha birbirine yaklaşıyordu. Hiç utanmadan devam etti. “Yani öğrendiğim şeyleri unutmak gibi bir huyum da yok. Seninle ilgili olanlar da hafızamda sınırsız krediye sahip.”

Dudaklarım büküldü. Gözlerim hâlâ iri iri açık bir şekilde gözlerinde kenetliydi.

“Bundan benim neden haberim yok? Ayrıca daha neyimi biliyorsun söyler misin?”

Dudaklarını birbirine bastırırken bakışları masum bir çocuğu andırıyordu. Onu tanımasam cici, tatlı bir adam diyebilirdim.

“Aslında sosyal medya hesaplarının şifresini de biliyorum. Ha, bir de eski telefonunun şifresini biliyordum.”

Ağzım yeniden açık kaldığında dayanamamış olacak ki eliyle hafif çeneme dokundu. Bir de bıyık altından hâlîme gülüyordu. Çenemdeki eline vurarak ittim.

“Tam bir uyuzsun. Onlar bana ait şifreler ve sadece benim bilmem gerekiyor.”

Beni kendine çekip başımdan öptü. Ben kimden neyi sayıklıyordum acaba?

“Haklısın güzelim. İstersen şifrelerini değiştirebilirsin. Ben de bilmemiş olurum.”

Tek kaşımı kaldırarak gözlerine baktım. Nasıl da güzel çözmüştü her şeyi.

“Peki, sana neden inanmıyorum? Sanki bu işe yaramayacakmış gibi.”

Dişlerini göstererek gülümsedi. Haklı olduğumu biliyordu.

“Doğru söze ne diyebilirim ki...”

Hızla omzuna yumruğumu geçirdim.

“Ama bu hiç adil değil. Ben neden hiçbir şey bilmiyorum?”

Telefonunu cebinden çıkarıp elime tutuşturdu.

“Benim sosyal medya hesabım yok ki güzelim. Sadece Whatsapp var onu da bazı durumlarda kullanıyorum. Ayrıca mesaj da yazmam. Bir durum varsa ararım. Mail hesabıma da girmen çok zor bir tanem. Bazı hesaplarım korumalı. Telefonumda fotoğraf bile bulamazsın.”

Telefonunu kenara bırakıp imalı bir bakış attım.

“Merak etme fotoğrafları nerede bulacağımı biliyorum.”

Bulduğum fotoğraf tekrar aklıma gelirken suratım asılmıştı. Cihangir usulca yanağımı okşadı.

“Yapma böyle, vurma yüzüme. Geçmişin aramıza girmesine izin verme.”

Konuyu değiştirerek sıkıntılı bir nefes verdim.

“Kendime telefon alabilirim.”

Bu sohbetten sıkılmış gibiydi.

“Aldım ben işte İnci. Hâlâ neden uzatıyorsun?”

“Tamam, uzatmamı istemiyorsan parasını sana ödememe izin vereceksin.”

Yeniden suratı asıldı.

“Hayır İnci.”

Surat ifademi onun gibi yaparak sesimi kalınlaştırdım.

“Evet Cihangir.”

Bir süre gözlerime baktı ve onaylamaz bir tavırla başını iki yana salladı. Kendinden emin bakışlarım vazgeçmeyeceğimi gösteriyordu.

“Tamam inatçı keçi, öyle olsun.”

Gülümseyerek telefonu kavrayıp ayağa kalktım.

“Ben artık gitsem iyi olur.”

Hemen elimi kavradı.

“Biraz daha kalsaydın.”

“Kalamam yüzbaşı, Burçak beni bekliyordur şimdi.”

İstemese de mecburen ayağa kalktı. Birlikte kapıya doğru yürüdük ve tam önünde durdum. Arkamı döndüğümde Cihangir’le çok yakın oluşumuz beni duraksatmıştı. Bana bir adım daha atınca kapıya yaslandım. Gözlerim gözlerinde tutuklu kalırken yine ve yine nefesimi tutmuş onu izliyordum. Güzel bakıyordu. Çok güzel bakıyordu. Kalbimi titretecek kadar güzel bakıyordu ve ben bu adamın bakışlarında ısrarla kaybolmaya devam ediyordum. Elini kaldırarak saçlarımı geriye attı. Usulca yanağımı okşayıp elini boynuma indirdi. Hipnoz olmuş bir şekilde sadece onu izliyordum. Ellerimi güç almak istercesine kapıya yasladım. Bacaklarım bana itaat etmek istemiyordu ısrarla. Dengede durmak bazen zor oluyordu.

Anlayamıyordum...

Biraz önce hiçbir şey yokken şimdi kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Aslında onu gördüğüm her an kalbim hızlanıyordu ama böyle anlar başkaydı. Bana doğru eğilerek burnuma küçük bir öpü-

cük bıraktı. İkinci öpücüğü alnıma kondururken orada biraz oyalanmıştı. Kendine çekerek sarılmasıyla başım göğsüne sığındı. Kollarım beline dolanırken omuzlarıma sardığı güçlü kolları beni kendine hapsetti. Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim. Nasıl da huzurla doluyordu içim. Çenesini başıma yaslamış aldığı nefesler saçlarımda dolaşıyordu.

“İnci’m...” Cümlesine devam edecekken çalan telefonu bütün havayı dağıttı. Bir elini indirerek beni bırakmadan telefonu cebinden çıkarttı. Yüzünü görmek için başımı kaldırıp bakarken o çoktan telefonunu açmıştı.

“Dinliyorum Akın.”

Cihangir’in arkadaşı aradığında bir süre karşı tarafı dinleyip cevap verdi.

“Ne zaman?”

Karşı tarafın konuşmasını duyamasam da Cihangir’in gerilen bedeni ve çatılan kaşları iyi şeyler olmadığını gösteriyordu. Kısa konuşmaları ise bana hiç yardımcı olmuyordu.

“Ben Giray’a haber veririm, siz hazırlıklara başlayın.”

Telefonu kapatıp cebine koyarken masum bakışlarım üzerinde geziyordu. Ne konuştuğunu merak ediyordum.

“Cihangir, bir sorun mu var?”

Parmakları saçlarımda dolaşmaya başladı. Sanki kırılacakmışım gibi farklı bakıyordu.

“Hayır güzelim. Sadece...” Duraksaması biraz daha dikkat kesilmeme sebep oldu. Sessizce tekrar ettim.

“Sadece...”

Dudaklarını birbirine bastırıp serbest bıraktı. “Gitmem gerekiyor.”

Hâlâ ayrılamamıştık birbirimizden, biraz daha başımı geri çekerek net bir şekilde görmeye çalıştım yüzünü. “Karargâha mı?”

“Hıhı.”

“Sonra?” Devamını merak etsem de alacağım cevabı biliyordum aslında. Yine de bir umut farklı bir cevap beklemekten alamadım kendimi. Gitsin istemiyordum. Onun her gidişi bana cehennem gibiydi.

“Sonrası yok İnci’m. Bir süre burada olmayacağım.”

Bir anda kalbime biz sızı oturdu. Biliyorum bu onun mesleği idi ama yine de her gidişi beni hem üzüyor hem de korkutuyordu. Nasıl bir mes-

lek seçmişti kendine... Sevdiğini ürküten, ürküttüğü kadar da yücelten. Olmuyordu. Ortasını bulamayan kalp arada sıkışıp kalıyordu.

“Hemen gelir misin?”

Acı bir gülümseme yayıldı dudaklarına. Bu sorum onu üzüyordu ama sormadan da edemiyordum. Uzun zaman onu görememek bana işkence gibi geliyordu.

“Muhtemelen uzun sürecek.”

Moralim bozulmuştu bir anda. Onun ses tonundan görüyordum ki o da farklı değildi. Mesleğini çok seviyordu, biliyordum. Bize zor gelen birbirimizden ayrı kalmaktı. Yoksa Cihangir göreve gitmek için yanıp tutuşan bir askerdi. Ama biz daha yeni kavuşmuştuk birbirimize.

“Cihan...”

Devam edemedim. Ona gitme diyemezdim. Vatan görevi başka şeye benzemezdi. Ama git demek de kalbimi acıtıyordu işte. Ya bir şey olursa ya yaralanırsa diye ödüm kopuyordu. O benim canımdı artık ve ben canım yansın istemiyordum. Bunu anlamış gibi parmaklarını yüzüme bastırdı.

“Merak etme okyanus gözlüm. Ne olursa olsun dönüşlerim hep sana olacak. Benim yuvam sensin.”

Gözümünden bir damla yaş süzülürken sıkıca sarıldım ona. Başımı boynuna gömüp kokusunu içime çektim. Nefesim teninde bir söz gibiydi.

“Ben burada hep seni bekliyor olacağım yüzbaşım.”

Yüzü yeniden görüş açıma girdiğinde dudakları kıvrılırken bana da bulaştırmıştı tebessümünü. Belki bir süre ayrı kalacaktık ama bağlanan kalplerimiz bizi yine bir araya getirecekti.

Kalbinizi hiç yarım hissettiniz mi? Böyle biraz eksik biraz mutsuz... Her şey tamken bir şeyler eksik gibi mesela. Ne bileyim olması gereken şey yerinde yokmuş gibi ya da yer değiştirmiş gibi, bilemiyorum işte. Bu duyguları ilk kez yaşıyordum. Bir yanım o hayatımda olduğu için çok mutlu diğer yanım ise onu görememenin kırıklığını yaşıyordu.

Tam yirmi üç gün olmuştu gideli. Sadece görememek değil sesini duyamamak da canımı yakıyordu. İşin kötüsü bugün benim doğum

günümdü ve sabahtan beri Cihangir'in aramasını bekliyordum. Ben aradığımdaysa bir türlü ulaşamıyordum. Ona kızmıyorum. Nasıl kızabilirim ki? Eğer elinde olsa bugünü asla kaçırmazdı. Unutmuş olma ihtimali ise çok düşüktü, hatta yok bile diyebilirim. Cihangir benimle ilgili benden fazla bilgiye sahipti. Bende ise herkesin bildiği şeyler...

Klinikte koltuğuma oturmuş Paşa'nın tüylerini okşuyordum. Yusuf ise yeni gelen ilaçları yerine diziyordu. İşlerini bitirip çekingen adımlarla yanıma geldi. Elindeki küçük paketi bana uzatarak gülümsedi.

"Abla bu senin için."

Şaşkınlıkla ona bakarken uzattığı kutuyu kavradım. "Bu nereden çıktı ablam?"

Ben paketi açarken tebessümle konuştu. "Doğum günün kutlu olsun. Küçük bir şey ama inşallah beğenirsin."

Elimdeki küçük tahtadan yapılmış anahtarlığı incelerken başımı kaldırarak Yusuf'a baktım. "Sen nereden biliyorsun?"

Sanki yine bir hata yapmış gibi çekingen bir bakış attı. "Daha önce görmüştüm."

Bakışlarım tekrar hediye buldu. Kız figürlü ahşaptan yapılmış anahtarlığın yanında kalp vardı ve üzerinde 'Veteriner Hekim İnci Sargın' yazıyordu. Nedense gözlerim doldu. Ne yalan söyleyeyim beklemiyordum. Kimseye de söylememiştim zaten doğum günümü. Ayağa kalkıp Yusuf'a sarıldım.

"Yusuf, bu çok güzel. Teşekkür ederim."

Yusuf da kollarını bana dolarken sıkıca sarılmıştık. Açılan kapıyla geri çekildik. Gelen çiçekçi kocaman bir buketle içeriye girdi.

"Merhaba. İnci Sargın siz misiniz?"

Bugüne özel heyecanla atıldım. "Evet."

Genç adam bana doğru ilerleyerek elindeki büyük buketi uzattı. "Bunlar sizin."

İstemsiz dudaklarım kıvrılırken çiçeği kavradım. Ne yalan söyleyeyim çiçek hediye edilmesinden hoşlanmasam da bu kişinin Cihangir olma ihtimali beni mutlu etmişti. Daha doğrusu hediye değil de Cihangir'in düşünmesi mutlu olma sebebimdi. Yoksa çiçeklerin koparıp ticarete dökülerek hediye için kullanılması beni mutlu etmiyordu. İki gün sonra kimse o çiçeklerin yüzüne bakmıyor, ölüp gidiyorlardı.

"Teşekkür ederim."

Adam başını hafif eğerek karşılık verirken arkasını dönüp gitti.

"Abla, kesin Cihangir ağabeyim gönderdi bu çiçekleri."

Yusuf'a bakıp gülümsedim. "Ben de öyle tahmin ediyorum."

Çiçekleri burnuma yaklaştırarak kokusunu içime çektim. Gözlerim üzerinde duran kartı bulduğunda iki parmağımla kavradım. Çiçekleri masaya bırakarak açıp okumaya başladığımda gülen yüzüm de aynı oranda yavaş yavaş solmaya başladı. Ne yazık ki çiçekler beklediğim yerden gelmezken ihtimalini bile düşünmek istemediğim kişi göndermişti.

"İkinci kez kaçarak beni yarı yolda bırakmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilmeni isterim sevgili nişanlım. Oradaki son doğum gününü doyuya kutla. En kısa zamanda görüşmek üzere. Mutlu yıllar... Tuna."

Parmaklarım arasındaki kartı buruşturarak kendimi koltuğa bıraktım. Gözlerim çok uzaklara dalmıştı bir anda. Sanki bu adamdan kurtuluşum yoktu. Kâbus gibiydi. Ben kaçtıkça sürekli hayatıma bir köşeden girip yine zehrediyordu.

"Abla bir şey mi oldu?"

Üzgünce başımı kaldırıp gözlerimi Yusuf'a diktim. "Yok ablam. Hadi sen biraz Paşa'yı gezdir."

Yüzümü inceleyen bakışlarıyla içi rahat etmiyor olacak ki tekrar sordu. "İyi misin?"

Kendimi toparlayıp tebessüm ettim. "İyiyim merak etme."

Başıyla beni onaylamasının ardından montunu giyip Paşa'yı alarak gitti.

Kendimle baş başa kaldığımda yine düşünüyordum. Ben daha Tuna'ya ne kadar açık konuşabilirdim ki? Aslında Tuna beni gayet iyi anlıyordu ama onun beni anlamak istememesinin sebepleri vardı. Babasından kalacak miras gibi. Babamın çok daha zengin olması gibi. Benimle evlendiğinde sahip olacağı hisse gibi. İşte bu yüzden çok da şaşırıyordum yaptıklarına. O rahatlığı ve parayı severdi. Fazlasıyla zengin olmalarına rağmen o hep daha fazlasını istiyordu. Kim bilir belki de Mısır firavunlarına özeniyordu. Paralarıyla birlikte gömülmek onu mutlu ederdi herhâlde...

Babamınsa yine sesi çıkmıyordu, her zamanki gibi bu durum hayra alamet değildi. Muhtemelen yeni planlar üzerinde çalışıyordu. Belki de artık dönmeyeceğimi anlamıştı. Kimi kandırıyorum ki? Babam asla geri adım atmaz, ne olursa olsun amacına ulaşmak için her yolu denerdi.

Masada duran iş telefonum çalınca sakın bir şekilde alarak açtım. Bir süre konuşmanın ardından hasta bir köpek için toparlanarak klinikten çıktım. Yusuf'u arayıp haber vermeyi ihmal etmedim. Yola çıktığımda aklım hâlâ Cihangir'deydi.

Bir süre devam eden yolculuğumun ardından çoğunlukla gittiğim köyler yerine bu sefer büyük bir villanın önünde durdum. Kapıda bile korumaların kontrolünden geçmem beni şaşırtsa da çok fazla önemsemedim. Ben işimi yapıp geri dönecektim. Kapıyı açan hizmetli kızla çantamı alarak içeri adımladım. Bana salona kadar eşlik ettiğinde şöminenin yanında yatan pug cinsi köpeğe yaklaşıp yanında duran adama elimi uzattım.

"Merhaba, geçmiş olsun. Ben Veteriner Hekim İnci Sargın."

Ceketinin önünü kapatmak için bir eliyle tutarken diğer eliyle de elimi kavradı.

"Sağ olun. Hoş geldiniz veteriner hanım."

Baytar hanım tabirine fazlaca alışan ben hafif bir şaşkınlık yaşamadım desem yalan olur. Bir zamanlar bu şehirde yadırgadığım şeyler şimdi benimle özdeşleşmiş gibiydi. Öyle ki veteriner hanım soğuk ve yabancılaşmış geldi.

Samimi olmayan zorunlu bir tebessüm sundum. "Hoş buldum, nesi var?"

Yere çöküp çantamı köpeğin yanına bıraktığımda adam konuşmaya başladı.

"Bilemiyorum. Gayet iyi görünüyordu. Sadece dün biraz hâlsiz gibiydi. Bugün ise yemeğini yememiş. Bu şekilde yatıyor sürekli."

Adamı dinlerken çantamdan eldivenlerimi çıkartıp ellerime geçirdim. "İsmi ne ve kaç yaşında?"

"Cesur, beş yaşında."

Elimi kaldırarak hafifçe tüylerini okşadım. "Merhaba Cesur."

Bu olması gereken bir davranıştı. Hayvanlar da insanlar gibi ona yaklaşımınıza dikkat eder ve ilk temasta bunun tehlikesiz ve sevecen olmasını isterdi. Ona zararsız olduğumu ve onu sevdiğimi göstermem gerekiyordu.

İsmi söylediğimde bana tepki bile vermiyor oluşu canımı sıktı. Hemen çantamı açarak çıkarttığım dereceyle ateşini ölçmeye başladım. Makat ve çevresinde gördüğüm dışkı kalıntıları diyare olduğunu gösterirken ateşi de ne yazık ki düşüktü. Göz ve kulak muaye-

nesinin yanında stetoskopla ciğerlerini ve kalbini de dinlemiş, ağız içini de kontrol etmiştim. Genel muayenemin bitmesinin ardından başımda bekleyen takım elbiseli adama diktim bakışlarımı.

“Bana bir kova sıcak su ve üstüne örtebileceğim bir şey getirir misiniz?”

Adam beni onayladığında ben de ihtiyacım olan birkaç ilacı almak için hareketlendim. Kısa sürede evden çıkarak arabamdan ihtiyacım olabilecek malzemeleri alırken bir türlü başımdan ayrılmayan adam da benimle dolaşıyordu.

“Bana verin, ben yardımcı olayım.”

Elimdeki serumları adama tutuşturup birkaç ilaç daha alarak tekrar eve girdim. Köpeğin yanında başka bir adam gördüğümde bir an duraksasam da hemen toparlayarak Cesur’un yanına tekrar çöktüm.

“Neyi varmış Nihat?”

Başımda gardiyan gibi bekleyen adama seslendiğinde cevap gecikmedi.

“Bilmiyorum efendim, veteriner hanım ilgileniyor.”

Adamın bakışlarını üzerimde hissetsem de ona bakmayarak işime devam ettim. Çalışan kızın getirdiği sıcak suyun içine serumları koyarak ısınmaları için bıraktım. Köpeğin üzerine örttüğüm örtü de daha çabuk ısınmasını sağlayacaktı. Cesur’a taktığım yakalıkla her ihtimale karşı kontrol altına almıştım. Bana ya da kendine zarar verebilirdi. Hızlı bir şekilde serumun içine bir antibiyotik kattım. Daha sonra ise damar yolu açarak serumun gitmesine izin verdim. Elimdeki serumu başımı kaldırarak sürekli başımı bekleyen adama uzattım. Ne yazık ki bir serum askılığı yoktu.

“Serumu tutar mısınız?”

Adam serumu elimden aldığı anda birkaç vitamin ve bağırsak düzenleyici ilaç vermenin ardından ayağa kalktım. Başımı kaldırdığımda biraz önce gelen adamla göz göze geldik. Fazla dikkatli bakıyor oluşu biraz rahatsız ederken başımı elime düşürerek eldivenlerimi çıkartmaya başladım.

“Neyi var?”

Yeniden göz göze geldiğim adama küçük bir tebessüm sundum.

“Muhtemelen enfeksiyon kaynaklı diyare yani ishal sebebiyle bu hâlde. Ateşi normalin altında ve sıvı kaybetmiş. Antibiyotik ve serumla toparlayacaktır.”

Gözleri kısılrken dikkatle beni dinliyordu. Üzerindeki takım elbise sarı saçları ve kirli sakalları ilk dikkatimi çeken şeyler olmuştu. Tabii yeşil gözlerini saymazsak. Ayrıca hafif Avrupai bir aksana sahipti.

“Cesur’a fazlasıyla iyi bakılıyor ve sürekli kontrollerini yaptırıyoruz. Neden olmuş olabilir?”

Dudaklarım büküldüğünde sağ elimi kaldırarak avuç içim yukarıyı gösterecek şekilde bir çizgi çektim.

“Bunun birçok nedeni var. Mesela pug cinsi köpeklerin içtiği suya dikkat edilmesi gerekir. Mutlaka hazır su kullanmanızı öneririm.”

Başını hemen yanındaki adama çevirerek başını iki yana salladı. Sanırım ne suyu kullandıklarından habersizdi ki Nihat’ın sessiz kalışı da ya habersizliğinden ya da teorimin doğru oluşundandı.

“Dikkat edeceğimizden emin olabilirsiniz.” Kısa bir duraksamanın ardından devam etti. “Ayakta kalmayın lütfen, oturun bir şeyler ikram edelim.”

Adamın bana olan bakışları hoşuma gitmiyordu. Bu sebeple reddettim.

“Teşekkür ederim böyle iyi. Hem serumu kontrol etmem gerekiyor.”

Bana doğru bir adım daha atarak itiraz istemeyen ses tonuyla konuştu.

“Nihat sizin için serumu kontrol eder. Gelin lütfen.”

Israrı karşısında uzatmayarak kabul ettim. Serumu son kez kontrol etmemin ardından adamın arkasından ilerleyerek geniş salonun oturma gurubuna geldik. Lüks olduğu her hâlimden belli olan deri koltuklara karşılıklı oturduk.

“Ne içersiniz?”

Türk kahvesi en idealiydi. Ayrıca hızlı ve tadımlık. “Ben orta şekerli bir kahve alırım.”

Beni başıyla onaylamasının ardından yanımıza gelen görevli kızıdan iki kahve istedi. “Bu arada hâlâ tanışmadık, ben Alex Porter.”

Tebessümle başımı eğdim. Yabancı olduğunu tahmin etmiştim. “Ben de İnci Sargın. Yabancı olmanıza rağmen Türkçeniz çok iyi.”

Rahat bir şekilde arkasına yaslandı. “Uzun zamandır Türkiye’de bulunuyorum İnci Hanım. Ondan olsa gerek.”

Konuşmayı uzatmamak adına başımı eğdim. “Anlıyorum...”

Daha fazla konuşacak bir şey bulamasam da kahvelerimizin gelişi beni mutlu etti. Kendi kahvemi alarak teşekkür ettim. Oyalanmak

ister gibi yavaş hareketlerle dudağımı yakmadan kahvemden küçük bir yudum aldım, devam etmek de istemiyordum sohbete. Elimdeki kahveyi çabuk bir şekilde bitirmeye çalışmak en iyisiydi. Çünkü şu an Alex denen adamın göz hapsindeydim.

“Siz nerelisiniz? Buraya ait olamazsınız.”

Burada doğmamış olsam da babamdan sebep buralı sayılırdım. “Aksine buralıyım.”

Şaşkınlığa bürünen bakışlarına tebessümünü ekledi. “Öyle mi? O zaman şimdiye kadar sizinle tanışmamış olmak benim şanssızlığım.”

Yapay bir şekilde tebessüm ederken daha ileri gitmesine mâni olmak adına yüzük olan elimi kaldırarak kolyemle oynadım. Alex’in bakışları yüzümden kolyeme düşerken yüzüğü görmüş olmalı ki suratı düştü. Bunun yeterli olduğunu düşünerek ayağa kalktım.

“Kahve için teşekkürler. Serumu kontrol etmeliyim.”

Benimle ayaklanırken onu es geçerek Cesur’un yanına gidip serumu kontrol ettim. Çok az kalması beni mutlu etti. Tekrar eldivenlerimi giyerek ateşini kontrol ettim. Şimdi normale dönmesi toparlandığını gösteriyordu. Bakışları canlanırken kıpırdanmaya da başlamıştı nihayetinde. Serumu bitince çıkarttım. Yakalığı da çıkartarak malzemelerimi topladım. Ayağa kalktığımda başımda bekleyen iki adamla karşı karşıya kaldım.

“Şimdilik durumu iyi fakat tedavisine devam edilmesi gerekiyor. Her gün belirli saatlerde kliniğe getirirseniz iyi olur. Tekrar durumunda bir sıkıntı olursa mutlaka haber verin.”

İkisi de beni dikkatle dinlediklerinde Alex elini uzattı. “Teşekkür ederim İnci Hanım. Bundan sonra sürekli size getireceğimizden emin olabilirsiniz.”

Elini sıkarak gülümsedim. İşim bittiği için bu kasvetli evden ve mafya tipli insanlardan uzaklaşmak istiyordum.

“Rica ederim. Geçmiş olsun.”

Arkamı dönüp çıktığımda diğer adam da peşimden gelmiş ve tedavi ücretini ödemişti. Arabaya malzemeleri yerleştirerek şoför koltuğuna geçtim. Eve kısa bir bakış attım. Alex’in beni camdan izliyor oluşu tedirgin ederken arabayı çalıştırdığım gibi oradan ayrıldım.

Saatin geç olduğunu fark edince kliniğe uğramadan direkt eve geçtim. Eve ulaştığımda ise beni bekleyen sürprizden habersizdim. Anahtarımı çıkararak kapıyı açtım. Her zamanki gibi elimdekileri

bırakıp salona girdiğimde Kerem elindeki pastayla bana gülümsüyordu. Bir an şaşkınlıkla olduğum yerde kalırken onun konuşmasıyla çözüldüm.

“İyi ki doğdun ablacığım. Seni çok seviyorum.”

Burada olmasına mı şaşırsam yoksa elindeki pastaya mı bilememiştim. Birkaç adım daha atarak önünde durduğumda gülümsedim.

“Kerem.”

Dişlerini göstererek gülümsedi. “Hadi dilek tut.”

Yanında duran Burçak’a kayan bakışlarımla o da Kerem gibi gülümsemekle meşguldü. Gözlerimi kapatıp bütün sevdiklerimle mutlu olmayı diledim. Arkasından aldığım derin nefesle mumları üflemişim. Burçak alkışlarken Kerem pastayı masaya bıraktı. Hızla birbirimize sarılıp hasret giderdik.

“İyi ki geldin Kerem. Çok özledim seni.”

“Ben de abla. Nasılsın o günden sonra? Aklım hep sende kaldı.”

Kolundan tutarak koltuğa oturttum. “İyiym. Sadece çok kırgınım. Neyse boş ver beni, sen nasıl geldin buraya?”

Bakışları Burçak’ı bulduğunda çoktan anlamıştım nasıl geldiğini.

“Burçak abla sağ olsun, o aldı beni havaalanından. Sana sürpriz yapmak istedim.”

Tekrar sarılıp yanağına sulu bir öpücük bıraktım. “İyi yapmışsın.”

Eliyle yanağını silerek yüzünü buruşturdu. “Ablaöpme şöyle ya.”

Onun hâline gülerken Burçak araya girdi. “İki dakikada pabucum dama atıldı.”

Ayağa kalkarak Burçak’a sarıldım. “Senin yerin ayrı bebeğim. Sen benim biricik dostumsun.”

Yanağımdan öpüp gülümsedi. “Doğum günün kutlu olsun canım. İyi ki doğdun.”

Canım arkadaşım... Bugünü unutmayacağını biliyordum.

“Teşekkür ederim. Hadi pastayı keselim.”

Hep birlikte pastayı kesmiş arkasından koltuklara yayılarak bol kahkahalı keyifli bir sohbeta dalmıştık. Çok özlemiştim Kerem’i. Ona soracağım çok soru biriktirmiştim. Belli ki o da bana biriktirmiş olacak ki sohbetten hediyelere sıra gelmemişti bile. En son yine Burçak sayesinde bana aldıkları hediyeleri verdiler. İkisini de çok seviyordum ama bir yanımda sabahtan beri buruktu. Her geçen saat biraz daha umudumu kaybetmeme neden olurken yine de sevdiğim

adamdan en azından bir telefon beklemeden edemiyordum. Çok mu şey istiyordum? Birbirimizin sesini duymaya en güzel sebep değil miydi bugün?

Hadi Cihangir, kendine hasret bırakıyorsun ya bari bugün ara. Özledim be adam, dayanması çok zor. "Askeri beklemek zordur İnci'm," derken beni bu kadar bekletecek olmanın planları mıydı bunlar? Başarılısın sevgilim, bekletmekte çok başarılısın ama bil ki ben de beklemekte başarılıyım.

Saatler birbirini kovaladığında umutlarım tükenmiş yatma zamanı da gelmişti. Kerem'e salonda yer yapıp odama geçtim. Parmaklarım telefonumun üzerinde gezerken on iki olmasına az kalmıştı. Sıkıntılı bir nefesle telefonu yatağa bıraktım. Üzerimi değiştirip yatağa yattığımda ısrarla telefonumu tekrar kontrol edip komodinin üzerine koydum. Sesi açık olduğu hâlde duymayacakmışım gibi sürekli kontrol etme ihtiyacı hissediyordum. Ne kadar umutlarımın tükendiğini söylesem de son dakikaya kadar beklemekten vazgeçmeyecektim.

Elime aldığım kitabı okumaya yarım kaldığım yerden devam ederken telefonumun çalması, yerimden sıçramama sebep oldu. Anında telefonu kaptığım gibi arayana bile bakmadan kulağıma götürdüm.

"Cihan!"

İşte beni hayal kırıklığına uğratmayan o ses...

"Güzelim."

Gözlerim kapanırken derin bir nefes aldım. Allah'ım şükürler olsun. Sana binlerce kez çok şükür. Sevdiğim adamın sesi kulaklarımda yankılanırken kendimi yatağa bıraktım.

"Cihangir, çok özledim seni."

Sıcacık sesi hasret doluydu. "Ben de yavrum. Ben de özledim."

Gözümünden süzülen bir damla yaş yanağımda kaybolup gitti.

"Daha ne kadar beni hasret bırakacaksın? Gel artık."

Ses tonumdaki burukluğu hissetmiş olacak ki onun sesi benimkinden daha kötüydü.

"Az kaldı güzel gözlüm, geleceğim." Ona olan hasretim beni suskunluğa iterken tek istediğim sevdiğim adama sağ salim kavuşmaktı. "İnci."

Kendimi toparlayarak dikkat kesildim. "Efendim."

"Hadi güzelim, kapıyı aç."

Olduğum yerde doğrulurken heyecanla elimi dudaklarıma götürdüm. "Yoksa geldin mi?"

Alelacele ayaklanarak aynanın karşısına geçtim. Telaşla kulağımdaki telefonu tutarken diğer elimle de üzerimdeki pijamaları düzeltmeye çalışıyordum.

"Sakin ol yavrum, gelmedim. Hadi az kaldı, sözümü dinle."

Gelmediğini öğrenince bir an boşluğa düşerken neye az kaldığını anlayamadım. Bozulan moralimle kapıya gittim. Açtığımda kimse yoktu.

"Kimse yo..."

Cihangir'e durumu belirtirken bakışlarım yere düştüğünde devam edemedim. Yerde duran kutu dikkatimi çekmişti. Etrafta kimse olmamasıyla kutuyu kucaklayıp kulağımla omzum arasına telefonu sıkıştırarak kapıyı kapattım.

"Bu kutuda ne var Cihangir?"

Odama ilerlerken gülümsemesine karışan nefesleri kulağıma çarpıyordu. "Aç hadi bir tanem."

Telefonu hoparlöre alarak yatağa bıraktım. Oturarak önümdeki kutuyu dikkatle açtım. İçinden iki kutu daha çıktı. Küçük olanı kenara bırakıp biraz daha büyük olanı araladım. İçinden çıkan kocaman muffin kek dudaklarımin kıvrılmasına sebep oldu. Hemen yanında duran kart dikkatimi çektiğinde sesli bir şekilde okudum.

"İyi ki doğdun sarışın. İyi ki girdin kalbime. Seni çok seviyorum." Cihangir sözlerim yarım kalmış gibi devam etti. "İnci'm, diğer yarım. Bugün için annenle babana teşekkür etmeliyim sanırım."

Kıkırtıları odanın içinde yankılanırken gözümünden süzülen yaş sanki görececek gibi hemen elimle sildim.

"Sen harika bir adamsın."

Gülen sesi bana ilaç gibiydi. "Size layık olmaya çalışıyorum İnci Hanım. Kutuda bir tane mum var, onu üzerine yerleştirir misin?"

Kutuya tekrar baktığımda bir adet mum ve çakmak gördüm. Hepsini düşünmüş olması beni yine gülümsetmişti. Mumu alarak muffin kekin üzerine yerleştirdim.

"Evet, işte oldu."

Onaylamamla devam etti. "Şimdi orada çakmak da olacak, yak ve dilek tut."

Dediğini yaparak yaktım. Gözlerimi kapattığımda dileğimi sesli olarak dile getirdim. "Kalbimizdeki aşk bizi hiç terk etmesin."

Gözlerimi aralayıp mumu üflediğimde sevdiğim adamın dudaklarından da aynı kelimeler döküldü. "Gönlüme girdiğin her gün şükür sebebim. Kalbimizdeki aşk bizi hiç terk etmesin sarışın."

Özlemle dolan gözlerime mutlulukla kıvrılan dudaklarım eklen-di. Kalbimdeki parıltılar gözlerime yansıdı. Aşk bizi tutsak ettiğinde, ömrüm biraz daha ömrüne bağlandı.

"Şimdi diğer kutuyu aç İnci."

Cihangir'in sesiyle unuttuğum kutuya düştü bakışlarım. Elimdeki muffini kenara bırakıp diğer kutuya uzandım. Gülümseyerek elime aldığı kutunun zarif kurdelesini ucundan tutarak açtım. Bunda bana aldığı hediye vardı mutlaka. Fakat nasıl yaptığını merak ediyordum.

Kutunun kapağını araladığımda içinden hiç beklemediğim bir şey çıktı. Üzeri incilerle süslenmiş zarif bir toka. O kadar güzel bir hediye vermişti ki şimdi yanımda olsa çoktan sarılmıştım boynuna.

"Yaa... Bu çok güzel." Sesimdeki memnuniyet onun sesine de yansıdı.

"Eminim sarışınıma adı gibi çok yakışacak."

Ayağa kalkarak aynanın karşısına geçtim. Yüzüme dökülen bir tutam sarı saçımı kavrayıp elimdeki tokayı saçıma taktım. Dudaklarımı birbirine bastırmış, ağlamamak için kendimi tutuyordum. İlk defa bu şekilde doğum günümü kutluyordum. Mutluydum ama onsuzluk kalbimi sızlatıyordu. Şimdi yanımda olsa, birbirimize sarılsak, alnımdan öpse... Ama olsun sesini duyuyordum ya bunun için bile binlerce şükür. O benim her şeyimdi. Aynada tokama bakarken çok yakışmıştı. Özellikle de bir elbiseyle harika dururdu. Arkamı dönerek yatağa ilerledim.

"Çok yakıştı Cihangir. Teşekkür ederim."

Aldığı nefes yankılandı odanın içinde.

"Güzele ne yakışmaz ki..." Onun hasret dolu sesine karışan nefeslerimle devam etti. "Benim artık kapatmam gerekiyor. Bugün yanında olamadığım için affet beni İnci'm. Kendine dikkat et."

Dudaklarım büzülürken usulca yatağa oturdum. Sanki bir anda tutmaz olmuştu dizlerim. Neden bu kadar çabuk kapatıyordu ki? Oysa ben daha onun sesiyle yokluğunu yeni yeni unutuyordum.

"Gelince beni bu kadar yalnız bıraktığın için sana çok kızacağım. Hatta iyi bir dayağı hak ettin."

Küçük bir sessizlik... Ama biliyordum ki şu an dudakları kıvrılmıştı.

"Hım... Beni çok korkuttunuz İnci Hanım. Acaba gelmesem mi?"

Kaşlarım çatılırken hemen mızımızlandım. "Yaa Cihangir..."

Küçük bir kahkaha attı. "Tamam güzelim, geleceğim. Kapat hadi."

Şimdi 'Hayır önce sen kapat,' diye başlamalı mıydım? Muhtemelen Cihangir suratıma kapatır ve bir daha aramazdı. En iyisi bu kötü fikre son vermek oldu.

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp kenara bıraktım. Sanırım bu gece bana uyku yoktu. O uzaktayken bile beni mutlu eden bir erkekti. Son dakika doğum günümü kutlayarak bana harika bir sürpriz yapmıştı. Kenarda duran muffin keki alarak üzerindeki kremşantiye parmağımı batırdım. Dudaklarıma götürdüğümde küçük bir çocuk gibi hem mutlu hem de delicesine âşıktım.

Aşk herkesle olmuyordu işte. Bazı insanlar aşkı daha da güzelleştiriyor, özenilecek hâle getiriyordu. Aşkın en güzel hâliydi Cihangir. Aşkın en bordo hâliydi bizimkisi...

Aradan geçen beş günün ardından sabah uyanmış gözlerimi zor da olsa aralamıştım. Kendimi toparlamamla hemen kalkarak lavaboya gittim. İşlerimi hallederek odama döndüm. Üzerime soğuyan havalardan korunmak için sarı, boğazlı bir kazak geçirirken altına da siyah bir kot giydim. Hafif bir makyajın ardından saçlarımı da atkuyruğu yaptım. Kolyemi de boğazlı kazağımın dışına çıkarmıştım. Odadan çıkarak salona geçtiğimde Burçak ve Kerem kahvaltıya başlamışlardı bile.

"Günaydın."

Masaya doğru ilerleyip Kerem'in yanağına küçük bir öpücük bıraktım.

"Günaydın abla."

Burçak da çayını bırakıp gülümsedi. "Günaydın canım."

Kendime çay alıp yerime oturdum. Tabağıma bir şeyler doldururken Kerem'in sesiyle başımı kaldırdım.

"Abla, nerede kaldı enişte bey? Artık gelse de bir tanışsaydık."

Üzgün bir şekilde bakışlarımı yeniden tabağıma düşürdüm. "Bilmiyorum ki. Az kaldı, gelecek."

Kerem'e söylediğim son cümle aslında benim avuntu sebebidir. Sadece doğum günümde konuşmuştum ve yine ona ulaşamıyordum. Artık gelsin istiyordum. İlk defa sevgiliyken bu kadar ayrı kalmıştık ve inşallah da son olurdu. Çekilir çile değildi onsuzluk.

Kahvaltının ardından Kerem'le birlikte kliniğe geçtik. Sürekli benimle takılıyordu. Sayemde mesleğimi kavrayacaktı. Ya da bu gidişle mesleğimden de uzaklaşabilirdi. Bir haftalığına yanıma gelmişti ve ne yazık ki iki gün sonra gidecekti.

Öğlene kadar geçen zamanın ardından Cesur'u beş gündür devam eden tedavisi için yine kliniğe getirmişlerdi. Ama bu sefer sürekli başımda bekleyen Nihat yerine Alex Bey gelmişti. Kerem arka tarafta annemle konuşurken ben de Yusuf'a seslendim.

"Yusuf, Cesur'u muayene odasına alır mısın?"

Yanıma gelen Yusuf, Cesur'un tasmağını kavradı.

"Hemen abla."

Onlar muayene odasına geçerken Alex karşıma geçerek elini uzattı.

"Merhaba İnci Hanım. Görüşmeyeli nasılsınız?"

Elini zarif bir şekilde tutarak sıktım.

"Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

Yine bakışları fazla dikkatliydi. Bu bakışların üzerimde oluşundan memnun değildim. Elimi vakit kaybetmeden kurtardım.

"Sizi gördüm daha iyi oldum."

Yapay bir tebessüm gönderdim. "Siz oturun lütfen."

Delici bakışlarından kendimi kurtararak muayene odasına yöneldim. Cesur'u muayene ettiğimde gayet sağlıklı görünüyordu. Son kez tedavisini de yaparak odadan çıktım. Koltukta oturan adama doğru ilerleyerek kendi yerime geçtim.

"Cesur'un tedavisi bitti artık. Gayet sağlıklı görünüyor. Tekrar geçmiş olsun."

Yerime oturduğumda bakışları üzerimde geziyordu.

"Teşekkür ederim İnci Hanım. Siz olmasaydınız onu kaybetmiş olabilirdim."

Ellerimi masada birleştirerek gülümsedim. "Bu benim işim Alex Bey."

Koltukta biraz daha dikleşerek ceketinin iç cebinden bir zarf çıkartıp bana uzattı.

“Yine de teşekkür etmeme izin verin lütfen. Bu akşamki davete gelirsiniz çok sevinirim.”

Elindeki zarfa manasız bakışlar atıyordum. Bu tarz teşekkür beklemediğim bir durumdu. Elime almak dahi istemedim.

“Müsait olacağımı sanmıyorum.”

Zarfı almam için biraz daha ileriye uzattı.

“Lütfen açmadan karar vermeyin.”

Bakışlarım Alex ve zarf arasında gidip gelirken merakıma yenik düşerek kavradım. Açtığımda içindeki davetiyeyi okumaya başladım. Bir derneğin sokak hayvanları yararına düzenlediği yardım gecesi içindi. Normalde kabul etmeyeceğim davet şimdi daha cazip gelmişti işte. Yine de bu adamı pek sevmemiştim. Görünürde bir şey olmasa da kötü bakıyordu. Hani bazı insanlara ısınamazsınız ya, ben de bu adama ısınamamıştım. Yeşil gözleri ne kadar gülse de buz gibi bakıyordu. Tıpkı bir seri katil havası vardı.

Takım elbiseli seri katil...

Saçma düşüncelerimden kendimi kurtararak zarfı masaya bıraktım.

“Düşüneceğim.”

Yusuf’un Cesur’la birlikte yanımıza gelmesiyle ayaklandı.

“Bu sokak hayvanları için büyük bir gece olacak. Sizin gibi hayvansever birinin de olması beni onore eder. Sizi akşam bekliyor olacağım.”

Tebessümle ayağa kalktım. Net bir cevaptan kaçınmıştım.

“İyi günler Alex Bey. Tekrar geçmiş olsun.”

Onu yolcu etmemin ardından varlığını unuttuğum Kerem anında başımda bitti. “Kim bu adam?”

Yerime oturarak bilgisayarıma döndüm. “Müşteri işte Kerem.”

Karşıma oturduğunda eli çenesinde dolaşırken kaşları çatıktı. “Bana biraz sana asılıyormuş gibi geldi.”

Bakışlarını ne kadar beğenmesem de itiraz ettim. “Saçmalama Kerem. Nereden çıkarıyorsun?”

İmalı bakışları yüzümde dolaşırken gülümsedi. “Sen harbiden çok seviyorsun bu eniştayi.”

Her şeyi unutarak sırtımaya başladım. Onun adının geçtiği her şey gülümsetiyordu beni. “Seviyorum tabii ki.”

Emin bir şekilde başını salladı. “Belli belli, pişmiş kelle gibi sırtmaya başladın yine. Bir ben göremedim şu adamı, sır sanki. Hayalet falan olmasın.”

Gözlerim kısılrken uzanarak kolunu çimdikledim. "Uyuz uyuz konuşmasana. Görevde adam, ne yapayım?"

Eliyle kolunu ovarken buruşan suratına inat gülüyordu. "Tamam, bir şey demedim. Gidecek misin davete?"

Umursamaz bir hâlde omuz silktim. Maşallah kulağı da her şeyi duymuştu. "Bilmiyorum. Belki sen de bana eşlik edersen olabilir."

Ayağa kalkarak bana doğru uzandı. Yanaklarımı sıkarak başımı iki yana salladı.

"Memnuniyetle ablaların bir tanesi."

Akşam olduğunda kliniği kapatarak eve geldik. Cihangir'i yeniden arasam da telefonunun kapalı olması artık alıştığım bir durumdu. Ona ulaşamamak canımı sıkmıyor değildi. Sadece bu da değil, korkuyordum. Ona bir zarar gelecek ve ben onsuz kalacağım diye deli gibi korkuyordum.

Kısa bir düşün ardından akşamki davet için kendime zümrüt yeşili kalın askılı V yaka bir elbise seçtim. Üzerime geçirdiğimde belime çok güzel otururken kloş eteği diz kapağında bitiyordu. Boynuma duştan dolayı çıkarttığım Cihangir'in aldığı kolyeyi takarken parmağıma da alyansımı geçirdim. İç çekerek elimi kaldırıp yüzüğü öptüm. Onu çok seviyordum.

Allah'ım lütfen ona bir şey olmasın.

Aklım Cihangir'de hazırlanmaya devam ederken abartılı olmayan bir makyajın ardından sarı saçlarımı sadece bir yandan toplayarak yine ve yine Cihangir'in aldığı inci tokayı saçıma taktım. Açıkta kalan saçlarımın bir kısmını ise omzumda topladım. Bana onu hatırlatan her şeyi seviyordum. Üzerimde taşımaksa beni fazlasıyla mutlu ediyordu. Keşke şimdi o da beni böyle görseydi. Odadan çıkarak salona geçtiğimde Kerem de hazırlanmış beni bekliyordu.

"Ooo... Abla yakıyorsun yine."

Lacivert spor ceketinin içine beyaz bir tişört giymiş, altına da kot geçirmişti. Yanına yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Mavi gözleri ceketle uyum içerisindeydi. Saçlarına uzanarak düzeltmeye başladım.

"Bütün çabam seni başka kızlara kaptırmamak için yakışıklı."

İkimiz de gülerken bir kez daha Kerem'i ne kadar özlediğimi fark ettim. Bir insanın kardeşi olması kadar güzel bir şey yoktu. Onu çok

seviyordum. Bu aralar sürekli ayrı kalmış olsak da birbirimize fazlasıyla bağlıydık.

Vakit kaybetmeden evden çıkarak davete geldiğimizde arabadan indik. Kerem yanıma gelerek koluma girdi. İçeri doğru adımlarken yine çenesini tutamadı.

“Bana kalırsa senin sevgilinin aklı yok. Ben olsam senin gibi kızı bir dakika boş bırakmazdım.”

Yokluğu zaten kalbimi sızlatırken kardeşimin koluna vurdum.

“Kerem daha kaç kez söyleyeceğim? Adam asker ve göreve gitti. Kim bilir şimdi ne kadar zor şartlarda dağda, tepede. Zaten ona bir şey olacak diye ödüm kopuyor. Sen olmasan bu davete bile gelmezdim.”

Kerem’e dert anlatmaya çalışırken çoktan girmiştik içeriye. Kerem üzülmemi istemeyen masum bir bakış attı.

“Tamam, kızma. Bir şey demedim.”

Büyük bir otelde düzenlenen davetin bulunduğu salonda ilerlerken Kerem’e gülümsedim. Bakışlarım etrafta dolaşırken masalara göz gezdirerek Alex denilen adamı arıyordum ve bulmuştum da. Onun olduğu masaya doğru hareketlendiğimde devam edemedim olduğum yerde kaldım.

Allah’ım rüya mı görüyordum ben? Alex’in bulunduğu masada yanında oturan kıza gülümseyen adam alışılmışın dışındaki kirli sakalları, uzamış saçları ve daha bir kez bile görmediğim takım elbisesinin içinde o kadar yabancı duruyordu ki bir an, sadece birkaç saniye acaba dedim. Fakat göz göze geldiğimizde o elaları nerede görsem tanırdım. Kalbimde hissettiğim acı ve onun bakışlarında gördüğüm ateşle sadece adını fısıldadım.

“Cihangir!”

Biri beni uyandırır lütfen çünkü bu bir rüya olmalı. Ben bu durumu görmek istemiyorum. Çünkü ben sevdiğim adamın yalandan dahi olsa başkasına gülmesine dayanamam. Çünkü ben sevdiğim adamı zor şartlarda, silahla çatışırken düşünüyordum. Evet, görevi hakkında açıklama yapmamıştı ama bu kadar da olamaz.

“Abla neden durduk şimdi?”

Kerem’in sorusu beni kendime getirirken Cihangir hâlâ bana bakıyordu. Kaşlarım çatılmış, bir adım daha atmamla farkında olmadan bir garsona çarptım. Bir an ne olduğunu anlayamazken çantam

yere düşünce almak için yere çöktüm. Benimle yere çöken garsonla göz göze geldiğimde gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

“Giray.”

Benim şaşkınlığıma karşı sakinliğini korurken mırıldandı.

“Lütfen ortalığı karıştırma İnci.”

Ben mi ortalığı karıştıracaktım? Bu ne demekti şimdi? Çantamı kavramamla ikimiz de ayaklandık.

“Çok özür dilerim hanımefendi. Benim dikkatsizliğim.”

Ne cevap vereceğimi bilemez hâlde Giray’a boş bakışlar atarken ne ara geldiğini anlamadığım Alex’in sesini duydum.

“Dikkatli olsana biraz. Kör müsün?”

Alex, Giray’ı terslerken müdahale etme ihtiyacı duydum.

“Lütfen, sorun değil. Ben çarptım zaten, benim hatam.”

“Tekrar kusura bakmayın efendim,” diyerek uzaklaşan Giray’la arkasından bakakaldım.

“İyisin değil mi? Canın acıdı mı?”

Telaşlı hâldeki Kerem’e döndüm.

“İyiyim canım.”

Alex elini uzatıp mahcup bir şekilde gülümsedi. “Hoş geldiniz İnci Hanım. Lütfen çalışanın kusuruna bakmayın.”

Sıkılgan bir şekilde elini kavradım. “Sorun değil Alex Bey. Hoş buldum.”

Benden aldığı bakışlarını Kerem’e çevirirken biraz küçümseyici ifadesi gözümünden kaçmadı. Belli ki beğenmemişti kardeşimi ya da beni tek bekliyordu.

“Beyefendi kim?”

“Kardeşim Kerem.”

Biraz önceki tavrı bir anda değişirken dudakları kıvrıldı. Elini Kerem’e uzattı. Yoksa Kerem’i nişanlım mı sanmıştı?

“Hoş geldin Kerem. Ben Alex.”

Biricik kardeşimin gülümseyerek karşılık vermesi karşısındaki kişiden pek hoşlanmadığını gösterse de bunu sadece ben anladım. Alex’in bizi masaya yönlendirmesiyle asıl zor olan kısma geçmiştik sanırım. Gözlerim tutkunu olduğum elalarda takılı kalmıştı yine. Ne yapmam, ne demem gerektiğini bilmiyordum. Nasıl davranacaktım ben şimdi?

Alex masadaki esmer kadını göstererek gülümsedi. "İnci Hanım, kuzenim Perla ile tanışın. Yanındaki beyefendi de koruyucu prensi Evrim."

Perla'nın elini sıkarken hâlâ aynı şey kulaklarımda yankılanıyordu. 'Koruyucu prensi.' Koruyucu prens, sadece prens de değil koruyucu bir de. Cihangir iyi bilirdi zaten kadınlara koruyucu olmayı ama burada deli gibi bir yanlış düzeltmek istiyordum. O benim koruyucu meleşimdi.

"Memnun oldum İnci Hanım."

Hoşnutsuz bir şekilde gülümsedim. "Ben de."

Perla ile ayrılan ellerimiz Cihangir'le birleşirken sert bakışları içimi titretti. Sinirliydi ama sebebi neydi bilemiyorum. Ben olabilir miydim acaba? Planlarını mı mahvediyordum? Ben nereden bilebilirdim ki burada olduğunu? Hoş bilsem daha önce gelirdim.

"Demek Evrim isminiz," dedim imalı ses tonuyla. Fısıltı şeklinde devam ettim. "Yakışmış."

Son kelimemde neredeyse sesim çıkmamıştı fakat o yine de beni anladı. Umarım yaptığım imayı da anlamıştır. Çünkü şu an gerçekten evrim geçirmiş gibi duruyordu. Dudağı hafif kıvrılır gibi olsa da hemen düzeltti.

"Memnun oldum İnci Hanım."

"Ben de Evrim Bey."

Ellerimiz ısrarla birbirinde kenetli kalırken Alex'in sesi bizi kendimize getirdi.

"Bu yakışıklı bey de İnci Hanım'ın kardeşi Kerem."

Cihangir benden aldığı bakışlarını kardeşime çevirdiğinde ilgiyle bakıyordu. Kim derdi ki kardeşimle bu şekilde tanışacak. Zavallı Kerem, kaç gündür görmeyi beklediği eniştesiyle selamlaşıp yerine oturdu. Ben de hemen yanına tabii.

"Demek bizim Cesur'un kurtarıcısı İnci Hanım sizsiniz. Alex sizden övgüyle bahsetti."

Perla'nın sesi hiç ilgimi çekmese de kibar bir hanımefendi gibi gülümsedim.

"Alex Bey biraz abartmış sanırım. Ben sadece mesleğimin gereğini yaptım."

Alex başını iki yana sallarken kendinden emindi. "Az bile söylemiş olabilirim."

Perla gülümseyerek başıyla kuzenini onayladı. “Kesinlikle güzelliği konusunda az söylemişsin.”

Duyduklarım Alex’e bakmama sebep olurken hayranlıkla beni izliyor oluşu başımı çevirmeme sebep oldu. Fakat ne yazık ki bu sefer de ateş gibi yanan elalar karşılamıştı beni. Bakışları bende, sesi buz gibiydi.

“Utandırmasak mı acaba İnci Hanım’ı?”

Cihangir’in Perla’yı uyarması hemen geri adım atmasına sebep oldu.

“Pekâlâ canım, haklısın.”

Canımmış. Nereden canı oluyordu acaba? Canın çıksın demek istesem de diyemedim. Sustum, sadece sustum. Susarken de Cihangir’e güzel bir bakış attım.

Yemeğe başladığımızda Perla’nın eli Cihangir’in omzunu bulduğunda suratımı düşürerek onlara baktım. Cihangir ustaca kendini geri çekerken omzuna değen elden anında kurtuldu. Kaçamak bakışları beni bulduğunda umarım benim gözlerimdeki hüznü yakalamıştır. Çünkü o kadın bir daha sevdiğim adama dokunursa bu masada ne var ne yok birbirine katma ihtimalim yüksekti.

Küçük sohbetlerle devam eden yemeğin ardından Perla yanımdan kalkarak lavaboya gitti. Konuşma için Alex’i çağırımlarıyla o da yanımdan ayrıldı. Kızgın bakışlarım anında Cihangir’i bulurken yanımda oturan Kerem’i umursayacak durumda değildim.

“Bütün bunların bir açıklaması yoksa şayet kendine şimdiden mezar yeri seçsen iyi olur Cihangir.”

Kerem sert çıkışımla gözlerini aç aça bana bakarken Cihangir de en az benim kadar sinirliydi. “Asıl senin bu adamın yanında ne işin var İnci? Beni delirtecek misin?”

Ellerimi masaya bırakırken gözlerim kıstım. “Seni ilgilendirmez Ciha... Ah pardon Evrim Bey ya da koruyucu prens mi demeliydim?”

Başını iki yana sallarken dudaklarını diliyle ıslattı. “Yapma İnci’m.”

Sinirden dişlerimi sıkmaya başladım. “Oradaki sahiplik ekini atsanız iyi olur Evrim... Bey.”

Kararan bakışları masaya dayadığı elleri ve bana doğru eğilmesiyle daha tehditkâr bir görünüm kazandı. Kasılan çenesi tehditkâr sesine eklendi.

“Hemen eve gidiyorsun. Duydun mu beni?”

Huysuzca omuz silktim. Hiçbir yere gitmeyi planlamıyordum. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Bizi şaşkınlıkla izleyen Kerem durumu anlamaya çalışıyordu. “Cihangir derken doğru anlamış olamam değil mi?”

Cihangir ciddiyetle başını Kerem’e çevirdi. “Bu şimdilik aramızda kalabilir mi Kerem?”

Kerem’le göz göze geldiğimizde başımla onayladım. Cihangir’e ne kadar kızgın olsam da durumu mahvetmek istemiyordum.

“Tamam, giderek heyecanlanıyor ortam.”

Kerem şu anki durumla eğer de benim yine bir yerlerde kelebeklerim can çekişmekle meşguldü. Alex konuşmasına devam ederken Perla tekrar masaya geldi. Onun Cihangir’e yakın olan davranışları zaten gergin olan sinirlerimin daha da zıplamasına sebep oluyordu. Bunun acısını Cihangir’den çok kötü çıkaracaktım. Tek istediğim şu davetin sona ermesiydi.

“...Şimdi de yaptığım bağışı kendisine adadığım, köpeğimin de kurtarıcısı olan meleği yanıma çağırmak istiyorum. İnci Hanım lütfen yanıma gelir misiniz?”

Alex’in konuşmasına kulak bile vermeyen ben son cümlesini ne yazık ki duymak zorunda kaldım. Böyle bir şey beklemezken Cihangir o kadar sert bakıyordu ki sanki kalkarsan burayı yerle bir ederim der gibi. Fazlasıyla gergin oluşu elindeki çatalı sıkmasından anlaşılıyordu. Yapacak bir şey olmadığı için mecburen ayağa kalkarak yanına ilerledim. Cihangir’in delici bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu biliyordum. Alex’in yanında durduğumda konuşmasına devam etti.

“Size İnci Hanım’ı tanıtmama izin verin. Kendisi yetenekli bir veteriner hekim. Aynı zamanda da harika bir hayvansever.”

Beni tanıtırken mecburen etrafıma çekingen bakışlarıma eklenen gülücükler saçıyordum. Sanki yıllardır tanışıyorduk. Sonuçta bu mesleği sadece parası için yapan insanlar da vardı. Nereden biliyordu ki benim hayvansever olduğumu? Gerçi böyle bir dernekte herkes hayvansever olmalıydı. Öyle görünmek isteyen insanlar olamazdı değil mi?

Masalarında oturan insanların alkışları ve Alex’in beni kürsüye yönlendirmesi soğuk bir tebessümle konuşmayı devralmama sebep oldu. “Alex Bey kibarlık yaparak beni övmeye çalışıyor ama ben sadece mesleğini yapan sıradan bir veteriner hekimim, hepsi bu.”

Yine de hayvanlarla ilgili birkaç şey söylemekten kendimi alamayacaktım. Çünkü ben gerçek bir hayvanseverdim ve bu şekilde insanları bulmuşken bu fırsatı kaçıracak değildim.

“Fakat... Buraya kadar çıkmışken size birkaç şey söylemek istiyorum.” Salon sessizliğe gömüldüğünde devam ettim. “İlk olarak hayvanlar için kullanılan ‘evcil’ ifadesinin insanoğlunun kendi icadı olduğunu bilmenizi isterim. İnsanlar kendilerine yarar sağlayabilmek için hayvanları evcilleştirmeye başlamıştır. Fakat nihayetinde şu an bu durumu normal karşılasam da süs niyetine ya da özenmekle veya başkalarına hediye niyetine alınan evcil hayvanları kabullenemiyorum. Bu durumun ticarete dökülmesi bile çirkinken lütfen bakmayacağınız, üç gün sonra sahip çıkmayacağınız hayvanlara dehşet paralar ödeyerek almayın. Çok istiyorsanız sokaklar yardıma muhtaç binlerce hayvanla dolu... Sokak hayvanlarına gelirsek de çoğalarak onların ortamını işgal edenler bizleriz. Akli olan yaratıklar olarak onları kontrol altına alma şansımız varken görmezden gelen de biziz. Bunları da geçtim bizlerle yaşamaya mahkûm ettiğimiz hayvanları zehirleyen, işkence eden, tiksinen, hor gören de biziz. Sözümün herkes için geçerli olmadığını da bilmenizi isterim. Elbette ki herkesin sokakta bulduğu her hayvana kucak açmasını beklemiyorum ancak saygı sadece insanlara gösterilen bir olgu değil. Her canlıya gösterilir. Onlara ve yaşam alanlarına saygı gösterelim yeter. Duyarlı insanları katmıyorum bu duruma. Lütfen hayvanların Allah’ın sessiz kulları olduğunu unutmayın. Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Bağışlarınız umarım faydalı yerlere ulaşır.”

Konuşmanın bitmesi üzerine herkes alkışlarken Alex yüzündeki ukala gülümsemeye beni işaret etti.

“Size söylemiştim. O gerçekten hayvansever bir melek.” Yeni bir alkışla sözlerini sonlandırdı. “Herkesi iyi eğlenceler.”

Masaya doğru ilerlediğim sırada bir adım arkamdan gelen Alex oturmama izin vermeyerek elimi kavradı. Şaşkın bakışlarım onu bulduğunda gülümseyerek pisti işaret etti.

“İzin verirseniz sizinle dans etmek istiyorum.”

Gözlerim yine sahibini bulurken ateş saçan elalar ve yumruk olan eli her şeyi anlatıyordu. İzin verip Cihangir’i çileden çıkarmak vardı ama kabul edersem adamın üstüne atlayacak gibi duruyordu. Aslında şu an bunu umursayacak durumda olmasam da Cihangir her ne iş

çeviriyorsa bunu mahvetmek istemiyordum. Elimi pençeleri arasından kurtararak yapay bir tebessüm sundum.

“Maalesef sizi reddetmek zorundayım. Eski kafalı bir nişanlım var ve başkasıyla dans etmemden hiç hoşlanmaz.”

Bunu söylerken bir yandan da Cihangir’i kontrol ediyordum. Dudaklarının kenarı çoktan kıvrılmıştı bile. Fakat Alex vazgeçmeye niyetli değildi.

“Şu an nişanlınızın burada olduğunu sanmıyorum. Bence hâlâ bir şansımız var.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bakışlarım yine sevdiğim adamı buldu. Ağzında bir şeyler mırıldanırken bunları duymak dahi istemiyordum. Eminim pek de hoş olmayan şeylerdi.

“Ben nişanlımın arkasından iş çeviremem Alex Bey. Sonuçta bir ilişki güven ister öyle değil mi? Buraya onsuz gelebiliyorsam bu güven sayesinde.”

Cümlelerimi bitirdiğimde biliyordum ki Cihangir beni çok iyi anlamıştı. Tek bir mimiği oynamasa da bendeki kırılan güvenin farkında olduğunu biliyordum.

“Haklısınız İnci Hanım ama bu durumun beni üzdüğünü söylemeden edemeyeceğim. Nişanlınızı kıskandığımı bilmenizi isterim.”

Cevap vermek yerine gülümseyerek yerime oturdum. Sıkıntıyla iç çekerken Kerem bana doğru eğildi.

“Abla sen nasıl bir şeyin içine düştün ya?”

Fazlasıyla eğlenen Kerem’e ters bir bakış attım. “Kerem kes sesini.”

Perla elinde tuttuğu kadehi yavaşça masaya bıraktığında bakışları üzerimde geziyordu.

“Konuşmanız biraz abartı geldi bana İnci Hanım. Sonuçta biz her türlü canlıdan daha üstün, akli olan yaratıklar olduğumuza göre hayvanları değerlendirmemiz gayet normal. Ticaret de bu işin bir parçası.”

Parmakları kadehinin üzerinde gezerken bakışları, alaylı ses tonu ise yermekten keyif alır gibiydi. Onu büyük bir ciddiyetle dinledim. Dudaklarımı dilimle ıslatarak tıpkı onun gibi alaycı bir tavır takındım.

“Bizim üstün olduğumuz konusunda sizinle hemfikirim. Fakat her insanın akli olduğu konusunda şüphelerim var.”

Cihangir’in kıvrılan dudaklarına Kerem’in gülüşleri eklendi. Perla ise belli etmese de sanırım bozulmuştu. Ona yaptığım konuşmayı

açıklamayacaktım. Zira açıklayacak kadar sabırlı olacağımı da düşünmüyordum. Hele ki o Cihangir'in yanındayken.

Konunun dağılmasıyla Perla, Cihangir'e eğilerek fısıltıyla bir şeyler söylemeye başladı. Ne söylediğini duyamadım, Cihangir'in ciddi yüz ifadesi de hiç yardımcı olmuyordu. Bu da yetmez gibi elini Cihangir'in masada duran elinin üzerine koyarak biraz daha yaklaşıması benim tahammül sınıırımın bittiğini gösteriyordu. Elimdeki bıçağı sert bir şekilde tabağıma bıraktım. Perla'nın irkilmesiyle bana dönen bakışları fırsat bilen Cihangir hemen elini çekti. Sanki biraz önce masada gürültü yapan ben değilim gibi ayağa kalkarak yapay bir şekilde gülümsedim.

"Ben bir lavaboya gideyim."

Kerem de ayaklanırken omzundan tutarak kalkmasına engel oldum.

"Abla lavaboya kadar eşlik etseydim."

"Gerek yok."

Arkamı döner dönmez seri adımlarla lavaboya ilerledim. İçeri girdiğimde aynanın karşısına geçtim. Gözümden akan bir damla yaşı elimin tersiyle sildim. Canım sıkılıyor, içim daralıyordu. Daha fazla burada durarak bu duruma katlanamazdım. Alışlagelmiş hareketlerle ellerimi yıkayıp peçete alarak kuruladım. Makyajımı da biraz toparlamamla çıktım lavabodan. Koridorda salona doğru yürürken birinin kolumdan çekmesi sarsılmama sebep oldu. Korku ve panikle beni çeken kişiye baktığımda Cihangir'le göz göze geldik.

"Gel buraya."

Hızla beni arka tarafa yönlendirirken bir kapıyı açarak içeri girdi. Aynı zamanda beni de yanına çekti.

Odanın ışığını yaktığında burasının personele ait bir malzeme odası olduğunu anladım. Küçük bir alanda olmamız vesilesiyle kapıyı kapatarak beni de arkasına yasladı. Bir eli başımın hemen yanında kapıya yaslanmış hâlde duruyordu.

"Burada ne işin var İnci?"

Bir an afallayarak sorudaki manasızlığa dem vurdum.

"Bunu sokak hayvanları için düzenlenmiş geceye gelen bir veteriner hekime mi soruyorsun?"

Başı yere düşerken derin bir nefes aldı. Tekrar kaldırdığında elleri korkutucu görünüyordu.

"O zaman düzelteyim. O Alex denen şerefsizle ne işin var?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Kaşlarım yukarıda dudaklarımı birbirine bastırmış, başımı aşağı yukarı sallıyordum. "Haklısın Cihangir... Sen beni evde oturuyor bilirken ben buralarda böyle adamlarla takılıyorum işte."

Yine onunla inatlaşmam, onu daha da öfkeliendiriyordu.

"İnci!"

Ses tonundaki uyarıyı fark etsem de umursamadım. Kollarımı indirerek çemkirdim.

"Ne İnci, ne? Yirmi sekiz gün oldu haberin var mı? Sadece bir kere aradın. Ben sevdiğim adama bir şey mi olacak diye her gün korkuyla yaşarken beyefendi davetlerde kadınlarla takılıyor." Elini tutarak kaldırdım. "Söylesene yüzüğün nerede Cihangir?" Kendiminkini göstererek devam ettim. "Hayır, benimki burada da o yüzden soruyorum."

Ela gözlerindeki hüznün benim gözlerimden bulaşmış olmalıydı. Bakışlarındaki mahcubiyet ise pek alışık olduğum şeyler değildi.

"Ben... Arayamadım... Üzgünüm İnci şu an yüzüğümü takamam." Elimini tutarak sol göğsünün üzerine bastırdı. Elime sert bir cisim değdiğinde devam etti. "Ama hep burada taşıyorum."

Elimi yumruk yaparak göğsüne vurdum. Ona hem kıyamıyor hem de bütün sinirimi ondan çıkarmak istiyordum.

"Bu içimi rahatlatmıyor ki, o kız sana asılıyor."

Başını iki yana salladığında ses tonu ikna etme çabasıındaydı. "İnci'm ben seni incitecek yanlış bir şey yapmadım, yapmam da lütfen inan bana."

Gözümünden akan yaş umursamadan ayağımdaki topukluyla bacağına tekme attım.

"O kadın bir daha sana dokunmayacak duydun mu beni?"

Hiçbir tepkim ona işlemiyor olacak ki yanağıma uzanan parmakları bulunduğu yeri kapladı.

"Dokunmayacak güzel gözlüm. İzin vermeyeceğim."

Başparmağıyla yanağımdan akan yaş sildi. Eli inci tokama yol alırken acıtmaktan korkarcasına parmaklarını üzerinde gezdirdi. Bakışlarımız kesiştiğinde enseme inen parmakları beni kendine çekerken alınlarımız birleşti. Gözlerimin kapanmasına engel olamadım. Tenime değen nefesi içimi ürpertirken fısıldadı.

"Çok yakışmış sarışın. Bu kadar güzel olmaya hakkın yok."

Yine yapıyordu aynısını. Yine beni, ben olmaktan çıkarıyordu. Nefesim kesiliyor, kalbim sığamıyordu bulunduğu yere. Karnımda ince bir sızı dolaşüyor, göz kapaklarım titriyor ve ben bu adamın iki güzel sözüne kanıyordum. Biraz önce kızmıyor muydum ben? O zaman niye şimdi beni kolları arasına alıp sıkıca sarsın istiyordum? Neden tek soluduğum hava, onun kokusu olacaktı?

Elim kirli sakallarına giderken parmaklarım çoktan aralarında dolaşmaya başlamıştı bile. Her hâliyle sevdiğim adam böyle de çok yakışıklıydı. Elime batan sakallarıyla gülümsedim. Bu hisse daha önce kapılma şansım olmadı. Hep pürüzsüzdü cildi. Şimdi ise karşımda bilindik kokusuyla sanki farklı bir adam vardı.

“Yakışmış.”

Beğenilmiş olmaktan hoşnut kıvrılan dudaklarını alnıma bastırdı. Sıcak, uzun bir öpücük bıraktı.

“Şimdi içeri geçip kardeşini de alarak eve gidiyorsun.” Gözlerimin içine baka baka söyledikleriyle huysuzca omuz silktim. Yumuşacık bakışları hemen sert bir hâle büründü. “İnci inat etme. Eve git. O adamdan da uzak dur. Eğer bir daha sana dokunursa hiçbir şeyi umursamam kırarım o itin elini.”

Dudaklarımı büzerek masum bakışlarla bakmaya başladım. “O zaman bu akşam evine geleceksin.”

Gözlerini kapattığında eli alnında geziyordu. “Yavrum işimi zorlaştırıyorsun.”

Niye beni anlamıyordu bu adam? Onu deli gibi kıskandığımı niye görmüyordu?

“Bu gece rahat uyumamı istiyorsan o kadınla hiçbir yere gitmeyeceksin. Sen bordo bereli değil misin yüzbaşı? Muhakkak bir yolunu bulursun. Kullan o keskin zekânı.”

Kıstığı gözleriyle elini kaldırarak baş ve işaret parmağı ile çenemi kavradı.

“Güzelim... Şu huysuz hâllerin bir bana, değil mi?” Omuz silktiğimde gözlerini devirerek beni kendine çekti. “Tamam geleceğim. Ne yapıp edip geleceğim. Oldu mu?”

Geri çekilerek gözlerine baktım. “Oldu.” Fakat yine de tatmin olmuş değildim. “Ama hâlâ kızgınım sana.”

Gülümseyerek burnumu sıktı. Eline vurarak itmem onda bir türlü işe yaramıyordu. Sanki ben ittikçe o bana biraz daha çekiliyor, gereğinden de fazla içime işliyordu.

“Tamam, ne dersen tamam. Söz ben alacağım gönlünü. Gerçi zaten benim de neyse. Birazdan bütün operasyon mahvolacak hadi git artık.”

Kapıyı açmak için hamle yaptığımda eliyle kapıyı tutarak çıkma-mı engelledi. Sanki beni bırakmak istemiyor gibi eğilerek boynumdan öptü. İçimi ürperten hareketiyle ellerimi yumruk yapmış bekliyordum. Kalbim bu kadar hızlı atmaya devam ederse en sonunda durmayı seçecekti. “Seni çok özledim.” İç çekişi odada yankılanırken kendini zor da olsa geri çekti. “O herife bir tebessümünü dahi göstereyim deme.”

Gözlerimi devirsem de ona doğru uzanarak yanağına tatlı bir öpücük bıraktım. “Ben de özledim.” Elimi boynuma götürmek istiyordum ama kesin kıpkırmızı olmuştum yine. Cihangir’in dikkatini çekip daha çok kızarmak istemiyordum.

Zor da olsa ondan koparak kapıyı açıp odadan çıktım. Etrafımı kontrol edip dikkatli adımlarla içeriye doğru yürümeye başladım. Yine de elim dayanamayıp onun öpücük kondurduğu boynuma uzanmış, dudaklarım hâkimiyetini kaybederek kıvrılmıştı bile.

Masaya ilerlediğimde Kerem oldukça sıkılmış görünüyordu. “Hadi Kerem, gidiyoruz.” Gözlerinin içi parlayan kardeşim oldukça memnun ayağa kalkarken Alex’i şaşkın bakışlarından kurtardım. “Kusura bakmayın Alex Bey, acil bir hastamdan dolayı çıkmam gerekiyor. Nazik davetiniz için teşekkür ederim.”

Üzgün bir şekilde sandalyesini geriye iterek ayaklanan adam memnuniyetsizdi.

“Bu çok hızlı oldu İnci Hanım.”

“Maalesef gitmek zorundayım, iyi akşamlar dilerim.”

Perla ise ayağa kalkmaya tenezzül etmeden eğreti bir gülümseme sundu. Gitmemi fazlasıyla istediği çok açıktı.

“Kolay gelsin İnci Hanım.”

Başımla onaylamam üzerine Kerem de iyi akşamlar diledi. Çantamı alarak arkamı döndüğüm sırada dikkatsiz bir adım attım. Denge-mi kaybettiğim an öne doğru düşerken ne ara geldiğini bilmediğim Cihangir hızla belimden kavradı. Ellerimle omuzlarına sıkıca tutu-

nurken gözlerimiz yine birleşti. Bir şey vardı beni bu adamın kollarına çeken. Şaşkınlığımı atamadan zorla yutkundum.

Ne güzel bakıyorsun be adam... Niye ben her seferinde bu elalarda tutuklu kalıyorum? Nasıl tutuldum böyle bir aşka? Nasıl bu adam benim her şeyim oldu bu kadar? Biz birbirimizde kaybolmuş giderken Kerem'in hafif öksürmesi bizi kendimize getirdi.

"Dikkatli olun İnci Hanım. Her zaman sizi tutacak biri olmaya bilir."

Ne fena adamdı, çıldırıyordum. Beni ondan başka tutan yoktu ki zaten. Her seferinde o kurtarıyordu, bu da yetmez gibi o sarıyordu.

Cevap vermek yerine sadece gözlerine baktım. Sanki ben bakınca o her şeyi anlıyordu. O kadar iyi biliyordu beni.

"İnci Hanım iyi misiniz?"

Alex'in sesiyle Cihangir'in gerilen bedeninden sıyırdım kendimi. Belli ki adamın sesini duymaya bile tahammülü yoktu ama ne gariptir ki onların yanında duruyordu.

"İyiymi Ci..." Yanımdan gelen öksürme sesiyle toparladım. "Evrim Bey sağ olsun." Allah'ım son dakika her şeyi mahvedecektim. Çok şükür ki Cihangir buna bile beni uyararak izin vermiyordu. Alex hoşnutsuz bakışlarını Cihangir'e dikti.

"Evrim her kızın kurtarıcısı olmakta kararlı anlaşılan."

Bakışlarım Perla'yı bulduğunda bu sefer kıskançlıkla bakan gözleri beni gülümsetti. Cihangir'in söyledikleri aklıma gelince hızla gülümsememi sildim.

"Neyse biz gidelim artık. Teşekkür ederim Evrim Bey. İyi akşamlar."

"İyi akşamlar İnci Hanım."

Kerem'in koluna girerek salonu terk etmemle derin bir nefes aldım. Arabaya bindiğimizde ise Kerem dayanamamıştı. "Abla benim kafam çok karıştı."

Oflayarak Kerem'e baktım. "Haklısın. Ben bile yetişemedim bu sefer."

Yola çıktığımda Kerem hâlâ durumu anlamaya çalışıyordu ki hâli çok komikti.

"Cihangir yani... Evrim." En sonunda isyan etti. "Benim eniştem kim abla?"

Sinirlerim bozulmuş olacak ki kahkaha attım. "Evrım değil Kerem, Cihangir ismi. Kendisi asker ve şu anda işiyle ilgili bir sebepten takma isimle oradaydı sanırım."

Gözleri parlamıştı kardeşimin. Şu aksiyonu başka yerde bulamazdı kesinlikle.

"Vay anasını ya, harika. Acaba İstanbul'a gitmesem mi? Senin hayatın daha eğlenceli."

Elimle kafasına vurdum. "Saçmalama Kerem."

Homurdana homurdana elini başına götürdü. "Vurma kızım ya, salak edeceksin." Ben kıkırdarken yandan bir bakış attı. "Bu arada enişte de fena değilmiş."

Biraz utangaçça gözlerine bakıp tekrar yola odaklandım. "Öyledir." İç çekerek devam ettim. "Hem de her konuda."

Eve geldiğimizde Kerem şaşkınlıkla bana döndü. "Hani hastaya gidiyorduk."

Gözlerimi devirdim. Arabayı park ederken Kerem'e cevap verdim. "Hasta falan yok. Oradan çıkmak için yalan söyledim."

"Hm... Enişte istedi değil mi?"

"Aferin zeki çocuk, bildin."

Eve girdiğimizde geçen zamanda duş almış ve üzerimi değiştirmiştim. Şimdi ise pencere kenarında elimde telefonla sevdiğim adamı bekliyordum. Aradan geçen bir saatin ardından beklemem de bir türlü Cihangir'in geldiğini göremedim. Umutsuzca koltuğa oturduğumda Kerem ve Burçak televizyon izliyorlardı.

"Demek Giray garson olmuş. O iki tabağı mutfağa götüremezken orada nasıl servis yapıyordu acaba?"

Burçak bir yandan bakışları televizyonda çekirdek çitliyor, bir yandan da bana laf yetiştiriyordu.

"Daha çok birilerine çarpıyor."

İzlediği diziden kopardığı bakışlarını bana ulaştırdı. "Çünkü benim sevgilim tam bir öküz. Doğası bu."

Dayanamayıp küçük bir kahkaha attım. "Âlemsin Burçak. Adam ağzının içine düşecek neredeyse. Sana deli gibi âşık."

Giray kısmını atlayarak lafı yine istediği yere getirdi. "Kızım bana güleceğine sen kendi derdine yan. Bak, kaç saat oldu gelememi. Artık ne yapıyorsa o perde mi Perla mı her neyse onunla."

Suratım asılırken elime geçirdiğim yastığı Burçak'a fırlattım. "Cihangir yanlış bir şey yapmaz."

Kerem hızla araya girdi. "Yok ya enişte düzgün birine benziyor. Masada gözlerini bir an olsun ablamdan ayırmadı."

Bakışlarım bir anda yumuşarken tebessüm ettim. Tabii ki yapmazdı. Sonra bir anda suratım düştü.

Yapmazdı değil mi?

Çalan telefonum dikkatimi dağıttığında Cihangir'in aradığını görünce hemen açtım. "Ben evdeyim İnci. Aşağı in."

İşte durmuştu sözünde, gelmişti sevdiğim. Yüzümde güller açarken onayladım. "Tamam, geliyorum."

Telefonu kapattığımda Kerem ve Burçak başını benden tarafa çevirmiş, ilgiyle beni izliyordu. Dudaklarımı büzerek masum bir bakış attım. "Cihangir gelmiş de ben bir gidip bakayım."

Sonuçta Kerem benim kardeşimdi ve yanlış bir şey düşünmesini istemezdim. İkisi de birbirlerine bakarak kahkaha atmaya başlayınca kaşlarımı çatıttım. "Ne gülüyorsunuz be?"

Kerem imalı bir bakış attı ama benimle uğraştığı çok açıktı. "Git hadi abla, bekletme enişteyi."

Yüzüm yine gülerken ikisini de öptüğüm gibi üzerime bir hırka geçirdim. Aşağı indiğimde kapıyı çalmadan önce yüzümdeki gülümsemeyi silerek suratımı astım. Evet, onu seviyordum ama biraz sürünmeyi hak etmişti ve bana mutlaka hesap verecekti. Yani plan buydu ama içeri girdiğimde ne olurdu onu ben de kestiremiyordum.

Kapıyı çalacağım anda açan Cihangir'le şaşırsam da beklediğini düşünerek içeri girdim. Konuşmadan içeri ilerlerken peşime çoktan takılmıştı bile. Odaya girdiğimde ışığın yanmaması dikkatimi çekti. Sadece küçük bir gece lambası yanıyordu. Ortaya doğru adımlayıp ona döndüm.

"Işıklar neden kapalı?"

Bir iki adım daha atarak tam önümde durdu. "Karanlığı daha çok severim, ışıklarla aram yok."

Bunu ilk defa Cihangir'den duyarken biraz garipsemiş olsam da şu an üzerinde durmayacaktım.

"Hım... Ben de ışığı, güneşi, aydınlığı severim."

Bilmiş bakışlarım üzerinde, ona muhalefet olmaya hazır, ona trip atmaya hazır konumdaydım. Ta ki belime dolanan koluyla beni ken-

dine çekene kadar. Eli saçlarıma tırmanırken önümdeki tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Ne kadar çok şeyi seviyorsun öyle. Aralarında ben yok muyum?”

Yaptığı muzırlığa eşlik ettim. Biraz düşünüyor gibi elimi çeneme götürerek düşündüm. “Imm... Hayır.”

Surat ifadesi tüm gülüşlerini yok etti. “O nedenmiş?”

Sağ elimin işaret parmağını göğsüne bastırdım. İkimizin de bakışları parmağımın üzerindeydi.

“Çünkü sen yalancısın ve kötüsün ve uyuzsun ve sinir bozucusun ve sersemsin ve düşüncesizsin ve bencilsin ve, ve, ve... Bir şeylersin işte...”

Tabii ki bunların hepsi içimden gelerek söylediğim şeyler değildi ama ona kızgındım ve hak etmişti. Kaşları çatık bir şekilde beni dinlemeye devam ederken cümlemi bitirmemle daha doğrusu başka sayacak bir şey bulamadığımda elini çeneme koyarak yukarı kaldırdı.

“Bitti mi, rahatladın mı?”

Üzgünce dudak büktüm. “Bitti ama rahatladığım pek söylenemez.”

Eğilerek burnumu öptü. Beni koltuğa çekip oturmamı sağladı. Kendisi de yanıma oturdu. “İnci, güzelim... Sana görevden bahsedemem ama bir süre daha bu duruma devam etmem gerekiyor. Lütfen anla beni, bu benim işim.”

Ben anlıyordum da kalbim anlamıyordu. Anlayışsızdı biraz galiba.

“Benim kalbim seni nasıl anlayabilir söyler misin? Sen askersin böyle düşmanları bulup yok etmen gerekiyordu, o kadının kurtarıcısı olman değil. Bari başka bir şekilde yaklaşıydın. Görmüyor musun sana asılıyor. Benim içim nasıl rahat etsin?”

Elimi kavrayarak dudaklarına götürdü. Uzun bir buse bıraktı. “Sanıyor musun ki ben yirmi sekiz gündür bu kadının yanındayım? Her şey o kadar basit değil. Ben buraya geleli iki haftadan az oldu. Öncesinde sınır dışındaydım. Sadece devamı bu şekilde gelişti. Lütfen beni anlamaya çalış. Ben seni üzecek bir şey yapmadım. Elini bile tutmadım o kadının.”

Üzgünce başımı yere eğdim. Elim hâlâ sıkı sıkı tutan ellerine bakıyordum.

“O seninkini tutuyor ama sana canım diyor.” Başımı kaldırdığımda fazla sitemliydim. “Kurtarıcı prensi saymıyorum bile.”

Gülerek yanağımı okşadı. Hâlimden, onu kıskanmamdan hoşnuttu sanki. Güzel güzel beni ikna etmeye çalışıyor, her dokunuşu kalbimi hızlandırıyordu. Hele gülüşü... Düşmeye sebepti.

“Eskiden de bu kadar kıskanç mıydın sen? Yoksa ben mi yeni fark ediyorum?”

Yanağımdaki elini indirdim. “Ya... Cihangir ciddi olur musun? Kıskanıyorum tabii, sen benim sevgilimsin.”

Bu söz onda bir ışık yakmış olacak ki oklar anında bana döndü.

“O zaman söyle bakalım, o adamla nasıl tanıştın?”

Umursamazca omuz silktim. “Köpeği hasta olmuş, beni aradılar. Ben de evine gidip tedavisini yaptım o kadar.”

Bakışları ifadesizleşirken yine gergin duruyordu. “Sen o adamın evine mi girdin?”

Neden bu kadar şaşırdığını anlayamamıştım. Tedavi için bu benim sık yaptığım bir şeydi. Her hayvan ayağına kadar gelemiyordu sonuçta.

“Evet. Ne oldu ki?”

Eli yumruk olurken bu kadar kasmaını anlayamıyordum. “Bir daha her ne olursa olsun o adamın evinin önünden bile geçmeyeceksin. O adam pisliğin teki, İnci.” Sesi uyarı dolu ve itiraz etmeyecek türdendi. Sinirine hâkim olmak adına gözlerini kapattı. “Ulan nerede it var hâlâ ısrarla çekmeye devam ediyorsun ya ne diyeyim ki ben?”

Ortamı yumuşatmak adına gülümsedim. “Ama ben veteriner hekimim, meslekten herhâlde.”

Gülse mi ağlasa mı bilemeyen Cihangir yine de kızgın ifadesini korumayı tercih etti. “Senin işin dört ayaklı itlerle İnci. Bırak iki ayaklıların ne hâli varsa görsün.” Elini kaldırarak işaret parmağını yüzüme yüzüme salladı. “Bak yine uyarıyorum, o adamı sokakta görsen yolunu değiştireceksin. Bu sefer durum ciddi.”

Huysuzca gözlerimi devirdim. Çocukmuşum gibi tembihliyordu bir de. “Anladım Cihangir ya. Salak mıyım ben tekrar edip duruyorsun?”

Dudağının kenarı kıvrılırken beni kendine çekti ve kocaman kolları tüm bedenimi sardı. “Değilsin de ne bileyim... Bela çekmeye bayılıyorsun.”

Tüm kızgınlığına rağmen sesi yumuşacık, sevgisi sıcacıktı. Şu koca göğsü benim mahremim, bulduğum en güzel yuvamdı. Belki de bu yüzden o kadar çok kıskanıyorduk birbirimizi.

Başım göğsünde onu dinlerken bir an aklıma gelen şeyle hızla geri çekildim. "Madem o kadar kötü, tehlikeli bu adam ya sana bir şey olursa? Nasıl onların içine girersin Cihangir?"

Beni tekrar kendine çekerek yeniden göğsüne yatırdı. O da çıkmamı istemiyordu yuvamdan. Saçlarımı usul usul okşamaya başladı. "Beni düşünme güzelim. Bu ilk değil, son da olmayacak."

Söylemek istediğim bir sürü şey vardı ama söyleyemiyordum. Cihangir bana böyle dediğinde rahatlamak yerine boğazıma bir yumru oturuyor, göğüs kafesim her bir organımı sıkırmaya başlıyordu. Sonuç olarak yine tehlikedeydi ve başına her an bir şey gelebilirdi. Daha da önemlisi ileride de bu tehlikenin içinde olacaktı. Peki, ben her seferinde nasıl dayanacaktım ona bir şey olma ihtimaline? Alışabilir miydim?

Hayır, asla!

Kim alışabilir ki sevdiğinin başına bir şey gelme ihtimaline? Ben de alışmayacaktım. Başım hâlâ göğsünde kalp atışlarını dinlerken adımı mırıldandı. "İnci'm."

Beni göğsüne biraz daha bastırdı.

"Hım..."

"Seni çok özledim."

Sesi o kadar içten geliyordu ki yüzümde oluşan gülümseme tamamen sevdiğim adama aitti. "Ben de."

İçimdeki kıpırtıyla geri çekildim. Koltuğa sırtımı yaslayıp elimle dizime vurdum. Bakışlarım ise Cihangir'deydi. "Gel hadi."

Önce dizime baktı bir süre sonra başını kaldırarak mavilerime dikti ela gözlerini. Bakıyordu ama ne bileyim farklıydı, anlayamıyordum. Uzun uzun baktı bana. Öylece kaldım. Ne gözlerimi alabildim ne de konuşabilirdim. Yanlış bir şey mi söylemiştim bilmiyorum ki. Ben mutlu olur sanmıştım ama o donup kalmıştı. Bu süre uzayıp giderken çekingen bir bakış attım.

"Ben... Sadece hani bir kere hayalim demiştin ya. Mutlu olursun sanmıştım. Yani... Ben..."

Ah saçmalıyordum işte. Çünkü böyle bir tepki beklemiyordum. Benim daha fazla devam etmeme izin vermeden usulca koltuğa yerleşirken başını dizime yasladı. Sağ kolunun üzerinde, karşıya bakıyordu. Üzerinde hâlâ bugün giydiği takım elbise varken sadece ceketini çıkarmıştı. Sessiz kalışı beni tedirgin etse de elimi kaldırarak saçlarının arasına daldırdım. Ufak hareketlerle saçlarını okşuyordum.

Bu... Nasıl tarif etsem, çok farklı bir şeydi. Yani sevdiğiniz adam dizlerinize yatıyor ve sevgiyle saçlarını okşuyorsunuz. İçim bir garipti doğrusu, kalbimse kıpır kıpır. O kadar yumuşak ve güzeldi ki saçları parmaklarım uyuşuyordu heyecandan. Yüzümde ise aptal bir gülümseme... Belki de fazla abartıyordum ama güzeldi işte. Konu insanın sevdiği, âşık olduğu olunca her şey güzelleşiyordu. Koca bedeni şimdi çocuk gibiydi dizlerimde.

“En son annem okşamıştı bu şekilde saçlarımı.”

Fısıltılı sesi elimin duraksamasına sebep oldu. Yine bilmeden yarısına dokunmuştum sevdiğimin ama o benden hep kaçıyordu. Ya da benden değil de hatırlamak istemediği geçmişinden kaçıyordu.

“Ben... Seni üzdüysem...”

Çabucak itiraz etti. “Hayır, hayır... Devam et lütfen.”

Elim tekrar saçları arasında hareketlendiğinde yine merakıma yenik düştüm. “Anlatmak istersen dinlerim.”

Bir süre sessizce bekledik. Çok istiyordum anlatmasını. Bir şeyleri aşmıştık artık, benim de onun geçmişini bilmeye hakkım vardı. Hele de böyle konu ailesine gelince içine kapanması beni çok üzüyordu. Yaraları vardı ama ben ona ilaçtan başka ne olabilirdim ki?

Anlatmayacak diye düşünürken sesi geldi. “Yedi yaşında kaybettim ailemi. İkisi de subaydı ve şerefsiz teröristlerin bombalı saldırısı sonucu şehit oldular.” Sesine öfkesi karışırken devam etti. “Benimle ilgilenen bir abla vardı. Aysun abla... Onunla akşama kadar onları bekledim. Zaten sürekli yoğun çalıştıkları için çok vakit bulamıyorduk birlikte zaman geçirmeye. Yine de her fırsatta benimle ilgilenirlerdi. O gün akşam da birlikte sinemaya gidecektik biliyor musun?” Sesi kırıldı. Onun sesiyle benim kalbim de kırıldı. “Heyecanla hazırlandım. Ne kadar beklesem de gelmediler. Gelmediler İnci. Bir daha hiç gelmediler...”

Öyle bir gelmediler diyordu ki sanki hâlâ bekliyor da gelmemelerinden şikâyet ediyor gibi. Sanki hâlâ o günkü sinema için ailesini bekleyen çocuk gibi şikâyet ediyordu.

Zorlanır gibi bir nefes verdi. “Sonrası bilindik şeyler, alıp götürdüler beni. Psikiyatrist eşliğinde söylediler her şeyi. Yurtlarda geçti ömrüm. Sevgiyle değil İnci, kurallarla... Yurtta ne kadar iyi davranılsa da anne sevgisi başka bir şeydi. Benimse tek bildiğim soğuk geceler ve uymam gereken kurallar, bir sürü çocukla paylaşmam gereken

oda, ortak yediğimiz ve seçme hakkımızın olmadığı yemekler, naz yapamayacağın yapsan da o kadar çocuktan vakti olmayan görevli anneler, en kötüsü de hasta olduğun zaman seninle anne şefkatiyle değil de doktor ciddiyetiyle ilgilenenler... Çok küçük yaşta girdim oraya ama daha kötülerini de vardı ne yazık ki. Ben en azından anne babanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Hiç bilmeyenler de vardı ve ben yedi yaşındayken ant içtim, büyüyünce annemle babam gibi olacağım diye, kanımın son damlasına kadar o şerefsizlerle savaşa-
cağım diye, ailemin intikamı için, vatanım ve bayrağım için iyi bir asker olacağım diye.”

Anlattıklarını içim sızlayarak dinliyordum. Gözümden akan bir damla yaş hemencecik sildim. Onun acısı benim de acımdı. Sırt üstü yatarak başını yüzüme doğru çevirdi. Elim hâlâ saçları arasında geziyordu. Yanağımdan süzülen diğer yaş elinin tersiyle sildi.

“Ben hep soğuk yataklarda uyudum İnci. İçini ısıtacak bir yuvam olmadı. Yatağında uyumadan önce saçlarımı okşayan bir annem de olmadı. Yine de şükrediyorum. Hayat bana kaybettiği kadar da kazandırdı. Büyüdüm, asker oldum. Aileme bunu yapanların izini sürdüm. Buldum da. Şimdi hapiste çürüyorlar. Yurtlarda büyüsem de birçok çocuğa göre şanslıydım. Sonra en önemlisi de hayat bana seni verdi.”

Son cümlesinde dudaklarına yerleşen tebessümle ben de gülümsedim. İçim sızlasa da belli etmedim. O kendini her şeye rağmen şanslı görürken ben ne hissetmeliydim? Evet, belki annem ve babam ilgisizdi ama çok rahat bir çocukluk geçirmiştım. Benimle ilgilenen dadılar, hizmetliler, sayısız oyuncaklarım, elbiselerim olmuştu. Bunun yanında özel okullar, kurslar, aktiviteler, telefonlar, tabletler, yemek seçmeler... Daha sayamayacağım bir sürü şey. Ben bütün bunlara rağmen güzel bir çocukluktan bahsedemezken sevdiğim adam şanslı olduğunu söylüyordu.

Gerçekten hangimiz şanslıydı? Para içinde sevgisiz büyüyen ben mi, yoksa yurtlarda anne babasını kaybetmiş savunmasız bir çocuk mu?

Bence ikimiz de şanslıydık. Sadece birimiz biraz daha öndeydi. Böyle söylüyorum çünkü bizden daha beterleri de vardı. Yani Cihangir'den demeliyim çünkü benimki sonuçta pamuklar içinde bir çocukluktu. Sokakta kalan, ailesinden eziyet gören, zorla çalıştırılan,

küçücük yaşında satılan, okutulmayan, seilmeyen ve daha binlerce çocukları düşününce hâlimize şükretmek gerekirdi.

Önümüz de kış ya hani... Yine içim sızladı işte. Allah, sokakta kalanların yardımcısı olsun.

Elimi yanağına koyarak kirli sakallarını okşadım. Sonuçta bunu çok göremeyecektim ve fırsatı iyi değerlendirmem gerekirdi. Elini kaldırarak sarı saçlarımdan bir tutam yakaladı. İkimiz de özlemiştik birbirimizi. Şimdi şu anı dondurmak güzel ve ömürlük olurdu.

“Başka kimsen yok muydu? Akraban falan... Yani o zaman yurttan kalmaz...”

Bakışları anında sertleşirken yüzü asıldı. Donuklaşan elalarına eklenen ifadesiz yüzü kafamı karıştırdı.

“Yok!”

O kadar sert ve soğuktu ki ses tonu itiraz kabul etmiyordu. Burukça gülümsedim.

“Olsun, artık ben varım.”

Sıcacık gülümseme eşliğinde yakaladığı saç tutamıyla yeniden oynamaya başladı.

“Sen benim gecemi gündüze çeviren kadın. Sanki bütün çektiğimlerin mükâfatı gibisin. Sanki bu kadar zaman bekleme sebebimsin. Hani yağmura rahmet derler ya. Sen her damlası üzerime yağan rahmet gibisin. Korkuyorum İnci; seni de kaybetmekten yapayalnız kalmaktan korkuyorum. Sen de beni bırakma olur mu?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ben ondan nasıl kopardım ki? Çok âşıktım ona. Kalbindeki o küçük çocuğa. Deli gibi seviyordum onu ve asla bırakmayacaktım. Her ne olursa olsun...

Ona doğru eğilerek kalbimin isyanına inat, ellerimin titremesini umursamadan dudaklarına minik bir öpücük bıraktım. Geri çekilmek isterken enseme giden eli beni kendine çekerek bırakmadı. Dudaklarıma bıraktığı tutku dolu öpücükle az daha elim ayağım kesiliyordu. Geri çekildiğimde kızaran yanaklarıma inat gözlerimi kaçırmadım. Doyasıya baktım gözlerine.

“Ben hep senin yanında olacağım Cihan.” Kalbinin üzerine elimi koyup bastırdım. “Burada, evimde olacağım.”

Bana doğru dönerek dirseğinden destek aldı. Biraz yükseldiğinde elini kaldırarak kızaran yanağını okşadı.

"Gitsen de bulurum seni, her türlü bulurum ama bir gün kalbin gitmek isterse benden, işte onu bulmam çok zor."

Elini kavrayıp başımı yana çevirerek avuç içini öptüm. "Sende mühürlü olan kalp bir yere gidebilir mi bilemiyorum."

Eliyle burnumu sıktı. "Hele bir gitsin bak neler yapıyorum."

Yüzüm buruşurken elini ittim. "Ya of acıdı, uyuz adam."

Kahkaha atmasıyla hâlâ küçük bir çocuk gibi surat asıyordum. Olduğu yerden doğrularak burnumu öptü.

"Kıyamam ben sarışınıma."

Yapay bir sinirle kaşlarımı çattım. "Hı... Görüyoruz nasıl kıyamadığını."

Önüme gelen saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Yeter bu kadar duygusallık. Yukarı çıkalım mı?"

"Neden?"

Şaşkın hâlimle olduğu yerde doğruldu. "Kardeşinle düzgün bir şekilde tanışmak istiyorum. Sonra da gitmem gerekiyor."

Cümlesinin başında gülen yüzüm sonlara doğru asıldı. Gitme kelimesi olmamıştı işte. Her şeyi bozuyordu.

"Bu gece gitmesen..."

Umutla bakan fakat bir yandan da üzgün duran hâlimle tüm bedenini bana doğru çevirerek ellerimi kavradı.

"İnci, şimdi bana deseler ki operasyon iptal, sevgilinle istediğin kadar vakit geçir. İşte o zaman ne bir adım ileri atarım ne de senin atmana izin veririm. Burada tam da başım dizlerimdeyken durdururum zamanı ama yok işte, anla beni."

İç çekip zorla da olsa gülümsedim. "Tamam haklısın. Hadi çıkalım."

Kendi ayaklanırken elimi kavrayıp beni de çekti. Birlikte çıktık yukarıya. Ben tedirgin olsam da Cihangir gayet rahat görünüyordu. Kerem tabii ki sorun çıkarmazdı ama ne bileyim ilk defa böyle bir durum yaşıyordum ve biraz çekiniyordum doğrusu. Kapıyı açan Burçak'la içeri girdik. Kerem koltuğa yayılmış telefonunu kurcalıyordu. Başını kaldırdığında yanımda Cihangir'i görmesi hemen toparlanmasına sebep olmuştu. Kerem ayaklanırken Cihangir ona elini uzattı.

"Merhaba Kerem. Bugün düzgün bir şekilde tanışamadık. Böyle olsun istemezdim."

Kerem her zamanki gibi sıcakkanlıydı. Elini sıkarak gülümsedi. "Sorun yok enişte, ben çok eğlendim. Otursana."

Koltuğa oturmalarının ardından Burçak elinde çaylarla odaya girdi. Hepimize servis etmesinin ardından oturmuştu. Bense yeni gelin gibi kenarda onları izliyordum.

“Hangi bölümü okuyorsun Kerem?”

“Uçak mühendisliği ikinci sınıf.”

Cihangir takdir dolu gözlerle bakıyordu. Bunu beklemiyordu sanırım ama kardeşim diye demiyorum zeki çocuktu.

“Güzel bölüm, tebrik ederim ama şaşırdım doğrusu.”

Kerem hemen atıldı. “Neden?”

“Baba mesleğinden yürürsün sanmıştım. Babanın böyle bir mesleği seçmene izin vermiş olması garip.”

Ah babam... Zaten izin vermemişti ki. Kerem habersiz yazmıştı. Kardeşim bana kısa bir bakış atıp Cihangir’e döndü.

“Babam sanırım şirketini batırırım diye korkuyor. Artık peşimi bıraktı. Biraz da ablam sayesinde tabii. Tuna ile evlenince işler...”

Kerem yaptığı gafı fark ederken cümlesini yarıda bıraktı. Yine de olan olmuştu işte. Cihangir’in yüzü anında donuk bir ifadeye büründü. Bir anda bütün neşesini kaybetti. Eminim Kerem şu an arkasına bakmadan kaçmak istiyordu. Cihangir bana bir bakış atıp tekrar Kerem’e odaklandı. Çenesini iki parmağıyla hafifçe okşarken ciğerlerine doldurduğu havayı geri bıraktı.

“Ablan Tuna’yla evlenmeyecek Kerem. Çünkü benim...” Merakla sözlerini bitirmesini beklerken duraksadı. Neden durmuştu ki şimdi? Kalbim anlamsız bir heyecana kapıldı. Ne olmuştu böyle? Benim mi diyecekti ya da benim sevgilim falan mı? Söylesene Cihangir, söyle be adam.

Yutkunarak cümlesini başa aldı. “Çünkü ablan özgür bir kadın. Kiminle evleneceğine kendi karar verebilecek yaşta.”

Beklediğim cümle bu değilmiş gibi içimde bir yerler burkulsa da buna inat tebessüm ettim. Sonuçta doğru söylüyordu. Ben özgür bir kadındım. Yine de yüzüğüme bakmaktan kendimi alamadım. Kimine sevgili olduğumuzu, kimine de bir yalanın başlangıcı olan nişanlı olduğumuzu söylemiştik.

Peki, biz tam olarak neredeydik? Ne yazık ki beni istese de veremeyecek bir ailem vardı. Peki, biz nasıl ilerleyecektik? Zaten yeterince zor bir mesleğe sahip olan sevdiğim adama bir de ben dert oluyordum. Onun yükünü hafifletmek yerine bir de benimle uğraşıyordu. İyi de

gerçekten ilerisini düşünüyor muydu? Peki ya benimle evlenmeyi? Yok, yok... Daha çok erken. Neden düşünmüştüm ki şimdi bunları?

“Enişte kusura bakma ya. Bu benim düşüncem değil. Ben ablamın mutlu olmasını istiyorum ve seninle de çok mutlu görünüyor.”

Sevdiğim adam yine ciddiyetini korumakla meşguldü. Şu an Kerem’le ciddi bir tanışma aşamasındaydı. Gerçi genel anlamda ciddi duruşu nadir bozuluyor, bunu da genelde bana saklıyordu.

“Ablanın mutlu olması için elimden geleni yapıyorum.”

Kerem alaylı bir tavır takındı. Ne yazık ki Cihangir kadar ciddi kalamıyordu.

“İstanbul’a kadar gelip ablamı kaçırmandan belli oluyor zaten. O değil de keşke beni de dâhil etseydiniz plana.” Durup düşündü. “Gerçi ben o gün de çok eğlendim, evde kıyamet koptu. Tuna’yla babamın suratı görülmeye değerdi doğrusu.”

Kerem’in gülererek anlattıkları bir an aklıma Tuna’nın gönderdiği notu getirdi. Daha bu nottan hiç bahsetmemiştim Cihangir’e. Nasıl bahsedebilirdim ki? Buna zamanımız bile olmamıştı. Hem ne diyecektim? Benim eski nişanlım kafayı yedi, hâlâ bizi nişanlı sanıyor mu? Ne kadar da güzel ilerliyor hayatım. Kargaşa hiç bitmiyor, aksiyon hep yükseklerde.

“İnci!”

Cihangir’in sert sesiyle daldığım yerden çıktım. “Hı... Bana mı seslendin?”

“Evet, yavrum dalmışsın.”

Hemen kendimi toparladım. Dalmıştım tabii...

“Hiç. Ben sizi öyle görünce hoşuma gitti sanırım.”

Cihangir gülümserken eliyle beni yanına çağırdı. Bir iki adımda ona yaklaştığımda elimden tutarak yanına oturttu.

“Benim artık gitmem gerekiyor Kerem. Ablan ben yokken sana emanet. İyi bak sevdiğime. Kendisi başını derde sokmayı çok sever.”

Kerem oturuşunu düzeltirken tek kaşını kaldırdı. Ciddi görüntüsü daha çok insanı güldürecek cinstendi. “Sen yokken ben vardım. Gözün arkada kalmasın.” Şaşkınlıkla Kerem’in konuşmasını dinlerken bir anda bütün büyü bozulmuş gibi dik tuttuğu omuzlarını düşürdü. “Demeyi çok isterdim ama ben yarın gidiyorum enişte. Okula dönmem gerekiyor ve ablam sana emanet.”

Yanaklarımı şişirerek serbest bıraktım.

“Beni birbirinize emanet etmeyi bırakır mısınız? Ben kendime çok iyi bakabilirim. Başımı da derde sokmam. Ayaklarımın üstünde de gayet iyi duruyorum. Sorun çözüldü sanırım.”

İkisi birden gülerken Cihangir kolunu omuzuma dolayıp beni kendine çekerek şakağımdan öptü.

“İşte benim güzelim.” Bana pek inanmamıştı ama belli ki bozmak da istemiyordu. Benden aldığı bakışlarını tekrar Kerem’e çevirdi. “Seninle tanıştığıma memnun oldum Kerem. Ne yazık ki fazla vakit ayıramadım sana. Beni mazur gör lütfen ama en kısa zamanda yine beklerim seni. Sevdiğimin kardeşi, benim de kardeşim.”

Kardeşimin yüzündeki tebessüm tatminkârdı. “Ben de memnun oldum. Açıkçası bayağı merak ediyordum ablamın kalbini çalanı. Şimdi daha da hak verdim ona. Her fırsatta gelip başınızı ağrıtmaktan zevk alacağım.”

Cihangir gülerek ayaklandı. “O zaman bana müsaade.”

Onun peşinden ben, Burçak ve Kerem de ayaklandık. Kerem’le el sıkışan Cihangir, Burçak’a da iyi akşamlar dileyerek kapıya yöneldi. Ben de onu yolcu etmek adına peşinden gidiyordum. Kapıyı açması-
nın ardından üzgünce dudak büktüm. İçim hiç rahat değildi. Ona bir şey olmasından çok korkuyordum. Bunu hissetmiş gibi bana dönerek belimi kavradığı gibi göğsüne yasladı. Başıma bir öpücük bırakıp fısıldadı.

“Kendine dikkat et sarışın.”

“Sen de yüzbaşım.”

Gözlerim dolu dolu onu uğurlarken kapıyı kapatana kadar sürdü her şey. Gözlerimden akan damlalara müsaade ettim. Ben bu adamdan ayrı kalmayı kabullenemeyecektim. Olmuyordu işte... Onun yokluğu benim en büyük sınavım, en büyük hasretimdi. Yine toprağım kurak, çiçeklerim susuz kalmıştı ve ben yine onun yağmasını bekleyecektim.

Dönüşleri güzel olan adamın can yakan girişlerine de sabretmek gerekirdi.

Sabah uyandığımda çok hızlı hazırlandım. Bugün kardeşim gidiyordu ve onunla güzel bir kahvaltı yapacaktık. Üzerime triko bir kazak ve altına da kot geçirdim. Mesleğim elbise giymeme pek izin vermese de durumdan şikâyetçi değildim. Zaten havalar da iyice soğumuştur artık. Saçlarımı salık bırakarak aynada kendime baktım.

Boynumdaki Cihangir'in hediyesi olan ay yıldız kolyeyi kavrayıp dudaklarıma götürerek öptüm. Bu artık bir ritüeldi benim için.

Hazırlanmamız bittiğinde hep birlikte dışarı çıktık. Kerem ve Burçak'la dışarıda güzel bir kahvaltının ardından Burçak hastaneye giderken biz de Kerem'le havalimanına doğru yola çıktık.

"Abla... Seni çok özleyeceğim."

Kerem'den ayrılacak olmamın da üzüntüsüyle dalgın bir hâlde adımlarken, onun sesini duymamla başımı ondan tarafa çevirdim.

"Ben de Kerem. Böyle olmasını istemezdim." Gözlerim dolunca saklama ihtiyacı hissettim. Kardeşin en güzel yanlarından biri de sizi çok iyi anlıyor oluşuydu. Şu kaçışımda bir tek Kerem'in yokluğu beni üzüp kırmıştı.

"Hayır abla... Sen olması gerekeni yaptın. Kimse sevmediği bir insanla evlenmek istemez. Kendi iradeni kullanmak hakkındı."

Omuz silkerek içimdeki kırıklıkları sesime yansıtmamaya çalıştım.

"Bilmiyorum Kerem. Ne doğru ne yanlış ayırt edemiyorum. O beni kısıtlamıyor. İşime, isteklerime karışmıyor. Düşünebiliyor musun? Mesleğimi özgürce yapabiliyorum. Tek yaptığı yanımda olmak. Benim de tek istediğim onun yanında olmak." Havalimanına geldiğimizde otoparka girerek arabayı park ettim. Kardeşime dönerek gülümsedim. "İnsan bir kafesin içinde sadece çizilen sınırlara kadar yaşıyormuş. Dış dünya acımasız ama hiç bu kadar özgür hissetmedim kendimi."

Kerem elimi tutarak gülümsedi. Bakışlarından mutluluğumu paylaştığı aşikârdı.

"Sen mutlu olmayı uzun zamandır hak ediyordun abla. Tuna pisliğin tekiydi. Cihangir ağabey mert ve cesur duruyor. Kazandıklarını ne olursa olsun kaybetme, ben hep yanıdayım."

Gözlerimden firar eden bir damlayla sarıldım Kerem'e. Kokusunu içine çekerek yanağından öptüm. "Teşekkür ederim Kerem. İyi ki varsın."

Onu üzümlere yolcu ettim. Söz vermişti sık sık gelecekti buraya. Tabii buraya ne kadar babama yalan söyleyerek gelse de eminim öğrendiğinde Kerem'i zor günler bekliyor olacaktı. Yine de gelsin istiyordum çünkü benim gitmem artık çok zordu.

Dalgın dalgın otoparka inmiş arabama doğru yürürken önümde aniden fren yapan araba dikkatimi dağıttı. İrkilerek başımı kaldırır-

ken camları filmle kaplı siyah arabanın kapısı açıldı. İçinden çıkan iki maskeli adamı görünce korkuyla bir iki adım geriye attım. Arkamı dönerek bağırmaya başlarken biri kolumu kavradı. Başka bir elin dudaklarıma kapanması ve belimin kavranmasıyla geriye doğru çekilmeye başladım. Etrafta kimseyi göremezken tek yapabildiğim çırpınmaktı. Ne kadar çabalasam da güçlü kollardan kurtulamayarak zorla arabaya bindirildim. Hâlâ kurtulmak için çabalarken başıma doğrultulan silahla pek de yapacak bir şeyim kalmadı. Çaresiz bir kıvranişın içine düştüm.

2. BÖLÜM

GELİNCİK ÇİÇEĞİ

Cihangir'den

Sevdiğim kadını bir çiçeğe benzetecek olsam gelincik çiçeği derdim.

Siz gelincik çiçeğini bilir misiniz?

Ben çok iyi bilirim... Dağlarda az karşılaşmadım onlarla. Öyle çok sık değil sere serpe büyüyorlar. Her zaman da değil, nadir görüyorum onları ama yine de gördüğüm en güzel çiçek.

Bana en sevdiğin çiçek hangisi diye sorsanız yine gelincik derim. Öyle narin, öyle zarif... Tıpkı benim sevgilim gibi.

Ne zaman bir gelincik görsem dokunmaya kıyamam. Sert rüzgârlara dayanacak kadar güçlüyken dokunduğunuzda döküverir yapraklarını. Bu kadar narinken ben dokunup nasıl ziyan ederim ki? Ama bakmaya da doyamaz insan. Kıpırmızı yaprakları, ortasındaki siyah kısmı o kadar güzel duruyor ki bir süre izlemekten alamam kendimi. Tıpkı İnci'm gibi. O da çok güzel. Altın saçları, mavinin en güzel tonuna sahip gözleri, pembe dudakları... Güzel işte, dokunmaya kıyamayacağım bakmaya doyamayacağım kadar güzel.

Peki, gelincik çiçeğinin ismi nereden gelir bilir misiniz? Ben onu da biliyorum işte.

Gelin olurken hep beyaza bürünür gelinler. Oysa eski Türk geleneğinde gelinliğin rengi kırmızıdır. İşte bu çiçeğin ismi de buradan gelir. Gelincik... Kırmızı gelinlikli, kırmızı yanaklı gelinler, bir de yaşlarının küçük olması nedeniyle zarif ve narin hâlleri gelinciğe benzetilmiş.

Düşünüyorum da benim kadını da beyazlar içinde benim narin gelinim olur muydu acaba? Neden olmasın ki, seviyoruz birbirimizi. Alayla gülümsedim. Seviyoruz... Evet seviyoruz. Peki, bu yeterli mi?

Daha önce yetmiş miydi? Yetmemişti. Yetirememiştim. Güvendiğim ilk kişide bozguna uğradım ben. Terk edilmişim... Ailemden sonra ikinci kez yalnız kalmışım. Peki ya şimdi üçüncüsü olacak mıydı?

O gün Kerem'le konuşurken ne çok isterdim İnci benim karım olacak demeyi. Ama diyemedim işte, yarıda kestim cümlemi. Hem daha ona sormadan da dillendirmek doğru olmazdı zaten. Kararını kim bilebilirdi...

Bana evet der miydi güzeller güzelim?

Asılan suratımla başımı iki yana salladım. Neden diyecekti ki? Sürekli kendisini bırakıp giden bir adam için mi? Nasıl da sertti yirmi sekiz gün oldu derken. Günleri, belki de saatleri saymıştı. Ailesinin de beni pek kabul edeceğini sanmıyordum zaten ve benim kadınımla bizim aramızda kalacaktı. Hadi bunları da geçtim benim yüzümden girdiği tehlikeler ne olacak?

Allah'ım sen ona sabır, bana da güç ver. Bizi birbirimizle sınama Yarabbi.

Oturduğum koltukta kendi kendime düşünürken çalan telefonum beni kendime getirdi. Giray'ın aradığını görünce olduğum yerde doğrularak telefonu açtım. "Söyle."

"Gölge müsait misin?"

"Seni dinliyorum."

Giray sıkıntılı bir nefes verdi. Sessizliği pek hayra alamet değildi. "Ağabey bir şey söylemem lazım."

Giray'ın resmiyetle başlayan konuşmasının samimiyetle devam etmesi normal olsa da söyleyecekleri sanırım beni öfkeli edecekti. "Ne oldu?"

"Ağabey, İnci..."

Giray'ın kıvranan sesi, yarım yamalak konuşması beni deli etmeye başlamıştı. Bir de diline doladığı isim... O isim beni kalpten götürdü. "Ne olmuş İnci'ye?"

Sert sesime inat o sesini biraz daha alçalttı. "Ortada yok."

Hızla koltuktan ayağa fırladım. "Ne demek yok lan? Delirtme beni."

"Kaçırmışlar İnci'yi."

Odanın içinde adımlarken sinirlerime hâkim olmaya çalışıyordum. Dişlerimi sıkarak tane tane konuştum. "Ulan Giray dua et yanımda değilsin. Adam gibi anlat şunu. Kim, nasıl kaçırdı İnci'mi?"

“Ağabey sakin ol. Kardeşini yolcu etmek için havalimanına gitmiş dönüşte de otoparkta kaçırmışlar. Çantasını orada düşürünce habermiz oldu.”

Elimdeki telefonu daha sıkı kavradım. Sesim buz gibiydi. “Kim?”

“Kaçıran adamlarda maske var. Araç plakası sahte. Güvenlik kameralarıyla da bir yere kadar gidebildik.”

Sessiz bir küfür mırıldandım. Ah be İnci’m. Sadece bir gün geç-i görüşmeyeli. Sadece bir gün... Daha dün konuşmuştuk belayı çekiyorsun diye. Bu kadar çabuk mu tekrarlanmalıydı? Odanın içinde turlamaya başladığımda sanki Giray karşımdaymış gibi işaret parmağımı salladım.

“Bana sonuçsuz geliyorsun Sarı. Babasını, o Tuna olacak iti araştır. Ben de birazdan geliyorum.”

Panikle itiraz etti. “Ağabey yapma! Bugün son zaten, yarın her şey bitecek. Kendini tehlikeye atarsın.”

Sesim işte şimdi güçsüz çıkıyordu. “Ben İnci ne hâlde bilmeden burada durabilir miyim? Nefes alabilir miyim?”

“Biz her yere bakıyoruz. Merak etme bulacağız.” Giray beni durdurmak için elinden geleni yapıyordu. Biliyordum, sevdiğim kadını bulmak için de elinden geleni yapardı. Kardeşimdi o benim. Biz birbirimize yürekten bağlıydık.

“Bana İnci’mi bul, hangi itin elindeyse bul. Yoksa ne olacak umurumda olmaz.”

Benim kıvranan sesime karşın onunki gür ve netti. “Emredersiniz komutanım.”

Telefonu kapatarak kenara attım. Şimdi bana her yer dardı işte. Ben nasıl burada sabredecektim? Benim sevdiğim, gözümün nuru kadını şimdi ne hâlde bilmeden ben nasıl devam edecektim? Sinirle yumruğumu duvara geçirdim.

“Allah kahretsin... Ulan ben onun saçının teline zarar gelsin istemezken kim kaçırr lan, kim?”

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım. İçimdeki yangınla nasıl baş etmem gerektiğini bilmiyordum. Biri içime bir kor bırakıp gitmişti âdeta. Şimdi içli içli yanan kalbime ne çare olabilirdi? Masum meleğimin yokluğuna ne merhem olabilirdi?

Korkardı benim güzelim. Güçlüydü ama pamuktandı yüreği. Azıcık sesim yükselse, sesi titrerdi. Narin meleğime dokunan ellerin hepsini kırmak da benim boynumun borcuydu.

Tekrar çalan telefonumla hızla attığım yere ilerledim, Giray arıyor olabilirdi. Telefonu yerden aldığımda Perla'nın ismini görmem bozuk olan moralimi daha da bozdu. Mecburen açtım. "Efendim."

"Evrim, Alex bizi bekliyor. Beni alır mısın?"

Bir özel şoför olmadığımız kalmıştı. "Tamam, adresi at geliyorum."

Şu hâle bak! İnci'nin bana ihtiyacı var ve ben şımarık bir kızın nazıyla uğraşmakla meşguldüm. Ama yapmak zorundaydım işte. MİT'le ortak çalışıyorduk ve çok emek harcamıştık bu operasyon için. Alex denen şerefsiz silah kaçakçılığı yapıyordu ve bu sayede teröristlere para ve silah yardımında bulunuyordu. Hem benim ülkemde yaşayıp hem de ülkeme ihanet eden bu şerefsizin yanına hiçbir şey kâr kalmayacaktı.

Bir de o şerefsizin elindeki silahlar bize doğrultulurken benim bu kadar sakın kalmam bile mucizeydi. İstihbarat için gerekli belgeleri yürütmüş olsam da yarın kendisi gibi silah kaçakçılığı ile uğraşan ortakları bir araya gelecekti. Bu yüzden baskın için yarına kadar sabretmem gerekiyordu. Böylelikle hem suçüstü yapmış hem de diğerlerini de bu sayede yakalamış olacaktık. Söz konusu mesleğim, vatanım olunca boynum kıldan inceydi.

Fakat şimdi nasıl bir çaresizliğin içine düştüm ben? Mesleğimle, sevdiğim kadın arasında kalmak ne zormuş. İkisi de vazgeçilmezim benim. Allah'ım... Benim senden başka sığınacak kimsem yok. İnci'ni alma benden, ona bir zarar gelmesine izin verme.

Perla'yı aldıktan sonra birlikte onun tarifiyle bir depoya geldik. Alex'in bizi burada bekliyor oluşu beni tedirgin ederken neden böyle bir yere çağırmış olacağı konusunda tahmin yürütemiyordum. Arabayı park ederek indim. Çevreme bir süre göz gezdirip Perla'ya döndüm.

"Alex neden bizi buraya istedi?"

Omuzlarını silken Perla umursamazca büyük demir kapıya doğru yürümeye başladı.

"Kim bilir yine neyin peşinde."

Aldığım cevap beni tatmin etmezken üzerimdeki dinleme cihazını kontrol ederek ben de ilerledim. Adamların açtığı büyük kapıdan içeriye adım atınca ilk dikkatimi çeken Alex oldu. Boş depoya koydur-

duğu sandalyede otururken dikkatle baktığı yöne başımı çevirdim. Sandalyede, arkasındaki iki adamla zorla oturduğu belli olan kişiye takıldı bakışlarım. Neye uğradığımı şaşırırken ne yapacağımı bilemedim. Bozguna uğramıştım âdeta. Yanlarına yaklaştığımızda ise İnci'yle gözlerimiz buluştu. Yumruğumu sıkarken kaşlarım çatıldı. Mavileri solmuş, yanaklarında gözyaşlarının kalıntıları vardı. Benim dokunmaya kıyamadığımı ağlatanlar, elbet cezasız kalmayacaktı.

"Alex ne oluyor burada?"

Perla benim içimdeki soruyu sorarken sabretmek zorunda olduğumu biliyordum. En son istediğim şey ona zarar gelmesiydi.

"Gel kuzen, gel ve bana tuzak kurmaya çalışanların ne hâle geldiğini gör."

İnci'den

Yine bir yaprak gibi rüzgârın beni savurduğu yöne sürüklenmekle meşguldüm. Ben nerede hata yapıyordum Allah aşkına? Cihangir haklıydı belki de, sürekli belayı kendime çekiyordum. Kaçırılarak getirildiğim depoda çaresizce bekliyordum. Neden burada tutulduğumu bilmezken ağlasam da sürekli başımda bekleyen adamlara sebebini sorsam da bir fayda sağlamadı.

Korkuyordum... Çaresiz olmak insanı korkutuyordu. Burada tek başıma bu silahlı adamlarla bir şey yapamazdım. Sevdiğim adamsa kim bilir nerelerdeydi. Şimdi burada olup beni kurtarmalıydı. O benim kurtarıcı prensimdi, başkasının değil... O ne zaman başım derde girse gelir bulurdu beni. Kim bilir belki de kalbimizin birbirine bağlı olduğundandı. O beni görmese de duymasa da hissederci.

Aradan geçen zamanla umutsuzluk bedenimde yer bulmaya çalışırken açılan demir kapıdan giren adam beni şaşkına çevirdi. Biraz da tedirgin ettiğini söylemem gerekirdi doğrusu. İnsan bazen tanımadıklarından çok tanıdıklarından korkuyordu.

"Ooo... İnci Hanım hoş geldiniz. Nasıl buldunuz mekânımı?"

Alex'in soğuk ve dalga geçen sesi depoda yankılanırken öfkeli bakışlarımı üzerine diktim.

"Bu ne demek oluyor? Ne işim var benim burada?"

Alayla gülümseyerek karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Hâlâ mı hiçbir şey bilmeyen masum kız ayakları..."

Ne saçmalıyordu bu adam? Cihangir'i mi yakalamıştı acaba? Ya ona bir şey olduysa ben ne yapardım?

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

Alex yüzündeki alaycı tavırla arkasına yaslandı. Konuşacağı sırada gürültüyle açılan demir kapı dikkatleri dağıtırken içeriye giren Perla ve Cihangir'le gözlerim yine tek bir adamda kilitli kaldı. Gelmişti... Allah'ım gelmişti...

"Alex ne oluyor burada?"

Perla'nın sesi kulaklarıma çalındığında ne yazık ki onu göreceğim durumda dahi değildim.

"Gel kuzen, gel ve bana tuzak kurmaya çalışanların ne hâle geldiğini gör."

Cihangir'den aldığım bakışlarımı Alex'e çevirdiğimde Perla alayla karşılık verdi.

"Kim buna cüret edebilir ki?"

Alex ayağa kalkarak bana yaklaşıırken aynı şekilde Cihangir de bize doğru adımlıyordu.

"Bu masum yüzlü şeytan mesela."

Alex beni işaret ederken hayretle dinliyordum onu. Bu tam bir saçmalıktı.

"Ne yani bu kız ajan ve yanına casus olarak mı geldi?"

Hayal güçleri ne kadar da genişti böyle. Bu yabancılar kendi aksiyon filmlerinde çok takılı kalıyorlardı galiba.

"Şüphelerimi ne güzel de kanıtlıyorsunuz. Aklınız yok sizin. Ben kendi hâlinde bir veteriner hekimim. Bu nasıl bir saçmalık?"

Cihangir bana doğru bir adım daha yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Sanki beni korumak için kendini siper etmeye hazır bekliyordu. Bir elini oturduğum sandalyeye yasladı.

"Nereden anladın tuzak kurduğunu?"

Cihangir'in buz gibi çıkan sesi ve Alex'e olan bakışları beni bile titretmişti. Alex başını iki yana salladı.

"Hayır dostum. Yanlış soru soruyorsun. Doğru soru küçük hanımın nişanlısının kim olduğu."

Alex'in sözleri Cihangir'e bakmama neden olmuştu. O ise gözlerini ayırmadan Alex'e bakıyordu. Kendimi umursamıyordum ama ona bir zarar gelirse kahrolurdum. Boşta olan elini beline götürürken bütün vücudunun gerginliğine inat sakinlikle can alıcı soruyu sordu.

"Kimmiş?"

Gülerek arkasını dönen Alex bir iki adım ilerledi. Tekrar bize döndüğünde bakışlarında sadece öfke vardı.

"Asker!"

Yüzü korkunç bir şekilde ciddileşmiş bana tiksinererek bakıyordu. Zor da olsa yutkundum. Alex her şeyi öğrenmiş bizimle oyun oynuyordu. Ağlamak üzereydim ama kendimi tutmam gerekirdi. Cihangir ne düşünüyor bilmiyordum. Sadece yanımda dikilmiş dikkatle adamı izliyordu. Sanki bir kaplanın avını izlemesi gibi... Perla da benim gibi şaşkınlıkla onları dinlerken Cihangir'in alayla gülen sesi beni bozguna uğrattı.

"Bu kızın nişanlısının asker olması sana tuzak kurduğunu mu gösteriyor yani? Tam bir saçmalık."

Alex bize doğru adımlarken gülümsedi.

"Ah dostum ne kadar da basit düşünüyorsun. Dün gece ona çarpan garsonu cezalandırmak için aradım ve bil bakalım ne buldum. Adam meğer askermiş. O gece garson kılığında sızmış içeri. Meğer bu şeytan onunla nişanlıymış ve iş birliği yapıyorlar."

Geri zekâlı...

Aptal adam...

Beyinsiz...

Bu sonuca nasıl varmış olabilirdi merak ediyordum doğrusu. Ben Giray'ın değil Cihangir'in sevgilisiydim. Tamam, asker nişanlım olduğu doğrudu ama onu bile tesadüf üzerine tutturduğu açıktı.

"Söylediklerinizle benim hiçbir alakam yok. Bırakın gideyim."

Cihangir de beni kurtarma çabasıındaydı.

"Kızı bırak Alex. Söylediklerin doğru bile olsa kızın bir suçu yok."

Cihangir'in biraz daha tok çıkan sesine inat Alex olumsuzca başını iki yana salladı.

"Kimse bana tuzak kuramaz, kurmaya çalışana da ödetirim. O zavallı asker, biricik nişanlısına neler yaptığını duyunca çok üzülecek."

Alt dudağımı ısırarak başımı yere eğdim. Şimdi, tam şu anda Cihangir'in ne hissettiğini düşünüyordum. Ben onun nişanlısıydim ve Alex farkında olmadan bunları sevdiğim adama söylüyordu. Onun yerinde olmak istemezdim. Şu an olduğum konum bile daha sevimli gelmişti. Perla kollarını birbirine bağlayarak sıırttı.

"İşte şimdi eğleniyorum. Bu sürtüğe yapacaklarını merakla bekliyorum Alex."

Her şeyi anlıyordum da kadının kadına yapılacaklara göz yummasını, bundan mutluluk duymasını anlayamıyordum. Belli ki Perla'nın kuyruk acısı geçmemişti hâlâ.

Alex bana doğru eğilerek elini ay yıldızlı kolyeme doğru uzatırken Cihangir seri bir hareketle bileğinden yakaladı. Ortamı büyük bir gerginlik kapladığında korkuyla kendimi biraz daha geriye çektim.

"Evrim ne oluyor?"

"Sakin ona dokunayım deme!"

Her ne olduysa Cihangir'in dişlerini sıkarak söylediği bu cümleden sonra oldu. Alex'i geriye savururken bir anda demir kapı gürültüyle açılmış camlar kırılmıştı. Ortam bir anda büyük bir kargaşaya dönerken duyduğum silah sesleri kulaklarımı kapatmama sebep oldu. Etrafıma şaşkın bir şekilde bakarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Askerler etrafı sarmış adamları etkisiz hâle getiriyorlardı.

Gözlerim Cihangir'i aradığı sırada karşılaştığım silahla donakaldım. Perla silahını bana doğrultmuştu. Bunu neden yaptığını anlayamadım. Korkuyla etrafıma bakınıyordum. Bir türlü kıpırdamam, saklanmam gerekiyordu ama yapamıyordum. Yapsam da saklanacak bir yer yoktu doğrusu. Gözüme çarpan Cihangir'le bağırdım.

"Cihangir!"

O kargaşada sesim ne kadar yüksek çıktı bilmiyorum ama anında beni duyarak benden tarafa döndü. Alex'e sert bir yumruk atmasıyla bana doğru koşmaya başladı. Perla yüzündeki yarım sırıtişla tetiğe basmış, silah çoktan patlamıştı. Her şey saniyeler içinde olduğunda gözlerim kapalı çaresizce kurşunun bedenime saplanmasını bekledim. Fakat bir türlü yaşamam gereken acıyı hissedemediğim gibi üzerimdeki ağırlıkla dizlerimin üzerine çöktüm. Ağır ağır gözlerimi araladığımda nefesim kesildi. Bana sıkıca sarılmış bir beden, bedenin sahibi sevdiğim adam ve acının verdiği gerginliğe inat kıvrılan dudağının kenarı...

Şimdi söyleyin bana yaşıyor muyum ben? Yoksa öldüm de cennette sevdiğime mi kavuştum? Bana doğru düşmesiyle sıkıca tuttum onu. Sımsıkı sardım. Gözlerimden akan yaşın telafisi yoktu. Ağlamalarım, feryadım onu bana getirir miydi? Daha fazla taşıyamadığım

bedeni yan tarafa doğru düşerken bütün gücümle yavaşlatmaya çalıştım ama o kadar ağırdı ki gücüm yetmedi. Onun düştüğündeki sarsılışı benim en büyük depremim oldu. Kapanan gözleri boğazıma bir yumrunun oturmasına sebep olurken acıyla haykırdım.

“Cihangir!”

Hani hep nefes alamamaktan bahsediyordum ya işte şimdi de kalbimin attığını hissedemiyorum. Neden bir anda işlevini bıraktı kalbim? Onsuz yaşayamayacak mıyım?

Bak sevgilim yetiştirdiğimiz bütün çiçekler ölüyor. Bak, kozasın-
da çıkmak için çabalayan kelebekler can çekişiyor. Neden biliyor mu-
sun? Canım acıyor diye...

Sen benim canımdın ya hani, yoksa beni bırakıp gitmeye mi ni-
yetlendin? Olmaz ki sevgilim, gidemezsin. Biz daha çok güzel gün-
ler geçireceğiz. Biz daha çok mutlu olacağız. Sen beni bu kadar kolay
terk edemezsin...

Ben ilk defa bir adamı bütün varlığımla delicesine seviyordum...

Gitme Cihangir, beni yalnız bırakma...

Gözyaşlarım yanağımdan süzülürken bunu umursamadan emek-
leyerek Cihangir'in başında durdum. Dizlerimin üstüne koyduğum
başını dikkatle düzelttim. Etrafıma bakarak haykırdım.

“Lütfen yardım edin!”

Askerler depoyu kontrol altına almış Giray ve Akın bize doğru ge-
liyordu. Bir elimin tersiyle yanağımı silerken hıçkırıklarına hâkim
olmaya çalışıyordum.

“Cihangir... Yalvarırım konuş benimle. Sana bir şey olursa ben
yaşayamam.” Ürkekçe yanağını okşadım. “Hepsi benim suçum. Ne
kadar da aptalım. Hepsi benim hatam, sözünü dinlemeliydim.” Göz-
yaşlarım süzülerek yüzüne düşerken hıçkırıklarımın arasından çıkan
güçsüz sesimle sesleniyordum ona. Ellerimin titremesini ise bir türlü
engelleyemiyordum. “Aç gözlerini, yalvarırım aç. Bir daha sözünden
çıkmayacağım, ne dersen yapacağım Cihangir söz veriyorum. Ne
olur beni bırakma.”

Ben çaresizce kıvranırken Cihangir'in dudakları kıpırdandı.

“Söz verdin bak.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Doğru mu duydum acaba? En
sonunda kafayı sıyırdım herhâlde.

“Ne?”

Gözünün birini açarak gülümsedi. "Sözünde durmazsan karışmam sonra."

İki gözünü de araladığında gülmeye devam ediyordu. Öylece kaldım. Beynim çalışmıyordu sanki. Alık alık yüzüne bakıyordum sadece. Kafayı yemiş olmalıydım. Biraz önce beni kurtarmak için üzerime kapanan adam bu değil miydi? Allah'ım Cihangir'in arkasından sonum zaten delirmek olurdu ama bu kadar hızlı mı olacaktı?

"Lan benim rekor gitti elden. Olacak iş mi?" Akın'ın sitem eden sözleri başımı kaldırıp ona bakmama neden oldu. Ne ara gelmişlerdi yanımıza?

Oktay reddetti. "Bu sayılmaz ağabey, sonuçta silahın hedefi başkaydı."

Giray ciddiyetle tersledi. "Yürü git lan! Sanki mermi sana girdi."

En son Eren de konuya dâhil oldu. "O değil de yakın mesafeden o mermi kaburgayı kırmıştır kesin."

Şaşkınca başımıza toplanmış durum değerlendirmesi yapan arkadaşlarını dinlerken son olarak Cihangir de görüşlerini belirtti. "Yok be oğlum bu mesafeden bir şey olmaz. Yalnız biri çıkartsın şunu batıyor hâlâ."

Giray'ın elini uzatmasıyla Cihangir eli kavrayarak ayağa kalktı. Kendimi manasız bir boşlukta hissederken görüyor, duyuyor ama tepki veremiyordum. Üzerindeki kazağı sıyrarak sırtını Giray'a döndü. Gördüğüm çelik yelek gözümünden bir damla yaşın daha akmasına sebep oldu. Giray çıkarttığı mermiyi Cihangir'e gösterirken hepsi bu durum komik bir şeymiş gibi gülüyordu. Hâlâ dizlerinin üzerine çökmüş, boş boş bakan beni fark etme lütfuna eren Cihangir gülümseyerek elini uzattı. "Gel güzelim."

Bakışlarım bana uzanan ele odaklanırken bir yaş daha süzüldü gözlerimden. Rabb'ime binlerce kez şükrettim. Ona bir şey olsa ben ne yapardım? Onsuzluk içimdeki en büyük acı olurdu. Fakat bu hislerim çok da uzun sürmedi ve yerini koca bir öfkeye, ona olan kızgınlığa çevirdi. Sert bakışlarımı gözlerine diktim. Bana uzattığı elini umursamadan hâlâ titreyen bacaklarıma inat ayağa kalktım. Bir adımda aramızdaki mesafeyi kapatarak elimi yumruk yapıp olan gücümle çenesine geçirdim. Evet, boyum o kadarına izin veriyordu. Sonuç mu? Sadece benim elim acımişti sanırım. Elimini acıyla sallarken o dimdik karşımda başını bile oynatmamıştı.

"Ah... Elim."

İki bacağımın arasına sıkıştırdığım elimle dizlerimi hafiften kırarak sızımı hafifletmeye çalışırken Cihangir panikle bana yöneldi. "İnci!"

Tedirgin bir şekilde acıyan elimi tutmak istemesiyle doğrularak geri çekildim.

"Seni... Seni... Seni aptal adam! Yaralandın sandım. Seni kaybederim diye aklım çıktı. Beni nasıl korkuttun biliyor musun?"

Arkadaşlarının hâlâ etrafımızda olmasından sebep Giray araya girdi. "Komutanım biz toparlanıyoruz, siz de gelirsiniz."

Başıyla onaylayan Cihangir'le hepsi arkasını dönerek giderken aramıza açtığım mesafeyi kapattı. "İnci'm ben seni üzmemek istemedim."

Hırçın bakışlarımı üzerine diktim. "İstemedin mi? Ödümü kopardın, eşek şakasıydı bu yaptığın." Beni kollarının arasına alırken çırpındım. "Bırak beni!"

Müsaade etmedi, biraz daha sıkı sardı. "Bırakmam, hem belki bu işlerin şakası olmadığını öğrenirsin sen de."

Suratım asık, hüznle gözlerine baktım. "Sağ ol ya, çok güzel öğrettin." Kollarında çırpınmayı çoktan bırakıp titreyen dudaklarımla fısıldadım. "Bu çok acımasızcaydı Cihangir, kalbim parçalandı."

Yorgun bedenimi biraz daha sardığında burnuma dolan kokuyla karşı koymayı yavaşça bıraktım. Başıma konan öpücüklerin de etkisi büyüktü doğrusu. "Özür dilerim."

Fısıltısı kulağıma çalınırken hâlâ yaşadıklarımın etkisindeydim. Perla'nın bana silah doğrultması Cihangir'in aramıza girmesi, kurşunun ona isabet etmesi... En sonunda ona kızmayı bırakarak sıkıca sarıldım. Hayat çok kısaydı ve benim sevdiğim adamdan uzak duracak bir dakikam bile yoktu. O saçlarımı okşarken kokusunu içime çekiyordum.

"Çok korktum Cihangir."

"Geçti yavrum. Bitti her şey."

Beni kendinden uzaklaştırarak biraz önce kendisine yumruk attığım elimi kavradı. Dudaklarına götürerek minik öpücükler bıraktı.

"Çok acıdı mı?"

Huysuzca elimi çektim. "Bir daha taş kafalılara yumruk atmaya-
cağım."

"Küçük hanım için kurşunların önüne atıyoruz, o ise karşılık olarak bize yumruk atıyor, o da yetmez gibi bir de hakaret yiyorum öyle mi?"

Hayretle bakan gözlerine inat omuz silktim. "Hak ettin."

Neden beni anlamıyordu? Ona bir şey olsaydı kendime olacak olandan daha çok üzülürdüm. Bir anda kararan bakışlarıyla aramızdaki mesafeyi sıfırladı. Belime giden eli kaçmamı engellerken ürkemedim desem yalan olur. Bana doğru biraz eğilmesiyle nefesi yüzüme vuruyordu. Sakin ama tok sesiyle konuştu. "Sen de tam bir baş belasıydın ben bir şey diyor muyum?"

Kalbim yine anlamsız bir heyecana kapılırken yanaklarım çoktan kızarmıştı bile. Aslında ortada bir şey yoktu, iltifat falan da etmiyordu ama öyle derin bakıyordu ki ela gözleri, bana bu kadar yakın olması ne bileyim şu an kızıyor olsa bile biliyorum ki bu içinden geçenler değildi.

Zorla yutkunup fısıldadım. "Şimdi demiş oldun sanki."

Anında kıvrıldı dudakları. "Hım... Hiç farkında değilim."

Ellerim göğsünde masumca baktım gözlerine. "Tabii, eminim öyledir."

Başını iki yana salladı. Öyle güzel gülüyordu ki dayanamayıp ben de güldüm. Dudakları alnıma değerken gözlerim kapalı alnımdaki sıcaklığın hiç bitmemesini istedim. Ne yazık ki kısa bir süre sonra o sıcaklığı kaybettim. Usulca elimi kavradı. Elimden çekerek bu kasvetli deponun dışına ilerlemeye başladı.

"Bu arada seninle evde hesaplaşacağız ama önce bizimle gelip ifade vermen gerekiyor. Operasyon senin yüzünden sekteye uğradı, umarım farkındasıdır."

Üzgün bir şekilde peşinden ilerlemeye başladım. Haklıydı. Her şeyi mahvetmiştim. Tam bir baş belası gibi görünüyordum şu an ama isteyerek yaptığım bir şey değildi. Ben nereden bilebilirdim o manyağın yanlış anlayacağını? Arkadaşları bizi dışarda beklerken yanlarına ilerledik. Mahcup bir şekilde onlara bakarken hepsinin gözü bizdeydi. Biraz önce Cihangir'e attığım yumruk da ilgi çekmişti sanırım.

"Hepinize teşekkür ederim. Hayatımı kurtardınız ve özür dilerim bütün operasyonu mahvettim sanırım."

"Biraz içine ettiğin doğru..." Akın'ın her zamanki gibi bodoslama konuşmasını Cihangir'in sert bakışları ve Giray'ın dirseği kestiğinde hızla toparladı. "Ama hiç önemli değil, yine yapabilirsin."

Akın hayret verici bir adamdı. Hem çok rahat hem de çok açık sözlüydü.

"Çüş lan."

Giray'ın tepkisine Akın aynı tonlamayla karşılık verdi. "Ne var oğlum kibar konuştum işte, ettin dedim. Söylemedim ne olduğunu."

Cihangir'in uyarı dolu sesi de giriş yaptı. "Akın!"

Dayanamayıp gülmekten alamadım kendimi. Akın toparlamak isterken batırınca Giray araya girmek zorunda kaldı.

"Kendini suçlu hissetme İnci. O adamın beni araştıracağını bilemezdik ve davete giderek bizle karşılaşman da tesadüftü sonuçta."

Giray... Belki Burçak'ın dediği gibi biraz odundu ama çok iyi kalpliydi. Hiç yoktan bir Akın değildi. Hem odun olmayan erkek mi vardı Allah aşkına?

"Hadi boş yapmayı bırakın da gidelim."

Cihangir'in emir veren sesine hepsinin tepkisi aynıydı. "Emredersiniz komutanım."

Hep birlikte karargâha gitmenin ardından olayla ilgili ifade verdim. İfadem bittikten sonra Cihangir beni kendi odasına bırakarak işleri olduğunu söyleyip gitti. Bu sefer onu kızdırmamak adına uslu bir şekilde yerimde oturdum. Oturuyordum oturmasına da bir saat olmasına rağmen geldiği yoktu hâlâ. Karnım da acıkmaya başlamıştı. Ayağa kalkarak pencereye doğru ilerledim. Dışarıya bakarken ilk olarak gözüme geniş bahçede dolaşan askerler çarptı, başımı diğer tarafa çevirince giriş kısımdaki çimenlerin üzerinde duran minik kediyi fark ettim. Ön patilerini yere sabitlemiş, başı yere yakın dikkatle bir yere bakıyordu. Onun baktığı yönü takip ettiğimde küçük avcının yerde gezinen bir güvercini hedef aldığını gördüm. Sakin adımlarla ilerliyor arada bir avını gözetliyordu. Merakla sonucu beklerken bir yandan da güvercinin yakalanmaması için dua ediyordum. Omzumu pencerenin pervazına yaslayarak ellerimi göğsümde birleştirdim. Bence yakalayamazdı çünkü zaten derdi oyun gibi duruyordu. Atik ama dikkatli adımlarla hızla ilerlemeye başladığı sırada güvercin onu fark ederek anında havalandı.

Bu durum hoşuma gittiğinde dudaklarımdan dökülen kıkırtıya engel olamadım. O kadar tatlıydı ki... Duruma bozulmuş, yere yatmış düşünceli görünüyordu. Kendimi kaptırdığım sırada arkamdan sarılan ellerle korkarak titredim. Burnuma gelen sevdiğimin kokusuyla gözlerim kapanırken kulağıma yaklaşan nefesi içimi bir hoş ediyordu.

"Bu kadar güzel neye gülüyorsun?"

Küçük kediye kayan bakışlarımla tekrar gülümsedim. Ona dönerek yanağını okşadım. "Küçük bir kedi sadece."

Yanağındaki elimi öperek gülümsedi. "Baytar hanım başka neye gülebilir ki?"

Alayla yine kızdığım kelimeleri kullanırken gözlerim kısıldı. "Sana gülmediğim çok açık mesela."

Aslında baytar kelimesi de veteriner anlamı taşıyordu fakat Arapçadan bize katılan bu kelime at doktoru, nalbant, veteriner anlamlarına geliyordu. Bunlar da bizim mesleğimizin bir parçası olurken yine de 'veteriner hekim' diye hitap edilmesi günümüzde daha modernize ve estetik duruyordu.

Sonuç olarak ben böyle seviyordum işte... Var mıydı ötesi?

Cihangir'in ise en sevdiği şey beni sinir etmektir ve bunu çok iyi başarıyordu. Eli burnuma uzandığında yine kaçınılmaz son oldu. Acıyordu işte küçücük burnum.

"Senin dilin yine çok uzadı bu aralar."

Eline vurarak kurtulmaya çalışırken ters bakışlarım üzerindeydi. "Tamam da burnumdan ne istiyorsun o zaman dilimle uğraş."

Burnumu ovarak homurdanırken Cihangir çapkın gülümsemeyle bana bakmaya başladı. Ne olduğunu anlayamadan duraksarken boş boş bakıyordum gözlerine. Neye sırtıyordu bu adam?

"Hım... Kulağa hoş geliyor."

Hoş mu, ne hoş?

Cihangir'in söylediklerini düşünürken bir anda gözlerim büyüdü. Beni öpmekten mi bahsediyordu bu adam? Ya da ben mi istemedenden ima etmişim? Yanaklarıma hücum eden kanla çoktan kızarmaya başladığımı biliyordum. Cihangir'le aramızda geçen küçük öpücükler olsa da gerçek anlamda bir öpüşme daha yaşayabilmiş değildik. Bu durum beni tedirgin ederken yine de bu öpücüğü hak eden tek erkeğin Cihangir olduğunu düşünüyordum fakat bu durum şimdi olacak diye bir şey yoktu. Zaten onu bir kere dudağından öpmüştüm, o da beni öpmüştü. Belki minik ve masumlardı ama bence yeterliydi. Hızla omzuna vurarak ittim. "Aklın hep fesat şeylere gidiyor."

Utançla yanından kaçmak isterken tekrar önüme geçti. Belli ki hâlimden keyif alıyordu. "Günahımı alıyorsun güzelim. Bence fesat olan sensin."

Daha da kızarıırken mızımızlandım. "Of Cihangir ya."

Şakağıma bir öpücük bırakıp gülümsedi. “O kadar güzel utanıyorsun ki...”

Ellerimi yanaklarıma koyarak yanından uzaklaştım. “Ben dışarıda bekliyorum seni.”

Kapıya doğru koşar adımlarla kaçarken arkamdan güldüğünü duyabiliyordum.

Aşağı indiğimde pencereden izlediğim kediye severken bir yandan da Cihangir’i bekliyordum. Önünde eğildiğim kedinin turuncu beyaz tüylerini bir kere daha okşadım. Başını uzatınca elimi çenesinin altına indirdim. Keyifli mırıltılar çıkararak bana karşılık verirken önüme düşen gölgeyle duraksadım. Başımı kaldırdığımda esmer, uzun boylu, koyu kahverengi gözlü bir adam gülümseyerek beni izliyordu.

“Çok tatlı görünüyor.”

Siyah saçlarının ön kısmı daha uzunken yan kısımlar oldukça kısaydı. Gülen yüzündeki ilk dikkatimi çeken şey çenesindeki gamzesi oldu. Yerimde doğrularak gözlerimizi aynı hizaya getirdim.

“Evet öyle.”

Küçük kedi bana sırnaşarak bacaklarım arasında dolanırken eliye kediye işaret etti. “Sizi sevmiş görünüyor.”

Kediye bakarak gülümsedim. “Hayvanlar kendilerini seven insanı hemen anlarlar.”

Bakışlarımı tekrar adama çevirdiğimde beğeniyle baktığını görünce kendimi toparlama ihtiyacı hissettim.

“Neyse, bana müsaade.”

Yanından gidecekken elini uzatarak gülümsedi.

“Ben, Yüzbaşı Mahir Özel.”

Çekingen bir şekilde adamın eline baktım. Zarar gelmeyeceğini düşünerek elimi uzattım.

“İnci.”

Bilerek soyadımı söylemedim. Nedense burada kiminle tanışsam en sonunda beni araştırmaya kalkıyordu.

“Memnun oldum İnci. Buradaki ilk günümde seninle tanışmak beni mutlu etti.”

Ellerimiz birleşmiş konuşmasını dinlerken biraz utanmıştım. Gözlerindeki parıltılar yeni işinin heyecanından olsa gerekti. Daha fazla uzatmak istemeyerek elimi elinden kurtarmak isterken arkamdan sevdiğim adamın sert ve tok sesini yankılandı.

"İnci!"

Çabucak kendimi bir adım geriye çektim. Başımı Cihangir'e çevirdiğimde gözleri yine alev alevdi.

"Efendim."

Yanımıza geldiğinde elini belime koyarak başıma küçük bir öpücük bıraktı. Bakışları Mahir'in üzerinde dolaşırken bir süre baştan aşağı süzdü. Mahir de aynı şekilde bizi inceliyordu.

"Yeni başlıyorsun galiba."

Cihangir'in tahmini beni şaşırtırken adam başıyla onaylayıp elini uzattı.

"Yüzbaşı Mahir Özel."

Cihangir aynı şekilde Mahir'in uzattığı eli kavradı.

"Yüzbaşı Cihangir Aksoy. Hayırlı olsun."

"Sağ olun yüzbaşım."

Cihangir konuşmayı bitirmiş olacak ki bana döndü. Elime kenetlediği sıcacık eli içimi de ısıtıyordu.

"Gidiyoruz güzelim."

Gideceğimizi söyleyince mutlulukla gülümsedim.

"Çok sevindim ama önce yemeğe gidelim olur mu? Çok acıktım."

Gülümseyerek beni kendine çekmesiyle çoktan arabaların olduğu yere doğru ilerlemeye başlamıştık.

"Olur tabii bir tanem, ne yemek istersin?"

"Aslında düşündüm de yemekleri sen yapabilirsin. Benden daha yetenekli olup olmadığını görelim bakalım."

Arabanın yanına geldiğimizde duraksadı. Yüzünde yine muzır bir gülümseme vardı.

"İyi de güzelim bir yumurta bile kırsam senden daha yetenekli olmuş oluyorum zaten."

Dudaklarımı büzerken suratım asıldı. Moralim de bozuldu. Uyuz adam... Uyuz, uyuz, uyuz...

"Sana bazen sinir oluyorum."

Küçük bir kahkaha atarak arabanın kapısını açtı.

"Ben de seni seviyorum sarışın, bin hadi."

Suratım asık bir şekilde arabaya binmemle kollarımı göğsümde birleştirdim. Şoför koltuğuna geçince yola çıktık.

"Tamam, asma suratını artık. Ben sana öğreteceğim yemek yapmayı. Bugün birlikte yapalım."

Yüzüm fırsat bekliyor gibi yeniden gülerken, birlikte kısa bir market alışverişi yapıp daha sonra da eve geçtik. Cihangir evine gittiğinde ben de üzerimi değiştirmek için kendi evime geldim.

Güzelce elimi yüzümü yıkadıktan sonra altıma dar paça siyah bir kot geçirirken üzerime de yaka kısmı geniş ince bir triko giydim. Uç kısımlarını bol bir şekilde pantolonumun içine sıkıştırmıştım. Gözlerime rimel, dudaklarıma da sadece parlatici sürdüm ve biraz da parfüm sıktım. Aynanın karşısında saçlarımı düzeltirken bir tarafını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Yemek yapacağımız aklıma gelince elime siyah lastik bir toka aldım. Bileğime geçirdiğim tokayla son kez aynada kendime baktım. Fena durmuyordum işte. Güzel olmak istiyordum. Cihangir beni beğensin istiyordum, sevdiğim adam için, sadece onun ilgisini çekmek istiyordum.

Eve getirdikleri çantamdan telefonumu alarak Yusuf'u arayıp bugün için işlerin nasıl geçtiğini sordum. Bu şekilde müşteri kaybediyordum. En kısa zamanda yanıma bir yardımcı almam gerekiyordu. Yusuf'a yarın için kliniğin camına ilan asmasını istedim. Ben de telefondan birkaç yere yazacaktım. Bu işi de hallettikten sonra alt kata inerek Cihangir'in kapısını çaldım.

Burçak hâlâ gelmemiştii. Belki yemekte bize Burçak'la Giray da eşlik ederdi. Cihangir kapıyı açınca mutlulukla gülümsememe sebep olmuştu.

"Hoş geldin güzelim."

"Hoş buldum."

İçeriye birkaç adım atarak arkamdaki adama baktım. "Mutfağa geçiyorum."

Kapıyı kapatırken sesi sakindi. "Geç bakalım."

Mutfağa girdiğimde ilk dikkatimi çeken şey aldıklarımız oldu. Hepsini özenle yerleştirmişti. Bu adam gerçekten bana hiç benzemiyordu.

"Her şeyi yerleştii..."

Konuşarak Cihangir'e döndüğümde, onu o kadar yakınımda bulmuştum ki bir an sözüme devam edemedim. Başımı biraz daha kaldırarak o güzel ela gözlerine kavuştum. Öyle derin öyle anlamlı bakıyordu ki zor da olsa yutkunabildim.

Eli saçlarıma uzanıp küçük bir tutam yakaladı. "Bu mutfağa her girdiğimde mutlu oluyorum."

Merakla gözlerine bakarken mırıldandım. “Neden?”

“Çünkü seninle ilk defa burada, yine bu şekilde yakınlaştık.”

Aklım beni maziye götürürken içimi bir hüznün kapladı. Dudaklarıma kırık bir tebessüm yer ettiğinde eminim ki gözlerime de bulaşmıştı. “Sonu kötü bitmişti ama.”

Elindeki saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Benim suçumdu. Seni korumaya çalışıyordum.”

Alaylı bakışlarımla ellerimi göğsüne yerleştirdim. “Kendinden mi?”

O bana zarar vermezdi ki. Beni sürekli kurtarıyordu. Aksine beni koruyan bir yuvadan başka bir şey değildi. Sığınağım, huzurum, her şeyimdi. Bağlılığı, sevgiyi, güven duygusunu ben onunla öğreniyordum. Bana hep güzel şeyler öğretiyordu. Sadece arada verdiği aşk acısı kalbimi sızlatırken beni de büyütüyordu.

“Farkında değil misin İnci? Ben hayatında olmasam belki de çoktan dönmüştün İstanbul’a. Başına gelen şeylerin yarısı benim yüzümden ve daha fazlasından korkuyorum.”

Ela gözleri o kadar üzgün bakıyordu ki yaşadığım birçok şeyden kendini sorumlu tuttuğu çok açıktı. Fakat ben buraya onun için gelmedim. Beni bıraktığında da bu gitme sebebim olmayacaktı. Başımı göğsüne yaslayıp kollarımı beline doladım.

“Ne önemi var ki? Ben senin yanında mutluyum. İstanbul’da beni bekleyen kâbuslarım var.”

Geniş bedenine sığınan narin bedenim kollarının beni sarmasıyla kayboldu. Sanki beni içine hapsetmişti ve kimsenin görmesini istemiyordu. Saçlarımin arasına küçük bir buse bıraktı.

“O adamın seni kaçırdığını bilmiyordum İnci. Eğer beni oraya çağırmamış olsaydı geç kalabilirdim...” Gerilen bedenini kollarının arasında fark ederken dişlerinin arasından konuşmaya devam etti. “O zaman o adamı mahvederdim ve kendimi hayatım boyunca affetmezdim.”

Kokusunu derin derin içime çektim. Ben bu adama çok âşıktım.

“Özür dilerim Cihangir, sözünü dinlemedim. Ben seni çok kıskandım, bırakamadım o kadınla.”

Kendini geriye çekerek elini çeneme yasladı. Başımı yukarı kaldırıp bakışlarımızı birleştirdi.

"Sana kızmak istesem de olmuyor, sonuçta oraya gelişin sadece tesadüftü. Düşünüyorum da ben senin yerinde olsam sakince orada oturmayı bırak o masayı yerle bir ederdim."

Utangaç bir gülümseme sundum. "O zaman seni kışkandırmam gerekiyor."

Eliyle usulca çenemi okşadı. "Deneme bile."

Akıp giden dakikaların ardından Cihangir'le yemek yapmaya girdik. Daha doğrusu o yemek yapıyor bense dikkatle onu izliyordum. Onu derken yaptığı işten bahsetmiyorum. Açıkçası bu pek de ilgimi çekmiyordu, yemek yapmak bana zevkli veya eğlenceli gelmiyor. Ben direk kendisini izliyordum. Elinde bıçakla, malzemeleri özenle doğruyordu. Dikkatli ve ciddi oluşu beni gülümsetirken o oldukça işine odaklanmış görünüyordu. Kendimi tezgâha yaslamış, kollarımı göğsümde toplamıştım. Yüzünün bir kısmını görsem de başımı döndürmesi için yeterliydi. Operasyon için uzattığı saçları ve kirli sakallarının ona ayrı bir karizma kattığı kesindi. Üstündeki lacivert tişörtü soğuğa meydan okurken bu durumu havaların soğuk olmasına rağmen evin sıcaklığına pay biçtim. Yine de ben kalın giyinirken onun soğukla arasının iyi olduğu belli oluyordu.

Hayranlıkla onu izlerken dudakları kıvrıldı. "Yakışıklıyım, biliyorum."

Söylediği beni gülümsetirken yanına yaklaşarak yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Kendine olan özgüvenine bile hayrandım. Hayran olmamak elde değildi.

"Öylesin."

Başını bana çevirdiğinde ela gözleri içimi titretti. Nasıl anlamlı, nasıl güzel bakıyordu. Benden bu cevabı beklemiyordu herhâlde. Genelde birbirimizle uğraşmaya bayılırdık. Özellikle kimin daha çok bayıldığını söylememe gerek var mı bilmiyorum.

"Yalnız böyle devam edersen işime konsantre olamam sarışın."

Kıkırdayarak dilimlediği havuçlardan birini yürüttüm. "Sen bordo berelisin yüzbaşı."

Elindeki bıçağı bırakarak bana doğru döndü. İmalı bakışlarımla havucumu yiyordum.

"Bak hâlâ kaşınıyor." Eli belime dolanırken bana doğru eğildi. Yanığıma uzun bir öpücük bırakıp parmaklarım arasında yarısını yediğim havucu kaptı. Daha sonra kulağıma yaklaştırdığı dudaklarıyla fısıldadı. "Aklımı başımdan alıyorsun küçük tavşan."

Yanaklarım tekrar kızarmaya başlarken bizi yeniden göz göze getirdi. Panikle bakışlarımı kaçırdım. Cihangir'le işler bir anda tersine dönüveriyordu. Kalbim de kontrolüm dışına çıkıyordu tabii.

"Şey... Ben de yeşillikleri yıkasam iyi olur herhâlde."

Yüzünde kocaman bir tebessümle tekrar işine döndü. "Bak akıllanıyorsun hemen."

Devamı ise çok eğlenceli geçti. Birlikte çok güzel yemekler yaptık. Daha doğrusu o yapmış, yaparken de bana anlatıp aşçı yamağı olarak beni kullanmıştı. Sürekli güldüğümüz ve benim sakarlıklarım ile devam eden zamanın ardından sofrayı kurmaya başladık.

"Burçak'a mesaj attın değil mi? Tatlıyı unutmasın."

Mutfaktan seslenen Cihangir'le elimdeki tabağı masaya bıraktım. "Evet, birazdan gelir."

Bugün yemeği hep birlikte yiyecektik. Masa her şeyiyle hazır olduğunda hayranlıkla baktım.

"Cihangir her konuda iyi olmak zorunda mısınız? Harika bir sofr oldu."

Arkamdan sarıldığında çoktan yanıma geldiğini anladım. "Aynı başarıyı senden de bekliyorum."

Omuz silkerek tekrar masaya göz gezdirdim. "Bence bu eve yetenekli bir kişi yeter."

Çenesini omzuma yerleştirip hoş bir sesle konuştu.

"Bence bu eve artık bir kişi yetmiyor İnci." Anlık da olsa sessizliğe gömüldüm. Dudaklarımı kemirirken doğru anlayıp anlamadığımı çözmeye çalışıyordum. Ne anlamalıydım bu söylediğinden? Kuruyan boğazımdan dolayı yutkundum. Başımı bile çeviremiyordum. Elleri hâlâ belimde duruyordu. Beni yavaşça kendine çevirdi. Gördüğüm gözlerle kalbim yerinden çıkacak gibi çırpınıyordu. "Bana da bu soğuk ev yetmiyor. İçinde altın saçlı, mavi gözlü, gülüşü güzel, parmağında benim yüzüğümü taşıyan biri lazım."

Yüzüme ateş basmıştı yine. Kalbim işi abartmış iki katı hızlı çalışıyor, mideme kramplar giriyordu. Allah'ım o istesin ben her saniye

gülerdim ona. Belki yemek yapamazdım ama evimizi de kalbini de ısıtırdım.

"Ben... Yani..."

Ne diyecektim şimdi? Zaten soru da sormuyordu ki cevap vereyim. Ya da soruyor muydu? Böyle olmazdı ki ama... Of Cihangir ya yine kalbimi ve aklımı savaşa düşürdün. Ben saçmalamaya devam ederken çalan kapıyla duraksadım. Cihangir derin bir nefes alırken, onun da garip bir şekilde cevap bekliyor oluşu beni mutlu etti. Lakin mutluluğumu kendi içimde yaşamayı seçtim.

"Ben, kapıya bakayım."

Cihangir'in kollarından sıyrılıp kapıya doğru adımlarken arkamdan mırıldanışını duyuyordum. "Kaç bakalım gelincik çiçeği, sonu yakın nasılsa."

Elimin tersiyle yanağıma dokunup biraz serinlettim, biraz da ellerimi sallayarak rüzgâr yaptım. Daha iyi olduğumu düşünerek kapıyı açtım. Burçak sevimlice gülümserken üzerime atılması da çok zaman almadı.

"Kuzum çok korktum sana bir şey olacak diye."

"Merak etme iyiyim."

Etrafıma bakınırken Giray'ı göremedim. "Giray nerede?"

"Gelmedi mi? Yolda aradım az kaldı demişti."

Biz kapıda konuşmaya devam ederken Giray'ın sesi duyuldu. "Kıvırcığım beni çok mu merak ettin?"

İkimizin de bakışları merdivenlere dönerken önce Giray görünmüş, arkasından da hiç beklemediğim Mahir çıkmıştı. Giray, Burçak'ın beline kollarını dolarken Burçak nazlı bir hâl almıştı bile.

"Merak değil de daha çok özledim sanki."

Burçak'ı sıkı sıkı sararak saçlarını öptü. "Ben de özledim güzelim."

Onların bu hâli o kadar güzeldi ki çok mutlu oluyordum fakat uzun sürmedi. Bizi hatırlamış olacaklar ki toparlandılar hemen.

"Ayrıca bir daha bana kıvırcık demeyeceksin."

Giray bu kelimeden vazgeçecek en son kişiydi. "Demem kıvırcığım."

Burçak gözlerini kısmış sevdiği adama ters bakışlar atarken Giray'ın bakışlarındaki aşk görülmeye değerdi.

"Hadi be oğlum bir giremediniz içeri."

Konuşarak yanıma gelen Cihangir kolunu omzuma attığında Giray yanındaki adamı hatırlamış olacak ki ona döndü.

"Kusura bakma, sevdiğimi görünce unuttum seni."

Küçük bir tebessüm sunan Mahir sessizce bizi izliyordu. "Sorun değil."

"Bak bu karşı daire senin." Giray'a dikkatimi verdiğimde bize dönerek açıklama yaptı. "Bizim teğmen gitmiş, Mahir Yüzbaşı'm da burada kalacak artık."

Teğmenin ne ara gittiğini bilemesem de gidişi beni mutlu etmişti. Ne yalan söyleyeyim onu pek sevmemiştim. Bakışları hoşuma gitmiyordu. Hepimizin hayırlı olsun sözleriyle Burçak sıkılmışçasına konuştu.

"Hadi içeri girelim artık."

Geriye çekilerek içeriyi gösterdim. "Geçin hadi."

Burçak önden geçerken Giray imalı bakışlarını bana diktiğinde hemen anlayıp Cihangir'e baktım. Sonuçta ev sahibi oydu. O da bana bakarken suratı ciddi ve asıktı. En sonunda onu dürtmemle gözlerini devirdi.

"Mahir Yüzbaşı'm sen de gel, hep birlikte yemek yiyeceğiz."

Cihangir'in soğuk sesi söylediklerinin aksine "Sakın eve gelme," der gibiydi. Neden böyle yaptığını anlayamıyordum. Bazen çok kaba oluyordu.

"Ben rahatsız etmeyim. Size afiyet olsun."

"Sen bilirsin."

Cihangir'in umursamaz sesiyle gözlerimi büyüterek araya girdim. "Olur mu hiç öyle şey? Buyurun lütfen."

Benim nazik davetimi Giray da destekledi. "Geç hadi Mahir. Bu yemekler kaçmaz."

Mahir pes ederken ikisi de içeri girdi. Onların ilerlemesiyle ters bakışlarımı Cihangir'e diktim. "Bazen çok kaba bir adama dönüşüyorsun."

Omuz silkerek içeri girmesiyle şaşkınca arkasından bakakaldım. Onu anlamakta bazen gerçekten zorlanıyordum.

Masaya oturduğumuzda servisleri Burçak üstlenmişti. Çorbaları kâselere koymasıyla yanıma oturdu. Cihangir masanın başında otururken bir yanında ben diğer yanında da Mahir oturuyordu. Mahir'in yanında ise Giray vardı. Sevdiğinin karşısına oturmuştu.

Sakince çorbalarımızı içerken tadının gerçekten güzel olduğunu düşünüyordum. Zaten fazlasıyla da acıkmıştım. Başımı kaldırıncı sevdiğim adamla göz göze geldim. Her zamanki gibi beni izliyordu,

gölümsedim. O da bana güldü. Çorbaların ardından gelen ana yemekle keyfim yerindeydi. Yemekler çok lezzetliydi ve sık sık Cihangir'den yemek yapmasını istemekte kararlıydım. Bu fırsatı kesinlikle kaçıramazdım.

"Yemekler çok güzel olmuş İnci. Ellerine sağlık."

Mahir'in sesiyle başımı kaldırdığımda göz göze geldik. Küçük bir tebessüm sundum. "Aslında ben yapmadım. Bu lezzetli yemekler Cihangir'e ait. Salatayı ben yaptım ama."

Mahir şaşkınlıkla bakarken böyle bir şeyi beklemiyordu sanırım.

"Eline sağlık enişte, bayıldım... Zaten İnci ben yaptım dese düşer bayılırdım şuraya."

Burçak'ın haklı sözleri karşısında Cihangir mütevazı bir hâlde başını eğdi. "Afiyet olsun Burçak."

"Ee hocası kim? Cihangir birçok yemeği bilir ama uzun zamandır böyle sofraya kurmamıştı. Ne de olsa üni..."

Giray heyecanla devam ederken Cihangir'in buz gibi sesi böldü. "Giray! Yemeğin soğuyor kardeşim."

Cihangir'in ani tepkisi beni şaşırtırken Giray'dan aldığım bakışlarımı ona çevirdim.

"Yemekler harika olmuş canım. Gerçekten nasıl öğrendin bu kadar iyi yemek yapmayı?"

Cihangir Giray'a ters bir bakış atıp bana dönerek gülümsedi. "Afiyet olsun güzelim. Hadi yemeğini bitir, yoksa inanmam beğendiğine."

İstediğim yanıtı vermiyor oluşu dikkatimi çekse de üstünde durmadım. Yalnız yaşadığı için öğrenmesi çok normaldi.

Yemek bitince hep bir elden masayı topladık. Giray ve Burçak mutfakta çay koyarken Cihangir, Mahir ve ben koltuklarda oturmakla meşguldük. Cihangir benim yanıma otururken Mahir de karşımızda oturuyordu. Başımı kaldırıncaya bana baktığını fark ederken bu durumu normal karşıladım. Sonuçta tam karşısında duruyordum. Burçak çayları getirdiğinde Giray da tatlıları ikram etti.

"Bu yüzbaşı olarak ilk görev yerin mi Mahir?"

Cihangir'in bakışları dik, sesi sertti. Mahir elindeki bardağı masaya bırakarak gülümsedi. İlk defa Cihangir'le aynı rütbeye sahip biriyle tanışıyordum. Fakat Cihangir'e göre küçük ve toy duruyordu. Bir an kaç yaşında olduğunu merak ettim. Benden büyüktü elbette.

"Evet. Siz tahmin etmeden söyleyeyim Ankara'dan geliyorum."

Cihangir başıyla onaylarken nasıl bu kadar kolay tahmin ettiğini anlayamıyordum. Bordo bereli olmak bunu gerektiriyordu sanırım. Giray çayına uzanarak gülümsedi. "Sen Cihangir'i bilmiyorsun, daha uzaktan baktığında kimin ne olduğunu bilir."

Mahir'i büyük bir ciddiyete sürüklemişti. "Aslında az çok biliyorum yüzbaşımı. Kendisi birinci derecede üstün başarıyla mezun olmuş okuldan. Okul panosunda fotoğrafı ilk sıradaydı."

Onu ilgiyle dinledim. Duyduklarım beni etkilese de çok fazla şaşırdığım söylenemezdi. Neden bu kadar başarılı olduğunu biliyordum. Bakışlarımı Cihangir'e çevirdiğimde onun gözü Mahir'in üzerindeydi. Elimi uzatarak elinin üzerine bırakmamla yüzünü bana döndü. Güzel tebessümü dudaklarında yer bulurken elimi avuçları arasına alarak sıkıca kavradı.

Giray sanki fotoğraftaki kendisiymiş gibi sesi gururla çıkıyordu. "Demek duruyor hâlâ o fotoğraf. Cihangir okulun gururuydu." Burçak Giray'a döndüğünde aklındaki soruya ortaktım. "Sen kaçınıcıydın peki?" Giray'ın suratı asılırken Cihangir bıyık altından sırıtmaya başladı.

"Önemli değil güzelim ya."

Giray'ın bu tavrı dikkatimi çekerken Cihangir araya girdi. "Söylesene oğlum kıza."

Giray umutsuzca Burçak'a döndü. "Sondan birinci diyelim."

Kendimi tutamayıp gülerken diğerleri de benden farksızdı. Burçak eğilerek sevdiğinin yanağına küçük bir öpücük bıraktı. "Önemli değil ki teğmen, sen benim kalbimin birincisisin."

Burçak, Giray'ı mest ederken başına da bir öpücük bırakmayı ihmal etmedi. "Sen benim en büyük ödülüksün."

Ee... Bu adam sonuncu olduysa nasıl bordo bereli olmuştu? Cihangir beni duyuyor gibi avucundaki elimi sıktı.

"Sen onun sonuncu olduğuna bakma. Tek derdi kurallardı. Onun yüzünden az ceza yemedik."

O sitemle ama yine de arkadaşını koruyarak konuşurken Giray atladı. "Ağabey Harbiye'ye renk getirmişt看 işte fena mı?"

Cihangir eski günleri hatırlamış olacak ki yüzünü buruşturdu. "Tabii... Ne demezsin."

Sohbet güzel bir şekilde devam ederken Cihangir'in biten çayıyla bardağı kavradım. Fakat müsaade etmedi. "Ben hallederim güzelim."

Gülümseyerek ayağa kalktım. "Ben de halledebilirim, otur sen."

Güzel gülüşünü bana sunmasıyla mutfağa geçtim. Çaydanlığı elim almış çayı doldururken bir yandan da Cihangir'i düşünüyordum. Çok fazla kurallara uyan disiplinli bir adam ve kural tanımaz ben... Ne kadar uyumlu bir çifttik. Bu komik hâlimiz beni gülümsetiyordu. Ben de okulumda başarılıydım ama benim okulum kurallar ve discipline dayalı olmamıştı.

"Ben de çay alabilir miyim?"

Düşüncelere dalıp gitmişken arkamdaki sesle yerimden sıçradım. Sıcak su elime döküldüğünde panikle elimdekileri bırakırken inledim.

"Ah..."

Acıyla kıvranırken Mahir'in elindeki bardağı bırakarak elimi kavradı. "Özür dilerim, ben korkutmak istemedim."

Canımın yanmasıyla gözlerim dolmuştu. Ağlamaklı sesim çektiğim acıyı gösteriyordu. "Önemli değil, dalmışım o yüzden..."

Sözlerimi bitiremeden beni çekip musluğu açtı. Elleri arasındaki elimi musluğun altına tutarak akan suyun acımı hafifletmesini bekliyordu. "Bu biraz rahatlatır seni."

Elimi ellerinden kurtarmak için çekmeye çalıştım. "Ben hallederim."

"Olur mu? Benim yüzümden..."

Mahir'in suçluluk duygusuyla bakan gözleri benim çekingen tavırma karışırken Cihangir'in sert ve soğuk sesiyle bir kez daha sıçradım.

"İnci!"

Bakışlarım onu bulduğunda üzgün bir şekilde gözlerine baktım. Kızgın elaları önce musluğun altındaki ellerimize sonra da gözlerime ulaştı. O konuşmadan çektiğim ellerimle açıklamaya çalıştım.

"Elimi yaktım. Mahir de yardımcı olmak için..."

Onun beni yanlış anlaması en son isteyeceğim şeydi. Sert adımlarla yanıma gelerek elimi kavradı. Bir süre yanan yeri inceledi. Bakışları hâlâ çok sertti.

"Nasıl becerdin? Bir çayı bile dökemiyorsun." Öfkeli sesi, en önemlisi de kırıncı sözleri dudaklarımın büzülmesine sebep oldu. Zaten canım acıyordu bir de Cihangir beni başka birinin yanında azarlayınca gözlerim dolu dolu oldu.

"İnci'nin suçu yok. Ben arkasından seslenince bir an korkuttum sanırım."

Mahir'in açıklaması sanki Cihangir'i daha da öfkeliendirmişti. "Gel buraya."

Ona cevap verme gereği bile duymadan beni çekerek odasına götürdü. Beni yatağa oturtup kapıyı kapatarak çekmeceye yöneldi. Azarlaması kalbimi kırarken aldığı kremle yanıma oturdu.

"Şunu sürelim rahatlırsın."

"Ben hallederim bırak sen."

Beni dinlemeyerek elimi kavradı. "Elin adamına diyecektin onu İnci, bana değil."

Elime kremi sürerken canımı yaktığının farkında değildi. Ben de söylemedim. "Ne diyorsun Cihangir?"

Ateş saçan gözleri mavilerimi buldu. "Ne ara bu kadar samimi oldunuz diyorum? İnciler, Mahirler... İkidir ne ara yanınıza gitsem elini onun elinde buluyorum."

Şaşkınlıkla Cihangir'e baktım. Bu kadar da olamazdı. Daha önce hiç beni böyle kıskanmamıştı. "Şu anda saçmalıyorsun. Ne ima ediyorsun bana?"

Elime krem sürmeyi bırakıp gözlerini kıstı. "Ben mi saçmalıyorum?"

Elimi sert bir şekilde geri çekerek parmakları arasından kurtardım. "Evet sen... Nedense adama kötü davranmalar, beni terslemeler..."

Memnuniyetsiz tavırla başını iki yana salladı. "Ben kötü davranmıyorum. İlk günden kimseye senin gibi güvenmem, samimi de olmam."

"Ben güveniyorum demedim ki."

"Ha samimiyeti kabul ediyorsun yani."

Tıpkı karşımdaki adam gibi hayretle bakıyordum. Elimin acısını bile unutmuştum şu an. "Yok daha neler..."

Cihangir dudaklarını aralamıştı ki kapı çaldı. "İnci iyi misin güzelim, elin yanmış?"

Burçak'ın sesiyle ayaklandım ama Cihangir'in bileğimi yakalanmasıyla hareket edemedim. "O adamla arana mesafe koyacaksın İnci."

Sert bir şekilde kolumu çekerek bileğimi kurtardım. "Hiçbir şey koymayacağım."

Ayağa kalkarak önüme geçti. "Eğer bir daha elini tutarsa elimde kalır."

Şu an bu konuda tartıştığımıza inanamıyordum. Sinirle çemkirdim.

"Ben gidiyorum! Kime, ne yapıyorsan yap."

Seri adımlarla ilerleyerek kapıyı açtım. Burçak kapıda beni bekliyordu. Öfkeli hâlime biraz şaşırıırken hemen toparladı. “İyi misin canım? Krem sürelim oraya, iyi gelir.”

Zoraki bir tebessüm sundum. “Sürdük canım merak etme küçük bir şey. Hadi eve gidelim.”

Burçak bir bana bir de arkamda duran Cihangir’e bakış atarak beni onayladı.

“Telefonumu alıp geliyorum.”

Burçak odaya giderken ben kapıya yöneldim. Bekleyecek bir saniyem bile yoktu. Kapıyı açıp ayakkabılarımı giymeye başladım.

“İnci böyle mi gideceksin?”

Suratımı asarak başımı kaldırdım. Cihangir’in gözleri pişmanlıkla hüzünlü bakıyordu ama artık kırılmıştım.

“Ne yapayım, beni biraz daha üzmen için oturmaya devam mı edeyim?”

Soğuk sesimle cevabını beklemeden arkamı dönerek merdivenleri tırmandım. Kapıyı açarak hemen kendimi eve attım. Odama girdiğimde ilk işim kendimi yatağa atmak oldu. Yanımda duran oyuncak ayımı yani namı diğer Gölge’yi çekerek sıkıca sarıldım. Elimin sızısıyla sırt üstü yatarak elime üflemeğe başladım. Bir yandan da onunla konuşuyordum.

“Senin, o baban olacak uyuz var ya tam bir ayı.” Ayıma dönerek ters bir bakış attım. “Tıpkı senin gibi.” Elime yeniden üflerken canım fazlasıyla sikkindi. “Ama sen hiç yoktan yumuşacıksın, Cihangir ayısı ise tam bir odun. Çok kırdı beni, kıskanç dağ ayısı ne olacak.” Üzgünce dudak büktüm. Evet, şu an oyuncak ayımla konuşuyordum. “İnsan başkasının yanında öyle kaba davranır mı sevdiğine?” Ayımın başına küçük bir öpücük bıraktım. “Haklısın hiçbir zaman kaba davranmaz.”

Kendi kendime konuşurken kapıma vurulunca dikkat kesildim. “Gelebilir miyim?”

Uzandığım yerde toparlanarak Burçak’ı girmesi için onayladım. “Gel tabii.”

İçeri girerek yatağa oturduğunda parmağını havada salladı.

“Hemen bana ne olduğunu anlatıyorsun.”

Sabah gözlerimi zorla araladım. Gece geç saatlere kadar Burçak'la konuşmuş, uzun zamandır içimizde biriktirdiklerimizi dökmüştük. Yataktan sıyrılmamla kendimi hızlıca duşa attım. Güzel bir duşun ardından bütün işlerimi hallederek çıktım banyodan. Odama girdiğimde üzerime siyah, yarım kollu, hafif göğüs dekolteli, bedenimi saran bir tulum giydim. Saçlarımı atkuyruğu yaptıktan sonra makyaja başladım. Bu seferlik kırmızı ruj tercih edecektim. Rimel ve gözlerimin rengini belli eden kalemle hazırdım. Davet falan yoktu. Sadece işe gidecektim ama bugün Cihangir'i deli etme günüydü. Hiçbir erkek bir kadının kalbini kırmamalı, kırsa da telafi etmeyi bitmeliydi. O da edecekti. Etmezse de hiç yoktan kaybettiği şeyi bir kez daha düşünürdü.

Duştan dolayı çıkarttığım ay yıldızlı kolyemi tekrar taktım. Elimle hafif düzeltirken gülümsedim. Daha sonra alyansımla küçük bir bakışma yaşadık. Yine aynı tebessümle yüzüğümü alıp parmağıma geçirdim. Aşk kolay değildi ama aşkı harcamak en kolayıydı. Ben küçücük bir kıskançlık krizinde parmağımdaki yüzüğü çıkartacak değildim, tabii bunun altında da kalmayacaktım çünkü ben bir şey yapmadım. Sevdiğim adamdan başkasını ne görürdüm ne de duyardım. Âşık olduğum adamın çemberinde başka bir erkeğin esamesi okunmazdı.

Çantamı almamla kırmızı kalın hırkamı da üzerime geçirdim. Hava artık soğumuştü ve bu hırka da bayağı kalındı. Zaten evden çıkıp arabaya binecek, oradan da kliniğe geçecektim. Telefonuma uzandığımda çalmasıyla Cihangir'in aradığını gördüm. Telefonu sessize alırken mırıldandım.

"Kusura bakma yüzbaşı, bu kadar kolay olmayacak."

Yine mutfaktan kendime kırmızı bir elma alarak, kırmızı kalın topuklu botlarımı giyip evden çıktım. Bugün kırmızı benim rengimdi. O sırada kapıyı açan Giray'la gülümsedim. "Günaydın Giray." Kapıyı çekerek kapattı. "Günaydın. Burçak çıktı herhâlde."

"Çoktan gitti."

Dikkatini çekmiş olacağım ki dikkatli bakışları üzerimdeydi. "Hayırdır, bir yere mi gidiyorsun?"

Elmamdan küçük bir ısırık alarak başımla onayladım. Hayır, rujuma zarar vermemiştim.

"Hıhı. İşe gidiyorum."

Kaşlarını kaldırarak dudaklarını birbirine bastıran Giray başını aşağı yukarı salladı. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Demek istediğini anlasam da böylesi işime geldi. O önde ben arkada merdivenleri inerken Cihangir'in katına gelince kapısını çaldı. Son basamağa geldiğimde Cihangir kapıyı açtığı gibi çökmüş, ayak-kabısını giymeye çalışıyordu.

"Hadi ağabey gidelim."

Aceleyle ayakkabısını giyerken telaşlıydı. "Tamam be oğlum. İnci'ye bakmam lazı..."

Giray'ı görmek için başını yana çevirdiğinde bakışları botlarımda takılı kaldı. Başını yavaşça yukarı kaldırınca göz göze geldik. Hayranlık dolu bakışları beni içten içe gülümsetse de bunu dışarıdan belli etmedim. Sevdiğim adam bordo bereliydi sonuçta, bir iki taktik öğrenmiştim.

Uzattığı kirli sakallarından kurtulan sevdiğim yine çok yakışıklı görünüyordu. Kumral saçları çok olmasa da hâlâ uzundu. Önleri düzeltilmiş olmasına rağmen alnına düşerken nemli duruyordu. Belli ki duş almış, saçlarını kurutmamıştı. Ya o hayranı olduğum ela gözleri, yine içimi titretiyordu. İçine ince bir kazak giymişti ve üzerinde deri ceketi vardı. Altındaki koyu renk kotuyla tam bir uyum içerisinde duruyordu. Ona baktıkça içim giderken kendimi toparladım. Yüzümdeki ciddiyeti koruyarak Giray'a döndüm.

"Hayırlı işler Giray. Akşam görüşürüz."

Son basamağı da inip birkaç adım attığımda Cihangir'in sesi duraksamama sebep oldu.

"Bir günaydın demek yok mu?"

Onu duymazdan gelmek zordu fakat bir adım daha attım. O sırada karşı dairenin kapısı açıldı. Mahir'in evden çıkmasıyla göz göze geldik. Onu da görmezden gelerek hızla aşağı indim. Arabama ulaştığımda ben kapıyı açarken Cihangir beni tuttu.

"İnci nereye böyle?"

Elimdeki elmayı düşürmemle suratım asılırken hüznle elmama baktım.

"İşe."

Tekrar üzerimde göz gezdirerek bir adım daha yaklaştı. Gözlerine diktiğim bakışlarım karşılıksızdı çünkü onun bakışları dudaklarımda geziyordu.

"Kırmızı ruj sürmüşsün."

"Hıhı."

"Genelde pembe tonlarında kullanırdın."

"Evet."

Dikkatli bakışları üzerimde durum tahlili yapıyordu. "Bugün farklısın ama."

Dudak büktüm. "Doğru."

Gözlerini kapatıp sakın kalmaya çalıştı. "Çok dikkat çekiyor."

"Olabilir."

"Bana hâlâ kızgınsın."

"Belki de."

"Yoksa küs müyüz?"

Dudaklarımı bükerek omuz silktim. "Kim bilir..."

Elime kayan bakışlarıyla ısrar etti. "Elin nasıl oldu?"

"İyi."

Ciğerlerine doldurduğu havayı gürültüyle bıraktı. Gerçekten de sabırlı gidiyordu. "Bugün kelime israfı yapmamakta kararlısın yani."

"Yani..."

Yanaklarını şişirip serbest bıraktı. Haberi yoktu ama çok tatlı görünüyordu.

"İnci, seni kırdığım için..."

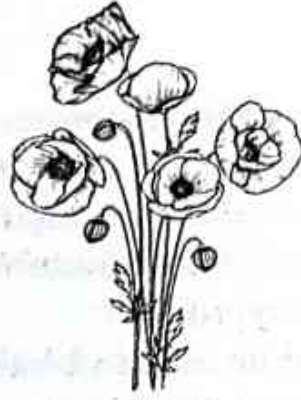
Beklediğim cümleye gelse de bu kadar kolay olmayacaktı. "Başka bir şey yoksa ben işe gidiyorum."

Üzüntüsü bakışlarından belli oluyordu. "İnci..."

Onu duymazdan gelerek yanından sıyrılıp arabaya bindim. Aslında çok da abartılacak bir şekilde giyinmemiştim. Topuklu her zaman giyerdim sadece işimden dolayı spor ayakkabı daha rahat oluyordu. Elbise ve eteği işte giyemesem de iş dışında severek tercih ediyordum ama zaten şu an üzerimde tulum vardı. Bendeki tek farklılık kırmızı rujumdu, bir de tulum giymiş olmam çünkü onun da dediği gibi pek tercih etmezdim fakat bugün tercih etmek için sebebim vardı.

Cihangir'e kısa bir bakış atarak arabayı çalıştırdım. Elleri belinde dikkatle beni izliyordu. Başımı yola çevirmemle araba çoktan harekete geçmişti bile. Birazcık arkada kalmayı, gerekiyorsa da peşimden koşmayı öğrenecekti. Ne de olsa ben onun peşinden çok koşmuştum.

Cihangir bir süre daha sürünecek ve akli başına gelecekti...

3. BÖLÜM PÜSKÜLLÜ BELA

Cihangir'den

Başımda bir püsküllü bela var ki sormayın. Hem de ne püsküllü... Şimdi bana askerlik bile daha kolay geliyor. Erlerine istediğin emri verirsin olur biter. Kimse karşı gelemmez, herkes kurallara uymak zorunda. Uymayan olursa da cezası belli. Sıkıyorsa uymasın...

Peki ya İnci...

Ona ne emir verebiliyordum ne de sözümde duruyor. Hoş bu dediklerim olsa zaten sevgilim değil erim olurdu.

Ben çok kıskanç bir adam değilim. Yani değildim... Ne bileyim, değilim sanıyordum.

Fakat şimdi...

Şimdi öyle mi? Kendimi ben bile tanıyamıyorum. Deli gibi kıskanıyorum İnci'yi. Fakat bu sefer dozu aştım sanırım. Kötü kırdım sevdiğim kadını.

Allah'ım bu kadın niye bu kadar güzel? Başımı döndürüyor. İşin kötüsü sadece benim de değil her erkeğin başını döndürüyor. Nefesim o benim. Küçük kalbiyle kalbime girip yuva yapmıştı. Şimdi öyle bir kurulmuştu ki oraya saltanat sürüyordu. Peki, ben onun o minicik kalbini ya tutamazsam ya kanatlanıp uçuverirse.

Eskiden tüm kontrol aklıma aitti. Şimdi ise kalbim aklımın önüne taş koymuş sırtıyordu. İnci söz konusu olunca aklımdan önce kalbim koşuyordu ve ben; sert, disiplinli, kuralcı adam İnci'nin bir hamlesinde şah mat oluyordum.

Âşıktım, hem de çok... Şanslıydım da çünkü İnci gibi bir kadına sahiptim ve aptaldım... Kalbi böylesi güzel bir kadını kıracak kadar. İnci'ye güveniyordum. Şimdiye kadar küçük bir yalanı dışında hiç-

bir yanışı olmamıştı. O yalanda da yine kendince beni düşünüyordu fakat kendi hemcinsime güvenemezdin. Benim ömrüm yurtlarda, askeriyede onca erkeğin arasında geçmişti. Hepsi ne düşünüyor bir bakışından anlardım. O herif benim kadınıma ilgiyle bakıyordu. İnci göremese de ben bunu görüyordum.

İnci ise her erkeği kendine hayran bırakabilecek bir kadındı. Her erkeğin hayali olacak kadar da güzel. Ah be İnci'm ben nasıl kıskanmayayım seni?

Oturduğum sandalyede sıkıntılı bir nefes vererek elimdeki kalemi masaya fırlattım. Koltuğuma biraz daha yaslanarak başımı arkaya yasladım. Gözlerim kapalı sadece İnci'yi düşünüyordum. İki gün olmuştu. İki gündür beni peşinden koşturuyor, ne yüzüme bakıyor ne de selam sabah veriyordu. Ne diyebilirim ki... Hak etmiştim bunu. Fakat beni görmezden gelerek sinirlerimi daha çok oynattığı açık ve netti. Zaten onu kaybetmekten korkarken bir de kendi ellerimle benden uzak durmasına sebep olmak akıl kârı değildi.

Çalan kapımla kapanan gözlerimi aralayıp yerimde dik bir konum aldım. İçeriye giren Giray, elindeki evraklarla yanıma gelerek masama bırakırken sıkılmış duruyordu.

"Şunlara bir göz at, onayın lazım."

Başımı salladım sadece. Benim durgun hâlim de onun dikkatini çekiyor olacak ki sandalyeye otururken başladı sorguya.

"Sorması ayıp nasıl küstürdün kadını da kara kara düşünüyorsun?"

Masadan çektiğim bakışlarımı Giray'a çevirdim. "Ayıpsa sorma o zaman."

Beni sallamayarak devam etti. "Burnuma kıskançlık kokuları geliyor."

Sinirle homurdandım. "Senin burnun tıkanmış bence koku almıyor." Yüzündeki tebessümle biraz daha yerleşti yerine.

"Şu hâline bakılırsa da doğru tahmin ettim."

"Sana ne lan, sana ne? Her haltımı bilmek zorunda mısın?"

"Ben senin badinim. Tabii ki bileceğim," dedi alayla. Tekrar ciddi bir havaya büründü. "İnci'ye güvenmiyor musun? Kadın seni çok seviyor."

Bu herif beni sinirlendirmekten başka işe yaramıyordu. "Güveniyorum tabii ki Giray."

"Sorun Mahir'se bence yanılıyorsun. İyi birine benziyor."

Gözlerimi devirerek masaya fırlattığım kalemi tekrar elime aldım. "Sorun da bu ya zaten."

Giray pek de anlayamamıştı demek istediğimi. "Nasıl yani?"

Anlaşılan Giray'a açıklamam gerekti. Kalemdeki bakışlarımı kaldırarak yüzüne diktim.

"İnci'yi kötü bir adama kaptıramam Giray, kaptırmam ama karşısına iyi biri çıkarsa..." Duraksayarak yutkundum. "Benden daha genç biri... İnci daha yeni yirmi beşine girdi."

Dili tutulmuş bana bakan Giray kendine gelir gelmez kahkaha attı.

"Ağabey sen iyi misin? Duyanda seni kırk yaşında sanacak."

Suratım asık homurdandım. "Aramızda altı yaş var."

"Şu anda beş."

"Birkaç ay sonra yine altı olacak."

Giray sakince elini çenesine götürerek durup düşündü. Kısa sürele karar vermiş olacak ki başıyla onayladı. "Ben anladım seni."

Merakla kaşlarım havalandı. "Ne anladın Giray?"

Sırıtarak imalı bakışlarını üzerime dikti. "Sendeki otuz yaş sendromu."

"Ne diyorsun oğlum sen?"

Alaylı bir tavırla arkasına yaslandı. "Otuz yaş sendromuna girmişsin diyorum."

Oflayarak elimdeki kalemi Giray'a fırlattım. "Yürü git lan."

Giray atik bir hareketle yakaladığı kalemi tekrar masama bıraktı.

"Madem bu kadar kıskanıyorsun evlen ağabey. Neyi bekliyorsun ki?"

Bir süredir sadece bunu düşünmekle meşguldüm. Hatta İnci'ye imasını bile yapmıştım ama bu o kadar kolay değildi işte.

"Bunu ben de düşünüyorum Giray. Lakin o kadar basit değil işte. İnci'nin ailesi beni istemiyor ve evlenirsek benim yüzümden belki de ailesinden tamamen kopmak zorunda kalacak. Anne babasızlığın ne demek olduğunu en iyi ben bilirim. Sonra evlilikle ilgili ne düşünüyorum bilmiyorum. Biraz ima ettim ama hiç sesi çıkmadı. Gerçi fırsatı da olmadı zaten. Hem ona kıyamıyorum lan. Yarını olmayan bir adamla neden evlensin ki?"

Giray da dalıp gittiğinde ikimizin de en can alıcı kısmın son cümlem olduğunu biliyorduk. "Sana tek bir önerim var."

Yapay bir merakla öne doğru eğildim. "Allah Allah, neymiş o?"

"Git ve evlenme teklifi et."

Alayla gülerken arkama yaslandım. "Lan niye ben bunu düşünemedim?"

Biraz önceki dalgayla konuşan Giray ciddiyetle öne eğildi. "İnci kocaman kız, senin düşündüklerini o da düşünebiliyor muhakkak. Bırak da kararı o versin. Sonuçta iki seçeneği olacak. Ya evet der ya da hayır."

Hayır, hayır... Hâlâ eksik düşünüyordu. Cevabın biri beni yüceltecekken biri yerle bir edecekti. Ben altında kalacağım ağırlıktan da korkuyordum.

"Anlamıyorsun Giray. O hayır cevabı beni bitirir lan. Ona sesim çıkmaz ama..." Elimi kalbime bastırdım. "Şurası mahvolur."

Ne kadar da saçma bir yerde tıkanmıştım. Hem benimle evlenmesini deli gibi istiyor hem de benim gibi sonu belli olmayan bir adamla evlensin istemiyordum. Ama gerçek şu ki benden başkasıyla evlensin hiç istemiyordum.

"Olmuşsun sen, daha fazla neyi uzatıyorsun ki? İnci seni seviyor, sen de onu seviyorsun. Size lazım olan bir yuva."

"Her neyse... Zaten şu an bir teklif yapsam vereceği tek cevap hayır olur. Önce gönlünü almam lazım."

Giray ayaklanırken beni onaylamakta gecikmedi. "Bence de iyi yaparsın. Madem kırdın tamir et. Hadi bana müsaade."

Giray'ın çıkmasıyla biraz oturarak bana getirdiği evraklarla ilgilendim. Geçen sürenin ardından telefonu elime alıp İnci'yi aradım. Meşgule almasıyla kaşlarım çatıldı. Küçük hanım bu sefer bayağı çektirecekti anlaşılan. Ben de kararımı vermiştim, bütün korkularımdan kurtulacaktım artık.

İnci'den

Yine yoğun iş temposuyla çalışıyordum. Bir tane iş başvurusu almıştım ve çok şükür ki anlaşma sağlamıştık. İşin iyi yanı yarın işe başlıyor oluşuydu. Bu durum beni mutlu ederken yine de aklım Cihangir'deydi. Ona hâlâ kızgın olsam da merak ediyordum. Ama aradığında da bilerek açmamıştım. Fazla trip yapmıştım belki ama aşka tripler de dâhildi sonuçta.

Sandalyeme oturmuş bilgisayardan eksik stoklara bakarken kliniğin kapısı açıldı. İçeriye giren Sinan'la ayağa kalktım. "Hoş geldiniz Sinan Bey. Ben de tam eksiklere bakıyordum."

Sinan gülümseyerek elini uzattı. “Hoş buldum İnci Hanım. Nasılsınız?”

“Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?”

Sandalyeye oturarak arkasına yaslandı. “İyiyim, teşekkürler.”

O oturduğunda ben de oturup Yusuf’a seslendim. “Yusuf, Sinan Bey’e çay ikram edelim.”

Kendi görünmese de arkadan sesi geliyordu. “Hemen abla.”

Gülümseyerek ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. “Katalogları getirdiniz mi?”

Yanında getirdiği siyah çantasından çıkarttığı kataloğu bana doğru uzatarak masama bıraktı. Elimle kavrayıp kendi önüme bıraktım. O sırada çayı da geldiğinde ufaktan kataloğu incelemeye başladım.

Sinan mümessildi ve birçok ürünü ondan tedarik ediyordum. Firmaları bu konuda gerçekten başarılıydı. Sinan da çok efendi ve işinde iyi biriydi. Ayrıca her zaman şık giyinir saygıda kusur etmezdi. Bu sebeple bile tercih sebebim olurdu kendisi. Bir ürünün kalitesi kadar pazarlamasının da kıymetli olduğu aşikârdı.

“İşte burada!” Parmaklarım katalog üzerinde gezerken heyecanla istediğim ilacı gösterdim. “Bunu istiyorum.”

Sinan gösterdiğim ürünü görmek için eğilmiş bakarken kliniğin kapısı bir kez daha açıldı. Kimin geldiğini görmek için başımı kaldırdığımda Cihangir’le göz göze geldim. Sinan da benim baktığım yöne dönerken Cihangir çatık kaşlarıyla yanımıza adımladı.

“Güzelim.”

Bana öyle bir sesleniyordu ki içim gidiyordu. Sakince ayağa kalktım. “Beklemiyordum.”

Sinan’a ters bir bakış atarak bana bir adım daha yaklaştı. “Aradım ama duymadın sanırım.”

İmalî ses tonuyla konuşurken gülmemek için kendimi zor tuttum. Evet, aramıştı ve açmamıştım. O da bunun farkındaydı. Çünkü iki gündür aynı döngünün içinde devam ediyorduk.

“Öyle mi? Hiç farkında değilim.”

Sesimdeki alayı fark ederken gözleri kısıldı. Fakat şu an bu konuyu tartışmayacağını biliyordum. Dik bakışları benden sıyrılıp Sinan’ı buldu.

“Ben İnci’nin nişanlısı Cihangir. Sizi daha önce görmemiştim.”

Kendisini nişanlım diye tanıtmaması tek kaşımı kaldırmama sebep olurken ses tonundaki sahipleniş yine de hoşuma gidiyordu. "Sinan Terzi. İlaç firmasından geliyorum. Memnun oldum."

Cihangir cevabını yeterli bulmuş olacak ki memnuniyetle başını salladı. "Ben de."

Tekrar yerine oturan Sinan'la ben de oturmak istemiştik ama Cihangir çoktan koltuğumu gasp etmişti bile. Sinan'a belli etmeden homurdandım. "Başka yer mi yoktu?"

Yüzsüz yüzsüz sırtırken biraz daha kuruldu. "Burası daha rahat."

Ayakta kalmak canımı sıkarsa da onu görmezden gelerek Sinan'a döndüm.

"Sinan Bey simental ve holstein tohumu da istiyorum. Düve tohumu ayrıca olsun."

Ben konuşurken Cihangir'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, yine de görmezden gelmeye çalıştım. Sinan da dikkatle beni dinliyordu.

"Tabii İnci Hanım. Yanımda mevcut. Dilerseniz hemen verebilirim."

Söyledikleri beni mutlu ederken Yusuf'a seslendim. "Yusuf azot tankını getirir misin canım?"

Yusuf kısa sürede arkadan elinde tankla çıktı. "Geldim abla."

Onun gelişiyle Sinan ayaklandı. "Başka bir şey yoksa bana müsaade İnci Hanım."

"Tamam. Görüşürüz o zaman. Yusuf size yardımcı olur."

Onlar çıkar çıkmaz yanı başımda duran adama döndüm. "Neden-se bazen sevgili, bazen de nişanlı oluyoruz."

Masamla ilgilenirken yandan bir bakış attı. "Nişanlı olsak da her daim sevgiliyiz sonuçta."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Gözlerim kısılırken hafifçe ona doğru eğildim.

"Hayır Cihangir, nişanlı değiliz. O sadece bir yalandı. Sevgili kısmına gelince de o konuda da şüphelerim var bu aralar."

Masam ilgi odağı olmaktan çıkmıştı artık. Başını usulca bana çevirdiğinde sesi ürkütücü çıkıyordu. "İnci!" Ben yeni bir tartışma beklerken o gözlerini kapattı. Daha sonra derin bir nefes alarak beni şaşırtıp gülümsedi. "İnci'm hadi yemeğe gidelim. Hem biraz yalnız kalıp konuşuruz. İkimize de iyi gelir."

Vay bel Benim sevgilim nasıl da sabırlı ve de kibardı. Kararsız kaldığım sırada iş telefonum çaldı.

Açarak kulağıma götürdüğümde bir süre karşı tarafı dinledim. Doğum için aramışlardı ve zamanlama harikaydı. Telefonu kapatıp hâlâ benden cevap beklemesine rağmen umudunu yitirmek üzere olan adama baktım. “Ben gidiyorum.”

Merakla bana doğru döndü. “Nereye?”

Umursamazca toparlanmaya başladım. “İşim var.”

Ayağa kalkarak ciddi bir şekilde karşıma dikildi. “Tamam, ben de geliyorum.”

“Nereye?”

“Sen nereye gidiyorsan ben de oraya.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Hoşuma gitmişti ama şaşırmıştım da. “Doğuma yani.”

Kendinden emin ifadesi bozulurken yüzünde gördüğüm tedirginlik beni gülümsetti. “Doğuma mı gidiyorsun?”

“Hıhı.”

Derin bir nefes aldı. “Tamam, ben de gelirim. Hem seni hiç sahada çalışırken görmedim.”

Benimle arasını düzeltmek için çabalayan adamın gözlerine dalıp gittiğimde ona ne kadar âşık olduğumu düşünüyordum. Bu haksızlık değil de neydi? İçimden geçenler ne kadar farklı olsa da dilim umursamazdı.

“Sen bilirsin.”

Geç kaldığımı fark ederek telefonumu ve çantamı aldım, üzerime de hırkayı geçirdim. Cihangir’i beklemeden önden giderken arkamdan geldiğini biliyordum. Klinikten çıkıp arabama bineceğim sırada beni durdurdu. “Ben sürerim güzelim.”

Huysuzca karşı çıktım. “Kendi arabamı kendim sürebilirim.”

Benim kesin konuşmamla homurdanarak yolcu tarafına doğru ilerlemeye başladı. Biliyordum şu an her söylediğime sinir oluyordu. Sürekli onu terslemem, umursamamam da hoşuna gitmiyordu ama hak etmişti.

Cihangir’in konuşma çabalarını ısrarla reddetmemle süren yolculuğumuz hayvan sahiplerinin evine gelmemizle son buldu. Bu eve daha önce geldiğim için hayvan sahiplerini tanıyordum. Yaşlı bir

amca ve karısı yalnız yaşıyorlardı ve bir inekleri bir de danaları vardı. Kornaya basmamla Hakkı amca kapıya çıktı.

“Koş baytar hanım kızım, doğuramadı bizimki.”

Arabadan inerek arkaya geçtim. “Tamam Hakkı amca sakın ol, hallederiz şimdi.”

Üzerime iş tulumumu geçirip ayağıma da çizmelerimi giydim. Bir yandan da doğumla ilgili bilgi alıyordum. “Ne zaman başladı doğum?”

“Yarım saati geçti.”

“Kanama var mı? Buzağıyı gördün mü?”

Hakkı amca gereksiz olduğunu düşündüğü ya da dikkat etmediği cevaplarla isyan etti. “Ne bileyim kızım ben. Ayakları var ama kafa yok ki.”

“Pekâlâ, sormuyorum bir şey.”

Ben kendimi kaptırmış doğum malzemelerini alırken bir an Cihangir dikkatimi çekti. Arabaya yaslanmış hayranlıkla beni izliyordu fakat ben birazdan gösterecektim ona hayranlığı. İntikamım acı olacaktı.

“Cihangir yardım eder misin? Doğum krikosunu sen al.”

Pek hevesli olmasa da yardım istemiş olmam onu sevindirmiş olacak ki hemen yanıma geldi. “Tamam, hangisi?”

Arabanın bagajında duran metal parçaları işaret ettim. “Şu metal parçalar.”

Haberi yoktu ama bu doğumu o yaptıracaktı. İstediklerimi almasıyla birlikte ahıra geçtik. Eldivenleri giyerken bir çift de ona verdim. Bu kadarını yapabilirdim.

“Bunu ne yapacağım?”

Huysuz tavrıyla şirince gülümsedim. “Bana malzemeleri verirsin.”

Derin bir nefes aldığı anda ortamın kokusuyla yüzü buruşurken ben oldukça eğleniyordum.

“Hakkı amca sen hayvanı sabit tut, olur mu?”

Hakkı amca beni onaylayarak baş kısma geçerken ben de arka tarafa geçtim. Dikkatle ilk başta buzağının geliş pozisyonunu kontrol ettim. Buzağının doğumda ilk önce ön ayakları hemen ardından da başı gelirdi. Ön ayakların ikisi de kanala girmiş olsa da ne yazık ki baş içeride yana düşmüştü. Doğum iplerini alarak buzağının ön ayaklarına hızlıca geçirdim.

“Cihangir şunu tutar mısın?”

Bana şaşkın şaşkın baksa da el mecbur gelerek ipi tuttu. “Böyle mi?”

Elinden tutarak geriye çektim. “Biraz gergin tut ve bırakma.”

Onu tembihlememin ardından hızlıca göz çengellerini aldım. Kanala girip buzağının göz çukurlarına çengeli takmış, başını da sabitlemişim. İkinci ipi de Cihangir'e uzattım.

"Bunu da tut bakalım."

Diğer ipi de tutan Cihangir'le doğum krikosunu ineğe sabitlemişim sonra da ayaklarını bağladığım ipi krikoya tutturdum.

"Tamam. Şimdi bütün iş sende Cihangir. Krikoyla buzağıyı çekeceksin, ben de kontrol edeceğim."

Gözleri gördüğü görüntüden memnun değildi. Suratı buruşmuş ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

"Ben mi? Emin misin? İnci bu hiç hoşuma gitmedi benim."

Onun kaçışını engellemek adına çıkıştım. "Ne yapalım, ölsün mü buzağı?"

Yanaklarını şişirerek sözümü dinledi. "Of İnci, of!"

Benim kontrolümde rahat bir şekilde kanaldan çıkan buzağı, anenin ayakta olması sebebiyle yere düşmeden abartılı bir panikle Cihangir'e seslendim.

"Cihangir çabuk tut buzağıyı, yere düşecek."

Benim panik hâlimle hızla yavruya bir şey olmasın diye kucaklayan sevdiğim bilmeden asrın hatasını yapmıştı. Tulum bile vermediğim için giydiği kıyafetleri, üstü başı tamamen doğum suyu ve kan oldu. Buzağıyı bıraktığında yere çökerek durumunu kontrol ettim. Gayet sağlıklı görünüyordu. Başımı kaldırdığımda Cihangir kollarını iki yana açmış kendine bakarken, kahkaha atarak yerimde tepinmek istiyordum ama şu an bu mümkün değildi.

"Ulan... Ulan şu hâlime bak." Eliyle üzerine yapışan tişörtünü üzerinden geriye çekti. "Leş gibi kokuyor."

Dudaklarımı birbirine bastırarak kendimi sıkmaktan yanak kaslarım ağrıyordu. Gülümsememi gizlemeye çalışırken başımı kaldırdım. "Bence gayet iyi görünüyorsun."

Keskin bakışları beni bulduğunda dayanamayıp kahkaha atmaya başladım. Hayvanı da korkutacaktım onun yüzünden. Bilerek yaptığımı anlamış olacak ki gözleri kısıldı.

"İnci!"

Hızlıca önüme dönüp buzağının göbek bakımını yaptım. Buzağıya bakarak şirince gülümsedim. "Hoş geldin yakışıklı."

Hakkı amcaya dönerek buzağıyı işaret ettim. “Hakkı amca yavruyu annesinin yanına koy da kurutsun.”

“Tamam kızım.”

Hakkı amca dediklerimi yaparken ben de anneyi muayene edip malzemeleri topladım. Anne ve yavruya yaptığım bir iki enjeksiyonla da işim bitmişti. Ahırdan çıkınca Hakkı amcaya döndüm.

“Geçmiş olsun Hakkı amca. Annesi kurutunca hemen sağıp doyurun yavruyu.”

“Sağ ol evladım, sen de olmasan... Allah razı olsun senden.”

Neşeyle gülümsedim. İşte benim mesleğimin en güzel, en sevdiğim yanı buydu. Bir cana yardım etmek, yeni bir canın gelişine vesile olmak. Bu paha biçilemezdi.

“Senden de Hakkı amca. Ee buzağın erkek, ne koyacaksın adını?”

Hakkı amca memnun tavırla gülümsedi. “Bunu da sen koy bakalım baytar hanım kızım.”

Beklediğim cevabı duyunca yanımda asık suratla duran Cihangir’e kısa bir bakış attım.

“Bence ismi Cihan olsun. Ne de olsa onun doğumunu Cihangir yaptırdı sayılır.”

Gülerek söylediklerimle Cihangir yandan bakışlarını üzerime sabitledi. Ona yaptığım şeyi çoktan anlamıştı. Hakkı amca her şeyden habersiz onayladı.

“İyi o zaman, adı Cihan olsun.” Hâlâ suratı asık adama döndü. “Oğlum sen de böyle kötü oldun ama...”

Cihangir’in şu an içinden geçenler farklı olsa da Hakkı amcaya karşı oldukça saygılıydı. “Sorun değil, biz gidelim artık.”

Hakkı amcayla vedalaşarak bahçeden çıktık. Arabaya ulaşınca her şeyi yerleştirip üzerimdeki tulum ve çizmeden kurtuldum. Cihangir tam arabaya bineceği sırada cırladım. “Dur! Öyle arabama binemezsin.”

Sinirle bana dönmesiyle yüzümü buruşturmadan edemedim. Gerçekten kötü görünüyordu. “Ne yapmamı istiyorsun peki İnci?”

Masum bir şekilde gülümsedim. “Burada bir tulum daha var, onu giyebilirsin.”

Dudaklarını yalayıp gözlerini kapattı. Sakince yanıma adımlarken öyle sert bakıyordu ki beni korkuttuğu çok açıktı. Arabayla kendi arasında bıraktığı bedenimle dişleri arasından tısladı.

“Demek bir tulum daha var.”

Zorla yutkunurken başımı aşağı yukarı salladım. “Yalnız çok yaklaşmasan, üzerin çok şey de... Bir de kokuyor, biliyor musun?”

Elini arabaya yaslarken bana inat biraz daha yaklaştı. “Dua et ki bunu hak ettim İnci. Yoksa elimden kurtulamazdın.”

En azından hak ettiğini düşünüyor oluşu beni mutlu etti. Demek ki hatasının farkındaydı. Hâlâ geri çekilmeyerek gözlerimin içine bakarken tek gördüğüm saf aşktı. Bir süre birbirimize dalıp gitmişken yalvaran sesi kulaklarıma çalındı.

“İnci’m... bak cezamı da çektim. Affet artık beni. Hatalıyım biliyorum ama kıskandım, çok kıskandım. Anla beni.”

Affetmeyi çok istiyordum ama içimde bir yerler fazla kırgındı. Beni kıskanması değildi problem, başka bir adamın yanında azarlaması çok zoruma gitmişti. Bir de bana imada bulunması berbattı.

“Ben oradan bakınca, seni aldatabilecek bir kadın gibi mi duruyorum Cihangir?”

İtiraz ederken pişmanlığı gözlerinden ses tonuna yansiyordu. “Hayır güzelim, asla... Hiçbir zaman böyle düşünmedim.”

Kırık sesimle mırıldandım. “Ama çok güzel ima ettin.”

Sıkıntılı bir nefes verdi. “Etmedim. Sadece bir an düşünmeden konuştum ve seni kırdım. Amacım böyle bir şey söylemek değildi.”

Gittikçe kısılan sesimle alttan bakışlarımı gözlerine diktim. “Peki ya beni başkasının yanında azarlayan?”

Acı çekercesine gözlerime baktı. Benim mavilerime çoktan sis buluşmuştu. “Adam senin elini tutuyordu İnci. Ben haklıyım demiyorum ama beni de biraz anla.”

Gözlerimi kaçırarak başımı yana çevirdim. “Eve gitmek istiyorum.”

Geri çekilirken yüzünde daha önce görmediğim bir kırıklık vardı. Bir an kalbimde bir yerler sızlarken ona sarılmak istesem de şu an çok da doğru bir seçenek gibi gelmedi. Kırmıştı, çekinmedim ben de kırdım. Oysa o tamir etmeye çalışıyordu.

“Tamam gidelim.”

Tekrar arabama yönelmesiyle yeniden cırladım. “Cihangir üstün...”

Homurdanarak arabaya bindi. Benim güzel arabama o üstü başı doğum suyu olan hâliyle bindi.

“Bu da senin cezan. Arabanı yıkattır küçük hanım.”

Yine aramız kötü bir şekilde ayrılmamızla Burçak'la biraz sohbet etmiş, saatin ilerlemesiyle de odama kapanmıştım. Şimdi yatağıma yatmış düşünüyordum. Kimi olduğu çok açık, sevdiğim adamı. Seviyordum işte... Her şeyden çok, herkesten çok. Nasıl bir aşka tutulduysam ona kızgınken bile bir adım uzağına düşemiyordum. Ben tutuştum o adama. Beni nereye sürüklese gidebilecek durumdaydım. Mantığım bu durumu kabullenmese de kalbim çoktan kabullenmişti. Aşk ne güzel şeydi. Hele de Cihangir'le.

İki gündür yeterince süründürmüştüm onu. Hele bugün yaptıklarım... Koskoca yüzbaşıyı ne hâle getirmiştım. Aklıma ellerini açmış üzerine bakarken ki hâli gelince yine kıkırdadım. Kıyamazdım ki ben ona. Hele sondaki bakışları içimi eritmiş, 'affet' demişti. Tıpkı ilk sevgili olduğumuz gün gibi. O zaman da kapıma dayanıp affet demişti. Ne güzel de alttan alıyordu zorda kalınca. Biliyordum kıskançlıktan yapmıştı her şeyi ama bana da yazık. Hak etmedim o sözleri.

Telefonu elime alıp aptalca baktım bir şey var mı diye. Biliyordum mesaj atmazdı. Bugün yaptıklarımdan sonra da arayacağını sanmıyordum. Adamın burnundan getirmiştım. Fena da olmamıştı aslında. Benim işimi de öğrenmişti bu vesileyle. Hem de bir doğum yaptırmış, bir buzağıya ismini bile vermişti. Yine yüzümde büyük bir tebessüm meydana geldi. Onunla ilgili her şey beni gülümsetip mutlu ediyordu.

Sakince Gölge'ye uzanıp kollarımın arasına aldım. Cihangir yerine ona sarılıyordum. Bir süre sonra sevdiğim adamı düşünerek kendimi uykunun tatlı kollarına bıraktım. Belki de sevdiğim adamı affedip ikimize de acı çektirmekten vazgeçmeliydim.

Sabahın erken saatlerinde çalan kapıyla gözlerimi aralamak istesem de bir türlü yapamıyordum. Kapının tekrar çalmasıyla gözümü yarım bir şekilde aralayarak yatakta doğruldum. Saate baktığımda daha yeni altı olmuştu. Sanki biri kapımızı çalmak için tam altı olmasını beklemiş gibiydi. Üzerimdeki puantiyeli pijamalarımı umursamadan odadan çıkıp koridorda ilerlemeye başladım. Burçak'ın açılan kapısıyla ona dönerek yatmasını işaret ettim.

"Sen dur, ben bakıyorum."

Başıyla beni onaylamasının ardından tekrar önüme dönerek kapıya ulaştım. Bu saatte çalan kapıyla tedirgin olurken kapının minik

gözetleme deliğinden kim olduğuna baktım. Cihangir'i gördüğümde çabucak kapıyı araladım.

"Cihangir!"

Sesi yorgun, bir o kadar da yıpranmış çıkıyordu. "İnci."

Cihangir'i kapının pervazına yaslanmış görünce ellerimi gözlerime götürerek ovdum. Karşımdaki adamın hâlâ duruyor oluşuyla rüya görmediğimden emin oldum. Gözleri hafif kızarmış, suratı düşük, o çok sevdiğim elaları parlamıyordu. Üzerindeki tişörtü, altında eşofmanı ve ayağına yarım yamalak geçirdiği ayakkabılarıyla dağınık duruyordu. Onu böyle görmek beni fazlasıyla şaşırttı.

"Cihangir, bir şey mi oldu?"

Tedirginlikle sorduğum soru karşısında mırıldandı. "Ben yapamıyorum İnci. Olmuyor."

Söyledikleri içimi parçalarken emin olmak istercesine fısıldadım. "Hiç uyumadın mı sen?"

Hayır anlamında başını iki yana salladı. Gözümü zar zor açarken elim istemsiz bir şekilde sağ gözüme gitti. Bir süre orayı ovarken uyanmak için çabalıyordum.

"Benim yüzümden mi?"

Kısık sesi beni onaylar nitelikteydi. "Ben başka ne yapacağımı bilmiyorum. Bana hiçbir yol bırakmıyorsun."

Dudaklarımı araladığım sırada Burçak'ın sesi geldi. "Gidin ve evinizde cilveleşin, uykumu bölüyorsunuz."

Bütün romantizme güzelce etmesiyle gözlerimi devirdim. Bu kız tam olarak huysuzdu. Bir o kadar da açık sözlü. Dağılan saçlarımı elimle toparlayıp tekrar serbest bıraktım. Eminim korkutucu duruyordum. Cihangir'e bakarak fısıldadım. "Bir dakika." Hemen anahtarlığa uzanıp anahtarımı aldım. Bir de askıdan hırkamı kaptığım gibi evden çıktım. Cihangir gibi ayakkabılarımı idareten ayağıma geçirerek kapıyı kapattım. "Aşağı inelim."

Bana itaatkâr bir şekilde uyan adamla birlikte aşağı inerek onun evine girdik. Kapıyı kapattığımda ilk iş olarak bana sarıldı. Boynuma gömdüğü başıyla uzun uzun kokumu içine çekti. Bir an ne yapacağımı bilemeyerek şaşkınlıkla öylece kalsam da daha sonra hissettiğim sıcaklığı ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Küçük ellerimi beline dolarken ben de özlediğim kokusunu derince içime çektim ve anladım ki ben iki gündür nefes almıyormuşum meğer.

Bir süre böyle kalarak zaman tanıdık birbirimize. Cihangir biraz kendini geri çekti. Fakat aramızı açmadı. Kulağıma yakın olan dudakları acı çekercesine fısıldıyordu.

“Ben senden ayrı olamam İnci. Ben seninle iki arkadaş gibi de olamam. Sana dokunmadan, altın sarısı saçlarını sevmeden, parmaklarımızı birbirine kenetlemeden, okyanus mavilerine dalmadan, incelik belini sarmadan ve o küçük burnunu öpmeden yapamam. Sen benim diğer yarımısın. Beni tamamlayan kadın... Yapma artık, daha fazla acı çekirtme bana. Uyku bile uyuyamaz oldum.”

Kolları arasında titreyen bedenimle başımı göğsüne sakladım. Boğuk çıkan sesimle tek yapabildiğim adını sayıklamaktı. “Cihangir...”

Beni biraz daha sıkı saran kolları daha çok sakladı göğsüne. “Güzelim.”

Öyle güzel karşılık vermişti ki birazdan eriyecektim kollarında. “Ben de sensiz yapamıyorum.”

Elini çeneme koyarak başımı kaldırdı. Gözlerimiz birleşirken nefesim de kesildi.

“Seni çok seviyorum İnci. Sen benim küçük serçemsin. Sen kanat çırtıkça atıyor benim kalbim.”

Elimi tutarak kalbinin üzerine bıraktı. O kadar hızlı atıyordu ki... Derin bir iç çektim. “Ben de seni seviyorum Cihan.”

Yüzünde uzun süredir göremediğim yine o eşsiz gülümsemesi peyda oldu. Hayranlıkla onu izlerken bende büyüyen tebessümün farkında değildim. Beni tekrar kolları arasına alarak sıkıca sardı. Yine göğsüne sakladı. Saçlarıma bir buse bırakıp çenesini başıma yasladı. Mırıldandığı şey benim de kalbimden geçenlerdi.

“Allah’ım şükürler olsun sana.”

Aklıma gelen şeyle gözlerine baktım. “Hadi koca adam uyuman gerekiyor.”

Hızla omuz silkti. “Seni bırakmam.”

Üzgünce dudak büktüm. “Cihangir çok kötü görünüyorsun gel hadi.”

Onun cevabını beklemeden kolundan tutup odasına doğru çektim. Beni zorlamadan peşimden geldi. Odaya girince yatağa yaklaşıp üzerindeki hiç bozulmamış pikeyi kenara ittim. Anlaşılan yatağına bile yatmamıştı.

“Ben de bordo bereliler uykusuzluğa dayanıklı sanıyordum.”

Yatağa oturmasıyla kolumdan tutarak beni kendine çekti. “Uykusuzluğa değil de sensizliğe dayanamıyorum ben.”

Bir an şaşkınlıkla küçük bir çığlık atmaktan kendimi alamadım. “Cihan! Ne yapıyorsun?”

Kucağında düşmemek için omuzlarından sıkıca tutunmuş şaşkınlıkla ona bakıyordum. Masum bakışlarla gülümsedi. “Beraber uyusak olmaz mı?”

Olurdu tabii... Şu tatlılığa nasıl hayır derdim ki? Ama olmazdı da işte. Ama olurdu da. Ama olmasa da olurdu. Sahi nasıl olurdu?

Ben durmuş aptal aptal düşünürken bir anda kendimi yatakta buldum. Sırt üstü yatakta uzanırken Cihangir yan bir şekilde hafifçe üzerime eğildi. Bakışlarım tekrar şaşkınlıkla Cihangir’i bulurken çarpık bir şekilde gülümsedi.

“Çok düşünüyorsun. Biliyorum yatak seni rahatsız ediyor ama sevgiline bir istisna uygulayamaz mısın?”

Yapay bir şekilde kaşlarımı çattım. “Sevgili olmamız durumu değiştirir mi?”

Gülümsemesini değiştirerek daha ikna edici olacağını düşünmüş olacak ki çapkın bir gülümseme sundu.

“Nişanlı olarak düşünsek...”

Söylediğiyle küçük bir kahkaha attım. “Öyle olunca durum değişiyor mu?”

Üzgünce yüzüme baktı. “Değişmiyor mu?”

Olumsuzca başımı iki yana salladım. Usulca yanağımı okşadı, burnumu öptü. Derin bir iç çekip üzerimden çekilerek sırt üstü yattı. Şimdi ikimiz de yan yana uzanmış tavanı izliyorduk.

“Haklısın güzelim. Daha fazlasına ihtiyacımız var.”

Başımı ona doğru çevirdim. Düşünceli duruyordu. Evlilikle ilgili baskı yaptığımı düşünmezdi inşallah. Çünkü böyle bir derdim yoktu. Yani tabii ki onunla evlenmek isterdim ama bu zorla değil içinden gelerek olmalıydı. Ona doğru dönerek kolumu karnının üzerine bırakırken başımı göğsüne yasladım.

“Ama sonuçta ilk defa birlikte uyumayacağız öyle değil mi?”

Beni sararken başıma kondurduğu öpücükle ürkmemden korkar gibi dikkatlice elini saçlarıma daldırdı.

“Teşekkür ederim İnci’m.”

Sessizce kalp atışlarını dinlerken iç çektim. “Cihan.”

“Söyle yavrum.”

“Ben dün biraz abartmış olabilirim. Yani doğum falan...”

Başıma bir öpücük daha kondurup şefkatle saçlarımı okşamaya başladı. “Aslına bakarsan bu iyi oldu çünkü fark ettim de senin mesleğin hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum. Gerçekten etkileyici bir mesleğe sahipsin ve oldukça zor... Ben hayatımda ilk defa bir doğumla karşılaştım. Hem mucizevi bir şey hem de... Ne bileyim bir daha görmek istemem sanırım.” Kıkırtılarıma engel olamadığımda sesi imalıydı. “Tabii bunda senin de katkın büyük.”

Onun görmüyor oluşundan faydalanarak sırtıyıyordum. Adamda travmaya sebep oluyordum az daha.

“Ama o anki hâlin çok komikti.”

Yapay bir sinirle kaşlarını çattı. “Eğlendiğin her hâlinden belli oluyordu İnci ve hâlâ da eğleniyorsun anlaşılan.”

Masumca dudaklarımı büzdüm. “Ben mi? Hiç alakası yok. Aksine çok üzülmüştüm.”

Gözlerini kısarak, kısa bir süre beni izledi. Alt dudağımı çekingenlikle dişlerken bir anda doğrularak beni gıdıklamaya başladı. “Demek çok üzüldün öyle mi? Seni küçük yalancı.”

Kahkahalarla gülerken bir yandan da Cihangir’in ellerini itiyordum. “Dur... Tamam, yapma.”

Onun kahkahaları da karıştı sesime. “Hak ettin sen bunu.”

Bir anlık boşluğundan faydalanarak elime aldığım yastıkla ona vurdum.

“Benimle baş edemezsiniz yüzbaşım.”

Tek kaşı havalanırken o kadar tatlıydı ki. Ben daha ne olduğunu anlayamadan elimdeki yastık havalandığında kendimi Cihangir’in kolları arasında buldum. “Bir borda bereliyi asla hafife alma sarışın.”

Kahkahalarla gülerken bir anda ikimizin de gülümsemesi yüzümüzde dondu. Yattığım yerde kolları arasında olduğum adam hafif üzerime eğilmişti. Bedenlerimiz temas etmiyor olsa da gözlerimiz tamamen birbirine bağlıydı. Yatağa dökülen sarı saçlarım ve hiç de etkileyici tarafı olmayan puantiyeli pijamalarım bir de kızaran yanaklarım eklenirken alt dudağımı dişlerim arasında sıkıştırdım. Allah’ım bu adam ne zaman bana bu kadar yaklaşırsa ben nefes almayı unutuyordum. Kalbimse yine haddini aşmakla meşguldü. Bir de onun bakışları vardı tabii. Öyle içten öyle derin bakıyordu ki...

Bir kolunu yatağa yaslamış diğer kolu ise saçıyla oynuyordu. Onun kalp atışlarını buradan bile duyabiliyordum. Göğsündeki ellerimse sanırım şu an titriyordu. Anın büyüğü bizi birbirimize çeken gözlerim kapandı. Dudaklarıma konacak buseyi bekliyordum fakat bunun yerine alnıma değen sıcacık dudakları gözlerimi aralamama sebep oldu. Bir süre bulunduğu yerde oyalanan dudaklarıyla geri çekilince gözlerimiz buluştu. Yandığını hissettiğim yanaklarımı saklamaya çok ihtiyacım vardı.

“İnci’ım...”

Kulağıma gelen ismim öyle güzel anlamlar taşıyordu ki bu adam ismimi nasıl bu kadar güzel söylüyor diye düşünmeden edemedim. Belki de sevdiğimden duyunca bu kadar anlam kazanıyordu ama ben ona bir türlü cevap veremiyordum. Sesimi kaybetmişim sanki. Sessizliğim onu gülümsetirken burnuma küçük bir öpücük bıraktı. Yanıma yeniden uzandığında beni de kendine çekmesiyle başımı göğsüne sakladım.

“Uyuyalım artık bir tanem.”

Sonunda asıl amacımızı hatırlamış olması beni gülümsetirken huzurla gözlerimi kapattım. Onunla sonsuz bir uykuya bile hazırdım.

Gözlerimi tekrar araladığımda başı boynumda uyuyan adamla bir an ne yapacağımı bilemedim. Cihangir’le toplamda şimdiye kadar iki kez beraber uyumuştum ve ikisinde de sabah uyandığımda yanımda yoktu. Şimdi ise hâlâ yanımda uyuyor oluşu beni biraz heyecanlandırdı. Bir süre uyuyor oluşundan emin olmak istercesine bekledim. Yüzünü göremesem de uyuyordu sanırım çünkü hiç kıpırdamıyordu. Elim özlemle bir kere sevebildiğim saçlarına giderken yine alt dudağımı ısırdım. Kalbim yine anlamsız bir şekilde hızlanırken bütün kanı yanaklarıma pompalamakla meşguldü sanki.

Kendine gel kalbim, yanındaki adamı ilk defa görmüyorsun.

Onu uyandırmaktan korkarcasına saçlarını okşamaya başladım. Benim hareketimle belimdeki eli biraz daha sıkılaşıırken derin bir nefes aldı. Anında kendimi durdururken benim yüzümden uyansın istemedim. Ses çıkartmamasıyla tekrar saçlarını okşamaya devam ettim.

İster istemez bu hâlimiz beni hayallere götürdü. Bir an kendimi Cihangir’le evli, odamızda yatarken hayal ettim. İçim kıpır kıpır oldu. Allah’ım o günleri de görecektim miydi? Gerçi benim ayıcıkta tık yoktu ama... Neyse...

Acaba benimle evlenmek istiyor muydu? İmada bulunmuştu ama... Sadece bulunmuştu işte, devamı gelmiyordu. Gerçi o kadar aksiyonlu bir hayat yaşıyorduk ki bunları uzun uzun düşünmeye fırsatımız bile olmamıştı.

Derin bir iç çekince Cihangir'in sesi geldi. "Ne düşünüyorsun güzelim?"

Elim duraksarken şaşkındım. "Cihangir, ne zaman uyandın sen?"

Boynuma değen nefesiyle sesi boğuktu. "Yeni sayılır."

"Ben mi uyandırdım yoksa?"

Boynuma küçük bir öpücük bıraktı. "Keşke hep sen uyandırsan."

Yüzümde oluşan gülümsemeyle gözlerine baktım, ne kadar da yakışıklıydı. "Saat kaç?"

Sorusuyla afallarken cevabı bilmediğimi fark ettim. Sahi biz ne kadar uyumuştuk? "Bilmiyorum ki."

Telefonuna uzanıp saate bakarak mırıldandı. "On olmuş."

Hızla yerimden doğruldum. "On mu? Geç kaldın işe."

Gülümseyerek olduğu yerde doğruldu. "Sakin ol güzelim, bugün tatil ve seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Çok sevindim." Bu durum beni fazlasıyla mutlu etti. Uzun süredir bu şekilde vakit ayıramamıştık kendimize.

"Dışarıda güzel bir kahvaltı yapalım mı?"

Yerimden kalkıp kollarımı boynuna doladım. "Harika olur."

Küçük bir kahkahayla belimi sardı. "Kahvaltıya bu tepkiyi veriyorsan..."

Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne baktım. "Ee..."

Bir süre durup gözlerime baktı. "Akşam yemeğini düşünemiyorum."

Elimle omzuna vurarak ayağa kalktım. "Of Cihangir, sana hiçbir tepki yok."

Hırkamı ve anahtarımı aldım. Odadan çıkmış kapıya giderken o da peşimden geliyordu. "Ben geç kalmadan hazırlanayım o zaman."

Tam kapıyı açacağım zaman Cihangir eliyle engel oldu. Ona doğru dönmemle yine elaları karşılamıştı beni. Bir süre yüzümde gezen bakışları dudaklarıma kayınca ne yapacağımı bilemedim bir an. Usulca bana eğilmesiyle kalbim çırpınmaya başlamıştı bile. Yanağıma tatlı bir öpücük bırakıp fısıldadı. "Ben ilk defa bu kadar huzurlu uyudum. Teşekkür ederim İnci."

Utangaç bir gülümseme sundum ona. "Ben gideyim."

“Git bakalım güzelim. Hazır olunca haber verirsin.”

Kapıya yasladığı elini çekmesiyle evden çıktım. Kendi evime ulaştığımda Burçak’ı bulamadım. Bugün o da izinliydi ama ya acil bir işi çıkmıştı ya da Giray’ın yanında olmalıydı. Bu durum beni gülümsetirken odama girerek dolabımı açtım. Kliniğe gitmeyecektim. Nasıl olsa yeni yardımcım bugün mesai yapıyordu. Aslında ilk günde yanında olsam iyi olurdu ama Cihangir’le uzun zaman sonra yakaladığımız fırsatı kaçıramazdım. Kendime triko uzun kollu dizimde biten kahve tonlarında bir elbise seçtim. Hızlıca üzerimi değiştirip aynanın karşısına geçtim. Dağılan saçlarımı düzenlerken Yusuf’u arayıp sesini hoparlöre aldım. Bir süre onunla konuşup gelmeyeceğimi söyledim.

Makyajımı hemencecik yapmamla küpelerimi taktım. Neşe içinde çantamı alırken bir yandan da havaların soğumasıyla üzerime açık renk kabanımı geçirdim. Çizmelerimi de giymemle hazırdım. Alt kata indiğimde kapıyı çalacağım sırada karşı kapı açıldı. Mahir’le göz göze gelmemizle ne yapmam gerektiğine bir an karar veremedim.

“Merhaba İnci. Nasılsın?”

Gülümseyen yüzüne karşılık ben de tebessüm ettim. “Teşekkür ederim Mahir. Sen nasılsın?”

“İyi. Elin nasıl oldu?”

Aklıma gelmeyen şeyle durup ellerime bakarak mırıldandım. “Elim mi?” Elimini yaktığım aklıma gelince hızla başımı kaldırdım. “Ha iyi ya. Çoktan geçti bile.”

Aslında hâlâ izi vardı ama çok hafifti. Benim hâlime gülmeden edemedi. “Belli, unutmuşsun bile.”

Bu durum beni de gülümsetti. Üzerimde göz gezdirerek gözlerimde sabit kaldı. “İşe değil sanırım.”

Bir de erkeklerin dikkatsiz olduğunu söylerler. Nedense ben bir türlü o tarz bir modelle karşılaşamıyordum. Ya da bu subaylar genel anlamda fazla dikkatliydi.

“Evet. Cihangir’le beraber...”

Açılan kapı susmamı sağlarken Cihangir... Allah’ım bu adam ne kadar da yakışıklıydı. Bana düşündüklerimi bile unutturacak kadar hem de. Siyah kotu, gri kazağı ve üzerindeki siyah çok da kalın olmayan paltosuyla tam bir uyum içerisindeydi.

“İnci’...”

Bakışları kısa süre bende oyalanıp Mahir'i buldu fakat umursamaz davranarak gülümsedi. Bu durum beni şaşırtmıştı doğrusu. "Hazırlanmışsın."

Tebessümle karşılık verdim. "Evet canım, gidelim mi?"

Kapıyı kapatarak elimi kavradı. "Gidelim güzelim."

Mahir'in yanından geçerken başıyla selam verdi sadece. Bunun dışında görmezden gelmeyi seçmişti. Arabaya binmemizle yola çıktık. Cihangir'e çevirdiğim bakışlarımla bir süre yüzünü izledim. Kendimce durum tahlili yapmaya çalışıyordum. Bana kısa bir bakış atıp önüne döndü. "Söyle hadi yavrum, seni dinliyorum."

Yine beni anlamak için bir bakışı yetiyordu. Hatta bakmasa da görüyordu. "Sormayacak mısın?"

Çatılan kaşlarına inat gözlerini yoldan ayırmadı. "Neyi?"

Aslında ne dediğimi gayet iyi anlamıştı. "Mahir'le ne konuştuğumuzu."

Bana dönerek gülümsedi. Kenarda duran elimi kavrayıp öptü. "Duymam gereken bir şey olsa söylerdin İnci'm."

Cihangir sanırım aynı hataya düşmek istemiyordu. Yoksa benim tanıdığım adam şimdi sinirden küplere biniyor olmalıydı. Kaşlarım havalanırken başımı aşağı yukarı salladım.

"Hım... Pekâlâ o zaman."

Yandan kısa bir bakış atıp tekrar önüne döndü. Konuyu değiştirmeye karar vermiş olacak ki yüzünde gülücükler açtı.

"Bugünü birbirimize ayıralım. Seninle yapmak istediğim bir sürü şey var."

İşte her şey Cihangir'in son cümleleriyle birlikte yeniden başladı. Hayatımın onunla olan en güzel ikinci gününü geçirdim. İlki muhakkak ki lunaparka gittiğimiz gündü. İkincisini ise bugün gerçekleştirdik. Uzun bir aradan sonra sevgili gibi birlikte dışarı çıkmış, kendimize fazlasıyla zaman ayırmıştık. Birlikte bu yöreye ait güzel bir kahvaltı yaptık ve tek kelimeyle hayran kaldım.

Çok zengin ve yöresel tercihleri, bir de iki kişilik kahvaltı için bile fazlasıyla çeşitli masaları beni benden aldı. Mutlaka Kerem tekrar geldiğinde onu burada kahvaltıya getirecektim. Kahvaltının arkasından bir süre gezmiş, birlikte otantik bir kafede dibek kahvesi içtik. Hız kesmeden alışveriş yapıp Cihangir'in mahvettiğim pantolonunun ve tişörtünün yenilerini aldım. Biraz zor olsa da kabul etti aldıklarımı

ama o da karşılığında bana vitrinde gördüğü kırmızı bir elbiseyi aldı. Sonra birlikte el ele gezip bir sürü yere gittik ama gittiğimiz yerler havaların soğuk olmasından dolayı kapalı mekânlardı. Ayrıca bol bol fotoğraf çekmiş, bugüne dair çok güzel anılar bırakmıştık kendimize.

Akşam olduğunda ise çoktan yılbaşı için hazırlanan her yer ısıtıldı. Yarın yılbaşı gecesi idi ve biz Cihangir'le hâlâ plan yapmamıştık. Oysa ben hediyesini çoktan sipariş vermiştim bile.

Eve döndüğümüzde arabadan inmeden Cihangir'e çevirdim başımı. "Bugün benim için unutulmaz bir gün oldu. Teşekkür ederim." Eli yanağıma giderken usulca okşadı. "Asıl ben teşekkür ederim. Böyle mutlu olmayı unutalı çok olmuştu." Çekingen bir bakış attım. Asıl derdim başkaydı.

"Yarın akşam yılbaşı ya hani..."

Dikkatle beni dinliyordu. "Hıhı."

"Şey, birlikte bir şeyler yapar mıyız?"

Tebessümü yüzüne yayıldı. "Aslında yılbaşı kutlamam ama istersen yemeğe gidebiliriz."

Ben de kutlamazdım. Yani tutup da o güne özel parti, eğlence yapmamıştım hiç ama yemeğe gitmek hele de Cihangir'le fena gelmiyordu kulağa. Hevesle karşılık verdim. "Gidelim. Yani... Sen de istersen."

"Olur güzelim."

İçim kıpır kıpırdı. Aklım hâlâ dün de geziyordu. Cihangir... Harika adamım benim. Dün gece çektiğimiz fotoğraflara bakmaktan uyuyamamıştım bile. En kısa zamanda bu fotoğrafları bastırmam gerekiyordu. Bugün klinikte bir süre çalışmış yeni yardımcım olan Furkan'la iş hakkında konuşmuştum.

Akşam olması nedeniyle Cihangir'le yemek yiyeceğimiz için fazlasıyla heyecanlıydım. Eve gelir gelmez hızlı bir duş almış sonra da Cihangir'in bana aldığı kırmızı elbiseyi giymiştim. Dizimin biraz üzerinde biten elbisenin eteği kloş modeldi. Dirsekten sonrası İspanyol modelken çok abartılı olmasa da bir miktar göğüs dekoltesi vardı. Saçlarıma bu sefer maşa yapıp Cihangir'in aldığı inci tokayı taktım. Makyaj yaparken yine kırmızı ruj tercih ettim. Kolyemi ve yüzüğümü de taktığımda hazırdım. Çantamı da alıp içine Cihangir için aldığım hediye koydum. Odadan çıktığımda Burçak'la karşılaştım.

“Vay yavrum benim be... Maşallah, maşallah. Dur tüküreyim de nazar değmesin.”

Burçak’ın bana tükürmeye başlamasıyla cırladım. “Şu salyalarını benden uzak tut.”

Yüzünü buruşturdu. “Sana da iyilik yaramıyor. Nazara gelme diye şey yapıyoruz işte.”

Gülerek Burçak’ı süzdüm. Siyah, kolları ve yaka kısımları dantelli mini elbisesiyle çok güzel görünüyordu. Kıvrıcık saçlarını bu sefer düzleştirmiş ve açık bırakmıştı. Gözleri ve dudakları yine ilgi çekiciydi.

“O zaman git ve aynada kendine tükür Burçak. Harika görünüyorsun.”

Eliyle saçlarını geriye atarak havalı bir gülümseme sundu. “Her zamanki hâlim canım.”

Gözlerimi devirmeden edemedim. Bu kızdaki öz güven nedense bende yoktu. Saate bakarak mırıldandım. “İnsek mi artık aşağıya?”

“Yok ya, Giray çalacak kapıyı.” Bir süre düşünüp suratını astı. “Ben sana bir şey söyleyeyim mi, odun bu bizim sevgililerimiz. İnsan böyle bir gecede sevgilisiyle romantik bir akşam yemeği yer. Ordu gibi yemeğe gidiyoruz.”

Kendimi tutamayıp kıkırdarken aslında ona hak vermeden edemedim. Ben de bu gecenin Cihangir’le özel olacağını sanıyordum ama üç çift birlikte gidiyorduk yemeğe.

“Asker ya bunlar, ondan herhâlde.”

Burçak söylediğim şeyi sonradan kavrarken yüzünü buruşturmadan edemedi. “İnci, canım arkadaşım sen espri yapmasan mı acaba?”

Burçak’a dil çıkarırken kapı çaldı. Bana gözlerini kısarak bakan Burçak kapıyı açtığı anda donup kaldı. Başımı uzatarak gelen kişiye bakınca Giray’ı gördüm. Spor takım elbisesiyle oldukça yakışıklı görünüyordu. En dikkat çekici şeyse tartışmasız yeşil gözleriydi. Burçak’ın çarpılmış hâline gülümsemeden edemedim. İyiden âşık olmuştu.

Giray fırsatı kaçırmayarak genişçe gülümsedi. “Başını döndürüyorum değil mi kıvrıcık?” Giray o an farkına varırken şaşkınca öne adımladı. “Niye kıvrıcık değilsin sen?”

Burçak kendine gelirken saçlarını savurdu. “Düzleştirdim, olmamış mı?”

Giray sevgilisinin beline kollarını sararken gözleri beni görmedi bile. Burçak'ın alnına bir öpücük bırakıp fısıldadı. "Güzel olmuş olmasına da kalbim kıvırcık olarak bildi seni. Öyle arıyor her yerde."

Burçak kollarını sevdiği adamın boynuna dolarken sesi eriyip gitti. "Sarı..."

Sessiz adımlarla açık kapıdan kendimi dışarı attım. Çifti biraz yalnız bıraksam iyi olacaktı. Dikkatli adımlarla alt kata inerek Cihangir'in kapısını çaldım. Kapıyı açtığı anda bu sefer benim nefesim kesildi. Siyahlara bürünen sevdiğim ne kadar da yakışıklıydı. Siyah pantolonu, siyah gömleği ve siyah ceketıyla tam bir uyum içerisindeydi. Gözlerim gözlerinde hayranlıkla onu izlerken onun bakışları da benim üzerimde dolaşmış gözlerimde kilitli kalmıştı.

"Ooo... Bunların ateşi bize de bulaşmadan biz gidelim bence."

Biraz önce kendileri öyle değilmiş gibi merdivenlerden inen Burçak'ın sözlerine Giray gülerken yanımızdan geçtiler. Bunu fırsat bilen Cihangir elimi tutarak beni biraz daha kendine çekti.

"Elbisenin sana bu kadar yakışacağını bilseydim almazdım sarışın."

Bir an kafam karıştığında kaşlarımı çattım. Belki de daha fazlasını duymak istiyordum. "Olmamış mı?"

Yüzündeki eşsiz gülümsemesiyle önümdeki saç tutamını omzumdan geriye attı. "Olmamış değil de fazla olmuş diyelim."

Yüzümde oluşan tebessümle elim omzuna giderken görünmeyen tozları çırpıttım. "Sen de fazla yakışıklısın yüzbaşı."

Başını gülerek sağa sola sallarken elini belime doladı. Alnıma değen dudaklarıyla gözlerimi kapattım. Duyduğumuz boğaz temizleme sesiyle apar topar bedenlerimizi ayırırken başımı çevirince Mahir'i gördüm. Evine yeni geliyordu sanırım. "İyi eğlenceler yüzbaşım."

Sesi sert ve soğuk olan Mahir'e, Cihangir aynı tonlamayla cevap verdi. "Sağ olun yüzbaşım."

Aradaki gerginliği anlayamasam da Cihangir elimi tutarak beni aşağı çekti. Birlikte indiğimizde Giraylar çoktan gitmişti.

Yemek yiyeceğimiz restorana gelerek içeri girdik. Giray ve Burçak oturmuş bizi beklerken bugün bize eşlik edecek Merve ve Serhat çifti de gelmişti. Biz de masadaki yerimizi alınca eğlenceli bir yemek başlamış oldu. Bol bol sohbet etmiş ve her fırsatta gülmüştük. Geçen dakikalarla Cihangir bana doğru eğilerek kulağıma fısıldadı.

"Çantayı al İnci, gidiyoruz."

Ne olduğunu anlayamadan Cihangir ayaklanınca mecburen ben de ona uyararak ayağa kalkıp çantamı aldım. Bize bakan şaşkın bakışlarla açıklamayı Cihangir yaptı. "Bize müsaade. Size mutlu yıllar şimdiden."

Hepsiyle vedalaşarak restorandan çıkıp arabaya bindik. "Cihangir nereye? Yeni yıla az kalmıştı."

Bana bakmadan biraz aceleci hareketlerle yola koyuldu. "O yüzden kalktık ya zaten güzelim."

"Nasıl yani?"

"Birazdan anlarsın bir tanem."

Cihangir'in ne yapmak istediğini anlamasam da yılbaşına ikimizin yalnız bir şekilde girmesi için başka bir yere götürdüğünü düşündüm. Ses çıkartmadan gideceğimiz yeri merakla beklerken lunaparka gelmemizle şaşkınlıkla sevdiğim adama baktım.

"Neden geldik buraya? Hem havalar da soğudu, hâlâ çalışıyor mu burası?"

Dediklerime aldırmadan beni içeri sürüklemeye başladı. "Kapalıydı ama yılbaşı diye açmışlar."

Gerçi iki gündür hava güzeldi fakat akşamları yine de soğuk oluyordu. Bu havada lunaparka gelenin akli yoktu zaten. Tıpkı bizim gibi... Yine de Cihangir'in düşüncesi hoşuma gitti. Yeni yıla onunla en güzel zaman geçirdiğim yerde girmek çok iyi fikirdi.

"Söyle bakalım neye binmek istersin."

Sorusuyla önce üstüme baktım. Elbisem her şey için uygun değildi. Kabanıma biraz daha sarılırken aslında en çok binmek istediğim şeyi biliyordum. Gözlerinin içine bakarak gülümsedim.

"Dönme dolaba."

Onun da yüzünde büyüyen tebessümle elimden tutarak beni çekmeye başladı. "Ben de öyle tahmin ettim."

Peşinden giderken dönme dolabın yanmayan ışıkları çekmişti dikkatimi. Ortalıkta da pek kimse yoktu zaten. "Galiba çalışmıyor. Baksana ışıkları kapalı. Zaten kimse de yok etrafta."

Cihangir'e gözlemlerimden bahsederken, nedense bir ben bunları görüyor gibi hissediyordum. "Hallederiz güzelim, gel sen."

Dönme dolabın önüne gelince Cihangir beni bırakarak görevli adamın yanına gitti. Kısa bir süre konuşup yanıma geldi. "Ne dedi?"

Büyük bir merakla Cihangir'den cevap beklerken yanan ışıklarla yüzümde kocaman bir gülümseme olmuştu. "Gel İnci'm."

İkimizin de binmesiyle Cihangir'le karşı karşıya oturduk. Çalışan dönme dolapta kısa sürede ilk turu atmış, ikinci turda ise en tepeye çıktığımızda bir anda hareket kesilmişti. Panikle etrafıma bakarken hemen Cihangir'in dizine uzandım. "Cihangir bir şey ol..."

Benim panik hâlime karşın gülümseyerek rahat bir tavırla elini ceketinin iç cebine taşıdığına öylece kalakaldım. Şaşkınlıkla ağzım açık kaldı. "Cihan."

Elinde sakladığı kırmızı, kadife kutuda kalan bakışlarımla elimi kavrayarak dudaklarına götürüp öptü.

"İnci'm..." Sesi o kadar içtendi ki bizi göz göze getirmeye yetti. "Göz bebeğim... Bir gün arkama saklanan baş belası bir sarışının bütün hayatımı etkileyeceğini bilemezdim. Ama düşünüyorum da iyi ki o gün bana çarptın. Yoksa ben kalbimin böyle atabildiğinden habersiz yaşayacaktım. Ben sadece mesleğim için yaşarken sen bana kocaman bir sebep daha verdin. Ben akıldan öteye gidemezken, sen bana kalbimi dinlemeyi öğrettin." Nefes dahi almadan onu dinlerken elime bir öpücük daha bıraktı. "Güzelim... Eğer sen de kabul edersen istiyorum ki bir yuvamız, eve heyecanla gelmek için de bir sebebim olsun. Dün sabah fark ettim ki ilk defa huzurla uyudum ben, ilk defa sıcak bir yataкта yattım. İstiyorum ki evimde saçları dağılmış, pijamalarıyla dolaşan ama bu şekilde bile dünyanın en güzel kadını olsun."

Gözümünden süzülüp giden yaşlara inat gülümserken zor bulduğum sesimle mırıldandım. "Cihan..."

Güzel bir tebessüm gönderdi bana. İçtendi, sıcacıktı. İnci, ben bir şeyler daha söyleyeceğim ama sen sonunda iki seçeneğin olsa da tek bir cevap ver der gibiydi. Oysa benim seçeneğim bile tekti.

"Ben bir askerim İnci, yarınımı bilmiyorum. Kaderimde şehit olmak da var ama yaşadığım sürece seni her şeyden koruyacağıma, ömrüm boyunca sevgini her daim kalbimde taşıyacağıma şerefim üzerine yemin ederim." Bakışlarını parmakları arasında oynadığı kutuya düşürdü. Ciğerlerine doldurduğu havayı bırakırken başını kaldırdı. Göz göze geldiğimizde elindeki kutuyu açarak bana doğru uzattı. "Bu bordo bereliye evet der misin sarışın, benimle evlenip yuvamın huzuru olur musun?"

Kalbim ağzımda atarken nefes almakta bile zorlanıyordum. Dudaklarım büyük bir tebessümle kıvrılrsa da gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Ama hiç sorun değildi çünkü mutluluk gözyaşlarıydı bunlar. Derin bir nefes alarak elimle gözyaşlarımı kuruladım. Bana büyük bir umutla bakan elalara serdim okyanuslarımı.

“Evet yüzbaşım. Seninle sonsuza kadar evet!”

Yüzünde büyük bir tebessüm oluşan sevdiğimin en çok da gözlerinin içi gülüyordu. Elindeki kutunun içindeki tek taşı çıkararak elimi kavrayıp parmağıma geçirdi. Parmağıma tam oturmasıyla hayranlıkla yüzüğüme bakarken Cihangir kalkarak yanıma oturdu. Birbirimize sıkıca sarıldık, bir daha hiç ayrılmamak üzere. Yüzünü görecektik kadar geri çekildiğimde Cihangir’in belimde olan eli daha fazlasına izin vermedi.

“Seni seviyorum sarışın.”

Gözlerimin içi gülerken ellerimi yüzünün iki yanına yasladım. “Seni seviyorum yüzbaşı.”

Cihangir’in beni biraz daha kendine çekmesiyle birleşen dudaklarımız bu sefer ne diğerleri gibi masum ne de kısa oldu. Öpüşmemize eşlik eden havai fişeklerse yeni yılın habercisiydi.

Yeni yıla, sevdiğim adamın teklifine evet diyerek girerken bugünü asla unutmuyacaktım. Cihangir farkında mıydı bilmiyorum ama bana yapabileceği en güzel evlilik teklifini yapmıştı.

Eve geldiğimizde arabayı park eden Cihangir’e döndüm. “Cihan.”

Bana dönerek gülümsedi. “Söyle yavrum.”

Çantamdan küçük kutuyu çıkartarak ona uzattım. “Bunu yılbaşı hediyesi olarak sana almıştım ama vermeye fırsatım olmadı.”

Kaşları çatılırken kutudan aldığı bakışlarını bana dikti. “Ne gerek vardı bir tanem?”

Gülümseyerek omuz silktim. “Olsun. İçimden geldi.”

Kutuyu biraz daha ona doğru uzatınca elimden alarak açtı. İçinden çıkardığı saate bir süre bakıp başını kaldırdı. “İnci’m bu çok güzel ama pahalı bir marka.”

Dudaklarım büzülürken mızımızlandım. “Cihangir! Lütfen takarmısın?”

Elime aldığım saati bileğine takarken sessizce izliyordu. “Teşekkür ederim güzelim. Çok beğendim.”

Elimi kavrayarak öpünce tebessüm ettim. “Hep beni hatırla.”

Arabadan inerek yukarı çıktık. Cihangir'in katına geldiğimizde ayrılık vakti de gelmişti.

Cihangir yüzük olan elimi kavradı. Alyansımın yanına bir de tektaşım eklenmişti. Yüzüklerimi okşarken gözlerimiz birleşmiş sersemce gülümsüyorduk birbirimize.

"Seni hiç bırakmak istemiyorum."

Kıkırdayarak yanağına küçük bir öpücük bıraktım. "Ama bırakman gerekiyor."

Eli çenemi kavrarken bakışları dudaklarımda kaldı. "Bilmem öyle mi yapmam gerekiyor?"

Beni öptüğü an gözlerimin önüne gelirken yanaklarım anında yanmaya başladı. Çenemi parmakları arasından kurtarıırken başımı yere eğdim. "Ya, Cihangir utandırmasana."

Beni kendine çekerek alnıma uzun bir öpücük bıraktı. "Tamam küçük hanım, kızarma hemen."

Güzel gözlerine geleceğimizin umuduyla baktım.

"İyi geceler canım."

"İyi geceler bir tanem."

4. BÖLÜM

KÂBUS

Her şey güzel gidiyorken korkmalı mı insan? Bence korkmamalı. Çünkü korku insanı bastıran bir duygu. Düşünsenize mutluluğum bozulacak diye gülmeye korktuğunuzu. O zaman hiç gülemezsiniz ki ama yine de insan en çok duygularında özgür. Birini seviyorsanız duygularınız sınırsızdır mesela. Aşk, nefret, kıskançlık, korku, sahiplenme, öfke, üzüntü, kin... Hepsi içimizde sınırsızca ve özgür yaşadığımız duygular. Fakat bunların dışa aktarımı her zaman bu kadar özgür olmuyor işte. "Olmalı mı?" diye sorduğumda ise duraksarken buluyorum kendimi. Bence bazıları olmalı, bazıları olmamalı. Sevgi, şefkat, merhamet gibi duygular özgür kalırken kin, nefret gibi duygular kilitli kalmalı diye düşünüyorum. Çünkü kötü duygular açığa ne kadar çıkarsa o kadar karartıyor insanın kalbini, sizi kötü birine çeviriyor.

Tabii bir de birbirini tetikleyen duygular var. Mesela sevgi ve kıskançlık gibi. Birini çok severseniz kıskanırsınız.

Yanlış mıyım Allah aşkına?

Biri de çıksın desin ki kıskanmam.

Hadi canım, derim ben de ona. Çünkü insan yaradılışı gereği sevdiğini kıskanır. Neden kıskanmasın ki? Bu dünyada iyiler kadar, kötüler de var. Düşünün ki sevdiğiniz adama ya da kadına bir başkası asılıyor ya da ilgisini çekmeye çalışıyor ne yaparsınız?

"Sevdiğime güvenirim ben."

Ne güzel bir söz. Ben de güvenirim sevdiğime. Ama sırf sevdiğime güveniyorum diye karşımda bana rakip çıkmaya çalışan kişiyi de hoş görecektir kadar geniş değilim. Ha bu demek değil ki durumu abartıp sevdiğim insana hayatı zindan edeceğim. Bence kıskançlığın aşırısı

da bir hastalık. Her şey dozunda güzel. Abartmadan ufak ufak kıskanmak güzel bence. Yoksa sevdiğine zarar veren boyuta geliyorsa durum, gidin tedavi olun derim.

Aynı şekilde sevginin de aşırısı hastalık. Hatta ben sevgi demiyorum o duyguya. Takıntı daha uygun bir kelime. Çünkü sevmek kendinden önce karşındakini düşünmeyi gerektirir. Seviyorsan fedakarlık yaparsın mesela, seviyorsan o üzülmesin istersin, seviyorsan kalp kırmaya korkarsın...

Sevmek ne güzel şey. Keşke her kalpte filizlenebiliyor olsa. Çürümüş kalplerde sadece ziyan oluyor...

Sabah uyku mahmuru gözlerimi ovarken o kadar huzurluydum ki, keyfim yerindeydi, yataktan çıkasım yoktu. Bir süre yatakta sadece yüzüğümü sevdim. Bir haftadır en iyi yaptığım şey buydu sanırım. Çok büyük bir taşı olmasa da yine de gösterişli duruyordu ama en önemlisi sevdiğim adam takmıştı. Bunu da geçtim ben ilk defa bir yüzüğü aşkla taktım. Diğer ikisi ne yazık ki benim isteğim dışında aşksız yer etmişti parmağımda. Şimdi ise içim içime sığmıyordu. Bana yaptığı evlenme teklifi hayallerimin de ötesine ulaşmıştı. En önemlisi de söyledikleri kalbime işledi. Bu adam isteyince ne kadar da romantik oluyordu.

Yataktan zor da olsa çıkıp kendimi banyoya attım. Cihangir'i işe gitmeden görmek istiyordum. Bu yüzden onu kaçırmamak adına hızlıca hazırlandım. Altıma bir kot, üzerime de bordo kazağımı geçirdim. Kabanımı ve ayakkabılarımı da giydiğimde hazırdım. Evden çıkınca duyduğum kapı sesine dikkat kesilirken yavaş bir şekilde merdivenleri inmeye başladım. Açılan kapıyla duyduğum kız sesi yabancı olsa da dudaklarından dökülen isim benim sevdiğim adama aitti.

"Cihangir..."

Cihangir'in kapısının önünde görüş alanıma giren kısa saçlı kızla, sevdiğim adamın şaşkın sesi de duyuldu. "Ezel!"

Merdivenlerde öylece kalıp bir elimi duvara yaslarken nefesimin bana yetmediğini düşünerek derin bir nefes daha aldım. Bir yanımda adım at diyor, diğer yanımda ısrarla beklememi istiyordu. Oysa kâfalarını çevirseler beni görmeleri an meselesiydi. Bu isim Cihangir'in ağzından dökülünce benim kalbime anlamsız bir sızı yükleniyordu.

"Nereden çıktın sen?"

Cihangir'in şaşkınlığı geçmiş olacak ki sert sesi yankılanırken karşısındaki kız onun tam tersi fazla sakindi. "Ben... Seni görmek istedim sadece."

Ezel ellerini önünde birleştirmiş suçlu gibi duruyordu. Ne yazık ki Cihangir görüş alanımda değildi bu yüzden onun yüzünü göremiyordum.

"Kim söyledi sana burada olduğumu?"

Cihangir sadece suçluyu sorgulamakla meşguldü, bu durum beni mutlu etti. En azından birbirlerinden haberleri yoktu ki bu da iletişim kurmadıklarını gösteriyordu.

"Bir önemi var mı sahiden?"

"Var... Buraya kadar geldiğine göre çok da uzakta değil."

Ezel duyduğuna üzölmüş olmalı ki sesi hüzünlüydü. "Kaç yıl geçti aradan, hâlâ mı geçmedi sinirin?"

Cihangir'den alaylı bir gülüş duydum. "Sinir mi? O bile yok."

Başını yere eğerek düşünen Ezel yeniden bakışlarını sevdiğim adama dikti. İşte bu canımı sıktı. O elalar benim kıymetlimdi. "Seninle biraz konuşuruz diye düşünmüştüm."

Cihangir öne doğru bir adım daha attığında yüzü görüş açıma girerken sesi sert ve soğuktu. "Yanlış düşünmüşsün. İşe gideceğim, seninle uğraşamam." Gayri ihtiyari başını benden tarafa çevirmesiyle beni görmesi de bir oldu. Bir an onları gizlice dinlemiş gibi elim ayağım birbirine dolandı. "İnci'm."

Ezel'in de bakışları Cihan'ın sesiyle bana dönerken göz göze geldik. Koyu kahve saçları yine kısaydı. İnsan beş yılda hiç mi değişmezdi? Fakat yüz hatları fotoğraftakine göre daha kadınsı bir hâl almış ve biraz da yıpranmış görünüyordu. Kendimi toparlayarak Ezel'den aldığım bakışlarımı Cihangir'e çevirdim.

"Günaydın canım."

Kendimden emin adımlarımı sert bir şekilde atarak son birkaç basamağı da inmemle Cihangir bana yaklaşarak yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. "Günaydın güzelim."

Ezel'in bizi izlediğini fark etsem de umursamadım. Lakin o susacak gibi değildi. "Sevgilin olduğunu bilmiyordum."

Hesap sorarcasına konuşması kaşlarımı çatmama sebep oldu. Cihangir tam tersi tebessümle elimi kavradı. "Sevgilim ve daha fazlası müstakbel eşim kendisi."

Yüzümde büyük bir tebessümle sevdiğim adama baktım. Bu adamı çok seviyordum. Ezel'in bakışları ellerimize kayarken yüzüklerimizi görmüş olmalıydı. Yüzünden ansızın geçen hayal kırıklığı belki de olması gerekendi.

"Demek öyle." Ezel yapay bir gülümsemeyle bana döndü. "Bu arada tanışmadık. Ben Ezel, Cihangir'in..."

Ona fırsat vermeden ben tamamladım. "Eski sevgilisi."

Ezel, şaşkınlıkla bana bakarken soğukkanlılığımı koruyarak gülümsedim. Kendini toparlayarak yutkundu. "Ben bildiğini düşünmemiştim."

Kendinden emin duruşumu muhafaza etmekte kararlıyım. "Ortada gizli bir şey göremiyorum."

Ezel'in cevabını beklemeden Cihangir'e döndüm. "Gidelim mi canım, geç kalıyoruz?"

Gülümseyerek başını sallayan Cihangir hâlinden hoşnut görünüyordu. "Gidelim bir tanem."

Birlikte apartmandan çıkarak arabalarımıza doğru ilerlemeye başladık. İşte bütün soğukkanlılığım buraya kadardı.

"İnci..."

Cihangir'in sözlerini yarıda kestim. "Neden geldi?"

Arabanın yanına geldiğimizde duraksarken bakışlarım Cihangir'de geziyordu.

"Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum."

Aslında bilmediğine az önce şahit olmuşum ama yine de emin olmak istiyordum. "Pekâlâ... Ben gidiyorum o hâlde."

Arkamı dönmüş gidecekken Cihangir kolumu tutarak beni kendine çevirdi. "Öpmeden mi gidiyorsun?"

Söyledikleriyle yanaklarım yavaştan ısınmaya başlarken yapay bir kızgınlıkla kaşlarımı çatıttım. "Cihangir!"

Elini belime dolarken beni biraz daha kendine çekti. "Söyle her şeyim." Dudaklarından dökülen kelimelerle içim sıcacık oldu. Ben yine her şeyi unuttum. Ona doğru başımı çevirerek nazlı nazlı yanagımı uzattım. "İyi, tamam. Öp hadi."

Cihangir eğilerek yanağıma sulu bir öpücük bıraktı. Huysuzca yüzümü silerken homurdandım. "Ya, böyle mi öpülür Cihangir ya?"

Gülerek beni izlerken hâlinden hoşnuttu. "Benim bildiğim bu. Daha iyisini biliyorsan sen göster."

Gözlerimi devirsem de ona küçük bir öpücük bırakmanın zararı olmayacağını düşündüm. "Tamam. Beni örnek al bundan sonra."

Uzanıp yanağına küçük bir buse bırakacağım sırada bana dönmesiyle yanağına değil dudaklarına bıraktım. Şaşkınlıkla geri çekilirken Cihangir çarpık bir gülümsemeyle gülüyordu. "Bundan sonra hep seni örnek alacağımdan emin olabilirsiniz güzelim."

Kaşlarım çatılırken yumruğumu omuzuna geçirdim. "Seni pis zampara. Hiçbir fırsatı kaçıрма."

Kahkahalarla gülen sevdiğim adam benim de gülme sebebidir. "Kaçırmam tabii. Ayrıca benim gözüm bir seni görüyor sarışın."

Gülerek sarıldım adamıma. O da beni sarmalamıştı hemen. O sırada bizi izleyen Ezel'i gördüm. Biraz uzağımızda olsa da odak noktasının biz olduğu çok açıktı ama bu durumu umursamadım. Cihangir benim yanımdaydı ve beni seviyordu. Gerisi çok da önemli değildi.

Kliniğe geldiğimde Yusuf ve Furkan beni bekliyordu. Apar topar üzerimdeki fazlalıklardan kurtulurken Yusuf'un sesiyle ona döndüm.

"İnci abla biz de kahvaltı için seni bekliyorduk."

"Harika. Ben de çok acıkmıştım zaten."

Mutlulukla onlara eşlik ederken keyfim de yerindeydi. Yeni işe başlayan Furkan benden bir yaş küçük, esmer, uzun boylu ama zayıf biriydi. Kendisi veteriner teknikeriydi ve iki yıllık iş deneyimine sahipti. Yeni evli olması sebebiyle de bu işe fazlasıyla ihtiyacı olduğunu söylemişti. Yusuf ise Furkan gelince onu işten çıkaracağımı düşünüp üzölmüştü ama onun bendeki yeri ayrıydı. Hiç ihtiyacım olmasa bile onu bırakmazdım ki şu an klinikle o ilgileniyordu. Furkan ise saha işlerine bakacaktı.

Vakit geçerken bir iki iş dışında öğlene kadar pek bir şey yapmamış daha çok Paşa ile vakit geçirmiştım. Bilgisayarımda kayıtları girerken içeri giren Burçak'la şaşkınlıkla ayaklandım.

"Burçak... Hoş geldin."

Yanıma gelerek sarıldı. "Hoş buldum tatlım. Nasıl gidiyor?"

"İyi de, hayırdır?"

Çantasını orta sehpaye bırakırken gülümsedi. "Buraya yakın bir yöresel yemek fuarı varmış, ünlü aşçılar falan gelecekmiş. Konu yemek olunca bilirsin ilgimi çekti."

Neşeli bir şekilde gülümsedim. "Bilmez miyim?" Asılan suratımla devam ettim. "Ama benim hiç ilgimi çekmiyor."

Dudaklarını birbirine bastırarak koltuğa oturdu. "İşte o yüzden beraber gidiyoruz canım. Ben tecrübemi arttırırken sen de..." Eli çenesine giderken bir süre düşündü. "Tatlarına bakarsın işte. İsimlerini falan öğren ne bileyim, yakında evleneceksin, hâlâ bir şey bildiğin yok. Bu gidişle adam almayacak seni."

Ben de yerime oturduğumda suratım asıktı. Burçak gelir gelmez bozmasa olmazdı zaten. "Burçak!"

İmalı bakışlarıyla kıkırdadı. "Ay tamam, senin kasıntının yemek bilgisi ikinize de yeter nasılsa. Hadi gidelim."

Apar topar ayaklanmasıyla ben de ayağa kalktım. "Gidelim bakalım. Benim de canım sıkılıyordu zaten." Arkasından Furkan'a seslendim. "Furkan ben çıkıyorum. Sıkıntılı bir durum olursa haber et."

"Tamam İnci Hanım."

Birlikte çıkıp kısa bir süre sonra fuara geldik. Bayağı büyük bir fuardı. Çeşitli aşçılık okullarının, farklı yörelerinden tanınmış şefler vardı ve restoranların tanıtımı da yapılıyordu. Aynı zamanda da mükemmel yemeklerin sunumu vardı.

Gördüğüm tatlıların önünde duraksarken iştahım kabarmaya başlamıştı bile. Başımı Burçak'a çevirince telefonda konuştuğunu gördüm. Bu durum ilgimi çekmezken tekrar ilgi odağıma döndüm. Burçak'la bir sürü tatlının tadına bakmış ve içindekiler hakkında bilgi almıştık. Tabii Burçak nasıl yapıldığıyla da ilgileniyordu. Bense tatlılarıyla ilgileniyordum.

Biraz daha iç taraflara ilerlediğimde bir anda kolumun tutulup çekilmesi irkilmeme sebep oldu. Başımı çevirince Cihangir'le göz göze geldik.

"İnci ne işin var burada?" Sert bakışlarına eklenen çatık kaşlarına anlam veremedim.

"Ben... Öylesine Burçak'la geziyordum. Sen neden geldin?"

Cihangir tam bana cevap vereceği sırada duyduğum sese aşındım artık.

"Cihangir... Geldin demek. Sen cevap yazmayınca gelmezsin sandım." Ezel'in sesiyle Cihangir'in ela gözlerine diktim gözlerimi. Ne yani bu kız için mi gelmişti? İkimiz de birbirimizin gözlerinin içine

bakarken tekrar araya girdi. "Gelsene hadi, senin en sevdiğin tatlıdan yaptım. Hatırlıyor musun, birlikte çok yapardık?"

Cihangir kaşlarını çatarak Ezel'e dönerken ben de bakışlarımı ona çevirdim. Üzerinde gördüğüm aşçı formasıyla bir an öylece kalmakaldım. İlk düşündüğüm şey ise Cihangir'in en sevdiği tatlı olmuştu. Sahi bunu neden ben değil de bu kız biliyordu? Oysa üzerindeki kıyafete bakınca sorunun cevabı çok çabuk belli oluyordu. Aşçı hatta belki de şef olan biri, tabii ki benim gibi mutfakla uzaktan yakından alakası olmayan birinden daha iyi bilirdi. İkinci düşündüğüm şey ise birlikte yapmaları oldu. Cihangir ve Ezel... İkisi... Birlikte... Mutfakta yemek yapıyorlarmış. Hem de tatlı...

Cihangir çok iyi yemek yapıyordu değil mi?

Hep nasıl öğrendiğini merak ediyordum. Sürekli yurtlarda kalan biri nasıl bu kadar güzel yemek yapar? Ama şimdi cevabımı çok güzel aldım. Giray'ın söyleyemeyip yarım bıraktığı cümle gibi, Cihangir'in hocası belliydi ve anlaşılan o ki birlikte çok güzel yemekler yapmışlardı.

"Hatırlamıyorum."

Buz gibi çıkan sesi beni bile ürküttü. Oysa Cihangir, kolay kolay hiçbir şeyi unutmazdı. Bu kızın ne yapmaya çalıştığını anlamadan da onun eline koz verme niyetinde değildim. Cihangir bana dönerek bakışlarını yumuşattı. "Gidelim mi güzelim?"

Yüzümde oluşan zoraki bir tebessümle itiraz ettim. "Bence önce tatlının tadına ben bir bakayım. Tadı nasılmış merak ediyorum doğrusu."

Cihangir'in kaşları çatılırken sesi yine de sakindi. "İnci'm lütfen gidelim."

Onu duymazdan gelip Ezel'e dönerek gülümsedim. "Ne tarafta?"

Yapay bir gülümsemeyle bana gösterdiği standı yürümeye başladık. Geldiğimizde tatlıyı gösterdi. Cihangir ise biraz arkamızda kalmıştı.

"Bahse girerim onun en sevdiği tatlıyı bile bilmiyorsun. Cihangir, yemek yemeyi çok sever ve damak zevki harikadır. Görünen o ki sen bu konuda çok zayıfsın."

Kaşlarım çatılırken bir adım daha yaklaştım. "Diyelim ki öyle, bu bana ne kaybettirir?"

Alayla gülümseyerek kollarını göğsünde birleştirdi. "Bir adamın kalbine giden yolun midesinden geçtiğini bilmen gerekirdi."

Dudağımın bir kenarı kıvrılırken tek kaşımı kaldırdım. “Bu yüzden mi aşçı oldun yani? O zaman senin için üzüldüğümü bilmeni isterim. Çünkü bir adamın kalbi yemek yapamasan da senin içinatabiliyor.”

Bozulduğu suratından belli oluyordu. “Cihangir’i benim kadar iyi tanıyamazsın.”

Küçük bir kahkaha attım. “Derdin ne söyler misin? Beş yıl önce seni terk eden bir adamın sana hiçbir şey olmamış gibi döneceğini mi düşünüyorsun?”

Anı bir öz güvenle sırttı. “Aslında o beni terk etmedi, ben ondan ayrıldım. Demek ki her şeyi sana anlatmamış.”

Bu durum canımı sıkarken kalbim biraz acımıştı sanki ama bunun nedenini tam olarak çözemedim. Yine de bu kıza istediğini vermeyecektim. “Bak bu daha çok hoşuma gitti işte. Madem Cihangir’i bu kadar iyi tanıyorsun onu yarı yolda bırakan bir kadına geri dönmeyeceğini de biliyor olman gerekir.”

Suratı anında düşerken haklı olduğumu biliyordu. Cihangir onu yarı yolda bırakan kimseye tekrar yüzünü dönmezdi. Canı olmadığı sürece. Ezel onun canı olamayacak kadar uzaktı. Onun canı da içi de bendim. Benden başkasının olmasına da müsaade etmeyecektim.

En son Cihangir’in çok sevdiğini söylediği yabancısı olmadığım kabak tatlısından bir çatal alarak tadına baktım. Gerçekten güzel yapmıştı. Ama aşırı tatlıydı. Dikkatle beni izlerken gülümsedim.

“Hım... Güzel olmuş ama fazla tatlı. Biraz tahin ya da kaymakla eminim daha iyi gider. Ben öğretmiş olmayım ama...”

Evet, belki yemek yapmayı bilmiyordum ama ne neyden yapılır, hangi yemek güzel, hangisine ne katmışlar bilmek zor değildi. Sonuçta yemeyi seviyordum. Arkamı dönüp ilerledim. Cihangir birkaç adım uzakta beni bekliyordu.

“Soğuk savaşınız bittiyse gidelim artık.”

Suratım asık çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Dışarı çıktığımızda arabasını işaret etti. “Geç hadi.”

Omuz silkerek ters tarafa yöneldim. “Ben kliniğe gidece...”

Devam etmeme izin vermeden gürlledi. “Geç dedim İnci, lütfen.”

Uslu bir kız gibi söz dinleyerek arabaya geçtim. Onun da binmesiyle yola çıktık. Kliniği geçince şaşkınlıkla Cihangir’e döndüm. “Nereye?”

Bana bakmadı bile. “Eve gidiyoruz.”

Yolda bir süre sessizce ilerlerken içimdekileri daha fazla tutamadım. “En sevdiğin tatlı hangisi?”

Bana kısa bir bakış atıp önüne döndü. “Bunu mu tartışıyordunuz yani?”

Sinirle gözlerim kısıtım. “Hayır! Tartışamadık. Neden biliyor musun? Çünkü ben senin en sevdiğin tatlıyı bile bilmiyorum.”

Derin bir nefes aldı. “İnci biraz sakın olur musun? Sorsaydın söyledim.”

Sinirle cırladım. “Sakin olmak mı? Nasıl sakın olabilirim? Ayrıca sen niye bu kadar sakınsın? Görmüyor musun, o aptal kız gelmiş seni benden almaya çalışıyor?”

“İnci!”

Sert sesi bu sefer beni ürkütmek yerine daha da sinirlendirdi. “Ne İnci, ne? Söylesene niye terk etti seni? Yoksa hâlâ unutamadın mı onu?”

Çatık olan kaşlarıyla elaları bana dönerken işte bu sefer beni yakacak kadar alev alevdi. “Şu anda saçmalıyorsun.”

“Ben mi saçmalıyorum? Yemek yapmayı kimden öğrendiğini neden söylemedin bana? Neden sakladın? O kız yüzünden mi terk edilme korkuların? Neden bana söylemedin hiçbirini?”

Arabayı park ettiğinde eve geldiğimizi anladım. “Geçmişte yaşadıklarım için tartışıyor olmamız ne kadar mantıklı? Eve git ve biraz kafanı topla İnci.”

Şaşkınlığımın yanında biraz da kırgınlıkla baktım gözlerine. “Bu mu yani?”

Gerilen bedeniyle sıkıntılı bir nefes verdi. “Şu an sana ne söylesem bir işe yaramayacak.”

Gözlerim dolarken ağladığımı anlamasın diye başımı çevirdim. “İyi.”

Hızla arabadan inerek sert bir şekilde kapıyı çarptım. Apartmanın kapısına ilerleyip içeri girince duraksadım. Arkaya dönüp baktığımda ben onun gelmesini beklerken o gidiyordu. Gözlerimden akan yaşlara engel olamazken elim gözlerime tırmanmış gözyaşlarımı siliyordu.

Hayal kırıklığıyla arkamı dönerek bir adımı atmıştım ki ikincisini atamadan sert bir bedene çarptım. Yaşadığım sarsıntıyla dengemi kaybederken belime dolanan kollar son anda düşmemi engelledi. Başımı kaldırdığımda Mahir’le göz göze geldik. Şaşkın bakışlarla bana bakarken ağladığımı görmemesi için başımı yana çevirdim.

“İnci, iyi misin?” Telaşlı çıkan sesiyle rahatsız hissettiğim kollardan kurtulmak için geriye hamle yaptım. Ellerini serbest bırakırken mecburen yine göz göze geldik. Sükûnetimi korumakta ısrarcıydım. “Neden ağladın? Bir şey mi oldu?”

Başımı iki yana sallarken sesim tam aksini iddia ediyordu. “Önemli bir şey değil.”

Yanımdan geçeceğim sırada kolumu kavradı. “İnci... Eğer elimden bir şey gelirse yardımcı olmak isterim.”

Buruk bir tebessüm sundum. “Ben halledebilirim.” Kolumu kurtarıp hızla yukarı çıktım. Eve girince odama geçip kendimi yatağıma attım. Artık gözlerimden akan yaşı gizlemeye çalışmayacaktım.

Akşam olduğunda salonda oturmuş boş gözlerle televizyon izliyordum. Ne saatler geçiyordu ne de dakikalar. Ben eve geldikten bir süre sonra Burçak da gelmişti. Bir süre onunla sohbet ettikten sonra Burçak yemek hazırlamış, onun zoruyla az da olsa bir şeyler yemiştik. Ne var ki Cihangir ne gelmiş ne de beni aramıştı. Bu durum canımı sıkırsa da ses çıkartamıyordum. Şimdi onu arayamazdım da, gururum buna izin vermezdi.

“Kızım yetmedi mi kukumav kuşu gibi düşündüğün? Gelir birazdan.” Burçak’a aldırış etmeden reklamları izlemeye devam ettim ama onun susmaya niyeti yoktu. “Bak kaç kere dedim sana, adam oraya o kız için gelmedi. Giray’la konuşurken ben söyledim yerimizi. Onlar da çıkıp gelmişler.”

Dayanamayıp Burçak’a döndüm. “Hadi diyelim öyle, neden geldi o zaman? Gelmesi mi gerekiyordu?”

Yanaklarını şişirip kıvrık saçlarını elleriyle hafifçe dağıttı. “Belki o kızla seni yalnız bırakmak istememiştir olamaz mı?”

Başımı ağır ağır sallarken yüzüm donuktu. “Olabilir. Ne de olsa çok sırrı var.”

Telefonumun sesiyle başımı yana eğerek koltuğa bıraktığım telefonu kavradım. Şifresini açarak bilmediğim bir numaradan gelen mesajı baktığımda iki fotoğraf çıktı önüme. Merakla fotoğrafları açınca gözlerime inanamadım. Ezel bugünkü aşçı formasıyla Cihangir’in önünde duruyorken, bir elini sevdiğim adamın yanağına yaslamıştı. İkinci fotoğrafta durum daha da vahimdi. Cihangir yanağındaki eli

kavramıştı ve öpüşüyorlardı. Elleri yüzünden dudaklarının olduğu kısım görünmüyordu ama bu yakınlığın başka açıklaması olamazdı. Gördüklerim kalbime tonlarca yük bindirirken telefon elimden kayarak yere düştü. Gözyaşlarım ise aynı şekilde yanağımdan sızarak kayan telefonuma eşlik ediyordu.

Burçak hızla yanıma gelirken beni tutarak koltuğa oturttu. Ne ara ayağa kalktığımı bile hatırlamıyordum.

“İnci ne oldu? Kim, ne gönderdi?” Onu duymuyordu kulaklarım. Gözyaşlarına boğulurken yere eğilip telefonumu aldı. Bir süre kurcalamasıyla eli ağzına gitti. “Yok artık.” O da benim gibi şok olmuş şekilde fotoğraflara bakarken yanıma oturdu. “İnci bu gerçek olamaz.”

Elinden telefonu alarak kaşlarımı çattım. “Bunu bana yapamaz. Ben bunu hak etmedim.”

Ne diyeceğini bilemeyen Burçak sadece beni sakın tutmaya çalışıyordu. “Canım bak bence Cihangir’le bir konuş. O seni seviyor...”

Öfkeyle devam etmesine izin vermedim. “Böyle mi Burçak? Başka kadının kollarına koşarak mı?”

Ağzını açmadan çalan kapıyla ayağa kalktı.. Bir süre sonra Cihangir’in içeri girmesiyle bakışlarım onu buldu. Arkasında ise Giray’la Burçak duruyordu.

“İnci, ne bu hâlin?”

Şaşkın sesiyle usulca ayağa kalkıp karşısına dikildim. “Bana bunu yapmaya hakkın yoktu Cihangir.”

Gözlerimin içine bakan adam her şeyden habersiz gibi duruyordu. Doğruydum da bana yaptığı ihaneti biliyor oluşumdan habersizdi.

“Ne yapmışım ben?”

Soğuk sesiyle elimdeki telefonu salladım. “Gittin ve hemen onun kollarına mı attın kendini?”

Derin bir nefesi ciğerlerine doldurdu. “İnci yapma, ne diyeceksen açık konuş.”

Telefondaki fotoğrafı açıp Cihangir’e gösterdim. “Bak, bu yeteince açık mı?”

Bir süre telefon ekranında kilitli kalan gözleri daha sonra benim mavilerimi buldu. “Buna inandığını söyleme bana.”

Dudaklarımda gözlerimden akan yaşlarla birleşen acı bir tebessüm vardı. “Neye inanayım? Beni bırakıp onun yanına gitmenin başka açıklaması var mı?”

“Ben bizim için gittim oraya.”

“Belli. Bizi bitirmek için. Tebrik ederim, çok başarılı olmuş.”

Üzgün bir şekilde gözlerime bakarken elimden telefonu kaptuğu gibi incelemeye başladı. “Ne yapıyorsun? Ver telefonumu.”

Beni umursamayarak arkasını dönüp telefonu Giray’a fırlattı. Anında yakalamıştı. “Şu şerefsiz her kimse bulsunlar. En geç sabaha istiyorum.”

Cihangir tok sesiyle konuşurken Giray hemen onayladı. “Oldu bıl.”

Beni bileğimden tutunca hızla itiraz ettim. “Bırak beni! Ne yapıyorsun?”

Bana aldırış etmeyerek çekiştirmeye başladı. “Sen benimle geliyorsun!”

Kabanımı ve çantamı kendisi alırken zar zor ayakkabılarımı giyebildim. Beni evden çıkartırken cırladım. “Kaba adam, bırak kolumu. Seninle hiçbir yere gelmiyorum.”

Merdivenleri hızlı adımlarla peşinden inmeye çalışırken beni duyduğunu sanmıyordum. Karşı koymak istesem de onun gücü karşısında bedenim fazla zayıf kalıyordu. Arabaya bindiğimizde çemkirdim.

“Ne yapmaya çalışıyorsun? Nereye götürüyorsun beni?”

Arabayı çalıştırıp bana döndü. “Madem bana inanmıyorsun gerçeği kendi kulağınla duy.”

Yola çıkınca telefonunu çıkartıp hızlıca kulağına götürdü. Kısa sürede telefon açıldı. “Neredesin?” Karşı tarafı dinleyip daha sert konuştu. “Yerini söyle!”

Bir süre daha karşı tarafı dinledikten sonra telefonu kapattı. “Nereye gidiyoruz Cihangir?”

Sesim boğuk çıkıyor olsa da ağlamayı bırakmıştım. Sorumun cevabını alamasam da götürdüğü yeri tahmin ediyordum. Bir süre sonra bir otelin önünde durduk. Arabadan indiğimizde Cihangir elimi tutarak beni yine çekince sert bir hareketle elinden kurtuldum.

“Kendi başıma yürüyebiliyorum.”

Ters bir bakış atıp yürümeye başladı. Onu takip ederken otelin lobi kısmına geçtik. Bekleme yerindeki koltuklara oturmamızla tekrar telefonunu alarak kulağına götürdü. “Aşağı in.”

Sadece bunu söyleyip kapatmıştı. Sinirle kaşlarımı çattım. Kime geldiğimizi anlamıştım. “Onu görmek istemiyorum.”

Sert bakışlarını yine üzerimdeydi. “Bana inansaydın onu görmek zorunda kalmazdın.”

Kısa süre sonra sinirlerimi zıplatan sesiyle Ezel yanımda bitti. “Cihangir... Neden yukarı gelme...”

Neşe içinde konuşurken görüş alanına benim girmemle cümlesini tamamlayamadı. Kalbimde hissettiğim acı büyürken Cihangir elimi kavradı. Biliyordum, ben senin yanımdayım diyordu ama şu durumda bu ne kadar doğrudu işte onu bilemiyordum. Yine de bu sefer elimi çekmedim.

“Otur şuraya.”

Ezel, Cihangir’in gösterdiği yere otururken mırıldandı. “Ne oldu?”

Hiçbir şeyden haberi yoktu sanırım. Çünkü ikimizi birlikte beklemiyor gibiydi. “Bugün seninle ne konuştuysak İnci’ye anlatmanı istiyorum.”

Cihangir’in kendinden emin duruşu beni ona inanmaya iterken en büyük destekçisi tabii ki kalbimdi. Kalbim deli gibi ona inanmak istiyordu.

Ezel’in tedirgin sesi dikkatimi çekti. “Cihangir emin misin?”

“Uzatma da anlat.”

Bir süre ona bakan Ezel başıyla onayladı.

“Pekâlâ...” diyerek başını bana çevirdi. “Cihangir siz gittikten sonra yanıma geldi ve bana sizden uzak durmam gerektiğini söyledi. Neden geldiğimi sordu. Eskiye unutalı çok olduğunu ve buradan gitmemi de söyledi.”

Ezel’in anlattıklarını dinlerken Cihangir’e baktım. Bana aşkla bakıyordu. Gerçekten bunları mı demişti yani? Peki ya o fotoğraflar neydi? Ezel’e dönerek gözlerimi kıstım.

“Bana gönderilen fotoğraftaki samimi pozlarınız neydi? Sizi öpüşürken çekmişler.”

Ezel’in bakışları tekrar Cihangir’i bulurken şaşkın duruyordu. Bir süre duraksadı, yutkundu. Sanki cümleleri toparlamaya çalışıyordu. “Ben... Ne gördün bilmiyorum ama... Yani...”

Cihangir sıkılmışçasına araya girdi. “Söyle.”

Ezel tedirgin bir şekilde mırıldandı. “Cihangir...”

Cihangir her seferinde daha da öfkeleniyor sesi de giderek korkutucu bir hâl alıyordu. “Söyle dedim.”

Emir verince Ezel'in seçeneği kalmadı. "Bak ben Cihangir'e onu unutamadığımı, hâlâ onu sevdiğimi söyledim. Onun da beni unutamadığını biliyordum. Sonra bir anda oldu her şey ve birbirimizin gözlerine daldık. Geçmişimiz bir anda alevlenince de anlık yakınlaşmayla öpüştük..."

Hayretle Ezel'in konuşmasını dinlerken Cihangir ürkütücü sesiyle araya girdi. "Ne diyorsun kızım sen?"

Sahiden bu nasıl bir yüzsüzlüktü? Elimi çekerek Cihangir'in elinden kurtarıırken gözlerim tekrar dolmaya başladı. Ezel, Cihangir'in sesiyle titrese de canımı yakmaktan zevk alır gibi devam etti.

"Ben doğruyu söylüyorum. Evet, anlık bir şeydi ama birbirimize karşı koyamadık. Kusura bakma İnci, böyle olsun istemezdim."

Bedenim hissiz bir hâle büründüğünde fısıldadım. "Kusura bakmayayım mı?"

Gözümünden süzülen yaşlarla ayağa kalktım. Cihangir olduğu yerde donmuştu, başını bana çevirdiğinde gözlerinde sadece öfke ve acı gördüm. "Bu doğru değil."

Kalbim kırık, sevdiğim adamın acı dolu sesiyle ruhum çoktan paramparça oldu.

"Buraya doğruları duymam için sen getirmedin mi?" Başını iki yana sallasa da olan olmuştu. Başımı yana yatırarak gözyaşlarımı sildim. "Yazık ettin bize."

Hızla otelden çıkıp biraz ileride hazır bekleyen taksiye bindim. Eve gidene kadar taksicinin garip bakışlarını umursamadan sessizce ağlamayı seçtim. Kafamda sürekli aynı kelimeler dolanıyor, onların öpüştüğü fotoğraf gözümde canlandıkça başım ağrıyordu. Ben daha o adama bir hafta önce evet demiştim. İlk defa o gece öylesine kavuşmuştu dudaklarımız. Nasıl bugün gidip başka bir kadını öperdi? Ben bunu hak edecek ne yaptım? Madem onu unutamamıştı benden ne istemişti ki?

Başımı arabanın camına yasladım. Başım bedenime ağır geliyordu. Kalbim büyük bir yükün altında ezilmiş gibiydi. Mantıklı düşünemiyordum bile. Oysa ne çok güvenmiştim sevdiğim adama...

Eve gelince şoföre ücreti ödeyip indim taksiden. Lakin apartmandan içeri girmek gelmiyordu içimden. Başımı kaldırarak binaya baktım. Kimseyi görmek, kimseyle yüzleşmek istemiyordum. Kime ne diyebilirdim ki? Başımı yana çevirdiğimde gördüğüm az ilerideki banka

doğru yürümeye başladım. İçimi titreten soğuğa aldırmadan kabanıma biraz daha sarılarak banka oturdum. Derin bir nefes aldım ama bu bile yetmiyordu. Üzerime öyle bir ağırlık çökmüştü ki içim sızlıyordu.

Ne kadar süre öylece orada gözlerimi yerdeki taşlara dikip bekledim bilmiyorum. Fazla da olduğunu sanmıyorum. Sırtıma konan ince bir polarla titreyerek başımı kaldırdım. Bir çift kahverengi göz karşıladı beni.

“Bu şekilde burada donacaksın.”

Doğru söylüyordu. Üzerimde kabanım olsa da üstüm inceydi. Evden apar topar çıktığım için bunları düşünecek zamanım olmamıştı. Ya da Cihangir buna izin vermemişti.

“Teşekkür ederim.”

Başımı tekrar yere eğdiğimde Mahir de yanıma oturdu. “Çok ağlamışsın.” Başımı yana çevirerek tekrar yüzüne baktığımda söylediğini doğrulamak istercesine burnumu çektim. Sokak lambalarının ışıkları birbirimizi görmemizi sağlarken gülümsedi. “Ve hâlâ da devam ediyorsun.”

“Bazen oluyor işte.”

Beni başıyla onaylarken aldığı nefesi bıraktı. “Seni bu hâle getiren erkeğin aklından şüphe etmeli.”

Bu sefer ben buruk bir tebessüm sundum. “Aklından değil de kalbinden...”

Cümleme devam edemeyince tekrar ağlamaya başladım. Durumu bir türlü kabullenemiyordum. Seven adamın akli karışır mıydı? Bir anlık başkasını öpebilir miydi?

“İnci yapma lütfen, sebep ne bilmiyorum ama kendini bu kadar üzme.”

Başımı kaldırmadan boğuk çıkan sesimle karşılık verdim. “Acı çekiyorum. Kalbim acıyor. Onu çok seviyorum.”

Bir süre sessiz kalan Mahir elini elimin üzerine bıraktı. Bu hareketi ona bakmama sebep olurken gülümsedi.

“Bak sana daha sıcak bir yerde ağlamayı teklif ediyorum. Kahve de var, Güzin ablan da ben olurum.”

Gözyaşlarımin arasında gülümserken onu reddettim. “Buna gerek yok. Yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Ayağa kalkarak elimden çekti. “Bence var. Hadi bana gidiyoruz.”

Her şey daha kötü olabilir mi dediğim anda daha da kötü olabileceğini gösteriyordu hayat bana. Ben Mahir'e cevap veremedim Cihangir'in sert sesi sokağı inletmeye yetmişti. "Bırak lan o elil"

Yerimden sıçradığım anda Cihangir bize doğru adımlarken üzerimden sıyrılarak yere düşen poları umursamadan hızla ayağa kalktım. "Cihangir!"

Anında gözlerimi bulan ela gözleri o kadar sisliydi ki bizi bu hâle getiren her şeyi yok etmek ister gibiydi. Fakat ne yazık ki bunun için önce kendinden başlaması gerekiyordu.

"Sen sakın sesini çıkartma İnci." Bana tehditvari konuşmasıyla tekrar Mahir'e döndü. Ona da farklı bir yüz göstermedi. "Lan sen ne hakla benim kadınının elini tutuyorsun?"

Mahir'le çoktan ayrılan ellerimize baktım. Benimle sevgiliyken başkasını öpen adam bunu mu dert etmişti?

"Ben sadece ona yardımcı oluyordum. Kızı ne hâle getirmişsin."

Mahir'in gergin bedenine eklenen sert sesiyle Cihangir ona biraz daha yaklaşarak aralarındaki açığı kapattı. Bunu daha önce de görmüştüm. Sadece o zaman karşısındaki Mahir değil de Tuna'ydı.

"Sana mı düştü İnci'ye yardım etmek?"

Durum kötüye gitmeden araya girmeye çalıştım. "Cihangir yeter artık."

Onlara yaklaşısam da yüzüme bile bakmadı. "Eğer İnci'yi bu şekilde ağlatacaksan bana düştü, evet."

Mahir'in dedikleri beni şaşırtırken fazla korumacı gelmişti bir an.

"Mahir lütfen." İkisini de yatıştırmak isterken daha ne olduğunu anlamadan Mahir'in burnunun üstüne inen Cihangir'in kafasıyla çığılığı bastım.

"Sen kimsin lan, kimsin? Fırsat mı kolluyorsun, yok eve çağırma-lar falan?"

Mahir gerilerken eli burnuna gitti. O kendini toparlamaya çalıştığı sırada Cihangir'e bağırdım. "Cihangir ne yapıyorsun? Delirdin mi?"

Çatık kaşlarıyla bana dönerek bağırdı. "Delirdim lan delirdim. Sayende o da oldu."

O esnada Cihangir'i habersiz yakalayan Mahir'in attığı yumruk kaşına isabet ettiğinde korkuyla öne atıldım.

“Cihangir!” Ağlamaklı sesimle sevdiğim adamı sayıklarken bize doğru yaklaşan Burçak’la Giray’ı gördüm. Bir anda umudum onlar oldu. “Giray, yalvarırım yardım et.”

Koşarak gelen Giray ne yazık ki bize yetişemedi. Cihangir, Mahir’i tuttuğu gibi sert bir yumruk indirmesiyle sanki darbeyi ben almışım gibi yüzüm buruştu. Mahir gelen darbeyi kaldıramamış olacak ki kendini yerde bulduğunda korkudan ellerimle dudaklarımı kapattım.

Geç de olsa yetişen Giray, hızla Cihangir’i tutup geri çekti. “Ağabey ne yapıyorsunuz? Burada olacak iş mi?”

Mahir kendini toparlayarak ayağa kalkmaya çalışırken Cihangir hâlâ fazla öfkeliydi. “Bırak lan beni! Bırak da ağzını burnunu dağıtayıp şunun.”

Onun kükremesine Mahir de eşlik etti. “Gel lan, gelmezsen adam değilsin.”

Cihangir duyduklarıyla Giray’ın kollarından bir çırpıda kurtulurken her yeri yakacak kadar korkutucu duruyordu. Sert adımlarla Mahir’e bir kaplan edasında ilerlerken araya girdim. “Cihan yalvarırım yapma.”

Cihangir sinirliydi ve gözü bir şey görececek durumda değildi. Zaten Mahir’in son sözleri de ortama tuz biber ekti. Ona ne kadar kızgın olsam da bu saçmalığın devam etmesine izin vermeyecektim. Beni kolumdan tutup kenara çekmek isterken beline sarıldım. Belki kalbim acıyordu şu an ama onun buna ihtiyacı vardı. Ben ona sarılınca olduğu yerde donup kaldı.

“Lütfen Cihangir.”

Fısıltı gibi çıkan sesimle eli usulca belime giderken acıyla inledi. “Yapma İnci. Beni bu kadar acizleştirme.”

Gözümünden bir damla yaşın daha süzülmesine sebep oldu. Peki ya onun bana yaptığı... Kalbimi ne kadar acıttığını görmüyor muydu? Cihangir’in biraz da olsa sakinleşmesini fırsat bilerek Mahir’e döndüm. Gözlerinde gördüğüm öfkenin yanındaki duyguyu tam telaffuz edemiyordum. Belki de böylesi daha kolay geliyordu.

“Mahir, teşekkür ederim ama beni korumana gerek yok. Bunu yapma lütfen.”

Hayal kırıklığıyla bakan gözleri sitemliydi. “O adam seni kırmadı mı İnci?”

Cihangir bir adım daha atarken kollarımı iki yana açıp öne çık-tım. "Evet, kırdı ama bu bizim aramızda halletmemiz gereken bir mesele. Sen sınırın dışındasın."

Mahir'in bakışları bende bir süre emin olmak ister gibi gezinmiş daha sonra ise arkamda duran Cihangir'e yoğunlaşmıştı. Bakışların-daki artan öfke Cihangir'e bakmama sebep olurken o da aynı şekilde kaşlarını çatmış Mahir'e bakıyordu. Mahir sinirle dudağının kena-rından sızan kanı elinin tersiyle silip apartmana yöneldi. Bu durum beni üzse de olması gereken buydu. Bilmiyorum, kimi bu davranışı-mı saçma bulabilirdi ama Mahir'in farklı düşüncelere kapılması bizi daha da büyük bir yanlışla sürüklerdi. Doğru veya yanlış benim seçti-ğim adam belliydi ve birazdan onu çok fena yapacaktım.

Mahir'in gitmesiyle Burçak, Giray, Cihangir ve ben kalmıştık. Ar-kamdaki adama çatık kaşlarımla döndüm.

"Bu neydi şimdi?" Ellerim belimde yüzüne bakarken kaşından sı-zan kanı görmemle bir an her şeyi unuttum. "Cihangir kaşın..."

Elim istemsiz yarasına uzanırken ulaşamadan eliyle bileğimi kavradı. Gözlerindeki yıldızlar bir bir sönüyor, kalbimdeki kelek-lerim aynı hızla ölüyordu. "Ben yanlış bir şey yapmadım İnci."

Yine başa sardığımızda elimi kurtararak bir adım geri çekildim. "Bugün doğru bir şey yaptığını düşünüyor musun Cihangir?"

Araya açtığım mesafeyi bir adımla tekrar kapattı. "Ulan dinle bir kerede be İnci. O herifi dinlediğin gibi beni de dinle."

Hâlâ Mahir'i sayıklıyor oluşuyla gözlerimi devirdim. "Daha kaç kez dinleyeceğim seni? Her duyduğumda biraz daha acıyor canım. Ayrıca Mahir'e ayıp ettin."

Öfkeyle parmağını havaya kaldırdı. "Başlarım ayıbına. Çok bile sabrettim ben ona."

Daha fazla dayanamayarak arkamı döndüm ama kolumdan ya-kalamasıyla gidemedim. "Gidecek miydin onun evine?" Şaşkınlık içinde bir an ne dediğini anlayamadım. Hatta anlamak istemedim desek daha doğru olurdu.

"Ne?"

Sabırla sanki benim sabrımı yıkmak istercesine tekrarladı. "Ben gelmeseydim o adamın evine gidecek miydin?"

Aslında Mahir'in teklifini ikinci kez reddetmeyi planlıyordum ama bunu Cihangir'e söylemeyecektim. Şu anda hesap vermesi gereken o olmasına rağmen ben veriyordum.

"İlk fırsatta eski sevgilisine koşup öpen adam mı soruyor bunu?"

Sert sesiyle gürledi. "Öpmedim, anla artık öpmedim." Kaşlarını daha da çatarken biraz daha çekti beni kendine. Sesi kısık ama kendinden emin çıkıyordu. "Ben sadece yılbaşı gecesi bir kadını öptüm. Onu da kimse silemez bu dudaklardan."

Gözlerimden dudaklarıma düşen gözleri içimi titretirken dudaklarımı birbirine bastırdım. Kolumu yavaşça kolundan kurtardım. "Ben... Ben bilmiyorum. Kafam çok karışık."

Arkamı dönüp koşarak apartmana girdim. Eve geldiğimde hızla kendimi odaya attım. Fakat oda bile beni boğuyordu. Nefes alamayacağımı hissettiğimde duşa girerek uzun bir süre sıcak suyun altında kalıp ağladım. Kalbim yaşadığı hiçbir şeyi kabullenemiyordu. Aklımsa nereye gitti bilmiyordum. Duştan sonra Burçak'ın bütün konuşma çabalarını reddedip pijamalarımı giyerek yattım. Gölge'yi kucağıma çekip sıkıca sarıldım. Mantıklı düşünme yetimi kaybetmişim sanki. Aklım almıyordu.

Cihangir... Benim sevdiğim adam...

O böyle bir insan değildi. Önce beni öpüp sonra kafası karışıp başka bir kadını öpemezdi ama bütün kapılar kapalıydı işte. Ben ona inanmak istiyordum ama Ezel'in söyledikleri sürekli ok gibi kalbime saplanıyordu. Sonra Cihangir'in acı çeken bakışları geliyordu gözümün önüne... Allah'ım sen bana çıkar yol göster. Ben fazlasıyla tıkanmış dım artık. Aklım onda düşünürken gözlerim ne ara kapandı onu bile hatırlamıyordum.

Gözlerimi açtığımda çoktan sabah olmuştu, keyifle gerinerek yataktan çıktım. Her zamanki gibi üzerimi değiştirip mutfaktan bir elma aldım. Merdivenleri inerek Cihangir'in kapısını tıkladım. Açan olmayınca onun gittiğini düşünerek üzüldüm biraz. Onu görmeden işe gitmek beni mutlu etmiyordu. Apartmandan çıktığımda arabama binmek yerine yürümeyi seçtim nedense. Yola çıktığımda bir anda Cihangir önümde beliriverdi. Şaşkınlığıma engel olamasam da yine de gülümseyerek sarıldım ona.

"Cihan beni mi bekliyordun?"

Cevap vermiyor oluşu dikkatimi çekse de gülümsemesi bu durumun üzerinde durmama engel oluyordu. Arkasına sakladığı bir adet kırmızı gülü bana uzatınca gülümsemem biraz daha büyüdü yüzümde.

Elime aldığım gülü başımı eğerek kokladım. Nasıl da güzel kokuyordu... Fakat dikkatsizliğimden olsa gerek parmağıma batan dikeniyile inledim. Parmağımdan sızan kanla yüzüm buruşurken başımı kaldırdım. Az önce yanı başımda duran Cihangir'i göremediğimde etrafıma bakınmaya başladım. Yolun biraz ilerisinde karşıda bana gülümserken ne ara oraya gittiğini düşünüyordum.

"Cihangir neden gittin oraya?"

Ben sorumun cevabını beklerken bir anda yanımda beliren Mahir'le şaşkınlıkla ona döndüm. Gülümseyerek elimi kavradı.

"Üzülme İnci. Her canın tek bir sahibi var. O ne istiyorsa öyle olur."

Boş gözlerle Mahir'e bakarken mırıldandım. "Neden üzüleyim ki? Anlamadım bir şey."

Mahir'in sert bakışları bizden uzak bir noktaya odaklanırken ben de istemsiz başımı o yöne çevirdim. O an gördüklerim nefesimin kesilmesine sebep oldu. Cihangir'e doğru gelen bir araba tam onun önünde durduğunda içinden çıkan üç adam ona kurşun yağdırmaya başladı. Elimdeki gül hızla yere düşerken görüş açım bulanıklaşmaya başladı.

"Cihangir! Hayır!"

Çığlıklarımınla ona doğru koşmak isterken belimden tutan kollarla çırpınmaya başladım. Cihangir dizlerinin üzerine çöktüğünde acıyla bağırıyordum.

"Bırak beni! Yalvarırım bırak. Cihangir! Allah'ım sen koru onu. Cihan!.."

Nefes nefese yataktan doğrulurken kuruyan boğazıma inat zorla yutkundum. Saç diplerime kadar su içinde kalmıştım. Kapımın bir anda açılmasıyla Burçak içeri girdi.

"İnci, canım iyi misin? Çok kötü bağırdın. Kâbus mu gördün?"

Boş gözlerle Burçak'a bakarken onun dediklerini duymuyordum bile. Aklımdaki tek şey Cihangir'di. Apar topar yataktan çıktım.

"İnci ne oluyor, kendinde misin sen?"

Burçak'ın tedirgin çıkan sesi vahametimin kanıtı gibiydi. "Benim Cihangir'i görmem gerekiyor."

Odadan çıkarken daha çok kendi kendime mırıldanıyordum sanki. Dış kapıyı açmadan Burçak önüme geçti. "Kızım delirdin mi sen? Saat üç buçuk. Sabah görürsün."

Onu kenara çekiştirirken inledim. "Burçak çekil lütfen."

Nefesim hâlâ düzene girmemişti. Burçak hâlîme üzölmüş olmalı ki kenara çekildi, hemen ayağıma giydiğim ayakkabılarla aşığı indim. Kapıyı öyle bir çalıyordum ki açılmama ihtimali beni çıldırtacak gibiydi. Allah'tan çok da uzun sürmedi. Açılan kapıyla Cihangir'in şaşkın bakışlarını yakalarken hızla ona yaklaşıarak ellerimi göğsünde gezdirmeye başladım.

"Cihangir, iyisin değıl mi?"

Ne olduğunu anlayamayan Cihangir, ben üzerinde tehlikeli madde varmış ve polis aramasındaymış gibi kontrol ederken oldukça şaşkıındı. "İnci ne yapıyorsun?"

Dediklerini umursamadan hâlâ rüyamın etkisiyle mırıldandım. "Yaralanmadın değıl mi? Bir şeyin yok."

Ne zaman arkamdan çıktığını bilmediğim Burçak araya girdi. "Sanırım kâbus gördü."

Ellerim göğsünde duraksadığımda Cihangir'le göz göze geldik. Buğulanan gözlerim her şeyi özetliyordu. Beni kendine çekerek göğsüne bastırdı. "İyiyim güzelim, korkma, bak hiçbir şeyim yok."

Ellerim göğsünde biraz daha sokuldum sıcaklığına. Gözyaşlarım akmaya başlamıştı bile. "Çok şükür."

Sanırım bütün apartmanı ayağı kaldırmış olacağım ki Giray'ın sesi duyuldu. "Gece gece operasyon mu var, bu ne arkadaş ya?"

Cihangir beni kendinden azıcık olsun uzaklaştırmadı. "Burçak şunu al, siz gidin. Ben ilgilenirim İnci'yle."

Burçak arkasını dönerek merdivenleri tırmanmaya başladı. "Gel koca adam, yatalım hadi."

Giray'ın keyifli ama uyku mahmuru sesi gelirken Cihangir beni içeri çekiyordu.

"Beraber mi? Allah'ım rüya mı görüyorum?"

Kapı kapanmadan Giray'dan bir inleme duydum. Sanırım Burçak, Giray'ı uyandırıyordu.

Kapanan kapıyla Cihangir beni salona götürürken hâlâ kolunun altındaydım. Artık onu da ne kadar tedirgin ettiysem elindeki varlığının farkına bile varmadığım silahı kenara bıraktı.

“Güzelim sen otur şuraya. Ben sana su getireyim.”

O mutfağa giderken koltuğa oturdum. Kısa sürede getirdiği suyu alıp içtim. O da yanıma otururken bardağı alarak ortadaki sehpaye bıraktı.

“Ne oldu İnci, kâbus mu gördün?”

Rüyam aklıma gelirken tekrar gözyaşlarım akmaya başladı. “Rüyamda sen... Sana ateş ediyorlardı ve...”

Hıçkırıklarımın arasında konuşmaya çalışırken Cihangir sarılarak beni göğsüne hapsetti. “Ağlama yavrum, sadece kötü bir rüya.”

Koynunda içimi çekerken mırıldandım. “Ama gerçek gibiydi.”

Saçlarımı şefkatle okşarken başıma öpücük kondurdu. “Bak ben iyiyim üzülme artık.”

Bir süre göğsünde sadece kalp atışlarını dinledim. Her nefes alışında, göğsü her inip kalktığında şükrediyordum. Ne yaşarsak yaşayalım şu an ona âşıktım ve onun zarar görmesi beni mahvederdi. Biraz sakinleşince geri çekildim. “Ben, artık eve gideyim.”

Eli çeneme gittiğinde başımı kaldırıp gözlerime baktı. Odanın ışığını yakmadığı için loş bir ortam vardı. Olduğundan daha koyu görünen ela gözleri, bir girdap gibi beni kendine çekiyordu.

“Gitme İnci.”

Fısıltılı, boğuk sesi içimi eritse de çenemi elinden kurtardım. “Kalmak istemiyorum.”

Başını iki yana sallarken sıkıntılı bir nefes verdi. “Bak bana İnci gözlerime bak.” Göz göze geldiğimizde fısıldadı. “Sence ben onursuz bir adam mıyım?”

Sorduğu soruyla afillerken bunun cevabını kesinlikle biliyordum. Cihangir ne olursa olsun iyi bir asker ve onurlu bir adamdı. “Hayır. Ben hiç böyle düşünmedim.”

Kırık bakışlarıyla boynunu yana yatırdı. “O zaman bana neden inanmıyorsun İnci? Ben sana evlilik teklifi ederken şerefim üzerine söz vermedim mi? Ne oldu yani, bir gün içinde kendimi kaybedip bir anlık gafletle başka bir kızı mı öptüm? Bu mu? Bu olabilir mi İnci?”

Zorla yutkunurken kuruyan dudaklarımı ıslattım. “Ben neye inanağımı bilmiyorum. Hadi Ezel yalan söyledi diyelim, peki ya o fotoğraflar ne olacak?”

Eliyle yüzüme gelen saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sanki her hareketiyle beni hipnotize ediyordu. “Fotoğraflar aldatıcı

olabilir İnci. Ben senden başkasına dokunmadım. Bu adam sadece senin dudaklarında mühürlü kaldı. Sadece bir kere dinle beni.”

O kadar güzel konuşuyordu ki göğüs kafesimde ona inanmak için çıldıran bir kalbim vardı. “Pekâlâ, nasıl oldu anlat.”

Rahatlamış olacak ki ciğerlerine doldurduğu genişçe havayı geri bıraktı. “Aslında her şey Ezel’in dediği gibi oldu başta.” Suratım anında düşerken kaşlarını çattı. “Hemen asma o güzel suratını.”

Omuz silktim. “İyi, tamam devam et.”

“Sonra bana beni unutamadığını falan söyledi. Ben de güldüm. Çünkü inandırıcı gelmedi söyledikleri. Onu çoktan unuttuğumu ve hayatımda istemediğimi söyledim ama o inatla bana yaklaştı. Elini yüzüme koyunca çekmek için elini tuttum. O sırada bana doğru öpmek için yaklaştı. İlk anda boşluğuma geldi ama dudaklarıma dokunmadan geri çekildim. Hepsi bu. Ne o beni ne de ben onu öpmedim İnci. İnan bana.”

“Ama fotoğraf...”

Hızla sözümü kesti. “Fotoğrafta sen öpen bir adam görüyor musun? Ben göremiyorum. Dikkat ettiysen ellerimiz görüntüyü kapatıyor. Tam ben geri çekilmeden hemen önce çekilmiş. Profesyonel biri yapmış olabilir ancak. Bu tasarlanmış İnci ve korkarım ki bunun içinde Ezel de var.”

Aslında net bir öpüşme sahnesi yoktu. Elleri kapatıyordu ama o yakınlık da onu gösteriyordu. Şaşkınlıkla onu dinlerken haklı olmasını istiyordum. Hatta bunu tüm kalbimle istiyordum.

“Ama kim, niye böyle bir şey yapsın?”

Sanki Cihangir’e değil de kendime sormuştum ve cevap o kadar korkutucu geliyordu ki daldığım yerden çıkamadım. “Aslında fazla seçenek yok ama ben yine de her kimse bulacağım ve bu karşılıksız kalmayacak.”

Üzgünce dudak büktüm. “Ben anlamıyorum. Başkası yapsa bile Ezel bu duruma nasıl ortak olur?”

Eli yanağıma giderken narin bir şekilde okşadı. “Bana izin ver İnci’m. En kısa sürede bütün gerçeği ortaya döneceğim. Hepsini kanıtlayacağım sana. Senden tek isteğim benden uzaklaşma.”

Gerçeğin açığa çıkmasını ben de istiyordum. Sevdiğim adama inanmak istiyordum ama bu şekilde şüphede kalmıştım ve kalbim inansa da aklımın netliğe ihtiyacı vardı.

“Tamam, bekleyeceğim.” Beni öpmek için yanağıma doğru eğilince kendimi geri çektim. “Ben artık gitsem iyi olacak.”

Bozuntuya vermeden geri çekildi. “Burçak çoktan uyumuştur. Burada uyu, sabah çıkarsın eve.”

Tüm ısrarına inat reddettim. “Gerek yok.”

Ayağa kalktığımda pes ettiğini düşünsem de yanıldığımı anladım. “Burada yat. Bir yastıkla battaniye getiririm olmaz mı? Merak etme dokunmayacağım sana.”

“Cihangir, ben...”

Parmaklarını dudaklarıma kapatmasıyla susmak zorunda kaldım. “Bir şey söylemene gerek yok. Ben anladım anlayacağımı.”

Eli dudaklarımdan uzaklaşırken imalı bir bakış attım. “Dokundun.”

Gözlerini devirerek ellerini semaya kaldırdı. “Allah’ım sen sabır ver.”

Ben tekrar konuşmadan odaya gitti. Elinde iki yastık ve battaniyelerle geri geldi. Yanıma yaklaşarak çarşaf, yastık ve battaniyeyi koltuğa bıraktı. Elindekiler dikkatimi çekerken ne yapacağımı merak ediyordum.

“Diğerleri ne için?”

Karşıdaki koltuğu gösterdi. “Ben de burada yatacağım. Bu kadına bir şey demeysin herhâlde.”

Sitem eden sözleriyle mırıldandım. “Yatağında rahat ederdin.”

Bana yandan bir bakış atıp karşıya geçti. “Sen koltukta yatarken içim rahat etmez.”

Sessiz kalmamla kendi yerini hazırlamaya başladı. Özenle seriyordu çarşafı. Kenarlarını dikkatlice büküyordu. Allah’ım, bu adam nasıl bu kadar düzenliydi? Önce yastığı koydu ortalı bir şekilde sonra da battaniyeyi katlayarak özenle çarşafın üzerine kapattı. Adam hem pratik hem de özenliydi. Ben olsam kabalama atardım hepsini. Zaten şimdi yatacaktı neden battaniyeyi o kadar özenle sermişti ki? Bu da yetmez gibi o kadar yakışıklı duruyordu ki anlatamam. Çikolata reklamındaki adam gelmiş, karşımda yatacak yer hazırlıyordu kendine. Hayranlıkla izliyordum onu. Camdan vuran loş ışığa alışan gözlerim rahatlıkla görüyordu onu. Bir sapık gibi izliyordum adamı. Ne yapayım, o da dikkat çekiyordu işte.

“Bakma öyle.”

Sesiyle irkilirken kendime geldim. “Ne?”

"Yurtlardan ve askeriyeden kalma. Her zaman kendimiz düzeltirdik yatağımızı. Benim öyle senin gibi arkamdan toplayanım olmadı."

Çok zeki bir adamdı. Görüyor, duyuyor ama görünmez oluyordu. Suratım asılırken çarşafı elime aldım. Bana laf sokmasa olmazdı zaten.

"Bunda bir şey yok ki, ben de halledebilirim. Benim yatağımı şimdi kim düzeltiyor acaba?"

Hafif tebessümle kendi yatağına oturdu. "Göster marifetlerini o zaman."

Gözlerimi kısarak ona bir bakış atıp önüme döndüm. Çarşafın iki ucundan tutarak sermeye başladım. Döndüm, dolaştım, büküm, katladım üstüne de yastığımı koydum. En sonunda da battaniyeyi açarak genişgüzel attım üstüne. Açıklamamı da yaptım. "Nasıl olsa yatacağız, değil mi?"

Ona döndüğümde yüzündeki eşsiz gülümsemeyle beni izliyordu. Kendi yerine yatarken mırıldandı.

"Yani... Evet... İdare eder."

Resmen benimle alay ediyordu. Sinirle homurdanarak yerime yatırdım. "Beğenmeyen evlenmez yüzbaşı. Kimseyi zorlamıyoruz."

Sırt üstü uzanmış, elleri başının altında tavanı izliyordu. "Sen benimle evlen, o yatakta beraber yatalım da tek derdimiz düzeltmesi olsun. Ben onu da yaparım."

Yanaklarım istemsizce yanmaya başlarken içime kaçan sesimle fısıldadım. "İyi geceler o zaman."

Gerçekten harika bir cevaptı. İyi geceler o zaman ne ya? Neyin cevabı bu?

Bana doğru dönerek elini yastığın altına koydu. "İyi geceler İnci'm."

Onu taklit ederek ondan tarafa döndüm. Birbirimizi sessizce izlerken nefes alışlarımız duyuluyordu sadece. Onun sağ salım karşısında olması rahat uyumama sebep olurken huzurla kapanan gözlerimle derin bir uykuya daldım. Tek isteğim aynı kâbusu tekrar görmemektir.

Sabah yanağıma değen sıcacık parmaklarla gözlerimi araladım. Cihangir başucuma oturmuş yanağımla okşuyordu.

"Cihan."

Uyku mahmuru hâlim onu gülümsetirken âdeta gözlerinin içi gülüyordu. “Ben gidiyorum güzelim. Sen uyu biraz daha.”

Gözlerim iyice açılırken doğruldum. “Cihan bugün gitmesen mi acaba?” Hâlâ gördüğüm rüyanın gerçek olmasından korkuyordum ama onu evde ne kadar saklayabilirdim ki?

“Olmaz bir tanem, işlerim ve kanıtlamam gereken şeyler var.”

Biliyordum bana gerçekleri kanıtlamak için uğraşacaktı. İnşallah bunu başarırdı çünkü daha sakın kafayla haklı olduğunu düşünsem de başka bir kızı öpme ihtimali bile beni deli ediyordu.

“Tamam ama çok dikkatli ol.”

“Olurum göz bebeğim, merak etme.”

Ayağa kalkıp giderken yüzümdeki sersem gülümseme bana söylediği kelimedenden kaynaklanıyordu. Göz bebeğim... Allah’ım ne kadar da aptal âşık oldum ben böyle. Başımı geri yastığa bırakırken biraz daha uyumaya karar verdim. Saat erkendi ve ben gece uykusuz kalmıştım.

Klinikte geçen saatlerin ardından öğlen olmuştu bile. Hâlâ Cihangir’in beni aramaması canımı sıkırsa da sabırla bekliyordum. Bir yandan da rüyamı düşünüyordum. Bir rüyadan bile bu kadar etkilendiysem gerçeğini hayal bile edemiyordum.

Telefonumun çalmasıyla zaten gözümün önünden ayırmıyor oluşumdan sebep hemen açtım. Sonuçta saatlerdir beklediğim telefon gelmişti.

“İnci karargâha gelir misin?”

Cihangir’in sorusu, beni heyecanlandırırken meraklandım. “Neden ki?”

“Gelince konuşuruz.”

“Tamam, çıkıyorum şimdi.”

Telefonu kapatmamla hemen çıktım klinikten. Bir süre sonra soluğu karargâhta aldığımda geleceğimi bildikleri için kolayca içeri girdim. Binanın girişinde beni bekleyen Cihangir’e çoktan haber gitmiş olmalıydı.

“Hoş geldin.”

Tok sesine yansıyan ciddiyet beni şaşırtmıyordu artık. İş ortamında daha da ciddi ve sert oluyordu.

“Hoş buldum.”

Beni yönlendirmesiyle odasına gitmeyi beklerken alt kata indik.

“Nereye gidiyoruz?”

Bana kısa bir bakış atarak yürümeye devam etti. Bu arada söylemiş miydim? Bu adama forma çok yakışıyor, çok daha yakışıklı bir hâl alıyordu. Kumral saçları, ela gözleri, yeşil kamuflajı, siyah botları, heybetli yürüyüşü, duruşu, uzun boyu her türlü ona hayran kalma-
ma sebep oluyordu.

“Beni kesmeyi bırak da yürü hadi.” Cihangir’in sözleri beni kendime getirirken ilerlemediğimi fark ettim. Adam birkaç adım atmış bana bakıyordu. Apar topar yürürken kuyruğu dik tutma peşindeydim.

“Ne? Ne kesmesi? Hiç de bile. Yok daha neler!”

Cihangir başını iki yana sallarken bir kapının önünde durdu. “Birazdan gerçek neyse beraber dinleyeceğiz İnci ve sen bana inanmadığın için pişman olacaksın.”

Buruk bir tebessüm sundum. “Pişman olmak istiyorum.”

Tüm sert tavrı kaybolurken bakışları sıcacık oldu. Sevgiyle bakıyordu gözlerime ama biliyordum ki kırgınlık da vardı.

“Pekâlâ.”

Kapıyı açarak içeri girmem için kenara çekildi. İçeride beni teknik bir oda karşıladı. İlk gözüme çarpan bilgisayarlar olurken başımı yana çevirmemle cam bölme çok daha dikkat çekici duruyordu. O tarafa merakla ilerlediğimizde cam bölmenin karşı tarafının bir sorgu odası olduğu çok açıktı. En önemlisi de karşımdaki masada oturan kişi Ezel’di.

“Kızı sorguya mı aldın?”

Umursamazca omuz silkti. “Bunu hak etti.”

Kapı açılınca içeriye Giray girdi. “Komutanım her şey hazır. Başlayalım mı?”

Cihangir’in keskin bakışları Giray’ı bulurken kendinden emindi. “Başlayın.”

Giray çıkmakta tereddüt ederken. Daha uysal bir ses kullandı. “Ağabey, Akın girmese mi sorguya?”

“Seni tanıyor Giray. Dediğimi yap.”

“Emredersiniz komutanım.”

Giray çıktıktan kısa süre sonra Akın sorgu odasına girerken Giray da tekrar yanımıza geldi.

“Ezel Gümüş. Yirmi sekiz yaşındasın. Bir yıldır süren bir ilişkin var. Kendine yeni bir restoran açmışsın. Bayağı da borca girmişsin. Altından kalkabilir misin merak ediyorum. Ama asıl merak ettiğim Antalya’da işinin başında sevgilinin yanında olman gerekirken neden burada vakit öldürdüğün.”

Akın’ın söylediklerinde tek bir yere takıldım, demek ilişkisi vardı. Yani hayatına başkası girmişti. O zaman nasıl Cihangir’e seni unutmadım diye hiçbir şey olmamış gibi gelirdi?

“Ben... Fuara geldim. Hem neden buradayım söyler misiniz? Ben bir şey yapmadım.”

Akın karşısındaki sandalyeye oturdu. “Yapmadın mı? Bize hiç öyle gelmedi. Bir subaya iftira atıp öylece gideceğini mi sandın?”

Ezel biraz telaşla itiraz etti. “Ne diyorsunuz siz? Ne iftirası? Hem Cihangir nerede? Onunla görüşmek istiyorum.”

Akın alaylı bir kahkaha attı. “Başka bir isteğiniz var mı küçük hanım, çay, kahve?”

“Cihangir’i çağırın, ben bir şey yapmadım.”

Akın elini sert bir şekilde masaya vurunca Ezel yerinden sıçarken ben bile tırstım. “Kızım sen oyun yeri mi sandın burayı? Koskoca yüzbaşı seninle mi uğraşacak? Elde bir tek ben varım. Ayrıca adam senden şikâyetçi. Hakkında iftira atmışsın.”

Etekleri iyice tutuştuğunda masadaki eli sürekli hareket hâlindeydi. “Ben... Yapmadım. O mu şikâyetçi oldu?”

Akın son darbesini de indirdi. “O tabii, ne sandın? Yaptıklarına göz mü yumacaktı?” Bakışlarım Cihangir’i bulurken gayet ciddi bir şekilde sorguyu izliyordu. Ben ise ilk defa böyle bir ortamda bulunuyor oluşumdan biraz şaşkın bir şekilde dinliyordum konuşmaları. Ezel’in başı yere düşerken Akın devam etti. “Bana bak kızım askere iftira atmanın suç olduğunu bilecek yaştasın herhâlde. Sıyrılıp gideceğini sanıyorsan da işin zor. Karşıdaki adamdan korksan iyi olur. Sen hapse girmeden rahat edeceğini sanmıyorum. Hem de fotoğrafını çeken adamı bulmuşken.”

Bakışlarım tekrar Cihangir’i bulunca sanki Ezel bizi duyabilirmiş gibi kısık sesle konuştum. “Buldunuz mu?”

Bana dönerken başını aşağı yukarı salladı. Yüzü hâlâ ciddiyetini koruyordu.

“Ben o adamı tanımıyorum.”

Akın ayağa kalkarak Ezel'in arkasına geçti. Biraz eğilerek kulağına yaklaştı. Şu an Akın'dan ben bile korkuyordum.

"O seni tanıyor ama. Her şeyi itiraf etti ve senin adını verdi bize."

Sandalyede âdeta yok olan Ezel korkuyla ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Başını kaldırarak cam bölmeye baktı. "Ben mecbur kaldım. Bu benim planım değildi."

Ezel'in söyledikleriyle Akın cam bölmeye bir bakış atarken dudaklarının bir kenarı kıvrıldı. Ne yalan söyleyeyim yetenekli adamdı. Kendini toparlayarak masanın kenarına oturdu.

"Oraları geç. Bunları zaten biliyorum. Bana kimin yaptırdığını söyle ve karşılığında ne istediğini."

Korkuyla Akın'a bakan Ezel'in sesi şimdi daha kısık çıkıyordu. "O zaman beni bırakacak mısınız?"

Yüzünü göremediğim adam rahat bir tavra sahipti. "Karşılıksız bir şey yapmıyorsun anlaşılan. Sen anlat, bakarız."

"Benim bir suçum yok. Bir gün o adam geldi restorana. Beni deli gibi araştırmış. Tehdit etti. Sonra bir sürü borcun var bir kalemde hepsini silerim ya da batarsın dedi. Mecbur kaldım. İnci'ye kafayı takmış. Onu istiyor."

Ağzım açık Ezel'i dinlediğimde Cihangir'le göz göze geldik. Eli yumruk olmuş bedeni oldukça gergin duruyordu. Akın'ın sesi tekrar onlara odaklanmamıza sebep oldu.

"Kim?"

Ezel korkuyor olacak ki hemen cevapladı. "Tuna Şahin. İnci'nin nişanlısı olduğunu ve Cihangir'in onu elinden aldığını söyledi. Bütün planı o yaptı. Yemek festivali bahanesiyle geldim buraya. Her şey oyundu. İnci'den haberim yokmuş gibi davranmam, Cihangir'in evine gitmem, ona mesaj atıp davet etmem... Sonra şans bizden yana gitti ve Cihangir benimle konuşmak için geri döndü. Böylece plan devreye girdi. Gerçi Cihangir'in beni reddetmesiyle tam istenilen gibi olmadı ama İnci o kadar saf ki iki fotoğrafa kandı. Cihangir'in beni öptüğünü düşündü. Tabii benim sözlerim de yanına eklenince bana inanmak zorunda kaldı."

Dalgın bir şekilde Ezel'i dinlerken Tuna'ya bir kez daha içimden saymakla meşguldüm. Ben şimdi Cihangir'e ne diyecektim? Bu adam benim hayatımı zehretmekten ne zaman vazgeçecekti?

“Madem bu şekilde tehdit edildin neden Cihangir’e her şeyi anlatmadın? O sana yardımcı olurdu.”

Ezel gerçekten üzgün duruyordu. “İlk başta korktum. Sonra da... Kışkandım işte. Eski günlerimiz aklıma geldi. Yıllar Cihangir’e hiçbir şey kaybettirmemiş. Aksine kazandırdıkları daha fazla. Onu hâlâ unutamadım ama o beni çoktan unutmuş. Bir başka bakıyor o kadına.”

Cihangir’le kesişen bakışlarımız aşkın bizdeki yansımasıydı. Ben onun elalarına hayrandım o da benim mavilerime. Biz birbirimize aşkla bakıyorduk ama aşkı bilmeyen birinin bunu anlaması çok zordu.

“Kızım senin sevgilin yok mu? Çivisi çıktı bu ilişkilerin anasını satayım. Git sevgilini kıskan ya da ne hâlin varsa gör.”

Cihangir masanın üzerindeki telefonu kulağına götürdü. Sorgu odasındaki telefon çalarken Akın bize bir bakış atıp telefona yöneldi.

“Biraz korkut sonra da yolla ilk uçakla gitsin buradan. Tuna’yla ilgili de tehdit edildiğine dair şikâyetle bulunsun.”

“Emredersiniz komutanım.”

Akın telefonu kapatınca Cihangir bana döndü. “Gidebiliriz artık.”

Mahcup hâlde Cihangir’e bakarken aramızdaki mesafeyi kapattım. “Cihan ben üzgünüm.”

Benim kırık çıkan sesime karşı onunki sertti. “Ben de İnci... Hem de fazlasıyla.”

İç çektim. “Ben... hepsi için özür dilerim.”

Başım önde cevabını beklerken beni kendine çekerek sarıldı. “Ben de özür dilerim. Aptallık edip tekrar Ezel’in yanına gittiğim için.”

Kollarımı boynuna dolayarak biraz daha çektim onu kendime. İkimizin de hataları olmuştu ama ikimiz de sevdiğimiz için yanlışla düşmüştük. Belki de bu hatalardan en büyüğü bana aitti. Cihangir her koşulda bana inanırken benim de ona inanmam gerekirdi ama kıskanmıştım işte. İnsan âşık olunca mantıklı düşünemiyordu bazen. Biraz geri çekilerek Cihangir’in yanağına sıcak bir buse bıraktım.

“Seni seviyorum yüzbaşı.”

Aynı şekilde yanağıma öpüp kulağıma fısıldadı. “Bu kadarla elimden kurtulamazsın İnci.”

Gözlerim büyürken yanaklarım yine kızarmaya başlamıştı bile. Giray’ın sesi de eklenince domatese dönmüş olabilirdim. “Bölmek istemem ama ben hâlâ odadayım.”

Başımı yine Cihangir'in göğsüne saklarken saçlarıma konan öpücük içimi ısıttı. "Defol git o zaman Giray."

Cihangir'in sesiyle panikle geri çekildim. "Cihangir, ne diyorsun Allah aşkına?"

Giray bizi duymuyor gibi tekrar araya girdi. "Ağabey o değil de Tuna ne olacak?"

Duyduğu isim Cihangir'in gerilmesine sebep olurken yumruğunu sıktı. Buz gibi sesi beni bile korkuttu. "Onun icabına ben bakacağım."

Bir insan birini seviyorsa pişmanlığa yer vermemeli. Kolay vazgeçmemeli sevdiğinden. Hayat kısa. Kim için uzak duracaksın sevdiğinden? Marifet sevdiğini affedebilmek değil mi? Herkes korkar, herkes kaçar ama bence asıl maharet sevgine sahip çıkabilmek, ucunda gerçekten büyük bir sebep yoksa affedebilmek.

Her şeyi boş verin de biz en çok dinlememekten kaybediyoruz aslında. Herkes konuşuyor ama kimse kimseyi dinlemiyor. Bir duysak birbirimizi... Bakın nasıl da güzel olacak her şey.

"Cihangir ben hiç sormadım ama Ezel seni neden bıraktı? Yani neden ayrıldınız?"

Beni biraz daha belimden çekerek göğsüne yasladı. Karargâhtan birlikte çıkmış, dışarıda güzel bir yemek yemiştik. Cihangir'in evine gelmiş koltukta oturuyorduk. O sırtını koltuğa yaslamış ayaklarını da orta sehpaye uzatmıştı, ben de sırtımı göğsüne yasladım. Karnımın üzerine düşen eli, elimin üzerini hafif bir şekilde okşuyordu. Başıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Üniversite bitene kadar her şey yolundaydı ama okul bitince bütün büyü bozuldu. İlk görev yerim Doğu'ya çıktı. Onun hayaliyse Antalya'da restoran açmaktı. Ondan beni beklemesini istedim ama yarını belli olmayan bir adamı bekleyemem dedi. Sonra da herkes kendi hayalinin peşine gitti."

Şaşkınca başımı ona çevirmeye çalıştım. "Ama senin asker olduğunu biliyordu."

Zoraki bir gülümseme geldi kulağıma. "Okurken her şey tozpembeydi. İkimiz de Ankara'daydık. Gerçeklerle yüzleşmek zor oldu onun için. Biz birbirimizi seviyorduk yani ben seviyormuşum ama eksik

olan bir şeyler de varmış. Benim sende tattığım şeyler. Aşk gibi... Fakat o zaman bunu bilmiyordum.”

Üzgünce dudak büktüm. Yüzümü göremese de istemsiz gelişmişti. “Çok mu seviyordun onu?”

Başıma bir öpücük daha kondu hemen. Sanki kırılmamdan korkar gibi. Kışkandığımı sezmişti belki de. Ne bileyim onun başkasını geçmişte sevmesi bile kulağıma kötü bir melodi gibi geliyordu.

“Benim kimsem yoktu İnci. Onu kendime aile yaptım.” Aile dediğinde yerimde kıpırdanınca göğsüne bastırdı. “Yanlış anlama, yalnızdım. Daha çok gençtim. Buna ihtiyacım vardı. O yüzden beni bırakması bu kadar zor geldi. İnsanlara karşı güvensizleştirdi. Ama bu aşk değildi. Sadece masum bir sevgi, ailenden birine hissettiğin sevgi kadar. Çünkü artık aşkı biliyorum. Şimdi hissettiklerimle o zamanki çok farklı.”

Heyecanımı gizlemeye çalışırken normal şekilde sormaya çalıştım. “Şimdi nasıl hissediyorsun?”

Derin bir nefes almasıyla göğsü şişerken sırtıma tatlı bir baskı yapıyordu. Bıraktığı nefesle huysuz sesi kulağıma çalındı. “Yine sorguya çektin beni.”

Ona doğru hafifçe dönerek çenemi göğsüne yasladım. “Ya... Cihan bu son, lütfen.”

Gülümseyerek alnıma küçük bir öpücük bıraktı.

“Tamam...” Kısa bir süre düşünüp gözlerini gözlerime sabitledi. “Sen benim için vatan gibisin İnci. Artık biliyorum ki başka yerde mülteciden fazlası olamam. Sende ise kendi toprağımdayım, özgürüm, kendim gibiyim. Sonra... mutluyum, huzurluyum. En önemlisi de âşık bir adamım. Seninleyken kalbim daha hızlı atıyor. Seni kaybetmekten çok korkuyorum mesela. Ben hiçbir şeyi olmayan adam... Şimdi dünyalar güzeli bir sarışına sahibim.” Alnıma yeniden bir öpücük bırakıp gülümsedi. “Doğal olarak hayat kolay geçmiyor benim için. Aklım hep sende. Sanırım aşk duygu karmaşası. Her duyguyu aynı anda yaşamak.”

Cihangir’in kurduğu her cümle kalbime dokunuyor, oradan gözlerime, gözlerimden ise onun kalbine ulaşıyordu. Aşk böyle bir etkileşimdi belki de. Bir adamın kalbi diline dökülüyor, bir kadının kalbinde hayat bulup gözlerine yerleşiyordu. O adam ise o gözlerde bulduğuna tutunup yeniden kalbiyle dili arasına nağmeler diziyor-

du. En çok hoşuma giden de o ela gözlerde kendimi görmektir. Ben en çok onun gözlerine yakışıyordum.

"Biliyor musun, iyi ki Ezel senden ayrılmış. Yoksa ben ne yapardım?"

Yüzündeki eşsiz gülümsemeyle burnuma bir öpücük bıraktı. "Hiçbir şey tesadüf değil İnci. Sen benim kaderimsin ve ben bunun için şükrediyorum her seferinde."

İç çekmeden edemedim. "Ben de... Ben de şükrediyorum."

Eliyle saçlarımı okşamaya başladı. Kedi gibi tekrar başımı göğsüne yaslarken bir tek mırlamalarım eksikti.

5. BÖLÜM

BEKLEMEK DE YAKAR

Aradan geçen bir haftayla her şey tekrar normale döndü. Cihangir'le aramız düzelmişti, keyfimiz yerindeydi. Yine mutluyduk çok şükür. Mutlu ve sevgi dolu. Her geçen gün artan sevgimiz biraz daha bağliyordu bizi birbirimize. Klinikte keyifle çalışıyordum. Furkan bana çok yardımcı oluyordu. Alışmıştık da birbirimize. Karısıyla da tanışmıştık. Çok tatlı bir kadındı. Tabii Cihangir de Furkan'la tanışmıştı. Başta her zamanki gibi pek sıcak davranmasa da evli olması biraz yatıştırmıştı onu ama bu yetmemişti tabii. Adamın hayatında gelmiş geçmiş ne varsa hepsini araştırmıştı. Bu kadar kontrolcü olması bazen beni kızdırsa da onu anlıyordum. O hainlerin bana ulaşmaya çalışmasından korkuyordu. Her ihtimali düşünüp tedbir alıyordu. Yine de beni sıkırmıyor, gideceğim yere karışmıyordu.

Masamda oturmuş bilgisayarla uğraşırken Furkan da Paşa'yla oynuyordu. Yusuf ise arkada yine ders çalışmakla meşguldü. Çalan telefonumla bakışlarımı bilgisayardan alırken Kerem'in aradığını gördüm. Heyecanla telefonu kavrayıp vakit kaybetmeden açtım.

"Kerem."

"Abla nasılsın?"

"İyiyim ablacığım sen?"

"Ben de iyiyim. Okulla cebelleşiyorum işte."

"Hım... Finaller nasıldı?"

Sıkıntılı nefesi kulağıma çalındı. "Ömrümü yedi."

Dayanamayıp kıkırdadım. "Tatilde yanıma gelsene çok özledim seni."

Keyifle başlayan cümlesi aynı şekilde devam etmedi. "Valla çok isterim ama babam sıkıntı."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. "Haklısın."

"Ee enişte ne yapıyor? En son konuştuğumuzda sana evlenme teklifi edecekti."

Şaşkınlıkla dikkat kesildim. Bunu bilmesini beklemiyordum. "Sen biliyor muydun? Dur bir dakika, siz konuşuyor musunuz?"

Kerem'in gülüşü beni de tebessüm ettirmişti. "Ablacığım eniştem diye söylemiyorum senden daha hayırlı. Arada arıyor, sohbet ediyoruz. Bana evlenme teklifi edeceğini, sevdiğin özel bir şey olup olmadığını sordu. Ben de ablam her türlü atlar fark etmez dedim."

Suratım asıldığında, sitemliydim. "Sağ ol Kerem ya iyi gömmüşsün. Tam kardeşlerden beklenen hareket."

Uzun bir kahkahanın ardından kendini toparladı. "Abla söylese ne hayır mı dedin?"

Hâlâ somurtkan sesimle cırladım. "Tabii ki de evet dedim Kerem!"

Bunu bekliyormuş gibi atıldı. "Bak ben demiştim işte."

"Uyuz uyuz konuşma. O kadar güzeldi ki sen olsan sen de evet derdin."

Eminim şu an yüzü buruşmuştu. "Ben teklifi yapan taraf olmayı düşünüyorum. Senin gibi bir fıstık bulursam tabii."

Keyfim hemen yerine gelirken yüzümde gülümseme oluştu. "Benim gibisini bulamazsın, benden bir tane."

Cevabı gecikmedi. "Enişte mi söylüyor sana bu yalanları?"

Bu çocuk sürekli bozuyordu beni. Kardeş dediğin ablasını desteklerdi. "Kerem!"

"Tamam, ablaların en güzeli kıзма. Bak sana ne diyeceğim; Tuna bu aralar çıldırmış gibi, görmen lazım."

Konudan konuya atlıyor olsa da yine dikkatimi çekmeyi başardığı için kulaklarımı dört açtım. Aklımdaki tek isim tabii ki Cihangir'di.

"Neden, ne oldu ki?"

"Neden olacak şirketle boğuşuyor. Maliyeden baskın yapmışlar. Sanırım biri şikâyetle bulunmuş. Kafasını kaldıracak hâli yok."

Gözlerim boşluğa dalıp giderken o birinin kim olduğu direkt isim olarak yankılanıyordu kulaklarımda. Acaba... Olabilir miydi?

"Ya..." Bu işin içinde Cihangir'in parmağı olduğunu düşünmek aptallıktı. Dediği gibi usulsüz bir şey yapmamıştı ama Tuna'yı bayağı sıkıntıya sokmuştu anlaşılan. Ben Kerem'le konuşmaya de-

vam ederken açılan kapıyla gelen müşteri dikkatimi çekti. "Kerem ben kapatıyorum şimdi. Sonra görüşürüz."

"Tamam abla, görüşürüz."

Ayaklanma niyetindeydim ancak Furkan benden önce ilgilenince masada duran çerçeveye baktım. Cihangir'le birlikte çektiğimiz bütün fotoğrafları çıkarttırmıştım ve bir tanesini çerçeveleterek masama koymuştum. Bu fotoğraf yılbaşı gecesinden kalmaydı. Tam dönme dolabın tepesindeyken ısrarla çektiymiştim Cihangir'e. Onun kolları arasındaydım, başım göğsünde duruyordu. Bir yandan da kameraya gülümseyip yüzüğümü göstermişim. Cihangir bir eliyle fotoğrafı çekerken diğer eliyle de beni sıkıca sarmış hâlime gülüyordu. Elim çerçeveye gittiğinde yüzümde kocaman bir tebessüm vardı.

Çok seviyordum onu ama çok da korkuyordum. Tuna yapılanı fark ettiğinde daha büyük bir planla karşımıza çıkmazdı inşallah. Cihangir kendisine yapılan şeyin altında kalmamıştı ama o dürüsttü. Devletine bağlı, yasalara uyan bir askerdi. Asker olmak zaten bunu gerektirirdi. Karşısındaki adamsa hile ve hurdadan haberdar, parasıyla herkesi satın alabileceğini düşünen biriydi ve bu durum benim endişe etmeme sebep oluyordu. Tek istediğim Cihangir'le huzurlu bir şekilde yaşamaktı. Hatta artık yuvamızı kurmak ve mutlu olmak istiyordum.

Ani bir kararla ayaklanırken üzerime kabanımı geçirdim. Hep sevdiğim adam bana gelecek değildi ya belki de arada ben ona gitmeliydim.

Karargâha geldiğimde arabamı dışarıdaki alana park ettim. Öyle yabancı arabaları almıyorlardı ne yazık ki içeriye. Başıma beremi geçirip kabanımın önünü kapattım. Bahçeye adımlarken bir yandan da saçlarımı düzeltmeye çalışıyordum. İçeri gireceğim zaman Mahir'i görünce duraksadım. Bakışları beni bulurken suratı ifadesizdi.

"Nasılsın?"

Yanımdan geçip gideceği sırada sesimle duraksarken surat ifadesi değişmese de karşılık verdi. "İyi."

Aynı şekilde bana sormayışı hâlâ kızgın olduğunu gösteriyordu. "Mahir bak, ben o gün sadece sorun çıkma..."

Elini kaldırarak hızla sözümü kesti. "Açıklama yapmana gerek yok İnci. Sevgilin seni bekliyordur."

İmalı sözleriyle başımı iki yana salladım. “Ben sana açıklama yapmıyorum. Sadece beni anlamanı istiyorum. Sen iyi bir arkadaşsın ve Cihangir de benim sevdiğim adam. Boş yere aranızın kötü olması beni üzüyor sadece.”

Karşılaştığımızdan beri kaçırdığı gözlerini gözlerime dikti. Hoş duruyordu, hele de üzerindeki formayla ayrı bir havası vardı. Lakin kalbim o kadar doluydu ki gözlerimin gördüğü kalbime işlemiyordu.

“Anlamıyor musun İnci? O seni seviyor, sen de onu... Senin de dediğin gibi ben sınırın dışındayım. Bırak öyle kalsın.”

Kırık sesi, üzgün bakışları, bir yandan da sert durmaya çalışıyor oluşu beni daha da üzüyordu. Üzgünce dudak büktüm. “Başka yolu yok mu yani? İyi arkadaş olamaz mıyız?”

Dudaklarını birbirine bastırıp serbest bıraktı. Canı sıkındı. Her hâlinden belli oluyordu. “Ben bilmiyorum... Biraz zamana ihtiyacım var.”

Buruk bir tebessüm sundum. En azından bir umut vardı. “Tamam... Nasıl istersen.”

Aynı gülüşle bana karşılık verirken hareketlendi. “Ben gideyim artık.”

Yanımdan geçip gitmesiyle bir süre arkasından baktım. Mahir bence iyi biriydi. Belki de arada ben olmasam Cihangir’le çok iyi anlaşabilirlerdi. Fakat benim yüzümden her şey mahvolmuştu. Mahir’in beni sevdiğini düşünmüyordum. Belki hoşlanıyor olabilirdi ama fazlasını düşünmüyordum işte. Bunun da bir süre sonra geçeceğine inanıyordum. Ama atladığım bir şey vardı. Mahir arkadaş olmak istese bile Cihangir çoktan gemileri yakmış görünüyordu. Hatta bırak görmeyi adını bile duymayı istediğini sanmıyordum.

Tekrar önüme döndüğümde kapıya doğru yürürken başımı kaldırıp yukarı baktım. İşte o anda Cihangir’le göz göze gelince alt dudağımı ısırdım. Yukarıda pencereden beni izliyordu ve buradan bile bakışları korkutucu görünüyordu. Başımı yere eğerek hızla binanın içine girdim. Merdivenleri apar topar çıkıp kapının önünde duraksadım. Geniş bir nefes alarak kapıyı çaldım. Kapıyı araladığımda Cihangir’i koltuğa oturmuş beni beklerken buldum. Kollarını masaya dayamış ellerini birbirine kenetlemiş öylece duruyordu.

“Hoş geldin.”

Sert sesi beni benden alırken usulca yanına ilerledim. Masayı es geçerek yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Suçlu bir çocuk gibiydim. Nefesimi teninden ayırmadan fısıldadım. “Hoş buldum.”

Başını bana doğru çevirince göz göze geldik. Gözleri beni yakıp geçerken bir süre yüzümde oyalanıp tekrar önüne döndü. “Otursana güzelim.”

Ciğerlerimdeki havayı boşaltarak söylediğini yapıp sandalyeye oturdum. Güzelim demişti ya dünyalar benim olmuştu o an. Beremi çıkartıp masaya bırakmamla dağılan saçlarımı düzeltmeye başladım. Bir yandan da ona açıklama yapmaktan alamıyordum kendimi. “Cihangir, sadece nasıl olduğunu sordum.”

Umursamaz davranmaya çalışıyordu ama bakışları buna müsaade etmiyordu. “Nasılmış, keyfi yerinde miymiş paşamızın?”

Huysuzca mızırdandım. “O kötü biri değil.”

Birleştirdiği ellerini çözüp masaya dayadıktan sonra bana doğru eğildi. Bakışları sert, sesi soğuktu. “Umurumda bile değil. Benim sevdiğim kadına asılmayacaktı ve sen bir daha onunla görüşmeyeceksin.”

Onu duymazdan gelerek sıradaki konuya geçtim. “Bugün Kerem’le konuştum.”

Arkasına yaslanırken kaşlarını yukarı kaldırıp bıraktı. “Hım...”

Duyacağı şeyi anlamış olacak ki mimiklerle anlamaya geçtik. “Tuna’nın maliyeyle başı dertteymiş.”

Yapay bir şaşkınlıkla bakıyordu. “Ya...”

Gözlerimi devirmemle dudakları kıvrıldı fakat ben onun kadar rahat değildim. “Senin parmağın var bu işte değil mi?”

Yine fazlasıyla sakindi. “Hak etmedi mi İnci? Hem vergi kaçırmak usulsüz bir davranış.”

Bu adamın rahatlığı beni bitiriyordu. Ben diken üstündeyken ona göre olağandı her şey. “İsterse bütün şirketi batsın umurumda bile değil ama senin yaptığını öğrenirse başka bir şey yapmaya kalkar diye korkuyorum.”

Yine kaşları çatılmıştı. “O it ancak havlar İnci. Ondan korkacak değilim.”

Suratım asılırken arkama yaslandım. “Of Cihangir, hiç anlamıyorsun beni.”

İkimiz de sessizliğe gömülmüş somurturken Cihangir ayaklanarak arkama geçti. Ellerini kollarıma yerleştirip çenesini omzuma yasladı. "Birlikte sinemaya gidelim mi? Değişiklik olur."

İşte bu soru her şeyi düzeltiyordu. Kendince gönlümü almaya çalışıyordu ama bilmiyordu ki benim gönlüm zaten ondaydı. "Tamam, ama benim istediğim filme gideceğiz."

Tenimi yandan da olsa yalayıp geçen nefesi ılık meltem gibiydi. "Hım... Nasıl bir film mesela?"

Dudağımın kenarını ısırp mırıldandım. "Romantik kome..."

Devam edemedi. Yanağıma sıcacık, içimi titreten, kelimeleri yutmamı sağlayan bir öpücük bıraktı. "Yapma İnci, biz yeterince romantik bir çiftiz zaten. Fazla yüklemeye gerek yok."

Kendini geriye çektiğinde ayağa kalktım. Bakışlarımda gizlenmiş parıltılar yine sevdiğim adamın derdindeydi. "Sen mi romantiksin?"

Bana yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Değil miyim?"

Gülmemek için kendimi tutmaya çalışırken omuz silktim. "Bilmem hiç fark etmedim."

Bana doğru eğilmeye başlamasıyla duraksarken yüzümdeki gülümseme dondu. Gözleri yakıcı bir ateşle gözlerimdeyken kalbim kontrolü kaybettiği an arkamdaki sandalyeye tutundum. Dudağının kenarı kıvrılmış beni bu hâle getirmekten memnundu. "Fark ettiririz biz de."

Yutkunarak yüzüme vuran nefesiyle yine soluğumu tuttum. Kalbinin göğüs kafesini dövüşüne şahit olacak yakınlıktan, zor bulduğum sesimle mırıldandım. "Bilim kurgu da olurdu aslında."

Kıvrılan dudakları daha da büyürken biraz daha eğilmesiyle gözlerimi kapattım. Beklediğim öpücük yerine ellerini saçlarımda hissedince tekrar gözlerimi açmam da geç olmadı. Cihangir keyifli bir gülüşle beni izlerken beremi almış başıma geçiriyordu.

Kızaran yanaklarımı tahmin edebiliyordum. Başıma geçirdiği beremi düzeltti. Saçlarımı da yüzümden kenara itti. Nazik tavırları canımı acıtmaktan korkar gibiydi. Elini çeneme uzatıp iki parmağıyla kavrayarak kendine çektiğinde burnumu öptü. Ona ne itirazım olabilirdi ki benim?

"Madem bilim kurgu istiyorsun ona gideriz."

Beni oyuna getirdiğini geç de olsa anladım. Fakat pek de yapacak bir şeyim yoktu. Yine de homurdanmadan edemedim. "Sen çok fena bir adamsın."

Yanağımı okşayıp geri çekildi. "Sen de çok güzel." Yüzümde aptal bir gülümseme belirdi bile. Sahiden aptaldım ben. Ona kanacak yer anyordum. "Sen aşağı in. Ben de üzerimi değiştirip geliyorum."

Sinemaya geldiğimizde benim ısrarım üzerine aldığımız kocaman bir mısırla salona geçtik. Ben yerimizi bulmaya çalışırken o bunu umursamadan beni elimden tutarak arka tarafa götürdü. Kenar kısımdaki koltuğa yerleşirken beni de yanına oturttu.

"Cihan ya sana inanamıyorum, neden arkaya geçtik şimdi?"

Olduğu yere biraz daha kuruldu. "Neden, böyle daha iyi değil mi?"

Etrafıma bakınıp sesimi alçaltarak fısıldadım. "Ne o öyle liseli âşıklar gibi?"

Gülümsemesi yüzünde daha da büyürken kolunu boynuma doladı. "Bak işte en sevdiğim. Belki filmin ortasında bir öpücük alırım."

Gözlerim kocaman olduğunda geri çekildim. "Yok sana öpücük falan. Hem... Bu film romantik bile değil."

Tek kaşını kaldırarak çapkın bir bakış attı. "Ha olsa öpmeme izin vereceksin yani."

İçerideki kalabalığa aldırış etmeden rahat çıkan sesiyle yanaklarım ısınmaya başladı bile. "Ya, Cihangir ya sessiz olsana. Ben öyle mi dedim?"

Gözlerini kapatıp açtı. "Hıhı..."

Hayretler içerisindeyim şu an. Olduğum yerden kalkarak ters bir bakış attım. "Ben öne gidiyorum o zaman."

Bileğimi tutarak beni tekrar koltuğa oturttu. "Ah İnci, ben ne yapacağım seninle?"

Birkaç mısırlım yeri boylarken huysuzca omuz silktim. Bana doğru eğilerek kulağıma yaklaşan dudaklarıyla nefesi tenime vura vura açıkladı.

"Ön tarafa oturmam çünkü arkamdaki insanları göremiyorum, herkesin görüş açımında olması gerekiyor. Kenara oturdum çünkü çıkış kapısına yakın, telefonum çalarsa bakmam gerekiyor. Seni öp-

meye gelince de sen benim mahremimsin, toplum içinde, kalabalık ortamda seni dudaklarından öpmem İnci'm. Başkalarının buna şahit olmasına gerek yok."

Bakışlarım yumuşarken çoktan gözlerine dalmıştım. Allah'ım, sen iyi ki bu adamı bana verdin. Biraz odundu, biraz da uyuzdu ama iyi ki benimdi işte. Kalbi sıcacıktı, merhametliydi. Sevdiği kadınına her anlamda sahip çıkıyordu. Artık bana olan bağlılığından da eminim. Ondan şüphe etmem bile saçmalıktı.

Işıkların kapanmasıyla daldığım elalardan çıkarken arkama yaslandım. Ağzıma bir mısır atıp reklamların bitmesini beklerken bir tane de ona uzattım. "Peki bay kontrolcü, filmi de izleyecek misin arada?"

Gülümseyerek mısırı ağzına aldı. "Ben seni izleyerek romantiklikte nirvana yapmayı düşünüyorum."

Kıkırdayarak kolunun altına girip başımı omzuna yasladım. "Şimdi filmi izle sonra beni istediğin kadar izlersin."

Filmin ikinci yarısına girince sonlara doğru Cihangir'in tahmin ettiği gibi telefonu çalarken omzumdaki eli hafifçe bulunduğu yeri okşadı. Herkes filme odaklanmıştı, sessizlik hâkimdi ve bu sebeple bana doğru eğilerek fısıldadı. "Güzelim ben telefona bakıp geliyorum."

Başımı göğsünden kaldırıp arkama yaslandım. Gözlerimle onu takip ederken çıkmıştı salondan. Gözüm film yerine kapıda onu beklemeye koyulduğunda kısa bir süre sonra içeri girdi. Yanıma oturmasıyla merakla kiminle konuştuğunu bana söylemesini bekliyordum. Fakat ondan gelen soru beklenmeyendi.

"İnci'm, senin Arya adında kuzenin var mı?"

"Evet, ama Amerika'da."

Bakışları sertleşirken dudağını ıslattı. "Emin misin?"

Tedirginlikle ela gözlerini filmin ışığıyla görmeye çalıştım. "Evet Cihangir. Ne oldu ki?"

Sesimiz rahatsız etmeye başlamış olacak ki birkaç kişi homurdanmaya, bize doğru dönmeye başlamıştı bile. Cihangir elimi tutarak ayağa kaldırdı. "Gel hadi, gidiyoruz."

Birlikte salondan çıktığımızda hâlâ açıklama bekliyordum. "Cihangir ne olmuş?"

"Apartmanın önünde bir kız, kuzenin olduğunu söylüyormuş. Akın tesadüfen orada olunca beni aradı." Arabanın yanına gelince bana döndü. "Kuzenin olabilir mi?"

Bu biraz fazla imkânsızdı benim için. “Bilmiyorum ki ama bugün Kerem’le de konuştum, hiç öyle bir şeyden bahsetmedi bana. Amerika’dan da daha gelmedi diye biliyorum.”

Arabanın kapısını açarak sıkıntılı bir şekilde geçmem için işaret verdi. “Tamam, geç hadi.”

Arabaya biner binmez telefonunu eline alarak kulağına götürdü. Akın’ı aradığını anlamam ise çok sürmedi.

“Sen kızı bırakma. Yalan söylüyor olabilir. Biz geliyoruz birazdan.”

Cihangir’le evin önüne geldiğimizde biraz ileride duran Akın gözüme çarptı. Arabadan inerek yanında duran kıza dikkatle baktım. Suratı fazlasıyla asık olsa da onu nerede görsem tanırdım. Birkaç adım atmamla heyecanla seslendim. “Arya!”

Bana doğru dönerek bağladığı kollarını çözdü. “İnci!”

Çabucak aramızdaki mesafeyi kapatırken sıkıca birbirimize sarıldık. Geri çekilmesiyle hemen kaşlarını çattı. “Sana inanamıyorum İnci. Burada ne işin var? Kerem söylemese dünyadan haberim yok.”

Aynı şekilde ben de kaşlarımı çattım. “Sen Amerika’da değil miydin?”

Sırtarak uzun saçlarını geriye savurdu. “Yeni geldim. İyi ki de gelmişim. Yoksa, bihaber yaşamaya devam edecektim.”

Gülümseyerek mahcup bir bakış attım. “Ya kusura bakma. Eve geçelim konuşuruz.”

Ben ilerlemek isterken Arya arkamdaki bir noktaya dikkatlice bakıp bana döndü. Hafif eğilerek fısıldadı. “Arkandaki yakışıklı kim?”

Başımı arkaya doğru çevirip Cihangir’e hızlı bir bakış attım. Aynı şekilde Arya’ya eğilip gülümsedim. “Enişten.”

Bir anda gözleri kocaman açıldığında cırlamaya başladı. “Oha! Kerem demişti de inanmamıştım.” Hızla beni sollayarak Cihangir’in önüne geçti. Elini uzatıp gülümsemişti. “Merhaba enişte, ben Arya.”

Cihangir elini uzatarak sakın sesiyle karşılık verdi. “Cihangir.”

Elleri birbirinden ayrılırken Arya her zamanki gibi gevezeydi. “Kardeşin ya da ağabeyin falan varsa mutlaka tanışmalıyız.”

Arya’nın dedikleriyle gözlerim devrilirken Cihangir küçük bir tebessüm sundu. “Az once biriyle tanıştın.”

Cihangir’in, Akın imasıyla Arya arkasını dönüp Akın’a baktı. Memnuniyetsiz yüz ifadesi uzaktan bile belli oluyordu. “Bu hödük mü yani?”

Akın sinirli bir bakış atıp ağzının içinde homurdanırken araya girdim. "Arya uğraşmasana adamla."

Aynı şekilde saçlarını savuran kuzenimin bakışları anında bana döndü. "Ben ne uğraşacağım ya... İki saattir deli etti bu adam beni. Bayağı hödük işte."

Akın dayanamamış olacak ki patladı. Zaten onun sabretmesi mucize olurdu. "Düzgün konuşsana kızım. Hödük ne lan?"

Akın'ın sert sesi beni tedirgin ederken Arya da çemkirmekle meşguldü. "Yalan mı? Kaba adam. Hâlâ aynı konuşuyorsun."

Akın bir adım daha atarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Beğenmiyorsan geri dön Amerika'ya."

Arya'nın da eli belinde, ikisi de birbirine meydan okuyordu. "Gitmiyorum. Senin başına kaldım, ne olacak?"

Akın'ın kaşları havalanırken imalı bir bakış attı. "Bu baş herkesi taşımaz yalnız."

Tedirgin hâlde başımı Cihangir'e çevirdim. Onun gülerek onları izlediğini görünce şaşırdım. "Cihan?"

Bana dönen bakışlarıyla kolunu omzuma dolayıp kendine çekti. Başıma bir öpücük kondurdu. "Bizim ilk zamanlarımıza benzemiyorlar mı?"

Cihangir'in sorusuyla tekrar onlara döndüm. Birbirlerine hâlâ kızgın bir şekilde bakıyorlardı. "Bilmem bana pek öyle gelmedi."

Cihangir de kararsız kalmış olacak ki bakışmayı böldü. "Akın, sen işine bak kardeşim." Sıcacık bakışları beni bulduğunda gülümsedi. "Siz de eve geçin artık, hava soğuk."

Hemen sevdiğim adama odaklandım. "Sen?"

Şefkatle bakan gözleri içimi eritiyordu. Dudağının kenarı kıvrılırken belki de en güzel ses tonunu kullandı.

"Sen kuzeninle ilgilen güzelim, ben eve geçerim."

Ondan ayrı kalma kısmı pek hoşuma gitmese de mecburen kabullendim. Başımla onaylayıp Arya'ya döndüm. "Hadi gel canım." Akın'a sert bir bakış atıp peşime takılan Arya'yla bir anda duraksarken arkamı döndüm. "Cihangir akşam yemeğine bize gelsen olmaz mı? Giray da gelir." Bir an aklıma Akın gelirken devam ettim. "Akın, sen de gel."

Akın, Cihangir'in cevabı için sessiz kalırken bakışlarım tekrar sevdiğim adama döndü fakat o bana tereddütle bakıyordu. "Güzelim emin misin?"

Dudaklarım büzüldüğünde derin düşüncelere daldım. Cihangir benim ne kadar yetenekli olduğumu iyi biliyordu. Yemeği kim yapacaktı? Burçak da hâlâ işteydi. Ben ne cevap vereceğimi bilemezken Arya çok iyi tanıdığı kuzeninden dolayı araya girdi. "Ben hazırlarım." Bakışlarım onu bulduğunda göz kırpıp devam etti. "Hadi bu seferlik bendensin enişte."

Akın fırsat kolluyor olacak ki araya girdi. "Yumurta haşlayacak galiba. Benimki rafadan olsun."

Arya'nın gözleri kısılırken bir süre Akın'a bakıp Cihangir'e döndü. "Yalnız hödükler gelmesin yemeğe enişteciğim."

Cihangir ve ben sırtıırken Arya umursamazca arkasını döndü. O giderken Akın'a gülümsedim. "Seni de bekliyorum."

Eve doğru gidecekken içimdeki hisle duraksayıp tam tersi Cihangir'e adımladım. Yanağına küçük bir öpücük bırakıp telaşla Arya'nın peşine takıldım. O kadar tatlıydı ki onu defalarca öpebilirdim.

Eve geldiğimizde Arya'yla bir kahve içip sohbet ettik. Sonrasında benim başımıza açtığım akşam yemeği için mutfağa geçtik. Burçak'ı arayıp hem Arya'yı söylemiş hem de akşam yemeğinden haberdar etmiştim. Mutfakta sadece yamak olarak destek olabilen benle çok da kötü gitmiyorduk.

Arya benden iki yaş büyük kuzenimdi. Teyzemin tek göz ağrısı olduğu için çok kıymetliydi. Ayrıca teyzem kocasından ayrılınca daha çok düşmüştü Arya'nın üzerine. Ama Arya tam tersine asi bir kızdı. Elde avuçta tutamazdınız onu. Beline kadar uzanan koyu kestane saçlarına zıt yeşil gözleri, dolgun köşeli dudakları, küçük bir burnu, uzun kirpikleri vardı. Ayrıca kaşında piercingi ve kolundaki dövmesi de onu dikkat çekici gösteriyordu. Biraz da anne ve babasının ayrılığı onu asi bir hâle getirmişti. Yine de sıcakkanlı, tatlı bir kızdı. Okulunu burada bitirse de master için Amerika'ya gitmişti ve iki yıldır orada yaşıyordu. Onu da mutfak konusunda benim kadar tecrübesiz sanarken Amerika'da kendini bayağı geliştirmiş görünüyordu.

Birlikte konuşarak çok şaşalı olmasa da orta hâlli bir menü hazırladık. Tabii Burçak'ın da işten dönmesiyle o da yardımcı oldu. Saatler hızla birbirini kovalarken işlerimiz bitince koltuklara kendimizi at-

mamız kaçınılmaz oldu. Burçak üzerini değiştirmek için yanımızdan ayrılırken Arya bakışlarını bana dikmiş sorgulamakla meşguldü. "Ee ne olacak böyle?"

Sormak istediği şeyi iyi anlasam da anlamazlıktan geldim. "Ne, ne olacak?"

"Sizi diyorum İnci. Hep böyle mi gidecek? Ailen İstanbul'da, sen burada..."

Benim için endişeli görünüyordu. Gözlerim, dizlerimin üzerinde olan ellerime odaklanmıştı, ben de bir o kadar çaresizdim. "Babam ve annem Tuna konusunda hâlâ baskı yapıyor. Onu sevmediğimi biliyorsun. Ben gerçek aşkı bulmuşken hele de bunu Cihangir'de tatmışken dönemem İstanbul'a."

Arya yanıma oturarak elimi kavradı. Bana destek olmak istediğini biliyordum ancak ailemi de en iyi tanıyanlardan biri oydu. "Biliyorum elbette. O adamla nişanlanmanı asla istemedim." Yüzüklerime dokunup gülümsedi. "Cihangir'i ne kadar sevdiğin gözlerinden belli oluyor. Daha tam tanımasam da sen seviyorsan iyi biridir mutlaka. Hem anlattıklarına bakılırsa senin için her şeyi yapacak biri."

Bakışlarım Arya'nın yeşillerini yakalarken saf bir tebessümle gülümsedim. Ah bir tanısaydı onu, o zaman âşık olmamı çok iyi anlardı. "Öyledir. Cihangir harika bir erkek ve çok iyi bir asker."

Beni başarıyla onaylarken o da gülümsedi. Başını yana yatırdığında ses tonu yumuşak ama fazla gerçekçiydi. "Baban ve teyzem çok sinirliler fakat onlar senin ailen bütün bağlarını koparamazsın."

Bildiğim ama bir türlü duymak istemediğim şeylerin kulağıma çalınması fazla sinir bozucu geliyordu. Aslında ailemle bağlarımı koparmak gibi bir derdim de yoktu. Sürekli aynı şeyleri dillendirmek bile beni yoruyordu. "Ben bilmiyorum Arya. Ailemi kenara atamam ama Cihangir'siz de olamam. Ben sadece anlayış istiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını kaçırdı. İşte bu hiç hoşuma gitmemişti. "Teyzem ve baban... Çok zor. Onunla evlenirsen seni silecek kadar ileri gidebileceklerini biliyorsun değil mi?"

Ansızın boğazıma bir yumru oturdu. Bir an kalbimin sıkıştığını hissettim. Bu şekilde beni bir seçimin ortasında bırakıyor oluşları can acıtıcıydı. Fısıltıyla benzer çıkan sesimle mırıldandım. "Biliyorum."

Benim cevabımın hemen ardından Burçak'ın sesi geldi. "Geçsene Cihangir, neyi bekliyorsun?"

Başımı telaşla kapıya çevirdiğimde Cihangir'in salonun kapısında öylece dikilmiş bize baktığını gördüm. Konuştuklarımızı duymuş olması gözlerimi anlık kapatmama sebep oldu. Ufak adımlarla içeriye adımlayarak bana yaklaşıırken ayaklandım.

"Cihangir..."

Açıklama yapmama izin vermeyerek yanağımı okşadı. Yüzünde tek bir mimik oynamadan sadece dudakları kıpırdadı. "Şimdi değil İnci."

Yalnız konuşmak istediğini düşünerek sessiz kaldım. Yine ciddi duruyordu. Kaşları çatık olmasa da bakışları sertti. Umarım bu durumu kafasına takmazdı. Gerçi ona öyle desem de asıl ben kafama takıyordum. Bazen neden ben diyesim geliyordu ama sonra öldürmeyen acı güçlendirir diye düşünüyordum. Hem sonuçta böyle olmasının bir nevi sebebi de bendim. Kendim kaçıyordum ailemin yanından.

Eğer kabuğunuzu kırmak istiyorsanız sivrilmeniz gerekiyordu. Sivrilirken de mutlaka birilerine batıyordunuz.

Cihangir'in arkasından giren Akın'ı, Giray takip etti. Onların gelişle ön hazırlığını yaptığımız masaya geçtik. Ben Cihangir'in yanına otururken Burçak da Giray'ın yanına oturdu. Akın ve Arya ise karşı karşıya oturuyordu. Arya çorbaları servis ederken başımı çevirip Cihangir'e baktım. Hâlâ ciddi duruyor oluşu beni üzüyordu. Bana dönmesiyle bakışlarımız kesişirken hayranlıkla izliyordum ela gözlerini. Hatta sadece gözlerini de değil, kirpiklerini, kaşlarını, burnunu, yanaklarını, dudaklarını... Hepsini. Ona ait yüzünü yansıtan ne varsa kaydediyordum hafızama. Asla unutmamak adına kaydediyordum her bir mimiğini, hareketini. Bana tebessüm etmesiyle benim de dişlerim görünürken kendime engel olamamıştım.

"Oho... Aşk kuşlarının gözü bir şey görmüyor ki." Burçak'ın sesiyle kendime gelirken o tarafa döndüm. Arya elinde bana doğru uzattığı kâseyi biraz daha yaklaştırdı. "İnci duymuyorsun bile beni. Ne aşkmış be."

Yanaklarım kızarmaya başlarken kâseyi kavrayıp önüme koydum. "Dalmışım bir an."

Arya, yandan imalı bir bakış atarak önüne döndü. "Orası belli zaten."

Cihangir'e de servis yapmasıyla başımı çevirip ona baktım. Kıvrılan dudakları beni de gülümsetirken bana göz kırpıp kaşığını eline aldı. Allah'ım bu adam kesin bir gün kalbime indirecekti. Neden göz

kırpılmıştı ki şimdi? Kalbimle zoru neydi? Çok tatlıydı, çok yakışıklıydı işte. Kumral saçları hafiften uzasa da yanlar kısaydı. Yine pürüzsüzdü cildi. Sert bir mizaca sahipti ama tebessüm ettiğinde, hele bir de içinden gelerek güldüğünde saatlerce izleyebilirdim onu. Bir de güldüğü zaman gözleri kısıyor ve göz çukurlarının yanında iki küçük çizgi belirliyordu. İnanın o çizgiler bile yakışıyordu ona.

Bakımlıydı, dinçti, spor onların hayatında olmazsa olmazdı. Güçlüydü. Kendilerini her zaman aktif tutmaları gerekiyordu. Her daim operasyona çıkacak gibi hazırlardı. Bu da ne yalan söyleyeyim benim hoşuma gidiyordu.

Her insana sevdiği güzel görünürdü. Benimki de bana öyle görünüyordu işte.

Cihangir çorbasını yudumlarken onu seyre dalmıştım yine. Elindeki kaşığı bırakarak bana döndü. Yüzüme düşen saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Eli hâlâ saçımdayken kulağıma eğildi. “Biliyorum çok yakışıklıyım, hayallerini süslüyorum ama aç kalacaksın.”

Yine kızarmaya başlarken toparlanıp gözlerimi kıstım. “Ben, seni değil o devasa egonu seyrediyordum bir kere.”

Gülümsemesi yüzünde büyürken başını iki yana salladı. “O kadar da olsun sarışın, sonuçta sevgilim sensin.”

Ben yine sırtımaya başlarken gözleriyle tabağımı göstermesiyle önüme döndüm. Çorbalar bittiğinde ana yemeğe geçtik. Şaka maka derken Arya güzel yemek yapmıştı. Gitmeden ondan birkaç ders alsam iyi olacaktı sanırım. “Kuzen yemekler çok güzel olmuş ellerine sağlık.”

Bana tebessümle bakan Arya netti. “Hödükler de görmüş oldu yumurtadan çok daha fazlasını yapabildiğimi.”

Arya’nın attığı taş Akın’a çarparken Giray’da ses buldu. “Hödük kim ya?”

Giray’ın bakışları önce Cihangir’i bulurken konduramamış olacak ki Akın’a döndü. Akın rahat bir şekilde yemeğini yerken sadece Arya’ya kısa bir bakış attı. “Vallahi sıcak ev yemeği de güzel oluyor-muş, elin de lezzetli. Seni kimse almazsa haber et, ben alırım.”

Burçak ağzındaki suyu püskürtürken ben elimdeki kaşığı düşürdüm. Cihangir tepkisiz kalsa da ilk tepki Giray’dan geldi. “Yavaş lan.”

Şaşkın bakışlarla Akın’a bakarken o gayet sakin duruyordu. Arya’nın ise donup kaldığı sessizliğinden belliydi. “Ne?”

Sonunda konuşabilse de tek kelime çıktı dudaklarından. Akın gayet rahat yemeğinden bir kaşık daha aldı. “Bu dilinle seni kimse almaz da o yüzden söyledim. Senin için yani.”

Sözleri beni güldürürken ona az çok hak vermiştim. Çünkü biz si-nemadan gelene kadar Akın’a yapmadığını bırakmamış. Akın da za-ren altta kalacak en son adamlardandı. Arya’nın yanakları sinirden kızarken kaşlarını çattı. “Sen kimsin be? Sana mı kaldım ben?”

Akın omuz silkerek tekrar yemeğine döndü. “Kimseye de iyilik ya-ramıyor. Keyfin bilir.”

Arya alaylı ses tonuyla karşılık verdi. “İyilikmiş. Çok lazımdı.”

Şaşkın bakışlarla Akın’a bakarken bir anda gülmeye başladım. Gülüşlerim büyürken artık masadaki herkes bana eşlik ediyordu. Şu olay karşısında başka ne yapabilirdik ki?

Yemeğimizi yedikten sonra el birliğiyle masayı topladık. Mutfağı da kızlar toparlarken ben de hepimize kahve yapıyordum. Evet, çok şükür ki kahve yapabiliyordum. Aslında onu da bilmiyordum ama Burçak sağ olsun ondan arada özel ders almıştım.

Kahvelerimizi yudumlarken Burçak sevdiğinin kolunun altında duruyordu. Arya ise ailesiyle konuşmak için benim odama geçti. Akın zaten kahve kısmına kalmayarak gitmişti bile. Cihangir yanı başım-da otururken onun varlığı bana güç veriyordu. Fincanını alıp içtikten sonra bitirmiş olacak ki altlığına koyarak orta sehpanın üzerinde ileri doğru sürükledi. Bana dönen bakışları pırıltılı bir hâle bürünürken gülümsedi. “Eline sağlık İnci’m. Güzel olmuş.”

Dudaklarım yukarı kıvrılırken gözlerimin içi de büyük bir tebes-sümle gülüyordu. “Afiyet olsun.”

Hafif bana eğilirken sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla mırıldandı. “Kahve yapmayı da öğrendiğine göre seni isteyebilirim artık.”

İlk önce parlayan yıldızlarım kısa bir süre sonra ufak ufak sönme-ye başlamıştı. Biraz geriye çekilmesiyle bakışlarımız kesişirken derin bir iç çektim. Yüzümün asılmasını engelleyemiyordum. Yine de zorla gülümsedim. “İnşallah.”

Zor bulduğum sesimle konuşurken aslında temennide bulun-dum. Bunu ben de çok istiyordum ama beni kimden isteyecekti. Ken-disine vermeyecek olan ailemden mi, yoksa ailem dururken arkadaş-şımdan mı? Bu çok saçmaydı. Bakışları yüzümde dolaşan Cihangir bir süre beni inceleyip elimde hâlâ tutmakta olduğum fincanı kavra-

dı. Orta sehpayaya bırakmasıyla elimi öptü. "Benim eve inip biraz yalnız konuşsak olmaz mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. O bana böyle rica ederken karşı koymam mümkün müydü? Ayağa kalkarken beni de kaldırdı. Burçak ve Giray'ın bakışları bize dönerken küçük bir açıklama yaptım. "Ben aşağıya iniyorum canım. Birazdan gelirim."

Aklı yanındaki sevgilisinde olan kadının beni pek umursadığı söylenemezdi. "Tamam canım."

Evden çıkıp alt kata indik. Bizim eve göre burası biraz daha serin gelirken sağ elimle sol kolumu sıvazladım. Üzerimde uzun kollu bisiklet yaka bir badi altımda ise kot pantolonum vardı. "Keşke bir hırka alsaydım."

Kendi kendime mırıldanırken salona ilerliyorduk. "Sen geç içeri, ben geliyorum."

İtaatle içeri geçip koltuğa oturduğumda Cihangir kısa bir süre içinde elinde battaniyeyle odaya girdi. Onu böyle görmek ansızın tebessüm etmeme sebep oldu. Yine beni düşünüyordu ve bu çok hoştu. Yanıma oturarak sırtını koltuğa yaslarken beni de kendine çekti. Fırsatı kaçırmayarak sıcaklığına sığındığımda battaniyeyi üzerime örttü. "Şimdi nasıl güzelim?"

"Harika."

Başıma kondurduğu öpücükle nefesi ılık ılık saçlarıma vuruyordu. Cihangir'in konuşmasını bekliyordum. Beni anlamış gibi söze ilk o atıldı. "İnci. İnci'm... Güzeller güzelim. Ben en çok ne zaman mutlu oldum biliyor musun?"

Merakla göğsündeki başımı kaldırıp ona baktım. "Ne zaman?"

Alnıma minik bir öpücük bırakıp gülümsedi. "Bana evet dediğinde."

Dudaklarım kıvrılırken elalarına hapsolmuştum bile. Ben de o günü asla unutmayacaktım. Hayatımdaki en güzel anlardan biriydi. "Hım..."

Sesi bir anda eski neşesini kaybederken gülümsemesi de solup gitti. "Biliyorum ailen beni istemiyor. Benimle evlenmene de karşı çıkacaklar ama yine de bütün bunlara rağmen seninle evlenmek istemem sence haksızlık mı?"

Sorusuyla afallarken ela gözleri hüznü bakıyordu. Peki ya sorduğu soru? Her insan sevdiği kişiyle evlenmek istemez miydi? Ben de onu seviyordum. O zaman neden haksızlık olacaktı? Asıl ailemin bana yaptığı haksızlık değil mi? Eğer Cihangir kötü bir adam olsaydı

o zaman aileme hak verirdim ama şimdi arkamda duran tek kişi sevdiğim adamdı. "Ben seni seviyorum. Neden haksızlık olsun ki?"

Eli saçlarıma giderken okşamaya başladı. "Benim yüzümden ailenle aran tamamen açılsın istemiyorum."

Elim göğsünün üzerinde mavi gömleğiyle oynarken bakışlarımı kaçırdım. "Sorun sen değilsin ki Cihangir. Sorun ailemin beni kendi istedikleri adamla evlendirmek istemeleri. Yani sen değil de başka biri de olsa kabul etmeyeceklerdi. Ben de onların istediği kişiyi kabul etmeyeceğim." Hüzünlü havayı dağıtmak adına gülümsedim. "Ha sen pişman oldun da yan çiziyorsan onu bilemem. Evlilikten korkuyor musun yoksa?"

Küçük bir kahkaha atarken burnumu sıktı. "Korkmak mı? Hiçbir şeyi bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum."

Memnun bir şekilde gülümsedim. "O zaman sorun yok."

"Aslında var." Devam etmesi için gözlerinin içine bakarken çok da bekletmedi. "Ben çok beklemek istemiyorum, karım ol istiyorum İnci. Tayinimi bekleyecektim ama ona daha çok var."

Kalbimdeki kelebeklerin hepsi aynı anda havalanırken nefesim kesildi. Bu kadar ani söyler mi insan? Keşke biraz alıştırırsaydı. Kalbim ona kavuşmadan dursun mu istiyordu anlamıyorum ki... Ne de güzel diyordu karım ol İnci diye. "Ne kadar var ki?"

Düşünceli bir hâlde mırıldandı. "Bir yıl."

Kaşlarını havalanırken biraz çekingen şekilde yine gömleğinin düğmeleriyle oynamaya başladım. "Çok mu?"

Kaşlarını çattı. Ona kalsa yarın evlenecektik. "Az mı?"

Dayanamayıp kıkırdadım. "Düzelt kaşlarını. Bana da çok."

Yanağını okşarken homurdandı. "Beş ay olsa çok gelmeyecek yani."

Göz devirmeden edemedim. "Cihangir ne istiyorsun Allah aşkına? Hepsine surat asıyorsun."

Tek kaşı havalanırken çapkın bir bakış attı. "Söylersem kabul edecek misin?"

Yandan bir bakış atıp sırtımı göğsüne yasladım. Kollarımı göğsümde birleştirirken surat astım. "Çok akıllısın değil mi? Benimle baştan anlaşma yapıyorsun ama yemezler."

Belime dolanan koluyla boynuma küçük bir öpücük bıraktı. Aldığım öpücük içimi titretirken gözlerimin kapanmasına sebep oldu.

Tenime vuran nefesi kulağıma yaklaştığında alev olup yakmaya başlamıştı bile. İçimden bir şeyler akıp gidiyordu. Sesini alçaltarak fısıldarken hitap ettiği kişi kalbimdi sanki.

“İnci’m, kıymetlim, akıllı sevgilim benim. Ben diyorum ki şu isteme olayını halletsek hem...”

Cihangir devam edemeden hızla bedenimle birlikte başımı ona çevirdim. “İsteme mi? Nasıl, ne zaman?”

Panikle sorularımı sıralarken ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Telaşımdan adamın neredeyse üzerine tırmanmıştım. Birbirimizin yüzüne çarpan nefesimizle derin bir soluk almaya korkuyordum. Bu yakınlık elimi ayağıma dolaştırırken zor da olsa yutkundum. Bana bakan gözleri sanki içimi okuyordu. Kıvrılan dudakları da buna şahitti.

“Hıhı. Sen nasıl istersen.”

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken dudakları mümkünmüş gibi biraz daha kıvrıldı. Bakışları dudaklarıma kaydığı an birbirine bastırdım. “Cihan öyle bakmasana.”

Ürkek bakışlarım, titrek sesim ona tav olmak için hazır bekliyordu. O ise ceylanını köşeye sıkıştırmış aslan gibi keyifli, bir o kadar da ceylanın görüntüsünden memnundu. Neden olmasın ki? Kolları arasında ona deli gibi âşık bir kadın vardı. “Nasıl?”

Başımı hafif kaldırarak yüzünü işaret ettim. Sanki o ela gözleri içimi delip geçiyordu. “İşte böyle.”

Ben geri çekilmesini beklerken o elini kaldırıp yüzüme düşen saç tutamını kavradı. Parmakları arasında severken hipnotize olmuş gibi onu izliyordum. Elindeki saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra parmaklarıyla çenemi kavradı. Diğer elini belime yerleştirerek beni kucağına çekti. Dudaklarıma değen dudakları kalbimi kalbine mühürledi. Ondan aldığım her öpücük benim kıymetlimdi. Sıcacık dudaklarına kapılıp gitmiş, ona hasret, sevdiği adam için yanıp tutuşan bir kadından ibarettim. Bir elimle gömleğinin yakasını kavramış sıkı sıkı tutarken bir yandan da titreyen bedenime hâkim olmaya çalışıyordum. Dudaklarımız mecburiyetten ayrılınca kapattığım gözlerimi araladım. Ela rengin bir adama bu kadar yakışacağını asla bilemezdim. Şimdi ise bizzat şahit oluyordum. Yandığını hissettiğim yanaklarıma inat aptal gibi sırtırken Cihangir öyle bir bakıyordu ki yapacaklarından ve hatta aklından geçenlerden bile korkuyordum.

“Bir şey demeyecek misin sarışın?”

Bir an ne diyeceğimi bilemezken ne konuştuğumuzu bile unuttum. “Bilmem. Bir şey mi diyecektim? Biz ne konuşuyorduk ki?”

Alık alık bunları düşünürken Cihangir büyük bir kahkaha attı. Bu durum beni daha da utandırırken hızla yumruğumu göğsüne geçirdim. Kucağında pek de mantıklı düşünemiyordum. “Of ya gülmese ne. Hep senin yüzünden, kafamı karıştırıyorsun.”

Beni kendine çekip sarılınca yine yüzümü göğsüne sakladım. “Tamam güzelim, kızma. Bu adamdaki de can. Yakıyorsun ama alev aldığımı görmüyorsun.”

Yüzüm göğsünde, kulaklarım bile alev almışken asıl yanan kişinin kim olduğunu görmesini isterdim. Boğuk çıkan sesimle konuyu değiştirmeye çalıştım.

“Beni kimden isteyeceksin Cihangir?”

Gayet kendinden emindi. “Ailenden.”

Başımı sakladığım yerden kaldırıp ellerimi göğsüne yaslayarak kendimi geri çektim. “Şaka mı yapıyorsun? Babam da annem de seni buna pişman eder. Alacağın cevabı da biliyorsundur sanırım.”

Eli yanağıma uzandığında parmakları dudaklarıma uzanan bir hat çiziyordu. “İnci ben senin yaşamam gereken ne varsa yaşamamı istiyorum. Hiçbir şey içinde kalmadan... Onlar ailen ve seni onlardan istemem gerekiyorsa bunu yaparım. Eğer onları çiğneyip geçersen daha çok kızarlar.”

Üzgünce başımı boyun girintisine soktum. “Benim içimde kalan tek şey ailemin desteğini alamamak. Onun dışında bir şey yok. Söz, nişan, düğün hiç böyle şeylerin hayalini kurmadım ben.”

Sesi tonu biraz şaşkındı. “Düğün de mi istemiyorsun?”

O kadar da değil yani. “İstiyorum. Yani gelinlik giymek isterim tabii ama öyle şaşalı bir düğün benim hayallerim arasında yok. Sade bir düğün yeterli bence.”

Geriye çekilerek yüzüme baktı. Emin olmaya çalışıyordu. “Koskoca İnci Sargın sade bir düğün mü istiyor yani? Enteresan.”

Yine benimle uğraşırken mızızızlandım. “Ya... Ne var? Olamaz mı?”

İmalı bakışları aynı zamanda da alaylıydı. “Çırağan Sarayı’nda falan istersin diye korkmuştum doğrusu.”

Tek kaşımı kaldırarak kıvrılan dudaklarıma engel olmaya çalıştım. “Aslında Çırağan Sarayı’nda da sade bir düğün yapabiliriz.”

Memnuniyetsiz bir ifade takındı. "Bana uymaz ama sen iste onu da yaparım."

"Bence isteme işinden vazgeçelim. Ben pek umutlu değilim. Hatta hiç değilim."

"Sen konuş ailenle, en azından haberleri olsun. İstemezlerse biz kendi aramızda yaparız bir şeyler."

Başımın onaylarken ne yalan söyleyeyim korkuyordum. İçimdeki korkuyu Cihangir'in anlamadığını biliyordum. Fakat onun amacı da ailemle aramı iyi tutmaya çalışmaktı. Oysa bizde tutulacak bir yer kalmamıştı.

"Cihangir gerçekten hiç akraban yok mu?" Bakışları durgunlaşırken bir anda canı sıkıldı. Bu durum benim de canımı sıktı. "Ben seni üzmem istemedim."

Konu ailesi olduğunda fazla kırılıyordu. Ya sessizleşir ya da soğuyup buz keserdi. Oysa ben kendisiyle ilgili verdiği her bilgiye mutlu oluyordum.

"Annem de benim gibi kimsesizmiş ama babamın bir ailesi var tabii. Babaannem vefat edeli çok uzun zaman olmuş ama dedem hâlâ yaşıyor."

Ağzım açık Cihangir'i dinlerken mantıksız geldi. Olamazdı. Yani olsa bu şekilde olur muydu? "Deden varsa neden yurtlarda kaldın?"

Beni kendine çekerken sıkıca sarıldı. İçinde eksik kalan bir şeyi bulmak ister gibi. Kalbini acıtan her şeyden yorgun düşmüş de benim teselli etmemi ister gibiydi. Onun kalbindeki küçük çocuğu bulamıyordum.

"Babam tek çocukmuş. Dedem çok zenginmiş ve babamın hiçbir zaman subay olmasını istememiş. Bir inat uğruna evlatlıktan reddetmiş. İlk defa babam şehit olduğunda gördüm dedemi ama beni istemedi. Ben de yurtlarda kaldım. O yüzden kimsem yok."

Sevdiğim adama sıkıca sarılırken başımı göğsüne yasladım. "Cihan... Bu çok saçma. Senin ne suçun var ki?"

Derin bir iç çekti. "Detaylarını bilmiyorum İnci. Bilmek de istemiyorum artık. Bu saatten sonra akrabaya ihtiyacım yok."

Başımı kaldırıp çenesinden öptüm. "Ben hep senin yanındayım."

Alnıma bir öpücük bırakıp battaniyeyi omuzlarıma çekti. "İyi ki varsın güzelim. Seni seviyorum."

"Sen de iyi ki varsın yüzbaşım. Ben de seni seviyorum."

Sıcacık göğsüne sığındığım sevdiğim adamın kocaman bir yüreği vardı aslında. Beni sıkıca saran kolları içimi eritiyordu. Nasıl bir vicdansızlıktı ki küçücük bir çocuğu dedesi istememişti? Babasıyla ne yaşarsa yaşasın oğlunun ne suçu vardı? Onu bu şekilde yurtlara mahkûm eden bir dede ancak kalpsiz olabilirdi.

İkimiz de suskun odanın sessizliğinde kaybolurken göz kapaklarım ağır gelmeye başladı. Onları dinlendirmek istediğimde kapanan gözlerim aslında derin bir uykuya itiyordu beni. İsteddiği gibi de oldu.

Kulağıma gelen telefon sesiyle gözlerimi aralamak istesem de yapamıyordum. Kollarımı doladığım sıcaklığa sarıldım. Sert oluşu biraz rahatsız edici olsa da sıcaklığı ona daha çok sokulmama neden oluyordu. Başıma konan öpücükle sevdiğim adamın sesi geldi kulaklarıma. "İnci biraz müsaade eder misin güzelim?"

Bundan hoşlanmayıp boyun girintisine sakladığım yüzümle mız-mızlandım. "Azıcık daha."

Güldüğünü nefesinden hissederken eli saçlarımdaydı. "Bana kalırsa ömür boyu bırakmam da telefona bakmam gerekiyor."

Gözlerimi ısrarla kapalı tutarken mırıltılı seslerle kendimce itirazlar ediyordum. "Cihan... Bırak şimdi telefonu. Böyle çok iyi..."

Cihangir'in küçük kahkahasını duymamla gözlerimi arladım. Ne diyordum ben böyle? Neredeydik biz? Bir anda nerede olduğumu hatırlarken başımı kaldırmamla koltukta Cihangir'in kucığında uyuduğumu anladım.

Panikle toparlanmaya çalışırken kendimi geriye attım. Bu hareketim koltuktan düşmeme sebep oldu. Cihangir ani bir refleksle beni tutmaya çalışsa da her şey o kadar hızlı olmuştu ki sadece düşüşümü yavaşlatabildi. Tabii ben de bastım çığlığı. Yerde oturuyor gibi görünsem de hayli komik duruyordum. Dağılan saçlarımı yüzümden çekerken Cihangir bana doğru eğildi. "Yavrum iyi misin?"

Başımı kaldırmamla Cihangir'in endişeli bakışları gözlerimi buldu. Suratım buruşurken dudaklarımı büktüm. Kaba etimi ovarken "Acıdı," dedim mızırdanarak.

Cihangir kahkaha atarken ayaklarının ucunda hâlâ yerde duruyordum. Bir türlü susmamasından mustarip ayağımla bacağına vurdum. "Gülmesene be. Senin de başına gelirse görürüm o zaman."

Elimden tutarak beni kaldırıp koltuğa oturttu. "Hiç sanmıyorum. İstesem de senin kadar sakar olamam."

Suratım asılırken elimle dağılan saçlarımı geriye attım. "Görürüz bay ukala."

Hâlâ yüzünde kocaman gülümsemeyle bana bakarken unuttuğumuz telefon tekrar çalmaya başladı. Cihangir ise telefonu sehpadan alıp arayana bakmasının ardından başıma bir öpücük bırakıp ayağa kalktı. Az önce hunharca gülen o değilmiş gibi yüzünde büyük bir ciddiyetle telefonu kulağına götürürken pencere kenarına yaklaştı. "Komutanım."

Bir süre karşı tarafı dinledikten sonra karşılık verdi. "Emredersiniz komutanım."

Bu kadar kısa sürede ne konuştuklarını bilemesem de Cihangir çoktan kapatmıştı telefonu. Yanıma gelerek gülümsedi ama bir şeyler eksilmişti. "Ne oldu Cihangir?"

Elimden tutarak ayağa kaldırdı. "Hadi güzelim sen eve geç, ben de hazırlanıp çıkacağım."

Yüzüm solarken durgunlaşan sesimle olmasını istemediğim şeyi dillendirdim. "Görev mi çıktı yine?" Beni başıyla onaylaması canımı sıktı. "Çok mu uzun?"

Beni kendine çekerek sıkıca sardı. "Daha detayları bilmiyorum güzelim ama acil gitmem gerekiyor."

Kollarından sıyrılarak geri çekildim. "Tamam, dikkatli ol."

Kapıya yönelerek beni yolcu etmek için peşimden geldi. Kapıya gelmemizle açmadan ona dönerek yanağına küçük bir öpücük bıraktım. "Seni seviyorum."

Yüzünde güzel bir tebessüm belirirken o da yanağıma öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Kapıyı açarak yukarı çıkacağım sırada elimi kavradı. Bu hareketi tekrar ona bakmamı sağladı.

"Kendine dikkat et İnci. Gitmeden seni arayacağım."

Gözlerinin içine bakarken nedensizce gözlerim doldu. İçimden geleni yaparak tekrar sarıldım sevdiğim adama. Parmaklarım ense-sinde, derin derin kokusunu içime çektim. Geri çekilmemle bir damla yaş süzüldü yanağıma. Elleriyle yüzümü kavrarken yanağımda duran gözyaşımın üzerine busesini kondurdu. Bu ayrılıklar giderek daha çok yakıyordu canımı. Sanki yüzbaşı her gittiğinde daha büyük bir parça alıp götürüyordu benden. Bana kalansa onu beklemekten fazlası olmuyordu her seferinde.

“Ağlamak yok güzelim, sen güçlü olmazsan ben gidemem.”

İki günün ardından geceler benim için uykusuz geçiyordu. İki gecedir kâbus görmekle meşguldüm. Sürekli aynı şeyi görüyordum ve artık sinirlerim bozuluyordu. Her defasında bir sela sesi duyuyordum önce. Hemen ardından siren sesleri geliyordu kulağıma. Sonra da Türk bayrağına sarılı bir tabut. Etrafımda kimse olmuyordu. Tabuta her koşmamda biraz daha uzaklaşıyordu benden. En sonunda dizlerimin üstüne çöküp Cihangir’i sayıklayarak ağlıyordum, ta ki bir el omuzuma dokunana kadar. Kim olduğunu bilmiyordum ama o an korkuyla uyanıp ağlamaya başlıyordum. İşin kötü tarafı Cihangir gittiğinden beri ona ulaşamıyor ve hep bu rüyayı görüyordum.

Klinikte oturmuş iç çekerken uykusuz kaldığımdan gözlerim acıyordu. Arya iki gündür bana eşlik ederek masama bir fincan kahve bıraktı. “Şunu iç biraz, uykun açılsın. Harap ettin kendini.”

Ona bakmadan fincanı elime alıp bir yudum içtikten sonra geri bıraktım. “Sağ ol.”

Telefonum çaldığında masadan alarak arayana baktım. Burçak’ın smini görünce beklentilerimin dışında oluşu yine canımı sıktı. “İnci!”

Telaşlı gelen sesiyle hemen karşılık verdim. “Burçak bir şey mi oldu?”

“İnci, Cihangir...”

Sevdiğim adamın adını duyduğum anda ayağa kalktım. Burçak’ı dinlerken arkadan gelen ses cümlesini tamamlamasına izin vermedi. “Gelen askerin kalbi durdu. Hastayı kaybediyoruz.”

Dengemi kaybettiğim an elimi masaya yasladım. Duyduklarıma inanamıyordum. “Burçak! Neler oluyor orada? Burçak cevap versene!”

Telefonun kapandığına dair ses gelirken kulağımdan uzaklaştırıp boş boş ekrana baktım. Elimden düşen telefonla Arya’nın sesi geliyordu ama uğultu gibiydi. Görüşüm buğulanmıştı, bu da yetmezmiş gibi gözlerim kararmaya başladığında nefes alamıyordum.

Devamı ise sadece boşluk...

6. BÖLÜM

ALLAH'IN EMRİ

Cihangir'den

Bordo bereli olmak...
Söyleyince kolay, isteyince zor...

Ben bordo bereliyim. Gönüllü olarak istemiştim bunu. Zaten bordo bereli olmak için gönüllülük esastır ama fazlasıyla yetersiz... Eğitimlerde bile sadece sayılı kişi başarılı olabiliyorken nasıl kolay olsun ki? Daha birçok arkadaşımızı ön elemeye kaybediyorduk. Maalesef ne yaş ne boy ne de kilo yetiyordu bordo bereli olmak için. Onu da geçtim, ben askerî liseyi bitirip üstüne bir de kara harp okuluna gitmiştim. Bu bile yetmemişti eğitimlere tabii tutulmamam için. Sadece güçlü olmak da yetmiyordu. Aynı zamanda zeki, çevik, dikkatli ve iradeli de olmanız gerekiyordu. Bir de tüm bunlar yetmezmiş gibi büyük bir psikolojik baskıyı atlatabilecek kadar dirayetli olmalıydınız.

Ne yalan söyleyeyim, bordo bereli olmayı düşünmüyordum en başında ama bu tercihe sevdiğim kızın beni terk etmesi sürüklemişti. Kimsesiz ve bekleyeni olmayan bir adam olarak kendimi en iyi buraya layık görmüştüm. Tabii bir de karşı tarafın beni o hayranı olduğum bordo bereyi takmaya layık görmesi gerekiyordu. Sırf bunun için üç buçuk yıl daha eğitim gördüm. Dile kolay, uygulamada zor... Her konuda profesyonel bir hâle dönüştürüyorlardı sizi. Hayatınıza birinin girmesini bırakın yaşadığınıza şükrediyordunuz. Muharebe, keşif, sızma, teşhis ve tanıma, hayatını her koşulda idame ettirebilme, düşmandan kaçma kurtulma, ateş tanzimi, tahrip, paraşütle atlama... Aldığımız kırk yedi civarı eğitimden sadece birkaçıydı. Tabii en önemlisi ve zor olanı psikolojik eğitimlerdi. Her şartta ve koşulda görevine odaklanabilmek ve hayatta kalmak kolay değildi. En kötü-

sü de ailenle görevin arasında kaldığında görevini seçmek zorunda olmandı. Şahsen o zamanlar bu tercih bana hiç zor gelmemişti. Zira seçebileceğim bir ailem yoktu.

Şimdi düşünüyorum da... Her neyse. O da bende kalsın.

Aynı zamanda en az iki dili anadilin gibi konuşabiliyor olman gerekiyordu ve ben beş dili rahat bir şekilde konuşuyordum. Tabii bunda kara harp okulunda aldığım dil eğitiminin de etkisi büyüktü. Aynı zamanda yabancı dilimizi pekiştirmemiz için de çok fazla olanak sağlıyorlardı. Dedim ya her konuda profesyonel oluyordunuz. Bütün bunlar yetmezmiş gibi yurt içi eğitimimizi tamamlamamızla yurt dışı eğitimimiz başlıyordu. Tabii bu raddeye kadar çoktan sayılı kişi kalıyorduk ama kalanlar da yetiyordu doğrusu. Bu yüzden dünyada başarısı kanıtlanmış ve dört bir yana korku salan sayılı birliklerden biri bize aitti.

Biz bordo bereliydik. Bu aşamaya kolay gelmiyorduk. O kadar iyi eğitiliyorduk ki bizim için imkânsız sadece biraz zaman alırdı...

Bizim tim beş kişiden oluşuyordu. Az gibi görünüyorsa da bir orduya bedeldik. Gölge timi olarak üstesinden gelemediğimiz bir operasyon da olmamıştı şimdiye kadar. Bu tim adını benden alsa da tam bize göre bir seçimdi. Sessizliğimiz ürkütücü, varlığımız korku sebebiydi.

Askerlerimiz teröristler tarafından hain bir pusuya düşürülmüş-tü ve onları kurtarmak için görevlendirilmiştik. Tabii bu süreç çok da kolay olmamıştı. Sınır ötesinde olmalarından dolayı onlarla iletişimini kaybettik ve uzun süre ulaşamadık. İHA'lar sayesinde yerlerini tespit ettik. Biz onların yerini bulup kurtarana kadar iki gün geçti. Şimdi ise helikopterle dönerken görevimizi yerine getirmenin haklı gururunu yaşıyorduk. Yüzümüzün gülemiyor oluşunun tek sebebi ise biz gelmeden önce, çıkan çatışmada ağır yaralanan asker ve sonrasında bacağından yaralanan Akın'dı. Akın'ın yarası hafif olduğu için içim rahat olsa da diğer asker göğsüne aldığı mermi yüzünden çok kan kaybetmişti. Yaralı asker titrerken üzerine örttüğümüz hiçbir şey fayda etmiyordu. Onu kaybetme korkusu hepimizi derin bir sessizliğe boğmuş, yakın arkadaşları başında gözyaşı döküyordu.

Askerler ağlamaz sanmayın. Bu vatana verilen her şehit bizim gözyaşı sebebimiz ama bunun sebebi zayıflığımız değil, güçlü bağlarımızdı. Bizi teselli edecek tek şey ise o itlerin hepsinin leşini sermiş

olmaktı. Yaralı askerin titremelerini soğuk bakışlarla izlerken aklıma eğitimler geldi.

Yoğun kar altında sınav çekerken tek istediğim bir an önce bitmesiydi. Soğuğu iliklerime kadar hissediyor oluşumdan mustarip daha hızlı çekiyordum. Çünkü vücut ısıyı korumamı sağlayan tek şey hareket hâlinde olmamdı. Komutanımın sırtıma ayağıyla basmasıyla kara gömülürken zaten karla temas eden ellerimin sızısına yüzümün yanında bir de tişörtümün ıslattığı göğsüm eklendi. Yüzümü kardan çıkarmamla başımı yana çevirdim. Sıcak çayından bir yudum alan komutanımın bakışları beni bulurken alayla güldü.

“Üşüyor musun Cihangir? Hava da bayağı soğuk. Bak konteynır çok sıcak, gitmek ister misin?”

Hâlâ sırtımda baskısına devam eden ayağına inat rahat sorusu almış olduğum bir durumdu. Bir de bu yetmezmiş gibi kendisi termal montla duruyordu. “Hayır komutanım.”

Onu reddetmemle elindeki termos bardakta dumanı tüten çayını uzattı. “Peki çay? Sana bir kıyak geçip kahve de verebilirim.”

Yaptığı çay teklifi o kadar cazip geliyordu ki... Kahve falan istemiyordum doğrusu. İçimi ısıtacak sıcacık bir çay komutanımın bana bütün yaptıklarını bile unutturabilirdi. Tabii bunu ona belli etmeyecektim. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Hâlâ başımda pes etmemi bekleyen adama dudakımı kıvrarak alayla baktım. “Eğitim bitince hatırlatırım komutanım.”

Aldığı cevapla ciddiyetini bozmazken sırtıma yanda duran ağırlıklardan birini daha bıraktı. “Kaç olmuştu asker?”

Tekrar sınav pozisyonu aldım. “Sıfır komutanım.”

“O zaman kes zevzekliği de başla.”

“Bir, iki, üç, dört...”

Ve her nedense ben o gün yüze kadar çekmem gereken sınavı bir türlü tamamlayamamış olsam da komutanım fazlasıyla sıcak çay içmişti. Bir daha ne o günkü kadar üşüdüm ne de soğuğu hissettim.

İnci'den

Gözlerimi araladığımda duyduğum sesleri algılamakta zorlanıyordum. Bulanık görüntü yavaşça netleşmeye başlarken karşımda bana doğru eğilen askere dikkatlice baktım. Yüzünün her bir santimini ezbere bildiğim adamın endişeli elalarıyla karşılaştığımda ise yeniden hayata döndüm.

“İnci’ m...”

İsmimin dudaklarından dökülmesi gözümünden bir damla yaşın düşmesine sebep oldu. Ani bir hareketle başımı kaldırıp kollarımı boynuna doladım. Onu canlı görmenin mutluluğu her şeye değdi.

“Cihangir yaşıyorsun.”

Gülerken bile ağlayan gözlerime buruk bir tebessümle baktı. Alnıma derin bir buse bırakarak bakışlarımı sabitledi. “Yaşıyorum tabii. Ömrüm yettiğince, senin için.”

Sözleri kalbime işlerken bakışlarındaki durgunluğu fark ettim. Bir an vücudunu incelemeye başladım. “Cihan, iyisin değil mi, bir şeyin yok? Yaralandın mı yoksa?”

Yüzümü avuçları arasına alıp ona odaklanmamı sağladı. “İyiym İnci. Sakin olur musun lütfen?”

Elimi kaldırarak yanağına dokundum. O anda hissettiğim acıyla bakışlarım koluma kayarken serum takılı olduğunu fark ettim. Hastanede olduğumu anlarken bayıldığım aklıma geldi.

“Doktor hâlsiz düştüğünü söyledi İnci. Neden kendine dikkat etmedin?”

Üzgün gözlerle dudaklarımı birbirine bastırdım. Zordu işte... En çok bana zordu da görmüyordu. Beklemek, onu hasretle beklemek ağır geliyordu. “Sürekli kâbuslar gördüm Cihangir. Sen gittiğinden beri nefes alamaz oldum. Burçak aradı ve tam seninle ilgili bir şey söylerken arkadan biri, gelen askerin kalbi durdu, dedi. Sonrasını hatırlamıyorum.”

Eli saçlarıma giderken küçük bir tutamı kavrayarak oynamaya başladı. Bakışları buğulu bir hâl alırken içimi yine bir korku kapladı. “Cihangir, yoksa diğerlerine mi bir şey oldu? Kimdi o kalbi duran asker?”

Göz göze geldiğimizde içim yandı. Kan çanağına dönmüştü gözleri. Vardı bir şey işte. “Merak etme, iyiler. Sadece Akın bacağından yaralandı ama durumu iyi. Birkaç dikiş atıldı o kadar.”

Elim tekrar yanağına giderken minik minik çıkmak için çabala-yan sakallarını okşadım. “O zaman neden bu kadar üzgün görünüyorsun?”

Yanağını elime bastırmasıyla gözleri de anlık kapandı. Derin bir nefes aldıktan sonra zor bulduğu sesiyle mırıldandı. “Kurtarmaya gittiğimiz askerlerden biri şehit oldu.”

Bir müddet bakışlarım yere düşmüş, dudağımın kenarına dişlerimi geçirmiştım. Allah'ım ne zordu... Ben sevdiğim adama bir şey olma ihtimaline bile dayanamayıp bayılmışken şehit olan askerin ailesi ne yapacaktı? Belki de evliydi. Kim bilir, belki de çocuğu vardı.

Allah'ım biliyorum ki şahadet büyük bir mertebe ama yine de sevdiğimi alma benden. Beni onsuz bırakma.

İçim acıya acıya elimle gözümünden akan yaş sildim. Başımı kaldırdığımda Cihangir'le göz göze gelirken fısıltı gibi çıkan sesim, onu teselli edemeyecek kadar yorgun olduğumun kanıtıydı. "Başımız sağ olsun."

Başını hafif aşağı eğerek gözlerini kapatıp açtı. "Vatan sağ olsun."

Durgundu, sessizdi sevdiğim adam ama bunu dışarıdan biri anlayamazdı. Belli etmiyordu. Fakat ben ondaki değişimi fark edecek kadar çok tanıyordum artık. Belki de bilerek bana gösteriyordu duygularını. Çünkü Cihangir istemezse ben onunla ilgili hiçbir şeyi bilemezdim.

Odanın kapısı açılıp Burçak ve Giray içeri girince toparlanma ihtiyacı hissettim. "Canım uyandın demek."

Burçak'ın neşesiz ama yine de sıcak sesine Giray da eşlik etti. "Geçmiş olsun İnci."

Cihangir çoktan aramıza mesafe koymuş ayakta duruyordu. "Teşekkür ederim."

Burçak yanıma gelerek yatağımın kenarına oturdu. Dikkatli bakışları yüzümde gezinirken mahcup duruyordu. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

Cihangir'in, arkasında duran sandalyeye oturuşunu izlerken dikkatimi toparlayıp Burçak'a döndüm. "İyiyim Burçak, şu serumu çıkart artık."

Serumuma bir bakış atıp tekrar bana döndü. "Çok az kalmıştı ama neyse çıkartayım." Yerinden kalkarak serumu çıkartırken devam etti. "Bu arada özür dilerim. Benim yüzümünden bu hâle geldin sanırım. Ben sadece Cihangir'in burada olduğunu haber verecektim ama ortalık karıştı ne yazık ki."

Buruk bir tebessüm gönderdim biricik arkadaşıma. Beni az daha kalpten götürüyordu ama bilerek yaptığı bir şey değildi. "Sorun değil canım, ben bir an panik yaptım işte." Kuzenim aklıma gelince etrafıma bakınma ihtiyacı hissettim. "Arya nerede?"

Burçak imalı bir gülüş gönderdi. "Akın'ı merak etmiş de ona bakmaya gitti."

Bu durumu normal karşıladım çünkü Akın yaralanmıştı. Yataktan aşağı ayaklarımı sarkıtarak ayakkabılarımı giymeye başladım. "Ben de bir geçmiş olsun demek istiyorum."

Burçak çıkarttığı serumu kenara bırakırken başımı kaldırarak Cihangir'e baktım. Derin düşüncelere dalmış düşünürken beni duymamıştı sanırım. Başımı Giray'a çevirmemle onun da kırık bakışlarını yakaladım. Fakat o beni fark edince gülümsedi. "Hemen iki oda ileride yatıyor. Birlikte gidelim."

Cihangir'e dönüp elimi elinin üzerine koyduğumda irkilerek bana baktı. Sonunda dikkatini çekebilmiştim. Ayağa kalkarak elimi sıcacık eliyle kavradı. "Gidelim o zaman."

Cihangir'in tok sesi ne olursa olsun benim huzurumdu. Birlikte odadan çıkmamızla biraz ilerledikten sonra kapısı açık olan odaya yaklaştık. Gelen seslere kulak kesilirken Arya sinirli gibiydi.

"Of... Nasıl da nazlısın... Bir çorba içeceksin, ne var bunda?"

Akın atarlı sesiyle karşılık verdi. "İstemiyorum kızım, zorla mı?"

"Zıkkımın kökünü iç o zaman. Yaralısın diye seni düşünüyorum ben de."

"Bünyem beni düşünen birini kaldırmıyor. Alışık değilim ben, ne yapayım?"

İçeri girerken dudaklarım kıvrılmış onların atışmalarını dinliyordum. Arya bizi görünce elindeki tabakla kaşığı önlerinde duran hasta masasına bıraktı. Masayı kenara çekerken homurdanıyordu. "Tam bir hödüksün."

Cihangir'le Akın'a yaklaştık ama Arya öne atılarak kollarını boynuma doladı. "İnci çok korkuttun beni. İyi misin?"

Kollarım sırtına dolanırken ben de sıkıca sarıldım. "İyiyim canım, merak etme." Üzerinde beyaz pikesiyle oturur bir hâlde yatağında duran Akın'a da gülümsemeden geçmedim. "Geçmiş olsun Akın."

Gayet rahat görünüyordu yine. Sanki o bayılmıştı da ben yaralanmıştım. "Sağ ol yenge." Hemen arkamızdan odaya giren Burçak ve Giray'ı görünce beni çabuk unuttu. "İkinci yenge beni şuradan bir çıkartsan artık."

Burçak gözlerini devirerek kollarını göğsünde birleştirdi. "Onu doktoruna söyle. Senin doktorun ben değilim."

Akın, somurtkan bir hâlde sitem etti. "Lan doktorlar da hasta sefer oldu. Ne var çıkartsan yani eline mi yapışır?"

Burçak'ın kaşları çatılırken Giray araya girdi. "Git işine oğlum, kaşınma bak."

Akın alayla elini Giray'a uzattı. "Al işte koruması da konuştu."

Yüzündeki tebessümle Akın'ı dinlerken kapı açıldı. Hepimizin bakışları o yöne döndüğünde içeriye giren kişiyle yanımdaki beden gerilirken elimi tutan el biraz daha sıkıttı.

"Ulan yine nereden çıktı bu kıl?" Cihangir yanımda homurdanırken Deniz'in bakışları bende duraksamış, yüzüne geniş bir tebessüm gelmişti. "İnci... Uzun zaman oldu seni görmeyeli." Yapay bir tebessüm sunarken aslında bu durumdan şikâyetçi değildim. Deniz iyi biri olsa da bana olan bakışları çok da masum değildi ve Cihangir tabii ki bu durumu fark ediyordu. "Öyle oldu."

Bana uzattığı eli Cihangir kavrarken araya girdi. "Biz hâlimizden memnunduk yalnız."

Deniz biraz şaşırda da çabuk toparladı. Cihangir'e dönerken bu sefer de o gerçekçiliğini kaybetmiş bir tebessüm sundu.

"Cihangir... Hiç değişmemişsin."

Deniz'in alaylı kelimelerine Cihangir sessiz kalmayacaktı tabii. "Ne bekliyordun? Senin gibi döne..."

Gözlerim irice açılırken hızla sözünü keserek üniformasını tutup kendime doğru çektim. "Cihangir... Sevgilim bırakalım da Deniz işini yapsın."

Çatılan kaşlarıyla elini belime dolayıp kendisiyle birlikte beni de bir adım geriye çekti. Deniz, Akın'a ilerledikten sonra gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

Akın ise suratsızdı. "Kötü. Hâlâ çıkamadım şuradan. Çıkış ver de gideyim artık."

"Merak etme ben de çıkışın için geldim. Kendini iyi hissediyorsan çıkabilirsin. Fakat bir süre dikişlerin toparlayana kadar ayağının üzerine basmak yok. Dinlenmen gerekiyor ve pansumanlarını aksatmamalısın."

Deniz, elleri beyaz önlüğünün cebinde açıklama yaparken Akın çok da umursuyor gibi değildi. Buna şaşırmadım. Aslında alışık olduğu şeyleri duymak istemiyor da olabilirdi. Çünkü ilk kez yaralanmış olması düşük bir ihtimaldi. "Merak etme doktor, hallederiz."

Akın'ın geçiştirmelik cevabı Deniz'i memnun etmese de yüzünde küçük bir tebessüm oldu. "Tamam. O zaman geçmiş olsun."

"Sağ ol."

Arkasını dönüp gideceğı sırada bana kısa bir bakış attı. Deniz'in çıkışıyla Cihangir saymaya başladı. "Ulan bu herif elbet bir gün geçecek elime. O zaman var ya elimden kimse alamayacak."

Giray da destek çıktı. "Hakkın var, adam resmen kaşınıyor."

Akın toparlanırken Arya yardım etmek için yanına adımladı. "Eline geçerse bizi de çağırmanı unutma."

Ters bakışlarımı üçlüye diktim. "Timi çağırın isterseniz."

Arya biraz önceki sessizliğini bozarak Akın'ın elini tutarken beni destekledi. "Harbi ya... Adam ne yaptı ki size? Gayet de hoş birine benziyor."

Akın sinirli bir şekilde elini geri çekti. "Saf mısın kızım sen? Hoşmuş..."

Akın'ın Arya'ya olan bu çıkışı benim de kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Tam müdahale etmek istediğim anda Cihangir elimi tuttu. Bakışlarım onu bulurken başını iki yana salladı. Allah'tan kuzenim altta kalan biri değildi. "Saygısız, dağ ayısı."

Arya ve Akın ölümcül bakışlarını birbirine atarken Burçak gayet ılımlı bir sesle araya girdi. "Deniz biraz çapkın olsa da iyi bir doktordur."

Cihangir soğuk sesiyle karşı çıktı. "Biz ona çapkın değil, yavşak diyoruz."

Giray'ınsa derdi başkaydı. "Yoksa sana da mı asılıyor bu herif?"

Burçak panikle itiraz etti. "Hayır tabii ki de."

Bense çok sıkılmışım hastane ortamından. "Artık eve gitsek mi?"

Akşam olduğunda cam kenarında Cihangir'i bekliyordum. Şehit olan askerimiz için burada yapılacak törene gitmişti ve aklım ondaydı. Ben de gitmek istemiştim ama bugün bayıldığım için izin vermemişti. Zaten resmî bir tören olduğunu söylemişti. Akın ise bacağına aldırmadan gitmişti törene.

Apartmana yaklaşan birini gördüğümde dikkat kesilirken kim olduğunu anlamaya çalışıyordum. Başını kaldırmasıyla Mahir olduğunu fark ettim. O da beni görünce yanlış anlamasından çekinerek

geriye çekildim. Bir süre sonra camdan dışarıya tekrar baktığımda kimseyi göremedim. Yarım saat daha beklememle Cihangir, Giray ve Akın apartmandan içeri girdi. Pencere kenarından ayrılıp kapıya yöneldim.

“Geliyorlar mı?”

Burçak'ın sorusunu başımla onaylayarak geçiştirdim. Hırkamı ve anahtarımı alarak kapıyı açtım. Ayağıma geçirdiğim ayakkabılarla aşağı ineceğim sırada Giray'la Akın'ı gördüm. Akın, Giray'dan destek alarak çıkıyordu merdivenleri. Sanırım bir süre Giray'da kalacaktı.

“İyi akşamlar İnci.” Giray'ın sevecen sesiyle gülümsedim. “Size de.”

İkisi de başını sallarken yanlarından geçtim. Cihangir beni kapı eşiğinde beklerken öyle güzel bakıyordu ki son basamağı da inmemle tam karşısında durdum. Ellerim önümde kirpiklerimin altından gözlerine bakarken masum bir çocuk gibiydim. Bir süre beni izleyip cebinden anahtarını çıkarttı. Kapıyı açmasıyla eliyle içeri geçmem için işaret ettiğinde bunu bekliyordum. İçeri girmemle peşime takılırken salona geçtik. Ona doğru döndüğümde ise ışığı yaktı.

“Üzerimi değiştirip duş alacağım müsaadenle.”

Hâlâ resmî kıyafetli olduğu için ayrıca karizmatik görünen sevdiğimi aşağıdan yukarıya doğru inceledim. Aklıma gelen şeyle onu durdurdum. “Tamam ama bir dakika.”

Merakla bana bakarken aramızdaki mesafeyi kapatarak parmaklarımın ucunda havalandım. Elim bordo beresine giderken kavrayarak omzuna sıkıştırdığı yerden çıkardım. O ise elalarını bana dikmiş dikkatle beni izliyordu. Aldığım beresini kendi başıma geçirirken çok da düzgün ayarlayamamıştım sanırım. Yine de olduğu kadar düzeltip gülümsedim. “Yakıştı mı?”

Dudakları yukarı kıvrılırken ellerini kaldırıp berenin altına sıkışan sarı saçlarımı düzeltti. Bereye biraz daha eğim verdikten sonra gülümsedi. “Çok yakıştı.”

Heyecanla telefonumu çıkartıp ön kamerasını açtım. Kendime bakarken gerçekten yakıştığını düşünüyordum. Dudaklarımda aptal bir sırıtişla başımı kaldırıp sevdiğim adamla göz göze geldim. Bugün ilk defa bu kadar içten güldüğünü gördüm. Sabahtan beri üzgün olan sevdiğimi şimdi az da olsa güldürebilmek beni mutlu etmişti. Fakat her tebessüm bir hüzne gebeydi. Yine de tebessüm en güzeliydi.

Cihangir beni omuzlarımdan tutarak çevirip sırtımı göğsüne yasladı. Çenesini omzuma yaslariken telefonu elimden alarak öz çekim yaptı. İkincisinde ise başımı ona çevirerek yanağına öpücük bırakırken çekti. Geri çekilmesiyle bir müddet telefonumda gezindi parmakları. “Ne yapıyorsun Cihangir?”

“Fotoğrafları kendime de atıyorum,” dedi telefonda gözlerini ayırmadan. İşini bitirmesiyle telefonu bana uzatarak gülümsedi. “Sen otur, ben birazdan geliyorum.”

Telefonu alıp başımdaki beresini dikkatle ona tekrar teslim ederken mırıldandım. “Telefonunda fotoğraf yok sanıyordum.”

Yanağımdan küçük bir makas alıp arkasını döndü. “Yok demedim ki bulamazsın dedim.”

Koltuğa oturmuş çektiğimiz fotoğrafları incelerken tek odaklandığım kısım Cihangir’di. Fotoğrafta bile ne kadar da yakışıklı çıkıyordu bu adam... Bir süre telefonumla sosyal medyada gezerken bir yandan da Cihangir’i bekliyordum. O esnada telefonumun çalmaya başlamasıyla ekranda babam yazısı belirmişti. Bir anda koltukta dik bir şekilde otururken kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Derin bir nefes alarak korkuyla telefonu kulağıma götürdüm. “Baba.”

Hiç vakit kaybetmedi. “İnci, demek hâlâ bir baban olduğunu hatırlıyorsun.”

Mahcup bir şekilde bakışlarım yere düşürdüm. “Ben sizi hiç unutmadım ki baba.”

Babamın sesi, sert bir üslupla kulaklarımda yankılandı. “Sen oraya kaçtığında bizi sildin İnci. Bak şimdi bile ben arıyorum.”

Düşünceli hâli beni şaşırtırken şimdiye kadar aramayıp neden şimdi aradığını merak ettim. Bu yüzden hemen sadede girmesini bekliyordum. “Bir şey mi söyleyecektin bana?”

Soğuk sesiyle kelimeleri tükürürcesine çıkıyordu. “Teyzenle konuştuk, kaç gündür Arya’yı gelmesi için ikna etmeye çalışıyor. Kendin yetmezmiş gibi bir de kuzeninin aklını mı çeldin?”

Duyduklarım beni hayrete düşürürken yine de sakin olmaya çalışıyordum. “Arya kendisi geldi buraya. Ben çağırmadım.”

Telefonda kısa bir hışırtı olurken annemin sesi duyuldu. “İnci yeter artık bu saçmalık. Teyzen çok kötü. Kahroldu kadın. Ne zamandır Amerika’dan gelmesini istediği kızı şimdi daha vasat bir yerde. Hadi bizi önemsemiyorsun teyzeni düşün bari.”

Neden böyle oluyordu, neden her şeyin sorumlusu ben oluyordum? Oysa ben Arya'ya ne gel demiştim ne de git diyecek biriydim. "Arya ile konuşurum."

Annem sert bir şekilde devam etti. "Sen de dön artık. Yeter bu kadar çocukluk yaptığın, aç şu gözlerini."

Alt dudağımı dişlerim arasına sıkıştırıp serbest bıraktım. "Ben dönmeyeceğim."

Dönmek mi? Ben yanında olduğum adama ilelebet ait olma hayalleri içindeydim. Annem bir anda yükselirken telefonu biraz kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Ne demek dönmeyeceğim? Sen nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun? Hadi bizi düşünmüyorsun peki Tuna ne hâle geldi onu da mı umursamıyorsun?"

Öfke ufaktan bedenimi esir alırken yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Hâlâ sakın kalmaya çalışıyordum. Cihangir'in duymasından çekinerek sesimi alçalttım. "Tuna umurumda bile değil. Hem hazır siz aramışken bir şey söylemek istiyorum."

"Ne söyleyeceksin?"

Allah'ım sen kolaylık ver...

"Anne... biz... Cihangir'le evlenmeye karar verdik ve müsaadenizi, beni sizden istemeyi düşünüyorum."

Cümlemi tamamladığım anda kısa bir sessizliğin ardından kıyamet koptu. "Ne! Sakın... Sakın İnci. Allah'ım benim kızım bu kadar aptal olamaz. İnci, sen delirdin mi?"

Babamın sesi anneminkinden de gür, bir o kadar da sert çıkıyordu. "Eğer o adamla evlenecek olursan seni asla affetmem İnci. Sakın o adamı bizim kapımıza getirme. Seni asla vermem o asker bozuntusuna."

Yerimde kıpırdandım. Telefonu uzağımda tutuyordum. Sesleri uzaktan bile duyuluyordu nasıl olsa. Sanki hoparlöre almışım gibi. Sonucu bildiğim hâlde neden farklı bir cevap beklemiştim ki? Hepsi Cihangir içindi. "Baba yapma ne olur. Onu seviyorum ve Cihangir'in evlilik teklifini çoktan kabul ettim bile."

Babam artık o kadar bağırıyordu ki yanında olmak dahi istemezdim. "Eğer birazcık aklın varsa o herifle evlenmene asla müsaade etmeyeceğimi bilirsin İnci. Sakın daha fazla kaşınma. Yoksa mirasından da tek kuruş pay alamazsın."

Babam suratıma kapatınca elimdeki telefonu kenara fırlatarak acıyla inledim. "Bir kere bile beni anlamadınız. Derdim para olsaydı buraya hiç gelmezdim. Benim de bir kalbim var. Görün artık beni."

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Başımı kaldırdığımda kapı pervazına omzunu yaslanmış Cihangir'le göz göze geldim. Yine duymuştu her şeyi...

Onu görünce dudaklarım daha çok büzülürken bana doğru adım-ladı. Yanıma oturduğunda kollarımı boynuna dolayıp daha çok ağ-lamaya başladım. Sırtımı saran koca elleri bir yandan da saçlarımı okşuyordu. Beni teselli eden sevgisi gözyaşlarımı durdururken göz göze geldiğimizde yanaklarımı kuruladı.

"İnci... Belki de evliliğinin ertesi günü şehit olabilecek bir adamla, mirastan menedilme ihtimaline karşı devam edebilecek misin?"

Benim mavilerim hoyratça dalgalanırken onun elalarına çarpı-yordu. Şimdi biz susmuştuk, gözlerimiz konuşacaktı.

Kimi zaman her şeyin üstesinden gelmek zor olur. Gücünüzün azaldığını hissedersiniz. Çabalarsınız çabalarısınız ve bir türlü oldu-ramazsınız. Kimseye beğendiremezsiniz bir şeyleri. Çaresiz kalırsı-nız. Tutunacak dallarınızın bir bir kuruyup kırıldığını görmeye baş-larsınız. İnsanlarsa memnuniyetsiz ve çıkarıcıdır... Kalbinizse yorgun düşer bir süre sonra. O andan itibaren hep çukurdaymış gibi düşün-meye başlarsınız, sanki hiç güçlü olmamışsınız gibi. Bu durum sizi büyük bir karamsarlığa sürüklerken isyana başlarsınız 'neden ben?' diye. Oysa herkesin sınavı farklıdır.

Benim sınavım annemle babamdı. Hayatta her şeye sahipken bir onları olduramamıştım. Onların yetiştirdiği bir elmaydım aslında. Oysa şimdi olgunlaşmış ve dalımdan kopmak istiyordum. Onlarsa ısrarla dalda kalmam için çabalıyorlardı. Ama ne yazık ki kalırsam çürüyeceğimin farkında değillerdi. Fakat her gündüz bir geceye ge-beyken her gece de bir gündeze aitti.

Cihangir'in sorusu beni afallatırken bir an hiç böyle düşünme-miştim. Paradan bahsetmiyorum. Benim kimsenin parasına ihti-yacım yoktu. Babamın bile. Kendi işimin patronu olarak bunu dert edecek değildim. Evet, babam çok zengindi, evet onun evinde oldu-ğum gibi lüks içinde yaşayamayacaktım ama gerek de yoktu ki zaten. Ayrıca insan kendi parasını kazanıp harcadığında daha güçlü hisse-diordu kendini.

Altında eşofmanı, üzerinde mavi tişörtüyle yanıma oturan adamın elalarında kaybolmuştum yine. Nemli saçlarından bir damlanın şakağından yanağına doğru süzülmesiyle mekanik bir hareketle elimi kaldırarak sildim. "Bunu hâlâ bana soruyor musun gerçekten?" Başımı iki yana salladım. "Seni inandırabilmek için daha ne yapmam gerekiyor?" Elimini kaldırarak parmağımı tam kalbinin üzerine bastırdım. "Burası ne zaman tam anlamıyla bana inanacak?"

Elimi kavrayıp dudaklarına götürerek öptü. "Nereden biliyorsun inanmadığımı?"

Üzgünce gözlerine baktım. Şu sözlerinden ne anlamam gerekiyordu ki? "O zaman neden hâlâ soruyorsun bana bunu? Cevabı bilmiyor musun?"

Cümlesine nasıl başlayacağımı düşünüyor olacak ki dudaklarını birbirine bastırdı. Elimini üzerini okşarken bakışları da elime kaydı. Yüzüklerimi inceler gibi üzerinde gezinen parmakları fazlasıyla şefkatli ve nazikti. O da biliyordu ona ait olduğumu. O yüzden okşuyordu parmağımdaki yüzükleri. Kendine bu şekilde kanıtlıyordu.

"Bugün şehit olan asker evliydi ve karısı hamileymiş. Daha evleneli de fazla olmamış." Cihangir'in dilinden dökülenler içimi sızlatırken sonunun bize dokunacağını farkında olsam da sabırla bekledim. Söyleyecek pek bir sözüm de yoktu zaten. Başını kaldırıp kızaran gözlerini gözlerime dikti. "Bu ne demek biliyor musun?" Kendi sorusunu kendi cevapladı. Beni ayrılığa ikna etmek ister gibiydi. "Yarım kalmış bir kadın ve babasız doğacak bir bebek demek." Bir eli saçlarına giderken diğeri hâlâ elimin üzerindeydi. "Bunu en iyi ben bilirim İnci. Annem de babam da şehit benim. Ama bak ben yine de şanslıyım. Onları gördüm, hatırlıyorum. Peki ya o bebek... O babasını sadece fotoğraflarından bilecek."

Söyledikleri burnumu sızlatırken acıyla fısıldadım. "Cihan..." Ama ben devam edemeden hararetli bir şekilde konuşmaya devam ettim. "Daha kaç arkadaşımı, kaç askerimi şehit verdim biliyor musun? Hepsi ya evli ya nişanlı ya da sözlüydü. Çocukları vardı, sevdikleri kadınlar vardı. Hadi onu geçtim hepsi ana kuzusuydu. Hepsi arkasında birilerini bıraktı. Ya ben de bir gün..."

Daha fazla devam etmesine izin vermeyerek öne doğru atılıp kollarımı boynuna doladım. Sıkıca sardım sevdiğimi. Saçlarını okşadım. Cihangir'in de elleri belime dolanırken sıkıca sardı beni. "Cihan..."

Canımın içi... Hepimiz için değil mi ölüm? Hep şehit olmaktan bahsediyorsun. Peki ya benim senden önce ölmeyeceğimin garantisini verebilir misin?"

Saçlarıma tırmanan eli usul usul okşamaya başladı. "Veremem... Ama benim olasılığım daha yüksek değil mi? Hem bir de seni kaybedemem."

Bir süre ona karşılık veremedim, üzgündüm. Neden bunları düşünüyorduk ki? Elbette ki ölüm hepimiz için vardı ama ben onunla yaşamak istiyordum. Bir anda aklıma gelen şeyle dudaklarım kıvrılırken Allah'tan Cihangir'e sarıldığım için yüzümü görmüyordu. Onu bu hüzünlü havadan kurtarmanın en iyi yolu sinirlendirmekti. Hem... Sinirlenince hiç yoktan kalbi mantığının önüne geçiyordu. Üzgünce geri çekilerek dudaklarımı büzdüm. "Ben anladım seni. Sen benden sıkıldın."

Kaşları anında havalanan sevdiğim meraklıydı. "Onu nereden çıkardın?"

Görüntümü bozmamaya gayret ettim. "Baksana beni başından atmak için sebepler bulup duruyorsun. Bir Tuna'yla evlen demediğin kaldı."

Hiddetle gürledi. "Alma o itin adını ağzına."

Huysuzca omuz silktim. "Ne yapayım peki? Sevdiğim adamın benimle evlenmeye pek niyeti yok."

Gerilmiş bedeni ve sert yüzü amacıma ulaşmış olduğumu gösteriyordu. "İnci çıldırtma beni. Ben öyle mi dedim?"

Ayaklanarak üstten bakışlarımı üzerine diktim. "Ben anlayacağımı anladım. Gidiyorum."

Gözleri kısılmış beni incelerken itiraz etmesini bekliyordum. Beklediğim tepkinin gelmiyor oluşuyla arkamı döndüm. Bir adım atarak ona baktım. "Görüşürüz o zaman."

Hâlâ karşılık bulamamamla saçlarımı savurarak bir iki adım daha attım. Arkamı dönüp bir kez daha baktığımda koltuğa rahatça oturmuş, arkasına yaslanmıştı. Gayet ciddi duruşuyla bana bakarken üzgün gözlerle şekeri elinden alınmış çocuklar gibiydim. "Gitme demeyecek misin?" Başını olumsuzca iki yana salladı. Emin olmak istercesine mırıldandım. "Hiç mi?"

Dudakları kıvrılır gibi olurken hemen toparladı. "Seni zorla tutamam."

Suratım asılırken ters bakışlarla homurdandım. "İyi."

Önüme dönüp hızla odadan çıktım ama ilerleyemedim. Bu konuşma hiç de planladığım gibi gitmedi. Oysa beni durduracak, mecazen 'kadınım gidemezsin' falan diyecekti. Nerede hata yapıyordum ben?

Sinirden dişlerimi sıkarak geri döndüm. Gidişimden daha sert bir dönüş yaparken ona çok güzel fırça atacaktım. Hızlı bir şekilde odaya girdiğimde bağırmaı da ihmal etmedim. "Demek gitmemi istiyor..."

Atarlı bir şekilde odaya adım atmamla Cihangir'in sert bedenine çarpmam aynı anda oldu. Yine burnum sızlarken beni düşmeden belimden yakaladı. Elim burnumda ovarken yüzüm buruştu. Kaşlarımı çatarak yüzüne baktığımda ise dudakları kıvrılmış gülüyordu. "Hayırdır güzelim bir şey mi unuttun?"

Sinirle yumruğumu göğsüne vurdum. "Evet bay kurnaz. Bir an bordo bereli olduğunu unutmuşum."

Başını geriye atarak küçük bir kahkaha attı. Elini kaldırarak burnumu hâlâ ovmakla meşgul olduğum elimi çekti. Burnuma küçük bir buse bırakıp çok uzaklaşmadan elalarını mavilerime dikti. "Beni kandırmayı aklından bile geçirme sarışın. Bu küçük oyunlar bana sökmez."

Tek kaşım havalanırken dudaklarımda kurnaz bir gülümseme belirdi. Bir elim ensesine giderken diğeri göğsünün üzerinde geziyordu. "Nasıl oyunlar söker mesela?"

Cilveli sesimle birlikte vuran nefesim sevdiğim adamın dudaklarına çarparken onun da dudakları kıvrıldı. Bakışları değişen adam beni biraz daha kendine çekti. Burunlarımızı birbirine sürtüp alnını alnıma yasladı. "Sen de az fena değilsin küçük hanım."

Gözlerim kapalı derin bir şekilde kokusunu içime çektim. "Ben sadece seninle mutlu olmak istiyorum. Biz de biraz bencil olsak olmaz mı? Kendimizi, yuvamızı düşünsek. Ben seçimimi yapalı çok oldu."

Fısıltısı kalbimi yerinden çıkartacak türdendi. "Kızlarla konuş, hazırlanın. İki güne seni istemeye geliyorum."

Şaşkınlıkla gözlerimi açarak yüzümdeki aptal gülümsemeyle emin olmaya çalışıyordum. "Gerçekten mi?"

Beni bir kez daha ikiletmedi. "Evet yavrum."

Aradan geçen iki günün ardından bendeki heyecan had safhadaydı. İki gündür kızlarla anlamsız bir ev temizliğine girip bir sürü hazırlık yapmıştık.

“Burçak yetmez mi artık? Bünyem kaldırmıyor bu kadar temizliği.” Bitap bir hâlde çıkan sesimle Arya da beni destekledi. “Gerçekten canım çıktı. Bu ne be? Beni kimse istemeye gelmesin.”

Arya’yı dinlerken tozunu aldığım kapıya inceler gözlerle bakıyordum. “Yapma Arya. Sizin evi temizleyen bir sürü çalışan var zaten.”

Arya elindeki küçük yastıkları düzelterek koltuğa koymakla meşguldü. “O da doğru.”

Burçak ellerini beline koyarak kaşlarını çattı. “Sizi alacak adamlara yazık be. Biraz eliniz iş tutsun.” Bana dönerek eliyle baştan aşağı beni gösterdi. “Seni istemeye gelecekler, beni değil.”

Elimdeki bezi sallarken gözlerimi devirdim. “İyi de gelenler Cihangir ve arkadaşları. İşleri yok gibi kapıyı temizledik mi diye bakacak değiller herhâlde.”

Burçak’ın tek kaşı havada yüzünde alaylı bir tebessüm vardı. “Emin misin İnci? Bir daha düşün derim. Kızım adamlar subay. Senden benden daha titizler. Cihangir’i bir düşün istesen.”

Söyledikleri beni derin düşüncelere sevk ederken haklılık payı olduğunu biliyordum. Cihangir’in evinde bir tane toz bulamazdınız. Daha şimdiye kadar mutfağını hiç dağınık görmemiştim mesela. Yatağı her zaman sanki hiç yatmamış gibi düzenli dururdu. Suratım yavaş yavaş düşerken dudaklarım da aynı orantıda büzülmüştü. “Sanırım Cihangir’e benimle evlenerek büyük bir hata yaptığını söylemeliyim.”

Benim umutsuz hâlimi gören kuzenim olduğu yerde doğrulup dikkatini bana verdi. “Durum o kadar vahim mi ya?”

Başımı durgun bir şekilde aşağı yukarı salladım. Burçak hâlime kıkırdarken yanıma gelip yanağımı öptü. “Üzülme canım ya, adam seni bütün beceriksizliğinle kabul ediyor zaten.”

Gözlerim kısılrken elimdeki bezi alıp tekrar işime döndüm. “Hadi bitirelim şu işleri de daha duş alıp kuaföre gideceğiz.”

Bütün işlerin bitmesiyle üçümüz de duş alıp kuaföre gittik. Önceden randevu aldığımız için bizi hazır bekliyor olmalarından dolayı rahat rahat kurulduk. Yine uzun zamandır kuaförün yolunu unuttuğumuz için bayağı bir takılmıştık burada. Manikür, pedikür, saç

baş, makyaj derken teferruatlı bir çalışma olmuştu. Eve geldiğimizde odalarımıza çekilirken dün alışverişte aldığımız elbiseleri giyecektik.

Burçak kendi odasına geçmişti, Arya ve ben birlikte hazırlanıyorduk. Kuzenim düşük omuzlu, mor renkte, diz kapağının bir karış üzerinde biten, arkası uzun, parıltılı bir elbise seçti. Salık bıraktığı saçları beline kadar uzanıyordu. Burçak ise kıvrıcık saçlarıyla uyum içerisinde teninin güzelliğini gözler önüne seren saks mavisi, omuz dekolteli mini bir elbise seçti. Bense vücuduma oturan beyaz, diz kapağının bir karış üzerinde biten, kolsuz bir elbise seçtim. Abartılı bir mini olmasa da biraz kısaydı. Ön kısmı tamamen kapalıyken sırt kısmı geniş bir dekolteye sahipti. Üzerinde ise cam, kesme taş işlemler vardı. Saçımı ensemden gevşek bir topuz yaptırmıştım. Topuzumu Cihan-gir'in aldığı inci toka tutuyordu. Yüzümde ise yanlardan düşen saç tutamları vardı. Birlikte salona geçtiğimizde birbirimizi incelemekle meşguldük.

"İnci çok güzel olmuşsun bir tanem." Burçak'la sıkı sıkı sarıldık. Ben de onunla ilgili aynı düşüncelerimi dile getirdim. "Sen de harika görünüyorsun Burçak. Giray'ın başı dönecek."

Geri çekilerek gülümsedi. Arya'ya dönen bakışları imalı parıltılarıyla sahipti. "Arya çok güzel olmuşsun. Akın'ın ağzı açık kalacak."

Arya'nın suratı buruşurken omuz silktili. "O ayının ancak bal görünce ağzı açık kalır."

Burçak da ben de kıkırdarken diğer seçenekleri saydım. "Kuzen bak bugün Oktay ve Eren de gelecek. Onlar da fena çocuklar değil."

Burçak hemen duruma müdahale etti. "Yalnız Oktay akşam kız arkadaşıyla geliyor."

Arya sıkılmışçasına koltuğa oturdu. "Artık şu konuyu kapatalım mı? Nasıl olsa sözden sonra İstanbul'a döneceğim."

Yanına oturup ellerini avuçlarını arasına aldım. "Ben aslında gitmeni hiç istemiyorum. Bunun için üzgünüm Arya."

Babamların benimle konuşmasından sonra Arya ile konuşup durumu anlatmıştım. O da tekrar İstanbul'a dönme kararı almıştı. Bu durum beni üzse de şimdilik yapacak bir şey yoktu. Hafif bir tebessümle bana bakan güzel kuzenim elini çekerek elimin üstüne koymasıyla hafifçe okşadı. "Sorun değil İnci. Zaten buraya kısa süreliğine gelmiştim. Hem bekli Amerika'ya geri dönerim."

Derin bir iç çekmemle üzgün bir şekilde dudak büktüm. Amerika'ya dönmesini istemiyordum. Ben konuşmadan çalan kapıyla Burçak arkasını dönmüş ilerlerken bir yandan da bize açıklama yapıyordu. "Ben bakarım. Kerem gelmiştir."

Bir an içimde heyecanla kıpırtılar oluştu. Kerem buraya dün gelmişti. Onu arayarak olanları anlatıp yanıma çağırmıştım. Zaten babamın aradığını bildiği için az çok olaya hâkimdi. Cihangir'in beni isteyeceğini duyunca da gelmek istemişti ki ufak bir nişan kutlaması da yapıp aradan çıkarmayı planlıyorduk. Kerem benim en büyük destekçimdi ve kardeşim olarak yanımda olması, hatta Cihangir'in beni ondan isteyecek olması benim için çok kıymetliydi.

İçeri giren Kerem'le heyecanla ayaklandım. "Kerem!"

Üzerinde takım elbisesiyle içeri giren yakışıklı kardeşim gülümseyerek bana bakıyordu. "Abla çok güzel görünüyorsun."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken sıkıca sarıldık. Bu fazla duygusaldı bizim için. "Dur bir bakayım sana." Kardeşimi baştan aşağı süzerken memnuniyetle gülümsedim. "Çok yakışıklı olmuşsun Kerem."

Bana göz kırpıp Arya'ya yöneldi. "Sen bir de aşağıdakini gör."

Cihangir'den bahsettiğini anlamamla yanaklarım kızarmıştı hemen. Onu çok merak ediyordum. Kerem, Arya ile kucaklaşırken merakla sordum. "Daha gelmiyorlar mı?"

Kerem bizim hazırlıklarımızdan dolayı kızların yanında kalmamak için Cihangir'le takılmıştı. Şimdi de onun yanından geliyordu. Koltuğa oturmasıyla havalı bir şekilde arkasına yaslandı. "Birazdan gelirler. Evin reisi olarak ben önden geldim. Sonuçta biz kız eviyiz."

Burçak kahkaha atarak araya girdi. "Sen şimdi kızı da vermezsın."

Kerem kolunu koltuğun üst kısmına uzatırken ayağını diğer bacağının üzerine koydu. "Bizden kız almak öyle kolay değil. Kız evi naz evi demişler sonuçta."

Arya, Kerem'in yanına otururken kıkırdadı. "Fazla abartma istersen Kerem. Adamın silahı var."

Kerem'in rengi değişirken bir anda toparlanması hepimizin kahkaha atmasına sebep oldu. Çok çabuk pes etmişti doğrusu. "Harbi ya. Adamın dolabına kırışmasın diye takımımı asayım dedim kapağı açmamla ağzım açık kaldı. Dolabında resmen minimal cephanelik var."

Kerem'i dinlerken fark etmediğim ayrıntı beni şaşırttı. Gerçi bir ya da iki kez odasına girmiş, dolabına ise hiç bakmamıştım. Bundan

sonra da kesinlikle bakmayacaktım. Çünkü silahlar benim için fazlasıyla korkutucuydu.

Tekrar çalan kapıyla heyecanla ayaklandım. Üzerimdeki elbiseyi düzelterek bizimkilerin de ayaklanmasıyla kapıya ilerlemeye başladık. Bu kısa mesafe bana bir ömür gibi gelirken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Ellerimin titremesini engellemeye çalışarak bacaklarıma bastırdım.

“Hadi İnci, kapıyı aç.” Burçak’ın yönlendirmesiyle kapı kolunu kavrayıp arkamı döndüm hepsi gülerek beni onayladığında derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Karşımda bir an Merve’yi görünce ilk önce şaşırılmış sonra mutlu olmuştum. Cihangir bana onların da geleceğini söylememişti. Merve’yle sarılmamızla içeri geçerken arkasından da nişanlısı Serhat girdi. Hemen ardından Oktay kız arkadaşıyla içeri girerken bizi de ayaküstü tanıştırmayı ihmal etmedi. Oktay’ın kız arkadaşı Elif; kısl saçları, beyaz teni, minyon tipiyle çok tatlı ve zarif duruyordu. Onların da içeri geçmesiyle Eren, Akın ve arkasından Giray girdi. Beklediğim adamı bir türlü göremedim. Hayır yani, damat niye sona kalıyordu anlamıyorum ki. Sabırsızlıkla gelenleri içeri alıyordum. En sonunda sevdiğim adamı, elinde kocaman kırmızı gül buketi ve süslenmiş çikolatasıyla görmek nefesimi kesti. Takım elbisesinin içinde göz kamaştırıyordu. Gözlerimiz birbirinde kalırken bana uzattığı çikolatayı alıp kızlara verdim. Burçak çikolatayla içeri giderken aldığım gül demetini de koklayıp Arya’ya verdim. O da sıkıca tuttuğu güllerle içeri geçerken Kerem çoktan misafirleri salona almıştı.

Cihangir, içeri girince kapıyı kapatarak bakışlarımı ona diktim. Her hâliyle başımı döndüren sevdiğim bugünün anlamından mıdır bilinmez gözüme daha bir yakışıklı görünüyordu. Nasıl görünmesin ki? Zaten öyleydi.

Kumral saçları her zamanki gibi kısa olsa da üst kısmı itinayla yapılmıştı. Cildi yine pürüzsüzdü. Sert çehresi bugün tebessümle donatılmış, sürekli çatmasıyla meşhur olan kaşları sabit duruyordu. Köşeli çenesine eklenen dudakları benzersiz bir renge sahipti. Bir de elaları vardı tabii, hayranı olduğum elaları. Baktıkça eridiğim, derinlerinde kendimi bulduğum elaları. Siyah takım elbisesi, tabiri caizse jilet gibi duruyordu üzerinde. Geniş omuzları rahatça ceketini taşıırken bir kez daha âşık oldum sevdiğim adama.

Onun da beni hayranlıkla izliyor oluşu gülümsememe sebep oldu. Bana bir adım atmasıyla eli belime dolanırken içim kıpır kıpırdı. "İnci'm... Nazlı güzelim benim." Dudakları alnıma değerken gözlerim kapandı. "Sen bu kadar güzel olursan, ben aklıma nasıl sahip çıkarım?"

Kıkırdamamla elimi yanağına koyup okşadım. "Peki ya ben, bu kadar yakışıklı bir adamla nasıl kalbime sahip çıkarım?"

Derin bir iç çeken sevdiğimin eli sırtıma giderken beni içeriye yönlendirmeyi amacı fakat bir anda kasılan bedeniyle duraksadı. Başını yana çevirmesiyle bakışları sırtıma kayarken sessiz bir şekilde homurdandı. "İnci!"

Uysal bir kedi gibi ona bakmadan mırıldandım. "Hım." Umursamaz bir şekilde çıkan sesimle bakışlarını yüzüme taşıdı. Göz göze gelmek istiyordu da bende o göz yoktu. "İçeride kaç erkek var biliyor musun?"

Masum bir şekilde gözlerine bakarken dudaklarımı büzdüm. "Hıhı."

Kasılan çenesiyle tam konuşacağı anda Burçak salonun kapısından bize baktı. "Bugün gelir misiniz?"

Hayatımı kurtaran arkadaşımın o yöne adımladım. "Geliyoruz canım."

Fakat arkamdan gelen sevdiğimin mırıldanmalarını duyuyordum. "Ah be İnci'm, ah be İnci'm..."

Cihangir arkadaşlarının yanına otururken ben de masanın yanında duran sandalyelerden birine oturdum.

Bir süre âdettendir diyerek hâl hatır sorup, birbirini yeni görenlerin tanışmasının ardından kahve yapmak için mutfığa geçtim. Tabii sadece ben de değil Burçak, Arya, Merve ve yeni tanıştığım Elif de bana eşlik etti.

"Ay çok heyecanlı ya."

Kuzenimin söyledikleriyle çemkirdim. "Ya zaten kalbim duracak gibi. Bir de sen heyecanlandırma."

Merve güzel gülümsemesiyle beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Sakin ol İnci. Bak yabancı kimse yok burada."

Burçak eline cezveyi alırken gülümsedi. "Hadi sen damadın kahvesini yap. Diğerlerine ben yaparım."

Hemen tebessüm ettim. İtiraz edecek hâlim bile yoktu. "Tamam."

Küçük cezveyi alarak tezgâha bıraktım. Kahve yapmayı öğrenmiştim artık. Fakat o kadar heyecanlıydım ki elim ayağım birbirine dolanıyordu. Cezveme bir fincan su koyup kahveyi içine atmamla bir

kaşık da şeker ekledim. Bunu yapmamın sebebi Cihangir'in kahvesini sade içmesiydi. Üzerine de üç kaşık tuz ekleyerek kaynaması için ocağa bıraktım. "Cihangir içecek mi çok merak ediyorum."

Arya'ya, Merve cevap verdi. "İçecek tabii. Cihangir için zor değil."

Burçak kahvenin köpüğünü fincanlara koyarken gülümsedi. "İçmezse vermeyiz kızımızı."

Aramıza yeni katılan Elif de gülümseyerek lafa girdi. "Damat hiç de kızı almadan gidecek birine benzemiyor."

Arya umursamaz bir şekilde elini havada salladı. "Alsa da almasa da gideceği yer bir alt kat sonuçta. Çok da uzaklaşmıyor bizden."

Arya'nın dedikleriyle hepimiz kıkırdarken kahveleri de hazırladık. Burçak ve Arya diğerlerinin kahvesini alırken ben de Cihangir'in kahvesini aldım. Kızlar önden geçip giderken kendimi sakinleştirmek adına bir süre bekledim. Elim göğsümde kalbime bastırırken biraz da olsa sakinleşip bana destek olmasını istiyordum. Derin bir nefes almamla kahve tepsisiyle mutfaktan çıkarak salona adımladım. Odaya girdiğimde herkesin bakışları bende olunca utançla başımı yere eğdim. O kadar çok kızarmıştım ki yanaklarım alev alev yandığı için bunu rahat bir şekilde anlıyordum. Başımı tekrar kaldırıncaya sevdiğim adamla göz göze geldik.

Allah'ım... Yoksa öldüm de farkında mı değilim?

O kadar güzel bakıyordu ki ela gözleri, beni içine çeken bir girdaptı âdeta. Hele bir de dudağının bir kenarı kıvrılmış bakarken nasıl da yakışıklıydı. Önünde durmamla elimdeki kahveyi dökmek için kendimi zor kontrol ettim. Hafif eğilerek tepsiyi ona doğru uzatmamla Cihangir dik bir şekilde durarak ellerini uzatıp kahvesiyle suyunu aldı. Tepsimi aşağı indirince kahvesini önünde duran sehpaye bıraktı.

"Eline sağlık."

Söyledikleri dudaklarımın kıvrılmasına sebep olurken içime kaçan sesimle karşılık verdim. "Afiyet olsun."

Arkamı dönüp eski yerime giderek sandalyeye oturunca Cihangir'in kızgın bakışlarıyla karşılaştım. Bir an ne olduğunu anlayamasam da arkamı döndüğümde sırtımı gördüğü için suratı asılmıştı sanırım.

Herkes dikkatle Cihangir'in kahvesini yudumlamasını beklerken onun bakışları hâlâ bende geziyordu. Alt dudağımı dişlerimin arasında ezerken kalbim yerinden çıkacak gibiydi. En sonunda bakış-

larının kahvesine düşmesiyle eline fincanı almıştı ki yanında duran Akın'ın sesi yankılandı. "Cihangir, emin misin kardeşim?"

Cihangir soruyu şaşkınlıkla karşılarken başını yana çevirerek Akın'a baktı. "Ne konuda kardeşim?"

Akın ciddiyetle devam etti. "Bu kızlardan biri veteriner, biri doktor, biri üsteğmen, biri Amerika'dan çıkmış gelmiş ne okuduğu belli değil." Sırasıyla bizi sayarken en son Elif'i gösterdi. "Biri daha yeni acemi birliği sayılır."

Giray dayanamayıp araya girdi. "Sadede gelsen mi ağabey?"

Akın başını iki yana salladı. "Ben olsam o kahveye ağzımı bile sürmezdim. Zehirlenme ihtimalin var."

Ellerim dizlerimde Akın'ın söyledikleriyle gözlerimi devirdim. Ben duruma sessiz kalırken araya tabii ki Arya girmişti. "Yalnız o anlattıkların biraz önce yudumladığın senin kahven için geçerliydi. Bu boş konuşmaların da onun yan etkisi."

Kızlar kahkaha atarken erkekler de aynı şekilde gülmeye başladı. Akın'ın kaşları çatılırken sinirle homurdandı. "Senden beklerim zaten."

"Ağabey bir müsaade et de konuya girelim."

Serhat'ın tok sesi ortamı kontrol altına alırken Arya ve Burçak bütün yaşananları kayda alıyordu.

Cihangir durumun uzamaması için kahveyi tepesine diktğinde gözlerim irileşti. Hiçbir şey olmamış gibi sakinlikle fincanı yerine bırakırken suratı biraz buruşur gibi olsa da buna müsaade etmeyerek kendini toparladı. Giray, Cihangir'in sırtına iki kez vurarak neşeyle övündü. "Adam aslan be, boşuna badi yapmadık."

Oktay da Giray'ı destekledi. "Koç mübarek."

Eren de sessiz kalmadı. "Kaplandır o."

Burçak dayanamayıp bombayı patlattı. "Allah'tan kızımız veteriner hekim."

Tekrar evde kahkahalar yankılanırken en son söz Cihangir'e aitti. "Ulan bugün bir bitsin elimden kimse alamayacak sizi."

Cihangir hepsinin komutanı olsa da arkadaşları onu ablukaya almış fırsatını bulmuşken eğleniyorlardı. Bu duruma ne kadar sessiz kalsa da yarın eminim hepsinden acısını çıkartacaktı.

Serhat boğazını temizleyerek dikkatini Kerem'e verdi. Bu durum sessizliği sağlarken Kerem anında havaya girerek oturuşunu dikletirdi.

*Efendim... Sebebi ziyaretimiz belli. Oğlumuz kızımızı görmüş beğenmiş, bir de o yetmez gibi kalbi düşmüş. Bize de arayı bulmak düşer. Yani diyeceğim o ki Allah'ın emri peygamberin kavliyle kardeşin İnci'yi oğlumuz Cihangir'e istiyoruz."

Ciddiyetle karşı tarafı dinleyen Kerem büyük bir rahatlıkla arkasına yaslanırken bir pot kırmaması için tedirginlikle onu izliyordum. Bir yanım anne ve babamı görmek istese de en azından sevdiğim insanların, kardeşimin, kuzenimin yanımda olması bana güç veriyordu. Yine de onların eksikliğini hissetmiyor değildim. Ben bunları düşünürken bir an bakışlarım Cihangir'i buldu. Onun da beni izlediğini görmemle buruk bir tebessüm gönderdim. Hadi benim annemle babam vardı da gelmemiştii. Peki ya Cihangir şu an ne hissediyordu? Böylesi güzel bir anda ailesini yanında istemez miydi? Kalbimde tarifsiz bir acı hissederken anlık ona sarılmak istesem de şu an yapamayacağım için Kerem'e odaklandım.

Kerem elini bacağının üzerine bırakmadan önce oradaki görünmeyen birkaç tozu eliyle vurarak yok etti. Herkes pür dikkat onun cevabını beklerken o oldukça yavaş takılıyor belki de durumun tadını çıkarıyordu.

"Şimdi efendim, bizim kızımız kıymetli. Evimizin biricik çiçeği olur kendisi. Öncelikle oğlumuz ne iş yapıyor, kızımıza iyi bakacak mı bilmek isteriz."

Kerem'in bildiği soruları sormasıyla Akın büyük bir gürültüyle kahkaha attı. "Ne iş yapacak? Dağda temizlik yapıyor."

Arkadaşları Akın'a gülerken tabii ki devamını da getirmeyi ihmal etmediler. "Yok, yok illüzyonist olur kendisi, görünmeden adam avlar." Oktay'ın sözlerini Eren devam ettirdi. "Aslında terminatör daha uygun, iş bitirir."

Giray da son eklemesini yaptı. "Keskin nişancı ağabey, attığını vurur."

Arkadaşları Cihangir'in mesleğini kendince yorumlarken bu isteme işi bir türlü bitmeyecek gibi görünüyordu. Zaten Kerem'in bildiği soruyu sorması bile sırf uyuzluktandı. Cihangir'in sabrı tükenmeye başlarken yanaklarını şişirip serbest bıraktı. Bu durum beni korkutmuştu çünkü sinirlenip kalkar gider diye çekiniyordum açıkçası. Boynunu sağa sola yatırmasıyla tedirginlikle bakıyordum ona.

"Anlaşılan siz laftan anlamayacaksınız." Kız istemeye bile be-
lindeki silahla gelen sevdiğim silahını çıkartarak ortadaki sehpanın
üzerine bıraktı. Kızların gözleri hayretle büyürken sesi tehditkârdı.
"Sıkıyorsa şimdi konuşun." Odada çıt çıkmazken Cihangir, Kerem'e
döndü. Biraz önce rahatlıkla arkasına yaslanan Kerem şimdi el pen-
çe divan duruyordu. Bu durum beni gülümsetirken Cihangir sert ve
tok fakat bir o kadar da sakın sesiyle lafa girdi. "Öncelikle madem
sordun söyleyeyim. Ben TSK'nın komutasında yüzbaşı olarak görev
yapıyorum. Ablana gelirsek de o benim kıymetlim, emin ol gözüm
gibi bakacağım. Bu beden bende oldukça ona kimse zarar veremez.
Başka sormak istediğin bir şey var mı Keremciğim?"

Kerem usulca başını salladı. "Bir de kızıma sormak isterim, ne
der diye." Bir anda bütün bakışlar bana dönerken yanaklarım al al
oldu. Cevabım belli değil miydi yani? "Ee abla ne diyorsun? Senin de
bu delikanlıda gönlün var mı?"

Kerem'in sonlara doğru imalı bir tona bürünen sesiyle bu iş bit-
tiğinde onun kafasını kıracağım kesindi. Bu akşamki repliği "verdim
gitti"den ibaretken hâlâ konuşmayı uzatıyordu.

Başımı kaldırıp Cihangir'le göz göze gelmemle mavilerimi yerle
bir eden bakışları sevgiyle doluydu. Gözlerini kapatıp açarak bana
güç verirken ondan zorla aldığım bakışlarımı Kerem'e çevirdim. Ma-
dem herkes kurallara uygun gidiyor, ben de rolümü ona göre oynaya-
caktım. "Sen nasıl uygun görürsen kardeşim."

Kerem yüzündeki tebessümle saatlerdir beklediğim konuşmayı
sonunda yaptı. "Madem gençler birbirini sevmiş bize de boyun eğ-
mek düşer, verdim gitti."

Bir anda alkış tufanı koparken heyecanla ayağa kalktım. Kızlarla
sıkıca kucaklaşmamızın ardından Kerem'i de kucakladım. Cihangir
de aynı şekilde arkadaşlarına sarılırken Arya yüzüklerle yanımıza
geldi. Eski alyanslarımızı tekrar takacak olmanın heyecanını yaşar-
ken kalbim yerinden çıkacaktı. Aslında Cihangir alyanslarımızı de-
ğiştirebileceğimizi söylese de kabul etmemiştim. Benim için fazla-
sıyla anlamlıydı. Çünkü Cihangir seçmişti ve o takmıştı parmağıma.

Yüzüklerimizi birbirimizin parmağına takınca Serhat aramızda
durarak küçük bir dua okudu. Besmele çekerek kurdeleyi kesti. Ci-
hangirle birbirimize dalan bakışlarımız başkalarına kör, kulakla-
rımız sağırdı. Dudaklarımızda eşsiz bir mutluluk tebessümü yuva

yapmış hiç çıkmamak üzere duruyordu. Cihangir elleriyle başımı iki yanından kavrarken alnıma uzun, sıcak bir buse bıraktı. Arkadaşları alkışlarken birkaç flaş da aynı anda patladı.

Mutluyduk. Hiç olmadığımız kadar mutlu... Bizi birbirimize bağlayan her adım bizi daha da mutlu ediyordu.

Peki, mutluluğun bir sonu var mıydı?

Erken gerçekleştirdiğimiz kız isteme törenini küçük bir kutlamayla devam ettirecektik. Bu sayede söz, nişan hepsi aradan çıkmış olacaktı. Bunu da ben istemiştim doğrusu. Çünkü hepsi için ayrı gün, ayrı kutlama bence gereksiz ve abartıydı. Davet ve partileri sevmeyen Cihangir için de aranan bir fırsattı.

Cihangir'in arkadaşlarının bizim için ayarladığı lüks bir mekâna gitmek için hepimiz toparlandık. Herkes evden çıkarken ben de sonunda kapıya ulaştım. Cihangir'in bileğimi yakalamasıyla şaşkınca ona baktım. "Bir şey mi oldu canım?"

"Şal aldın mı yanına?"

Anlık bir düşünmenin ardından kaşlarımı çattım. "Tabii ki de almadım."

Bana doğru bir adım atarak sert bakışlarını üzerime dikti. "İnci... İnci'm."

Son bir adımla aramızdaki mesafeyi kapatırken elini de açıkta kalan sırtıma koydu. Bakışlarında hapsolmuş bir şekilde tenime değen elleri beni ürpertirken sakın ama etkili sesini kullanmayı ihmal etmedi. "Bak üzerini değiştir demiyorum, şal al diyorum."

Tek kaşım havada aradaki farkı düşünüyordum. "Çok düşüncelisin."

İnandırıcı olmaktan çekinmiyordu. "Düşünceliyim tabii. Hava çok soğuk. Hasta olmanı istemem."

Surat asarak geri çekildim. Odama şal almak için ilerlerken aynı zamanda da homurdanarak onu taklit ediyordum. "Uyuz adam. Hosto olmono ostomom."

Söylediklerimi duysa da dikkate almayan sevdiğim yeni emirlerine devam etti. "Ne güzel yapıyorsun taklidimi. Çabuk ol, herkes indi aşağıya."

"Emredersiniz komutanım."

Yanına geldiğimde kabanımı açmış beni bekliyordu. "Aferin asker. Şimdi gel ve kabanını giy."

Cihangir'in ciddi yüz ifadesi dayanamayıp kıkırdamama sebep olurken yanına adımlayıp arkamı döndüm. Kollarımdan kabanı geçirdim. "Böyle komutan görülmedi."

Üzerime giydirdiği kabanımla birlikte arkamdan bana sarılırken yanağıma tatlı bir öpücük bıraktı. "Böyle asker de görülmedi. Bende olsan bol bol diskoya yollardım seni."

Merakla ona doğru döndüm. "Disko mu? Pek benlik bir mekân değil sanki."

Cihangir küçük bir kahkaha atarken omuzlarımdan tutarak beni kapıya çevirdi. "Aynı şeyden bahsetmesek de ikisi de senlik bir mekân değil merak etme."

Beni zorla dışarı çıkartırken sorularımdan da geri kalmıyordum. "Senin bahsettiğin yer neresi peki?"

Bana açıklama yaparak bir yandan da kapıyı kapatıyordu. "Disiplin koğuşı güzelim. Artık kalktı zaten boş ver."

Elimi tutarak alt kata indiğimizde kapısının önünde durduk. "Üzerime bir şey alıp geliyorum."

Cihangir içeri girince kapıda beklemeye başladım. O sırada merdivenlerden çıkan Mahir başını kaldırdığında göz göze geldik. Bakışları üzerimde gezinen Mahir'in gözleri önümde birleştirdiğim ellerime odaklanınca neye baktığını çok iyi biliyordum. Hâlâ yüzüğümünden sarkan kurdele bazı şeyleri özetlerken acı bir tebessümle gülümsedi. "Yakışmış."

Yüzüğüme kısa bir bakış atıp tebessüm ettim. "Teşekkür ederim."

Cihangir kapıda belirirken bakışları ikimizin üzerinde gezinmeye başladı. Beni azat etmiş olacak ki Mahir'e gösterdi tavrını. "Hayırdır?"

Elini tutarak ona sakın olması gerektiğini anlatmaya çalışıyordum. Mahir bir adım öne doğru gelerek Cihangir'e elini uzattı. Bu durumu şaşkınlıkla karşılarken ne yalan söyleyeyim beklemiyordum. "Hayırlı olsun. Umarım çok mutlu olursunuz."

Cihangir, karşısındakini bir süre baştan aşağı süzdü. Mahir'in havada kalan eline baktı. Bakışlarını yüzüne sabitleyip gözlerini kıstı. Mahir pes etmiş olacak ki elini indireceği sırada Cihangir buna izin vermeyerek kavradı. "Sağ ol."

Birbirlerine bir müddet daha bakmalarının ardından elleri ayrıldı. Kendimi yok gibi hissediyordum. Sanki kendi alanlarında gözleriyle çatışma içindeydiler ve Mahir yenilgisini kabul ediyordu. “İyi eğlenceler,” diyerek kapıya yöneldiğinde aşağıda bizimkileri görmüş olmalıydı. Cihangir başıyla onaylayıp elini omzuma atarak beni kendine çekti. Aşağı inerek arabaya bindik. Kısa bir sürenin ardından yine içimden geçenleri orada tutamadım. “Cihangir.”

Bakışları anlık bana kayarken tekrar yolu buldu. “Söyle güzelim.”

Başımı ona doğru çevirmiş dikkatle onu izliyordum. “Mahir konusunda ne düşünüyorsun? Yani bizi tebrik etmesi sonra sana elini uzatması.”

Cihangir yüz ifadesini bozmadan rahatlıkla kendini kamufle ediyordu. “Doğru yolu bulmuş sonunda.”

Gözlerimi devirip mızımızlandım. “Ya Cihangir, ciddi bir şey soruyorum burada.”

Sert bakışları anlık beni bulduğunda uzatmayarak yola odaklandı. “Ne dememi bekliyorsun İnci?”

“Aranız düzelir mi merak ediyorum?”

Kasılan çenesi cevap gibiydi ama yine de umutluydum. “Sen istiyorsun ki biz dost olalım ama olmaz. Onun yaptığını hoş göreceksin ya da unutacak değilim. Kaldı ki samimiyetinden bile emin değilim. O yüzden bundan ilerisini düşünme.”

Durgun ses tonum umutsuzluğumun simgesiydi. “Biraz fazla mı şüphecisin acaba?”

Bana dönüp burnumu sıktı. “Biraz fazla mı iyi niyetlisin acaba?”

Elini iterken çemkirdim. “Ya yapmasana, acıdı işte.”

Dudakları kıvrılırken önüne döndü. Tekrar bana baktığında ise gülen yüzünden eser kalmamıştı. “Sakın o adama yaklaşma İnci. Hiçbir şekilde bunu hoş görmeyeceğimi bilmeni istiyorum.”

Kızgın bir şekilde önüne dönerken kollarımı göğsümde birleştirdim. “Kimseye yaklaştığım yok benim.”

Devamında sessiz geçen yolculuğumuz son bulurken çok büyük ımaratla birlikte şık bir restoranın önünde durduk. İçeri girdiğimizde kapıda montlarımızı almalarının ardından Cihangir bana döndü. Elimdeki şalı alarak sırtıma örttü. “Uyuz adam.”

Ağzımın içinde homurdanırken elimi kavrayıp parmaklarını aralarından geçirdi. Dudaklarına götürerek küçük bir buse bıraktı. "Uyuz değil baytar hanım, kıskanç."

İlerlemeye başlamamızla tek kaşımı kaldırarak yandan bir bakış attım. "Kabul ediyorsun yani kıskanç olduğunu."

Arkadaşlarımızın yanına yaklaşırken gülümsedi. "Sen kabul etmiyor musun?"

Soruma soruyla karşılık vermesi aslında hiçbir zaman altta kalmayacağını gösteriyordu. Ne zaman kalmıştı ki zaten?

Bizi yüzlerindeki gülümsemeyle bekleyen arkadaşlarımızın yanına oturduk. Keyifli bir sohbete daldığımızda yemeklerimiz geldi. Herkes gülüyor, eğleniyor, birbirleriyle sohbet ediyor, bir yandan da yemeklerini yiyordu. Arkadaşlarının böyle bir ayarlama yapması çok düşünceli bir davranıştı. Hepsi harika çocuklardı ve aralarında benim anlamlandıramadığım güçlü bir bağ vardı. Birbirlerinden hiç kopmayacak gibi duruyorlardı.

Yemeğimizi yedikten sonra Cihangir ayağa kalkarak ceketinin düğmesini ilikledi. Elini bana uzatırken biraz da eğildi. "Benimle dans eder misin nişanlım?"

Son kelimenin üstüne bastırarak söylemesiyle dudaklarım yukarı kıvrılırken narince elimi avuç içine bıraktım. Biz farkında olmadan ne çok yol kat etmiştik. Bir yalanla başlayan ilişkimiz şimdi ciddiyetle devam ediyordu. "Elbette."

Beni kaldırmasıyla arkadaşları alkışlarken arada ısıklık çalmayı da ihmal etmediler. Etraftaki masalarda yemek yiyen insanların bize dönen bakışları beni biraz da olsa utandırdı. Sevdiğim adamla masamızın az ilerisindeki alana geçerken ellerim omuzlarından ensesine doğru tırmandı. O ise belimi sıkıca kavrayıp beni biraz kendine çekti. Tutkulu bir aşkla kendimizi müziğin ritmine bırakırken kalbim yine uslu durmuyordu. Gözlerimdeki parıltılarla sevdiğim adamı izlerken durumu fark etmiş olacak ki kulağıma doğru eğildi. "Şu minicik kalbin benim için böyle çırpınıyor ya başka hiçbir şeyin değeri kalmıyor."

Utangaç bir gülümsemeyle dudaklarım kıvrılırken elimi aşağı indirip kalbinin üzerinde gezdirdim. "Peki, benim minicik kalbim yalnız mı?"

Elini enseme koyup şakağıma küçük bir öpücük bıraktı. Gözleri gözlerimde gezerken sessiz bir şekilde mırıldandı. "Dinlemek ister misin?"

Gözlerimi onaylarcasına kapatıp açmamla ensemdeki eliyle beni kendine çekerek başımı göğsüne yasladı. En az benimki kadar hızlı atan kalbini rahat bir şekilde duyabiliyordum.

Bu rüya gibiydi. Dinlediğim kalp ruhuma şifa, kalbime eşti.

Birbirimize sığınmış zaman kavramından öte bir dansa kendimizi kaptırırken bir yandan da Giray'ın Burçak'ı dansa kaldırışını izliyordum. O kadar tatlı görünüyorlardı ki Giray gerçekten çok seviyordu. Burçak ise rahat bir kızdı. Kendini kasmaz, panik yapmazdı. Onun ilk başlarda Giray'a âşık olduğundan emin olamasam da artık emindim. Bunu çok belli etmese de Burçak da Giray'a âşıktı. Zaten sevmediği bir adamla sevgili olacak biri değildi. Onun hayatına ilk Giray girmişti ve çıkacağı da benzemiyordu.

Arkasından Merve ve Serhat devamında ise Oktay ve Elif kalktı dans etmeye. Şimdi ise biricik kuzenim Arya üç erkekle aynı masada oturuyordu. Elinde telefonuyla uğraşırken bu durumu dikkat çekmek için yaptığına emindim. Bir an Akın hareketlenir gibi olurken dikkatimi çekti. Bakışları Arya'da dolaşıyordu. Onu dansa kaldırmak istediğini anlamıştım. Anlaşılan o ki bacağı iyileşmişti. Zaten artık üstüne daha rahat basıyordu. Yine de küçük bir aksama göze batmıyor değildi. Buna rağmen Arya'yı dansa kaldırmayı düşünmesi... Bilemiyorum belki de hoşlanıyordu.

Fakat ne yazık ki Akın'dan önce davranan Kerem, Arya'ya elini uzatırken Arya keyifle kabul etti. Akın'ın bu durumdan mütevellit surat asıp homurdandığını da dudaklarından anlayabiliyordum. Akın için üzülürken kuzenimin ona karşı şu an bir şeyler hissettiğini düşünmüyordum.

Kerem, Arya'yı dansa götürürken eli cebine giderek telefonunu çıkarttı. Sanırım biri arıyordu. Sessiz bir ortam için uzaklaşan kardeşime kaşlarım çatılarak bakarken zavallı Arya öylece ortada kaldı ama bu durum çok da uzun sürmedi. Çünkü Akın yüzündeki kocaman gülümsemeyle Arya'nın elini tuttuğu gibi yanımıza çekti. Bir anda kendini Akın'ın kolları arasında bulan Arya sanırım hayatının şokunu yaşıyordu. Bu durum beni eğlendirirken tepkisiz kalamayarak kıkırdadım. Tabii bu durum sevdiğim adamın gözünden kaçmamış olacak ki parmaklarını çeneme koyarak başımı yukarı kaldırdı. Göz göze geldiğimizde yüzümde gezinen ela gözleri merak doluydu. "Neyi kaçırdım ben? O güzel gamzeni neden çıkardın ortaya?"

Cihangir'in sözleri yüzümdeki gülümsemeyi daha da büyüttü. "Akın galiba Arya'dan hoşlanıyor."

Söylediğim şeyle Cihangir'in bakışları Akın'a odaklanırken kısa bir süre sonra bana döndü. "Öyle gibi."

Aklıma gelenle suratım asıldı. "Ama Arya İstanbul'a dönecek."

Cihangir dudaklarını birbirine bastırıp serbest bıraktı. "Bu kötü olmuş. Akın'ın zamana ihtiyacı var."

Aynı kanıda olsak da ailemle yaptığım telefon konuşması aklıma geldikçe umutlarım kayboluyordu. "Gerçek aşk er ya da geç birbirini bulmaz mı?"

Sevdiğim adamın şefkatli bakışları beni sarmalarken tebessüm etti. Benim umudum da onun dudakları arasında geziyordu. Beni aşka inandıran adam bana bütün umutları veren adamdı.

"İki ayrı dünya olan biz bile birbirimizi bulduysak bulurlar herhâlde." Benimle uğraşmaktan vazgeçmiyordu. "Gerçi sen bu konuda bayağı iyiydin. Nerede görsen dibimde bitiyordun."

Söylediklerinin doğru olduğunu bilsem de şiddetle itiraz ettim. "Hiç de bile. Bir kere sen kurtarıcım olarak ne zaman başım derde girse yanımda bitiyordun."

Dudaklarını ıslatıp bana doğru eğildi. Parıltılı bakışlarının sebebi, yine benimle uğraşmasıydı. "Hım... Sen de kurtarıcımı bulmuşken âşık olayım dedin yani."

Utangaç kıkırtılar döküldü dudaklarımdan. "Hıhı... Evet. Hiç de pişman değilim."

Cihangir konuşacağı sırada ışıkların kapanmasıyla ne olduğunu anlayamadım. Korkuyla Cihangir'e sığınırken beni yatıştıran yine o oldu. "Cihangir!"

"Korkma güzelim. Ben yanıdayım."

Beni göğsüne biraz daha bastırırken başıma küçük bir öpücük bıraktı. Işıklar aynı hızla geri gelirken ne olduğunu anlamak adına etrafıma bakınmaya başladım. İşte o an gördüğüm manzara önce gözlerimin şaşkınlıkla açılmasına sonra ise dudaklarımdan sevinçle kıvrılmasına sebep oldu.

Giray tam ortamızda dizlerinin üstüne çökmüş elindeki yüzük kutusuyla Burçak'a bakıyordu. Burçak ise hem şaşkın hem de gülümsemekle meşguldü. "Kıvırcığım... Güzel gözlü sevgilim benim. Bir asker bir kadının önünde diz çöküyorsa bil ki çok sevdiğinden.

Burçak... Adı güzel, kalbi güzel meleğim. Bu adamı dünyanın en mutlu subayı yapar mısın? Benimle evlenir misin?"

Burçak öylece kalmış şaşkınlıkla Giray'ı dinlerken hepimiz pür dikkat onları izliyorduk. Giray'ın sözlerini bitirmesiyle Burçak önünde birleştirdiği ellerinden birini kaldırarak yanağından aşağı süzülen yaş sıldı. Burnunu çekip hâlâ gülümsemekte olan dudaklarını araladı.

"Evet Giray. Sonsuza kadar evet!"

Hepimiz mutlulukla alkışlarken Giray, aldığı tektaşı Burçak'ın parmağına takıp çöktüğü yerden kalktı. Birbirlerine sarıldıklarında Burçak'ın belinden kavradığı gibi bir tur havada döndürürken hepimiz neşeyle gülüyorduk. Burçak'ın ayakları yeniden yere bastığında alnına güzel bir buse bırakmasının ardından tekrar dans müziği çalmaya başladı. Onları dans etmesi için yalnız bırakarak masaya doğru ilerlemeye başladık.

"Sen biliyordun değil mi?" Cihangir, oturmam için sandalyemi çekerken güzel bir tebessüm sundu. Bu onun bildiğini gösteriyordu. "Bana neden söylemedin?"

Sakince yanıma oturdu. Eli bardağına giderken küçük bir yudum aldı. "Çünkü siz kızlar böyle şeylerde dilinizi tutamıyorsunuz."

Gözlerim kısılırken başımı ona doğru eğdim. Tutamamak değildi bu, buna dense dense destek denirdi. "Pardon..."

Onun da bakışları bana dönerken gözlerini kısarak beni taklit ediyordu. "Yalan mı bir tanem?"

Aslında çok da yalan olmamakla birlikte tabii ki de yalandı. Erkekler bizi anlayamazdı bir kere. Bazen kadınlar birbirlerine bir şeyleri söylerdi. Çünkü erkekler ne kadar sürpriz yapmak istese de kadınların hazırlaması gerekirdi ama her şeyi de söylemezdik tabii.

"Sen şimdi bir tanem dediğinde durumu yumuşatmış mı oldun, canımın içi?"

Gülümseyerek yanağımı okşadı. Aptal âşıklar gibiydik. Birbirimize kanmaya hazırlarken sitemlerimizi bile iltifatlarla süslüyorduk.

"Sen şimdi canımın içi dediğinde, bu adamın içi gitmiyor mu sanıyorsun?"

Bir anda bahsettiğimiz şeyi unutturken yüzümü benzersiz bir gülümseme kapladı. Elim çenemde, dirseğimi masaya yaslamış, hayran hayran sevdiğim adamı izlerken onun bakışları da bende geziyordu.

Bütün gece aşk ve mutlulukla geçerken devamında ise pasta ~~ke-~~miş ve bayağı bir eğlenmiştik. Listemdeki unutulmaz günler ~~arasına~~ bir tane daha eklemiş olmak ve bunu yine sevdiğim adamla ~~yaptım~~ olmak hayatın bana getirdiği en kıymetli anlardandı.

7. BÖLÜM

MAGAZİN GÜNDEMİ

Sabah zor da olsa gözlerimi aralayıp işe gitmek için hazırlandım. İki gündür aksattığım işlere bugün tekrar dönerek iş başı yaptım fakat oldukça yorgundum. Burçak da benim gibi işe giderken Arya ve Kerem'i evde bıraktık. Onlar son kez buraları gezip yarın ilk uçakla döneceklerdi. Cihangir ise sabah erkenden işinin başına dönmüştü ve hâlâ onu görememenin üzüntüsünü yaşıyordum. Klinikte yoğun bir iş temposuyla çalışırken gelen telefonla masama ilerleyerek arayan kişiye baktım. Arya'nın aradığını görünce gülümseyerek açtım. "Gezmeler nasıl gidiyor bakalım?"

Açar açmaz sorduğum soruya karşın Arya'nın panik sesi beni de tedirgin etti. "İnci, sosyal medyaya göz attın mı?"

Koltuğuma otururken meraklanmaya başladım. "Hayır, ne oldu ki?"

"Bütün sosyal medyada, magazin haberlerinde senden bahsediyorlar."

Şaşkınlıkla gözlerim açılırken bu sefer Arya'daki panik havası bana bulaştı. "Ne? Neden?"

"Biz Kerem'le oraya geliyoruz. Sana birkaç fotoğraf attım, bak onlara."

Telefonu kapatarak hızla bana gönderdiği fotoğraflara baktım. Birkaç magazin sayfasından oluşan görüntülerden birine dokunduğumda açılırken hayretle üzerinde yazan yazıyı okudum.

"Amerika'da olduğu iddia edilen sosyetik güzel aylar sonra bakın nerede ortaya çıktı?"

Altında gördüğüm fotoğrafımla suratım şekilden şekle girerken gördüklerime inanamıyordum. Bu fotoğraf dün geceye aitti. Uzaktan çekilmiş olsa da Cihangir'le samimi dansımız gün gibi ortadaydı. Tek

iyi yanı ise Cihangir'in yüzünün görünmüyor oluşuydu. Hızlı bir şekilde diğer görüntülere bakarken aynı fotoğraf üzerine yazılmış başlıkları da okumaya başladım.

"Gizli aşk İstanbul'dan Doğu'ya sürükledi."

"Ünlü iş insanının kızı İnci Sargın nişanlısını kiminle aldattı?"

"İnci Sargın'ın samimi bir şekilde dans ettiği gizemli adam kim?"

"Yasak aşk fena patladı."

Ağzım bir karış açık başlıkları okurken olaylara anlam veremiyordum. Allah'ım kim çekmişti bu fotoğrafı? Bizimkiler olamazdı çünkü uzakta duruyorlardı.

Ya Cihangir... O görmüş olabilir miydi? Ne diyecekti şimdi bana? Allah'ım ben ne yapacaktım şimdi? Ben kara kara düşünürken aceleyle klinikten içeri giren Kerem ve Arya hemen yanıma geldi. Arya bana sarılırken donup kalmıştım âdeta. "Canım iyi misin?"

Arya'nın sorusuna başımı iki yana sallayarak cevap verirken Kerem bilgisayarına yöneldi. Hızlı bir şekilde bir magazin kanalını açmasıyla duyduklarım beni ağlatacak cinstendi. *"ŞOK! ŞOK! ŞOK!.. Bu haberi izlediğinizde kulaklarınıza inanamayacaksınız. Bir süredir nişanlı olduğu bilinen hangi sosyetik güzel nişanlısını aldattı? AZ SONRA..."*

Yüzüm buzlanmış bir şekilde ekranda duran eski fotoğraflarımdan biri beni daha da kötü yaparken çıldırmak üzereydim. Ekrana çıkan sunucu, keyifle özet geçen haberi irdelerken büyük bir duygu karmaşasıyla onu dinliyordum. *"Evet efendim, gün geçmiyor ki yeni bir ihanet haberi daha paylaşmayalım. Ünlü iş insanının oğluyla nişanlı olan sosyetik güzel başka bir adamla öyle sarmaş dolaş yakalandı ki gördüklerinize inanamayacaksınız. Bu kadarına da pes dedirten o fotoğraf karesi az sonra sizlerle."*

Büyük bir olaymış gibi ballandıra ballandıra ismimizi vermeden söyledikleri ağzımı bir karış açıkta bıraktı. Arya dayanamayıp patladı. "Yuh be... Sanki yatakta bastılar sizi."

Ellerim yüzümde gezerken dokunsalar ağlayacak durumdaydım. "Allah'ım bittim ben."

Kerem bana sarılırken başıma öpücük bıraktı. "Üzülme abla, bir şekilde kaldırmamız lazım bu haberleri."

Arya haklı olarak umutsuzdu. "Artık çok geç. Bütün sitelere düşmüş bile."

Yarım saatten fazla tekrar eden ön gösterimlerin bitmesiyle sunucu benimle ilgili haberi sunmaya başladı. *"Şimdi yılın en bomba haberine geçiyoruz. Uzun bir süre önce ünlü iş insanının oğlu Tuna Şahin'le büyük bir davetle nişanlanan sosyetenin sayılı ailelerinden olan Sargınların biricik kızı sosyetik güzel İnci Sargın bir süredir ortalarda yoktu, biliyorsunuz. Sosyetenin bir numaralı isimlerinden annesi Rüveyda Sargın bir davette kızının Amerika'da olduğunu söylemişti. Hatta ayrılık dedikodularını da ısrarla inkâr etmişlerdi. Fakat aylar sonra elimize öyle bir fotoğraf ulaştı ki gördüklerinize inanamayacaksınız. İnci Sargın başka bir şehirde gizemli bir adamla samimi bir şekilde dans ederken görüntülendi. Bakınız, fotoğraf gelsin."*

Defalarca dönen aynı fotoğraf, dakikalarca üzerine yapılan yorumlar ve en kötüsüye parmağımdan sarkan kurdeleye yapılan binlerce yorum...

"Allah kahretsin! Ben şimdi Cihangir'e ne diyeceğim, nasıl buldular? O fotoğrafı kim çekti, anlamıyorum."

Arya eliyle omzumu sıvazladı. "Sıkma canını, sen nereden bilebildirdin ki böyle olacağını..."

Kerem'in eli çenesine giderken araya girdi. "Bu fotoğraf amatör bir çekim. Muhtemelen o akşam orada olanlardan biri çekip magazine servis etmiş. Baksanıza uzaktan gizlice çekilmiş."

Düşünceli bir şekilde önüme bakarken mırıldandım. "Cihangir görmüş müdür acaba?"

"Bence daha görmedi. Yoksa çoktan arardı ya da buraya gelirdi."

Arya'nın söyledikleri bana da mantıklı gelirken tekrar telefonum çalmaya başladı. Burçak'ın aradığını görmemle hemen açtım. "İnci, haberleri gördün mü?"

Dudaklarım büzülürken, üzgün bir şekilde karşılık verdim. "Evet. Maalesef gördüm ve çok mutsuzum."

Sesi tedirgin gelen arkadaşım biraz da mahcuptu. "Şey... Ben haberleri izlerken yanımda Giray da vardı ve Cihangir'e durumdan bahsetmiş olabilir."

Duyduklarım beni daha da perişan bir hâle soktuğunda anlık gözlerimi kapattım. "Tamam. Nasıl olsa öğrenecekti."

"Üzme kendini canım. Bu olabilecek bir şeydi. Akşam görüşürüz."

"Görüşürüz," diyerek telefonu kapattım. Durup bir süre sakinleşmeyi bekledim ama olmuyordu işte. Cihangir'i aramam gerekiyordu

fakat yapamıyordum. Cihangir'i arayacağım anda Kerem'in telefonu çaldı. Kerem elindeki telefona bakarken dudaklarını birbirine bastırdı. Devamında ise bakışları beni bulurken annemlerin aradığını biliyordum. Kardeşim yine bir yalanla yanıma gelmişti, şimdi başı dertteydi işte. Bizden biraz uzaklaştığında Arya'nın telefonu çalmaya başladı. Bakışlarım onu bulurken tahminimi dile getirdim. "Teyzem mi?"

Beni başıyla onaylayıp o da telefonuna cevap verdi. Üzgün bir şekilde dirseklerimi masaya koyup ellerimi alnıma yasladım. Yusuf dikkatle benimle ilgili haberleri izlerken ne düşünüyordu bilmiyorum ama hiç ses çıkartmadı. Bir süre sonra telefonumun çalmasıyla asıl sona yaklaştığımı zannederken aslında bir başlangıçta olduğumun farkında değildim.

Arayan tabii ki Cihangir'di. Telefona bir süre boş boş bakıp tedirginlikle açtım.

"İnci!"

Cihangir'in hırıltılı gelen sesi pek de hayra alamet değildi. Sanırım fazla sinirliydi. "Cihangir ben... Üzgünüm..."

"Hemen şimdi toparlanıp eve geçiyorsun. Ben işlerimi halledip geleceğim."

Gergin bir soluk aldım. "Cihan, bak ben..."

Sert nefesleri telefonda yankılanırken daha sakin ve uysal bir sesle konuştu. "İnci'm... kıymetlim eve git hadi, bir tanem. Ben geleceğim yanına. O zaman konuşuruz olur mu?"

Tatlı dilin açamayacağı kapı yoktu sanırım. O görmese de ağır ağır başımı salladım. "Tamam, bizimkilerle geçiyorum şimdi."

Telefonu kapatmamla Arya ve Kerem de konuşmasını sonlandırmış bana bakıyordu. İkisi üzerinde gezen bakışlarım Kerem'de sabitlendi. "Ne diyorlar?"

Kerem'in suratı her şeyi ortaya seriyordu lakin kelimeler de ona eşlik etti. "Buraya geldiğimi anlamışlar. Babam çok sinirli. Annemi zaten biliyorsun, şu an evde fenalık geçiriyordur."

Kerem'in söyledikleri canımı daha da sıkarken yine bedenimi sarmalayan çaresizlik oldu. "Hadi eve gidelim. Zaten buraya da gelebilirler."

Çantamı ve kabanımı alırken Yusuf'a seslendim. "Yusuf biz gidiyoruz canım. Klinik Furkan'la sana emanet. Bir aksilik olursa bana

haber vermeyi unutma. Bir de eğer gazeteciler gelecek olursa içeri almayın ve hiçbir şey söylemeyin olur mu?”

Yusuf şaşkınlıkla yüzüme bakarken durumu kabullenmiş olacak ki başıyla onayladı. “Merak etme abla. Biz burayı hallederiz.”

Yüzümdeki buruk tebessümle Yusuf’a bir adım atıp saçlarını elimle karıştırdım. “Teşekkür ederim ablacığım.”

Klinikten çıkıp eve geldik, uzun bir bekleyişin ardından akşam olduğunda kapı çaldı. Koşarak kapıyı açtığımda Burçak da peşimden geldi. Cihangir’i karşımda görünce ne diyeceğimi bilemedim. Dik bakışları üzerimde gezinirken mırıldandım. “Hoş geldin.”

Arkasında görünen Akın ve Giray da bu tarafa yönelirken Cihangir içeri adımladı. “Hoş buldum.”

Cihangir koltuğa oturmasıyla bakışlarını bana çevirdi. Yanımdaki sandalyeye tutunmuş masumca ona bakarken elini koltuğa hafif vurarak bana yanına oturmamı işaret etti. Bunu istemesi yüzümde küçük de olsa bir tebessüme sebep olurken hemen istediğini yapıp yanına oturdum. Herkes bir yerlere oturmuş bize bakıyordu. “Biraz araştırdım. Fotoğrafı restorandaki müşterilerden biri çekmiş. Muhtemelen seni tanıyor.”

Cihangir’in bu durumu araştırmamış olması şaşırtıcı olurdu zaten. Sesim çok güçlü çıkmasa da onu onayladım. “Olabilir.”

Ortam durgunlaşırken Akın sessizliği bozan ilk kişi oldu. “Yenge bu kadar ünlü olduğunu bilmiyordum doğrusu. Bilsem imzalı fotoğrafını isterdim.”

Söyledikleri Cihangir’in hoşuna gitmemişi. “Ulan başlatma fotoğrafına.”

Akın geri adım atarken beni gülümsetmişti. “Fotoğraf derken benin gelişi dedim yani.”

Sanırım bir açıklama yapmam gerekiyordu. “Ben ünlü değilim ki Akın. Sadece babam çok zengin ve annem de sosyetenin önemli isimlerinden. Bu durum da beni otomatik olarak öne çıkarıyor. Yoksa bu benim tercihim değil.”

Arya düşünceli bir şekilde konuya dâhil oldu. “O değil de şimdi İnci ihanet eden kişi konumuna düştü. Herkes Tuna ile nişanlı biliyor hâlâ.”

Cihangir’in ne tepki vereceğini bilmediğim için ona yandan bir bakış attım. Vücudu gergin, çenesi kasılmış, ifadesi ise sertti. Başını

bana çevirmesiyle hemen önüme döndüm. Sanırım ondan utanıyordum. Elimi kavrayarak sıkıca tuttu. Yine benim yanımdaydı. Cihangir benim kalbime girebilen en harika erkekti. “Bu durumu düzeltmenin yolu yok mu?”

Cihangir’in sorusunu Kerem cevapladı. “Aslında var. Ablamla bir yerde el ele görüntülenirseniz, ablam da küçük bir açıklama yaparsa sıkıntı olmaz.”

Giray, “Olmaz,” dediğinde bakışlarımız onu buldu. “Cihangir’in magazine haber olması büyük sıkıntı. Hatta o fotoğrafta yüzünün görünmüyor oluşu bile büyük şans.”

Burçak düşünceli bir şekilde araya girdi. “Bence bir şey yapmaya gerek yok. En fazla bir hafta konuşulur. Yeni bir olay olunca da her şey unutulur nasıl olsa.”

Burçak’ın dedikleri Arya için de mantıklıydı. “Bence de. En iyisi sessiz kalmak.”

Herkes konuşup fikrini söylerken ben sadece tek bir yerde kaldım. Giray’ın söyledikleri... Ben bunu neden düşünememiştim? Hep Cihangir’in bana bu olayla ilgili vereceği tepkiden çekinirken asıl sorun hiç dikkatimi çekmedi. O bir subaydı, bunu da geçtim bordo bereliydi. Cihangir’in gizli kalması gerekiyordu ama az daha benim yüzümden magazin gündeminde reklam olacaktı. Yine onun için bir ayak bağından fazlası olamamıştım. Kendi hayatım yeterince karışıkken bu yetmezmiş gibi bir de sevdiğim adama çok sevdiği işiyle sorun yaşatacaktım. Yüzüm bir türlü gülmezken başımı yere eğdim. Artık yorulmuştum. Gözlerim dolduğunda uzunca bir süre ağlamak istiyordum. Cihangir ani bir şekilde ayağa kalkarken elimi kavrayıp beni de kaldırdı. “Biz birazdan geliriz.”

Bize merakla bakanlara yaptığı küçük açıklamayla salondan çıktık. Benim odama girdiğimizde sabırsız bir şekilde elini çeneme koyarak başımı kaldırdı. Yanaklarımı ıslatan gözyaşlarımı elinin tersiyle kuruladı. “Yapma güzelim, ağlama. Ben seni suçlamıyorum.”

Çenemi ellerinden kurtarıırken beni sıkıca saracak olan göğsüne saklandım. “Özür dilerim. Böyle olsun istemiyorum ama her seferinde başka bir sıkıntı oluyor.”

Beni göğsüne hapseden adam öyle güzel sarmıştı ki yine sıcacıktı, güvenliydi, huzurluydu. “İnci’ m özür dilenecek bir şey yok.”

Kollarımdan tutarak beni biraz geriye çekti. Bakışları yüzümde, saçımın her bir telinde geziniyordu. "Bence artık uzatmadan yapalım şu düğünü."

Gözlerim irice açılırken dengemi kaybetmemek adına ona tutun-
tum. "Ne?" Şaşkınlıkla ağzım açık kaldığında Cihangir hâlimi anlı-
yor gibi belimi kavradı.

"Aslında yaza yapalım diyecektim ama bu süreç ikimizi de yıpra-
tacağa benziyor. O yüzden bir ay içinde halledelim diyorum."

Yüzümde tedirginliğin yanında saf bir mutlulukla beliren tebes-
üm vardı. Onunla mutlu bir yuva benim bu aralar tek hayalimdi.
Ben Cihangir'le her şeye vardım. "Sen... Sen nasıl istersen."

Beni kendine çektiğinde biraz daha ürkek bakıyordum şimdi. Ela
gözleri gözlerimde sabitlendi. "Ben değil İnci, biz nasıl istersek."

Kuruyan dudaklarımı ıslatıp onu tekrarlardım. "Biz nasıl istersek."

Cihangir'in dudaklarıma kayan bakışları bizi yaklaştıırken yine
gözlerimi kapattım. Dudaklarıma değen dudaklarıyla nefesim kesi-
lirken kalbim hızını arttırmış, midemdeki kelekler canlanmıştı. O
yanımda olduğunda hiçbir şeyin önemi yoktu.

Çalan kapı sesi bizi birbirimizden ayırırken yanaklarım biraz kı-
zarmış, yanıyordu. Cihangir yüzüme düşen saç tutamını kulağımın
arkasına sıkıştırıp alnıma uzun bir buse bıraktı. "Hadi çıkalım artık."

Başımınla onayladığımda elimi sıkıca kavrayıp beni odadan çıkardı.
Koridordaki kalabalık dikkatimi çekerken merakla gelen kişiye bak-
tım. Tabii bakmamla da olduğum yerde donmam bir oldu. Cihangir
güven vermek istercesine elimi sıkarken kendimi olduğum yere çivi-
lenmiş gibi hissediyordum. Annem sinirli adımlarla aşağılayıcı ba-
kışlarını üzerimizde gezdirerek bana doğru adımladı, tam önümde
durmasıyla yüzüme sert bir tokat attı. "Bizi herkese rezil ettin!"

Anlık, habersiz aldığım darbeyle başım yana düşerken gözümde
de bir damla yaş süzüldü ama bu yanağımın acısından değil kalbime
düşen kor ateştendi...

Kalbimde bir sızı hissediyordum. Çok derinlerde, en içte. Telafisi
olsa da ne göreceğ göz vardı ne de dokunacak el. Hayatım boyunca
hep paranın içinde büyümüştüm. Her zaman göz önünde olmuştum
ama bütün bunlara rağmen hiçbir zaman şımarık bir kız olmamış-
tım. Evet, belki Cihangir'in dediği gibi çocuk kalmıştım, olgunlaşa-
mamıştım ama bundan fazlası olmamıştı. Paranın insana getirileri

olduğu kadar götürüleri de oluyordu. Küçükken hatırlıyorum, annem sürekli dernek toplantılarına giderdi ve ben hep onu beklerdim. Kokoş arkadaşlarıyla çay partileri yapardı malikânesinde. Bir gün odamda çok güzel bir resim yapmış, annemi, babamı ve küçük kardeşimi çizmiştim. Kerem o zamanlar çok küçüktü. Babam elimden tutmuş, annem de Kerem'i kucağına almıştı. Tabii böyle anlattığıma bakmayın resim çok da başarılı değildi. Yine de anlatmaya çalıştığım sevgi tablosu buydu. Yeni alınan sulu boyalarımıyla yapmıştım. Biraz da hor kullanmıştım tabii. Üzerim hep boya olmuştu. Heyecanla resmi alıp aşağı indim. Normalde annemin arkadaşları geldiğinde aşağı inmem yasaktı ama ben yine de anneme resmi göstermek istedim. Küçük ayaklarımla heyecanla adımlayıp anneme ulaştım. Annem de o gün, aksilik bu ya beyaz giyinmiş. Masada otururken dikkatini çekmek için elimle elbisesinin eteğini tuttum. Çünkü arkadaşları yüzünden beni duymuyordu. Başını çevirip beni görmesiyle çığlığı bastı. Bilmem kaç paraya aldığı elbisesini boya yapmamla çıldırmıştı.

Yaptığım resim mi? Onu annem hiç görmedi.

Beni tutarak dadıma götürdü. Sonrasında da dadıma bir sürü fırça attı. Hatta sırf bu yüzden dadım işten kovuldu. Resimse arada kaynadı gitti işte. Bir daha da aile resmi yapmadım zaten. En çok Kerem'le resmimi yapardım. Yanımıza da hayvanlar çizerdim. Kediler, köpekler, kuşlar... Hayvanlara olan sevgim küçüklükten geliyordu benim. Onlar sadıktı. Paran var mı diye bakmıyorlardı. İnsan ayırmıyorlardı. Sadece onları seven herkesi koşulsuz şartsız seviyorlardı. Ben de onları sevdim. Onlar da bana hiç nankörlük etmediler.

Annemin attığı tokat kalbimde yankılanırken yanağımda değil de kalbimde sızı hissediyordum. Etrafımızda herkes sessiz beklerken Cihangir, beni arkasına çekti. Ama geç kalmıştı sevdiğim... Aslında geç de değil, annemin böyle bir şey yapacağına ihtimal vermemişti belki de ya da kadın olduğu için babama yaptığını yapamamıştı. "Kendinize gelin. O sizin kızınız."

Cihangir'in sert ve soğuk sesi odada yankılanırken annem bağırdı. "Evet, o benim kızım. Peki, sen kimsin?"

Sevdiğim adam yine de kendini tutmak için çabalıyordu. "Ben İnci'nin nişanlısıyım."

Kerem hızla annemle Cihangir'in arasına girdi. "Anne ne yaptın sen, ablama nasıl vurursun?"

Sire doğru yaklaşan babam annemden daha soğuktu. "Sen sakın konuşma Kerem. Bu yalanların fazla oldu."

Kerem de benim yüzümden fırçasını yediğinde alacağı cezayı düşünmek bile istemiyordum. Kerem mecburen sessiz kalırken Cihangir yine yapıcı olmaya çalışıyordu. "Bu şekilde İnci'yi incitmekten ileri gidemezsiniz. Buyurun içeri, insan gibi konuşalım."

Ne yazık ki babamla annemin anlayacağı bir konuşma değildi. Ben Cihangir'in arkasına sığınmış beklerken babam bağırdı. "Ne konuşmasından bahsediyorsun sen? Biz kızımızı alıp gideceğiz. Sen de kızımdan uzak duracaksın."

Annem bana uzanırken Cihangir, kararlı sesiyle biraz daha araya girdi. "Orada duracaksınız! İnci bundan sonra benden bir adım dahi uzağa gidemez. Siz isterseniz de istemeseniz de."

Annem hırçın bir şekilde bakışlarını Cihangir'e dikti. Bense hâlâ sevdiğim adamın arkasında saklanıyordum. Hayatta korktuğum şeyler bir bir yüzüme çarpıyordu.

"Benim kızım Tuna'yla evlenecek. Sen asker bozunt..."

Cihangir öne sert bir adım atınca annem korkarak cümlesini bitiremeden geri çekildi. "Sakın! Sakın altında kalacağınız laflar etmeyin. İnci, benim sevdiğim kadın. Ne onu istemediği bir şeye zorlayabilirsiniz ne de şahsıma, en önemlisi de mesleğime en ufak bir hakarete bulunabilirsiniz."

Annemin ürkek bakışları beni biraz da olsa etkilemezken başını arkaya doğru çevirerek babama baktı. Sanırım ondan güç almak istiyordu. Durum daha da kötüye gitmeden Cihangir'in elini tutarak öne doğru çıktım. Annemle babamın bakışları bana dönerken dik durmak için elimden geleni yapıyordum. "Biz Cihangir'le bir ay sonra evleniyoruz."

Annem ellerini ağzına kapatmış hayretle bakarken babamın kaşları biraz daha çatıldı. Durumdan haberi olmayan arkadaşlarımız da şaşkınlıkla bize bakarken babam gürlledi. "Sana söyledim İnci! Mirastan hiçbir pay alamazsın."

Alaylı bir gülüş sundum. Annemle babamdan beni ayıran en büyük özelliklerden biri de buydu. Onlardaki para hırsı hiçbir zaman bende olmamıştı. Ne paranın kölesi oldum ne de hayatımı para için yönlendirdim.

"Umurumda mı sanıyorsun baba? Beş kuruşunu dahi istemiyorum."

Annem iğrendiğini belli eden bakışlarıyla ona olan sevgimi yerle bir ediyordu. Anne ve kızı arasında olan sevgiyi, inancı biz niye yaşayamıyorduk? Annem neden bana her seferinde memnuniyetsiz ve aşağılayarak bakıyordu? "Bu adam senin gözünü kör etmiş."

Tükürürcesine dilinden dökülenler zoruma gitmedi. Çünkü Ci hangir istesin ben herkese hem kör hem de sağır olurdum. Sevdığım adama bakıp tebessüm ettim. Onun ela gözleri fazlasıyla güven veriyordu. En önemlisi de sevgi barındırıyordu. Tekrar anneme dönerek başımı iki yana salladım. "Keşke siz de kalbinizi kör etmeseydiniz de beni biraz görseydiniz. Ben sevdiğim adamla mutluyum. Size bunu defalarca anlattım ama beni anlamadınız. Bir kere olsun şu kulaklarınız duymadı beni. Size daha fazla söyleyecek sözüm yok. Benim yerim burası."

Annem ve babam beklemedikleri cevapla anlık bir şaşkınlık yaşarken babam öfkeyle bağırdı. "Kerem toparlan hemen gidiyoruz!"

Annem de babamı yalnız bırakmadı. "Arya çabuk sen de bizimle geliyorsun."

Şimdi de beni yalnız bırakarak cezalandırmaya çalışıyorlardı. Arya ve Kerem bana üzgün bir şekilde bakarken onlara gitmeleri için gözlerimi kapatarak destek oldum. Şu an kalmaları her şeyi daha da kötü yapardı. Kerem bana sıkıca sarılırken gözlerim doldu. Kimse umurumda değildi ama Kerem başkaydı işte. O benim canımdı. Biliyordum birbirimizden kopmayacaktık fakat artık bir araya gelmemiz çok zor olacaktı.

"Abla seni çok seviyorum. Lütfen kendini üzme." Kerem'in sarılırken kulağıma çalınan fısıltısı içimi sızlattı. "Ben de seni seviyorum ablacığım. Kendine dikkat et."

Kerem'den kopmamla Arya ile sarıldık. "Sen çok güçlüsün İnci. Sakın üzülme."

Dolan gözlerime engel olmak istesem de olmuyordu işte. "Ben güçlü değilim."

Geri çekildiğinde yeşil gözleri dolu doluydu. Annemin vurduğu yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük bırakıp zor da olsa tebessüm etti. Aynı şekilde ona karşılık verdim.

Onlar ufak tefek eşyalarını toplamak için odaya giderken annem hâlâ hıncını alamamıştı anlaşılan. "Bu yaptığına pişman olacaksın İnci. Bu hayat sana göre değil." Başımı iki yana salladığımda annem

ana bir adım daha yaklaştı. “Hevesin geçtiğinde yine kürkçü dükkânına döneceksin nasıl olsa.”

Annem son kez etrafa aşağılayıcı bakışlar atıp kapıya yönelirken sıra babamdaydı. “Kızımı kandırmanın da bir bedeli olacak. Sakın yaptıklarına göz yumacağımı sanma. Son gülen ben olacağım asker.”

Cihangir de sert bakışlarını babama odaklamışken yüzü duvar gibiydi. “Beni tehdit mi ediyorsunuz?” Babam sessiz kaldığında gözlerini kıstı. “Benimle uğraşmaya çalışmayın Mümtaz Bey, pişman olursunuz.”

Babam öfkeyle arkasını dönüp gittiğinde Arya ve Kerem geldi. Herkesle vedalaştıkları sırada. Akın’la Arya dikkatimi çekti. Akın’ın Arya’dan hoşlandığını biliyordum ama şimdi yüzü duvar gibiydi. Bir mimik dahi oynamıyordu yüzünde. Arya tüm sıcaklığıyla tebessüm ederek elini uzattı. “Seni tanımak güzeldi bay hödük. Kendine dikkat et.”

Akın bir süre Arya’nın eline baktı. Öyle dik, öyle üsttendi ki bakışları, biraz da korkutucuydu. Arya’nın inatla eli havada bekleyişini karşılıksız bırakmadığı gibi bir de kendine çekti. “Sen de kendine dikkat et, hırçınlar pek sevilmez.” Arya gözlerini devirerek kendini geri çekmek istediğinde Akın izin vermedi. “Ama ben güzel severdim.”

Arya ağzı açık Akın’a bakarken kalbim burkuldu. Akın’ın ne hissettiği yüzünden belli olmasa da ben anlıyordum. Sevgi istiyordu, ilgi istiyordu ama bunu dile getirecek bir adam da değildi.

Gitmelerinin ardından öylece kalakaldık. Herkes birbirine bakarken Akın müsaade isteyerek kapıya yöneldi. Ne yaptığımı bilmeden arkamı döndüm. Odama girip hemen kapattım kapıyı. Anahtarı çevirerek kilitledim. Sırtımı kapıya yaslayarak diz çöktüm. Gözlerimden akan yaşlar yine birbirini kovalıyordu. İşte benim gücüm de buraya kadardı. Kendimi o kadar çok tutmuştum ki daha fazlasına takatim yoktu. Tek istediğim annesinden dayak yiyen küçük çocuklar gibi saatlerce ağlamaktı ama bunu başkalarına göstermek istemiyordum. Hele de Cihangir beni böyle zayıf, güçsüz görsün hiç istemiyordum.

Odanın çalan kapısıyla irkilirken sevdiğim adamın yumuşak sesi kulaklarıma doldu.

“Güzelim... Müsait misin yanına geleyim?” Ses çıkarmamamla tekrar kapıya vurdu. “İnci, açar mısın kapıyı?” Hâlâ ses çıkarmıyor oluşumla bu sefer kapıyı yokladı. Kilitli olmasıyla sesi biraz sertleşti. “Bak beni merakta bırakıyorsun. Aç lütfen kapıyı.”

Hıçkırıklarımı engellemek için elimle ağzıma bastırırken kapıya yaslanarak ayağa kalktım. Biliyordum... Açmadan gitmeyecekti. Usulca anahtarı çevirerek kapıyı araladım. Sabırla beni beklerken sonuna kadar açtım. Bakışlarım sevdiğim adamı buldu nihayetinde. Bana doğru adımlarken başını da iki yana salladı. "Nasıl hemen bu hâle geldin?"

Onun konuşmasıyla daha fazla dayanamayarak sesli bir şekilde ağlamaya başladım. Beni sıkıca saran kolları şefkatliydi, sıcaktı yine. Göğsünde içim sızlaya sızlaya ağlarken saçlarımı okşamaya başladı. "Şşş... Tamam güzelim. Geçti."

Geçmemişti, geçmiyordu, geçmeyecekti.

Anne; şefkat, sevgi demek değil miydi?

Bir evladı dünyaya getirmek onu köle yapmaktan mı yoksa birey hâline getirmekten mi oluşuyordu?

Bazen düşünüyordum ben mi çok şey istiyorum diye. Ama yok... Tek istediğim sevdiğim adamla yaşamak. Bu fazla bir şey değil ki. Ben ailemin bana göstermediği sevgiyi Cihangir'de bulmuşken nasıl bıraktım onu, nasıl yarım kalırdım? Bir bilselerdi onsuz nefes almanın bile güç olduğunu bir görselerdi bana bakışıyla hızlanan kalbimi.

Hani en iyi anneler tanırdu kızlarını... Annem benim sadece dış görünüşümü biliyor, onu tanıyordu. Fakat işin kötü yanı bir yabancı da zaten o kadarını biliyordu.

Ne yazık ki kendi kızına bile hiç çekinmeden kalabalığın içinde tokat atan annem umursamaz ve bencil bir kadındı. Benim nasıl incindiğimi hissetmemişti bile. Ona göre zengin bir kız, zengin bir adamla evlenmeliydi. Davul bile dengi dengine hesabı. Para, bir kadın için yeterliydi. Karşıdaki erkek de eli yüzü düzgün olsun tamamıydı her şey. Çünkü karı koca arasındaki ilişkiyi sürdürecektir olan şey sevgi değil, paraydı.

Anneme göre aç aslanın da ağzı kokardı. O yüzden paran varsa mutluydun. Oysa bence maharet cepte değil kalpteydi. Zengin de üç gün sonra fakir olabilirdi ama seven bir kalp aslana her daim yakıştırdı. Açken bile... Zaten Allah'ın izniyle benim aslanım da ekmeğini taştan çıkarırdı. Ne sevdiğini aç bırakırdı ne de kendini. Konu fazla paraysa ona da ihtiyacım yoktu çok şükür.

Cihangir benimle içeriye doğru adımlarken arkamızdan kapıyı da kapattı. Geri çekilerek ellerini yanaklarıma koydu. "Bu güzel mavi-

lerden düşen her bir yağmur damlası benim kalbimdeki yangını söndürmek yerine daha da alevlendiriyor İnci.”

Gözlerim kapanırken birkaç damla daha süzüldü yanağıma. Cihangir dayanamayarak gözlerimden öptü. Bu durum beni bambaşka bir ortama sürüklerken annemin vurduğu yanağıma buldu dudakların. Sanki anında bütün acılarım son bulmuş, kalbimdeki yara kabuk tutmuştu. “Sen o kadar güzel bir adamsın ki Cihangir, her geçen gün biraz daha âşık oluyorum sana. Ama annemle babamı anlayamıyorum, onların sevgisini hissedemiyorum ve bu kalbimi çok acıtıyor.”

Küçük bir tebessüm sundu bana ama bu hem buruk hem de biraz acı bir tebessüm oldu. “Bazı şeyler anlamsızdır güzelim. Anlamak için uğraşma. Bak biz birlikteyiz, mutluyuz, seviyoruz birbirimizi. Gerisi önemsiz.”

“Belki de... Bilmiyorum. Ben sadece...”

Konuşmadan yine ağlamaya başladım. Üzgün bir şekilde ellerine bakarken elimden tutarak beni yatağıma oturttu. Kendisi de yanıma oturdu. Eli saçlarıma giderken yüzüme düşen bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ağlamak sana hiç yakışmıyor İnci. Çok cırcırkin oluyorsun.”

Üzgün bir hâlde omuz silkmemle dudakları hafifçe kıvrıldı. O benim en huysuz hâlimi bile seviyordu. “İnci’im.”

Başım yerde ellerime bakarken mırıldandım. “Hım.”

Elimi kavranmasıyla beni yanına çekti. “Gel bakalım yanıma.”

Arkasına yaslamasıyla ben de yanına sokulurken başımı göğsüne yasladım. Beni hipnotize eden kokusu yine buram buram burnuma doluyordu. Elim tişörtünün üzerinde gezinirken mırıldandım. “Cihan, ben ailem adına senden özür dilerim.”

Eli saçımı okşarken her şeye rağmen öyle huzurluydum ki taffi imkânsızdı. “Dileme... Bu senin suçun değil. Benim tek istediğim senin üzülmemen. Annenin ya da babanın söyledikleri benim umurumda bile değil. Hatta onlar dua etsinler ki senin ailen. Yoksa yaklaşımım çok daha farklı olurdu.”

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Biliyorum. Başkası olsa senin kadar sabırlı davranmayabilirdi.”

Başıma konan öpücükle gülümsedim. Ailemin sevgisizliği göz yaşlanım, onun sevgisi tebessümüm oluyordu hep. “Arada sen varken

yapamam güzelim. Ama bil ki benim sabrımın da sınırı var.” Sıcacık eli yanağımı buldu. “Bugün annenin yaptığı son noktaydı.”

Her kelimesi keskin, ses tonu kararlıydı. Başımı biraz daha yukarı kaldırmamla çenesini öptüm.

“Seni seviyorum yüzbaşım.”

“Seni seviyorum sarışın.”

Bir süre öylece sessiz kalırken esnedim. Gözlerim giderek ağır-laşmaya başlarken bunda ağlamamın da etkisi vardı. Tabii en büyük etkenlerden biri de sevdiğim adamın sıcacık kollarıydı. “Artık zengin olmadığım için beni bırakmazsın değil mi?”

Uyku mahmuru hâlimle saçmalama evresine geçmişken Cihangir erkeksi, bir o kadar da ölçülü bir kahkaha attı. “Bak şimdi bütün planlarım suya düştü.”

Dudaklarım kıvrılırken benimle uğraştığını biliyorum. Elimle ti-şörtüne biraz daha sarıldım. “Beni hiç bırakma Cihan.”

Başıma konan öpücük aslında başka cümleye yer bırakmıyordu. Fakat o kalbindeki aşkını diline de doladı. “Sonsuza kadar İnci’m.”

Hâlâ saçlarımı okşayarak beni mayıştırırken ben çoktan kendimi uykunun kollarına bırakmıştım bile.

Hep diyorum ya zaman her şeyin ilacı diye, yine kabuk bağlamıştı yaralarımız. Bugün öğlene kadar klinikte takılmıştım. Üç gündür yine yoğun çalışıyordum. Furkan da sağ olsun elim ayağım olmuştu.

Birazdan eve gidecektim çünkü Cihangir’e bir sürprizim vardı ve evde çok uğraşmam gerekiyordu. Aceleyle işlerimi bitirmenin ardından toparlanıp çıktım klinikten. Kısa bir süre sonra eve geldiğimde ilk önce üzerimi değiştirerek rahat bir eşofman ve bluz giydim. Ellerimi de yıkamamla mutfığa geçtim. Gelirken aldığım alışveriş poşetini tek tek boşaltıp sakın bir nefes aldım. Hayır, hayır... Öyle akşam yemeği falan değil sadece sevdiğim adama kakaolu ıslak kek yapacaktım ama bu bile çok aşamalı bir işti benim için. İnternette defalarca izlediğim tarifi açıp tezgâhın üzerine bıraktım. Kendime uygun bir kap almamla ilk önce yumurtaları kıracaktım. Bu işte fazlasıyla tecrübesiz olsam da en son kırdığım yumurtalardan dolayı daha deneyimliydim. Büyük bir dikkatle kırdığım yumurtalardan sonra şekeri

ekledim. Bir süre onları çırpıp tarifi anlatan kadının yaptığı gibi süt, yağ, kakao, vanilya, un ve kabartma tozu ekledim. Tekrar çırpımla bir anda her yer un olurken telaşla mikseri durdurdum. Üstüm başım hep un olduğunda kendi akılsızlığıma kızdım. Bir de temizlikle uğraşacaktım. Daha dikkatli bir şekilde çırparak hazır olan kek harcını kare bir borcama döktüm. Önceden derecesini ayarladığım fırına verdim. Kekimi pişmeye bırakırken büyük bir cezve alarak kekim için kakaolu, sütlü bir sos hazırlayıp biraz ısıttım. Onun da hazır olmasıyla üzgünce tezgâhın üzerine baktım. Ne çok dağıtmıştım bir kek yapmak için.

Cihangir beni böyle görse pasaklı ilan ederdi kesin. Hızlı bir şekilde kullandığım ürünleri yerlerine yerleştirmeye başladım. Bunu halletmemle çıkardığım bulaşıkları da makineye dizdim. Hepsinin bitmesiyle kekim de pişmek üzereydi. Bir süre oyalanarak vakit harcarken Cihangir'in gördüğünde ne tepki vereceğini çok merak ediyordum.

Geçen süreyle birlikte pişen kekimi kontrol edip fırından çıkardım. İnternetteki gibi bir süre dinlendirip güzelce dilimledikten sonra üzerine yaptığım sosu döktüm. Onu beklemeye bırakırken hızlıca banyoya ilerledim. Güzel ama kısa bir duşun ardından bornozuma sarınarak odama geçtim. Altıma mavi bir kot, üzerime ise boğazlı, siyah bir kazak geçirdim. Sürekli boynumda taşıdığım ay yıldızlı kol-yemi tekrar taktım. Aynanın karşısında kazağımın üzerinde ucunu düzeltmemle gülümsedim. Cihangir'in bana aldığı en anlamlı hediyelerden biri de buydu kesinlikle. Sonra yüzüklerimi taktım.

Saçlarımı açık bırakırken sadece kirpiklerime rimel ve dudaklarıma pembe ruj sürdüm. Kendimden emin bir gülümsemeyle mutfığa gittim. Kekimin durumunu merak ediyordum. Görüntüsü güzel olsa da tadından emin olamamakla birlikte elime bir çatal aldım. Yeni sürdüğüm ruju bozmamaya dikkat ederek kekten çatalımla bir parça alıp tadına baktım. Aldığım tatla gözlerim kapanırken memnuniyet belirten mırıltılar çıkarıyordum. İşte acemi şansı bu olsa gerek. Uzun bir uğraş vermişim ama değmişti doğrusu. Sonuçta böyle öğrenecektim. Kekimin üzerini süsleyip daha önceden ayarladığım saklama kabına yerleştirdim. Her şey hazır olunca beremle atkımı takıp, kabanımı ve botlarımı da giyerek çıktım evden.

Karargâha geldiğimde heyecandan kalbim duracaktı. Yemek konusunda beceriksiz olarak ilan edilen ben sevdiğim adama ilk defa

kahve dışında bir şey yapabilmiştim ve ne tepki vereceğini çok merak ediyordum.

Arabadan inerek saklama kabını koyduğum poşeti ve çantamı sıkıca tutup içeri girdim. Cihangir'in kapısının önüne gelince derin bir nefes aldım. Beremi ve atkımı çıkarıp saçlarımı düzelttim. Kapısına iki kez vurup içeri girdiğimde yalnız bulmayı beklediğim sevdiğim, arkadaşlarıyla birlikte oturuyordu.

Benim girişimle bütün bakışlar bana dönerken hazırlıksız yakalanmanın utangaçlığı vurmuştu yüzüme. Cihangir yerinden kalkarak yanıma geldi. "Hoş geldin canım, gel."

"Hoş buldum."

Elimden tutarak beni masasına yönlendirmesiyle Giray gülümse-di. "Hoş geldin İnci."

Diğerleri de Giray'a eşlik ettiğinde yüzümdeki tebessüm biraz daha büyüdü. "Hoş buldum."

Cihangir'in bende gezen bakışlarında merak dolaşırken elimdeki-leri masaya bıraktım. "Hayırdır güzelim, geleceğinden haberim yoktu."

Arkadaşlarına kısa bir bakış atıp tekrar sevdiğim adama döndüm. Hepsi de aynı merakla bana bakıyordu. "Şey... Ben sana kek yapmış-tım da..."

Neden bu kadar çekingen davrandığımı anlamıyordum ama ilk defa bir erkek için böyle bir şey yapıyordum ve benim için fazlasıyla anlamlıydı. Tabii benim için böyleydi. Zira başkası için fazlasıyla basit ve sıradan bir durum olabilirdi.

Cihangir masaya koyduğum pakete göz atıp tekrar yüzüme baktı. Sanırım biraz şaşkındı. "Sen? Bana kek yaptın?"

Ellerimi önümde birleştirerek başımı aşağı yukarı salladım. "Hıhı."

Ben masum ama aşk dolu bakışlarımı sevdiğim adama atarken önümüzdeki hareketlilik beni oraya bakmaya sevk etti. Daha ne olduğunu anlayamadan Akın saklama kabını paketinden çıkarttı. "Merak etmeyin komutanım ben kendimi sizin için feda ederim."

Saklama kabını açan Akın yanına koyduğum çatallardan birini alırken bir dilimi iştahla ağzına attı. Ağzım açık onu izlediğim sırada koca dilimi çoktan midesine indirmişti bile. "Vay be... Yenge sana be-ceriksiz diyenin ben..." Akın'ın cümlesini Giray'ın boğaz temizleme-si yarıda keserken dişlerini göstererek sırıttı. "Zehirlenme belirtileri yok şimdilik."

Okday, Akın'ın elindeki çatalı alarak bir dilimini ağzına attı. "İmm... Yenge süper olmuş."

Ben ne diyeceğimi bilemeden zoraki bir tebessüm sergilerken Eren saklama kabını kavradı. "Dur, bir de ben bakayım."

Onun da bir dilimi götürmesiyle yüzü gülüyordu. "Yenge arada yapsana, yiyelim. Elllerine sağlık."

İçime kaçan sesimle mırıldandım. "Afiyet olsun."

Giray öfkeyle elini uzattı. "Lan bitirdiniz oğlum, ver şunu." Giray'ın tepkisi beni mutlu ederken sonunda birinin beni anladığını düşündüm. Ta ki Giray tekrar konuşana kadar. "İnci, Cihangir'le bana yapmıştır onu. Sağ olsun bilir Cihangir'in badisi olduğumu."

Giray da koca bir dilimi ağzına atarken gözlerim yaşlıydı. Saklama kabını Cihangir'in önüne bırakarak sırtıttı. "Al ağabey, bak yine en çok sana kaldı."

Saklama kabının içinde duran iki dilimle arkadaşlarını alkışlamak istiyordum. Gerçekten çok düşüncelilerdi. Sevdığım adam dışında herkes yemişti keki. Oysa benim için ilkti. "Ulan sizin yaptığınız işi ben..." diyen Cihangir, hırıltılı bir nefes aldı. "Lan dua edin İnci yanımda." Cihangir sert bir şekilde konuşurken arkadaşları keyifle gülüyordu. "Defolun gidin lan odadan, aşağı eğitime geçin."

Hepsi mecburi ayaklanırken itiraz sesleri yükseliyordu. "Ağabey yapma, bu saatte mi?"

"Komutanım, daha dün kaç saat canımız çıktı."

"Bir kek için yapılır mı be?"

"Yengem yine yapar komutanım."

Cihangir sinirle masaya elini vurunca herhâlde tek yerinden sıçrayan bendim. "Kesin lan sesinizi." Hepsi Cihangir'in sesiyle sustuğunda ben zaten bir daha hiç konuşmayı düşünmüyordum. Sert bakışları bana döndüğü an yumuşarken biraz önceki gürlemesinin yerini de yumuşak bir ton aldı. "Güzelim kapat kulaklarını."

Boş bakışlarla Cihangir'e bakıyordum. "Ne?"

Kararlı sesiyle devam etti. "Söylediğimi yap İnci, kapat kulaklarını."

Ellerim ağır bir şekilde kulaklarıma giderken Giray beni durdurdu. "Sakin İnci, sakın kapatma. Biz zaten çıkıyorduk."

Cihangir'in dudakları hafif kıvrılır gibi olsa da belli etmedi. Hepsi apar topar selam verip çıkarken onları izliyordum. Ne söyleyecekti bilmiyordum ama iması bile etkili olmuştu.

Cihangir eline yeni bir çatal alırken ayakta durmaktan sıkılarak kalçamı masaya yasladım. Biraz da yalnız kalmış olmanın rahatlığı gelmişti üzerime. Kekten büyük bir parça alıp ağzına götürdü. Yavaş yavaş çiğnerken ilgiyle onu izliyor, vereceği tepkiyi merak ediyordum. İfadesiz yüzü beni merakta bırakırken bir parça daha alarak ağzına götürdü. Gittikçe sabırsızlanmam dudağımın kenarını kemirmemden belli olurken o inatla bir şey söylemek yerine keyifle kekini bitirdi. Son lokmayı da yutmasının ardından bakışları beni buldu ama benim sabrım çoktan tükenmişti. "Eee..." Sanki ben bekleme içinde değilmişim gibi arkasına yaslanarak gülümsedi. "Cihangir, bir şey söylesene."

Gülümsemesi yüzünde biraz daha büyüdü. Beni çıldırtmak için çabalıyordu. Öne doğru eğilerek elimi kavrayıp dudaklarına götürdü. Sıcak bir buse bırakmasıyla tekrar gözlerini gözlerime dikti. "Sen böyle güzel tatlı yapabiliyordun da benim mi haberim yoktu?"

Dudaklarım büzülürken omuz silktim. "İlk defa denedim."

Eli, omuzlarıma düşen saç tutamını kavradı. Parmakları arasında oynarken dokunduğu her bir saç telim beynimi uyuşturuyordu. "Yediğim en güzel tatlı buydu. Çok güzel olmuş, ellerine sağlık."

İşte şimdi dudaklarım mutlulukla kıvrıldı. Sabahtan beri bunu bekliyordum. "Afiyet olsun. Gerçi pek yiyemedin ama."

Ayağa kalkan sevdiğim elini çeneme yaslayıp başımı yukarı kaldırdı. "Yine yaparsın olmaz mı?"

O kadar hayranlık doluydu ki bakışlarım, her gün yap dese kabul ederdim. "Yaparım."

Tebessümle alnıma küçük bir buse bıraktı. Fakat içimi kemiren kurt benim tebessümümü buruklaştırıyordu. "Cihan."

"Söyle yavrum."

Olduğum yerden ayaklanırken elimle üniformasının görünmeyen tozlarını aldım. "Bundan sonra en sevdiğin tatlı bu olsun mu?"

Beklemediği yerden gelen soru kaşlarını havalandırırken bir süre sessiz kaldı. Sanırım neden böyle bir soru sorduğumu düşünüyordu. Anlaması da fazla uzun sürmeyecekti. "İnci..." Beni kendine çekerek sıkıca sarıldı. Saçlarımı kokladı derin derin. Kulağıma yaklaşan dudaklarından boynuma vuran nefesi içimi titretirken fısıldadı. "Güzelim, ben seni çok seviyorum. Seninle bir gelecek planlıyorum ve başka kimseye yer yok. Sadece ikimiz, sen ve ben."

Başım önümde dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunun hayalini o kadar çok kuruyordum ki... Daha fazla ne acı ne de onsuzluk istiyordu kalbim. "Biliyorum ama başkası değil, sadece ben bilmek istiyorum sevdiğin tatlıyı. Belki çocukça geliyor sana ama..."

Başımı kaldırdığımda yeniden göz göze geldiğimiz an devam edemedim. Kırıktı kalbim, yüreğim acı doluydu ve anlamsızca hâlâ bir yerlerde delice bir kıskançlık geziyordu. Onu paylaşamıyordum. Onun sevdiği şeyi bile benim bilmem gerekirdi, başka bir kadın değil. "Hayatımda yediğim en güzel, en lezzetli tatlı buydu. Bundan sonra en sevdiğim tatlı da sadece senin yaptığın kek olacak."

Sevinçle boynuna atılırken küçük bir çocuk gibiydim. Sevmeye de hatta avutulmaya ihtiyacım vardı. Ben Cihangir'in içtenliğini biliyor ve ona inanıyordum. "Sen bir tanesin yüzbaşım."

Şakağımdan öpüp geri çekildi. "Ama kaytarmak yok İnci Hanım. vlenince bol bol yapacaksın bana bu kekten."

Dişlerimi göstererek sııttım. Keşke evi ne hâle getirdiğimi de bilseydi ama şimdi söyleyip aldığım övgüleri bozamazdım. "Anlaştık."

Birden aklına bir şey gelmiş gibi bakışları değişen Cihangir eliyle anağımlı okşadı. "İnci'm şu düğün işini de bir konuşsak artık."

Alt dudağımlı dişlerken aslında onu anlıyordum. İkimiz de işten fırsat bulup bir türlü konuşamamıştık. Biz artık gerçekten nişanlı bir çifttik. Allah'ım bu gerçektir, değil mi? Bana hâlâ rüya gibi geliyordu. "Bu akşam konuşsak olmaz mı?"

Kolundaki saate bakıp başıyla onayladı. "Çok iyi olur. Hatta akşam yemeğini birlikte yiyelim."

"Olur."

"Sen burada otur. Benim çocukların yanına inmem lazım. En geç bir saate gelirim."

Parmak uçlarımda yükselerek yanağından öptüm. "Güç versin yüzbaşına."

Gülerek beni kendine çektiği gibi dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. "İşte şimdi vermiş oldu."

Kıkırdamamla koltuklara yönelirken Cihangir odadan çıktı. Sakin bir şekilde arkama yaslanmış onu beklerken bir süre sonra telefonum çalmaya başladı. Ayağı kalkarak masanın üzerine bıraktığım çantama ulaşp içinden telefonumu aldım. Furkan'ın aradığını görünce hemen açtım.

"İnci Hanım, müsait misiniz?"

"Seni dinliyorum Furkan, bir sorun mu var?"

Furkan'ın sesi biraz telaşlı gelirken beni de merakta bıraktı. "İhtiyacım acil doğum var. Ben ancak birine gidebiliyorum. Diğerine de siz gider misiniz?"

"Elbette. Sen adresi mesaj at bana."

"Hemen atıyorum."

Telefonu kapatıp çantamdan küçük bir not defteri ve kalem çıkardım. Mesleki ihtiyaçtan hep bulundururdum. Acil bir işim çıktığını ve evde buluşacağımızı belirten notu koparıp masasının üzerine bıraktım. Tabii sonuna da onu çok sevdiğimi yazmıştım. Cihangir bu durumdan hoşlanmayacaktı ama bu da benim işimdi işte.

Apar topar karargâhtan çıkarak arabama bindim. Furkan'ın attığı adrese doğru yol alırken uzak bir köy oluşu canımı sıkıyordu. İlçeden çok fazla uzakta olmasıyla tenhalaşan yolda arkamdaki araç sert bir hamleyle önüme geçti. Ani fren yapmasıyla son anda zor bir şekilde, çarpmamaya ramak kala durdum. Öfkeme mâni olamazken biraz da korktum. Ne olduğunu anlamaya çalışırken arabadan inen silahlı iki adamla gözlerim büyüdü. Korkuyla gelen ani bir hareketle kapımı kilitledim. Arabayı tekrar çalıştırdığım sırada biri kapımı yokladı. Geri gitmeyi denediğim anda arkamda duran arabayı son anda aynadan gördüm. Kendimi sıkışmış hâlde hissederek başımı yana çevirdiğim an cama yaslanan silahla irkildim.

"Aç kapıyı."

Adamın sesi beni ürkütürken aşırı adrenalinle bedenimi saran titremeye engel olamıyordum. Aklıma gelenle çantama yöneldim. İçinden telefonumu çıkarmaya çalışırken silah sesi duydum. Arkasından duyduğum cam kırılma sesleriyle çığlık attım. Başımı ellerimin arasına almış, ne olduğunu anlamaya çalışırken kapımı açan adam beni kolumdan tutup aşağı çekti.

"Bırak beni! Kimsiniz siz?"

Kurtulmak için adamın elinde çırpınırken ensemden hissettiğim acıyla gözlerim kapandı. Hissizleşen bedenim anında boşluğa düşerken her yer koca bir karanlıktı.

8. BÖLÜM

ACIYI SEVMEK OLUR MU?

Cihangir'den

Altın sarısı saçları vardı güzel gözlümün. Hem de öyle güzel-lerdi ki ipek gibi. İlk dokunduğumda yumuşacık gelmişti parmaklarıma. Ne çok zaman olmuştu meğer ellerime bir kadının saçı değmeyeli. Buruk bir tebessüm peyda oldu dudaklarımda. Silah kabzasını dost bilen nasırlı ellerim ne de garipsemişti pamuk hafifliğini. Bir de burnuma gelen kokusu... Keşke bir kokuyu anlatırken başkasının da almasını sağlayabilseydik. Ama düşününce istemezdim aslında... Benden başkası bilmesin onun kokusunu. Benden başkası hissetmesin teninin sıcaklığını.

Bir de okyanus mavisi gözleri vardı tabii. Bir girdap gibi beni içine çeken, her bakışında başka bir tona bürünen, geceleri laciverte çalan, güneşi gördüğünde uysal bir okyanus gibi dinginlik veren maviler. Sinirlendiğinde âdeta bir tsunami, ağladığında tufandan farksızdı ama bir de üzüldüğü anlar vardı ki sisli bir hava çöküyordu gözlerine. İşte o zaman benim kalbimde büyük kasırgalar oluşuyor, her yeri yerle bir ediyordu... Küçücük bir burnu vardı uzatmak için çabaladığım. Fındık burundu nihayetinde ama yine de sıkmaktan vazgeçmiyor, canı acısa da her seferinde elini burnuna götürerek yüzü buruşmuş hâlde ovarken homurdanması kadar beni eğlendiren bir görüntü hatırlamıyordum. Çok uzun olmasa da tek tek saymaya meyilli olduğum kirpiklerinin üzerindeki biçimli kaşları belki de Rabbin insanoğluna güzellik namına verdiği en eşsiz parçalardı. Hafif belirgin elmacık kemiklerinin altında oluşan gamzesi ise gerçekte kusur olan, benim gözümde onu eşsizliğe sürükleyen bir parçaydı. Bir de dudaklarından bahsedeceğim ama... Kalbim ne kadar dayanır

bilemiyorum. Bir erkek olarak pembeden pek de hazzetmeyen ben sırf bu kadın yüzünden o belirgin dudaklara ton veren pembenin hastası oldum. Arzuyu katmadan o biçimli dudaklardan aldığım minik bir buse bile içimi alevlendirecek kuvvetteyken benim ona esir olmama ihtimalim var mıydı?

Söyleyin bana, benim onda gördüğüm gülüşüne saklanan gamzeyi ya da her güldüğünde göz bebeklerinde oluşan inci tanelerini siz görebilir miydiniz? Görecektir olursanız ya da görmeye kalkarsanız karşınıza çıkacak kişiyi de biliyordunuz elbet. Peki, bu kadar dış güzelliğin altına saklanan sıcacık kalp beni kendine âşık ederken oldukça yüz­süz ve arsız değil miydi?

Dudaklarım kıvrılmıştı yine... Ben onu ne zaman gözümün önüne getirsem sert mizacıma inat kıvrılıyordu dudaklarım. Belki de gözlerimin içi gülüyordu, bilemiyorum ama kalbimin hızlandığını hissedebiliyorum.

Çok masumdu sevdiğim. Ailesinin onu sevgisiz bırakmasına karşın yaralı kalbi her şeye rağmen sevgi saçıyordu ortalığa. Sıcaktı, gülekti benim yârim. Bir o kadar da merhametle yoğrulmuş yufka bir kalbe sahipti. Ben çoğu zaman unuttuğum etrafımdaki hayvanları onun sayesinde gördüm. Onun bir köpek için kendini ölüme atışında buldum aşkı. İyileştirdiği her canlıda kıvrılan dudakları mühürlemişti beni kendine. Ben onun mesleğinde öğrendim doğumun kutsallığını. Ben onun hava soğuk diye kliniğine aldığı köpek, kedi mamalarını gelen sokak hayvanlarına dağıtan yüreğine kıymet veriyordum. Barınaklara belirli aralıklarla yaptığı mama yardımlarını kimseye dillendirmeyişini seviyordum mesela. Ben nereden mi öğrendim? Onun masasına hiçbir zaman boş yere oturmam. Ne kadar dağınık olsa da masasındaki her bir notu toparlarken aynı zamanda da gözden geçirirdim. Belki bendeki meslek hastalığıydı ama artık bundan kaçamazdım. Yani şu anda yukarıda belki de beni sabırsızlıkla bekleyen sarışın bendeki en büyük kalp çarpıntısıydı.

“Komutanım sen istersen yukarı çık. Aklın kekte kaldı galiba.”

Akın’ın gevşek bir şekilde dudaklarından dökülenler dik bakışlarıyla karşılaşmasına sebep oldu. “Kes lan zevzekliği. Sizin yüzünüzden kızın hevesi kursağında kaldı.”

“Ama güzel yapmış, şimdi Allah var. Bak hepimizin takdirini topladı,” dedi Giray. Yine fazla rahatlamışlardı.

"O kek benimdi Giray ve siz bana yapılan keki yediniz."

Oktay masum masum önüne geçti. "Komutanım yapma şimdi, biz kardeş değil miyiz?"

Hepsi karşıma dizilmiş beni ikna etmeye çalışırken keyifle gü-lümsedim. "Parkuru beş turda, en kısa sürede tamamlayacaksınız. Sona kalana hafta sonu nöbetini kitlerim haberiniz olsun."

Akın çoktan başlamıştı homurdanmaya. "Yine sıçtık anasını sa-tayım."

Ciddiyetimi kaybetmeden sert bir şekilde bağırdım. "Süreniz başladı asker."

Hepsi aceleyle parkura koşarken ben de onları yalnız bırakma-dım. Ne kadar onlara kızmış gibi görünsem de bunlar, bizim belirli aralıklarla mecburi yaptığımız eğitimlerden ibaretti. Kendimizi her daim zinde tutmalıydık. Hantallık, görev verildiğinde bizi sadece ölüme götürürdü ve benim en son istediğim şey kardeşlerimden bi-rini kaybetmekti.

İlk tur tamamlanırken sonuncu arada değişse de parkurun birin-cisi asla değişmezdi. Tabii ben olmadığım zamanlar hariç...

Nefes nefese kalmış turu bitirirken soğuktan üşümek yerine ter-lemiştik bile. Hepimiz bir tarafa serilmiş hararet yapan bedenlerimizi dinlendirirken sona kalan Oktay'ın suratı asıktı. "Komutanım bak sen de âşık adamsın. Yapma gözünü seveyim, hafta sonu Elif'e sözüm var."

Akın alaylı bir kahkaha attı. "Ulan burada o kadar sap dururken sen niye sona kalıyorsun ki?"

Oktay omuz silkti. "Az kardeşine iyilik olsun diye ağır alamadın ki be ağabey."

Akın'ın tepkisi ise dikkat çekiciydi. "Ben sap mıyım lan?"

Kaşlarım anında havalanırken benim gibi herkeste merak vardı. "Şu hayalet yengeyle bizi de tanıştırsan."

Eren'in sözleri bizi güldürürken Akın'da buruk bir tebessüm sez-dim. Aklının bayağı bir uzaklarda olduğu bariz belli oluyordu. "Ken-disinin haberi olursa tanışırsın."

Giray'la bakışlarımız buluşurken ikimiz de Arya'yı düşünüyör-duk. Akın'ın aklındaki o olsa da belli ki karşı taraf çoktan ayrılmıştı yuvadan. Hem de yuvasını öğrenemeden. Bunda da bir hayır var di-yerek ayaklanırken diğerleri de bana uydu.

Hepimizin ayaklanmasıyla önce bir duş alıp sonra da fazla beklettiğimi düşündüğüm sevdiğimin yanına gittim. Kapıyı açtığımda odayı boş bulmak bir anda yüzümdeki bütün tebessümü götürdü. Olmadığını anladığım hâlde odanın içinde onu ararken masama yaklaştım. Masamın üzerinde duran küçük notu görür görmez kavradım.

“Kusura bakma canım, acil işim çıktığı için çıkmam gerekti. Evde buluşuruz, olur mu? Seni seviyorum...”

Yüzümde oluşan gülümsemeyle toparlanıp çıktım. Yolda merak edip aradım ama telefonu çaldığı hâlde açan olmadı. Meşgul olduğunu düşünerek eve geldim.

Geçen yarım saatle bir şeyler atıştırmış hâlâ İnci'den haber bekliyordum. Dönüş yapmamış oluşu beni daha da merakta bırakırken dayanamayıp tekrar aradım. Yine cevapsız bir telefonla karşılaşmak canımı sıkarken merakla daha önceden İnci'nin telefonuna yerleştirdiğim programdan konumuna baktım. Telefonundaki sinyalin sabit bir yerde olmasından çok bulunduğu konum dikkatimi çekti. Çok da iyi adlandıramayacağım bir köyün çıkışında dururken buraya da epeyce uzaktı. Daha da kötüsü hiçbir hareketliliğin olmamasıydı. Canım sıkkın bir hâlde kapıya yönelerek paltomu alıp çıktım. Kapıda Giray'la karşılaştığımda eve daha yeni geldiğini fark ettim.

“Hayırdır ağabey, nereye böyle?”

Kapıyı kapatmamla vakit kaybetmek istemeyerek cevap verdim. “İnci'den haber alamıyorum. Ona bakacağım.”

Ben aceleyle merdivenlere yönelirken Giray da peşime takıldı. “Beraber gelmediniz mi siz?”

“Benden önce çıkmış. Hasta vardı herhâlde.”

Dışarı çıktığımızda soğuk bir anda yüzüme vururken hava epey kararmıştı. Giray'ın da peşime takılmasıyla birlikte arabaya binip yola çıktık. Neredeyse yarım saat sonra Giray aklına gelmiş olacak ki sessizliği bozdu. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

Gözlerimi yoldan ayırmadım. “Telefondan konumuna baktım.”

“Nasıl yani?” Boş bir bakış atıp anlaması için zaman tanıdım. Kısa bir duraksamanın ardından şaşkın görünüyordu. “Kızın telefonuna program mı yükledin?”

“İnci'ye o telefonu ben verdim Giray. Aksi mümkün olabilir mi sence?”

Giray düşünceli bir şekilde önüne bakmaya başladı. "Bunu ben de mi yapsam acaba?"

Gözlerimi devirerek yola odaklandım. İçimi kaplayan karamsarlıkla biraz daha hızlandım. "Saçmalama Giray. İnci'nin başı sürekli derde giriyor. Ben sadece onu korumaya çalışıyorum."

"Kızı dinliyorum da de tam olsun."

Allah'a şükür ki o kadar ileriye gitmemiştim. "Bunu hiç yapmadım."

Bir süre daha devam eden yolculukla İnci'nin arabası ilişti görüşme. Arabayı alelade bir şekilde kenara çekerek hızla indim. Koşar adımlarla arabaya yaklaştığımda içinin boş olduğunu fark ettim. Arka camın kırık olması iyice içimin kararmasına sebep oldu. Giray İnci'nin çantasını almış bakarken içinden çıkarttığı telefonu bana doğru salladı. "Telefon burada. İçinde de eksik bir şey yok gibi."

Hızla arabanın içini kurcalarken küçük de olsa bir ipucu aramaya başladım. Bulmam da çok geç olmadı. Ön koltukta elime ilişen küçük bir not kâğıdını seri hareketlerle kavrayıp okumaya başladım.

"Kızı istiyorsan dağa gel komutan."

Elimdeki kâğıdı buruşturarak arabaya sinirle bir tekme geçirdim. Öfkemi almaya yetmediğinde küfürler mırıldanıyordum. Hırsla yumruğumu arabanın kaputuna geçirdim.

"Allah kahretsin. Allah kahretsin... Ulan hepinizi geberteceğim. İnci'ne dokunan kim olursa ölümü elimden olacak..."

İnci'den

Saatlerdir yürümenin verdiği yorgunlukla bacaklarım sızlıyordu. Ne ayağımdaki botların topuklu olması ne de bu soğukta titreyerek yürümeye çalışmak canımı acıtıyordu. Canımı acıtan tek şey bu şerefsizlerin eline düşmüş olmağı.

Korkuyordum...

Saatlerdir dağda ilerlemeye çalışıyorduk. Enseme aldığım darbeden kaynaklı hissettiğim acı omuriliğime uzanan bir ağrıya sebep olmuştu. Yanağımda ise çırpınışlarım ve söz dinlemememden kaynaklı yediğim tokadın kızarıklığı vardı ve sızısını soğuk hafifletirken daha fazlasını yapıp iliklerime işlemeye başlamıştı. Karnımın acıkmış olması beni daha da güçsüzleştirirken karanlıktan dolayı sürekli ayağımın takılıyor oluşu da cabasıydı. Ellerim soğuktan sızlarken

biraz daha soktum cebime. Kabanıma sıkıca sarıldım. Atkımla berem ne yazık ki arabada kalmıştı. Yanımda bana eşlik eden üç tane adam diyemeyeceğim türden yaratıklarla ilerlemek daha vahim bir hâle düşürmüştü beni. Karanlıktan dolayı aç bakışlarını göremesem de gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Daha ne kadar bu şekilde devam edeceğini bilmediğim bu yolda tek tesellim sevdiğim adamın beni kurtarma olasılığıydı.

Çok çaresizdim... Ama önce Allah'a sonra da sevdiğim adama güveniyordum.

Rabbim zorda kalan kulunu asla çaresiz bırakmazdı. Sevdiğim adamsa burayı bu itlere mezar yeri yapacak kişiydi. Allah'ım ne olursun çabucak bulsun beni. Bu adamların eline bırakma beni Yarabbi.

Tekrar ayağımın takılmasıyla yere kapaklanırken diz kapağım çoktan yara olmuştu. Yanımdaki adam sert bir şekilde kolumdan tutup ayağa kaldırdı. Hızla kolumu elinden kurtarmamla arkamdaki adam sert bir şekilde elindeki muhtemel silahla sırtımdan itti. "Yürü."

Kendimi esir alınmış bir mahkûm gibi idama götürülürken hayal ediyordum. Son isteğimi sorarlarsa sevdiğim adamın sesini duymak isteyecektim.

Ne acı son...

Düşününce belki de en hafifletici sondu. Aklıma üşüşen düşüncelerin haddi hesabı yoktu ve aklıma gelenler o kadar korkunçtu ki yeniden ürperdim. Dişlerim birbirine çarpmasın diye kendimi sıkmaktan çene kaslarım ağrıyordu. Kafatasımı saçlarım bile koruyamazken yüzüme yüzüme vuran soğuk başımı ağrıtmıştı.

Yere düştüğümde ellerime batan küçük parçacıkları silkeledim. Küçük ve dikkatli adımlar atmaya çalışıyordum. Beni neden kaçırdıklarını bilmiyordum, neden buraya getirdiklerini de. Tek bildiğim konunun yine Cihangir'le alakalı olduğuydu. Çünkü önden giden ve esmer, uzun boylu olan yaratık Gölge'den bahsetmişti. Kendi aralarında konuşurken bu kadarını duymuştum.

Bir saat daha aynı istikamette yürümemizin ardından geldiğimiz noktada başımı kaldırmamla mağaralar dikkatimi çekti. Artık tepeye çıkmış olan ay bana etrafta bekleyen silahlı adamları da gösterirken yanımdaki adam kolumdan tutarak mağaralara yönlendirdi.

"Bırak be... ni."

Soğukun elverdiği ölçüde konuşmamla beni pek de umursayan olmadı. Bir mağaraya girmemizin ardından yanan ateşin başına iteledi. Yere düşmemle hızla ellerimi ısıtmak için ateşe tutmaya başladım. Yüzüme vuran sıcaklık sadece yüzeysel etki yaparken iliğime kadar işleyen bir virüs gibi beni ele geçiren soğuğa hemen tesir edemedi. Soğukla sıcaklığın çatışmasında kaybolan bedenim sıtma tutmuşçasına titremeye başladı.

Beni buraya getiren adam hâlimi görünce yanda duran çulu kavrayıp üzerime fırlattı. “Al şunu. Başımıza kalacaksın.”

Leş gibi kokan çulla yüzüm buruşurken yine de ısınmak için artık hissetmediğim elimle kavrayıp kendime çektim. Gözümünden akan yaşlara engel olamıyordum, yol boyunca sessizce ağlamıştım. Sesimi çıkartamıyordum çünkü daha çok tepki çekip dayak yemek istemiyordum.

Yanımdaki adamın çıkmasıyla içeriye giren bir kadın elinde kuru bir ekmek ve su getirdi bana. Diğer yabanilere göre saçları uzun ve örgülü olmasa, minyon tipli durmasa ve ateşe yaklaşmasıyla çocuksu yüzünü görmesem kadın olduğunu anlamazdım. Omzunda ona büyük gelen silahla önümde biraz eğilerek elindekileri uzattı.

Boş bakışlarımı yüzüne dikerken tek merak ettiğim şey yaşıydı. Çünkü küçük görünüyordu. En fazla on beş, on altı olmalıydı ve bu çok can acıtıcıydı. Bana uzattıklarını umursamadan mırıldandım. “Kaç yaşındasın?”

Soğuk bakışlarında anlık bir tedirginlik dolaşırken elindekileri önüme bıraktı. “Bunları ye.”

Şu an çok açtım. Karnım bir lokma yemek için kıvranıyordu ama yiyemezdim. Bu haram lokmaları boğazımdan geçirmeyecektim. En azından ilk tercihim olmayacaktı. “İstemiyorum.”

Soğuk sesimle olduğu yerde doğruldu. Israr etme niyetinde değildi. “Sen bilirsin. Başka kimse yemek getirmez sana.”

Kuruyan dudaklarımı ıslatıp ısınmak için biraz daha ateşe yaklaştım. “Bak daha çok küçük görünüyorsun. Burada, bunların arasında ne işin var?”

“Sana ne?”

Beni terslemesiyle biraz daha ılımlı olmaya çalıştım. “Tamam. Benim kaçmam lazım, lütfen yardım et bana.”

Bir anda gözleri büyürken itiraz etti. “Kaçamazsın. Seni öldürürler.”

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. "Kaçmasam da öldürecekler."

Bakışlarındaki durgunluk söylediğim cümlelerin gerçekliğini gün gibi yüzüme vuruyordu. "Ben bir şey yapamam."

Kaçar adımlarla dışarı çıkmasının ardından ne yapacağımı bilemeyerek bekledim. Ne yer biliyordum ne de aklıma bir şey geliyordu. Korkuyordum, üşüyordum, açtım... Çıldırarak üzereydim. Yine de cesaretimi toplayarak ayağa kalktım. Ateşin yaydığı ışıkla etrafıma göz gezdirdim. İşime yarayan hiçbir şey yoktu. Küçük adımlarla mağaranın çıkışına ilerlerken aklımdaki tek şey kaçmaktı. Bu pisliklerin eline kalmaktansa donarak ölmeye razıyım. Dışarıya usulca göz attım. Biraz ileride konuşan adamlar korkarak geri çekildim. Arkalarının dönük olmasından faydalanarak usulca mağaranın yanına doğru ilerlemeye başladım. Tam ilerideki geniş kayaya ilerlemiş, arkasına saklanacağım sırada oradan çıkan adamla gözlerim kocaman açıldı. Sırtarak bana doğru gelirken hızla arkamı döndüm. Bir adım atmıştım ki beni kaçıran adama çarptım. Korkuyla çığlığı bastığımda saçımdan yakaladı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Saç derimde hissettiğim sızıyla inlerken yüzümü biraz daha yüzüne yaklaştırdı. "Seni güzel ağırlayamadık mı yoksa?"

Ağır kokan nefesi yüzüme vururken, açlığın da verdiği hisle midem bulandı. Kendimi kasarak engellemeye çalışırken yine de yüzümün acıyla karışık buruşmasına engel olamadım. "Bırakın beni! Ne istiyorsunuz benden?"

Kolumdan kavradığı gibi beni tekrar mağaraya sürüklemeye başladı. "Senden değil, o nişanlın olacak Gölge'den istiyorum." Beni tekrar ateşin başına fırlatmasıyla bir iki adımda önüme gelerek eğildi. "Ne istiyorum biliyor musun?"

Yüzüme gelen saçları elimle kenara iterken yere kapaklanmamdan dolayı hissettiğim acıyı yok saymaya çalışıyordum. "Ne?"

Sırtımasıyla sararan dişleri ortaya çıkan adam daha da itici görünür olmuştu.

"O herifin cesedini... Kendi ellerimle öldüreceğim Gölge'yi. Sonra o kafasını gövdesinden ayırıp kamptaki en yüksek tepede sallandıracam. Herkes Naçirvan nasıl intikam alıyor göreceksin." Söyledikleriyle üzerine atılırken beni hızla iterek yere yapıştırdı. Bacağıma uyguladı-

ğ baskı nedeniyle çığlık attığımda o keyifli bir kahkaha atmıştı. “Tabii bunlar sadece ona yapacaklarım. Bir de sana yapacaklarımı düşününce... Hele de gözünün önünde ne güzel olur.” Bacağımın üzerindeki ayağını geri çekti. “Yalvarışlarını şimdiden duyar gibiyim.”

Sadist bir zevkin ocağındaki bu şerefsiz beni daha da korkutuyor, ellerim biraz önce bastırıldığı bacağımda gözyaşlarıyla ağlıyordum. “Pislik herif. Cihangir hepinizi öldürecek.”

Mırıldanarak söylediklerimi duyduğundan emin olamasam da bir farkı olacağını sanmıyordum. “Bağlayın şunu.”

Yanındaki adama söylediğiyle ellerim ve ayaklarımı bağladılar. Biraz önce konuştuğum kadını da başıma nöbetçi bırakıp çıktılar. Ne yazık ki ısınmamı sağlayan ateşi yakalanmaktan korkuyor olacaklar ki söndürmüşlerdi. Şimdi ise içeriye küçük bir fener aydınlatıyordu. Soğuyan mağara beni de kendine benzetirken ellerimi uyuşmaması için oynattım. Fakat ip o kadar sıkıydı ki pek de rahat oynatamadım. Bir süre boş gözlerle mağarayı incelerken her nefes alıp verişimde ortaya çıkan buhar ilgimi çekiyordu. Karanlık duvarlara bakarken sanki sevdiğim adam bir yerlerden çıkacak ve beni bu kâbustan uyandıracaktı.

Acaba şu an beni arıyor mu diye düşünmeden edemedim. Şu ana kadar kaçırıldığımı fark etmiş olmalıydı ama beni bu dağ başında nasıl bulacaktı bilmiyordum. Gözlerimden birkaç damla daha süzüldü. Yine ona ulaşmak için beni kullanmışlardı. Ona bir şey olursa kendimi asla affetmeyecektim.

“Adın ne?”

Karşımda bana dik dik bakan kadının sorusuyla başımı kaldırıp yüzüne baktım. “İnci. Senin?”

“Dila.”

Kaçamak bakışlarımı bir türlü ondan alamıyordum. “Neden? Neden buradasın? Ailen kim bilir ne kadar özledi seni.”

Yüzünü bana çevirse de gözlerini ne yazık ki net bir şekilde göremiyordum. “Bu seni ilgilendirmez.”

Başım önüme düştü. Soğuktu, sertti. Ona yaklaşmamı bile istemiyordu. “Ben, sadece merak ettim.”

Ortamı yeniden sessizlik kapladığında kısık sesini duydum. “Başka seçeneğim yoktu.”

Heyecanla atıldım. “Her zaman ikinci bir seçenek vardır. Lütfen bana yardım et. Ben de sana ederim, söz veriyorum.”

Ayağa kalkarken huysuzdu. "Senden yardım falan istemiyorum. Benim dönüş biletim yanalı çok oldu."

Kuruyan dudaklarımı yalayıp derin bir nefes aldım. "Bak n'olur bana yardım et. Benim sevdiğim adam asker. Eğer bana yardım edersen o da senin için elinden geleni yapar. Hem ben de..."

Cümleme devam edemeden içeri giren adamla susmak zorunda kaldım. Yaklaşarak önümde durmasıyla Dila bir iki adım korkuyla geri çekildi.

"Bakıyorum da bu sefer uslu duruyorsun." Ellerim ve ayaklarım bağlı ne yapabilirdim ki? "Seninki kızgın boğa gibi seni arıyordur şimdi ama seni öyle kolay bulamayacak. Tekrar yola çıkacağız."

Öfkeme hâkim olamıyordum. "Allah belanı versin senin."

Söylediğim çok hoşuna gitmiş olacak ki kahkaha attı. "Hadi sana son bir iyilik yapayım." Cebinden bir telsiz çıkarırken devam etti. "Son kez sevdiğinin sesini duy."

Bir anda heyecanıma yenik düşerken kalbim çoktan hızlanmış, gözümünden bir yaş ise toprağı boylamıştı bile. İşte şimdi bir mahkûmun son arzusu yerine getiriliyordu fakat bunun bile Cihangir'e oynanan bir oyun olduğunu son anda anladım. "Ama nasıl?"

Ben telefon beklerken cebinden çıkarttığı telsizle uğraşmaya başladı. "Yav gölge akıllı adamdır. Çoktan düşmüştür yola." Onu bile bile tuzağa çektiğini anlamamla endişem iki katına çıktı. Telsizi yüzüne yaklaştırdı. "Komutan... Gölge komutan... Beni duyuyor musun?"

Keyifle ağzından dökülen kelimelerle birkaç tekrarın ardından cevap geldi. "Kimsin?"

Duyduğum sesle gözlerim doldu, nefesim kesildi. Bu benim sevdiğim adamdı. "Komutan bak hele yanımda kim var."

Telsizi bana doğru uzattığında kafasıyla konuşmam için işaret yaptı. Titreyen sesimi kontrol etmek istesem de kendime hâkim olmadan kısık çıkan sesimle fısıldadım. "Cihangir."

Karşı taraftan anında cevap geldi. Tanımıştı beni. "İnci'm."

Öyle güzel, öyle içten söylemişti ki ismimi acıyla titreyen dudaklarımı ıslatıp burnumu çektim. "Korkuyorum..."

Ben her konuştuğumda bir mandala basan adam kafasıyla işaret yapıyordu. Mağarada yine onun sevilesi sesi yankılandı. "Korkma güzelim, korkma meleğim. Ben geleceğim tamam mı? Bekle beni."

İçimi ısıtan ses tonu acı çeker gibiydi. Onu uyarmam gerektiğinin bilincine vararak kelimelerin hızla dudaklarımdan dökülmesine izin verdim. "Cihan, sakın gelme. Sana tuzak kur..."

Bir an saçımdan kavranmasıyla çılgılık attım. Acı içinde kıvranırcan ellerim ve ayaklarım bağlı olduğu için hiçbir şey yapamıyordum.

"İnci! İnci ne oldu? İyi misin? Ulan şerefsiz it, sakın ona dokunayım deme."

Tekrar ağlamaya başladım. Kaç tane saç telim gitmişti bilmiyordum ama saç tutamlarımın elinde kaldığından emindim.

"Yav komutan hele sen bu kıza hiç susması gerektiğini öğretmedin mi?"

Gevşek gevşek konuşan adamla Cihangir gürlledi. "Seni doğduğuna pişman ederim. Eğer onun saçının teline zarar gelirse o dağlar senin mezarın olur."

Saçlarımı bırakan şerefsiz kahkaha attı. "Bu dağlarda kim kurt, kim kuzu bilmez misin komutan?"

"Ulan şerefsiz it. Sen kendini kurt mu sanıyorsun? Kurtlar şerefli hayvanlardır. Sizden olsa olsa başkasının yemeğine göz dikmiş sırtlanlar olur. Gücünüz yetmediğinde kuyruğunuzu kıstırıp kaçmayı iyi bilirsiniz."

Duyduğu cevap hoşuna gitmemiş olacak ki kaşları çatıldı. Bir süre bende göz gezdirip tekrar konuştu. "Demek öyle dersin ha?"

Bana doğru eğilmesiyle korkarak kendimi geri atarken boynumdaki ay yıldızlı kolyemi kavradı. Bunu fark etmemle bağırdım. "Bırak onu şerefsiz. Dokunma!"

Benim bağırışımla Cihangir de sessiz kalamıyordu. "Gücün kadınlara mı yetiyor lan? Bekle beni, hesabın neyse benimle gör. Sakın dokunma ona."

Elindeki kolyemi kenara fırlatırken içim sızladı ama karşımdaki pislik her geçen saniye daha da keyifleniyordu. "Yeter bu kadar muhabbet. Bizi rahatsız etme komutan. Bu küçük kızla biraz eğleneceğiz biz. Dağda kadın bulmak zor biliyorsun değil mi?"

Duyduklarım, korkuyla geriye doğru gitmeme sebep olurken artık sesli bir şekilde ağlıyordum. Cihangir ise bağılıyor normalde ağzından asla duymayacağım küfürler ediyordu.

Karşımda sırttan şerefsiz telsizi kapatarak kenara bıraktı. Korkuyla başımı iki yana yaslariken mırıldanıyordum. "Hayır... Hayır... Olmaz, yapamazsın. Sakın yapma..."

Varlığını bile unuttuğum kadına dönen adam başıyla çıkması için işaret yaptı. Anında Dila ile kesişen bakışlarımla yalvarmaya başladım. "N'olur bana yardım et. Yalvarırım kurtar beni."

Korku ve acıma hissiyle bana bakışını görebiliyordum. "Başkan kızın bir suçu yok, yapma."

Duyduklarından hoşnut olmayan adam öfkeyle bağırdı. "Sana ne lan, emre karşı mı geliyorsun? Seni de altıma almadan çık git. Söyle kimse girmesin içeri."

Korkuya kapılan Dila, geri geri giderken bağırdım. "Hayır! Gitme. Yalvarırım bırakma beni."

Arkasını dönmesiyle koşarak çıkmıştı mağaradan. Önümdeki adam sırtarak bana doğru eğilirken ellerim ve ayaklarım bağlı olduğu için bir şey yapamıyordum. Allah'ım bu nasıl büyük bir sınavdı? Ben bunu kaldıramazdım. Bu şekilde ölüm bile daha kolaydı. Çekeceğim her işkenceye razıydım ama bu... Bu olmazdı.

"Gölge seni bulduğunda kendi kafasına sıkmazsa ben de Naçirvan değilim." Duyduklarım bedenimde ikinci bir şok dalgasına sebep olurken gözlerim kapandı. Hangisi daha kötüydü? Benim başıma gelecekler mi yoksa beni o hâlde görüp kendi hayatına son vermek isteyecek sevdiğim mi?

Allah'ım sana sığınıyorum yardım et.

Yanağıma değen elle ürpererek gözlerimi açtım. Başımı geriye çekmemle eliyle çenemi kavradı. Yüzüme yaklaşan yüzüyle pis nefesi tenime vuruyordu. "Hırçın ol. Daha çok severim."

Yüzüne tükürmemle gücüm yettiğince bağırdım. "Allah belanı versin. Sakın bana dokunma şerefsiz, pislik." Elinin tersiyle yüzünü sildiğinde dudaklarındaki gülümsemeyi karartarak âdeta cehennem azabına çevirdi. Yanağıma yediğim sert tokatla yere serilirken sersemledim. Soğuğu bile unutmuş sadece şu durumdan kurtulmak istiyordum. Üzerime çullanan adamla tek yaptığım bağırmaktı ki artık sesim bile bana itaatsizlik ediyordu. "Bırak beni hayvan herif. Dokunma. Allah'ın cezası."

Bu hâlde çaresizlik beni daha da güçsüz bırakırken yine Rabb'ime yalvardım.

Allah'ım ya şimdi al canımı ya da kurtar beni. Ben buna dayanamam. Beni böyle sınaama Yarabbi.

Kalbimde parçalanıyordu bazı duygular. İçin için eriyordu hislerim. Bahtsızlık mı yoksa kader mi demeliydi bu çaresizliğe? Bir insan iki dünyada da yanar mı? Yanıyordu elbet. Hem de birçok sebeple. Peki, şimdi bendeki yangını kim söndürecek? Kalbime, ruhuma ve hatta bedenime düşen kor parçaları sevdiğimi de tutuşturmayacak mıydı?

Bağlı olan ellerimi yakalayan şerefsizin başımın üstünde sabitlemesiyle tükenen gücümle inledim. "Bırak beni..."

Yüzündeki pis sırtışıyla vücudumun üzerinde gezen gözlerini oymayı ne kadar da çok isterdim. "Seni elimden kimse alamaz."

Bana doğru eğilmesiyle artık bütün umutlarımın tükendiğini hissetmişim, ta ki üzerime yığılan bedeniyle arkasında gördüğüm Dila'ya kadar... Elinde gördüğüm silahla adamı bayıltmıştı. Gözlerim anlık kapanırken yine yaşlar süzülüyordu. İlk yaptığım şey ise Allah'a şükretmek oldu. Göz kapaklarımı tekrar araladığımda Dila fazlasıyla telaşlıydı. "Çabuk ol. Fazla zamanımız yok."

Üzerime düşen adamı kenara çekmeye çalışırken ben de elimle itelemeye çalıştım ama hayvan herif o kadar ağırdı ki bunu zor başardık. Dila hızla eline aldığı bıçakla ellerimdeki ve ayaklarımdaki ipi kesti. Hemen ardından beni ayağa kaldırdığında hızla ona sarıldım. "Çok, çok, çok teşekkür ederim. Allah'ım şükürler olsun."

Karşılık bulmayan sarılışım bile sorun değildi. Dila bana yapabileceği en büyük iyiliği yapmıştı.

"Bırak şimdi teşekkürü, üzerindeki kabanı çıkar." Şaşkınlıkla gözlerine bakarken neden böyle bir şey istediğini anlamaya çalışıyordum. Bana kendi üzerlerine giydiklerinden bir mont verdi. "Üzerindeki ay gibi parlıyor, yakalanmadan çabuk ol."

Dediğini yaparak kabanımı çıkarıp bana verdiği montu giydim. Elime verdiği silahla ise gözlerim kocaman oldu. "Ben bunu kullanamam."

Kolumdan tutup çıkışa sürüklemeye başladı. "Sessiz ol ve sakın yanımdan ayrılma."

Soğuk iyiden iyiye vücudumuza işlerken mağaranın çıkışında duruyorduk. Dila adamlara göz gezdirdikten sonra eliyle bana gel hareketi yaptı ve ben de peşine düştüm. Adamların çoğu ileride toplanmış aralarında konuşuyorlardı. Anlaşılan o ki onları da uzaklaş-

tırmıştı. Sessiz sedasız Dila'nın önderliğinde yürürken düşmemeye çalışarak adım atıyordum.

Bir süre sonra onların görüş alanından çıkmamızla saklandığımız kayanın arkasında elimi göğsüme koyup derin nefesler almaya başladım. Ben aptal gibi sırtırken Dila arkamızdan gelen var mı diye kontrol ediyordu. "Sırtımayı bırak da yürü. Daha kurtulmuş sayılmazsın."

Yüzümdeki gülümsemeyi çok güzel silmesiyle telaşla tekrar peşine takıldım. Yaklaşık bir saat boyunca koşar adımlarla yürüdük, benim artık takatim kalmamıştı. "Dur lütfen, çok yoruldu." "

Önden ilerleyen Dila bana doğru dönerek kaşlarını çatı. "Zamanımız yok. Şimdiye kadar bizi fark etmişlerdir."

Kuruyan boğazımı yutkunarak ıslatmaya çalıştım. Hava çok soğuktu ve ben bu pis monta deli gibi sarınıyordum. "Sadece beş dakika."

"Tamam."

Beni onaylamasıyla olduğum yere çöktüm. Bir süre etrafımı inceleyen hava çoktan aydınlanmaya başlamıştı, ay yerini güneşe bırakıyordu. Bütün gece uykusuz kalmıştım ve bir damla uykuya muhtaçtım ama bundan da fazlası bir bardak su her şeyi unutturacak gibiydi.

"Daha çok yolumuz var mı?"

Dila bakışlarını bana çevirirken sanırım hâlime acımişti. Eliyle karşımızdaki dağı gösterdi. "Şu dağın arkasına geçmemiz gerekiyor."

Ağzım açık gösterdiği yere bakarken nasıl dayanacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama başka şansım da yoktu. Bakışlarım tekrar Dila'yı buldu. "Ben yardım etmeyeceğini düşünmüştüm. Kararını ne değiştirdi?"

Susarak bir müddet yere baktı. Başını kaldırdığında gözlerindeki acı buradan bile belli oluyordu. "O itin bana yaptıklarının aynısını sana da yapmasını istemedim."

Kalbim duyduklarımı kabullenemezken içim paramparça oldu. Yine dolmuştu gözlerim. Tek bir farkla, bu sefer Dila için. Elim elinin üzerine koyduğumda gözlerimiz kesişti. Acı bir tebessüm sundum ona. Fakat yine karşılık bulamadım. O fazlasıyla durgun ve sert bakıyordu. Sanki kendini kamufle etmek ister gibi. Elini elimden çekerek silahını yere dayayıp ayağa kalktı. "Hadi gidiyoruz."

Konuşamadım, söyleyecek bir şeyim yoktu...

Ayaklanmamla tekrar yola çıktık. Yürü yürü bitmiyordu. Nefesim de yetmez olmuştu artık. Dila bu durumdan etkilenmese de ben bu kadar yürümeye alışık değildim. Bir de dün akşamdan beri yaşadıklarımı düşünürsek yine iyi dayanmıştım. Bir an sonra ayağımın takılmasıyla yere kapaklandım. Sanki bunu bekliyormuş gibi yere yığılan bedenimle ellerimi toprağa yaslamış derin nefesler alıyordum. Çektiğim acıya dayanamayıp ağlamaya başladım. Sanırım bir de bileğimi burkmuştum. Zaten o şerefsizin bacağıma yaptığı baskıdan dolayı hâlâ ağrı çekiyordum. Dila beni fark edince çabucak yanıma gelip önümde diz çöktü. “İyi misin?”

Değildim. Nasıl olabilirdim ki? “Bileğimi burktum sanırım.”

Düşünceli bir şekilde ayağıma bakan Dila umutsuzluğa düşer gibiydi. “Duramayız. Buldukları anda ölürüz.”

Ağlamam şiddetlenirken kendimi bir külfet gibi hissediyordum. Şikâyet etmek ya da nazlanmak gibi bir derdim yoktu, olamazdı da ama bu şekilde güçsüzdüm ve bu çok zoruma gidiyordu. Hani bazen koşarken daha da hızlı koşmak için çabalarsınız ama siz çok daha hızlı koşmaya çalıştıkça bacaklarınız tam tersi sizi yavaşlatıyor gibi hissedersiniz ya işte şimdi kendimi tam olarak öyle hissediyordum.

Dila kolumdan tutarak beni kaldırdı. “Bana yaslanarak yürü.”

Onun omzuna tutunup birkaç adım atmamla bir silah sesi duyduk. Hızla yere çökerken Dila beni biraz ilerideki kayaların arkasına sürüklemeye başladı. Kayanın arkasına geçmemizle o şerefsizi gördüm. Bulmuştu bizi. Bedenimi yine anlamsız bir titreme alırken Dila çoktan ateşe karşılık vermeye başlamıştı.

“Ateş et.”

Dila’nın bana söyledikleriyle sırtımdaki ağırlığını olmasa da varlığını unuttuğum silah aklıma geldi. “Yapamam.”

Sırtımı kayaya yaslamış olumsuzca başımı iki yana sallarken Dila yanıma çöktü. Kurşunlar başımızın üzerinden geçiyordu. “Tek başıma üçünü de indiremem anladın mı? Sadece namlunun ucunu karşıya tut ve sık. Ne olursa olsun başını da çıkarma.”

Ben sadece ellerimi kulaklarıma bastırıp bu sesleri duymamak hatta gerekirse yok olmak istiyordum. Dila’nın tekrar ateş etmeye başlamasıyla bir süre bekledim.

Hayır, hayır yapamazdım... Ama yapmam da gerekiyordu. Dila benim için bu kadar çabalarken onu yalnız bırakamazdım. Çünkü

yakalanırsak muhtemelen ilk o ölecekti. Sonuna kadar savaşmalıydık. Silahı onun gibi karşı tarafa tuttum ve bir kez daha sevdiğim adama şükrettim. Aklım beni eskilere götürürken ben ilk atış dersimi sevdiğim adamdan almıştım. Gerçi o zaman lunaparkta her gece birlikte uyuduğum oyuncak ayımı almak için atış yapmıştık ama yine de silahı nasıl tutacağımı, nasıl durmam gerektiğini, nasıl nişan alacağımı, hepsini o gün öğrenmiştim. Tabii o zamanki ortamla elimdeki silah ve arkamda dağ gibi duran sevdiğim adam yoktu ama yine de söylediklerini uygulayabilirdim. Derin bir nefes alıp ateş ettim. İlk seferde yaşadığım sarsıntı beni korkuturken ikincide daha farkındalıkla tekrar ateş etmiştim. Dila'nın başı bana dönerken gülümsedi. "İşte böyle. Asker sevdiği olduğun nasıl da belli."

Cesaretli olmaya çalışıyordum ama fazlasıyla da korkuyordum. Yine de bunu belli etmemek adına gülümsemeye çalıştım. Tekrar karşıma dakine odaklanmamızla Dila bir tanesini vurdu. Benim arada yaptığım atışlarsa sadece boşa kürek çekmekti. Yine de onların oldukları yerde kalmalarını sağlıyordu. Ta ki Dila vurulana kadar.

Omzuna aldığı kurşunla yere serilirken ben de elimdekini fırlatıp onun yanına çöktüm. "Dila... Dila... Ne olur ölme. Yalvarırım ölme."

Gözümünden akan yaşlarla mırıldanırken bir yandan da yarasına bastırıyordum. "Ge... liyor... lar. Ateş... et."

"Yapamam."

Zar zor benimle konuşmaya çalışırken öksürmeye başladı. Öksürüğü kesilince tekrar dudaklarını araladı. "Başına... Gel... e... ceği biliyor... sun. Yap şunu."

Zor nefesler alırken kelimelerini tamamlamakta zorlanıyordu. Hızla silahı alıp yerime geçtim o pislikle bir adam daha bize doğru geliyordu. Derin bir nefes alıp nişan almaya çalıştım. Ateş etmemle yanındaki adam yere düştü. Hızla yere çöktüm. Sırtımı taşa yaslar-ken sık nefesler alıyordum. Kısa bir süre sonra ateş eden olmayınca bakmak için başımı kaldırdım. Yerde yatan adam dışında kimseyi göremeyince içimi bir ürperti sardı. Etrafıma boş gözlerle baktım fakat kimse yoktu. O sırada Dila'nın hırıltılı nefesleriyle elimdeki silahı bırakıp ona yaklaştım. Boynundaki poşuyu çıkararak yarasına bastırdım. "Lütfen ölme... Lütfen, lütfen, lütfen..."

O esnada saçımdan tutularak çekilmemle ellerim başıma gider-ken inledim. "Ah..."

"Seni srtkl!"

Beni yere fırlatan erefsizle içim buz tuttu. Allah'ım bitmeyecek miydi bu işkence? Korkuyla geri geri giderken kaçmak için ayağa kalkmaya yeltendim fakat bileğimden yakaladı. Elinde ne zamandır olduğunu fark etmediğim bıçağı bacağıma sapladığı anda bir feryat koptu dudaklarımdan. Âdeta içim sklyordu. "Seni yavaş yavaş öldüreceğim."

Yerde acı içinde kıvranırken hâlâ bana keyifle sırtarak bakan adamla ıldırmak üzereydim. Sona yaklaştığımı fark ederek son duamı etmeye başladım.

Allah'ım al canımı da bitsin bu işkence...

Ve bir silah sesi daha yankılandı kulaklarımda...

Tam her şeyin bittiğini düşünürken karşımdaki adam yere yığıldı ve görüş aım artık yeşil kamuflajlıydı. Ben her şey bitti derken sevdiğim adam geç de olsa yetimişti.

Cihangir'in öfkeli sesi yankılandı dağlarda. "Ulan pi... Ulan erefsiz... ldreceğim seni!"

Bakışlarım Cihangir'i yakalarken yerde yaralı kıvranan adamın üzerine ullanmış artarda sert yumruklarını indiriyordu. Gördüğüm görüntü yüzümü buruturarak bakmama neden olurken yine de Cihangir'in yaptığından memnundum. Her yumrukta inleyen adam beni hiç de rahatsız etmiyordu.

"Komutanım bırak, ölüyor zaten."

Giray'ın Cihangir'i tutma çabaları da Cihangir'in sert tepkisine neden oldu. "Karışma lan bana! Ellerimle öldüreceğim bu iti."

Giray'ın çabaları sonuçsuz kalırken Eren yanımda durmuş bacağımdaki yarayla ilgileniyordu. Cihangir bir türlü hırsını alamazken yerde kanlar içinde yatan adamın artık yaşıadığından bile emin değildim. Akın, Cihangir'i sıkıca tutarak ayağa kaldırdı. "ld artık, bırak."

Ayağa kalkan Cihangir hırsıyla birkaç tekme daha geçirdi. "Dedim sana, onun saçının teline dokunursan seni bu dağlara gömerim dedim. İt herif!"

Son kez attığı tekmeyeyle Oktay'a seslendi. "Bak una yaşıyor mu?"

Oktay hızla yere çöküp kontrol ettiğinde bana nefes aldırarak cevapı verdi. "lm komutanım."

Giderek bilincimi kaybederken Cihangir heybetli görüntüsüyle yanıma gelerek önümde diz çöktü. O gözlerinde gördüğüm büyük kin ve öfke bir anda yerini şefkat ve acıya bırakmıştı.

“İnci’ m... Güzelim, beni duyuyor musun?”

Başımı dizlerine yaslayan sevdiğimle acıyla buruşan yüzüme *bir* de kötü bir tebessüm ekledim. “Cihan... Geldin sonunda.”

Cihangir’in acı çeken yüzünü bu hâlimle bile fark ederken elimi kavrayıp dudaklarına götürdü. “Geldim güzelim, geldim kıymetlim. Affet beni geç kaldım.”

Yüzümü, saçlarımı seven adamla deli gibi ona sarılmak o koca göğsüne sığınmak istiyordum. “Sen geldin ya...”

“Ağabey, bacağı kötü görünüyor.”

Eren’in sözleriyle Cihangir dişlerini sıkarak yarama baktı ama benim aklım bacağımda değil, Dila’daydı. “Dila... Cihan, Dila ölmesin.”

Gözlerim Dila’yı ararken, Giray’a seslendi. “Giray, kızı kontrol et.”

Kısa bir süre sonra karşılık geldi. “Yaşıyor ama ağır yaralı.”

Duyduğum cevap beni derin bir üzüntüye boğdu. Dila yaşamayı hak ediyordu. Cihangir sanki beni konuşmasam da duyuyor ve anlıyordu. “Ölmesin Giray.”

Cihangir’in bana düşen bakışlarıyla gözlerimden süzülen yaşa engel olamadım. Elleri hâlâ saçlarımı okşarken eğilerek alnıma uzun ve kalbi kadar sıcacık bir buse bıraktı. Başını kaldırmadan fısıldadı. “Son kez dayan meleşim. Son kez... Bütün hepsi geçecek. Bir daha böyle bir şey yaşamayacaksın İnci’ m, söz veriyorum.”

Titreyen sesiyle başını biraz geriye çekti ve ben ilk defa böyle bir ana şahit oldum. Cihangir’in gözünden akan bir damla yaş süzülerek yanağına doğru bir yol çiziyordu. Ben, sevdiğim adamı ilk defa bu hâlde gördüm. Elimi zorla da olsa kaldırmamla yanağına dokunarak o damlayı hızlıca yok ettim. Hemencecik kavradığı elimi öptü. Dudaklarımdaki kurumaya inat mırıldandım. “Son kez.”

Beni başıyla onaylarken yüzünde zorla oturan bir tebessüm vardı. “Bitti güzelim, hepsi bitti.”

Daha fazla çektiğim acıya dayanamayarak ağırlaşan göz kapaklarıma, sevdiğim adamın sesine bile sağır olan kulaklarım da eklendi. Büyük bir karanlık beni içine çekiyor ve ben bu duruma şiddetle itaat ediyordum. Kapanan gözlerimle artık simsiyah bir boşluğa gömüldüm.

Gözlerimi tekrar araladığımda ne kadar zaman geçti, neredeyim, en son ne oldu hiçbir şey hatırlamıyordum. Sadece fazlasıyla yorgun ve güçsüz hissediyordum kendimi.

Bir süre tavanla bakiştım. Geç de olsa başımda duran serumu fark ettim. Sol tarafıma döndüğümde büyük bir pencere karşıladı beni. Önünde bir koltuk ve yanında küçük bir dolap. Bunlar ilgimi çekmek için yeterli olmazken sağ tarafıma çevirdim başımı. Bu sefer ise başımda uyuyakalan Kerem'i görünce şaşırdım. Refleks olarak bacağını oynatmamla büyük bir acı hissederken yine büyük bir inilti dö-küldü dudaklarımdan. Kerem duyduğu sesle apar topar sandalyeden kalkarak elini alnıma götürdü.

"Abla iyi misin?" Yüzüm buruşmuş bir hâlde dişlerimi birbirine bas-tırdım. Kerem fazlasıyla telaşlıydı. "Ben hemen doktoru çağırayım."

O gidemeden bileğini kavrayınca duraksadı. "Cihangir nerede?"

Gözlerimi açar açmaz odada onu bulamamamla aklımdaki tek soru buydu. Kerem üzgün bir şekilde başını yere indirirken elimden kurtularak arkasını döndü. "Ben doktora haber verip geliyorum."

Kerem'in telaşla çıkmasıyla kısa bir süre sonra içeriye önce annem arkasından babam ve hemen ardından da Arya girdi. Bacağımın ağrısını unutmuş şaşkın şaşkın onlara bakıyordum. Ne ara duyup gelmişlerdi?

"Kızım sonunda uyandın."

Annemin yanıma gelerek başımı okşamasıyla söylediği cümleye takıldım. "Ne zamandır uyuyorum ben?" Annem bir süre düşündük-ten sonra cevap vermekte kararsız kalınca bakışlarımı Arya'ya çevir-dim. "Sanki bir iki saat geçmiş gibi aradan."

Arya yanıma gelerek elimi kavradı. Yüzünde zoraki bir gülümse-me vardı. "Aslında... Çok da fazla değil. Sadece iki gün falan."

Şaşkınlıkla aralandı dudaklarım. Ciddi olamazdı. "Ne?"

Vücudumda hissettiğim ağrıyla yüzüm buruştu. Nasıl o kadar uyudum anlamıyordum. Kapının açılmasıyla önde Burçak arkasın-dan da tanımadığım bir erkek doktor ve hemşire girdi. En son Kerem odaya girerek kapıyı kapattı. Gözlerim etrafımdakiler yerine hâlâ ek-sik olan kişinin kapıdan içeri girmesini beklerken Burçak ona bak-mamı sağladı. "İnci nasıl hissediyorsun kendini?"

Ben de bilmiyordum ki. Bir eksik vardı içimde. Tamamlansın diye kapıdan girmesini bekledim ama girmedi. "Bacağım çok ağrıyor. As-lında her yerim ağrıyor ama en çok bacağım."

Burçak'ın yanındaki doktor bir adım öne çıkarak ~~göğüsüne~~.
 “Merhaba İnci Hanım. Ben Doktor Samet. Hemşire hanım ~~şimdi size~~
 bir ağrı kesici yapacak. O zaman biraz daha rahatlarız.”

“Teşekkür ederim. Bacağım ne durumda peki?”

“Merak etmeyin bacağınız gayet iyi. Sadece birkaç ~~dikiş~~ ~~zaman~~
 zorunda kaldık ve bir süre de üzerine basamayacaksınız. Ayrıca ~~bile~~
 ğinizi de burkmuşsunuz ama iyi olacak.”

Doktorun söylediklerini dikkatle dinliyordum. Yine de ~~algıları~~
 kapalıydı sanki. Sadece aklındakileri soruyor verilen ~~cevabı~~ ~~zaten~~
 gibi yapıyordum. “Peki, neden bu kadar çok uyudum?”

Hemşire hazırladığı iğneyi serumuma katarken doktor ~~açıklama~~
 yapmaya devam etti. “Vücudunuz fazlasıyla yorgun ~~düşmüş~~. Çok
 fazla ezilme ve morarma var. Aynı zamanda aç kalmışsınız ve ~~beyni~~
 niz de zayıf ~~düşmüş~~. Bu yüzden uyumanız gayet normal.”

Babamın odaya girdiğinden beri ilk kez sesini duydum. “~~Hava~~
 neden ne zaman çıkabilir?”

“Yarın taburcu edebiliriz.”

İşte bu güzel haberdi. Cihangir neredeydi acaba? Belki babam ~~yü~~
 zünden girmemişti içeriye. O ilgilenirdi benimle. Çok da güzel ~~bakır~~
 dı. Evimi bile fazlasıyla özlemiştim ama en çok da sevdiğimi.

“Bize müsaade, yine uğrarsınız.”

Doktorun çıkacak olmasıyla Burçak'ın gitmesine izin ~~vermesini~~.
 “Burçak.”

Yanıma gelerek saçlarımı okşadı. “Söyle canım. Bir ~~şey~~ ~~mi~~ ~~oldu~~?”

Başımı aşağı yukarı salladım. Konuşurken biraz zorlansam da ~~hâ~~
 limden şikâyetçi değildim. “Cihangir nerede, dışarıda mı bekliyor?”
 Burçak bakışlarını odadakilere çevirirken ortada bir ~~şeyler~~ ~~olduğunu~~
 anladım. Hâlâ yanı başımda sessizce duran arkadaşımın ~~sinirlerime~~
 ye başlıyordum. Neydi bu gizem? “Burçak cevap versene.”

Israrımla gözlerimiz buluşurken gülümsemeye çalıştı. “O ~~gitti~~
 canım.”

Yüzüm buruştuğunda beni neden burada bırakıp gittiğini ~~düşün~~
 düm. Yoksa görev mi çıktı? Belki de işi vardı. “Karargâha mı gitti? Ne
 zaman geleceğini söyledi mi?”

Yine ortama bir sessizlik çöktü. Beni çıldırtmak istiyorlardı ~~gali~~
 ba. Ya da ben yerine onların algıları kapalıydı. Geç algılıyor da olabi-
 lirlerdi.

"Sepinaz çıkın. Ben kızım ile yalnız konuşacağım."

Babamın söyledikleriyle bakışlarım onu bulurken kaşlarım münimmiş gibi biraz daha çatıldı. Neydi bu esrarlı havalar? Herkes odadan bir bir terk ederken sadece babam ve ben kaldık. Merakla babamın ne konuşacağını bekliyordum ve pek de hayra alamet olmayacağını düşünüyordum. "Ne konuşacaksın benimle?"

Babama karşı saygılıydım fakat bana en son yaptıklarından sonra hâlâ onlara kızgın ve kırgındım. Birkaç adımda yanıma ilerleyip başucumda durdu. "İnci, sen toparlanırsın toparlanmaz İstanbul'a gidersin."

Birle itiraz ettim. Kabul edilir şey değildi. "Ben gelemem."

Bakışları sertleşen babamın ifadesi çok da yabancısı olmadığım ifadesine büründü. "Mecbur geleceksin. Şu hâline bak. O herifinden başına gelmeyen kalmadı."

Başımı iki yana salladım. Bu doğru değildi. O benim hayatıma giren en güzel, en zararsız adamdı. "Bu onun suçu değil."

Odanın içinde volta atmaya başladı. Öfkeyle bana dönerek parmağını tehditkâr bir şekilde havaya kaldırdı. "Hâlâ onu savunuyorsun ama aruk hepsi boş. Cihangir gitti ve kim bilir ne zaman gelir, seni gelebilirse."

Terimde biraz daha doğrulmak isterken artan ağırlıkla kıvrandım. "Ne demek gelebilirse, nereye gitti?"

Tallımama engel olmak isteyerek koluma bastırdı. "Başka bir ülkede savaşın ortasına gidiyor İnci."

Gergin bir şekilde sesimi biraz daha yükselttim. "Ne savaşı, ne diyorsun? Ben seni anlayamıyorum." O an fark ettiğim şeyle babamın elini kavradım. "Sen nereden biliyorsun gittiği yeri?" Babamın hâlâ sessiz kalması canımı sıkıyordu. "Sen yaptın değil mi? Ama hayır, senin buna gücün yetmez, yetemez..."

Elini elimden kurtaran babam ukala bir gülümseme sundu. "Babanın neler yapabileceğini bilmiyorsun. Uzun zamandır bunun için uğraşıyordum ve bu son başına gelenlerden sonra onu uzak tutmak için her şeyi yaptım. Orhan Albay'ı unuttun sanırım kızım. Sen küçülürken bize gelirdi. Belki de davette herkesin içinde rezil ettiğin MIT öğrencisi Gizem'i de unuttun. Kimle dost kimle düşman olacağını öğrenmemişsin hâlâ."

İnanamaz gözlerle bakıyordum babama. Bu kadar da olamazdı. Gizem hâlâ o küçük olayın hırsını taşıyor olamazdı. Daha da kötüsü ben Orhan Albay'ı hatırlamıyordum. Her şeyden önemlisi sevdiğim adama bir şey olursa ben nasıl yaşardım ki?

“Bu saçmalık. Ben onu yine beklerim. Ne olursa olsun Cihangir geri döner.”

Babam öfkeyle gürledi. “Anlamadın mı İnci? Savaşa gidiyor diyorum. Öyle bir iki ay içinde dönemeyecek, kaç ay sürecektir bunu kimse bilmiyor ve belki de bir daha hiç geri gelemeyecek.”

Gözlerim dolduğunda ağlamaya başladım. Babamın söyledikleri o kadar acımasızca geliyordu ki, nasıl bunu yaptığını anlayamıyordum. Bu kadar çok canımı yakarken hâlâ kızı olduğumu görmüyordu bence.

“Sen nasıl bir babasın? Bunu bana, bize nasıl yaparsın? Hiç mi acıımıyorsun bana? O ölürse ben de ölürüm.”

Umursamazca bakarken aynı zamanda kendi kızını ölüme götüren cellattan farksızdı. “Bunu sen istedin. Biz seni ikna etmek için çok uğraştık ama sen az daha ölüyordun. Yine de onu senin için getirtebilirim.”

Gözlerim dolu dolu ağlarken elimle yanaklarımı sildim. Zorla yutkunarak acıyan boğazıma en önemlisi de kalbime inat alayla gülmüsedim. “Söyle... Hadi... Karşılığında ne istediğini söyle bana...”

Babam bana doğru bir adım atarak elini uzattı. “Kızım.”

Tüm hırsımla ciğerlerimi yaka yaka bağırdım. “Söyle!”

Öne attığı adımı geri alan babam mırıldandı. Vazgeçmiyordu. Beni yaralamaktan çekinmiyordu.

“Tuna’yla evlenirsen...”

Başımda çakan şimşeklerle kontrolü çoktan kaybettim. Benim duymaya tahammülüm olmayan isim bana eş olamazdı. “Yeter! İstemiyorum! Evlenmeyeceğim, duydun mu beni? Çık dışarı! Çık...”

Bütün acılarımı unutmuş bağırp çırpınıyordum. Gözyaşlarımsa içime akar olmuştu. Saçlarımı yolmak saatlerce ağlamak istiyordum. Hatta bütün yaşadıklarım isyan etmek, ortalığı yakıp yıkmak istiyordum. Kendi acımı yaşayamadan bir de üstüne bunları yaşamam çok fazlaydı. Babam hâlimi görünce bana doğru gelerek kolumdan tuttu. “İnci yapma. Kendine zarar vereceksin.”

Kapı açıldığı an Burçak ve diğerleri içeri girdi. Çabucak babamın ellerini ittim. "Dokunma banal Çık dışarıya, istemiyorum seni. Kimseyi istemiyorum. Beni rahat bırakın."

Herkes korkuyla ve ağlayarak bana bakarken Burçak araya girdi. "Çıkın dışarıya, yalnız bırakın hastayı."

Herkes mecburen çıkınca Burçak yanıma gelerek elimi tuttu. O sırada bir hemşire ve diğer doktor gelmişti. Serumuma yapılan sakinleştiriciyi hayal meyal hatırlıyordum ve en son Burçak'a yalvarışlarımı.

"Burçak, Giray'a söyle gelsin. Lütfen... Onu istiyorum. Burçak..."

Saçlarımı okşayan arkadaşım da ağlıyordu. "Yok İnci, o da gitti. Hepsi gitti..."

Gözlerim yavaş yavaş kapandı. Rüya olmalıydı her şey. Koca bir kâbus ancak beni bu hâle getirebilirdi. Tekrar gözümü açtığımda şu yaşadıklarım sadece kötü bir kâbus olacaktı.

Yeniden gözlerimi araladığımda fazlasıyla sakindim. Hem de fazlasıyla. Sabah olmuştu ve saat dokuzaya geliyordu. Odanın sessiz oluşundan dolayı rahat bir şekilde saatten gelen tik tak seslerini duyabiliyordum. Elim yastığımın altına giderken bir şey ararcasına yokladım. Elime değen şeyle de dudağımın bir kenarı kıvrılır gibi oldu. Derin bir nefes alıp tekrar arkama yaslandım.

Kapı açıldığında içeriye giren Kerem'le bakışlarım onu buldu. Kapıyı kapatarak yanıma gelip elimi kavradı. "Abla, uyanmışsın."

Bana biraz korkuyla biraz da tereddütle bakıyordu. Başımı olumlu anlamda salladım. "Bana babamı çağır."

Kerem emin olmak ister gibi baktı bana. "Abla..."

Elimi elinin üzerine koyup hafifçe sıktım. "Kerem."

Beni anlamış olacak ki "Pekâlâ," dedi.

Onun çıkmasından kısa bir süre sonra babam, annem ve Arya içeri girdi.

"Babamla yalnız konuşacağım."

Annem itiraz etti. "Kızım, ben senin annenim."

Söylediği şey beni güldürürken artık bu söylemler benim için çoktan inandırıcılığını kaybetmişti. "Çıkın."

Herkesin mecburi çıkışıyla babam yanıma gelerek tam karşımda durdu. "Kızım, bak ben senin..."

Elimi kaldırarak sözünü kestim. "Biliyorum, biliyorum... Benim iyiliğim için." Bu sözlere karnım toktu. "Sana tek bir şey soracağım baba. Beni hâlâ sevdiğim adamın canıyla tehdit edip o pislikle evlenmemi istiyor musun?"

Tükürürcesine yaptığım konuşmaya rağmen yüzümde ne bir mimik oynamış ne de sesimde bir duygu barındırmıştım. Yine de bir umut minicik bir umut farklı bir cevap bekliyor oluşum da benim kalbimdendi.

"Az daha ölüyordun İnci. Böylesi herkes için daha iyi. Tuna seni çok seviyor ve sana çok iyi bakacak."

Boynumdaki ay yıldızlı kolyemi sağ elimle sıkıca kavradım. Aynı anda kapanan gözlerimle birkaç saniye kendime zaman tanıdım. Gözlerimi tekrar araladığımda ise duygudan yoksundum.

"Pekâlâ baba, sen kazandın. Tuna'yla evleneceğim."

9. BÖLÜM BENİM GELİNİM

3 ay sonra

Bir insanın ruhu gittiğinde geriye ne kalır? Ya kalbini de kaybederse... Şimdi ben ya canımı kaybedecektim ya da kanımın son damlasına kadar savaşıacaktım. Hangisi doğru seçimdi? Can mı, canan mı?

Ya ben ikisini de istiyorsam...

"Dila, şu senin okul işini de halletmemiz gerekiyor."

Dila üzerimdeki gelinliğe boş gözlerle bakarken kollarımı açmış Nişantaşı'nın ünlü modacısı olan Tülin Başkar'ın son rötuşlarını sabırla bekliyordum.

"Bu gelinlik bence sana hiç yakışmadı."

Benim söylediğim şeyi es geçerek gelinliğime laf etmesine şaşırmadım. Çünkü Tülin Hanım ne zaman ölçü almaya gelse aynı şeyi yapıyordu.

Kaşlarını çatarak Dila'yı yolmaya hazır bakan Tülin Hanım beni gülümsetirken başımı iki yana salladım. "Yine lafı değiştiriyorsun."

Koltukta sıkılmışçasına oturan Dila gözlerini devirdi. "Tamam, söz verdim sana, okuyacağım. Zaten ben de istiyorum bunu, biliyorsun."

Yüzümdeki buruk tebessümle üzerimdeki gelinliğe baktım. Omuz kısımları dantelli askılarıyla hafif göğüs dekolteli, belden üstü dantel işlemeli ve alt kısımları kabartmalı nakışlarla dolu, iki kat gibi görünen prenses model gelinlik hiç de hayallerimdeki gibi değildi. Belki üzerimde güzel duruyordu ama ne yazık ki beni yansıtmıyordu. Daha çok emanet gibi durduğunun farkında olsam da umursamadım. Sevdığım adam olmadıktan sonra ne önemi vardı ki?

"Artık bitirebilir miyiz Tülin Hanım?"

Bana gelinlik dikmekten bir türlü keyif alamayan Tülin Hanım başını kaldırıp yüzüme baktı. “Tabii İnci Hanım. Bu son provamızı zaten.”

Zoraki bir tebessümle kollarımı indirdim. “Teşekkür ederim.”

Gelinliği çıkartmamla Tülin Hanım kapıdan çıkmadan sokmuştu yine lafını. “Yalnız biraz kilo almışsınız İnci Hanım. Dikkat ederseniz sevinirim.”

Kapıyı suratımıza kapatıp gitmesiyle Dila ve Arya ile bir süre öylece birbirimize baktık.

“Yalnız biriz kili ilmişsiniz İnci Hanım. Dikkat idirsiniz sevinirim.” Arya’nın tekrarı hepimizi güldürürken yatağıma uzandım. “Bitmedi üç aydır şu işkence.”

Arya da yanıma uzanarak homurdandı. “Kendin kaşındın. Hâlâ nasıl böyle bir şeyi kabul ettin anlamıyorum.”

Elimi havaya kaldırıp rastgele salladım. “Boşveeeeer...”

Uzatarak söylediğimle Dila takılmıştı gözüme. Koltuğa oturmuş boş gözlerle karşıya bakıyordu. Konu gelinlik, düğün olunca kim bilir neler düşünüyordu. Onun üzülmesini istemiyordum. Keşke elimden daha fazlası gelebilseydi...

Ben hastaneden çıktığımda Dila hâlâ yoğun bakımdaydı. Onun hastaneden çıkışı neredeyse iki haftayı buldu. Sonra polisler götürmüştü onu. İtirafçı olmasından ve hiçbir olaya karışmamasından dolayı ceza yemekten kurtulmuştu. Tabii bir de yaşı küçük olduğu için ona bir avantaj sağlamıştı. Ne yazık ki tek yakını dedesiydi ve Dila biraz daha kapanmıştı içine. Normalde yaşından dolayı mecburen dedesinin yanında kalıyordu fakat düğünü bahane ederek bir süreliğine yanıma almıştım onu. Biraz değişiklik ona da iyi gelecekti. “Dila gelsene sen de buraya.”

Usulca ayağa kalktı ve minik adımlarla gelerek yanıma uzandı. Bakışları tavanda sözleri manidardı. “İnci... Neden sevmediğin bir adamla evleniyorsun?”

Benden küçük olsa da bana adımla hitap etmesi artık alıştığım bir şeydi. Hatta hoşuma gidiyordu. Çünkü art niyeti olmadığını biliyordum. Ben onun bir nevi kader arkadaşı olmuştum.

“Bazen sevdiğin için sevmediğin şeylere katlanman gerekir.”

Aklım yine Cihangir’e gitti. Nerede, ne yapıyordu acaba?

“Ya değmezse?”

Dila'nın sorusu beni derin düşüncelere sevk etti. Çünkü biliyordum kalbi kırıktı. Kandırılarak on altısında dağa kaçırmışlardı. Ne bedenine yapılanları tam anlatabildi ne de ruhuna ama kaçarken söylediği gibi çok da güzel şeyler yaşamamıştı. Onun için üzülüyordum. Kandırılarak o dağlara götürülen her genç için üzülüyordum. Okuması gerekirken beyni yıkanan, kendi vatanına ihanet etmesi istenen gençler de bizim gençlerimizdi. Lakin cehalet çok ağır bir vahametti.

Tabii aklı erip, bile isteye askere silah doğrultan hiçbir caninin yaptıklarının karşılıksız kalmamasını istiyordum ama Dila gibi masum olanların da kurtulup korunmasından yanaydım. Çünkü bizim koruyamadığımız her genç sonunda yine onların eline düşecekti.

Bu ülkenin bazı belli başlı kuralları vardı. Bayrak tek, sınırları bel ve bütün çeşitliliğine rağmen herkes Türkiye Cumhuriyeti vatanlaşıydı. Bundan rahatsız olan pekâlâ gidebilirdi.

Türklük damarım tutunca atarlanan ben yine konudan sapmıştım. "Söz konusu Cihangir'se her şeye değer."

Dila başını çevirerek durgun bir şekilde bana baktı. "Sence Cihangir ağabey seni affedecek mi? Ben olsam seni affetmezdim."

Gözlerimi devirerek tekrar tavana bakmaya başladım. Bunları bilmiyor muydum? Ama onların da bilmedikleri vardı. "Ne kadar da açık sözlüsün. Ama Cihangir'i tanımıyorsun."

Arya başını benden tarafa çevirirken kaşlarını çattığını fark ettim. "Ben gördüm, tanıyorum. Adam ne seni affeder ne de Tuna'yı sağ bırakır."

Buruk bir tebessüm sundum ona. Haklıydı. Tuna'yı keşke evire çevire dövseydi. Korkardım ama isterdim de. "Ondan gelen her şeye razıyım ben. Yeter ki sağ salim dönsün."

Dila doğrularak oturur vaziyete geldi. Elini yatağa dayayarak destek alıyordu. "Bak ondan bahsederken gözlerinin içi parlıyor. Sonra hemen kolyenle oynamaya başlıyorsun. Sonra kaç kez yakaladım seni sürekli telefonundan onunla olan fotoğraflarına bakıp sırtıyorsun, bazen gözlerin doluyor ama sonra gidip bir kere olsun fikrini sunmadığın düğün için hazırlanıyorsun. Vallahi aklım almıyor."

Dila ne yazık ki benim hayatımla ilgili pek bir bilgiye sahip değildi. Ben de çok fazla anlatmamıştım zaten. Şimdi ise Cihangir yerine Tuna ile evleniyor olmam kafasını karıştırıyor, bu duruma anlam veremiyordu. "Çünkü Cihangir'i hâlâ çok seviyor da ondan."

Benim yerime Arya konuşunca sessiz kaldım. Ne diyebilirdim ki? Doğruydı. Deli gibi seviyordum Cihangir'i. Hem de ilk onun görmesini istediğim hâlde haftaya o sevmediğim gelinliği giyecek kadar.

Bir hafta kalmıştı düğüne, içim daralıyordu fakat ne olursa olsun sabırlı olmam gerekiyordu.

Ve Cihangir...

Sevdiğim adam.

Ne zaman geleceğini bilememek ne zordu. Gündüzlerim her türlü geçiyordu ama gecelerimi bir ben bir de Allah biliyordu. İnsanın kendisini dinlemesi ne zor şeydi. Cihangir soğukta belki de uykusuz hayatta kalmaya çalışırken o kocaman yatak, sıcacık oda benim için işkenceye dönüşüyordu.

İçimi karartan duygulardan sıyrılarak olduğum yerde doğruldum. "Hadi kalkın, masa çoktan kurulmuştur."

Kızların da bana eşlik etmesiyle odadan çıkarak merdivenlerden indik. Nesrin dadımı yemek odasına geçerken görmemle arkasından sarılarak yanağına öpücük bıraktım. Nesrin dadım, uzun hatta çok uzun yıllardır burada yaşıyordu. Kerem'i de beni de o büyüttü. Tabii benim ilk dadım değildi ama uzun yıllar anneme katlanabilen tek kadındı.

"Kızım ben gelmeseydim iyi olurdu. Şimdi annen gene..."

Elimi Nesrin dadımın dudaklarına bastırmamla cümlesi yarım kaldı. "Merak etme, bu aralar hiçbir şey diyemez."

Nesrin dadım pek de inanmadığını belli eden bir baş hareketiyle içeriye geçerken bir süre arkasından bakakaldım. Bazı şeylere ne kadar geç kaldığımı yeni fark ediyordum. Nesrin dadım annemden beş altı yaş büyük, normal kiloda, boyu benden biraz kısa, esmer ve kapalı bir kadındı. Kocasını yıllar önce vefat ettiği için yalnız başına bizim evde kalıyordu. Ne yazık ki hiç çocuğu olmasa da Kerem'le beni kendi çocuğu gibi benimsemiş, her şeyimizle ilgilenmişti. Hatta üzerimizde annemden daha çok emeği olduğu da kesindi. Hasta olduğumuzda bile annem giderken başımızda Nesrin dadım sabahlardı. Ne yazık ki tüm bunlara rağmen onu hep ötekileştiren annem maaşlı bir çalışandan ileri götürmedi. Küçükken bize yemek yedirmek için sadece bizimle aynı masayı paylaşan kadın biz büyüdüğümüzde de bu durumdan yoksun bırakıldı. O zamanlar bu durumu dillendirmeyen ve normal karşılayan ben artık hata yaptığımı düşünüyordum. Şimdi ise Nesrin

dadımı bu ailenin ferdi olarak görüyor ve bizimle aynı masaya oturmasını istiyordum. Annem bunun için bana kızıyor olsa da bu aralar yaptıklarına düğünden vazgeçerim diye ses çıkartamıyordu.

Düşünüyordum da Cihangir beni ne kadar da büyütmişti.

Herkesin masaya geçmesiyle çorbalarımızı içerken annem tabii ki bitiremediği planları için bana yöneldi. "İnci davetiyeleri yarın dağıtmaya başlıyoruz. Harika bir düğün olacak."

Annemin neşeli sesini dinlerken çorbama odaklanmış ne kadar lezzetli olduğunu düşünüyordum aslında. Bir süredir evimizin mutfağını keşfetmiş, bir zamanlar önünden geçmeyen ben artık ara ara içine girip yemek yapmayı öğrenir olmuştum. Çalışanlar ilk başta bu duruma bayağı bir şaşırırsalar da beni kabul etmeleri çok hızlı olmuştu. Şimdi hepsiyle sohbet ediyor bana öğrettikleri şeyleri Dila ile birlikte yapmaya çalışıyordum.

Düşünüyordum da üst tabaka gibi görünen zenginlerin alt tabakayı kabullenmesi zorken alt tabaka ne kadar da kolay kabulleniyordu. Demek ki zenginlikle birlikte insanların egosu da büyüyordu. Hâlbuki zengin fakir için, fakir de zengin için vardı.

Aklım bir anda sevdiğim adama giderken çorbamla oynamayı bıraktım. Acaba Cihangir sıcak bir çorba içebilmiş miydi?

"İnci!"

Annemin biraz daha sesini yükselterek konuşmasıyla yanımdaki ırrı bacağımı dürttü. Başımı kaldırıp yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Dağıtalım tabii. Ne de olsa düğüne az kaldı."

Abartısız heyecanım annemi tatmin etmemiş olacak ki devam etti. "Basını da düğüne davet edelim diyorum. Herkes Sargınların ne kadar görkemli bir düğün yaptığına şahit olmalı."

Alayla gülümsedim. Bütün amaç buydu zaten. SARGINLAR...

"Bence de gelmeliler. Koskoca İnci Sargın sevmediği bir adamla zorla evlendiriliyor. Bunu herkes görmeli."

Odayı sessizlik kaplarken babam sert bir şekilde elindeki kaşığı bıraktı. Her zamanki gibi yemek gerginlikle devam ediyordu. "İnci!"

Babamın bu tepkisi beni bir adım ileri götürmezken ayağa kalktım. "Size afiyet olsun."

İşte benim bu aralar ailemle olan münasebetim bu kadardı. Bunun ilerisi de içimden gelmiyordu. Biz aile olmayı bırakalı ne yazık ki çok zaman olmuştu.

Üzerime ince bir hırka geçirip balkona çıktım. Uzun zamandır yaptığım gibi yine sandalyeme oturup ayaklarımı korkuluklara uzattım. Telefonumdan açtığım müzik yavaş yavaş kulaklarıma dolarken derin bir iç çekerek gözlerimi kapattım. Havaaların ısınması ufaktan yüzümü yalayıp geçen rüzgârı engelleyemiyor olsa da bu hoşuma gidiyordu.

Birden Cihangir'in beni buradan kaçırmaması gelmişti aklıma. Balkondan sırtına çıkıp aşağı inmemiz, birbirimizle uğraşarak kaçışımız... Yüzümde aptal bir tebessüm oluştu. Onunla her şey ne kadar da güzeldi oysa.

"Hiçbir şey sen kadar iyi gelmemiştir Cihangir. Bana bu son demiştin. Sözünde dur sevgilim. Bu son olsun."

Gözüm kapalı mırıldanırken bir anda şarkının sözlerine kaptırdım kendimi.

*"Ne senden öncesi
Ne senden sonrası
Ayrılık aman, ölümden yaman
Geçmiyor zaman, geçmiyor
Ne anam babam ne hoş hatıram
Yetmiyor canım, yetmiyor
Ben sende tutuklu kaldım
Kendi hayatımdan çaldım
Yedi cihan dolandım
Bana mısın demiyor..."*

Şarkıya usulca eşlik ederken kalbime sahip olan adamın gerçekliği beni ayakta tutan. Bense onu Rabb'ime emanet etmiştim. Biliyordum, yine görecektim...

Sabah sabah yüzümde hissettiğim ıslaklığı gözüm kapalı anlamaya çalışırken dudaklarım büzüldü. Hızlı nefes sesleri kulağıma doluyor, fazlaca olmayan bir ağırlık üzerimde dolanıyordu. Bu da yetmezmiş gibi sanki biri yüzüme bütün salyalarını itinayla bulaştırmakla meşguldü.

Ne?

* Sezen Aksu'nun "Tutuklu" adlı şarkısının sözleri.

Aklıma gelen şeyle anında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir anda gerçek anlamda koca bir burunla, burun buruna gelmek deyimini gerçekleştirirken daha büyük bir dil de dışarı çıkmıştı, boncuk gözlerse ıslıl ıslıldı.

“Paşa!” Bana sevimli gözlerle bakan güzel köpeğime sıkıca sarıldım. Kocaman olmuştu. “Çok özledim seni.”

Kuyruğunu hızlı bir şekilde sallayan güzel köpeğimle sanırım duygularımız karşılıklıydı. Paşa’yı severken başımı kaldırdığımda Burçak’la göz göze geldik. Bana biraz kızgın biraz da buruk bakıyordu. “Hoş geldin.”

Kapıda durmuş beni izlerken içeriye adımladı. Paşa’yı yatakta bırakıp ayağa kalktım. Ona sarılmak istiyordum ama biraz tedirgindim. “Hoş buldum.”

Benim tereddüdümü anlamış olacak ki ellerini iki yana açtı. Ben de hemen kollarımı boynuna doladım. Sarıldım biricik arkadaşşıma. “İyi ki geldin.”

Zor bulduğum sesimle konuşurken geri çekildiğimizde ikimizin de gözleri dolu doluydu. Hızla yukarı bakarak ellerimi yüzüme salladım. Şimdi ağlamanın sırası değildi. “Bunu yapmak zorunda değilsin İnci.”

Buruk bir tebessüm sundum ona. Derin bir nefes almamla dudaklarımı araladım. “Giray’la hiç konuştun mu?”

Olumsuzca başını iki yana salladı. “Hayır. Sesini bile duyamadım hâha.”

Elimi Burçak’ın koluna koyup usulca sıvazladım. “Bana güveniyor musun Burçak?”

Önce kolundaki elime sonra da bana baktı. “Ben sana her zaman güveniyorum fakat ne olursa olsun Cihangir’in düşeceği durum üzüyor beni. Sizin aşkınızın en büyük şahitlerinden biri benim.”

Sıkıntılı bir şekilde konuşan Burçak hâlâ beni ikna etmeye çalışıyordu ama ben kararımı çoktan vermiştim. Hem de hastane odasındaki o gecede. “Biliyorum Burçak, lütfen beni anlamaya çalış ve yanımda ol.”

Üzgün hâlime bakan arkadaşım yine bana kıyamayarak pes etti. “Pekâlâ. Bakalım bu işin sonu nereye varacak. Umarım Cihangir düğünü basar ve o Tuna’nın ağzını burnunu kırar.”

Söyledikleri beni güldürürken aklıma Yusuf geldi. “Yusuf nasıl? Gerçi arada arıyorum onu ama yine de sen daha iyi bilirsin.”

Üç ayda hayatımda o kadar şey değişmişti ki... Çok sevdiğim kliniğimi kapatmak zorunda kalmış ve Yusuf'un başka bir yerde işe girmesini sağlamıştım. Yusuf'la ayrılığımız fazla sulu olmuştu. Kardeşim yerine koyduğum ufaklık beni hem ağlatmış hem de kendi ağlamıştı.

En kötüsü ise Furkan'ın ihanetiydi. Onun beni satması çok etkilemişti. Belki tehdit edilmişti ya da zorla beni aramasını istemişlerdi ama keşke beni kandırmak yerine Cihangir'den yardım istemiş olsaydı. O zaman belki de tüm bunları yaşamamış olacaktım.

Kendimi toparlamam çok uzun sürmüştü. Hem psikolojik hem de bedensel bir toparlanma yaşamıştım ama şimdi iyiydim çok şükür. Tek canımı acıtansa bu süreci Cihangir'siz geçirmiş olmaktı.

Paşa ise bu süreçte Yusuf'ta kalırken Burçak gelirken getireceği için bu duruma karşı çıkmadım. Şimdi ise tekrar yuvasına dönen köpeğim beni fazlasıyla sevindirdi. Fakat biraz sonra annem onu gördüğünde ne olacak pek bir fikrim yoktu.

"Yusuf gayet iyi. Yeni işinden çok memnun. Hastanenin kantininde çalışmak onun için çok iyi oldu. Sık sık görüşüyoruz zaten. Sana selam söyledi."

Keyifle tebessüm ettim. Tek istediğim onun iyi olmasıydı. "Teşekkür ederim. Bu iyiliğini unutmayacağım."

Yusuf'a bu işi ayarladığı için ona minnettardım. Burçak... Kendi kadar kalbi de güzel bir kadındı.

Bir hafta sonra

Düğün günü gelmiş çatmış ve ben bir türlü içine girmek istemediğim gelinliğe ters bakışlar atıyordum. Suratım asık üzerimdeki sabahlığı biraz daha düzeltmemle beni bekleyenleri daha fazla yormamak adına sandalyeme oturdum. Kuaför ve çalışanları bunu bekler gibi bir anda başıma üşüşürken hummalı bir çalışma da nihayet başlamıştı. Aslında annemin bütün sitemlerine karşın saçlarımı salık bırakmak istemişim. Bu yüzden saçımla ilgili çok fazla bir işleme gidilmeyecekti. Yanımda ise Dila, Arya ve Burçak koltuklara oturmuş benimle birlikte hazırlanıyorlardı. Herkesi bilmem de Dila'daki değişim göz kamaştırıcıydı. Hele de onu dağda gördüğüm kıyafetler yerine şimdi şık ve yaşına göre bir elbiseyle görmek insanı hem hayrete düşürüyor hem de mutlu ediyordu.

"Dila, ne kadar da güzel oldun."

Aynadaki bakışlarımız birleşirken çekingen bir tebessüm sundu. "Mağara insanının modernize edilmiş hâli gibiyim."

Yapay bir sinirle kaşlarımı çattım. "Kendine haksızlık ediyorsun." Elimle saçlarını göstererek gülümsedim. "Bu simsiyah uzun saçların bile istisnasız bir güzelliğe sahip."

Atkuyruğu şeklinde yapılacak saçları itinayla düzleştirilirken Dila aynada bir süre kendini süzdü. "Teşekkür ederim İnci. Hepsi senin sayende."

Başımı iki sana sallarken kuaförüm bu durumdan hoşnut değildi. "Hayır güzelim benim sayemde değil. Bu senin iyi niyetin sayesinde oldu. Sen beni kurtarmasaydın ben sana bu kadar yakın olamazdım. Unutma ki iyilik iyiliği doğurur. Herkes kalbinin ekmegini yer."

Yerlerde gezen Paşa bir anda kucağıma ön partilerini koyduğunda dikkatim dağılarak onu sevmeye başladım. Burçak saç ve makyajı bitince ayağa kalkarak elbisesine yönelmiş aynı zamanda da homurdanıyordu. "Şu hâle bak. Ciddi ciddi düğün için hazırlanıyoruz. Hem de hiçbir şey yokmuş gibi."

Onu duymazdan gelmek işime gelirken bir süre daha Burçak'a kulaklarımı tıkayacaktım. İşlerimin bitmesiyle gelinliği giymek için ayrı bir odaya geçtim. Arya da bana yardım etmek için yanıma geldi. Uzun uğraşlar sonucu gelinliği giymemle yine gözlerim doldu. "Sakın ağlama. Bütün makyajın mahvolacak."

Kendime hâkim olmaya çalışırken Arya'nın ellerini tuttum. "Her şey hazır değil mi?"

Bana gülümseyerek bakan kuzenim kendinden emindi. "Merak etme, bol bol gülümse ve anın tadını çıkar."

Başımı yukarı kaldırırken gözyaşlarım akmasın diye çabalıyorum. "Tamam. Her şey iyi olacak."

Birlikte odadan çıktığımızda herkesin bakışları bende yoğunlaştı, gözlerinden hayranlık okunuyordu. "İnci çok güzel olmuşsun."

Burçak'ın söyledikleri beni gülümsetirken Dila yine somurtkan duruyordu. "Bu gelinlikte hâlâ bir şeyler eksik."

Daha fazla dayanamayıp gülerken saçlarımı geriye attım. Arya yine bana cevap hakkı vermedi. "Ben biliyorum o eksik ama tamamlamak için gelinlikte değil yanındaki adamda oynama yapmak lazım."

Burçak neşeyle atıldı. "Bak ne güzel söyledin, çok haklısın."

Gözlerimi devirmemle bir iki adım daha öne ilerledim. “Kızlar hadi siz aşağı inin. Düğün başlayacak birazdan.”

Herkesin aşağı inmesiyle ayna karşısına geçtim. Boş gözlerle kendimi süzüyordum. Sahi bu gelinlik yakışmış mıydı bana acaba? Hoş, yakışsa bile ne önemi vardı ki koluma giren adam Cihangir olmadıktan sonra.

Açılan kapıyla annemi aynadan görünce önemsemeden kendimi süzmeye devam ettim. Annem yanıma gelerek elindeki kutuyu uzattı. “Al bakalım, müstakbel eşin sana pırlanta set göndermiş.”

Annemin abartılı mimikleriyle uzattığı kutuyu alarak kenara fırlattım. “Takmayacağım.”

Neden takayım ki? Boynumda çok daha güzeli vardı. Sevdiğim adamın aldığı ay yıldızlı kolye. Annem kolumdan tutarak beni kendine çevirdi. “İnci neden böyle yapıyorsun? O, senin kocan olacak.”

Duyduklarım daha da sinirlenmeme sebep oluyordu. “Bir zamanlar bana sert bir tokat atmıştın anne hatırlıyor musun? Hem de sevdiğim adamla söz yaptık diye. O da benim kocam olacaktı anne. Neden öyle yaptın?”

Annem biraz çekinir gibi olsa da çok da inandırıcı değildi. “Ben sana vurmak istemezdim ama göz göre göre o adamla evlenmene de seyirci kalamazdım. Bak Tuna’yla evlendikten sonra her şeyi unutacaksın. O zaman bizim ne kadar haklı olduğumuzu anlayacaksın.”

Annemin itinayla bana aktardığı mavi gözlerine ve sarı saçlarına baktım. Ne güzel genlere sahiptik. Kalbimizde bir şeyler eksikti yine de, o bir türlü tamamlanmıyordu.

“Neyi merak ediyorum biliyor musun?” Meraklı bakışları bende gezen annemle devam ettim. “Babamı hiç sevdin mi yoksa sadece zengin diye mi evlendin?”

Annemin yine yüzü değişti. İfadeleri donuk, öfkesi gerçektir. “Bu ne demek İnci? Hadsizleşıyorsun.”

Omuz silkerek tekrar aynaya döndüm. “Neden o zaman sevgiden habersiz gibi davranıyorsunuz?”

Bana doğru bir adım atarak saçlarımı düzeltti. “Senin yine kafan karışmış İnci. Şu arkadaşlarınla arana mesafe koymanı öneririm. Aklini karıştırıyorlar.”

Hayretle annemi dinlerken çalan kapıyla benden önce annem onaylayınca Tuna takım elbisesiyle içeri girdi. Annem bunu beklemiş gibi kapıya ilerledi. “Ben sizi yalnız bırakayım.”

Ellerim yumruk olmuş sıkarken annemin çıkmasıyla Tuna kapıyı kapatarak yanıma adımladı. Her adımı içimi biraz daha ürpertiordu. "Çok güzelsin."

Yüzüm asık bir şekilde onu duymazdan gelince bir adım daha attı. Onu ekarte etmek adına geçiştirir gibi mırıldandım. "Hadi gidelim de bitsin şu işkence."

Yanımdan geçeceğim sırada kolumu tutan Tuna oldukça öfkeli bakıyordu. "Neden bana karşı bu kadar sertsin? Sana ne olursa olsun benim olacağımı söylemiştim."

Kolumu elinden kurtarıırken önüne geçtim. "Senin olmak mı? Bu nikâhı zorla kabul ettiğimi, seninle evlenmeyi zerre kadar istemediğimi ikimiz de biliyoruz."

Bana yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Yüzündeki sırıtış kendi zaferi içindi. "Sonuç olarak benim karım olacaksın ve o herif bunu öğrendiğinde her gün acı çekecek. Ben kazandım İnci, o kaybetti."

Tuna'nın bana olan bakışları bir adım geri atmama sebep oldu. Öyle pis bakıyordu ki bedenimi ve hatta gözlerimi saklamak istiyordum. "Bizim güzel bir atasözümüz var biliyor musun?" Meraklı bakışlarıyla eğreti bir gülümsemeyle devam ettim. "Gelin ata binmiş ya nasip demiş."

Kolumu kavradığı gibi bizi yüz yüze getirdi. "Sakın son anda oyunbozanlık yapma İnci. Yoksa o yüzbaşı bir daha geri dönemez."

Acıyla buruşan yüzümle sert bir şekilde kolumu bıraktı. Elim koluma giderken ovarak acısını geçiştirmeye çalıştım. "Senden nefret ediyorum."

Kapıya doğru yürürken alayla konuştu. "Yatağıma gir yeter. Sevmesen de olur."

Tuna'nın kulaklarımda yankılanan sesi beni dondursa da bu sözlerle şaşırmamam gerekiyordu. Tuna ne kadar beni sevdiğini söylese de daha çok parayı seviyordu. Önceki nişanımız, zoraki bir nişandı fakat buna bile saygı göstermemiş beni birçok kere başka kadınlarla aldatmıştı. Bunu yüzüne vurduğumda ise yine benim soğuk oluşumu bahane ederek beni suçlamıştı.

Nedense hep kadın fedakârlık etmek zorundaydı. Erkek aldattığında bile suçlu olarak kadını çıkartabiliyor oluşu ne kadar acımasızcaysa, şu an benim Tuna gibi bir adamla evlenmem de bir o kadar acınasıydı.

“Yürü hadi, bizi bekliyorlar.”

Beni tekrar düşüncelerimden uzaklaştıran Tuna’yla aynanın üzerinde duran gelin çiçeğimi alarak kontrol ettim. Arasındaki şeyle sıkıca kavrayıp Tuna’ya doğru ilerledim. Tam yanına gelmemle mırıldandım. “Dua et ki hayvan seven biriyim Tuna. Yoksa sana karşı hiç tahammül edemezdim.” Onu teğet geçerek ilerlerken arkama dahi bakmadım.

Boğaz kenarında kocaman bir yalıda yapılan düğün tabii ki annemin tercihiydi. Her şey fazlasıyla şık fazlasıyla ihtişamlı duruyordu. Tam açık alana çıkacağımız anda Tuna kolumdan tutarak beni durdurdu. Boş bakışlarım onu bulurken elimi kavrayıp kolundan geçirdi.

“Bu kadarını yapabilirsin sanırım. Başkaları da ne kadar mutlu olduğumuzu görmeli.” Gözlerimi devirerek önüme döndüm. Tam adım atıyordum ki Tuna yine engel oldu. “Gülümse biraz.” Gözlerim kısılrken dişlerimi sıksam da fazlasıyla yapmacık olduğunu belli eden bir gülümseme sundum ona. Yüzü buruşan Tuna, tavırlarımdan hiç memnun değildi. “Eh... İdare eder.”

Birlikte yalının bahçesine adımlarken boğaza sıfır manzara da ayrı bir havalıydı doğrusu. Adımlarım beni geri geri götürmek istese de ilerlemeye devam ettim. Bahçeye çıktığımızda çok büyük bir kalabalık bizi bekliyordu. Gördüğüm manzara beklentilerimin de üstüne çıkarken ünlü iş adamları, sosyetenin en çok konuşulan isimleri, birkaç ünlü ve akrabalarımız, yakın dostlarımız her yeri kaplamıştı. En önemlisi de annem dediğini yapmış düğüne basını davet etmişti. Aslında şu anda annemle babama biraz acısam da bu duygudan hemen kurtuldum. Bunu onlar istemişti.

Denize sıfır kurulmuş bembeyaz masalar ve masaların etrafını çevreleyen tüllerle süslenmiş kahverengi sandalyeler, masaların üzerindeki altın rengi sufleler, çeşit çeşit ikramlıklar, hem masada hem de etrafta dekor amaçlı duran yeşil yaprakların arasındaki beyaz çiçekler... Pahalı ve şık olduğu her hâlimden belli olan sufleleri renk olarak tamamlayan şamdanlar, etraftaki ışıklandırmalar, her yeri süsleyen tüller gerçekten göz kamaştırıyordu. Annem bu düğün için sevgili dünürüyle çok uğraşmış, dillere destan bir düğün hazırlamıştı. Ama ne yazık ki bu da bir güç gösterisiydi. Herkes Sargınlar ve Şahinlerin nasıl güçlü, nasıl zengin olduklarını görmelilerdi. Şanıma za yakışır bir düğün olmalıydı...

Alkışlar arasında bizim için hazırlanan masaya ilerlerken ilk önce nikâhımız kıyılacaktı. Biraz önceki bütün kabalıklarını unutan Tuna, kıbar bir şekilde sandalyemi çekmiş oturmam için yardımcı olmuştu. Herkesin susmasının ardından nikâh memuru rutin konuşmasını yapmaya başladı. İltifatlarla geçen konuşmanın ardından sıkılmışçasına beklerken elimdeki çiçeği sıkıca tutmuş kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyordum. Dışardan bakan birinin heyecanlı bir gelin göreceği ortadaydı. Fakat ben daha çok stresli ve tedirgindim.

“Siz Tuna Şahin, hiçbir baskı altında kalmadan, iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta yanında olmak şartıyla İnci Sargın’la evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Nikâh memurunun sorusu Tuna’yı çok da fazla düşündürmedi. Bana kısa bir bakış atıp tribünlere dönmesiyle kendinden emin cevap verdi. “Evet.”

Büyük bir alkış dalgası gelirken birkaç flaş patlamıştı yine. Şimdi ise nikâh memurunun elinde mikrofon, bakışları ise bende idi.

“Siz İnci Sargın, hiçbir baskı altında kalmadan, iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta yanında olmak şartıyla Tuna Şahin’le evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Kulaklarım soruyu dinlerken bakışlarım elimdeki çiçeğimde geziyordu. Herkes susmuş benim cevabımı beklerken başımı kaldırdım. Annemle kesişen gözlerimizle başıyla onaylamamı işaret etti. Hâlâ evet demem için çabalıyordu. Babama bakmamla ise kaşlarını çatmış tehditkâr bakışlarla elindeki telefonu gösterdi. Çabuk olmamı istiyordu. Evet deyip imzayı attığımda Cihangir’in dönmesini isteyecekti. Gözlerim dolarken derin bir nefes aldım. Şimdi ise Burçak ilişmişti gözüme. Hafif boynunu bükmüş dudaklarını oynatarak ‘yapma’ diyordu. Ona buruk bir tebessüm gönderdiğimde Dila’ya odaklandım. Yanındaki Paşa’yı tutmuş beni izlerken başını iki yana salladı. O da istemiyordu ve haklılardı. Ben de istemiyordum.

“İnci Hanım sorumu tekrar ediyorum. Tuna Şahin’le evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Nikâh memurunun sabırsız sorusu bizi izleyen herkesi daha da merakta bırakırken Tuna’ya çevirdim bakışlarımı. Yüzünde zorla oturttuğu gülümsemeyle hafif bana doğru eğildi. “Sakın bir hata yapmaya kalkma.”

Tehdidini dinlerken nikâh şahidim olan Arya ile göz göze geldik. Bana gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı. Hiçbir şey olmaması gibi önüme döndüm. Elim ay yıldızlı kolyeme giderken bir nefeste cevap verdim. “Hayır!”

İnsanlar duyduklarının doğruluğunu idrak etmeye çalışırken ortam sessizleşti ve Burçak’ın kahkahası görülmeye değerdi. “Aferin kızım, yürü be...”

Dila da sessiz kalmadı. “Helal be İnci.”

Nikâh memuru kendini toparlayarak araya girdi. “İnci Hanım, emin misiniz?”

Gülümseyerek tekrar mikrofona eğildim. “Fazlasıyla eminim. Hayır, Tuna Şahin’le evlenmeyeceğim. Zorla kimseye boyun eğmeyeceğim. Bu nikâhı hiçbir zaman istemedim, Tuna’yı sevmiyorum. Bütün bu kurgu ailemin ve yanımda gördüğünüz bu adamın baskısı yüzünden.”

Ortamı büyük bir uğultu kaplarken flaşlar ardı ardına patlıyordu. Sandalyemi geriye iterek ayağa kalkıp çiçeğimin arasına sakladığım bordo bereyi çıkartarak başıma geçirdim. Küçük bir asker selamı verdiğimde kızlar ayağa kalkmış, beni alkışlıyordu. Tuna daha ne olduğunu anlayamadan koşarak kaçmaya başladım. Arya, Burçak, Dila ve hatta Paşa da peşimden geliyordu. Ben bu kaçıışı çok hayal etmiştim...

Cihangir’den

3 ay önce

Her şey Ankara’ya çağrılmamla başlamıştı. En çok İnci’yi uyurken hastane odasında bırakmak zor gelmişti. Uyandığında ilk beni göremeyecek olması canımı sıkıyordu. Zaten benim yüzümden yaşadığı onca şey içimi yeterince acıtıyordu. Meğer bunlar sadece başlangıçmış. Nereden bilebilirdim ki ailesinin bu kadar ileri gideceğini?

“Cihangir, bak oğlum seni sevdiğimi bilirsin. Sen ordumuzun gururu diyebileceğim askerleri arasındasın lakin yine birinin kuyruğuna basmışsın. Acısı buraya kadar geldi.”

Ekrem Albay karşımda koltuğa oturmuş benimle konuşurken onu ayakta hazır olda bekliyordum. Kimin kuyruğuna bastığımı düşünüyordum. O kadar çoktu ki hangisi sesini buraya kadar duyurabilirdi?

“Komutanım ben...”

Sözümü kesen Ekrem Albay koltuğu gösterdi. “Önce şuraya otur.”
“Emredersiniz komutanım.”

Koltuğa otururken Ekrem Albay öne doğru eğilerek ellerini masanın üzerinde birleştirdi.

“Mümtaz Sargın... Derdi ne seninle?”

Albayın ağzından dökülen isimle şimdi anlamıştım kimin kuyruğuna bastığımı. Dişlerimi sıkarken nasıl bu kadar ileri gittiğini düşünüyordum. Oysa ben sadece kızını sevdim. “Kızı komutanım, İnci Sargın.”

Ekrem Albay biraz merakla bana bakıp dudaklarını araladı. “Gel sen şunu bana baştan anlat bakalım Cihangir.”

Sıkıntılı bir nefes verdiğimde üstünkörü İnci ve babasıyla olan sorunları anlattım. İnci’yi çok sevdiğimi fakat babasının bu ilişkiyi istemediğini, İnci’yi zorla evlendirmek istediklerini dile getirdim. Ekrem Albay beni dikkatle dinledikten sonra arkasına yasalanarak bir süre ciddiyetle düşünmüş sonra ise konuya girmişti.

“Bak oğlum, sana oğlum diyorum çünkü biliyorsun bendeki yerin farklıdır. Şayet ki farklı olmasa bile koskoca TSK seni ya da hiçbir askerini ensesi kalın bir adam için harcayacak acizlikte değil. O yüzden için rahat olsun. Fakat yine de büyük çaba sarf etmişler. Belli ki seni hiç istemiyorlar. Dikkatli olmakta fayda var.”

Yüzümdeki ciddiyeti koruyarak başımı eğdim. “Bundan şüphem yok komutanım, sağ olun.”

Ayağa kalkan Ekrem Albay’la ben de anında ayaklanırken eliyle bana işaret ederek oturmamı istedi. Elleri arkasında birkaç adım atıp bana döndü.

“Seni buraya çağırmamın asıl sebebi özel bir göreve gidecek olmanız. Timi topla yüzbaşı, yarın sabah operasyona çıkıyorsunuz. Uzun soluklu bir süreç olacak. Görevinizi hakkıyla yerine getireceğinizden şüphem yok. Giray’ı da al birlikte toplantı odasına geçin, detayları orada konuşacağız.”

Kalbimde küçük bir sızı hissettim. Ben şimdi İnci’yi nasıl bırakacaktım? Elbette ki koskoca albay beni Ankara’ya hâl hatır sormaya çağırmamıştı. Fakat uzun soluklu bu süreç de, bana çok zor geliyordu.

“Emredersiniz komutanım.”

Elimdeki beremi sıkıca tutmuş odadan çıkacağım sırada Ekrem Albay beni durdurdu. “Cihangir.”

“Emredin komutanım.”

Masasına tekrar kurularak sert mizacıyla bakışlarını bana dikti. "Görevin gizliliğinden bahsetmeme gerek yok sanırım yüzbaşı. Bırak herkes kazandım sansın."

Sıkıntılı bir nefesin ardından elimdeki bereyi biraz daha sıktım. "Komutanım sevdiğim kadın bunu kaldıramaz."

Ciddiyetinden taviz vermeyen Ekrem Albay önündeki dosyayı incelemeye başladı. "Ben sevdiğin kadına yalan söyle demedim yüzbaşı, görevin gizliliğini bozma dedim."

Dudağımın bir kenarı kıvrılmıştı bile. Yine yapmıştı babalığını. "Sağ olun komutanım."

Başını kaldırıp gülümsedi. "Bir gün küçük hanımı al bize gel. Yengen duyunca çok sevinecek."

"Emredersiniz komutanım."

Odadan çıktığımda ne hissedeceğimi bilmiyordum. Bir yanımda kırık bir yanımda ise öfke doluydu. İnci'nin babasının iyi bir derse ihtiyacı vardı artık. Bu küçük oyunlarla işlerin dönmediğini anlaması gerekiyordu. Ekrem Albay'ı küçüklüğümde beri tanırdım. Bende çok emeği vardı. Babamı da tanıdığı için bana ayrı bir özen gösterirdi. Çok da babacan adamdı. Eşi Sevinç Hanım ise kibar, bir o kadar da hoşgörülü bir kadındı. İnci'mi mutlaka onlarla bir gün tanıştıracaktım.

Kapıda beni bekleyen Giray hemen yanıma gelmişti. "Görev mi?"

Bakışlarım anlık onu bulurken düz koridorda ilerliyordum. "Başka ne olacak oğlum. Toplantıya bekliyorlar."

Sabah erkenden geldiğimiz Ankara'dan akşam anca dönebildik. Saat gece yarısını çoktan geçmiş ve ben fazlasıyla yorgundum. Kaç gündür ne uyuduğumu biliyordum ne de yaşadığımı. Arabayı hastanenin arka tarafına park ettim. "Giray eminsin değil mi, kimse yok?"

Giray başını bana çevirdiğinde fazla sakindi. "Eminim, Arya kalmış yanında. Zaten sakinleştirici verdikleri için uyuyormuş. O yüzden otele geçmişler. Arya'yla da Akın ilgilenecek."

İmalı bakışlarımı Giray'a diktim. "Peki, siz ne yapıyor olacaksınız Giray Bey?"

Sırtarak üzerini düzelten dostum çoktan havaya girmişti bile. "Benimki nöbetçi bugün."

Başımı iki yana sallarken neden cevabını bildiğim soruyu sordum merak ediyordum. Arabadan inmemizle gelirken aldığım po-

şeti de elime geçirdim. Arka kapının acil girişinde Akın bizi bekliyordu. "Sonunda gelebildiniz. Ağaç oldum burada."

Giray alayla gülümsedi. "Rahat ol ağabey, ağaç da odunun babası oluyor sonuçta, yabancı değilsiniz."

Akın sinirle Giray'ın üstüne yürüdü. "Başlatma lan odununa."

İkisinin dalaşmasına sabredecek zamanım olmadığı için araya girdim. "Ulan iki dakika düzgün durun." Akın'a dönerek devam ettim. "Arya odada mı?"

Akın eline telefonu alıp birkaç tuşa dokunduktan sonra gülerek başını kaldırdı. "Birazdan çıkar odadan, bana müsaade."

Giray da Akın'dan farklı değildi. "Ben de kıvrıncığımı bir göreyim."

İkisi de hızla yanımdan tüyerken kaşlarım havalanmış onları izliyordum. "Ulan ben ne diyeyim ki size, beni geçtiniz anasını satayım."

Kendi kendime homurdanarak İnci'nin kapısına ulaşmamla yumruklarımı sıktım. İçeri girdiğimde odada sadece loş bir ışık vardı. Adımlarım beni usul usul içeri götürürken sevdiğimi gördüm. Beyaz çarşafların arasında yastığa dağılan sarı saçlarıyla melekler gibiydi benim güzelim. Yanına ilerleyerek bir süre daha onu izledim. Fazlasıyla dalgın uyuyordu. Sargılı olan bacağı örtünün dışında kalmış bembeyaz teni ay gibi parlıyordu. İçimdeki merhamet duygusu şefkatle harmanlanırken onu sıkıca sarmak, göğsüme saklamak istiyordum.

Kendi ellerimle bakmayı, iyileştirmeyi isterdim sevdiğimi. Kalbinden öpmek, şifa olsun diye açılan her yarasına dudaklarımı bastırmak isterdim. Yine canım sıkıldı. O dağda neler yaşamış ne badireler atlatmıştı bilmiyordum. Ya ona dokunmuş olsaydı o pislik. O zaman kendimi asla affetmezdim.

Tüm cesaretimi toplayıp bacağının açıkta kalan kısmını örttüm. Yanına oturmamla güzel yüzüne düşen saç tutamlarını işaret parmağımla kenara iteledim. Yanağındaki hafif morluk ve dudağının kenarındaki küçük yara gerilmeme, yumruğumu daha çok sıkma sebepleri oluyordu. Ben onun saçının teline kıyamazken benim kadını ne hâllere gelmişti. Hem de benim yüzümden ve bu ilk de değildi.

Elini kavramış severken hafif kıpırdanmasıyla başımı kaldırarak yüzüne odaklandım. Dudaklarından dökülen mırıltıları ise anlamam geç olmadı. Adımı sayıklıyordu sarışınım. Saçlarına uzanarak usul usul okşadım. "Buradayım güzelim, yanıdayım."

Zorlukla araladığı göz kapakları mavi irislerini gün yüzüne sererken hayranlıkla izliyordum onu. Beni fark ettiğinde doğrularak kollarıma atıldı. "Cihangir... Geldin!"

Hafif pürüzlü çıkan sesi yorgundu. Ah be İnci'm, ah be sarışınım sana gelen her acı önce bana uğruyor.

Zarif bedeni kollarımın arasına sığınırken sıkıca sardım onu. Göğsüme bastırdım sevdiğimi. Bütün kötülüklerden saklamak ister gibi... "Geldim güzelim."

Hıçkırıkları arasında kesik nefesler alışıyla benim de nefesimi ke-siyordu da farkında değildi işte. Küçük ellerinden biri kaybetmekten korkarcasına omzumu sıkıca tutmuş, diğeri de enseme geziyor ve saç tutamlarımı seviyordu. Dolan gözlerimi kamufle etmek istercesine indirmiştim göz kapaklarımı. İçime akacaktı yine gözyaşlarım. Onu o kadar çok özledim ki...

"Biliyordum... Bana yalan söylediler. Benim sevdiğim adam beni bu hâlde bırakıp gitmez."

Duyduklarım kalbime ağır bir yük yüklerken ben şimdi İnci'ye tekrar gideceğimi nasıl söyleyecektim? Saçlarını okşayarak kokusunu içime çektim. Ne yazık ki söylediklerine cevap veremedim. Daha fazla ağlamasına dayanamayarak geri çekildim. "Güzelim yapma, ağlama. Bak, ben kahroluyorum sen ağlayınca."

Ellerimi yanaklarına koymuş okşarken mavileri buğulu bakıyordu. "Babam dedi ki sen..."

Cümlesini bitiremeden tekrar ağlamaya başladı. Bu adam, bu gözyaşlarının bedelini ödeyecekti. Yanağındaki yaşları silerek cümlesini ben tamamladım. "Benim gideceğimi söyledi ve bunu kendinin yaptığını."

Bir anda ağlaması kesilirken şaşkınlıkla bakan gözleri görülmeye değerdi. Ben de bu duruma kayıtsız kalmayıp tebessüm ettim. "Biliyorsun."

Başımı eğmemle engel olamadığım bir öfkeyle gözlerimi gözlerine diktim. "Benim bilmediğim, karşılığında senden ne istediği."

Gözleri yine dolan sevdiğim başını yere eğdi. Onun bu hâli canımı sıkarken parmaklarımla çenesini kavrayarak başını kaldırdım. Gözlerimiz yine kesişirken tebessüm ettim. "Söyle güzelim."

Bir süre düşünüp fısıldadı. "Eğer Tuna'yla evlenirsem..."

Yumruğumu sıkımla aynı anda dişlerimi de sıktım. Sinirliydim. Ah o adam İnci'nin babası olmayacaktı... O zaman her şey daha

kolay olurdu. Öfkeyle ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdüm. Dudaklarımın arasından istemsiz küfürler savuruyordum. Burnumdan soluyordum âdeta. Bu nasıl bir hırsı böyle? Kadınıym yaralı hâlde bir de o ite mecbur bırakılıyordu.

“Cihan.”

Arkamdan gelen kısık sesle başımı çevirirken İnci'nin kalkmaya çalıştığını fark ederek hemen yanına gittim. “Güzelim kalkma.”

Onu durdurmaya çalışırken sesi de bedeni gibi tüy hafifliğindeydi. “Sürekli yatmaktan sıkıldım zaten.”

Ona hak vererek engel olmaktan vazgeçtim. Yatağının yan kısmında bulunan düğmeye basarak baş kısmını dikleştirdim. Arkasındaki yastığı da düzeltip yaslanmasını sağladım. “Böyle iyi sanırım.”

Yüzünde tatlı bir tebessüm oluştu. “Evet.”

Aklıma gelen şeyle bakışlarım üzerinde dolaşıyordu. “Bir şeyler yedin mi? Aç mısın?”

Dudaklarını bükerken fazla masumdu. “Canım bir şey istemiyor.”

Aç olduğu her hâlden belli olurken yanımda getirdiğim poşete doğru ilerledim. Tekerlekli yemek masasını İnci'nin yanına getirip poşetteki sıcak çorbayı da alarak üzerine bıraktım.

“Bunu da mı düşündün?”

Gülümseyerek yanına oturup çorbasını elime aldığım kaşıkla karıştırmaya başladım. “Konu sen olunca...”

Uzattığım kaşıktaki çorbayı dikkatle içerken mırıldandı. “Ben içerdim.”

Elimi kaldırarak yanağını okşadım. Onunla son kez olsun ilgilenmek istiyordum. “Ben içirmek istiyorum.”

Yüzündeki utangaç gülümsemeyle çorbasını içmeye devam etti. Bir süre sessiz olan oda yine onun sesiyle neşelendi. “Cihangir gitmeyeceksin değil mi?”

Meraklı bakışları yüzümde dolaşırken zaman kazanmak adına bir kaşık daha verdim çorbadan. “Önce karnını doyuralım.”

Kaşları çatılırken adım dökülmüştü dudaklarından. “Cihangir.”

“İnci.” Onun taklidini yapmamla pes etti.

“Tamam.”

Uslu bir çocuk gibi çorbasını içmesinin ardından elimdeki kaşığı kâsenin yanına bıraktım. “Teşekkür ederim.”

Gülümseyerek masanın üzerindeki peçeteyi ona uzattım. “Zevkti.”

Dudaklarını siler silmez aynı konuya döndü. Hiç vakit kaybetmiyordu. "Söylemeyecek misin?"

Kaçamayacağımı anlayıp bir çırpıda söyledim. "Gideceğim güzelim."

Çabucak gözleri dolduğunda sesi titredi. "Babamın dedikleri doğrudu, değil mi?"

Aramızdaki masayı kenara çekip elini kavradım. "Hayır İnci, sakın böyle düşünme. Baban evet bu durum için çok çabalamış fakat bordo bereliler sadece genelkurmaydan emir alır güzelim, başkası bize emir veremez. Genelkurmay da iki üç çapulcunun dediğiyle hareket edecek değil."

"O zaman neden gidiyorsun?" Birden aklına bir şey gelmiş gibi gözleri korkuyla açıldı. "Yoksa beni bırakacak mısın? Uzaklaşmak için mi tüm bunlar?"

Kendi gibi kalbi de narin olan sevdiğim nasıl da kırılıyordu. Galiba bu şekilde olmayacaktı. Biraz daha ona yaklaşmamla yanağını okşadım. "İnci'm, ben sana söz verdim. Bak hâlâ o güzel parmağında benim taktığım yüzük var. Sence ben senden uzaklaşırsam nefes alabilir miyim? Ama görev işte, gitmem gerekiyor. Affet, yanında olmam gereken zamanda yapamıyorum. İnan bu benim için daha zor."

Bir süre yere düşen bakışları içimi acıttı. Hele o başını tekrar kaldırdığındaki kabullenışı... Ona tekrar tekrar âşık olmamı sağlıyordu. "Tamam... Ben yine burada beklerim seni."

Allah'ım ben bu kalbi güzel kadını hak edecek ne yaptım? Başımı olumsuzca salladım. "Hayır İnci'm, burada beklemeyeceksin."

Kafası karışık, bakışları tedirgindi. "Ama Cihangir, ben seni anlamıyorum."

Daha fazla dayanamayıp sarı saçlarından bir tutamı yakalayıp oynamaya başladım. Bu ipeksi saçları iki gün sonra silah tutan elim çok arayacaktı. "Artık burada kalmanı istemiyorum İnci. Seni tekrar tehlikeye atamam, gözüm arkada kalır."

Küçük eli elimi kavrarken üzgünce dudak büktü. "Nereye gidebilirim ki?"

Gözlerimi kapatarak derin bir iç çektim. "İstanbul'a gideceksin, ailenin yanına."

Şaşkınlıkla gözleri açıldı. "Ne? Cihangir, babam beni Tuna'yla..."

Başparmağım dudağına giderken diğer parmaklarım yanağını kavramıştı bile. Devam etmesine izin vermeden başımı iki yana salladım. Kurduğu cümle o kadar can sıkıcıydı ki anlatamam.

"İnci'm. Sence de ailen iyi bir dersi hak etmedi mi? Açıkçası bu durum benim pek hoşuma gitmeyecek ama onlara küçük bir oyun oynayalım diyorum."

Merakla bakan gözleri ve aralanan dudaklarıyla bu hâliyle bile o kadar cezbedici duruyordu ki bazen bordo bereli olduğuma seviniyordum. Sabırlı olmak da iyi bir şeydi.

"Nasıl?"

"Bak şimdi bir tanem, sen babana bu durumu kabul ettiğini söyleyip onlarla İstanbul'a gideceksin. Böylelikle de güvende olacaksın. Onun dışında da bırak kazandım sansınlar ve sana hayallerindeki gibi bir düğün hazırlasınlar. Ama her şey düğüne kadar sürecek İnci..."

Ben devam edemeden heyecanla o tamamladı. "Ve düğün günü her şey sona erecek."

Tebessümle gülerken başımı eğdim. Zeki bir kadına sahiptim. "Aferin sarışın."

Gülen yüzü bir anda solarken yine aklına bir şey gelmiş olmalıydı. "Ama Cihangir kliniğim, Yusuf, sonra Burçak... Ben nasıl ayrılacağım?"

"Güzelim... Ben kaç ay gelmeyeceğim bilmiyorum ama bir sene bile sürebilir bu. O zamana kadar gittiğim yerde nasıl kalacağım? Duramam İnci. Seni burada biri mi kaçırdı, bir şerefsizin eline mi düştün diye kafayı yerim. Artık seni biliyorlar ve ilk hedef sensin ama İstanbul'a gidersen aklım biraz daha rahat olur. Emin ol, anne ve baban o dağdaki itlerden çok daha iyiler. En azından dediklerini kabullenmiş gibi yaparsan seni rahat bırakırlar. Hem ben yokken yine akbaba gibi başına üşüşecekler." Elimle saçlarını omzundan geriye atarak devam ettim. "Biliyorum kliniğinden ayrılman zor ama sen hepsinin üstesinden gelebilirsin. Söz sana döndüğümde yeni bir klinik açacağım."

Bir süre gözlerime bakarak düşündü. Aklına yatmamış olacak ki kaşları havalandı. "Ya sen gelmeden düğün için ısrar ederlerse."

Elini avuçlarım arasına aldım. Avuç içine öperek gülümsedim. "Elinden geldiğince düğünü uzat. Bırak her şey mükemmel olsun. Benim kadını çok akıllı. O ne yapacağını biliyor." Söylediklerimle gözleri parlarken gülümsedi ama bu sefer de benim suratım asıldı. Bu plan en çok benim canımı sıkıyordu. "İnci, o iti kendinden uzak tutacaksın. Ne olursa olsun sana yaklaşmayacak. Bak yemin olsun o herifi doğduğuna pişman ederim, yaparım bunu."

Elini yanağıma koyarak okşadı. Yüzünde güzel bir tebessüm vardı. "Merak etme, halledebilirim."

Yanağıma yasladım sıcacık eline. Gözlerim anlık da olsa kapandı. Bir erkek bir kadının bakışlarında, dokunuşunda huzur buluyorsa daha ne isteyebilirdi ki? "Biliyorum... Bir de..."

Yarım kalan cümlemi tamamlamam için tekrar etti. "Bir de..."

Suratım buruştu, hatta eminim ki şu an bakışlarım bile kararmıştı. Aptalca bir plan yapmıştım ama benimki çaresizliktendi. "Şu gelinlik işi canımı sıkıyor."

Eli boynumdan kalbime bir yol çizerken kalbimin üzerine parmağını bastırdı. "Ben bu kalbin gelini değil miyim yüzbaşı? Üzerimdekini ne önemi var? Üzerimdeki simge benim kalbimi değiştirebilir mi?"

Dudaklarım kıvrılırken iki elimle yanaklarını kavradım. Başını biraz yukarı kaldırırken aynı zamanda eğilmemle alnına uzun bir öpücük bıraktım. Dudaklarımı teninden ayırmadan fısıldadım. "Sen benim gelinimsin, gelincik çiçeğim."

Aklıma gelen şeyle geri çekilerek montumun iç cebini yokladım. İçinden çıkardığım ay yıldızlı kolyesini o mağaranın içinde bulmuştum. Merakla elime bakan sevdiğim kolyesini hemen tanırken yine dolmuştu gözleri. "Cihan..."

Buruk çıkan sesi beni de etkilerken iki ucundan tuttuğum kolyeyi ona doğru uzattım. Eliyle saçlarını toplanmasıyla kolyeyi ait olduğu yere takıp boynuna tüy kadar hafif bir öpücük bıraktım.

"İşte tekrar olması gereken yerde." Eli kolyesinin ucuna gittiğinde hafifçe okşadı. Ona ikinci getirdiğim şeyi cebimden çıkartarak uzattım. "Bu sende kalsın ben gelene kadar."

Elimdeki bordo bereye bir süre baktıktan sonra o güzel mavi gözlerini serdi gözlerime. "Takar mısın?"

Yüzümde büyüyen tebessümle biraz daha yaklaştım ona. Altın sarısı saçlarının üzerine geçirdiğim bordo bere ona bir kez daha âşık olmamı sağlayacak kuvvetteydi.

Bendeki iki kalp ağrısı da aynı bedende vücut buldu.

Saçlarını itinayla düzeltince okyanus mavisini gözlerine baktım.

Baktım ve yandım...

Küçücük kalbi kalbime tutunmuş beni kavururken ben de yandım. Onun bakışlarında hapsoldüm ve ben ilk defa teslim oldum.

Karşımda bordo beremi takmış sarışına itaatkârdım, hem de tüm kalbimle. Dalmış hayran hayran onu izlemeye devam ederken elini yanağıma koydu. "Güzel oldum mu?"

Ben, şu hasta yatağında bile ondan daha güzel kadın görmemiş-tim. "Çok güzelsin."

Dudakları kıvrılırken bakışlarına biraz parıltı biraz da utanç ekledi. Bu değişim beni merakta bırakırken yanağımdaki eli ensemeye yol almaya başladı. Bakışları dudaklarıma düştüğünde kalbim hızlandı.

Kırk kûsur eğitimden geçen ben bir şu kadının bakışına tav oluyordum ya daha da ıslah olmazdım herhâlde.

Birbirimizi âdeta çeken bedenlerimiz bizi biraz daha yaklaştı-rırken İnci'min dudakları dudaklarıma dokundu. İlk defa sevdiğim kadın benden önce davranıp hamle yaptı. Masum öpücüğünde bile kora düşen ben uslanmaya hiç niyetli değildim.

İnci böyle yaparsa ben göreve nasıl gidecektim?

Eşsiz bir öpücüğü misafir eden dudaklarım kendini geri çekme-siyle büyük bir yokluğa düşerken buna izin vermeyerek tekrar du-daklarımı birleştirdim. Hasret giderircesine öptüğüm dudaklardan ayrılmak fazla zor oldu. Yine utanarak başını göğsüme sakladı. Saç-larını öptüm, sevdim. O benim yuvamdı. İnsan yuvasını bırakır mı? "Çok zor be İnci'm. Ben kendimi o kadar güçlü sanarken senin beni bir saniyede nakavt etmen olur iş değil."

Hoşuna gitmiş olacak ki kıkırtıları göğsüme çarpıyordu. Başını kal-dırarak çenemden öptü. Yok, yok kesin benim sabrımı sınıyordu. "Ben senin karın olacağım yüzbaşı. Yani rütbe olarak senden üstteyim."

Elim burnuna giderken sıkmayı ihmal etmedim. "Şu görev bitsin ilk işim seni karım yapmak olacak. Malum rütbeni daha da yükselt-mek lazım."

Gözleri yine hüzne bulanırken alt dudağını ısırıldı. "Keşke hiç git-mesen."

Boğazıma oturan yumruyu görmezden gelerek yanağını okşa-dım. "Hadi bakalım uyku zamanı."

"Sen de gel."

Kendince bana yer açmak isterken bacağına ağrıttı. Hemen aya-ğa kalkarak yardımcı oldum. Yanına uzanmamla göğsüme sığındı. Başındaki bereyi çıkarıp yastığın altına sıkıştırdım. Başından öperek sıkıca sarıldım. O benim kıymetlimdi.

“Cihangir.”

“Söyle yavrum.”

“Saçlarım çok kötü kokuyor değil mi?”

Dudaklarım kıvrılırken onayladım. “Hıhı.”

Sesi hemen kırıldı. “Çok da kirli.”

Saçlarına uzanarak bir tutamı yakalayıp incelemeye başladım.

“Sanırım yıkaman gerekiyor.”

Hâlâ göğsümde olan başı kıpırdanırken giderek ses tonu da bozulmaya başladı. “Keşke yatmasaydın yanıma, rahatsız oldun.”

Dudaklarım kıvrılmıştı, onun görmüyor oluşunun rahatlığıyla devam ettim. “Ne yapalım, yattık bir kere.”

Daha fazla dayanamayarak kaşları çatık geri çekilirken göğsüme vurdu. “Kaba adam, insan kırılmasın diye azıcık yalan söyler.”

Gülüşüm tüm mimiklerime yayılırken onu tekrar kendime çektim. “Uyumamak için bahane üretiyorsun şu an.”

İç çektiğinde içindeki kırıklığı biliyordum. Kelimeleriyle de gizlemedi. “Uyursam gideceksin.”

Kokusunu içime çekerek saçlarını öptüm. “Gideceğim ama yine sana döneceğim.”

“İnşallah.”

Onun tatlı mırıltıları göğsümde yer bulurken bir süre sonra düzene giren nefesiyle uyuduğunu anladım. En zoru bu kısımdan sonra başladı. Şimdi meleğimi burada yalnız başına bırakıp gitmek bana zor gelmeyecek de kime gelecekti? Bir kez daha kokladım onu. O kötü koktuğunu sansa da benim için aynı şey geçerli değildi. Başını yastığa güzelce yerleştirdikten sonra alnına bir öpücük bırakıp üstünü örttüm.

“İyi ol İnci’m ve beni bekle. Allah’a emanetsin kıymetlim.”

Odadan çıktığımda ise ilk işim Giray’ı bulmaktı. Bu çok da zor olmazken onu Burçak’ın odasında buldum. Burçak geldiğimi biliyordu ve bize yardım etmişti. Fakat bildiği sadece bu kadardı. Giray’la aşağı indiğimizde ise Akın’ı almak için kantin tarafına gittik. Onu bulamayınca bahçeye çıktık.

“Ara şunu neredeyse gelsin.”

Giray telefonu cebinden çıkardığında gördüğüm şeyle elindeki telefonu tutarak aramasına engel oldum. Hayretle gözlerim açılmış bakarken Giray da benim baktığım yere bakıyor olacak ki mırıldandı.

"Hadi lan. Öptü mü o kızı?"

Gözlerimi devirerek Giray'a baktım. "Abartma oğlum, alnından öptü sadece."

Giray hâlâ Akın'la Arya'yı dikkatle izlerken mırıldandı. "Resmen kadınımsın dedi."

Arkamı dönerek yürümeye başladım. "Zevzeklik yapma da Akın'a mesaj at arabaya gelsin."

Karargâhta toplandığımızda Giray hâlâ Akın'la uğraşmakla meşguldü. "Ağabey ne dedin Arya'ya, bundan sonra benim kadınımla olacaksın falan mı?"

Akın artık sıkılmaya başlamıştı. "Sana ne lan, sana ne? Bir git bashedan."

Giray'ın pes etmeye niyeti yoktu ne yazık ki. "O değil de adam tur bindirdi bize. Ferrari gibi yeminle."

Eren araya girdi. "Ağabey bize de bir iki taktik mi versen? Aranızda bir ben kaldım."

Giray fırsatı kaçırmayarak atıldı. "Taktik maktik yok bam, bam, bam..."

Hâlâ hazırlık yaparken bir yandan onları dinliyor bir yandan da gülüyordum. Akın hâlâ huysuzdu. Gerçi o hep huysuzdu.

"Giray kaşınma, bak elimde kalacaksın."

"Odundun iki dakikada çiçek oldun. Ne yapayım, her zaman karışmıyorum böyle bir şeyle."

Akın'ı fazlaca zorlayan Giray hak ettiği gibi küfrünü yemişti bile. Akın hâlâ homurdanmaya devam ediyordu. "Ulan iki dakika ağzımı uozmayım diyorum izin vermiyorsunuz anasını satayım."

Herkes gülerken hazırlanmamla artık araya girmem gerektiğini düşünerek onlara döndüm. "Yeter bu kadar şamata. Beş dakikaya çıkıyoruz."

İnci'den

Düğünden kaçarak yine magazin gündemine oturan ben taktığım bordo bereyle ünüme ün kattım. Bu da yetmez gibi Arya'nın birkaç muhabire ek dedikodu vermesiyle Sargınlar ve Şahinler topa tutulmuş, zorla evlendirilen kadın olarak nikâhtan kaçmam takdir toplamıştı. Lakin bunların hiçbirisi beni ne mutlu ediyor ne de ilgimi

çekiyordu. Düğünden beri iki ay geçmişti ve benim sevdiğim adam hâlâ yoktu. Sadece düğünden iki gün sonra bir kere aramış fotoğrafı-mı gördüğünü söylemişti.

“Yeşilde de güzeldi ama beyazda ayrı güzel olmuş borda bere. Bir kadına ancak bu kadar yakışabilirdi,” demişti.

Ah be sevgilim oysa yanımdaki adam sen olsaydın her şey kusursuz olacaktı.

Yine aynı yere gelmiştim. Eminönü sahiline... Paşa'yı gezdirmek için sık sık geliyordum. Cihangir'le burada balık ekmek yemiştik. Neredeyse her fırsatta gelip onunla oturduğum banka oturuyordum. İki aydır da onun Cihangir'deki evinde kalıyordum. Ne de olsa anah-tarın yerini bildiğim için eve girmek zor olmamıştı. Dila ve Burçak mecburen dönerken Arya ve Kerem fırsat buldukça gizlice yanıma geliyorlardı. Ne yazık ki annemle babam çoktan silmişti beni defter-den. Zaten silmeseler de artık yapacak bir şeyleri kalmamıştı.

Fakat Tuna...

İşte o biraz sıkıntıydı. Herkesin içinde onu nikâh masasında terk etmem kibirli kalbini daha da karartmış olmalıydı. Benden hakkı olmasa da hesap sormak isteyecekti, biliyordum. Fakat karşıma çık-sın istemiyordum. Ondan korktuğumdan değil ama sevdiğim adam gelmeden başıma bir iş açmasını istemiyordum. Ne çok şey yaşamış-tım... Benim de mutlu, huzurlu olmaya hakkım yok muydu? Sevdi-ğim adamın sıcacık göğsüne sığınmaktı tek istediğim.

Derin düşüncelerde kaybolmuş denizi seyrederken yanımda his-settiğim hareketlilikle dikkatim dağıldı. Paşa yanımda yatarken ye-rinden kalkıp yanıma oturan adama atılınca şaşkınlıkla başımı çevir-dim. Gördüğüm spor ayakkabıları takip eden kot pantolonla dikkat kesilirken devamındaki deri ceket ve içindeki hâkî yeşili tişört, o da yetmezmiş gibi bileğinde gördüğüm tanıdık gelen saatle hızla başımı kaldırdım.

Yanıma oturmuş onu unutmayan Paşa'nın sevgi gösterisine kar-şılık verirken bana gülerek bakan adamın sahiciliğinden şüphe ede-rek elimi uzattım. Fakat dokunmaya korktu yüreğim. Ya hayalse... Gözlerim dolarken heyecanla titreyen sesime inat fısıldadım. “Ci-hangir... Geldin...”

Ve özlediğim sesiyle sahiciliğini kanıtlamak ister gibi karşılık ver-di. “Geldim güzelim.”

10. BÖLÜM

SADAKAT KURDUN EZBERİ

Sıkı sıkı sardınız mı sevdiğinizi hiç? Onu kaybetme ihtimaliyle uzun süre bekleyip yeniden gördüğünüzde doldu mu gözleriniz? Kalbinizi biri sıkıştırırken bir anda serbest kalmış gibi hissettiniz mi? Ciğerlerinize yetmeyen nefesin bir anda fazlaca iyi geldiği oldu mu?

Beş ay...

Koskoca beş ay geçti onsuz. Az görmeyin sakın. Bir yılın yarısından bir ay eksik. Yirmi hafta, yüz elli gün, üç bin altı yüz saat, iki yüz on altı bin dakika yapıyor.

Şimdi ise hasret kaldığım adamla onun evinde fakat iki ayda onun olamayacak kadar sahiplenip değiştirdiğim odada, benim aldığım yatakta, onun pek de hoşuna gitmeyen hayvan figürlü nevresimlerin arasında ve tabii kollarında yatıyordum. İşte şimdi tam evli çiftler gibi olmuştuk. Aramızdaki tek eksik küçük gibi görünen fakat büyük farkındalık yaratan imzadan ibaretti. Biliyordum o da olacaktı.

Yarım saat önce uyanmış hâlâ bekliyordum. Fakat ne yazık ki bu bekleyişim sonuçsuz kalacak gibiydi. Çok yorgun olduğunu söylemişti dün gece. Şu beş ay boyunca ne yaşadı bilmiyorum ama gözleri biraz çökmüş ve kızarık duruyordu. Sanırım çok fazla uykusuz kalmıştı. Onu rahatsız etmeden yanından sıyrılarak kaçmaya çalışırken son anda bileğimi yakaladı. "İnci."

Gözlerini açamadan adımını mırıldanması beni gülümsetirken kalkamadığım yatakta ona doğru biraz daha yaklaşıp uzayan saçlarını sevdim. Şefkat dolu bir sevgiydi bu. Başına bir öpücük kondurup fısıldadım. "Uyu sen bir tanem. Ben buradayım."

Huysuz bir çocuk gibi yine gözleri kapalı mırıldandı. "Gitmeni istemiyorum."

Onun bu hâli kıkırdamama sebep olurken belime dolanan eliyle beni kendine çekti. Şaşkınlıkla mırıldandım. "Cihan..."

O ise umursamazdı. "Hım..."

Başını göğsüme koymasıyla uykusuna kaldığı yerden devam etmeye başladı. Alt dudağımı ısırarak yüzünü görmek için çabaladım. "Ama kahvaltı."

Başını kaldırıp tek gözünü açan sevdiğim o kadar tatlı görünüyordu ki dayanamayıp gülümsedim. "Ben seni yesem olmaz mı?"

Yanaklarımın ısınmasına engel olamadığımda gözlerimi kocaman açtım. "Yaa... Ne kadar ayıp." Ben utançla sayıklarken o hâlâ uğraşmaya devam ediyordu.

"Ayıp yatakta olur diyeceğim ama tam da sözüme uygun yerdeyiz."

Kaşlarım anında havalanırken koluna küçük bir çimdik attım. "Bak ya... Çek şu kolunu kalkacağım."

Yerinden bir santim bile oynamadan çapkın bir şekilde gülümse-di. "Bir öpücük verirsen olur."

Elimi kaldırıp omzuna vurdum. Adam öpücük diyordu, ben vuruyordum. Ne kadar da romantik bir çifttik. "Sen çok fenasın ama yemezler yüzbaşı."

Omzuma küçük bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Hım... Zeki bir sarışın demek, çok iyi. Bana da dişli bir rakip gerekiyor zaten."

Kıkırdayarak ayağa kalkıp banyoya doğru yol alırken onu geride bıraktım. "Asıl rakibi birazdan mutfakta göreceksin."

Arkamdan bağırarak Cihangir'le başımı iki yana sallamaktan kendimi alamadım. "Güzelim bırakalım da mutfak sağlam kalsın."

Banyoda işlerimi hallederek salona geçip Paşa'nın ihtiyaçlarını karşıladım. Benim güzel köpeğim iki aydır bu evde bana eşlik ediyordu. Onunla vakit geçirmek benim için terapi gibiydi.

Mutfağa geçtikten kısa bir süre sonra Cihangir de peşimden geldi. Çayı koymuş kahvaltılıkları hazırlıyordum. Elimdeki peyniri dikkatli bir şekilde dilimleyerek tabağa koydum. Arkasından da elime aldığım domatesleri sudan geçirmemle kesme tahtasının üzerine bıraktım.

"Cihangir bana yardım etmeyi düşünmüyorsun sanırım."

Arkamda bana sarılmış çenesini omzuma yaslayan sevdiğim hâ-linden hoşnut görünüyordu. "Aslında hâlâ rüyadan uyanmayı bekliyorum."

Domatesleri ikiye bölerek ince dilimler kesmeye başlamıştım.

“Ne rüyası?”

Enseme küçük bir öpücük bıraktı. Hayır, hayır... Bu şartlar altında çalışmam mümkün değildi. Elimi kesecektim bu adam yüzünden.

“Sen mutfaktasın, kahvaltı hazırlıyorsun ve hiçbir şey dökülmemiş, kırılmamış, mutfakta gürültü yok, çaydanlıktaki su taşmamış hatta yumurtalar hâlâ hayatta. Bence bu bir rüya olmalı.”

Dudağımın kenarı kıvrılrsa da kızgın bir ses tonu kullandım. “Aşk olsun ya. Bir kerelik mutfağını batırdım diye dilinden kurtuluşum yok herhâlde.”

Belimi biraz daha sıkı saran kolları beni göğsüne hapsederken saçlarımı kokladı. Beni ne hâle getirdiğini bilmiyordu.

Cihangir mi?

Kesin bilerek yapıyordu.

“Aşk hep var İnci’m. Seninleyken hep var.”

Dayanamayıp elimdekileri bırakarak ona döndüm. Kollarımı boynuna dolarken dudaklarına küçük bir buse bıraktım.

“Hani sende ilk defa kaldığımda, daha doğrusu uyuyakaldığımda sabah bana bir omlet yapmıştın hatırlıyor musun?”

Kaşları çatılsa da aklına gelmiş olacak ki usulca başını salladı. “Evet.”

Ela gözlerinde kaybolan gözlerimle devam ettim. “Benim için tekrar yapar mısın?”

Bir süre gözlerimde oyalanan sevdiğim alnıma uzun bir öpücük bıraktı. “Sen iste yapmayacağım şey yok benim.”

Gülümseyerek ona tezgâhın üzerindeki malzemeleri gösterdim. “Ben hazırlamıştım buraya.”

Bakışları anlık tezgâha uzanırken tekrar beni buldu. “Yapalım bakalım.”

Cihangir omleti devralırken ben de kahvaltılıkları masaya diziyordum. Mutfaktan gelen güzel kokularla ufaktan Cihangir’in yanına sokuldum. “İmm... Mis gibi koktu.”

Elindeki tahta kaşıkla tavadaki omleti kontrol ederek bana kısa bir bakış atıp gülümsedi. “Bir ara da öğrenmeyi mi denesen İnci? Ben yokken aç kalırsın diye korkuyorum.”

Huysuzca omuz silkerken çaydanlığı alıp çayları doldurmaya başladım. “Sen yokken idare edebilirim ama senin gibi yakışıklı bir bordo bereliyi mutfağa atmışken asla.”

Tavadaki omleti pratik bir hareketle servis tabağına aldı. Bana tek kaşını kaldırarak bakarken bardakları tepsiye koymakla meşguldüm. Belimden tutup beni kendine çekerek şakağımdan öptü. “Güzelim, ben seninle ne yapacağım?”

Kollarından sıyrılarak tepsiyi elime almış ilerliyordum. “Bilmem. Buluruz yapacak bir şeyler.”

İmalı bir sesle yine benimle uğraşma çabasındaydı. “Benim aklımda var aslında bir iki şey.”

Onu duymazdan gelerek hızlı adımlarla masaya ilerledim. Arkamdan gelen Cihangir elindeki tabağı masaya bıraktı. İkimizin de oturmasıyla omletten bir parça alıp ağzıma attım. Sıcak oluşundan dolayı ağzım yanarken yine de yemekten vazgeçmiyordum. Gülerek beni izleyen sevdiğime de bir parça uzattım. Ağzına aldığı lokmayı çiğnerken elimi tutarak dudaklarına götürüp öptü.

“Gerçekten bu konuda iyisin.”

Dudağının bir kenarı anında kıvrıldı. Çapkın bakışları üzerimde dolaşıyordu. “Birçok konuda iyiyim.”

Gözlerim kısıılırken yüzümü buruşturdum. “Egona söyle kahvaltıyı seninle baş başa yapmak istiyorum. Onun eşlik etmesi gerekmiyor.”

Küçük bir kahkaha atıp önündekilerden yemeye başladı. Ufaktan ufaktan kahvaltıya devam ederken Cihangir’in sesiyle başımı kaldırdım. “İnci, seninle konuşmak istediğim şeyler var.”

Elimdeki çatalı bırakırken dikkatimi ona verdim. “Seni dinliyorum canım.”

Çayından bir yudum alarak tekrar yerine bıraktı. Arkasına yaslanıp ciddi yüz ifadesine yeniden dönüş yaptı. “Yarın Ankara’ya gideceğiz.”

Beklemediğim şeyle şaşkındım. “Neden? Eve sonra mı döneceğiz?”

Sakin bir tonda konuşmaya devam etti. “Hayır güzelim Ankara’da kalacağız. Timi Ankara’ya çektiler.”

Duyduklarımınla büyük bir duygu karmaşasına düştüm. Anlık sevincim bir anda kendini hüzne bıraktı. Meğer ben farkında olmadan ne çok alışmışım oraya. “Cihan hiç mi gitmeyeceğiz? Hem Burçak orada. Sonra Yusuf, Dila...”

Üzgün hâlimi gören sevdiğim elimden tutarak beni kendine çekti. “Gel bakalım.” Dizine oturmamla kollarımı boynuna doladım. Saçlarımı sevip boynumdan öptü. “Güzelim bu benim tercihim değil.

Birkaç işimi halletmek için yine gideceğim. O zaman sen de gelirsin olmaz mı?”

Bakışlarımı yere düşürdüm. Dudaklarım bükülmüş mutsuz bir şekilde başımı salladım. Eli çeneme giderken başparmağıyla hafifçe okşadı. “Ankara’da yaşamak seni üzecek mi?”

Bakışlarım ela gözlerine tırmanırken o da üzgün duruyordu. “Şey... Aslında...”

“Mutsuz olmanı istemiyorum İnci’m. Fakat böyle olması gerekiyor. Biliyorum zor, alıştın oraya. Gerçi kaç aydır da İstanbul’dasın. Maalesef bizim iş böyle. Yakında Ankara’ya da alışacaksın, kendine çevre yapacaksın. Sonra oradan da gitmek zorunda kalacağız.”

Ellerim yanaklarına ulaşınca kirli sakallarını okşadım. Bu sabah ıraş olmamıştı sevdiğim. “Ben mutsuz değilim. Seninle her yere gelmeye hazırım. Yalan yok aslında bir yandan seviniyorum. Çünkü orada çok kötü şeyler yaşadım ama benim bütün güzel anılarım da oraya ait. En önemlisi seni orada buldum ben. Oranın bendeki yeri hep ayrı olacak.”

Elime konan öpücük içimi titretirken gülümsedi. “Ankara’da daha güzel anılar biriktiririz olmaz mı? Ben artık karım olmanı istiyorum. Hem Burçak da Giray’la evlenir o da gelir yanımıza. Güzel olmaz mı?”

Beni ikna etmek isterken doğru yolda ilerliyordu. İçimi tatlı bir telaş sardı.

Cihangir’in karısı olmak...

Ne kadar da güzel geliyordu kulağıma. Uzun zamandır beklediğim ve istediğim şey bu olsa gerekti. Bu şekilde de yanındaydım ama artık aramızda hiç mesafe, engel kalmasın istiyordum. Şirince gülümsedim. “Ne zaman evleneceğiz ki?”

Anında dudakları kıvrılan sevdiğim tabaktan aldığı salatalığı ağzıma ilıştirdi. “Hah şöyle güzel sorularla gel be İnci’m. Ankara’ya gidelim başlarız hemen hazırlıklara.”

Yüzüm gülse de aklımda bir sürü soru vardı. Ağzımdaki lokmayı yutar yutmaz konuştum. “Cihan nasıl yapacağız peki? Yeni bir şehre gidiyoruz. Ben çalışmıyorum. Ortada hiçbir şey yok, bütün yük senin omuzlarında.”

Cihangir beni dinlerken tekrar çayına uzandı. Hâlâ adamın dizinde oturuyordum. Yerimde rahat sayılırdı doğrusu. Belimdeki eli

usulca bulunduğu yeri okşadı. "Sence ben bir düğünü bile yapamaz mıyım küçük hanım? Benim maaşımdan haberin yok herhâlde."

Kaşlarımla havalandırırken hayretle Cihangir'e baktım. Az almadıklarını biliyordum ama tam olarak da maaşımdan haberim yoktu doğrusu. Bunu soracak da değildim ki zaten benim kastettiğim şey bu değildi.

"Ben öyle mi dedim? Sadece, sana yük olmak istemiyorum."

Gözleriyle beni işaret etti. "Senin bana yük olabileceğin tek şey dizimdeki ağırlığın olabilir ki onda da kuş kadar olduğun için etki etmiyor."

Dudaklarım kıvrılırken alnımı alnına yasladım. "Ya Cihangir ben ciddi..."

Cümleme devam edemeden çalan kapıyla, birine yakalanmış gibi hızla Cihangir'in kucağından kalktım. "Sakin ol güzelim."

Onun gülen yüzüyle ben de tebessüm ettim. "Ben kapıya bakayım."

Kapıyı açtığımda Kerem ve Arya karşıma dikilmiş gülümsemekle meşguldü. "Ablaların bir tanesi, günaydın."

Gülümsemesi bana da bulaşırken aslında ben bugün zaten çok mutluydum. "Günaydın, hoş geldiniz. Geçin hadi."

Kapıyı biraz daha açmamla içeri girdiler. "Seni kahvaltıda yalnız bırakmayalım dedik."

Arya'nın bana uzattığı poğaçaları alırken gülümsedim. "Aslında pek yalnız değildim ama..."

Ben kendi kendime mırıldanırken Kerem, Cihangir'in ceketini askıda görünce başını iki yana salladı. "Sana hiç yakıştıramadım. Eve erkek mi attın?"

Gözlerim anında büyürken bir an bundan vazgeçerek kıkırdadım. "Çok yakışıklıydı, kendime engel olamadım."

Arya hemen anlayarak gülümserken Kerem şaşkınlıkla bana döndü. Ah kardeşim...

"Yuh... Enişteme ne oldu? Büyük aşk ne çabuk bitti abla?"

Kaşlarımla havada Kerem'in ajitasyonunu dinlerken cevabı ben yerine sevdiğim adam verdi. "Belki de eve enişteni atmıştır Kerem."

Kerem arkasını dönünce kapıya yaslanmış Cihangir'i gördü. "Enişte!"

"Kerem."

Onların bu hâli beni gülümsetirken Kerem çok komik görünüyordu. Onu kendine getirmek adına içeriyi işaret ettim. "Hadi geçin içeri."

Kerem, Cihangir'le tokalaşırken Arya da selam verip peşimden mutfağa geldi. Elimdekileri tabağa koyarken ona bakıp gülümsedim. "Kerem'le kendine çay koy hadi."

Bardaklara yöneldiğinde sesi hem mahcup hem de durgundu. "Kusura bakma canım, geldiğini bilseydik rahatsız etmezdik."

Üst raftan iki tane tabak çıkardım. "Saçmalama, iyi ki geldiniz."

Bir an aklıma gelen şeyle duraksayarak ona döndüm. "Akın seni aramadı mı?"

Üzgünce ama umursamaz durmaya çalışarak omuz silkti. "Hayır. Arar belki."

Yine de sesinde gizlediği umut ortaya çıkmak için çırpınıyordu. Omzuna dokunarak destek olmak istercesine okşadım. "Merak etme, arayacaktır."

İçeri geçtiğimizde hep birlikte kahvaltıya devam ettik. Kerem sonu gelmeyen sorularını Cihangir'e iletirken sevdiğim adam yine sabırla cevap veriyordu.

"Sana çok kırgınım enişte." Kerem'in anlık çıkışıyla bakışlarımız ona dönerken Arya'nın telefonu çaldı. Yüzünde büyük bir gülümsemeyle ayağa kalkarken bize çekingen bakıyordu. "Ben telefona bakayım."

Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. Arya'yı bu hâle getiren Akın'dan başkası olamazdı. Son ayrıldıklarında Akın'ın kendisini beklemesini istediğini söylemişti. Bu konuda cevapsız kalmış olsa da tüm şaşkınlık ve tereddütlerine rağmen kalbi o farkında olmadan beklemekle meşguldü. Ben Arya'nın gidişini seyrederken Cihangir, Kerem'i sorguluyordu. "Seni kıracak ne yapmış olabilirim Kerem?"

Kerem sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çatı. "O kadar kaçış operasyonu planlanmış, neden benim haberim yok? Bütün aksiyonu kaçırıyorum."

Gözlerimi devirmemle ayağa kalktım. Önümdeki tabakları alırken Cihangir yine manidardı. "Oğlum sen daha askerliğini yapmadın değil mi?"

Bu soru beni gülümsetirken Kerem'in ne cevap vereceğini biliyordum ki beni şaşırtmadı. "Yoo..."

Cihangir elini Kerem'in omzuna atarak hafifçe sıktı. "Orada görüşelim diyeceğim ama sen bedelli yaparsın kesin. Karşılaşmamız zor."

Mutfağa elimdekileri bıraktığımda Cihangir de eline birkaç tabak alarak peşimden geldi. Belime sarılıp yanağımı öpmesiyle gözlerim açıldı. "Cihangir yapmasana, Kerem görecektir şimdi."

Beni dinlemeyerek tekrar sarıldı. "Görsün. Nişanlımı yanağından öpemeyecek miyim?" Yüzüne yaramaz bir gülümseme yayılırken hafif kulağıma eğilerek fısıldadı. "Tabii dün gece aldığım öpücüğü hiçbir şeye değişmem ama neyse."

Gözlerim mümkünmüş gibi biraz daha açılırken ısınan yanaklarımla kollarından kurtuldum. O kadar hasrettim ki ona, dün gece o öpücüğü nasıl vermişim ben de bilmiyordum. Kendimi kaybetmişim sanırım. Sevdiğimde de unutulmaz bir etki yaratmışa benziyordum.

"Bilerek yapıyorsun resmen."

İki parmağıyla burnumu sıkıştırırken tatlı tatlı gülümsüyordu. "Bunu yapmayı da çok özledim."

Acıyan burnumla yüzüm çoktan buruşmuştu bile. "Ama acıyor yüzbaşı."

Elim burnumda avuç içimle ovarken Kerem kapıda belirdi. "Masadakileri getirdim ama içeri girmeli miyim bilemiyorum."

Alaylı bir şekilde bize sırtarak bakan Kerem bakışlarımı Cihangir'e çevirmeme sebep oldu. Onun da sırttığını gördüğümde gözlerimi kıstım. Bir tek utanan, çekinen ben olmalıydım. "Gel Kerem. Ben çıkıyordum zaten."

Arya'nın da bize katılmasıyla masayı toplayıp bir süre daha oturduk. Kerem çok iyi anlaştığı Paşa'yla sürekli oyun oynamıştı. Geçen zamanla onlar ayaklanırken vedalaştık. Aslında bu veda biraz zor oldu. Yarın Ankara'ya gideceğimizi söylemişim ve ikisi de üzülmüştü. Bu durum beni de üzüyordu. Çünkü eskiden evime rahat bir şekilde gidebiliyorken bundan sonra gidebileceğim tek yer Cihangir'in yanındı. Eminim babam artık beni bahçe kapısından bile içeri almayacaktı. Zaten Kerem'in dediğine göre mirastan da çoktan menedilmişim.

Peki, çok mu önemliydi? Hayır...

Sırf bu mirastı, paraydı derken olan her şey bana oldu. Benim çekmediğim kalmadı. Bütün hayatım sırf bu yüzden değişti. Ben evden bile bu yüzden kaçıp gittim.

Ama hani her şerde bir hayır var derler ya, işte ben onu yaşıyordum...

Şimdi tek derdim sevdiğim adamdı. Onun yanında olmak, onunla sıcacık bir yuva kurmak... Ne güzel dertlerim vardı öyle. Hem böylesi çok daha huzurluydu.

Arya ve Kerem'in gitmesinden kısa bir süre sonra tekrar kapı çaldı. Kapıdaki her kimse kapıyı kırmaya niyetli olmalı ki yumrukları

ardı ardına iniyordu. Oturduğumuz koltuktan ilk ben kalktığımda Cihangir bileğimden yakalayarak beni durdurdu. "Ben bakarım."

Paşa da bu gürültüye sessiz kalamayarak havalarken başını okşayarak onu biraz sakinleştirdim. Cihangir'in hemen peşine takıldım. O sırada duyduğum sesle anlık refleks olarak Cihangir'in kolunu yakaladım.

"Aç kapıyı İnci. İçeride olduğunu biliyorum. Bana hesap vereceksin. Aç şu kapıyı."

Tuna bağıra çağıra kapıya attığı yumruklara tekmelerini de eklemişti sanırım. Cihangir yumruğunu sıkıyordu ve bedeni de çoktan gerildiğinde benim korkum da iki katına çıktı.

Bizi nasıl buldu bu adam? Düşüncem çok kısa sürdü doğrusu. Kerem'le Arya'yı takip etmiş olmalıydı. Normalde ikisi de dikkatli davranıp gizli geliyorlardı ama Tuna sinsî bir adamdı. Kaçtığım yerde bile beni ilk bulan o olmuştu.

"Cihangir açmayalım."

Sesimdeki panik ve gözlerimdeki korku her şeyi açıklıyordu. Eli ni kaldırarak yanağımı okşadı. "Kapımıza kadar geleni geri çevirmek bize yakışmaz güzelim."

Şaşkınlıkla Cihangir'e bakarken ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. Neydi bu şimdi? Ne olursan ol, yine gel falan mı? Kaşlarım çatılmış onu izlerken Cihangir kapıya iki üç adımda ulaştı. Başımdayanan ampulle ne dediğini geç de olsa anladığımda ona ulaşmadan kapıyı açtı. Kısa bir süre sessizlik oldu. Anlaşılan Tuna, ben yerine Cihangir'le karşılaşmanın şaşkınlığını yaşıyordu. "Sen..." Birkaç adım atmamla Tuna'nın yüzü görüş açıma girdiğinde surat ifadesi kızgın ve aynı zamanda şaşkıncı. "Demek çıktın o cehennemden."

Tuna'nın şaşkınlığı, Cihangir'in dudağının kenarını azıcık da olsa kıvrıdı. Belli ki Cihangir'i hâlâ kendilerinin gönderdiği yerde sanıyordu. Ama büyük bir yanılgı içerisinde olduğunu bilse ne hissederdı acaba? Oysa başından beri bizi tehditleriyle sindirdiğini sanarken büyük bir oyunun içine düşmüştü.

"Ne diye dayandın kapıma?"

Cihangir yine rahat, yine güçlüydü. Sesi sakin, bir o kadar da sertti. Bir eli kapı kolunda, bedeni kapının önünde duvar gibiydi. Benim sığınağım, benim korunaklı yapım ondan başkası olamazdı.

"Kimse beni nikâh masasında bırakamaz. Bana hesap verecek o sür..."

Tuna sözünü tamamlayamadan Cihangir çoktan kavramıştı boğazını. "Ağzından çıkanı kulağın duysun. Ortada bir hesap varsa adam gibi benimle gör."

Geri çekilen Tuna'nın sesi hırıltılı çıkıyordu. "Kimse beni küçük düşüremez. İkiniz de bunun hesabını vereceksiniz."

Cihangir sinirle bir adım öne attı. "Kes lan sesini! Duyan da seni adam sanacak. Ulan defol git, ağzımı bozmayım."

Endişe içinde ikisini dinlerken iki elimi birleştirmiş korku ve panik hâlindeydim. Hayatımda yaşadıklarım yeterince canımı yakmışken artık huzura ve sakinliğe ihtiyacım vardı. "Cihan hadi içeri geçelim."

Cılız çıkan sesime Cihangir tepki vermezken Tuna'nın bakışları beni buldu. Bir anda ok gibi hedefi üzerime çektiğimde ağzımı açtığıma pişman oldum. "Sırf bu adam yüzünden beni rezil ettin. Hepsini bu adamın yatağı için miydi?"

Duyduklarım yüzüme ateş basmasına sebep olurken kıpkırmızı kesildim. Fakat bunun sebebi utanç değil, kızgınlık ve öfkeydi. Ben kendimi biliyordum ki bilmesem bile bu Tuna'yı ilgilendirmezdi. Komik olanı ise Cihangir'in daha bana el sürmemiş olmasıydı.

Cihangir'e duydukları yetmiş olacak ki beni geriye çekerek hızla dışarı çıkıp arkasından da kapıyı çekti. Beklemediğim tepki şaşkınlıkla kapıyla bakışmama sebep oldu. Korkuyla kapıyı tekrar açtığımda onları yerde buldum. Cihangir arka arkaya Tuna'ya yumruk atarken çığlığı bastım. "Cihangir! Yapma lütfen."

Normal şartlarda Tuna'nın saatlerce dayak yemesini izleyebilirdim. Hatta bundan keyif almam bile mümkündü ama Cihangir öyle bir üstüne çullanmıştı ki Tuna tepki verecek durumda bile değildi. "Ulan sen benim kapımda, benim kadınım ile nasıl konuşuyorsun it herif? Seni gömerim lan buraya."

Apartmandaki kimse korkudan olacak ki kapıya çıkmazken ben ne yapacağımı bilmiyordum. Cihangir gibi bir adamı kolundan tutmak bile riskli görünürken bir yumruk daha indirdi yüzüne ve ben yine yalvardım. "Cihan lütfen."

Beni duymayan kulakları avına odaklanmış bir aslana aitti. Tuna'nın inlemeleri ve çırpınışları işe yaramazken ağlamak üzereydim. "Ulan dövmemek için elimden geleni yapıyorum. Sabrediyorum ama şerefsiz kapıma kadar geliyor dayak yemek için."

Cihangir hıncını alamazken daha fazla dayanamadım. Havaya kalkan yumruğunu yakalamamla düşeceğim sırada Cihangir ani bir hareketle bileğimi kavrayıp buna engel oldu. Kaşları çatılmış yüz ifadesi sertti. "Ne yapıyorsun İnci?"

Gözlerim dolarken ağlamaklı sesimle konuştum. "Cihan yeter. Ağzı burnu kan içinde. Lütfen bırak artık."

Gördüğüm manzara midemi bulandırırken bedenimi anlamsız bir titreme aldı. Midemin bulantısına engel olmak ister gibi elim karıma gitti. Ellerim titremeye başlayınca Cihangir ayağa kalkarak Tuna'yı yakasından tuttuğu gibi ileri fırlattı. "Defol git lan kapımdan."

Olduğu yerden zorla toparlanan Tuna iflah olmaz bir yaratıktı. "Bunun hesabını vereceksiniz."

Cihangir öne doğru bir adım attığında Tuna sendeleyerek kaçarcasına merdivenlere yöneldi. Ben eve girip koşarak yatak odasına gittim. Pikeyi kaldırdım ve uzun zamandır yaptığım gibi gölgeyi kucağıma alarak sarılıp yattım. Uzun zamandır Cihangir'in yokluğunda yaptığım gibi. Pikenin ucunu kavramamla tepeme kadar çektim. Neden böyle olduğumu bilmiyordum. Tekrar beş ay öncesine gittim. Cihangir o pisliği döverken de kanlar içinde bırakmıştı. Evet, hepsi hak etmişlerdi. Belki de çok daha fazlasını hak ediyorlardı ama dayanacak hâlim kalmamıştı. Bu beş ayda neler çektiğimi bir ben bir de Allah biliyordu. Bedenimdeki, ruhumdaki tüm yaralarla tek başıma kalmış, tek başıma baş etmeye çalışmışım. Yaşadıklarım küçümsecek şeyler değildi ve ben fazlasıyla iyi atlatmışım.

Cihangir'i beklesem de bir süre gelmedi. Muhtemelen çok sinirliydi ki sakinleşmeyi bekliyordu. Geçen zaman beni de sakinleştirirken Cihangir'in ayak sesleri geliyordu kulağıma. Yataktaki ağırlıktan anlamıştım yanıma oturduğunu. Gözlerimi kapatmış sessizce onu dinliyordum. Kısa bir süre sadece yanımda bekledi. Sonra ise o güzel sesi yankılandı kulaklarımda.

"İnci'm."

Karşılık vermedim. Şu an deve kuşu gibi yatağıma saklanmakla meşguldüm. Hiç kıpırdamadım. Çünkü sussun da istemiyordum. Onun sesine ihtiyacım vardı. Onun nefesine, onun sıcaklığına... Ben onsuzluktan yorulmuş, onunla huzurlu olmak istiyordum. Cihangir başımdaki pikeyi usulca aşağı indirdi. Gözlerimiz kesişirken ne kadar da güzel bakıyordu. Öyle sevilesi, öyle aşk dolu...

“Seni korkutmak değildi niyetim.”

Zorla gülmeye çalışırken buldum kendimi. “Biliyorum.”

Eli saçlarıma giderken yavaşça sevdi. “Bana kızma, o it çok daha fazlasını hak ediyor.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Sadece... Yoruldum.”

Gözleriyle yanımdaki boşluğu işaret ederek gülümsedi. Beni anlıyordu, beni anlayacak tek kişiydi. “Bana da yer var mı?”

Onun tebessümü bana da bulaştı. Kenara kaydığım da ayağa kalkarak yanıma yattı. Kolunu uzatmasıyla hemen başımı kolunun üzerine koydum. Aramızda ise yine benim küçük ayım vardı. Saçlarını severken masal anlatır gibi konuşmaya başladı.

“Zor günler geçirdin ve ben bütün bunlar olurken yanında değildim ama hepsini telafi edeceğim. Yarın sabah Ankara’ya gideceğiz. Evimizi, yuvamızı kuracağız, düğünümüzü yapacağız ve sana eğer istersen söz verdiğim gibi güzel bir klinik açacağım.”

Bir anda gözlerim parlarken beni nasıl mutlu edeceğini iyi bilen sevdiğime bir kez daha hayran kaldım. “Gerçekten klinik açar mıyız?”

Dudaklarımdan dökülenlerle utandım. Adam bana evlenip yuvamızı kuralım diyordu ve ben sadece son cümlesi olan klinik kısmına takılıyordum. Fakat ne yapabilirdim ki, işimi çok seviyordum ve çalışmak beni daha güçlü yapıyordu. Ayrıca Cihangir’e bir şekilde destek olmam lazımdı. Sonuç olarak zengin İnci Sargın geride kalmıştı. İşin kötü kısmı ise geçen seferki gibi rahat bir klinik açacak paraya da sahip değildim artık. Ne yapacaktım ben? Cihangir ben açarım diyordu ama her şeyi ondan beklemek ne kadar doğrudu ki?

“Açarız tabii. Senden sadece birazcık zaman istiyorum. Hepsini halledeceğim İnci’m. Söz veriyorum.”

Elimi kaldırarak yanağına koymamla yine kirli sakallarını okşadım. Diğer yanağına ise küçük bir öpücük bırakıp geri çekildim. “Cihangir ben de bir şeyler yapmak istiyorum. Böyle bütün yük senin omuzlarında.”

Eli çeneme giderken kavramasıyla alnımdan öptü. “Bir bordo bereli her şartta ayakta kalabilir güzelim. Asla plansız hareket etmez ve her türlü ihtimale hazırlıklıdır.”

Abartılı bir şekilde hayrete düşer gibi elimle açılan ağzımı kapattım. “Fazla etkileyicisiniz yüzbaşım.” Gözleri kısılinca o kadar tatlı

olmuştu ki dayanamayıp kıkırdadım. Eli burnuma giderken bu sefer nazlı davranarak elini ittim. “Ya... Sakın burnuma dokunma.”

Beni gıdıklamaya başlamasıyla bir yandan ellerinden kurtulmak için çaballıyor bir yandan da kahkaha atıyordum.

“Demek koskoca yüzbaşıyı dalgaya alıyorsun öyle mi? Bak, ben neler yapıyorum sana.”

Çırpınışlarım fayda etmezken inledim. “Lütfen bırak artık. Çatlayacağım gülmekten.”

Sevdiğim adamın da mutluluğu yüzüne yansırken neşeyle gülüyordu. Bir müddet sonra bana acımış olacak ki bırakarak tekrar yanıma yattı. Bir süre sessizce tavandaki beyaz boyayı, sadelikle duran yuvarlak çiçek desenli avizeyi inceledik. Beni kendine çeken Cihangir hâlâ sarılmakta olduğum aramızdaki ayımın engeline takılırken homurdandı.

“Şu ayıyı aldığım güne ben...” Gülmemek için yüzüne bakamadığımda onun ters bakışlarının bende olduğunu biliyordum. “Bu ayı iyice sevimsiz gelmeye başladı bana.” Dayanamayıp kahkaha atmamla kaşları çatıldı. “Bak gülüyorsun bir de.”

Omuz silkerek kendimi durdurmaya çalıştım. “Resmen Gölge’yi kıskanıyorsun.”

Tek kaşı havaya kalkarken suratı asıldı. “Ulan şu tüylü yaratığa benim unvanı verdin ya ne diyeyim ki ben İnci...”

Tekrar kıkırdamamla Paşa anlaşılmış gibi odaya gelerek yatağa çıktı. Kuyruğunu sallayarak Cihangir’i yalamaya çalışırken o kadar sevimliydi ki Cihangir bile gülmeye başladı. Onu da aramıza alıp tüylerini okşamamasıyla köpeğim yatmıştı bile.

“Bak babası, oğlum seni çok seviyor.”

Sözlerim Cihangir’i dondururken ağır çekimde bana döndü. Kaşları havalanmış, gözleri üzerimdeydi. “Babalık beklentim farklıydı ama şimdilik bu da idare eder.”

Arya’dan

Ben Arya Parlak...

Zengin, mutlu, her istediğine sahip ama annesi ve babası ayrı, kıymetli olsa da değersiz, asi, asabi fakat içinde küçük bir kız çocuğu barındıran kadın.

Annemle babam ayrıldığında çok küçüktüm. Yedinci sınıfın sonlarıydı sanırım. Annem her zaman babamdan daha fazlasını bekledi.

Babamın akli ise hep farklı kadınlardaydı. Onlara boşandıkları için kızmadım çünkü birlikteyken daha yorucu oluyorlardı. Fakat bundan sonrası da şahane gitmedi. Babam ilk fırsatta genç bir kadınla evlendi, annem de babamı düşman bildi. Velayetim annemde olsa da hep aradaydım aslında. Beş gün orada, iki gün burada. Bana yeni bir kardeş geldiğinde babamla bağlarımız biraz daha koptu. Annem zaten zengindi, babamdan aldıklarını da üstüne eklerken hayatına son hızıyla devam etti.

Bense hep asi kaldım. Kabul görmez, uyumsuz, tipi, tarzı farklı. Kaşında piercing, kolunda dövme, saçlarının rengiyle sıkıldıkça oynayan, kafası attığında çekip giden farklı giyinmeyi seven biri olup çıktım. Bunlar kötü değildi tabii, sadece farklı duruyordu. Ben de farklılık seviyordum zaten.

Üniversite bitince Amerika'ya kaçtım. Master yaparken biter bitmez de Türkiye'ye kaçtım. Kaçmayı seviyordum galiba. Kaçmak için sebeplerim de vardı.

Gelir gelmez en sevdiğim kuzenim olan İnci'yi bulamayınca başladı her şey. Meğer benim sessiz, sakın kuzenim kaçıp gitmişti. Onu takdir ettim. O Tuna denilen aptalla evlenmesi saçmalıktı. Fakat benim merak ettiğim nereye ve nasıl kaçtığı olmuştu ki duyduklarım la hayrete düştüm. İnci Doğu'ya kaçıp orada kendine asker bulmuş dediklerinde inanmadım. Kerem'den yerini öğrenip İnci'nin yanına geldiğimde karşıma çıkan adam kadar sinir bozucu ama bir o kadar da hızlı birini beklemiyordum.

Devasa bedeni, kaba tavırları, ters bakışlarıyla tam bir hödüktü. İnci nasıl böyle bir ortama girdi anlamasam da enişteyle tanışınca hak vermiştim. Hem yakışıklı hem kibar hem de İnci'ye hayran gibi bakıyordu. Onların aşklarına âşık oldum.

Akın ise geldiğimden beri fazlasıyla sabır zorluyordu. Benim dilim uzunmuş, beni kimse almazmış, lütfedip kimse almazsa kendi alacakmış. Aptal adam... Kendini beğenmiş, hödük herif. Ona kalmamıştım tabii ki. Yani öyleydi işte. Neden kalayım ki? Yine de vurulduğunu öğrenince üzölmüştüm onun için. İnci sayesinde daha iyi tanımıştım onları. Askerdi Akın. Yaralıydı ama sanki değil gibiydi. O kadar güçlü duruyordu ki. İlgiye alışık değilim demişti. Haklıydı belki de. Görmediği şeye uzaktı. Hem bana seninle evlenirim deyip

hem de yol yapmak yerine tersleyen hayatımdaki tek erkekti. İlk defa böyle bir modelle karşılaştığımı itiraf etmeliyim.

Ta ki gideceği güne kadar...

Hastanede İnci'yi beklerken yanına çağırdı. Beraber bahçeye çıktığımızda yine yarım saati atışmakla geçirdik. Sonrasında dedikleri benim için unutulmazdı. "Biz seninle çok iyi anlaşıyoruz, senden güzel dişi kurt olur," demişti. Bu da yetmezmiş gibi "Beni bekle dişi kurt, ben her türlü bulurum seni," dediğinde öfkeyle "Seninle hiçbir bağım yok. Seni beklemeyeceğim," diyerek rest çekmiştim. Fakat o alayla gülüp alımdan öperek "Ben yine de bulacağım seni," deyip gitmişti.

Çok sonra İnci sayesinde tesadüfen öğrendim Akın'ın soyadının Kurt olduğunu. Adam bana dişi kurt demişti. O kadar emindi ki kendinden, onun olacağımdan. Öz güveni hayret vericiydi.

Onu beklemek için özel bir çaba sarf etmedim. Hatta beklemedim de denir ama beklemiş de olabilirim. Bilmiyorum. Beklemek için bir şey yapmazken hayatıma kimseyi de almadım. Lanet bir şeydi benimki. Aklımın bir köşesinde Akın olsa da olmasa da erkeklerle özel bir şey yaşamaktan kaçacak kadar kırılmıştım. Aldatılmış bir kadın olarak hayatımda birilerini isteyeceğimi sanmıyordum. Özellikle de hüdük birini.

İnci'ye kahvaltıya gittiğimde Cihangir'in geldiğini görünce içime bir burukluk düştü. Akın da gelmişti demek. Beni aramadı diye saçma bir hüzne kapıldığımda kahvaltı masasında aradı.

Tek bir şey söyledi. "Akşama evde ol, geleceğim." Ne cevabımı bekledi ne adresimi sordu ne de müsait misin dedi. O sinirle eve nasıl geldim bilmiyordum. Ona olan öfkemle hiçbir şey yapmadan oturdum ve bekledim. Fakat sonra yavaş yavaş hazırlık yapmaya başladım. Ev yemeğini sevdiğini biliyordum. Onun için yemek yaptım. Bu da yetmezmiş gibi güzel bir masa hazırladım. Duş aldım, makyaj yaptım, siyah, mini, ip askılı elbisemi giydim. Aynanın karşısında belime kadar uzanan saçlarımı geriye atıp yeşil gözlerime baktım. Tam bir aptaldım.

"Neden Arya? Neden yapıyorsun bunu?"

Kendi kendime fısıldarken kapı çalınca yerimden sıçradım. Gelmişti işte, beş aydır görmediğim adam yeniden karşıma çıkacaktı.

Telaşla kapıya adımlayıp sakın bir nefes aldım. Kendimi iyi hissettiğim an kapıyı açtım. Karşımda bir elini kapının pervazına yas-

lamış, altındaki siyah kotu, üzerindeki mavi gömleği, deri ceketyle, esmer, kara kaş, kara göz, iri yarı, kaba saba ama bir o kadar da ilgi çekici adama bakakaldığımda kendisi de beni baştan aşağı süzüp dağının kenarını kıvırdı.

“İçeri alacaksın herhâlde.”

Kendimi çabucak toparlayıp karşısına dikildim. “Geleceğim, evde ol diyen adam benden müsaade mi istiyor?”

Sıkıntılı bakışları arkamdaki evde gezinirken bu sahneyi çabuk atlamak ister gibiydi. “O ayrı bu ayrı. Girme dersin girmem.”

Kapıyı biraz daha aralayarak girmesi için geri çekildim. İçeri girip elinde tuttuğu paketi bana doğru uzattı. Şaşkınlıkla kavrarken sormadan edemedim. “Bu ne?”

Ellerini birbirine sürterek yol göstermemi beklerken bakışları beni buldu. “Tatlı aldım. Çayın yanına iyi gider.”

Şaşkınlıkla bakarken boş bulundum. Oysa onun çay sevgisini biliyordum. “Çay mı istiyorsun?”

Gülerek imalı bir bakış attı. “Belli olmuyor mu?”

Toparlamak adına homur homur konuşurken içeriyi işaret ettim. “Bendeki de soru işte. Geçsene.”

Salona geçtiğimizde elleri cebinde evimin her köşesini incelemekle meşguldü. Bakışları masaya takıldığında elimdeki tatlıyı masanın üzerine bıraktım. Bana doğru dönen adamla köşeye sıkışmış hissediyordum. “Benim için mi bu hazırlık?”

Ters bakışlarımı ona çevirdiğimde dik bir konum aldım. “Yoo... Arkadaşım gelecekti, sen sürpriz oldun.”

Arkasını dönerek sanki fark etmemiş ya da gözden kaçırmış gibi etrafına bakındı. “Göremedim arkadaşını, nerede?”

Gözlerimi devirerek kollarımı göğsümde birleştirdim. Resmen benimle alay ediyordu. “Masanın altına sakladım.”

Sırtarak üzerindeki ceket çıkarıp sandalyeye astı. “Lavabo nerede?”

Hölü göstererek soğuk bir gülümseme sundum. “Sağdaki ilk kapı.”

Odadan çıktığı anda elimi başıma vurarak kendime saydırmaya başladım. “Aptal, aptal, aptal. Yalan mı bulamadın?”

“Bu arada...” Arkamda Akın’ın sesini duyar duymaz sıçrayarak ona döndüğümde devam etti. “Ben çıkana kadar masanın altındaki arkadaşını yolcu et. Benden başkası olmasın.”

Alaylı ifadesiyle tekrar arkasını döndüğünde ellerimi yüzüme kapattım. Bu akşam çabucak bitsin istiyordum.

İkimiz de karşılıklı masaya geçip oturduğumuzda sakince yemeklerimizi yedik. Başım tabağımda mümkün olduğunca ona bakmamak için çabalıyordum. Nasıl olduysa bu sefer yemek yerken konuşmadı. Beni almaktan vazgeçmişti galiba. Yemeğini bitirdiğinde başını kaldırarak suyuna uzandı. “Ellerine sağlık. Elinin lezzeti hâlâ aynı.”

Unutmamıştı, o günü hatırlatıyordu bana. Anlamıyor gibi yaparak yerimden kalktım. “Sağ ol.”

Tabakları toparlarken onun tabağına uzandım. Almama müsaade etmediğinde göz göze geldik. “Beni bekledin mi Arya?”

Koyu kahve gözleri üzerimde, gözlerimi kaçırmama dahi izin vermeden pürdikkat bana bakıyordu. Kuruyan dudaklarımı ıslatarak tekrar yerime oturup arkama yaslandım. “Sana seni bekleyeceğimi söylemedim.”

Ellerini masada birleştirerek benim gibi arkasına yaslandı. Bu bir güç gösterisi olsa gerekti. İkimiz de kendimizden emin durmaya çalışıyorduk. “Bu sorunun cevabı değil.”

Suratım asık fakat kendimden emin ukala bir gülüş sundum. “Seni beklemek zorunda değilim.”

Öne doğru eğilerek keskin bakışlarını üzerime diktiğinde bir miktar tırsımış olabilirdim ama çok değildi.

“Kızım bana boşuna laf cambazlığı yapma. Beni bekledin mi, beklemedin mi? Başka bir herif bu evin kapısından girdiyse ya da girecekse ben öyle geniş kapılar sevmem. O kapıyı sıkı sıkı kapatacaksın, kilidi de bende olacak.”

Yüzümü buruşturarak karşımdaki adama aşağılayan bakışlarımı diktim. Hep öyle olurdu zaten. Kadın kalbini, bedenini, evini kilitler erkekler ise açık terasta otururdu. Niye? Çünkü kadın aldatmaz, erkek ne yapsa mübahtı. Öfkeyle ayağa kalkarak elimi masaya vurdum.

“Sana ne benim kapımdan, kilidimden? İster açar içerde parti yaparım ister kilitler adada tek başıma kalmış gibi takılırım.” Sandalyesini geriye iterek öfkeyle ayağa kalktığı an elimi masaya dayayarak destek alsam da susmadım. “Bana ahkâm keseceğine sen kendine bak. Askersin sonuçta. Kaç kişiyle yattın. Onunla bununla gününü gün edip gelmiş bana olmayan ilişkide sınır koyuyorsun.” Gözlerim dolduğunda boğazıma oturan yumruyla devam ettim. “Ama siz an-

cak bunu bilirsiniz. Kadın sadık olsun da ben kimle istersem yata-
yım. Aldatmak zor gelmez size. Erkek milleti hep aynı.”

Ufak adımlarla tam karşımda duran Akın uzun uzun gözlerime baktı, dolduğunda açık yeşile bürünen gözlerime. Bakışları masada titreyen elime düştü bir ara, saklamak için ellerimi birbirine kenet-
ledim. Tekrar gözlerime baktığında gözleri kararmıştı sanki. Tek bir soru sordu. Beni de yakıp yıkması için yeterliydi.

“Kim yaktı senin canını?”

Gözümünden bir damla yaş süzüldü. Anlamıştı işte. Her şeyi açık et-
miştim. Aldatılan kadın olmak yetersizlik hissi veriyordu insana. Ben onun neyine yetememiştim ki? Yatağına girmedim diye miydi tüm bunlar? Gözümünden yanağıma doğru süzülen damlayı elimin tersiyle silerken acı bir tebessüm sundum. “Ne önemi var ki? Sen, o, bu, zih-
niyetiniz aynı sizin.”

Saçlarıma uzansa da dokunamadı. Bakışları yumuşacık, dudakla-
rında küçük bir tebessüm vardı. “Yanlışsın be kızım. Ben kapıları seni ilk gördüğüm gün kilitledim. Bizde tek taraflı olmaz o işler. Senin ka-
pın açıkken benim kapımda mühür vardı.”

Hayranlıkla ilk defa güzel konuşan adama baktım. Doğru muydu söyledikleri? Ben ona bir kere bile ümit vermemişken beni mi bekli-
yordu yani? Beklediğimden bile habersizdi.

“Sana kalbimde yer yok Akın.”

Dilimden zehir gibi dökülenlerle başımı yana yatırdım. Biraz ön-
ceki sıcacık bakışları buz kesti ama sesi aynıydı. “Fazlalıkları atarsan bana da yer açılır,” dedi umursamazca.

Hayretle bakıyordum ona. Deli olmalıydı. Kalbim dolu diyordum o zaman boşalt diyordu. “Nereden biliyorsun fazlalık olduğunu?”

Eli sandalyeye gittiğinde sıkıca kavradı. Kasılan çenesiyle dişle-
rinin arasından tısladı. “Canını yakanlar sana fazlalık gelmiyor mu? Onları atarsan ben yer bulurum kendime.”

Bakışlarımı kaçırdım. Bu dediğini yapalı çok oluyordu. O adını bile anmak istemediğim pisliği ben çoktan atmıştım. Yine de ona bu kadar çabuk söyleme niyetinde değildim. Bıraktığım tabakları yeni-
den alıp mırıldandım. “Masayı toptasam iyi olur.”

Elimdekilerle mutfağa kaçmamla bir süre sonra bana yardıma geldi. Birlikte topladık masayı. Çay koydum onun için. Tatlıları taba-

ka koyduğum sırada dalıp gitmişken sesi gelince yeniden sıçradım.
 “Dövmen... Kurt olmasının sebebi ne?”

Bakışlarım onu bulduğunda kendimi toparlayıp gülümsedim.
 “Üstüne alınma, seninle ilgisi yok.”

Yanıma gelip kalçasını tezgâha yasladı. Kollarını göğsünde bağlamış beni izliyordu. “Onu anladık. Sebebini merak ettim.”

Omuz silkerek çekmecedan iki çatal aldım. Tabaklarla birlikte tepsiye yerleştirirken mırıldandım. “Benim için sadakatin simgesi.”

Kolumdaki dövmeye dokunduğu an içim ürperdi. Tüm bedenimi elektrik çapmış gibiydi. İki parmağının tersini dövmenin üzerinde gezdirdiğinde göz göze geldik. “Kurtlar hayatları boyunca tek bir eş ve çocuklarıyla birlikte yaşarlar.”

Bakışlarımı yere düşürüp çaylarımızı doldurmaya başladım. Bunu bilmesine şaşırmadım.

“Aferin sana, anladın.” Onun daha fazla sorgulamasına müsaade etmeden tepsiyi uzattım. “Sen tatlıları al, ben çayları getiririm.”

Birlikte mutfaktan çıkıp salona giderken yine susmadı. “Niye yalnız kalıyorsun kızım sen bu koca evde? Gidip ailenle kalsana.”

Elimdekileri ortada duran koca sehpayı bırakıp L koltuğun köşesine oturdum. “Sana ne be adam? Her şeye karışma.”

Yanıma otururken “İlgimi çekiyorsun,” dedi dürüstçe. Dudağımı kıvrarak çayına uzandım.

“Annemle babam ayrı. En müsait yer kendi evim.”

Aslında tüm içimdekileri saklamak içindi bu tebessüm. Çayım-dan içerken o da benim gibi kendi çayına uzandı. Sıcak demeden koca bir yudum alıp yerine bıraktı. “Neden ayrıldılar?”

Elimdeki bardağı yerine bırakırken gürültülü bir nefes verdim. Bitmiyordu soruları fakat ben de anlatmak istiyordum. Ona doğru dönerek kolumu koltuğun kenarına yasladım. Bacaklarımı kalçamın altına yerleştirerek sıyrılan eteğimin üzerine yastık koydum. Beni izleyen bakışları üzerimde, bana doğru döndü. Birbirimize yakındık ama bundan şikâyetçi değildim.

“Babam annemi hep aldatırdı. Annemle boşanır boşanmaz genç bir kadınla evlendi. Her şeyden kaçıp Amerika’ya gittim. Fakat kızlar annelerinin kaderini yaşar, babalarına benzeyen erkekleri severmiş. Aldatıldım ve dönüşüm tekrar buraya oldu.” Bakışları kararmış ada-

ma buruk bir tebessüm sundum. "Söylesene Akın, sadece soyadın mı kurt?"

Sorduklarının da fazlasını anlatırken sanki beni anlıyor gibi elimi kavradı. Ben sert durmaya çalıştıkça o yıkmaya çalışıyordu.

"Ben bordo bereliyim Arya. Senin soyadında mı diye sorduğun bizim yüreğimizde yatıyor. Benim bayrağım, vatanım, kitabım bir de kadınımdır. Ne başkasını alır yerine koyarız ne de olanın üstüne çıkarız. Sadakat bizim ezberimiz."

İnanmak istiyordum ona. Geçmiş silmek, gerçekten dürüst bir adamla beraber olmak istiyordum. Akın söylediklerinde haksız olmazdı değil mi? Elim göğsüne gittiğinde oradaki kurdu arıyordu parmaklarım. Belki ulaşırsam inanmak daha kolay olurdu. Göz göze geldiğimizde bakışları dudaklarıma kaydı. Başıma geleceği anladığımda yutkundum. Kıvrılan dudaklarıyla belimden kavradığı gibi beni kendine çekti. Dudaklarıma kapanan dudaklarıyla ona karşılık vermekte gecikmedim. Beni bastıracağı göğsünden rahatsız değildim. Aksine aynı tutkuyla öptüm onu. Ellerim göğsünde, kalbim ritmini kaybetmiş, gözlerim kapalı, içimden bir şeyler akıp gidiyordu. Zor nefeslerle ayrılan dudaklarımıza aşkın acısı bulaştı. Yüreğimde korkuyla birleşen bir tutku vardı. Alnını alnıma yaslamış nefesi dudaklarıma vururken küçük bir öpücük daha bıraktı. Hızla inip kalkan göğsüme parmağını bastırarak fısıldadı.

"Burası beni bekledi değil mi? Sen inkâr etsen de o açık sözlü. Bana en güzel köşesini ayırmış bile." Yakalanmış olmanın sıkıntısıyla iç çektim. Kalbim bana isyan ediyordu. Onu güçsüz ellerimle itmeye çabalasam da olmadı. Sadece yüzümü görmek için başını geriye çekti. "Söyle bana Arya, ne desen kabulüm."

İçimdeki huzurla Akın'ın yanaklarına ellerimi koyup kendime çektim. Gözlerim gözlerinde fısıldadım. "Daha iyi bir seçeneğim olmadı."

Kıvrılan dudakları yeniden dudaklarımı bulduğunda bu sefer ömürlük olsun istiyordum. Ömürlük ve sadece birbirimize ait.

11. BÖLÜM

ANKARA

İnci'den

Gün doğumu...
Yeni bir günün ifadesi. Ne de güzel...

Benim gün doğumum da Cihangir mesela. Bana yeni bir hayat veren, aşkı tattıran adam. Sevginin, paranın içinde yaşamak olduğunu söyleyen herkesten beni kurtaran adam. Yanımda olamadığında bile kalbimde olan adam. Son nefesime kadar başucumda görmek istediğim yegâne insan.

Peki ya ben...

Ben ona ömrümü vermeye hazırdım. Ben onun tüm gidişlerinde beklemeye razıydım. Ben onun her gelişinde içi kıpır kıpır olacak kındım. Ben onu her gönderdiğimde akşama kadar eli kalbinde bekleyecek insandım.

Memnundum da... Şikâyet etmeye hakkım var mıydı? Ben onu öyle kabul ettim. Çok sevdiği mesleğine âşık bir adama kuma gittim. Kocaman yüreği beni de almıştı içeriye, beni de sarmıştı sıkıca.

Şimdi bana sorun "İnci nasılsın?" diye. Size vereceğim tek cevap güçlüyüm olur. Her zamankinden daha güçlü... O benim arkamda olduğu sürece ben hep güçlüyüm.

Hani güç dediğimiz şeyi, para ve kas kütlesi sanıyor ya bazıları... Elbette ki etkileri vardır, yok diyemem. Fakat asıl güç bence çok başka şeyler. Sevmek mesela, onurlu olmak, insan olmak... Günümüzde bu tür şeyler az bulunur olsa da takdire şayan olduğunu düşünüyorum.

Yine raydan çıktım ama hemen toparlıyorum.

Sabahın erken saatlerinde kalkmış dünden hazırladığımız valizlerimizle yola çıkmıştık. Kısa süren uçak yolculuğunun ardından

Ankara'ya gelmemizle valizlerimizi bir ordu evine bıraktık. Ardından da bize eşlik eden Paşa'yı bir süreliğine evcil hayvanların bakımının yapıldığı bir hayvan oteline bıraktık. Oradan ayrılarak Cihangir'in istediği yere gitmek için taksiye bindik.

Şimdi elini tuttuğum adamla askerî şehitliğe gelmiş, belirli aralıklarla duran mezar taşlarının arasında ilerliyordum. Adımlarım onun adımlarını takip ediyor, sadece yere bakıyordum. Elim sıkıca kavramış bana yol göstermek istercesine bir adım önden gidiyor, sükûneti de elden bırakmıyordu. Ben de ses çıkartamıyor, sadece onun adımlarını takip ediyordum. Belli ki konuşmak istemiyordu. Ben de bu isteği geri çevirmedi.

Bir süre daha ilerlememizle adımları yavaşladı. Bu sebepten etrafıma daha dikkatli bakarak sevdiğim adamın soyadını aramaya başladım. Biraz daha dar bir yola girdiğimizde birkaç adım sonra yan yana iki mezar taşı karşıladı bizi. Yanlarında ise kırmızının en güzel tonuna sahip iki al bayrak... Beyaz mermerin üzerindeki "şehit" diye başlayan yazı rütbeleriyle devam edip "Ruhlarına Fatiha" diyerek son buluyordu. İçimden tekrar tekrar, beynime kazımak istercesine okumuştum isimleri.

Bahar Aksoy...

Süleyman Aksoy...

Annesiyle babasının yanına getirmişti beni. Belki de tanıştırmak istemişti. Ne zor bir durumdu. Başımı kaldırmamla sevdiğim adamı yanı başımda dua ederken buldum.

Öylece bakakaldım...

Ona olan hayranlığım giderek artarken ilgiyle izlemeye başladım. Elleri göğüs hizasında, avuç içleri semaya uzanmış, başı hafif yere eğik, annesiyle babasının mezarına düşen bakışlarıyla dudakları fısıltı eşliğinde kıpırdanıyordu. Ne güzel adamsın be sevdiğim... Ben sana daha kaç kez âşık olacağım... Hem güçlü hem de aciz bir kul... Elbette ki eksiklerimiz vardı. Yanlışlarımız, günahlarımız... Ama yaradan bizi tövbelerimizle kabul etmiyor muydu? Yeter ki biz tövbe etmesini bilelim.

İçimi kaplayan ürpertiyle düşüncelerimden sıyrılıp önüme döndüm. Onu o hâlde ömür boyu izleyebilirdim ama şimdi yapmam gereken sevdiğim adamın ailesinin ruhuna birer Fatiha okumaktı. Ben de açtım semaya ellerimi. Üzerimdeki elbiseye baktım sevimsizce.

Askılı çiçek desenli dizlerimin altına uzanan yazlık bir elbise giymiştim. Keşke söyleseydi buraya geleceğimizi, daha dikkatli olurdum. Yine de niyetimi bozmayarak duama başladım. Bitirmemle ellerimi yüzüme sürdüm. Başımı Cihangir'e çevirdiğimde buğulu gözlerine inat tebessümle beni izlerken bulmuştum onu. Ben de gülümsedim çabucak. O gülüyordu ya ben neden gülmeyeyim?

Dizlerinin üzerine çöküp annesinin mezar taşını sevdi. Babasınınki hemen onun yanında duruyordu. Bir an bana döndü. Elimi kavradı önce, sonra yanına çekti. Zaten aramızda bir adım boşluk vardı ama benim çökmeme müsaade etmedi. İlk annesine seslendi. Öyle ya, anneler başka olurdu.

"Anne... Bak sana gelinini getirdim. Senin gibi o da çok güzel. Altın sarısı saçları var, okyanus mavisi gözleri... Görüyor musun? Bana hep büyüdüğünde sen de bir kadını seveceksin derdin. Bak anne ben büyüdüm, bir kadını sevdim ve onunla yuva kurmak istiyorum."

Gözlerim istemsizce dolarken zorla da olsa yutkundum. Gözyaşlarım akmasın diye derin bir nefes almıştım ama kararlıydı, beni ağlatacaktı.

"Baba, sana adımı neden Cihangir koydun dediğimde bana çok anlamı var demiştin. Sen Süleyman oğlu Cihangir'sin, hem dünyaya hükmedecek kadar güçlü hem de şehzade Cihangir gibi tahttan feragat edecek kadar da yürekli olacaksın demiştin. Onun özü sırtındaki kamburuydu belki ama benim özrüm de sizin yokluğunuz oldu baba. Fakat her şey Allah'tan diyerek üzülmiyorum. Bak ben yine güçlüyüm ama bu sefer sevdiğim kadın sayesinde. O da senin gibi gözü kara biliyor musun? Gelininle aynı kadere sahipsin. Şimdi bizimle olsan onu en iyi sen anlardın."

Bir sessizlik çöktü üstümüze. Gözümden bir damla yaş süzüldü yanağıma. Beni kendi öz babam anlamamıştı, acaba Cihangir'in babası anlar mıydı? Doğru ya o da benimle aynı kaderi yaşamıştı. O da mirastan menedilmişti. Bana ne nasihat ederdi bilmiyorum ama onun bütün engellere rağmen sevdiği kadınla evlenmesi, yuvasını kurması bana en büyük örnekti.

Cihangir'in bana dönen bakışlarıyla hemen yüzümü kuruladım. Sanırım sıra bana gelmişti. Ellerimi önümde birleştirip titrek bir nefes verdim. "Merhaba, ben İnci... Sizinle tanışmak beni çok mutlu etti. O kadar güzel bir evlat yetiştirmişsiniz ki âşık olmadan yapa-

madım.” Cihangir gülerken ona ters bir bakış atıp devam ettim. Tüm ciddiyetimi bozuyordu. “Eminim kalbinin güzelliği de size ait. Allah sizden razı olsun. Rabb'im mekânınızı cennet eylesin.”

Bana şefkatle bakan Cihangir elimi kavrayıp dudaklarına götürdü. Önümde ailesinin mezarı başında diz çöken adam beni kendine tekrar tekrar âşık etmekten başka bir şey yapmıyordu. Ayağa kalkarak etrafına bakındı. “Ben su bulayım.”

Cihangir'in uzaklaşmasıyla elimi mezarı çevreleyen mermerin üzerinde gezdirdim. Tertemiz ve bakımlı duran mezarlar belli ki sürekli elden geçiyordu. Toprağın üzerindeki kurumuş çiçekleri toplarken mırıldandım. “Bazen Cihangir'in benden daha şanslı olduğunu düşünüyorum. Sizi çok seviyor ve sizden hep güzel bahsediyor. Biliyorum birlikteliğiniz kısa sürmüş ama bu bile sizi birbirinize bağlamak için yetiyor. O size çok düşkün. Sizinle ilgili çok konuşmasa da hep güzel şeyler anlatıyor. Ben de ailemi güzel hatırlamak isterdim. Bana şefkatle sarıldıkları, sevdikleri anılarımız olsaydı ne olurdu ki?” Kalbimde bir yerler sızlamıştı yine. Derinde bir yerler... Hangimize daha zordu? Küçük yaşta çok sevdiği annesini, babasını kaybeden Cihangir'e mi yoksa gerçek bir anne ve babaya sahip olamamış bana mı? Elimle akan gözyaşımı sildim. Cihangir'in babasının mezarına dikmiştim bakışlarımı. “Baba... Baba diyorum size ama... Beni kızınız olarak görün lütfen. Cihangir bizi birbirimize benzetti ya hani... Siz babam gibi davranmazdınız değil mi bana? Severdiniz beni, oğlunuzun başına dert oldum diye kızmazdınız bana.”

“Seni çok severdi İnci'm, ikisi de çok severdi.”

Arkamda duyduğum sesle yerimden sıçradım. Hemencecik yüzümü kurulayarak yanıma gelen Cihangir'le başımı ondan tarafa çevirdim. “İşte bu oğlunuz hep böyle. Sürekli sessizce gelip beni korkutuyor.”

Elindeki suyu toprağın üzerinde gezdirirken dudağının kenarı kıvrıldı. “Beni şikâyet mi ediyorsun şimdi?”

Mezardaki çiçekleri severken karşılık verdim. “Hıhı. Bulmuşken edeceğim tabii. Bir de oğlunuz çok fena, çok da kurnaz, çok akıllı, arada da odun ama iyi kalpli, çok yakışıklı ve çok tatlı, bazen de huy-suz... Yine de korunaklı bir ev gibi. İnsanın başköşeye kurulası geliyor.” Kıkırdayarak devam ettim. “Hani böyle sığınaklar olur ya, her türlü felakette kendini korumak için oraya saklanırsın işte tam öyle.”

Cihangir'den gelen gülme sesiyle başımı ona çevirdim. “Ne?”

Başını iki yana sallarken alt dudağını ısırды. “Şu an beni övüyorsun.”

Dudaklarım büzülürken kendimi dik bir konuma getirdim. Gözlerim yine ela gözlerini bulmuştu. “İyi huyların daha baskın demek ki.”

Yanıma gelerek elimi kavradığı gibi dudaklarına götürdü. “Öyle demek ki.”

Mezarlıktan çıktıktan sonra Cihangir güzel bir restoranda yemeğe götürdü beni. Bir süre annesiyle babası hakkında sohbet ettik. Daha sonra birlikte Anıtkabir’e gittik. Aslanlı yolda beraber yürümüş, birlikte Mustafa Kemal Atatürk’ün kabrini ziyaret etmiştik.

Cihangir içeride o kadar güzel konuşmuştu ki söylediklerini unutmuyacaktım. “Eski zamanlarda savaşta ilk hedef komutanlar olurmuş İnci’m. Çünkü komutan öldüğünde askerler korkar ve geri çekilmiş. Komutan demek askerin pusulası demek. Bir savaşı kazanmak için birçok şey gerekir ama Mustafa Kemal Atatürk gibi bir komutan ve savaş arkadaşları her ülkeye nasip olmaz. Bir komutanın ve binlerce şehidin direnişiyle ülkemiz hâlâ özgür bir ülke, ruhu şad olsun,” demişti.

Kabrin olduğu bölümden çıktığımızda ise yan taraftaki müzele-gezdik. Cihangir benim rehberim olurken her kısmı bana özenle anlatıp bilgi veriyordu. Bense bazen dikkatle onu dinliyor, bazen gördüğüm şeylere bakıyor, bazense telefonumla fotoğrafımızı çekiyordum. Her ziyarete gelen gibi askerlerin nöbet değişimlerini izledik. Tabii bu daha çok benim ilgimi çekmiş, Cihangir de bana ayak uydurmuştu.

Bir süre de Kızılay’da gezmemizle akşamı ettik. Cihangir akşam yemeğine komutanına davetli olduğumuzu söyleyince güzel bir pasta ve küçük bir hediye aldık. Tekrar yola çıktığımızda Ankara’nın daha sakin bir kısmına doğru yol aldık. Geniş bir siteye gelmemizle güvenlikten geçtik.

Bu sitede genel olarak iki katlı evler vardı. Ön kısımları bahçeli, birbiri ardına dizilen evler ne çok sıradan ne de çok lüks yapıları. Yine de ilgimi çekmişlerdi. Lakin ilgimi çeken daha başka bir konu vardı. O da Cihangir’in beni bir albayın evine götürüyor olmasıydı.

“Cihangir ben biraz heyecanlandım.”

Elini koltuğun üzerindeki elimin üzerine yerleştirerek sıktı. “Heyecanlanacak bir şey yok ki güzelim. Ekrem Albay çok iyi bir adamdır. Babamın arkadaşıydı. O yüzden beni de oğlu gibi sever.”

Ben cevap veremedim taksit durunca geldiğimizi anladım. Elin-den tuttuğum adamla birkaç adım sonra geldiğimiz kapının önünde durduk. Cihangir zile bastı. Kısa bir süre sonra açılan kapıyla bizi genç bir görevli karşıladı. "Hoş geldiniz efendim, buyurun."

İçeri girdiğimizde hemen arkasından gelen elli, elli beş yaşlarında, kırışan saçlarına rağmen oldukça dinç ve güzel görünen, altında siyah kalem eteği ve üzerinde krem bluzuyla, yüzündeki bütün çizgileri sergilemek pahasına bize doğru gülümseyerek yaklaşan kadınla istemsizce ben de gülümsedim.

"Cihangir, hoş geldiniz oğlum."

Kadının neşeli sesi beni daha da mutlu ederken yine de biraz çekingendim. "Hoş bulduk Sevinç Hanım. Nasılsınız?"

Cihangir'in koruduğu resmiyete karşın sıcak çıkan sesi ilgimi çekti.

"Ah bu çocuk, Sevinç teyze demeyi bir öğrenemedi." Cevap beklemiyor olacak ki hemen bana odaklandı. "Sen İnci olmalısın değil mi kızım? Ekrem söyleyince nasıl mutlu oldum."

Utangaç bir gülümseme sundum. "Evet efendim." Elimdekileri uzatarak devam ettim. "Bunlar sizin için."

Elimdekileri alarak gülümsedi. "Neden zahmet ettiniz güzel kızım?"

Ben cevap veremedim arkadan tok bir ses duyuldu. "Hanım, yeter çocukları kapıda tuttuğun. Sorguya içeride devam edersin."

Başımı kaldırmamla tıpkı Sevinç Hanım gibi saçları kırışmış, lakin yüz hatları sert yine de gülüşü sıcak, uzun boylu, ufaktan göbekli ama dinç, Sevinç Hanım'la aynı yaş aralığındaki Ekrem Albay karşılamıştı bizi.

"Kusura bakmayın çocuklar, geçin hadi."

Sevinç Hanım'ın bizi yönlendirmesiyle Ekrem Albay'ın yanına ilerledik. "Hoş geldiniz çocuklar."

Cihangir hemen başıyla selam verdi. Ben biraz çekingen olsam da mırıldandım. "Hoş bulduk efendim."

Hep birlikte yemeğe geçtiğimizde servisler yapılmış ve yemeğe başlamıştık. Bir süre sessiz giden yemek Sevinç Hanım'ın sesiyle bölündü.

"Ee söyleyin bakalım düğün ne zaman?" Duyduğum soru başımı kaldırıp sevdiğim adama bakmama sebep oldu. Cevabı ben de merak ediyordum. Ee Cihangir, düğün ne zaman?

Cihangir gayet rahat bir şekilde elindeki çatalını kenara bıraktı. "Tam tarih belirlemedik. Biliyorsunuz, yeni geldik buraya. Yerleşir yerleşmez yapacağız inşallah."

Bu mantıklı cevap karşısında Sevinç Hanım heyecanla atıldı. "Bahar seni böyle görse çok gurur duyardı Cihangir."

Cihangir sessiz kalırken Ekrem Albay eşini uyardı. "Hanım sırası mı şimdi?"

Sevinç Hanım duygusal bir moda girerken iç çekti. "Aman ne bileyim aklıma geldi işte." Sonra kendi kurduğu duygusal havayı kendi dağıttı. "Hadi soğumadan bitirin yemeklerinizi. Cihangir bak sen geliyorsun diye bu sefer ben yaptım yemekleri."

Cihangir keyifle gülümsedi. "Ellerinize sağlık. Yine çok güzel olmuş."

Sevinç Hanım'ın bana dönen bakışları gelecek cümleyi belli ederken dudaklarım büzülmüştü bile. "Gerçi sen artık benim yaptıklarımı da beğenmezsin. İnci daha güzellerini yapar sana."

Cihangir'in bıyık altından gülüyor oluşu gözlerimin kısılmasına neden oldu. Yine de bozuntuya vermedim. Sevinç Hanım ve Ekrem Albay'ın bakışları üzerimizde gezerken itirafta bulunmayı seçtim. "Ben pek bilmiyorum efendim. Ellerinize sağlık sizin yemekleriniz çok güzel olmuş."

Sevinç Hanım şefkatli bir gülümsemeyle baktı bana. "Önemli değil ki kızım. Ben de bekârken pek bilmezdim. Evlenince öğrendim hepsini."

"İnşallah ben de öğrenirim," diyebildim sadece. Şimdilik temenim bu yöndeydi.

Keyifli bir şekilde biten yemekle Cihangir ve Ekrem Albay konuşmak için çalışma odasına çekildiler. Biz de Sevinç Hanım'la beraber bahçelerindeki koltuğa oturmuş kahvelerimizi yudumluyorduk.

"Ekrem, ailenle olan sıkıntılardan biraz bahsetti kızım. Ailen istemiyormuş evlenmenizi."

Bakışlarım durgunlaşırken başımı salladım. "Evet."

Elimin üstüne elini koyarak okşadı. "Üzülme kızım. Cihangir çok iyi bir çocuk. Küçüklüğünden beri tanır, bilirim onu. En ufak yanlışını görmedim. Annesiyle babası da öyleydi. Bahar benim arkadaşım. Çok iyi kadındı. Cihangir onları kaybedince zor günler geçirdi. Bize bile bir süre yaklaştı. Gülmedi, içine kapandı. Zor günlerdi

ama şimdi çok şükür yüzünde gülücük eksik değil. Uzun zamandır ilk defa onu böyle görüyorum.”

İç çekerek yüreği yaralı adamına bir kez daha üzüldüm. “İnanın ben de çok mutluyum. Cihangir’i çok seviyorum. Zor günler geçirdik ama tek istediğim onunla mutlu bir yuva kurmak.”

Kahvesinden bir yudum alan Sevinç Hanım dikkatli bir şekilde fincanı yerine bıraktı. “Benim de iki kızım var, biri evli. Eşiyle Bursa’da yaşıyor. Diğer kızım bekâr, İstanbul’da öğretim üyesi.”

“Öyle mi? Ne kadar güzel.”

Sıcak bir gülümseme sundu. “Sen de benim kızım sayılırsın artık.”

İçimde sevgi kıvılcımları yükselirken gülümsedim. “Teşekkür ederim efendim.”

Tekrar ortamı bir sessizlik aldığında Ekrem Albay kapıda göründü. “Hadi bakalım hanım misafirlerimiz gidiyor.”

Arkada görünen Cihangir’le hemen ayaklanırken Sevinç Hanım itiraz etti. “Aa... Ne gitmesi Ekrem? Kız daha kahvesini bitirmedi.”

Onların bu samimi konuşması beni gülümsetirken araya girdim. “İçtim, teşekkür ederim Sevinç Hanım.”

Gözleri sevimli bir şekilde kısılırken ellerini beline koyarak kaşlarını çatı. “Bak bu da hanım diyor. Sevinç teyze diyeceksin kızım. Ama körle yatan şaşı kalkarmış.” Kaşlarım havalanmış Sevinç Hanım’ı dinlerken onun hız kesmeye niyeti yoktu. “Bak yatmak deyince aklıma geldi. Sen nereye götürüyorsun akşam akşam kızı?”

Başım önde ses çıkartmazken konuşma biraz farklı yönler gider oldu. Yanaklarım anlamsız bir şekilde kızardığında Cihangir de beklemediği soru karşısında bocalamıştı sanırım. “Ordu evine, yani şimdilik.”

Cihangir’in bile çekingen kalmasını sağlayan Sevinç Hanım’a kocası engel oldu. “Yahu bırak çocukları, bunaltma.”

Ama Sevinç Hanım vazgeçecek gibi değildi. “Olur mu hiç öyle şey? Burada biz dururken ordu evine götürüyor kızı. Vallahi bırakmam. Düğüne kadar bizde kalacak İnci.”

Anında başımı kaldırdığımda Cihangir’le göz göze geldik. Memnuniyetsiz yüz ifadesi beni gülümsetirken o itiraz hakkını kullanmaktan yanaydı. “Biz size rahatsızlık vermeyelim.”

Lakin yanında karşı gelemeyeceği bir adam vardı ki Sevinç Hanım da bunu biliyordu. "Bir şey söylesene sen de Ekrem. Bak itiraz ediyor."

Ekrem Albay üst rütbeden emir alarak gereğini yerine getirdi. "Oğlum, hanım doğru söylüyor. Kızın oralarda ne işi var? Sen şu ev işini hallet, geçersiniz."

Cihangir'le kesişen bakışlarımız içler acısıydı. Biliyordum ben-den ayrı kalmak istemiyordu. Ben de istemiyordum. Biz yeterince ayrı kalmıştık zaten. Dahası için sabrımız yoktu ama karşı gelmeyecekti sanırım.

"Pekâlâ. Ben gideyim o zaman."

Israrlar karşısında çaresiz kalan Cihangir pes etti. Ya da emre itaat etmek zorunda kalmıştı bilemiyorum. Sonuç olarak ben kalıyordum, o gidiyordu.

Kapıya kadar Cihangir'i yolcu etmemizle diğerleri bizi yalnız bıraktı. Masum masum gözlerine bakarken biraz kısık sesle konuştum. "Aklım sende kalacak."

Bunu bekliyormuş gibi eli enseme giderken beni göğsüne çekti. Başıma bıraktığı öpücükle fısıldadı. "Ben sensiz nasıl uyuyacağım?"

Küçük bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. Başımı kaldırarak gözlerine baktım. "İki gecede ne çabuk alıştın."

Belimdeki eli biraz daha sıkılaştı. Yüzüme yaklaştırdığı yüzüyle kalbime fısıldadı. "Öyle huzur verici ki alışmam için bir saat bile yetiyor." Hayran hayran ela gözlerine bakarken iç çekmeden yapamadım. Hemen itiraz etti. "Yapma şöyle."

Kaşlarımla havalanırken anlamayan gözlerle bakıyorum. "Ne yaptım ki?"

Yüzüme düşen saç tutamını kavrayıp mırıldandı. "Fazla masum duruyorsun, fazla ilgi çekici."

Dudaklarım kıvrılmıştı yine. Alt dudağımı ıslatıp ben de onun gibi mırıldandım. "Ne zaman geleceksin?"

Aklındaki şey onu mutlu eder gibi gülümsedi. "Sabah erkenden gelirim. Birlikte evimize bakmaya gideriz."

Heyecanla gözlerim parladı. Ev diyordu, Cihangir ev diyordu. Hatta ev de değil evimiz diyordu. "Gerçekten mi?"

Başını sallarken arkamdaki evin içine kısa bir bakış attı. "Anlaşılan elimi çabuk tutmam lazım." Kahkaha atmamak için zor tuttum

kendimi. Sevinç Hanım farkında olmadan bizim için iyi bir şey yapmıştı. Cihangir bu hızla bir haftaya düğün yapardı. Bakışları yüzümde gezinirken huysuzlandı. "Ulan böyle olacağını bilsem gelir miydim buraya ben?"

Elimi dudaklarına bastırarak susturmaya çalıştım. "Abartıyorsun şu an." Kaşları çatılmıştı bu sefer de. Onu ikna etmek istercesine yanağını öptüm. "Hadi git artık."

Alnıma sıcak, hasret dolu bir öpücük bıraktı. O kadar ayrı kalmıştık ki birbirimizden küçücük zaman aralığı bile bize fazla geliyor, birbirimizden uzak kalma düşüncesi canımızı sıkıyordu.

Biz artık aynı yuvanın içinde birbirimize sığınmak istiyorduk.

Sabah uyandığımda bir an nerede olduğumu düşündüm. Telefona kurduğum alarmı fark etmemle hemen kapattım. Sevinç Hanım bana kızlarının kıyafetlerinden vermişti. Misafir odasında kalmıştım ama yine benim için uyumak zor olmuştu. Eğlenceliydi de aynı zamanda. Cihangir de benim gibi uyuyamayınca bir süre telefonda konuşmuştuk, liseli âşıklar gibi... Bu yüzden uyanmak için telefonun alarmını kurmuştum ve görünen o ki iyi yapmıştım.

Üzerimi değiştirip dün çıkarttığım elbiseyi tekrar giydim. Banyoya giderek elimi yüzümü yıkayıp mutfığa yöneldim. Çalışan kız bahçede olduklarını söyleyince balkon kapısına yöneldim. Yine Sevinç Hanım'ın neşeli sesi geliyordu. Onlara katılmamla keyifli bir kahvaltıya başladık. Ekrem Albay ciddi bir yapıya sahip olsa da Sevinç Hanım aşırı neşeli ve pozitif bir insandı. Muhabbeti ise hiç bitmiyor, sürekli konu açıyordu. Bu sayede ben de çekingen davranmak yerine ona eşlik ediyordum. Güzel geçen kahvaltının ardından Cihangir'in gelmesiyle dışarı çıktık.

"Eve bakmaya mı gideceğiz?"

Elini sıkıca tutmuş kaldırımda sakın adımlar atıyorduk. "Hıhı."

"Burada mı ev? Yürüdüğümüze göre burada."

"Hıhı."

Ben ne kadar heyecanlıysam o da bir o kadar durgundu. Yine de heyecanım baskın geldi. "Cihangir ne zaman buldun bu evi? Bana hiç bahsetmedin."

Dalgın dalgın yürürken bu sefer de başını iki yana salladı. “Bulmadım.”

Kafam karışırken mırıldandım. “Kiralık değil mi? Bakmaya geldik sanıyordum.”

Sesi kırgındı. “Değil. Bir ay oluyor kiracılar çıkalı.”

Ondan daha hızlı adımlar atıp önüne geçtim. Benim yüzümden durmak zorunda kalırken ela gözlerini gözlerime dikti. “Neler olduğunu söylemeyecek misin?”

Buruk bir tebessüm sundu bana. Gözlerinde acı, hüznün, keder kol geziyordu. Neydi bu kadar canını sıkan? “Ev benim İnci.”

Kaşlarım havalandı birden. “Nasıl yani?”

Eli yanağıma giderken usulca okşadı. “Annemle babamındı.” Sustum. Konuşamadım. Sessizce çekildim önünden. Yanındaki hiza-ya geçmemle tekrar adımlamaya başladık. Bu sefer ben sormadan o anlatmaya başladı.

“Buradaki evler çok eski İnci ama sağlam yapılar. Babamların bu evi aldığı zamanlar burası şehrin daha dışında kalıyordu ve ucuzdu. Şimdilerde genişleyip değerlendirildi tabii. Ben çocukken babamlarla Ekrem amcalar birlikte almışlardı bu evleri. Aslında yan yan oturuyorduk ama daha sonra Ekrem Albay daha geniş olanlara geçti. Yani bizim ev daha küçük.”

Anlattıklarını dinlerken evin boyutuyla ilgilenmiyordum. Bu kısmı geçeli çok oluyordu. “Olsun, senin evin ya gerisi önemli değil.”

Aynı site içerisinde alt sokağa geçmiş ve bir süre daha yürümüş-tük. Yol boyunca sıralanan evler, kaldırım kenarlarına dikilen ağaçlar da bize eşlik etmeyi ihmal etmedi. Çok geniş bir site olmasa da iki bölümden oluşuyordu. Kapıda duran güvenlik ve etrafı çevreleyen duvarlar da korunaklı bir yer olduğunu gösteriyordu. “Bayağı korunaklı bir yere benziyor.”

Cihangir bana dönerek hafifçe gülümsedi. “Öyle olması gerekiyor. Burada oturanların çoğu önemli insanlar. Önceden bu kadar değildi. Hatta site şeklinde de değildi. Fakat sonradan bu hâle getirildi.”

“Anladım.”

Birlikte evin önüne geldiğimizde bahçe kapısından girerek kapının önünde durduk. Kapıyı açmasıyla girişin Ekrem Albay’ın evine benzediğini fark ettim. Tek farkı onların evinin minyatür hâli gibiydi. İçeri adımlamamızla karşımıza geniş bir salon çıkıyor, sol tarafta ise

mutfağa açılan bir kapı karşıliyordu. Sağ kısımda ise kısa bir hol, yanında yukarı uzanan merdivenler vardı. Dubleks bir eve göre küçük ama bir o kadar da güzeldi. Tek sorunu biraz bakımsız ve yıpranmış görünüyordu. Evin mutfağına girdiğimizde dolapların eski oluşu dikkatimi çekti. "Biraz bakıma ihtiyacı var."

Benim mırıltım Cihangir'e ulaşırken onayladı. "Haklısın güzelim. Bu ev en az yirmi beş senelik ama sen bak, beğenmediğin ne varsa yenileriz."

Ilımlı tavrı içimi ısıtırken ona dönerek yanına ilerledim. "Cihangir eğer bu ev seni üzecekse... Yani normal bir apartman dairesi de olur. Benim için senin mutlu olduğun yer önemli."

Elini kaldırarak saçlarımı sevdi. "Sen harika bir kadınsın İnci'm ama lojmanda kalmak istemiyorum. Burası ailemin evi. Senelerdir buraya hiç gelmedim, o yüzden bu hâlim. Kusura bakma güzelim."

Benim de elim yanağına gitti. Sabah tıraş olmuş olacak ki pürüzsüz tenini okşadım. "Sorun değil. Sadece mutlu ol istiyorum."

Avuç içimi öperek gülümsedi. "Hadi üst kata da bakalım."

Birlikte merdivenleri tırmanırken üç kapı karşıladı bizi. Kapılardan birini açan Cihangir belime dokunarak beni içeri yönlendirdi. "Burası yatak odası."

İçeri geçmemle odayı inceledim. Cihangir arkamdan sarılırken gülümsedim. "Ee ne düşünüyorsun güzelim?"

Ellerim beni saran ellerinde birleşirken gözlerimi kapattım. "Çok güzel, havadar, camları geniş." Gözlerimi aralayarak devam ettim. "Güneş de alıyor ama biraz yıpranmış. Önce bir bakım şart. Boyanız birlikte olmaz mı?"

Cihangir'e bakma ihtiyacı hissederek başımı ondan tarafa çevirdiğimde yüzümüzün ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Bir süre gözlerimizin içine baktık. Seviyordum, hem de çok seviyordum. Gözlerimde gezen bakışları dudaklarıma düşünce yutkundum. İçimi saran sıcaklık onun sayesindeydi. Beni sarıyor sıcacık yapıyordu. Sırtıma vuran kalp atışlarını hissederken usulca bana yaklaşıp dudaklarıma tatlı bir öpücük bıraktı. Kapalı gözlerimi bir süre açamazken beni etkisi altına alıyordu. "Oldu bil güzelim."

Birbirimizden koparak yatak odasından çıkıp yandaki küçük odaya girdik. "Burası benim odamdı."

Elini sıkarken üzülmemesi için neşeli sesimle mırıldandım. “O zaman burası yine çocuk odası olur.”

Gözlerinin içi parladı sevdiğimin. “İnşallah İnci’m.”

Evden çıkarken hâlâ düşüncelerimi sıralamakla meşguldüm. “Hemen Arya’yı arayacağım. Bu evin üstesinden en iyi o gelir. Sonuçta iş mimar. Cihangir sonra birlikte eşyalara bakalım mı ne dersin?”

Kapıyı kilitleyen sevdiğim anahtarı elime uzattı. “Artık senin.” Neşeyle anahtarı kavrarken devam etti. “Benim son kez Doğu’ya gitmem gerekiyor.”

Dudaklarım büzülürken beni kolunun altına almasıyla yeniden yürümeye başladık. “Ben de geliyorum o zaman.”

Başıma küçük bir öpücük bıraktı. “Sen kal ve evimizi düzenle, ben de oradaki işlerimi halledip döneyim hemen, olmaz mı İnci’m? Sadece birkaç gün.”

Huysuzca omuz silktim. “Burçak’ı da özledim. Hani birlikte gidecektik?”

Beni durdurarak parmaklarıyla çenemi kavradı. “Yakında çalışmaya başlayacağım. İstiyorum ki evimizi hemen düzene koyup evlenelim. Yine beraber düzenleriz evimizi.”

Bu durum içime sinmiyor olsa da ona hak verdim. İş paylaşımı yaparsak daha kısa sürede sonuca ulaşabilirdik. “Tamam, öyle olsun.”

Hayatımda bu aralar her şey yolunda gidiyor ve bu durum beni biraz korkutuyordu. Sürekli aksaklıklarla dolu hayatımız nasıl olduyorsa yolunda gider oldu. Cihangir’in o gün elime anahtarı tutuşturup gitmesiyle ertesi gün Arya gelmiş ve Sevinç Hanım’ın da yardımıyla hemen işlere koyulmuştuk. Arya evi gezmiş, bol bol beni dinlemiş ve onun da fikirleriyle evi âdeta baştan yaratmaya karar vermiştik. Öncelikle bazı kısımlarda tesisat da eski olduğu için değişiklik yapmış daha sonra da evin boyasını istediğim renklerde yenilemiştik. Devamında ise mutfak dolapları ve evin yer döşemelerini değiştirmiş, aynı zamanda eski fayansların da yerini yenileri ve daha modern olanları almıştı. Kapıları da yenilediğimiz için ev artık daha modern duruyordu.

İşin iyi yanı bütün masrafları Arya’nın üstlenmiş olmasıydı tabii. Kötü yanı ise Cihangir bu yüzden bana bayağı bir kızmıştı. Aslında

teklif Arya'dan geldiğinde Cihangir'in bu durumu kabul etmeyeceğini söylemiştim. Fakat Arya ısrarlarıyla beni ikna etmişti. Zaten tüm bunları karşılama da bir zamanlar benim zengin olduğum gibi zengin olan kuzenim bir şekilde bize destek olacaktı ve şu ankinden farkı olmayacaktı. Yine de bu durumu Cihangir'e söylemek zor geldi. Gitmeden önce bana kartını vermiş ve ne istersem oradan alabileceğimi söylemişti. Almıştım da... Evimizin ihtiyacı olan her şeyi o kartla almıştım ama o kadar pahalıydı ki her şey... Paranın hiç değeri yoktu ne yazık ki. Cihangir hiçbir şeyi sorun etmiyordu ama ben onu düşünmeden yapamıyordum. Sadece eşyaların fiyatı bile bu kadar tutmuşken düğün masrafları, gelinlik, balayı ve diğer ıvır zıvırları düşünemiyordum. Bu yüzden Arya'nın düşüncesi hoşuma gitmiş olsa da Cihangir'in tepkisi biraz sert olmuştu ki telefonda tartışmıştık bu yüzden. Gelince yüz yüze konuşma kararından dolayı şimdilik sessiz kalmıştık.

Bunun dışında Cihangir'in gecikmesi yüzünden eşya seçimini de onsuz yapmak canımı sıktı. Bu konuda Arya ve Sevinç Hanım bana ne kadar destek olsalar da gözlerim sürekli sevdiğim adamı aradı. Yine de eldeki imkânlar dâhilinde onu sürekli aramış, fotoğraflar göndererek birlikte karar vermeye çalışmıştım. O da beni yalnız bırakmamak için elinden geleni yapmış, tercihlerini dile getirmişti.

Hayvan figürlü nevresim istemiyorum gibi... Pembe renk olmasın gibi... Çiçek böcek oldu her yer İnci gibi...

Beni biraz sinir etse de yine de güzel bir zaman aralığı oldu. Birkaç güne dönerim diyen Cihangir'in gelmesi bir haftayı bulunca evin tadilatı da genel olarak bitti. Sadece eşyaların tamamı bugün geliyordu.

Son olarak ise Sevinç Hanım'ın isteğiyle gelinliğimin dikimine başlandı. Onun tanıdığı bir modacıya birlikte gitmiştik ve Sevinç Hanım'ın ricasıyla hemen ölçülerimi alarak hayalimdeki gelinliğin yapım aşamasına geçmişlerdi.

Öyle koşturmacalı geçiyordu ki günler ben bile hızımıza yetişmekte zorlanıyordum. Bugün Cihangir gelecekti ve ben sabırsızlıkla onu bekliyordum. Arya da bana eşlik ederken sabah erkenden birlikte evime geldik. Çünkü aynı zamanda evin çoğu eşyası da bugün geliyordu. Farklı firmaların sabahın erken saatlerinde eşyaları getirmesiyle içeri taşımaya başlandı. Arya üst katı devralmış bense alt kata

yerleştirilenler için yer gösteriyordum. Salonun girişinde durmuş, koltuklar için kendimce talimatlar verirken arkamdan gelen sesle her şeyi unuttum. "Kolay gelsin."

Hızla arkamı döndüğümde Cihangir'i görmemle tarifi mümkün olmayan bir mutluluk yaşıyordum. "Cihan... Geldin sonunda."

Seri adımlarla yanına ilerleyip sıkıca sarıldım. Başıma konan öpücükse özlemimin karşılığıydı. "Geldim İnci'm."

Arkada dikkatimi çeken Akın ve Giray'la geri çekilerek gülümşedim. "Hoş geldiniz."

Onlar da gülümserken Cihangir elimi tuttu. "Biri daha geldi."

Kaşlarım havalanırken tekrar kapıya doğru baktım yalnız Akın ve Giray'dan başka kimseyi göremedim.

"Hani, kim?" Bir an gözlerim parladı. "Yoksa..."

Giray'la Akın'ın iki yana kaymasıyla arkalarında saklanan Burçak ortaya çıktı. "Ben geldim."

Büyük bir neşe ve cıvıltıyla çıkan sesi dudaklarımın kıvrılmasına sebep oldu. Birbirimize yıllardır hasret kalan âşıklar gibi sıkıca sarıldık çünkü dost olmak bunu gerektirirdi.

"Hoş geldin canım." Geri çekilmemle devam ettim. "İyi ki geldin."

Her zamanki havalı edasıyla kıvrıcık saçlarını eliyle geriye savurdu. "Bensiz ev yerleştirmek de ne demek? Asla kaçırmam."

Gözlerim dolarken elini kavrayıp sıktım. "Eksikliğin çok hissediliyordu."

Burçak'ın gelişiyle mutlu olurken merdivenlerden kuzenimin sesi geldi. "İnci... Kızım sana sesleniyorum duysana..."

Son basamakla birlikte bizi gören Arya devam edemedi sözlerine. Akın'dan bir türlü gözlerini ayıramazken Akın da aynı şekilde onu incelemekle meşguldü. Canım kuzenim için ateş çoktan bacayı sarmıştı. Artık ne yapsa nafileydi.

"Hoş geldiniz."

Cılız sesiyle konuşan Arya'ya ilk Burçak karşılık verdi. "Hoş bulduk canım."

Onlar birbirine sarılırken Giray da boş bırakmadı. "Hoş bulduk Arya."

Akın sadece başını hafifçe eğdi. Başımı Cihangir'e çevirmemle onu evi incelerken buldum. Bir an dudaklarımı kemirmeye başlarken onun da çoktan kaşları çatılmaya başlamıştı. Evin içinde gezen

bakışları bende son bulurken hızla bakışlarımı yere düşürdüm. Ya da göz göze gelmek pek de sağlıklı gelmiyordu.

"Arya, sen neden sesleniyordun İnci'ye?" Cihangir'in sorusu beni kaldırmama sebep oldu. Anlaşılan yine kurnazlık ediyordu.

"Ha... Yukarda bir iki şey için İnci'nin yer göstermesi gerekiyordu." Yukarıdan inen iki kişi sanırım en sonunda bana gerek duymadığını kendileri karar vermişti. Onlar alt kattakilere yardım ederken Cihangir elimi kavradı. "Biz o zaman üst kata bir bakalım."

Suçlu bir çocuk gibi sevdiğimin arkasından merdivenleri tırmandım. Küçük koridordan geçerek beni yatak odasına götürdü. İçeri girip memizle bakışlarım odada gezdi. Yatak, komodinler, dolap hepsi çok güzel ve uyum içerisinde duruyordu. Neşeyle Cihangir'e döndüm. "Nasıl, beğendin mi evimizi?"

Ciddi ifadeyle bakışları üzerimde dolaşırken alt dudakımı ısır-dım. "Güzel olmuş, beğendim."

Keyifle ellerimi çırpıttım. Sanırım iyi ilerliyordum. "Örtüleri ve halıları serdiğimizde daha da sıcak bir ev olacak."

"İnci." Benim cıvıltıma karşın Cihangir'in ciddi sesi yaptıklarına kanmadığını gösteriyordu. Anlaşılan kurtuluşum yoktu. "Ev çok güzel olmuş olmasına da şu konuya bir açıklık getirsek."

Yüzüm asılırken mırıldandım. "Cihangir hâlâ mı aynı konu?"

İç çekerek elini saçlarının arasından geçirdi. "Evet. Beni anlamam istiyorum."

Huysuzca omuz silktim. "Asıl sen beni anla, o benim kuzenim. İnsanlar düğün yaparken yakınları, aileleri yardım ederler. Bunda kötü bir şey yok."

İmalı bakışları üzerimde, her seferinde biraz daha gergin, suratı ise hâlâ asıktı. "Arya'nın ki biraz fazla olmamış mı?"

Sinirle kaşlarımı çattım. Ben anlatamıyordum derdimi. "Bu onun için büyük bir meblağ değil."

"Sorun da bu ya, benim için büyük bir meblağ. Sana kabul etmediğimi söyledim ama sen beni dinlemedin."

Onunla tartışmak canımı sıkarken üzgün bir şekilde dudaklarım büzüldü. Ben de kendimi yetersiz hissediyordum. Bu da benim elimden gelen destekti. Bunun için kendini mahcup hissetmesi saçmalıktı. Benim hissetmem gerekiyordu. "Her şeyi kendin halletmeye çalışıyorsun. Ben sana destek olamıyorum ve bu benim de zoruma

gidiyor. Eğer bu para sana dert olacaksa borç olarak aldığımı düşün. Çalışmaya başlayınca öderim kuzenime.”

Kaşları çatılırken bir adım atıp çenemden kavradı. Başımı yukarı kaldırmasıyla gözlerimiz buluşmuştu. “Saçmalıyorsun İnci. Tabii ki ben halledeceğim. Sen benim karım olacaksın.”

Karısı olmak benim de hayallerimdi ama bu kadar parasız kalacağımı hiç düşünmemiştim. “Beni üzüyorsun ama. Şu hâle bak, yeni geldin ve kavga ediyoruz. Oysa ben...”

Bir anda ağlamaya başladım. Sinirlerim bozuldu. Biraz da ağlamak istiyordum sanırım. Bu evlilik işleri, düğün hazırlıkları gerçekten tahmin ettiğimden de yorucuydu. Kaçtığım düğünde her şeyle annem ilgilenirken dikilen gelinliğe model olmak çok daha kolaydı.

Benim ağladığımı gören Cihangir bunu beklemiyor olacak ki şaşandı. “İncil” Eliyle yanaklarımı kuruladı. “Ağlama güzelim yapma.”

Başarıya giden yolda her şey mübahtı. Ben de fırsatını bulmuşken bunu sonuna kadar kullanacaktım.

“Sen beni daha evlenmeden ağlatmaya başladın. Evlenince kim bilir ne olacak...” Cihangir eliyle saçlarımı okşamaya başladı. Beni göğsüne çektiğinde her şey halloluyordu. “Ben seninle tartışmak istemiyorum Cihan. Sadece sıkıntıya girme istiyorum.”

Başarıya ulaşmak zor olmadı. Çünkü benim gözyaşıma dayananayan bir insanla evleniyordum. Bırak kadına el kaldırmayı, gözyaşına bile dayanamayan erkekler bulmak gerekirdi. “Tamam yavrum artışıyoruz. Üzülme sen.”

Gözyaşlarımdan eser kalmayan yüzümde dudağımın kenarı kıvrıldı. “O zaman kabul ettin.”

Eli enseme gittiğinde başparmağıyla yüzümü okşadı. “Ah be İnci’im...” Alnıma sıcak bir buse bıraktı. “Ah be güzelim.” Burnumdan öptü sonra. “Ben seninle ne yapacağım?” Sonra ise dudaklarıma kapanan dudakları aşkın en tutkulu hâliyle sarmıştı beni. Kalbimi titeten varlığıyla biraz daha bedenimi kendine çekti.

Özlemişti ..

Özlemiştim...

Derin bir öpücüğün ardından ayrıldı dudaklarımız ama ben çoktan eriyip bittim bile. Alnıma alnını yaslayan Cihangir ben gözlerimi açamadan son sözlerini fısıldadı. “Sadece borç olarak kabul ettim. Düğünden sonra ödeyeceğim.”

Heyecanla gülümsedim. "Tamam. O da olur."

"Hadi aşağıya inelim. Bu odada şimdilik çok kalmasak daha iyi."

Utangaç bir gülümsemeyle başımı yere eğdim. Cihangir başıma son kez bir öpücük bıraktığında odadan birlikte çıktık. Aşağı indiğimizde salondan gelen konuşmalara vermiştim dikkatimi. Akın'ın sesi sertti.

"Mavi ne kızım, başka renk mi bulamadın saçlarını boyatacak?"

Salonun girişinde onları dinlerken ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Sana ne be? Sen niye karışyorsun ki?"

Arya kaşlarını çatmış Akın'ın karşısında ayakta dikiliyordu. Giray ve Burçak ise koltuğa yan yana oturmuş, sarmaş dolaş ayaktaki ikiliyi film izler gibi seyretmekle meşguldü.

"Ne demek sana ne? Kolundaki dövme, kaşındaki piercing yetmedi mi de bir de saçlarını maviye boyadın?"

Şaşkınlıkla Akın'ı dinledim. Arya saçlarını maviye boyamamıştı aslında. Sadece mavi renk attırmıştı aralara ama bunlar küçük tutamlardı. Çok da yakışmıştı doğrusu. Ne ara bu durum için kavga etmeye başlamışlardı anlamadım.

"Yetmedi! Saç benim değil mi? İster boyatırım ister de sıfıra vururum."

Akın alaylı bir kahkaha atarak bir adım öne geldi. "Vurdursana! Benim de tertip demeye bahanem olur."

Arya sinirle ayağını yere vurdu. "Tanıdığım en kaba, en hödük adam sensin."

İkisinin de gözleri kısılmış birbirini keserken Giray dayanamayaarak kahkaha attı. "Tertip ne ağabey ya? Olsa olsa devren olur."

Yüzüm anlamsız bir şekilde buruşurken Cihangir'in yönlendirmesiyle öne doğru ilerledim. Bizi görmeleriyle ikisi de bu tarafa dönerken ne tepki vereceğimi bilemedim. Cihangir'in bakışları ciddi duruyordu.

"Herkes gitti galiba, birbirinizi yediğinize göre."

Birbirlerine ters bakış atan Arya ve Akın sessiz kalırken Burçak konuştu. "Gittiler."

Havayı dağıtmak adına neşeyle Cihangir'e döndüm. "Canım siz erkekler birlikte alışverişe gidin. Evde hiçbir şey yok. Hatta ben bir liste hazırlamıştım eksikler için. Biz de kızlarla evi temizleyip yerleştirelim."

Amacım biraz da olsa erkekleri uzaklaştırıp kızlarla baş başa kalmaktı. Cihangir'in sıcacık bakışları bana döndü hemen. "Sen listeyi ver güzelim."

Allah'ım nasıl da tatlıydı... Hemen çantama koyduğum listeyi alarak yanına geldim. Benden alıp listeye hızlıca bir bakış atıp kapattı. Başını kaldırmasıyla bakışları Akın ve Giray'ı hareketlendirirken onun bu hâli bile beni etkilemeye yetiyordu doğrusu.

Onların gidişiyle hemen Arya'yı kolundan tutarak koltuğa oturttum. "Ne oluyor size böyle?"

Hâlâ asabiyetini koruyan kuzenim kollarını göğsünde birleştirdi. "Ne olacak, her zamanki hödük Akın işte."

Burçak, keyifli sesiyle araya girdi. "Bence kıskandı."

Sahiden olabilir miydi?

"Bu adam âşık sana galiba."

Omuzları düşen Arya umutsuz görünüyordu. "Böyle aşk mı olur Allah aşkına? Adam bana tertip demeye yer arıyor." Hüzünlü hâlin-den kurtulması uzun sürmedi. "Ayrıca o kadar sert ki dövecekmiş gibi konuşuyor."

Burçak başını iki yana salladı. "Akın mı? Sert, dobra ama kadınlara karşı en ufak yanlışını görmedim."

Ona katılıyordum. Akın olduğu gibi bir adamdı. Dümdüz bir şeydi işte. Arya'nın da işi zordu doğrusu.

"İyi de bu adam göreve gitmeden sana bekle demedi mi? Bence kesin âşık."

Üzgün olduğu her hâlimden belliydi kuzenimin, yine omuzları düştü.

"Ben onu anlayamıyorum. Bir pat diye gelip alnımdan öpüyor, beni bekle diyor. Günlerce ne arıyor ne de soruyor. Sonra bir anda evime gelip güzel şeyler söylüyor. Bir de bakıyorum her hareketime sinirlenip demediğini bırakmıyor."

Sırtını sıvazlarken tebessüm ettim.

"Daha neyini anlayacaksın, âşık işte." Durup düşününce kafam karıştı. "Yani âşık herhalde."

Açıkçası Akın'ın aşkı da garipti ama onlar da bizden farklıydı sonuçta. Akın zaten başlı başına bir garipken aşkının da normal olmasını hiç beklemedim. Sadece kuzenim için üzülüyordum. Çünkü kendini kaptırdığı âşikârdı.

Bakışlarımı Burçak'a çevirirken şimdi de meraklı gözlerle ona bakıyordum. "Sizin nasıl gidiyor bakalım?"

Kızları sorguya çektiğim doğrudu. Kendi telaşım yüzünden onlarla ilgilenememiştim. Suratı buruşan arkadaşım hoşnutsuzdu. "Arya'nın durumundan hâllice işte."

Anlayamadım o an. "Nasıl yani?"

"Nasıl olacak, ayrı kalıyoruz diye sorun yapıyor. Tayinimi istedim ama atamalara iki ay var. Yapamazmış bensez." Sinirle kaşlarını çatı. "Hayır, yani anlamıyorum ben onu beş ay nasıl bekledim."

Bir an, Cihangir'siz geçen günler geldi aklıma. Ne de zor geçmişti. Eminim ki Burçak için de öyle olmuştu.

"Beklesin ya, iki ayda ne var ki?"

Arya'nın haklı çıkışına katılıyordum. Giray o kadar bekleyebilirdi.

"Ben de öyle dedim ama anlamıyor ki. Nikâh kıyalım diye tutturdu. Ben de kabul etmedim."

Bunu duyunca kıkırdadım. Akıllı adamdı sonuçta. "Tam Giray'lık hareket. Hiçbir fırsatı kaçırmıyor."

Arya da gülerken bana hak verdi. "Akıllı adam kısa yoldan sonuca ulaşacak."

Burçak her zamanki havalı hâliyle saçlarını geriye savurdu. "Ama yemezler. O işler öyle kolay olmuyor." Bir anda bütün havası giderken sıkıntılı bir nefes aldı. "Daha annemlere Giray'dan bahsedemedim bile."

Gözlerim büyüdü. Nikâh kıyınca haber verecekti herhâlde. "Artık bahsetmelisin bence. Adam sana evlenme teklif etti."

Sözlerime karşın Burçak yerinde kıpırdandı. "Biliyorum... Yüz yüze konuşayım dedim ama olmayacak galiba. En kısa zamanda söyleyeceğim."

Aklıma gelen fikirle öne doğru eğildim. "Bak ne diyeceğim. Sen söyle annemlere, nasıl olsa benim düğünüm gelecekler. O zaman Giray'ın ailesi de gelir, tanışırlar hep birlikte."

Arya da benimle hemfikirdi. "Bence de çok iyi bir fırsat."

Burçak da teklifi beğenmişe benziyordu. "Fena fikir değil ama önce Giray'la konuşmalıyım."

Bu konunun da bittiğini düşünerek ayağa kalktım. "Tamam o zaman, hadi bakalım bana yardım ediyorsunuz."

Kızların da kalkmasıyla iş paylaşımı yaparken Burçak'ı mutfığa, Arya'yı salona, kendimi de üst kata gönderdim. Ev zaten temizdi, sadece gelen eşyaların tozları alınıp yerleştirilecekti. Kısa sürede üst katı yaşanabilir hâle getirmemle alt kata indim. Arya da salondaki çoğu şeyi yapmıştı. Onunla birlikte bir iki eksiği daha hallettikten sonra ikimiz de mutfığa gittik. Mutfak çok daha sıkıntılıydı ne yazık ki. Bu yüzden hep bir elden hem yeni alınanları makinede yıkıyor, yıkananları da temiz bir bezle silerek yerlerine yerleştiriyorduk. Bu sırada çalan kapıyla açma görevi de bana kaldı.

"Geldiler sonunda."

Kapıyı açtığımda ilk Cihangir göründü. "Hoş geldiniz canım."

"Hoş bulduk güzelim."

Cihangir girişe paketleri bırakırken yanından Giray geçti. "Bunları mutfığa bırakıyorum İnci."

Benim cevabımı beklemeden ilerlerken arkadan Akın belirdi ve tabii ki sessiz kalmadı. "Yenge keşke marketi satın alacağımızı söyleseydin, kamyonla giderdik hiç yoktan."

Kapıyı kapatırken göz devirdim. "Akın bu ev yeni ve ilk defa alışveriş yapıyor. Normal değil mi?"

"O zaman bir yorgunluk kahvesi içeriz."

Gözlerimi kısarak ona bakmamla geri adım attı. Ya da atıyor gibi yaptı. Sahiden rahat adamdı. "Tamam be yenge, kahve almadık zaten. Sen bir çay koyuver."

Dayanamayıp gülerken başımı iki yana salladım. Onun da mutfığa gitmesiyle poşetleri ayıran sevdiğime baktım. "Sen Akın'a aldırma. Gelene kadar çay diye sayıkladı."

Ellerim göğsümde onu izlerken eğildiği yerde doğrularak bana baktı. Bakışlarımız birleşince tebessüm ettim. Gülümseyerek bana bir adım attı. Eli belime dolanırken saçımı okşadı.

"Sen hep böyle bana kapıyı açacak mısın?"

Aptal bir gülümseme yüzüme yerleştiğinde çok mutluydum. "Her zaman, hem de mutlulukla."

Eğilerek yanağıma tatlı bir öpücük bıraktı. Kalbim eriyordu benim. Midemde kelekler sığacak yer bulamıyordu artık. Dudaklarım kıvrılmaktan hep böyle kalacaktı yakında.

Peki ya gözlerim hep böyle aşkla mı bakacaktı gözlerine?

Elim göğsünde kalbini okşadım ulaşmak istercesine. Dudakları biraz daha kıvrıldı. Onun gözleri de aşkla bakıyordu. Ne de güzel dalmıştık birbirimize. Tabii Giray bozana kadar. "Ağabey biz çalışıyoruz, adamlar sefasını sürüyor."

Utangaçla toparlanıp geri çekildim. Burçak Giray'ın arkasından geliyordu. "İki perde asacaksın laf ediyorsun, yürü hadi."

"Kıvırcık sen iyice komutan oldun başıma. Ben de seni tertip mi yapsam acaba?"

Giray her zamanki gibi Akın'ın sözleriyle alay ederek ilerlerken Burçak'ı da kolunun altına almıştı. "İstemez teğmen, ben mesleğimde mutluyum."

Bu durum beni güldürürken Cihangir kafasını iki yana salladı. Birlikte mutfağa girdiğimizde bu sefer de Akın'la Arya'nın didişmesi karşılaşmıştı bizi.

"Kızım bir çay istedik burnumuzdan getirdin."

"Zıkkım iç Akın. Sana çay yok."

Arya'nın sinirli bir şekilde arkasını dönmesiyle Akın'ın muhtemelen bu kadar yakınında olduğunu bilmiyordu. Arya ani bir tepkiyle kendini geri atarken Akın belinden yakaladı. Film izler gibi onları kapının girişinde izlerken birbirlerine olan bakışları göz dolduruyordu. Akın elini kaldırarak Arya'nın yanağını okşadı. "Ne yapalım senin elinden onu da içeriz."

Akın'ın sözleri ağzımı açık bırakırken o kadar dalmışım ki Cihangir'in beni geri çekmesiyle sarsıldım. Mutfaktan çıktığımızda Cihangir homurdanıyordu.

"Ulan kendi evimizde gidecek yer bulamıyoruz."

Elimle ağzımı kapatıp kıkırdadım. Cihangir'i çekerek merdivenlere yönlendirdim. "Hadi yukarı çıkalım biz de."

Önden yürürken başımı çevirdiğimde çapkın bir gülüşle karşılaştım. "Ne yapacağız yukarıda?"

Gözlerimi devirerek önüme döndüğümde gülümsemekten de kendimi alamadım. "Perde, Cihan. Sen perde takacaksın, ben de sana yardım edeceğim."

12. BÖLÜM

VUSLATA SON KALA

Güzel zamanların çok çabuk geçtiği konusunda insanlara hak veriyordum. Geçen iki haftanın sonunda evimizi kurmuş hazırlıklarımızı bitirmiştik. Sadece ev de değil, dün gelinliğimin son provasını yapmıştık. Her giydiğimde içimde anlamsız kıpırtılar oluşuyordu. Her aynaya baktığımda Cihangir'in beni gelinliğimle ilk gördüğü anı hayal ediyor salak bir sırıtışa esir oluyordum. Aptal aptal Arya'nın karşısına geçerek ona gösteriyor ve her seferinde benimle dalga geçmesine sebep oluyordum. Tabii bunun dışında o kadar yakıştığını söylüyordu ki bu durum Cihangir'in tepkisini daha da merak etme sebep oluyordu.

Sadece bu da değil, düğünümüzün yapılacağı salondan davetiye-lerin dağıtılmasına kadar her şey hazırды. Cihangir iki haftadır çalışıyordu ve fırsat buldukça da bana yardımcı oluyordu.

Kerem dün gelmişti çünkü bu akşam kına gecesi olacaktı. Kına gecesini Sevinç teyzenin bahçesinde yapacaktık. Artık Sevinç teyze diyordum çünkü iki haftada bana o kadar destek olmuştu ki annemin yapmayacağı şeyleri yapmıştı. Onun talimatlarıyla bahçeyi ışıklandırıp akşam için hazırlayan Cihangir'in arkadaşları bayağı başarılı bir iş çıkarmıştı. Vallahi ev hanımları bazen kaç komutana taş çıkartacak cinsten oluyordu. Sevinç teyze de Ekrem Albay'dan torpilli olunca söyledikleri emir olarak geçiyordu.

Evi yerleştirdikten sonra işinin başına dönen ve bugün tekrar gelen Burçak da ayrı bir heyecanla dolaşıyordu ortalıklarda. Ailesine Giray'dan bahsetmiş ve bizim düğün vesilesiyle tanışmaya karar vermişlerdi. Zaten iki aile de farklı şehirlerde, ne yazık ki Giray ve Burçak da şimdilik farklı şehirlerdeydi.

Kızlarla hep birlikte kuaförden gelmiş, Sevinç Hanım'ın evinde bize verdiği misafir odasında giyinmeye çalışıyorduk. Aslında çok fazla kişi değildik. Arya, Burçak, Dila, Elif, Sevinç teyzenin iki kızı ve tabii ki Sevinç teyzeyle kendi aramızda küçük bir kına gecesi yapacaktık. Erkekler ise hep birlikte yemeğe gitmişti, bizi kız kıza eğlenmemiz için yalnız bıraktılar. İçim rahattı çünkü yanlarında Ekrem Albay da vardı. Eminim hepsi şu an hazır olda yemek yiyordu. Ayrıca Kerem ve Yusuf da onlara eşlik ettiği için akıllı akıllı yemeklerini yiyip geleceklerini düşünüyordum.

Üzerime giydiğim kadife kınalık bordo renginde, askılı ve tek parçadan oluşuyordu. Kınalığın göğüs kısmında ve belimden aşağı doğru iki yandan şerit hâlinde uzanan altın renginde işlemler vardı. Omuz kısmından kollarıma dökülen kırmızı tüllerse ayrı bir hava katıyor, aynı zamanda da omuzlarımdaki askıları saklıyordu. Saçlarıma ise doğal dalgalar yapmış, başıma da abartısız şık bir taç takmıştım. Makyajım abartılı olmasa da kırmızı ruj tercih etmekten kendimi alamadım. Boynumu da ay yıldızlı kolyem süslüyordu her zamanki gibi.

Arya uzun saçlarını tepeden sıkıca toplamış ferah bir makyajla altına bebe mavisi, askılı, mini bir elbise giymişti. Tülden askıları derin bir göğüs dekoltesine uzanmış, elbisenin parlak kumaşını simli gibi göstererek dikkat çekiyordu. Kloş eteği de elbiseye ayrı bir güzellik katmıştı. Burçak ise kıvrık saçlarını özgür bırakırken üzerine giydiği krem rengi, kruvaze elbiseyle harika görünüyordu. Elbisenin ip askıları, sırtında çapraz bir konuma ulaşırken esmer tenini de gözler önüne seriyordu. Dizlerine kadar uzanan etek bacaklarını serbest bırakıyordu. Dila'ya da zümrüt yeşili, arkası uzun önü kısa kalın askılı, dekoltesiz bir elbise almıştık. Şimdi ise üzerinde çok tatlı duruyordu.

Hepimizin hazırlanmasıyla zaman da gelip çattı. Ben önde, kızlar arkamdan ellerindeki mumlarla gelirken meşhur kına türküsünü de söylemeyi ihmal etmediler. Bahçeye çıktığımızda sandalyeye oturdum. Sevinç teyze başıma kırmızı bir örtü örttü. Burçak, Arya'nın elindeki kına tepsisinden bir parça kına alarak elime uzandı. Elimi uzatmamla avcuna aldığı elimi hızla kapattı.

"Kızım âdet de mi bilmiyorsun ya? O el açılmaz öyle hemen."

Kaşları çatık söyledikleriyle gülmeye başladım. Ta ki Burçak bağırana kadar. "Gelin elini açmıyor."

Elimi Burçak'tan kurtarmak için geri çektim. "Burçak ne yapıyor-sun?" Kimsemiz yoktu ki bizim... Çatık kaşlarla bakıyordum Burçak'a ama o sırada Sevinç teyze elindeki altını uzatmasıyla hem şaşırmış hem de kendimi mahcup hissetmişim. "Sevinç teyze..."

Yanağımı okşayıp geri çekildi. "Gelinime feda olsun."

Kendini erkek tarafı ilan eden Sevinç teyze beni güldürürken altını avcuma yerleştiren Burçak iki elime de kınaları yaktı. Sadece ortasına koyduğu kınanın üzerlerini de kırmızı mendillerle kapatarak bağladı. Bu işlemin de bitmesiyle başımdaki örtüyle tüm yüzümü kapattılar. Burçak bana doğru eğilerek fısıldadı.

"Bol bol ağlayabilirsin bebeğim. Tadını çıkar."

Gözlerimi devirmemle çoktan etrafımda dönmeye başlamışlardı bile. Ağıt kokan şarkılarla başımda dönerken benim ağlamamı bekliyorlardı sanırım. Ama ben ne için ağlamam gerektiğini düşünmekle meşguldüm.

Baba evinden çıkıyorum diye mi ağlayacaktım? Ne yazık ki baba evinden çıkamamıştım.

Anne adının geçtiği türkülere mi ağlayacaktım? Annem şu hâlimi görse ağlamak yerine "Modern bir kına gecesi olmalıydı İnci. Bu saçmalık da ne?" derdi.

Peki ben kim için, ne için ağlayacaktım? Kerem için mi?

Biz onunla zaten hiç ayrılmamıştık ki... En fazla sevdiğim adama kavuştuğum için gülebilirdim.

Burçak yanıma yaklaşarak başımdaki örtüyü kaldırdı. Ağlamıyor oluşumdan sebep bırakıp tekrar yerine geçmişti. Aynı sahneyi Sevinç teyze ve Arya tekrarlarlarken en sonunda daha fazla dayanamadılar. Arya başımdaki örtüyü açarak beni ayağa kaldırdı.

"Boşa uğraşıyoruz. Cihangir'le evleniyorum diye kahkaha atacak birazdan."

Burçak sonuçtan memnun değildi. "Belliydi böyle olacağı."

Dila neşeyle konuştu. "Açın oradan bir oyun havası."

Herkes gülmeye başlarken Burçak oluşturduğu listeden çoktan bir tane açmıştı bile. Oyunla pek aramın olmadığını söylesem de izin vermedikleri için ortalarına almışlardı beni. Geçen dakikalar kızları daha da coştururken Ankara havasına geçmişlerdi bile.

Kendimizi kaptırmış oynarken başımı kaldırdığımda beni uzaktan izleyen bir çift ela gözle karşılaştım. Donup kalmış hâlde ona ba-

karken Burçak oynamam için kolumu dürttü. "Hadisene İnci. Donup kaldın..." Başını kaldırdığı an karşımızdaki adamları görünce beni dürtmeyi bıraktı. Ortam yerini usul usul sessizliğe bırakırken herkes sevdiğini görmüştü sanırım.

Cihangir'in bana yaklaşan adımları kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Bundan zevk alırcasına yavaş yavaş yanıma adımladı. Tam önümde durdu, gözlerimi hâlâ ondan ayıramıyordum. Siyah takım elbisesiyle nasıl da yakışıklıydı. Üzerine oturan gömleği, kalıplı bedenini, siyah ceketini ise geniş omuzlarını ortaya seriyordu. Yüzünün her bir noktasında hayranlık bırakan ifadeleri beni benden almakla meşguldü.

İki elini de kaldırarak başımı iki yandan kavradı. Beni kendine çekip alnıma uzun bir öpücük bıraktı. Geri çekilerek fısıldadı. "Ne güzel oynuyorsun sen öyle."

Yanaklarımı hemen bir ateş basarken gözlerine bakamadım. Hep aynı şeyi yapıyordu. Beni utandırıp sonra da benzersiz gülümsemesini yüzüne konduruyordu.

Ah bu adam bir gün kalbime indirecekti...

Arkadan çalan dans müziği ayrılmak istemeyen bedenlerimizi daha da birleştirmek içindi sanki. Cihangir'in belime dolanan eli de buna işaret etti. Beni daha da çok yakan elleri bedenimi sararken nefesim kesiliyordu. Benim de ellerim omuzlarındaki yerini aldı. Heyecanla baktım gözlerine. Onun gözleri de hâlâ benim üzerimdeydi.

"Çok yakışıklı olmuşsun yüzbaşı."

Yüzünde büyüyen gülümsemeyle burnumu öptü. "Bugün son İnci. Yarından itibaren kocam diyeceksin."

Başımı göğsüne yasladım. "İnşallah Cihan."

Sevdiğim adamın kolları arasında dans ederken o kadar huzurluydum ki tarifi imkânsızdı. Kokusunu derince içime çektim. Ben bu adama ne kadar da hasret kalmıştım.

Hemen yanımda dans eden Burçak ve Giray'ı görmemle arkadaşım bana göz kırparak gülümsedi. Ben de aynı şekilde gülerek karşılık verdim. Başıma konan öpücükle Cihangir'e baktım. Onun güzel bakışları beni etkisi altına almıştı bile.

Göğsüne biraz daha sığınırken mırıldandım. "Çok heyecanlıyım." Beni etrafımda döndürerek gülümsedi. "Şimdi geçti mi?"

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. “Daha çok heyecanlanıyorum.”

Başını bana doğru eğerken fısıldadı. “O zaman biraz daha heyecanlan. Oteli ayarladım, istediğin yer hazır küçük hanım.”

Balayından bahsettiğini anlamamla yanaklarım daha da kızardı. Cihangir balayı için bana bir sürü seçenek sunmuş, istediğim yere gidebileceğimizi söylemişti. Seçenekler arasında yurt dışı bile vardı ama ben yurt dışı yerine kendi ülkemizde bir yere gitmek istedim. O kadar güzel yerler bulmuştu ki Cihangir, seçim yapmak benim için çok zor olmuştu. Seçtiğim yeri çoktan ayarlamıştı ama istediğimiz otelde küçük bir sıkıntı çıkmıştı. Şimdi ise hallettiğini söyleyerek beni mutlu etmişti. Gideceğimiz yer gerçekten çok güzeldi.

“Çok sevindim.”

Beni tekrar göğsüne bastıran sevdiğimle bakışlarım bu sefer de Akın’la Arya’yı buldu. Akın, Arya’yı kolları arasına almış dans ederken fazla huzurlu duruyorlardı. Sanki bütün gün yine birbirlerini yiyen onlar değilmiş gibi.

Güzel bir kına, keyifli bir gece geçirdik. Herkes eğlenmiş kurtlarını dökmüştü. Dansın devamı oyun havalarıyla devam etmiş bol bol da gülmüştük. Mutluyduk, huzurluyduk hiç olmadığımız kadar. Sadece bir gün daha kalmıştı. Olaysız geçecek bir gün daha ve ben sabırsızlıkla evet diyeceğim günü bekliyordum.

Bir kuğu kadar güzel olmak istiyordum. Herkesten, her günden daha güzel olmalıydım. Ben bugünün prensesi yarının kraliçesi olmak için adım atmakla meşguldüm.

Başkalarının gözünde değil, tek bir adamın gözünde istiyordum bunu. Sadece o beni öyle görsün istiyordum. Sadece beni görsün istiyordum gözleri. Dilinden sadece benim adım dökülmeliydi. Bir tek bana kıvrılmalıydı o dudaklar. Benim kokumla huzur bulmalıydı.

Çünkü benim için tüm bunlar geçerliydi. Benim gözüm ondan başkasını görmüyordu.

Derin bir iç çektim. Üzerimdeki kırık beyaz, balık model gelinliği incelemekle meşguldüm hâlâ. Güzel duruyordu. Sevinç teyzenin modacısı gerçekten güzel iş çıkarmıştı. Tamamen dantel işlemeli olan

gelinliğim, üst ve omuz kısımlarımı açıkta bırakıyordu. Kol kısımları ise yine dantel işlemler hâlinde bileklerime kadar uzanıyordu. Kalçalarımın altına kadar üzerime tam oturan gelinliğim devamında genişliyor ve arka kısmı biraz yerlerde sürünüyordu. Sırt kısmının transparan oluşu abartılı değil, aksine zarifti. Başıma abartısız bir topuz yapılmış üzerine de yerlere kadar uzanan duvağım takılmıştı. Başımın hemen yan tarafında saçlarımın arasındaki inci toka ise olmazsa olmaz parçalar arasındaydı. Abartısız bir makyaj vardı yüzümde. Daha çok mavi gözlerimi ortaya çıkarmıştı. Kulağımda minik inci küpeler boynumda ise en eşsiz parça ay yıldızlı kolyem vardı. Parmağımda ise ait olduğum adamın izlerini taşıyan yüzükler...

Başımı kaldırmamla gülümsemeden yapamadım. Kızlar Burçak'ın başında toplanmış benim ayakkabılarımın altını doldurmakla meşgullerdi. O kadar mutluydum ki hepsi burada benim yanımda olmak için gelmişti. Arya, Burçak, Merve, Dila, Elif... Hepsine çok alışmıştım ve çok seviyordum. Gerçi Merve bana biraz düğününe gelmediğim için sitem etse de yaşananları bildiği için pek fazla üzerime gelmemişti. Ama onun Serhat'la evlenmesi beni çok sevindirdi. İkisi de birbirini çok seviyordu.

Arya, Burçak'ın omuzuna yaslanmış eliyle yer gösterirken onu süzmeden yapamadım. Uzun, askılı, kırmızı elbisesiyle çok güzel olmuştu. Göğüs dekoltesi ne az ne de abartı duruyordu. Ayaklarına kadar uzanan kloş eteğinin bir tarafı dizinin üzerine kadar kısalıyor bacağının güzelliğini gözler önüne seriyordu. Kumral saçlarını dağınık bir topuzla toplamış, birkaç mavi tutam yanlardan sarkıyordu. Kaşındaki piercingine inat yüzündeki duru makyajı onu garip bir tezatlığa sürüklüyordu. Çok güzeldi kuzenim. Hem de çok fazla. Umarım Akın akıllılık eder ve kuzenimi elinden kaçırmazdı. Çünkü Arya benden daha zor bir kadındı. Canı sıkılırsa arkasına bakmaz, çeker giderdi. Tıpkı Amerika'dan geldiği gibi. Lakin Akın iki geri bir ileri hareket etmekle meşguldü. Tek iyi yanı ise ileri oynadığı hamleler daha keskindi. Tahminimce o da çelişkide geziyordu. Arya ise daha yolun çok başındaydı.

"İşte bitti." Elindeki kalemi yerine bırakan Burçak tekrar neşeyle konuştu. "Herkesi yazdım değil mi? Eksik olmasın bak."

Kızlar onun söyledikleriyle kıkırdarken herkes onayladı. Ayağa kalkan Burçak yanıma doğru adımladı. "Bana bak, o ayağını sürte

sürte yürümezsen balayını zindan ederim sana. Bir isim bile kalmayacak burada."

Kahkaha atmamla kızlar da benimle gülüyordu. "Görev anlaşılmıştır komutanım."

Önüme bıraktığı ayakkabılarımı giyerek ayağa kalktım. Aynanın önünde kendime çekidüzen verirken Burçak şirince gülümsedi. "Çok güzel oldun İnci."

Sanki biraz önce beni tehdit eden o değildi. Yanımda duran arkadaşşıma baştan aşağı göz gezdirdim. "Sen de çok güzelsin."

Üzerine giydiği kahve tonlarındaki parlak elbise, esmer teniyle bütünleşmişti. Bedenini saran elbisenin etek boyu kısa olsa da abartıdan uzaktı. Bir miktar göğüs dekoltesine sahip elbisenin omuzlarından bileğine uzanan tel tel dizilmiş birbirinden bağımsız olan taşlar elbiseyi sade olmaktan çıkarıyordu. Saçlarını ise dün ne kadar kabarttıysa bugün de tam aksine tamamen düzleştirmişti. Açık bıraktığı saçları yine göz kamaştırıyordu. İri gözleri ve dolgun dudaklarıyla da Giray bu akşam kendini kaybetmezse iyiydi.

"Çok heyecanlıyım."

Burçak bana dönerek derin bir iç çekti. "Ben de."

"Geldi mi sizinkiler?"

Heyecanla atıldı. "Yoldalar, birazdan burada olurlar."

Ona destek olmak adına omzunu sıvazladım. "Hadi hayırlısı."

Yüzümde büyük bir gülümsemeyle konuşurken Sevinç teyze girdi odaya. "Hadi kızlar, ne yapıyorsunuz hâlâ? Düğün başlayacak birazdan."

Hepimizi anne edasıyla yüreğine basan Sevinç teyze benim de kalbime taht kurdu. Yaptığı en büyük şey ise gelinliğimi hediye etmesi oldu. Kendi modacısı olduğu için bu durumdan ne yazık ki benim haberim olmamış, kendi aralarında halletmişlerdi. Öğrendiğimde ise itirazlarım işe yaramadı ama zaten çok da pahalı bir gelinlik değildi üzerimdeki. Yani şu an gelinlik alsam da kirallasam da aralarında çok fazla farklar yoktu. Yine de Sevinç teyzenin yaptığı jest beni fazlasıyla mahcup etse de açıklaması beni ikna etti. Cihangir'in kendi çocukları sayıldığını, bu kadar bir yardımı annesiyle babasına borçlu olduklarını söylemişti. İşin iyi yanı ise bu sefer benim de haberim olmadığı için Cihangir de bana kızamamıştı. Sonuçta Sevinç teyze erkek taraftıydı. Hatta Ekrem Albay'dan sebep ses bile çıkaramadı. Çünkü o da onları çok seviyordu. Bana söylemiyordu ama ailesinden kalan ya-

digârları olarak gördüğüne emindim. Onların yanında çocukluğuna geri dönüyordu.

Kızlar odadan çıkarken Dila'yı durdurdum. Onların çıkmasıyla sıkıca sarıldık. "İyi ki bugün yanımdasın Dila. Seni çok seviyorum."

Hâlâ bu tür samimiyetlerden hoşlanmasa da benim hatırıma sarıldı. "Ben de seni seviyorum."

Gözlerim dolmuştu bile. "Sen olmasaydın..."

Sözlerimi tamamlayamadan kaşlarını çattı. "İnci! Yanlış düşünüyorsun. Ben orada olmasam başka bir seçeneğin olurdu. Ayrıca sadece sen değil ben de kurtuldum, unutma."

Gülerek yanağını okşadım. "Sen çok iyi bir kızsın."

Umursamazca omuz silkti. "Sen de çok sulu gözsün. Gözyaşlarını kınada akıtsaydın keşke."

Bu sefer de ben omuz silktim. "Sebepe bulamadım."

İkimiz de bir anda gülmeye başladık. O sırada kapı açıldı ve başımı çevirmemle öylece ağzım açık donup kaldım. Habersiz yakalandığım Cihangir çoktan belirmişti kapıda. Ne yapacağımı bilemeden beklerken Dila da benim şaşkınlığımı öğrenmek adına başını yana çevirdi. Cihangir'i görmesiyle tekrar bana döndü. Elini hafif çeneme dokundurarak ağzımı kapatmamı sağlarken yine de ona bakabileceğim kuvvette değildi.

"Ben çıkayım o zaman," diyen Dila'ya sadece başımı sallamakla yetindim. Zira şu an ne dese onu duymaz, görmezdim.

Dila çıkarken Cihangir ona göz kırparak gülümsedi. Eminim şu an Dila da gülüyordu ama olan benim kalbime oluyordu işte. Bu adama bu hareketleri yasaklamam gerekiyordu.

Evet, evet... Kesinlikle sağlığım açısından bunu yapmalıyım. Yoksa bir gün kalpten gidecektim.

Kapanan kapıyla Cihangir'in bakışları tekrar beni bulurken ben onu izlemekle meşguldüm. Yine siyah bir takım tercih etmişti. Nasıl da yakışıklı duruyordu. Bana doğru adımlamasıyla yutkundum. Ellerimin heyecandan terlediğini hissederken gelinliğimin eteklerini kavradım. Kalbim anlamsız bir heyecana büründü. Bana yaklaşan her adımında kendinden emin ifadesi artıyor, her seferinde yüzündeki çarpık gülüş daha da büyüyordu.

Geliyordu gelmekte olan ve benim artık kaçacak yerim yoktu.

İkimizin de farkında olduğu bu konu onu güldürüyor beni ise kalpten götürüyordu. Titrek bir nefes aldım o gelmeden. Son adımını da atmasıyla başımı kaldıramadım.

Ya kalbim atmayı bırakırsa diye korktum bir an. Peki, o da benim gibi heyecanlı mıydı?

Parmakları çeneme dokununca kolundaki saati fark ettim. Benim aldığım saati takmıştı. Birbirimize aldığımız şeylerin her daim manevi değeri vardı. İkimiz de farkındaydık bu durumun. Başımı kaldırıncı bakışlarımız birleşti. Her zamanki gibi pürüzsüz cildi, ela gözleri, kısa saçlarıyla başımı döndürmek için fazlasına ihtiyacı yoktu.

“İnci’m.”

Sesi öyle buğulu geliyordu ki cevap veremedim. Kayboldum gözlerinde. Göz bebeğinin en uç noktalarında gördüm kendimi. Ne de güzel parlıyordum oralarda. Tıpkı bir inci tanesi gibi. Usulca eğdi başını. Sıcacık dudakları dokunmuştu alnıma. Mesken tuttu bir müddet orayı. Yumuşacıktı. İçimi ısıttı yine. Alnımdan kopan dudakları yanağıma ulaştı bu sefer de. Tüy kadar hafif bir buse bıraktı oraya da. Kulağıma yol alan dudakları kıpırdanmaya başladı.

“Adının hakkını verecek kadar güzel olmuşsun.” Dudaklarımı kemirerek sürdüğüm ruju ziyan ederken onu tüm benliğimle dinliyordum. Yanağıma değen burnunu hafif sürterek kokumu içine çekti. Çekti çekmesine de bana bir şey bırakmamıştı. Elleri belimde beni fazlasıyla zarif tutuyordu. “Bugün de bir bitseydi hayırlısıyla, şükür namazı kılacağım.”

Kendimi tutamayıp kıkırdadım. İkimiz de artık o aramıza yer eden belirsiz sınırın kalkmasını istiyorduk.

“Sana eşlik edebilirim.”

Başını geriye çekerek tutkunu olduğum elalarını dikti gözlerime. “Bundan sonra başka şansın var mı sanıyorsun güzelim?”

Gözlerimi kaçırmak istesem de eli çenemi tutarak izin vermedi. Dudaklarım kıvrılmış gülerken iç çektim. “Olmasın da.”

Bakışları bir anda dudaklarıma düştü. Anlık bir sürenin ardından tekrar gözlerime sabitledi. “Bu ruj yakışmamış bence sana.”

Kaşlarımla havalanırken mırıldandım. “İyi duruyordu ama...”

“Ben hallederim.”

Şaşkın şaşkın nasıl halledeceğini düşünürken bana yaklaşmasıyla son anda kendimi geri çektim. “Ya... Cihangir ben de inanıyorum sana. Ruj önemli.”

Hâlime gülerken burnumu sıktı. “Pekâlâ... Akşam bu konuyu tekrar masaya yatıracağız nasıl olsa.”

Yanaklarım ısınırken koluna vurdum. Benim burnum acıyordu. “Of Cihan ya.”

Kahkaha attı. “Kırmızı beyaz güzel oldun böyle.”

Gözlerim kısıldı. Şu benimle uğraşmaları hiç bitmiyordu. Zevk alıyordu adam. “Derdin buydu değil mi yüzbaşı?”

Elimi tutarak dudaklarına götürdü. “Benim hayat felsefem bu sarışın.”

Dudaklarım büzülürken mızızlandım. “Beni utandırıp sinir etmek mi?”

Yüzünü yüzüme yaklaştıırıp fısıldadı. “Hayır güzelim. Vatanım, bayrağım ve kadınıımı bir tutmak.”

Yine ağzım açık kalmış söylediği kelimelerdeki derinlere saklanan anlamları arıyordum. Cihangir’in canını vereceği şeyler arasına girmiştim. Onun için her şeyin üstünde gördüğü asla sadakatinden ödün vermeyeceği şeyler vardı. Demek ki artık beni de öyle görüyordu. Bu sefer o elini çeneme dokundurarak hafif bir baskı uyguladı. Bu hâlim onu daha çok gülümsetiyordu.

“Cihan...” Ben devam edemededen sözümü kesti. “Çok güzelsin.”

Dudaklarından dökülen kelimelerle dayanamayıp yanağına uzandım. “Peki, sen niye bu kadar yakışıklısın? Beni şaşkına çeviriyorsun.”

Tebessümle baktı bana. Yanağını okşadığım elimi kavradı. Sıkıca yanağına bastırıldığı sırada gözleri kapandı. Başını çevirerek avuç içime hafif bir öpücük bıraktı. Gözlerim kapandığında fısıldadı. “Yanına yakışmaya çalışıyoruz işte.”

Dudaklarım gerilirken büyük bir gülücük çıkmıştı bile ortaya. Bilmiyordu ki beni bile gölgede bırakıyordu. Ben ilk defa bir adamı bu kadar kısıkanıyordum. Ona değen her bakış benim tüylerimi diken diken ediyordu.

Ellerimizi birleştirerek gülümsedi. “Çıkalım artık.”

Birlikte odadan çıkmamızla geniş bir alanda yürümenin ardından bahçeye çıktık. Mevsim yaz olduğu için kır düğünü tercih etmiştik. Fazlasıyla sade bir düğündü bizimkisi. Çimenlerin üzerine kuru-

lan masalar bile sayılıydı. Cihangir'in gelen bayağı bir tanıdığı olsa da benim pek fazla gelenim yoktu ne yazık ki. Sadece bir iki yakın okul arkadaşım gelmişti o kadar. Onun dışında da kimseyi davet etmemiştim zaten. Nesrin dadım da gelmek istemişti ama Kerem bile zor kaçmıştı yanıma. Neyse... Hiç yoktan sıcak ve samimi bir düğün olacaktı. Zaten önemli olan da bu değil miydi?

Çimenlerin üzerindeki sandalyeler açık kahve tonlarında ve beyaz tüllerle süslenmişti. Yuvarlak masaları sade beyaz örtüler kaplamış, üzerlerinde ise küçük renkli çiçekler vardı. Yanlarında ise küçük ikramlıklar duruyordu ve olmazsa olmaz nikâh şekerleri... Bize ayrılan yolda yürürken tanıdıklarımın yanında tanımadığım birçok kişi de vardı. Cihangir burada ve diğer şehirlerde ortak görev aldığı arkadaşlarını hatta komutanlarını düğüne davet etmişti. Hepsi bizi izliyor artarda alkış sesleri duyuluyordu.

Masaların arasından geçerek çiçeklerle süslenmiş bize ayrılan alana geçtik. Masanın yanında bizi ayakta bekleyen nikâh memurunun yanına geldiğimizde biz de yerimizi aldık.

Herkesin yerine oturmasıyla nikâh şahitlerimiz de yanımızdaki yerini almıştı. Ekrem Albay Cihangir'in şahidi olurken benim şahidim de tabii ki Burçak oldu. Nikâh memurunun her zamanki konuşmalarını bir sene içerisinde ikinci kez gelin olarak dinliyordum. Birincisinde lüks içinde içime sinmeyen bir gelinlikte, kalbimde sevgiye dair hiçbir şey olmayan yanımdaki adamla dinlerken şimdi kalbime sığmayan bir coşkuyla, nikâh memurunun ne dediğini anlamama izin vermeyen kalp atışlarımla, dilimi damağımı kurutan ama kalbimi sıcacık yapan yanımdaki adamla, hayallerimdeki gelinliğin içinde dinlemek bambaşka bir duyguydu.

Nikâh memurunun bitmeyen konuşması beni çileden çıkarırken her şey sanki çok yavaş ilerliyor, herkes sanki ağır çekimde hareket ediyordu. Hâlâ içimdeki her an bir şeyler olabileceği korkusu bedenimi esir alırken derin bir iç çektim. Elimde hissettiğim sıcaklıkla başımı yana çevirdiğimde Cihangir'in küçük tebessümüyle karşılaştım. Heyecanımın farkında olan sevdiğim, bana sakın olmam için destek oluyordu. Ben de küçük bir tebessüm sundum. Nikâh memurunun adımı zikretmesiyle dikkatimi ona verdim.

“Sayın İnci Sargın, iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, hiçbir baskı altında kalmadan Cihangir Aksoy’la evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Memurun sorusuyla bakışlarım sevdiğim adamı buldu yine. Ciddi duruşuna karşın gözlerinde saklayamadığı tedirginlikle gülümsedi. Ona her türlü evet diyeceğimi bildiği hâlde yine tedirgin oluşu sadece bana olan aşkıydı. O da bu aşamayı sorunsuz halletmek istiyordu. Cihangir’e olan bakışlarımla ve kendimden emin çıkan sesimle cevap verdim.

“Evet.”

Cihangir’in bakışları tebessümle birleşirken alkış sesleri çalınıyordu kulağıma. Elimi dudaklarına götürerek küçük bir öpücük bıraktı. Davetlilerin coşkulu alkışıyla nikâh memuru tekrar sözü devraldı.

“Sayın Cihangir Aksoy, iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, hiçbir baskı altında kalmadan İnci Sargın’la evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Yüzündeki hiçbir mimiğini kaçırmadan cevabını duymak için ona döndüm. Sıcacık bakışları yüzümde gezdi. Ciğerlerine aldığı havayla birlikte bir çırpıda içindekini diline döktü. “Evet.”

Tok ve bir o kadar da kendinden emin çıkan sesi hayran hayran ona bakmama sebep oldu. Bana hep evet desene Cihangir.

Yeni bir alkış dalgası duyuldu ve nikâh memuru şahitlerin de onayını almasıyla defteri bize uzattı. Defteri imzalayıp Cihangir’e uzatırken kızların da yoğun isteğiyle Cihangir’in ayağına bastım. Bana dönen bakışları o kadar güzeldi ki şirin bir sırıtişla gülümsedim.

“Artık komutan benim yüzbaşı.”

Kıvrılan dudaklarıyla beni izlerken hiç ses çıkartmadı.

“Ben de belediyenin bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum.”

Nikâh memurunun son sözleriyle elime uzattığı evlilik cüzdanını kavrayıp havada salladım. Cihangir’e dönmemle gülümseyen bakışları karşıladı beni. Elleriyle başımı iki yandan kavrayıp alnıma uzun bir buse bıraktı. Geri çekilmeden fısıldadıkları ise kalbimi yerinden oynatıyordu.

“Ama hâlâ bir bordo bereli değilsin sarışın.”

Her ne kadar kontrolün bana geçtiğini düşünsem de hâlâ kendisiyle kıyaslanamayacak konumda olduğumu üstü kapalı dile ge-

ören Cihangir haksız sayılmazdı. Çünkü ne zaman onu alt ettiğimi düşünsem her zaman benim önüme geçmeyi başarıyor, son sözüyle noktayı koyuyordu.

Gözlerimi kısarak ona baktığımda yüzünde büyüyen gülümseme tarifi imkânsız bir güzelliğe sahipti. Benimle uğraşmak Cihangir'in en büyük hobisi oluyordu.

Tebrikleri kabul etmemizle ben dans müziğini beklerken farklı bir şey oldu. Akın ve Giray ellerindekilerle yanımıza geldiler. Cihangir'e baktığımda onu gülerken yakaladım. Benim anlamadığımı görmesiyle açıkladı.

"Bizde evlenen arkadaşımızın düğününde geline Kur'an ve Türk bayrağı hediye etmek âdettir güzelim."

Şimdi Giray ve Akın'ın amacını anlamamla yüzümde kocaman bir tebessüm oluştu. Ne güzel bir âdetti, hayran kalmıştım doğrusu. Giray elindeki bayrağı üç kez öperek başına koymuş sonra da bana uzatmıştı.

"Bir askerin evini süsleyecek en güzel hediye Türk bayrağıdır yenge."

Gülümseyerek bayrağı alıp Giray'ı taklit ederek üç kez öptüm. Arkasından Akın elindeki Kur'an-ı öperek aynı şekilde başına koymuş ve bana uzatmıştı.

"Müslümanın ışığı Kur'an-ı Kerim'idir. Evinizde süs olmasın, yolunuza ışık olsun yenge."

Akın'ın anlamlı konuşmasıyla Kur'an-ı Kerim'i alarak ben de öptüm. "Teşekkür ederim."

Hiç beklemediğim bu davranışı hayranlıkla izledim. Herkes de beğenmiş olacak ki yeni bir alkış dalgası yayıldı. Arya, elimdekileri alıp uygun bir yere götürürken yükselen dans müziği bizim içindi. Cihangir elimi tutarak orta kısma götürdü. Elleri, belimdeki yerini zarif bir şekilde aldığımda benim kollarım da çoktan boynuna dolanmıştı. Müziğin ritmiyle dansa ayak uydururken gözlerimi onun gözlerinden alamıyordum.

"Rüyada gibiyim Cihangir. Hâlâ inanamıyorum. Biz evlendik şimdi, değil mi?"

Belimdeki eli beni inandırmak istercesine bulunduğu yeri okşarken gülümsedi.

"Hepsi gerçek güzelim. Sen sabah zaten Allah'ın huzurunda benim karım olmuştun."

Doğruyu söylüyordu sevdiğim. Sabah erkenden dini nikâhımız kıyılmıştı. Şimdi de resmî nikâh kıymıştık. Her iki şekilde de karıştım artık.

“Haklısın.”

Şakağıma kondurduğu öpücükle beni etrafında döndürdü. “Yine de İnci Aksoy olman hoşuma gitmedi değil.”

Kıkırdayarak kollarına sığındım biraz daha. “İnci Aksoy... Cihangir Aksoy’un biricik karısı.”

Kendi kendime mırıldanmamla hâlâ inanmakta zorlandığım şeyi kanıtlamak ister gibiydim. Kulağa da çok hoş geliyordu doğrusu.

Dudaklarını alnıma yaslariken tenime vuran nefesiyle mırıldandı. “Bu durumda sen bana ne diyordun bakalım? Bir türlü duyamadım.”

Cihangir’in istekli ama bir o kadar da bunu belli etmek istemeyen hâli yine gülmeme sebep oldu. Biraz onunla uğraşmak adına düşünüyormuş gibi yaptım. “Hm... Ne diyorduk? Hah buldum. Hayatım.” Gülmemek için kendimi tutarken Cihangir itiraz etti. “Yok. Sanki başka bir şeydi.” Dudaklarım büzülürken tekrar düşünür gibi yaptım. “Canımın içi.” Başını iki yana sallarken sabırsızdı. “Her şeyim.” Kaşları havaya kalktığına sevinçle iki parmağımı şıklattım. “Buldum...” Merakla bana bakıyordu. Bir kelime bu kadar hevesle beklenir miydi? “Aşkım.”

Dişlerimi göstererek sırtırken gözleri kısıldı. “Yanlış kişiyle uğraşıyorsun İnci.”

Umursamazca omuz silkmemle belimdeki eli sıkılaştı. Beni kendine yaslamasıyla dudakları kulağıma ulaştı. “Bu umursamaz tavrını gece de çok merak ediyorum karıcığım. Acaba yine aynı mı olacak?”

Yüzüm anında kıpkırmızı kesildi. Geri çekilmek istemesiyle izin vermedim. Şimdi beni bu hâlde görürse daha çok uğraşacaktı. “Sen çok fena bir kocasın.”

Duydukları küçük bir kahkaha atmasına sebep oldu. Başıma konan öpücükle fısıldadı. “Sen de az değilsin karıcığım.”

İkinci dans müziğinde arkadaşlarımız bize eşlik etti, Giray ve Burçak bize yaklaşırken merakıma da yenik düştüm. “Nasıl gidiyor sizinkilerle?”

İkisi de sıkıntılı bir nefes verdi. Sanki bunu sormamı bekliyorlardı. “Gitmiyor.”

Burçak'ın hüzünlü sesini Giray devam ettirdi. "Ağabey ben görevde böyle terlememiştim. Bu ne arkadaş sanki onlar birbiriyle evlenecek."

Benim kıkırdamamla Cihangir de güldü. "Yakışır benim badime, az kaldı sık dişini."

Burçak kıkırdadı. Bir yandan da eğleniyordu. "Ne azı? Daha buradan sonra yemeğe gideceğiz."

Giray arkasından gelenin ne yazık ki farkında değildi. "Allah'tan kayınpeder masadan kalktı da kolundan tuttuğum gibi dansa getirdim kıvrıncığımı. Ne akıllı adamım be."

Suratım buruşmuş Giray'ın arkasındaki Burçak'ın babasına bakarken Cihangir sırtıyor, Burçak ise göz kaş işareti yaparak susturmaya çalışıyordu. "Dur bakalım akıllı oğlan, daha sana vermedim kızımı."

Giray olduğu yerde donup kaldığında gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Burçak dudaklarını kemirirken utanmıştı sanırım. "Şey efendim ben..."

Giray'ın gevelemesiyle Burçak'ın babası tekrar araya girdi. "Çekil bakayım, kızım la ben dans edeceğim."

Giray mecbur Burçak'tan uzaklaşırken hem hâllerine kahkaha atmak istiyor hem de onlara imrenerek bakıyordum. Ah be baba, sen de beni çek defteri olarak görmek yerine böyle sevip sahiplenseydin ya...

Derin bir iç çekmemle Cihangir durumu anlamış gibi beni biraz daha bastırdı göğsüne. Onun kollarında başka kimseye ihtiyacım olmadığı bana tekrar tekrar hatırlatıyordu.

Yanımıza doğru dans etmek için gelen Arya ve Kerem'le asıl dikkatimi çeken arkalarından gelen Akın oldu. Bu durum beni tedirgin ederken Cihangir'in ceketini biraz çektim. "Cihan."

Benim baktığım yere bakmasıyla gülümsedi. "Sıkıntı yok güzelim, iyi insanlara zararsızdır."

Dudaklarım büzülerek onları izlerken Kerem dans için Arya'nın belini kavrayamadan Akın Arya'yı bileğinden yakalayıp kendine çekti. "Kerem, ikidir aynı hatayı yapıyorsun koçum. Bu kadın benim, ilk dans da bana ait."

Kerem beklemediği tepkiyle öylece ağzı açık kalırken Akın çoktan Arya'yı kolları arasına almıştı bile. "İkidir mi?"

Zavallı kardeşim şaşkın şaşkın bakarken ilk seferi hatırlamıyordu bile. "Çok istersen ikinci dansı yapabilirsin Arya ablanla."

Akın'ın üstüne basa basa söylediği son kelime Kerem'i çok de etkileyen bir durum değildi. Çünkü zaten Arya'yı ablası olarak görüyordu. Akın'ın anlamsız kıskançlığına Cihangir müdahale etti.

"Kerem gel aslanım, sen ablanla dans et. Ben başka birini dansa kaldıracam."

Kerem beni kolları arasına alırken Arya, Akın'ın başının etini yemekle meşguldü. Fakat benim merak ettiğim Cihangir'in kimin yanına gittiği idi. Sevinç Hanım'a yaklaşmasıyla içim rahatladı.

"Abla bırak şu kocanı takip etmeyi de bana odaklan. Akın ağabey ne iş?"

Gözlerimi devirerek Kerem'e döndüm. "Ablacığım anlasana hoşlanıyor Arya'dan."

Kaşları havalanırken dudak büktü. "Bence daha fazlası. Biraz önce benim dedi."

Akın ve Arya'ya bakarken mırıldandım. "Belki de âşıktır, ki sanırım öyle."

Kerem'in kahkahasıyla ona döndüm. "Tim olarak bizim sülaleye dadandılar resmen. Teyzem çıldıracak."

Omuz silkerek gülümsedim. "Allah'tan ailede başka kız kalmadı."

Cihangir, Sevinç teyzeyle dans ederken Yusuf da Dila'yı dansa kaldırdı. Onları yan yana güzel güzel giyinmiş görmek beni mutlu ediyordu. İkisi de birlikte ders çalışıyorlardı ve bu benim hayallerimin bile ötesiydi. Yusuf hızla Dila'nın eksiklerini tamamlamasına yardım ediyordu. Biraz ileride Oktay ve Elif onların yanında ise Merve ve Serhat dans etmekle meşguldü. Bütün sevdiklerimizin etrafımızda olması beni daha da mutlu ediyor bugünü sorunsuz bir şekilde kapatmak istiyordum.

Dans kısmının bitmesiyle pastamızı kestik. Gelenlere pastaları ikram edilirken biz de her masaya uğrayıp sohbet ediyor, tebrikleri kabul ediyorduk. Cihangir beni bir sürü arkadaşıyla tanıştırmış, sohbet esnasında da bol bol gülmüştük. En son bizimkilerin masasına gelmemizle Akın ayağa kalkarak Cihangir'in omuzuna dokundu. "Sıra bizde."

Akın'ın ne demek istediğini anlayamazken ceketini çıkararak Arya'nın sandalyesine astı. Belindeki silahı görmemle ise gözlerim büyüdü. Adam düğüne bile silahıyla geliyordu. Arkasından Cihangir de onu taklit etmiş ceketini çıkararak bana uzatmıştı. Manasız bir gü-

lümseme vurdu dudaklarıma. Kocam ceketini çıkarıp bana vermişti. Belki bu söylediğim çok aptalca ama çok seviyorum ne yapayım. Ya nağımı okşadı tatlı tatlı.

"İzle."

Neyi izleyeceğimi bilemeden onayladım hemen. Oynayacaklardı sanırım ama ne olsa ben onu izlerdim zaten.

Arkasını dönüp giderken onun belindeki silahı görmemle ise az önceki şaşkınlığım daha da arttı. Akın'ın hakkını yemiştım doğru-su. Damat düğünde silahla gezerse gelen arkadaşında olması kadar doğal yoktu herhâlde. Giray, Eren, Oktay ve Serhat da peşlerine takılınca harmandalı çalmaya başlamıştı bile. Dikkatle onları izlerken hepsi birbirinden yakışıklı ve karizmatik duruyordu. Lakin içlerinde bir tanesi vardı ki o artık kocam oluyordu. Bakışıyla, gülüşüyle içimi titretiyordu. Hepsinin oynamaya başlamasıyla arka arkaya kopan alkışlara ben de eşlik ettim. Kollarını kaldırmaları kendi etraflarında dönüşleri, dizlerini kırıp yere çökmeleri, kalkışları o kadar etkileyici görünüyordu ki sevdiğim adama bir kez daha hayran kaldım. İlgiyle onları izlerken Burçak'ın elimdekini alarak beni itelemesiyle bir anda kendimi ortada buldum. Herkes hâlîme gülerek alkışlarken ben ne yapacağımı bilemeden ortada sap gibi kalmıştım. Cihangir oynamaya devam ediyor etrafımda dönüyordu. Kalbim heyecanla yerine sığmazken kendimi toparlayıp ona ayak uydurarak oynamaya başladım. Gelen alkışların beni utandırması yetmiyormuş gibi bir de Cihangir önümde diz çökünce...

Ah... Devamı yok çünkü kalp krizi geçiriyordum.

Ama bu da yetmiyormuş gibi ayağa kalkmasıyla bana göz kırparak ölüm fermanımı da imzalamış oldu.

Resmen bana suikast kurmuştu. Kasıtlı adam öldürmekten müebbetle cezalandırılmasını istiyordum. Lakin cezası kalbimde mühürlenmek olacaktı.

Hepsinin aynı anda yere çökmesiyle biten oyunda herkes yavaş yavaş ayağa kalkarken Cihangir hâlâ olduğu yerde duruyordu. Yüzündeki gülümseme çoktan silinmiş bakışları sertleşmişti.

"Cihangir."

Ne olduğunu anlamak için fısıldarken beni duymadı bile. Ayağa kalkan Cihangir tam arkamdaki noktaya sabitlediği bakışlarıyla sert çehresini sunmaya devam ederken içimi bir ürperti kapladı. Onu ne-

yin bu hâle getirdiğini öğrenmek adına arkamı döndüğümde kaşlarım çatıldı. Kim olursa olsun bugünü mahvetmeye hakkı yoktu.

Karşımda takım elbisesiyle ve elindeki bastonuyla duran adamı tanımıyordum. Uzağımızda olsa da yaşının bayağı bir ileri olduğu belli oluyordu. Yanındaki kendisi gibi takım elbisesiyle gelen genç bir adamla bize doğru yaklaşıırken yanımdaki kıpırtı dikkatimi çekti. Cihangir'in yanıma geldiğini fark etmemle tekrar adama döndüm. Yaşlı adam tam önümüzde durduğunda tanıdık elaları gördüğümde şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. Aynı çehre, aynı bakışlar... Bu adam Cihangir'in dedesi olmalıydı. Bildiğim başka bir akrabası da yoktu zaten.

"Merhaba evlat, evleniyorsun demek."

Yorgun sesiyle yüzündeki bütün kırışıkları harekete geçiren konuşmasına tebessüm de eklenince iyice yaşını ele verdi. Lakin evlat kelimesi ve sıcak tutmaya çalıştığı ses şaşırtıcıydı. Cevap için Cihangir'i beklerken bir süre ses çıkmadı. Biraz sonra ise buz gibi sesi duyuldu. "Neden geldin?"

Beni bile üşüten sesiyle onu anlıyordum. Kimse ondan sıcaklık bekleyemezdi.

"Torunumun düğününe gelmek için sebep mi lazım?" Tatlı tatlı konuşan bu adam gerçekten Cihangir'in dedesi olabilir miydi? Cihangir'in cevap vermesini istemiyor olacak ki bakışları bana döndü. Baştan aşağı göz gezdirip gülümsedi. Yere dayadığı bastonunun üzerinde duran ellerinden birini kaldırarak bana uzattı. "Hayırlı olsun gelin hanım. Ben Cihangir'in dedesi Selim Aksoy."

Selim...

Şimdi anlıyordum isimleri. Selim, Süleyman, Cihangir... Ne saltanat ama! Sanırım babası Cihangir'le saltanata son vermişti.

Bir adamın eline baktım bir de Cihangir'e, ne yapacağımı bilmiyordum. Cihangir şu an çok gergindi. Yüzü duvar gibi olduğu için ne tepki vereceğini bilemiyordum. Elimini uzatmaya hem çekiniyor hem de karşımdaki adama yaşından ötürü saygısızlık yapmak istemiyordum. Kaldığım çelişki elimi uzatmaya iterken Cihangir hızla yakalayıp buna izin vermedi.

Selim Bey'in bakışları Cihangir'le buluşunca kendimi fazlalık gibi hissettim. Öyle bir bakıyorlardı ki birbirlerine geçmişten girip gelecekte çıkışlardı sanırım.

“Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum.”

Ağzından dökülen soğuk kelimeler dedesini etkileyecek gibi durmuyordu. “Beni kovacak mısın Cihangir?”

Bu sorunun Cihangir’i sessiz bırakacağını düşünürken o tam aksine öne adım atarak kaşlarını çatı. Sesi fısıltı gibi çıksa da ifadeleri netti. “Sen vakti zamanında babamı kovup beni yurtlara mahkûm etmedin mi?”

Duyduklarım beni bile bozguna uğrattı. Dedesi ne durumda bilmiyordum ama bakışları çok belli etmese de üzgün duruyordu. “Oğlum ben...”

Biraz önce gayet tok bir sesle konuşan adamın şimdi sesinin titriyor oluşu dikkatimden kaçmadı. Fakat Cihangir bunu çok da önemsemiyor olacak ki sözünü bitirmesine izin vermedi. “Seninle ilgili hiçbir şeyi bilmek istemiyorum. Şimdi git buradan.”

Başı yere düşen Selim Bey zorlu bir nefes vererek biraz daha sıkı sarıldı bastonuna. Yanındaki adam durumu fark etmiş olacak ki kolunu kavradı. Lakin Selim Bey bunu kabul etmedi.

Başını yanındaki adama çevirmesiyle adam cebinden iki kutu çıkardı. İlkinin Selim Bey bana uzattı.

“Bu senin gelin kızım.” Bu sefer tepkisiz kalmanın yerinde olacağını düşünüyordum. Bir süre bekleyen Selim Bey benim almayacağımı anlayınca tekrar Cihangir’e döndü. “Tıpkı baban gibisin. Annen gibi bir kadın bulmuşsun kendine.”

Bu cümlede ne aramam gerektiğini bilmesem de Cihangir’in anesine benzetilmek hoşuma gitti. “Git artık.”

Cihangir’in taviz vermeyen sesiyle Selim Bey başını aşağı yukarı salladı. “Pekâlâ oğlum. Ömür boyu mutluluklar diliyorum size.”

Arkasını dönüp giderken şaşkınlıkla kalakaldım. Neden gelmişti, neden gidiyordu?

Başımı kaldırıp Cihangir’e baktığımda hâlâ kaşları çatık bakıyordu. Elini kavramamla bana baktı. Üzgün bakışlarım onu zoraki bir tebessüme itti. “Sen üzülme.”

Sessizlik içindeki herkesin bakışları bizde, dikkatle izlerken Giray atmosferi dağıtmak adına akıllıca davrandı.

“Halay çekmeden düğün bitmez.”

Giray’ın sesi etkili olurken çoktan kollar birbirine dolanmaya başlamıştı bile. Cihangir’in masaya yönelmesiyle ben de onu takip ettim.

Belli ki tadı kalmamıştı artık. Yerimize oturmamızla sessizliğini korumaya devam etti. Ben de onu rahatsız etmemek adına halay çekenleri izliyordum. Kızlar da erkeklere katılınca bayağı coşkulu oldu.

Biten halay ve oyunlardan sonra küçük bir takı töreni olmuş ve herkes kendince bir şeyler takmıştı. Şimdi de kızlar arkama geçmiş heyecanla atacağım gelin çiçeğini bekliyorlardı. Biraz ileride ise Cihangir'le arkadaşları bizi merakla izlemekle meşgullerdi. İlk önce çiçeği atar gibi yapmamla birkaç çılgılık koptu. Onlara dönerek gülerken hepsi itiraz ediyordu. Tekrar önüme dönüp derin bir nefes alarak çiçeği arkama doğru fırlattım. Kimin tuttuğunu fazlasıyla merak ederken hemen arkamı döndüm. Elif'in yakalaması hepimizi şaşırtırken herkes gülerek onu alkışlıyordu. Elif ise fazlasıyla utanmış durumda Oktay'a bakmakla meşguldü. Oktay'ın da aşk dolu bakışlarını görmemle içim sıcacık oldu.

Asıl komik olansa erkeklerden gelen itirazlardı. "Ah be kıvrıcık yaktın beni." Giray'ın serzenişine Akın da eklendi. "Ağabey ben saymıyorum bunu bir daha atsin."

Onların bu hâli beni güldürürken yanıma gelen Cihangir'e sıkıca sarıldım. Sonunda onun da yüzü gülmüş, az da olsa neşesi yerine gelmişti.

Ayrılık vakti geldiğinde tek tek uğurladık misafirlerimizi ama biz bize kaldığımızda Kerem'le ayrılmamız biraz zor oldu. Ne bileyim kardeş farklı oluyordu. Ona sıkı sıkı sarıldım. Kulağına ise aklımdakileri fısıldadım.

"Dila ve Yusuf sana emanet. Ankara'yı gezdir mutlaka."

Gülümseyerek geri çekildi. "Merak etme. Bendeniz Kerem, tur rehberi olarak onların hizmetinde olacak."

Yanağını öptüm. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum abla."

Hepsine tek tek sanki bir daha hiç görüşemeyecekmişiz gibi sarılıp duygusal bir hüzne kapı araladım. İşte şimdi ağlayabilirdim. Fakat Cihangir buna izin vermeyerek ve duygusallığımı yersiz bularak beni arabaya bindirdi. Birlikte evimize gidiyor oluşumuzdan dolayı içim rahattı. Balayına yarın çıkacaktık. Düğünün yorgunluğuyla bir de yola çıkma fikri kulağa hoş gelmemişti. Yol boyunca Cihangir gerekli görmedikçe hiç konuşmadı. Bana döndüğünde ise küçük tebesümlemeler sunuyordu sadece. Dedesine iyice sinir olmaya başlamıştım.

Gelecek zaman bulamamıştı sanki. Eve yaklaşmamızla mırıldandım.

“Cihangir iyi misin?”

Bana dönen bakışları hüzünlüydü. “İyiyim.”

Dayanamadım. Çenemi tutmakla ilgili sorunlarım vardı.

“Biliyorum kızılıyorsun ama belki de seni böyle bir günde görmek istemiştir.”

Bakışları sertleşirken kızgındı. “Buna hakkı yok.”

Biraz daha alttan alarak devam ettim. “Biliyorum ama pişman olmuş olamaz mı?”

Öfkesi her hâlimden belli olsa da kontrol altında tutmakta başarılıydı. “Şimdi mi İnci? Yıllardır olmadı ve şimdi mi oldu? Hadi diyelim ki oldu. Bu neyi değiştirir?”

“Ben...”

Arabayı durdurmasıyla derin bir nefes aldı. “Kapatalım şu konuyu olur mu?”

Sessizce başımı salladım. Alnıma küçük bir buse bıraktı. “Kusura bakma güzelim. Düğünümüzü mahvettim.”

Yüzümde oluşan tebessümle itiraz ettim. “Cihangir hayır... Çok güzel oldu bence. Ben çok eğlendim.”

Yanağımı okşamasıyla arabadan indi. Benim kapımı açarak bana da yardımcı oldu. Birlikte eve girince ayağımdaki topukluları hemen çıkarttım. Hayatımdaki en rahat andı. “Bugün ayaklarım koptu resmen. Duş almak istiyorum.”

Benim mızımlandığımı gören Cihangir bana doğru gelip kucağına aldığı anda kendimi havada buldum. “O zaman daha fazla yürümene izin vermeyelim.”

Kollarımı boynuna doladım. Hayrandım ona. “Ne kadar da düşünceli bir kocam var.”

Beni kucağında rahat bir şekilde merdivenlerden çıkarırken taklidi yapıyordu. “Ne kadar da hafif bir karım var.”

Odanın kapısına geldiğimizde Cihangir beni indirmeden kapıyı açarak içeri girdi. Dikkatli bir şekilde yere indirmesiyle ortamdan olacak ki ses çıkartamadım. Cihangir’in hareketliliği dikkatimi çekerken elimden tutarak beni yatağıma oturttu. Ne yapacağını merakla beklerken iç cebinden uzun bir kutu çıkarttı. Kutuyu açarak içinden iç içe geçmiş halkalardan oluşan, uç kısımlarında yıldızlar sarkan bir

bileklik çıkardı. Elimi kavrayıp narince kendine çekti. Bilekliği bileğime geçirirken dudaklarım büzülmüştü. “Buna gerek yoktu.”

Çok zarif ve güzel bir hediye idi. Bakışları buğulu bir hâl alırken gülümsedi. “Bu annemindi.”

Duyduklarım bir anda gözlerimin dolmasına sebep olurken alt dudağımı ısırarak gözlerine baktım. “Cihan... Bu... Bu çok anlamlı.”

Ona biraz daha yaklaşarak sıkıca sarıldım. Saçlarını sevmeyi de ihmal etmedim. Biliyordum buna ihtiyacı vardı. İnsanın sevdiğine sarılması, ona onun yanında olduğunu göstermenin en güzel yoluydu. Ben de sıkıca sarıldım sevdiğim adama. Bütün acılarını unutturmak istercesine. Alnıma uzun bir öpücük bıraktı. Gözlerim kapanmış bu an hiç bitmesin isterken ayrılan dudaklarıyla gözlerimi araladım.

Birbirimizin gözlerinde kaybolmuşken araya giren karnımın gultusu gözlerimin büyümesine sebep olduğunda Cihangir her şeyi unutarak kahkaha atmaya başladı. Bu da bir şeydi tabii. Üzgün kocamı istemeden de olsa güldürmüştüm.

Yanaklarım kıpkırmızı kesilmiş hâlâ gülen adamın omuzuna vurdum. “Cihangir ya... Gülmesene.” Kendisini toparlamaya çalışan Cihangir dayanamayıp tekrar gülmeye başladı. “Of ya şu an çok utanıyorum.”

Üzgün bir şekilde ellerimle yüzümü kapattığımda Cihangir buna izin vermeyerek engel oldu. “Acıktın mı sen?”

Başımı aşağı yukarı salladım küçük bir çocuk gibi. “Sabahtan beri heyecandan bir şey yiyemedim ki.”

Elimi dudaklarına götürerek öptü. “O zaman karnını doyuralım.”

Beni ayağa kaldırmasıyla odadan çıkmadan utangaç bakışlarımı diktim gözlerine. “Önce bir duş alsam, çok terledim.”

Bana hak verdi. “Ben de alsam iyi olacak. Sen gir duşa ben aşağıdaki banyoyu kullanırım.”

Üzgünce biraz da çekingen üzerime baktım. “Önce bana yardım etmelisin.”

Bakışları üzerimde gezinirken gülerek mırıldandı. “Çok sağlıklı olduğunu sanmıyorum ama...”

Yanaklarım tekrar ısınmaya başladığında ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu gece nasıl geçecekti Allah’ım? Biz evliydik artık.

“Cihangir yapma şunu.”

Dudakları kıvrılırken beni tutarak aynanın önündeki pufun üzerine oturttu. Önce kendi üzerindeki ceket çıkararak özenle kenara koyup belindeki silahı aynanın önündeki masaya bıraktı. Gözlerim büyürken silahını incelemekle meşguldüm. Elbette ki Cihangir'in silahını ilk defa görmüyordum ama genel olarak benden uzak tutardı ve ortalıkta bırakmazdı ya da üzerinde olurdu zaten. Fakat bundan sonra etrafımda görmeye alışmam gerekiyordu sanırım. Yine de silahları sevmiyordum işte. Benim bakışımı fark etmiş olacak ki gömleğinin kollarını katlarken silahla olan bakışmamı böldü.

“Bakma o kadar, durduğu yerde işe yaramıyor.” Omuz silkmemle beni hâlâ çocuk olarak görüyor ki uyardı. “İnci mümkünse eline de alma.”

Gözlerim kısılırken aynada bakışlarımız birleşti. Bir de tembihliyordu. “Emredersin komutanım.”

Kızdığımı fark edince yakasının düğmelerini açarak gülümsedi. “Tamam, demedim bir şey. Çıkaralım bakalım şunları.”

Dikkatli bir şekilde duvağımı çıkarırken ben de makyajımı silmeye başladım. Elindeki duvağı toplayarak kenara bıraktı. Saçlarımdaki tokaları dikkatle çıkararak masaya dizerken bir yandan onu izliyor bir yandan da işime devam ediyordum. Sonunda topuzumu açıp saçlarımı serbest bırakmasıyla dudaklarını birbirine bastırdı.

“Gerçekten ince işçilik yapmışlar.”

Kıkırdayarak saçlarımı geriye savurdum. “O basit bir topuzdu. Daha zor olanları da var.”

Kaşları havalanmış benim yansımamı izlerken ayağa kalkarak arkamı döndüm. Saçlarımı toplayıp yana almamla mırıldandım. “Gelinliğimin arkasını da açar mısın?”

Biraz tereddüt biraz da çekingenlikle sorduğum soruyla keyifli bir sesle karşılık geldi. “Memnuniyetle.”

Parmakları sırtımda gezinirken pratik bir şekilde kısa sürede açtı. Bitirdiğini bollaşan gelinliğimden anlasam da ses çıkarmıyor, onun tepkisini bekliyordum. Enseme konan tüy kadar hafif öpücükle içimi çoktan bir ürperti kaplamıştı bile.

“Bitti.”

İçime işleyen fısıltısıyla bir elimle gelinliğimin önünü tutarak ona döndüm. “Ben gideyim o zaman.”

İçime kaçmış sesimle hemen kaçmak adına banyoya yöneldiğimde bileğimden yakaladı. "İnci."

Başımı çevirdiğimde beni kendine çekerek dudaklarımızı birleştirdi. Beklemediğim tepkisi ve birleşen dudaklarımız beni serseme çevirirken öyle tutkulu öpüyordu ki daha öncekiler ön gösterim der gibiydi. Eli çıplak sırtımı tamamen kaplamış, dudakları ise olduğu yerde hüküm sürerken esiri de bendim. Kollarında heyecandan titrerken karşılık vermekte bile zorlanıyordum. Allah'tan ben kollarında bayılmadan geri çekildi.

"Şu gelinlik çıkmadan seni bir kere öpmesem olmazdı." Sersem sersem sırttan ben yine sıkıca gelinliğimi tutmakla meşguldüm. "Duşa gir İnci. Durma öyle karşımda." Bir an kendime gelerek hemen banyoya ilerledim. Hatta depar attım. Arkamdan seslenen Cihangir'le gülümsedim. "Duştan sonra namaz kılalım güzelim."

Onu onaylayarak kapıyı kapatmamla arkasına yaslandım, deli gibi sırtıırken bir elim kalbimin üzerinde gelinliği tutuyor diğeri ise dudaklarımın üzerinde geziyordu. İnşallah kalpten gitmezdim bu gece.

Güzel bir duşun ardından işlerimi halledip banyodan çıktığımda bayağı bir zaman kaybetmiştim. Cihangir'le namazımızı kılıp duamızı ettiğimizde o mutfağa indi. Ben de geceliğimi giyerek üzerime sabahlığımı geçirdim. Sabahlığımın kuşağını sıkıca bağlayıp aşağı indim.

Dudaklarım kıvrılmıştı yine. Cihangir bana mutfakta sandviç hazırlamakla meşguldü. Onun bu hâli beni güldürürken arkasından sarılarak başımı sırtına yasladım. "Sen harika bir erkeksin."

Gülerek yaptığı işe devam ediyordu. "Sen beni bir de yatakta gör."

Beklemediğim cevap beni kıpkırmızı yaparken koluna vurdum. "Hep aynı şeyi yapıyorsun."

Gülerek bana doğru döndü. "Bakayım kızardın mı?"

Başımı yerden kaldırmamla kahkaha attı. Asılan suratıma aldırmadan elindeki sandviçi uzattı. "Al bakalım."

Elindekini alırken huysuzca homurdandım. "Tam bir uyuzsun. Hatta uyuzların efendisisin."

Söylediklerim onu sadece daha da güldürüyordu. O kadar keyifliydi ki dedesini bile unutmuştu. Önüme bir bardak meyve suyu bırakarak kendisine hazırladığı sandviçi de alıp yanımdaki sandalyeye oturdu. Birlikte gülerek keyifli bir şekilde karnımızı doyurduk. Ma-

şadakileri lavaboya koyup sudan geçirirken arkamdan sarıldı. “Bırak şimdi onları.”

Kıkırdayarak itiraz ettim. “İki parça bırak da yıkayım.”

Sabahlığımı omuzumdan düşürerek boynumu öptü. “Ya bırakır-
sın ya da omzuma atar öyle götürürüm seni.”

Gözlerim büyürken elimdekileri çabucak bıraktım. Yapardı çün-
kü biliyorum.

“Manyak adam, bıraktım işte.”

Beni yine kucağına almasıyla gülüyordu. “Aferin benim karıma.”

Yanağına sulu bir öpücük bıraktım. “Sanki başka seçenek bırakı-
yorsun da.”

İkinci kez odaya girdiğimizde bu sefer kıyamet kopsa çıkmazdı
odadan sanırım. Beni usulca yere indirdi. Eliyle yüzüme dökülen saç-
larımı kulağımın arkasına sıkıştırırken yine alnımdan öptü. Bu adam
akıllara zarar bir şeydi doğrusu. Sabahlığımın kuşağına uzanan par-
maklarıyla ani bir hareketle buna izin vermeyerek elini kavradım.
Bakışlarımız kesişirken berbat bir gülümseme sundum. “Şey... Bir de
kahve mi içseydik acaba?”

Kaşları havalanırken aslında çok tatlıydı. “Kahve?”

Cihangir’in soru dolu bakışları beni esir alırken yerin dibine gir-
mek istiyordum. “Hıhı. Uykumuz dağılırdı hem. Benim biraz uykum
geldi de.”

Gittikçe kısılan sesimle mırıldanırken kaşları mümkünmüş gibi
biraz daha havalandı. “Uykun geldi.”

Yine emin olmak istercesine beni tekrarladığında başımla onay-
ladım. Daha sabrını ne kadar zorlayabilirdim ben de bilmiyordum.
“Olamaz mı?”

Gözlerimi kaçırarak etrafıma bakarken verdiğim cevapla eliyle
çenemi kavradı. Başımı yavaşça kendine çevirdiğinde kaçışım da son
bulmuş oldu. “Güzelim sen korkuyor musun?”

Hemen itiraz ettim. “Yoo...”

Aslında korkuyordum ama bunu dile getiremedim bir an. Fakat o
yine beni anladı. “Korkma güzelim, benden asla korkma.”

Cihangir, cesaret veren sözleriyle beni yeniden kolları arasına
aldı. Saçlarıma uzanan parmaklarıyla yaprak gibi titreyen bedenimi
göğsüne bastırdı. Birleşen dudaklarımız biraz önce gelinlik üzerim-
deyken verdiği hırçın öpücükten daha sakın, daha uysaldı. Belli ki

korkutmak istemiyordu beni. Fakat ben biraz önce bir ön gösterim görmüştüm. Yine de kendimi ona kaptırmaktan alamadım. Öyle güzel öpüyordu ki ellerim göğsünde duştan sonra giydiği tişörtüne tutunmuş ateşler içinde yanıyordum.

Ensesine uzanan parmaklarım öpücüğün verdiği aşkla sınırları zorlarken Cihangir boynuma uzanan dudaklarıyla öpücüklerine yenisini eklemekle meşguldü. Ne ara bağcıklarının çözüldüğünü bilmediğim sabahlığım üzerimden düşerken pek de umursamadım. Yine de bir kez daha hayran kaldım Cihangir'e. Gerçekten lakabının hakkını veriyor, anlaşılan o ki iyi bir bordo bereli olduğunu bu gece de kanıtlamayı planlıyordu.

Birkaç tane attığım geri adımla kendimi yatağın soğuk çarşafı üzerinde buldum. Bir çırpıda üzerindeki tişörtü çıkaran adam bana görsel bir şölen sunarken arzu dolu bakışlarına beğenisini de eklemekten kaçınmadı. Üzerime uzandığında bir dirseğini yatağa yaslamış, diğer eliyle de koluma uzun bir hat çizerek iç çekti. "Çok güzelsin, fazla güzelsin."

Saçlarına uzanıp severken tüm korkularımı kenara bırakarak şuh bakışlarıma güzel bir tebessüm ekledim. "Ve sadece seninim..."

Yeniden birleşen dudaklarımız kontrolden çıkarken kendimi hiç bilmediğim farklı duygulara sürüklenirken buldum. Cihangir'in bedenimde gezen parmaklarıyla aşkımızın yanına arzular ekledim. Ben bu adama teslim olacak kadar cesur, bu aşkı ebediyete sürükleyecek kadar da mutluydum.

Sabah kollarında uyuduğum adama biraz daha sokulurken kokusunu içime çektim. Bu hareketimle beni daha da sararak çıplak göğsüne bastırdı. Lakin bu bile gelen sesi engellemeye yetmiyordu. Gözlerim kapalı homurdandım. "Cihangir şu telefonuna bakar mısın?"

Benim homurdanan sesime karşın uyku mahmuru ama kendinden emin sesi geldi kocamın. "Senin telefonun çalıyor İnci."

Bir an sese dikkat kesilirken gözlerim açıldı. "Benim mi?" Evet bu melodi bana aitti.

Cihangir ise umursamazdı. "Beni bu sabah aramaya cesaret edecek birini tanımıyorum."

Ona hak verirken beni sabah sabah hangi münasebetsizin aradığını merak ediyordum. Yerimden doğrularak sevdiğim adama bakardım. Sırt üstü yatmış hâlâ gözlerini açmamakta ısrar ediyordu. Dayanamayıp yanağını öpmemle dudağı kıvrıldı.

İkinci kez çalmaya başlayan telefonumla bir sorun olduğunu düşünerek komodinin üzerinde duran telefonuma uzandım. Arayan kişiyi görünce gözlerimi devirdim. Tabii ki Burçak arıyordu. “Sabahın köründe ne oldu Burçak?”

Kulağıma gelen cırlama sesiyle telefonu bir miktar uzaklaştırmak zorunda kaldım. “Sabahın körü mü? Saat on bire geliyor. Çabuk ayakkabına bak.”

Yüzüm buruşurken saatin o kadar geçtiğinin farkında bile değildim. “Of... Yine de bugün için erken değil mi?”

Bir anda Arya’nın sesi geldi. “Hadi kuzen ayakkabının altına bak.” Gözlerim kısıılırken cırladım. “Telekonferans mı yaptınız siz?”

“Evet.”

Merve’nin de sesi geldiğinde şaşkındım. “Merve sen evlisin.”

Kahkaha attı. “Bu merak etmeme engel değil.”

“Başka kim var?”

Biraz çekingen bir ses daha duyuldu. “Merhaba İnci.”

Elif’in sesiyle kaşlarım havalandı. Arkadan ise Dila’nın sesi geliyordu. “İnci bak şu ayakkabına. Bu kızların tek derdi evlenmek.”

Kıkırdarken elimle ağzımı kapattım. Hepsi manyaktı.

“İnanamıyorum size. Ayakkabı falan yok, kapatın şu telefonu.” Hepsi birden itiraz etmeye başlayınca cırladım. “Daha yataktan bile çıkmadım ben.” Ne dediğimin farkına vararak toparlamaya çalıştım. “Yani uyuyordum. Gerçekten... Yorgundum da.” Elimle ağzımı kapattım. Ne saçmalıyordum ben. Kızların kıkırtılarıyla devam ettim. “Şey... Yorgunum derken düğünde çok oynadık ya hani... Ondan yani...”

Kızlar kahkaha atmaya başladığında yanaklarım alev alevdi. Cihangir’e yandan bir bakış atmamla tek gözünü açmış dudakları kıvrılmış beni izliyordu. “Cihangir bir şey yap, saçmalıyorum.”

Fısıltılı sesim ve yalvaran bakışlarımı görünce dayanamamış olacak ki elini uzatarak telefonu alıp kulağına götürdü. “Karımı rahat bırakın hanımlar. Mümkünse bir süre de rahatsız etmeyin.”

Telefonu yüzlerine kapatıp kenara bıraktığında ona ağlayacak gibi bakıyordum. “Yeter kendine eziyet ettiğin güzelim.”

Elimle yüzümü sıkıca kapatırken inledim. "Cihan ya... Ne kadar aptalım. Rezil oldum."

Hâlime kahkaha atarken yine de dayanamayıp doğrularak omzumdan öptü. "İnci'm, güzel karım bunda bir şey yok ki."

Ellerimi yüzümden çekerek ona döndüm. "Çok utanıyorum."

Eliyle düşen geceliğimin askısını düzeltirken tebessüm etti. "Sen benim karımsın İnci. Bu gece bizim en özel gecemizdi. Oturup okey oynamadık herhâlde."

Dudaklarım kıvrılırken bu sefer de aklıma dün gece geldi. Ne yapmıştık biz öyle? Hepsini hatırladıkça daha çok kızarıırken bir anda tekrar yatağın içine girip pikeyi başıma kadar çektim. Cihangir yine büyük bir kahkaha attı.

"O şekilde görünmez olmuyorsun güzelim." Yine de şansımı denemek adına sessiz kalırken yanımda bir hareketlilik oldu. Cihangir beni çekerek tekrar kollarının arasına aldı. Başıma kondurduğu öpücükle kokumu içine çekti. "Teşekkür ederim İnci'm. Beni dünyanın en mutlu adamı yaptın. Seni çok seviyorum karıcığım."

Kendimi tutamadan kıkırdarken biraz daha sığındım göğsüne. "Seni çok seviyorum kocacığım."

Kızlar yüzünden uyuyamayınca kalkarak kahvaltı yapmış sonra da yola çıkmıştık. Bugün balayımız başlamış bulunuyordu. Fakat ne yazık ki yolumuz biraz uzundu. Balayı tercihimizi Olimpos'tan yana yaptım. Aslında uçakla gelseydik kısa sürebilirdi ama ikimizin de tercihi kendi arabamızla gitmek olmuştu. Cihangir arabayı kullanırken ben de elimde telefonla kızlarla kurduğumuz grupta konuşuyordum. En azından mesajda saçmalamıyordum. Ayakkabımın resmini çekerek attığım için onun sohbetini yapmakla meşgullerdi. Burçak sonunda adının silinmesiyle keyifli Arya ise bahtsızlığına ağlamakla meşguldü. Onların bu hâlleri beni güldürürken neşeyle telefonu kenara bıraktım.

Bir yandan etrafıma bakıyor bir yandan da sevdiğim adamı izliyordum. O kadar yakışıklı duruyordu ki. Hele de dün gecedan beri daha bir ilgi çekici gelmeye başlamıştı gözüme ama bunu ona söylemeyecektim tabii... Üzerindeki tişört tam oturmuş kas boğumları-

nı rahatça belli ediyor, yüzü, gözleri, saçları hepsi ilgimi çekiyordu. Gözlerimden çıkan kalplerle onu izlerken bana bir bakış atıp tekrar yola odaklandı.

"Hadi gel öp, izin veriyorum."

Şaşkınlıkla ona bakarken kaşlarım havalandı. "Ne?"

Dudakları kıvrılmış çapkın bakışlarını üzerime dikti. "İki saattir için gitti. Öpebilirsin diyorum."

Huysuzca omuz silktim. "Hiç de bile. Öpmek istesem öperim zaten."

Bana bakmadan tek omuzunu kaldırıp indirdi. "Çok da yakışıklıyım ama sen öyle diyorsan..."

Dudaklarım kıvrılırken buna izin vermeyerek hemen düzelttim. Umursamazca önüme bakıyordum. Onun da ses çıkarmamasıyla yandan bir bakış attım. Bakışları yola odaklanmış bir şekilde duruyordu. Dayanamayarak ondan tarafa döndüm. Bir kerecik öpebildim sonuçta. Yavaş yavaş yaklaşmamla tam yanağını öpeceğim sırada bana dönmesiyle dudaklarını öptüm. Dudakları kıvrılmış gülerken kaşlarımı çattım. "Hep aynı şeyi yapıyorsun."

Yanağımı okşamasıyla tekrar yola odaklandı. "Sen de her seferinde kanıyorsun."

Otele geldiğimizde resepsiyonun önünde bizi evimize götürecek kişiyi bekliyorduk. Evet, evimiz diyorum çünkü burada ormanlık alanda otele ait çok güzel kulübe şeklinde ağaç evler vardı. Bizim için de özel balayı çiftleri için olan evlerinden bir tanesini ayarlamışlardı. Gelen kişiyle birlikte yeşilliklerin arasında ilerlerken çok mutluydum. Özellikle böyle bir yer istemiştim. Hem doğayla iç içe hem de sessiz, sakin, huzur doluydu.

Eve geldiğimizde etrafı incelemeden yapamadım. Tek katlı, tamamen ahşaptan yapılan kulübe ağaçlarla desteklenerek yerden yükseltilmişti. Beş, altı basamaklık bir merdiveni çıktığınızda sizi küçük bir balkon ya da giriş kısmı diyebileceğimiz bir alan bekliyordu. Kulübenin etrafında yetişen ağaçlar çatının üzerine sarkmış, yanlarında büyüyen otlar ise sarmaşık görevi üstlenerek kahverengi kulübeyi yeşile boyamıştı. Evet, evet... Kulübe ağacın gövdesi, yeşillikler de yaprakları gibi duruyordu. Birlikte yukarı çıkmamızla kapıyı açan görevli bize birkaç bilgi verip gitti. Odaya ilk girdiğimizde bizi kocaman çift kişilik yatak ve onu çevreleyerek yukarıdan sarkan tüller karşılamıştı. Beyaz ve sade nevresimlerin üzerinde duran kırmızı güller sanırım

balayı çiftlerine özeldi. Temiz havlular ise ayakucuna özenle yerleştirilmişti. Cihangir valizleri içeri taşıırken ben de göz gezdirmeye devam ediyordum. Yatağın yanında duran iki komodin, küçük bir aynalık ve iki kapaklı bir gardırop bulunuyordu. Yerde ise küçük bir kilim vardı. Yatağın hemen yanında ufak bir pencere çiçekli tüllerle kapatılmıştı, tam karşımda duran kapıya ilerlememle beni küçük bir banyo karşıladı. Dışı kulübe gibi olsa da içi gayet modern duruyordu.

Arkamı döndüğümde neşeli adımlarımla Cihangir'in yanına ulaşarak kollarımı boynuna doladım. "Canım... Burası harika."

Beni hemen kollarının arasına almasıyla şakağımdan öptü. "Ben de beğendim güzelim." Saçlarımı okşayan adamın kalbi o kadar güzeldi ki onu benimle karşılaştıran Rabb'ime her gün şükredecektim. "Önce bir akşam yemeği yiyelim. Sonra da sahilde yürürüz biraz olmaz mı?"

Neşeyle geri çekildim. "Süper olur. Ben hemen hazırlanayım."

Valizimi alarak açtığımda içinden elbisemi çıkardım. Aldıklarımla banyoya yöneldim. Cihangir'in yanında giyinmekten hâlâ utanıyordum. Zaten yanında kıyafet değiştirme işini de pek sağlıklı bulmuyordum. Zira yatakta bitmesi muhtemeldi. Üzerime yazlık askılı çiçekli bir elbise giydim. Ayağıma sandaletlerimi geçirerek banyodan çıktım. Cihangir de tıpkı benim gibi üzerini giyerken yakalamıştım onu. Altına krem rengi bir pantolon giyerken üzerinin hâlâ çıplak olması nedeniyle gözlerimi kaçırdım.

Bu adamı her böyle gördüğümde utanacak mıydım ben?

Derin bir nefes alarak yanına ilerledim. Bakışlarının bende olduğunu biliyordum. Kollarını açmasıyla hemen göğsüne sığındım. Dudaklarına küçük bir öpücük bırakmamla geri çekilmek istesem de izin vermedi.

"Yemeğe sonra mı gitsek acaba?"

Onun bu tatlı hâli beni tekrar utandırdı. "Ya... Cihangir

Eğilerek boynuma sıcak bir öpücük bıraktı. Gömleğine uzanmasıyla üzerine geçirdiğinde ona izin vermeyerek ellerini tuttum. Ela gözleri hemen bulmuştu mavilerimi. "Ben yaparım."

Dudakları kıvrılırken benim yapmama müsaade ederek ellerini belime doladı. "Ben neden seninle daha önce evlenmedim ki?"

Gömleğinin düğmelerini iliklerken kıkırdadım. "Bundan yaklaşık beş ay önce evlenecektik ama kısmet olmadı."

Göreve gitmeden önce bir ay sonra evlenelim demişti ama şartlar bizi bugüne sürüklemişti işte. Eli yanağıma giderken incitmekten korkar gibi hafifçe okşadı. “Şimdi karımsın ya gerisi önemli değil. Kaybettiğimiz bütün zamanların acısını çıkarırız.”

Ellerim beline dolanırken sıkıca sarıldım ona. Başım yine göğsündeki yerini aldı. Bir süre böyle kalmamızla geri çekilerek elimi kavradı. Birlikte odadan çıkıp otelin restoranına giriş yaptık. Garsonun bizi yönlendirmesiyle içeri ilerledik. Beklemediğim masa karşısında şaşkınlığımı koruyamazken başımı kaldırarak Cihangir’e baktım. Bu hâlim onu güldürmeyi başarmış, şaşkın oluşumdan dolayı duraksamamla elini belime koyarak ilerlememi sağlamıştı.

Cam kenarında özenle hazırlanmış masa güllerle süslenmiş aynı zamanda yanan mumlar romantik bir hava katmıştı. Cihangir’in bu ince düşüncesinin beni etkilediğini inkâr edemezdim doğrusu.

Kibar bir beyefendi gibi sandalyemi çekmesiyle oturdum. “Cihan ne zaman ayarladın bunu?”

Kendisi de yerine oturdu. “Gelmeden önce. Beğendin mi?”

Dudaklarım kıvrılırken iç çektim. “Çok beğendim.”

Birlikte güzel ve fazlasıyla romantik bir yemek yemiş sonra da el ele sahile inmiştik. Yaz aylarının güzelliği sebebiyle tatilciler de kendini sahile atmış bizim gibi yürüyor, kimileriye oturmuş dalgaların sesini dinliyordu. Ayağımdaki sandaletleri çıkardım. Elime alıp çıplak ayaklarımı suda gezdirerek kenarda yürümeye başladım. Cihangir de beni taklit etmiş yanımda yürüyordu.

Bir süre sonra tek tük bizim gibi çiftlerin gezmesiyle kumsala oturduk. Ayaklarımı denize doğru uzatmış, kıyıya vuran dalgaların ayağıma çarparak geri gidişini izliyordum. Göğsüne yaslandığım Cihangir bir elini arkaya yaslayarak destek alıyor diğeriyle de beni sıkıca sarmış sevmekle meşguldü. Derin bir nefes alarak denizin tuzlu kokusunu içime çektim.

“Cihangir.”

“Hım.”

“O kadar huzurlu, o kadar mutluyum ki anlatamam. Dalgaların sesi, ormanın uğultusu, rüzgârın ılık ılık tenimi okşaması, senin yanımda olman... Hepsi rüya gibi.”

Başıma bir öpücük kondurarak derin bir nefes aldı. “Bir de bana sor İnci. O kadar uzun zaman oldu ki böyle bir huzuru tatmayalı.”

Başımı ona çevirdiğimde buruk bir tebessüm oluşmuştu ikimizin de yüzünde. O benim canımdı ve artık eski günler geride kalmıştı. Ben onunla mutlu olacaktım. Çekingen bir şekilde etrafıma bakındım. Yakınlarda kimseyi göremememle dudaklarımı ısırdım. Bu hareketim onun da dikkatini çekti. Dudaklarıma kayan bakışlarıyla elimle gömleğini tutarak ona doğru uzandım. Dudaklarına kalbimi hızlandıran bir öpücük bıraktığımda bu bile Cihangir için yeterliydi sanırım.

“Bunun devamını istiyorum.” Fısıltıyla söyledikleri utangaç bir şekilde kirpiklerimin altından gözlerine bakmama sebep olurken çoktan hareketlendi. “Soğuk mu oldu burası? Üşüteceksin güzelim eve gidelim artık.”

Elimden tutmuş beni kaldırırken kahkaha attım. “Çok düşünceli bir kocam var, çok...” Alayla söylediklerim üzerine gözleri kısılırken beni daha da çok güldürüyordu.

“Sen kocanla dalga mı geçiyorsun?”

Önden önden giderken ona doğru döndüm. “Evet yüzbaşı. Ne olmuş?”

Kaşlarım havalanmış kendimden emin sözlerim çok kısa sürdü. “Ben sana göstereceğim ne olacağını.”

Bana doğru adımları hızlanırken gözlerim büyürken çılgık atarak kaçmaya başladım. Elbet yakalanacaktım ama zaten güzel olanı da sevdiğine yakalanmak değil miydi?

Sabah yine kollarında uyuduğum adamla huzur bulurken bu sefer daha güzel bir şekilde uyanmıştım. Kulağıma gelen kuş sesleri o kadar güzeldi ki ömür boyu burada yaşayabilirdim. Cihangir’le güzel bir kahvaltıdan sonra ormanda yürüyüş yapmıştık. Onun ormandaki hâkimiyeti beni şaşkına çevirirken birçok şey öğrendim ondan. Ağaçların isimlerinden, gittiğimiz yöne kadar ne işe yaradığı, nasıl bulacağımızı her şeyi biliyordu.

O, gerçek bir bordo bereliydi.

Gezdikten sonra o kadar terlemiştik ki birlikte kulübeye gidip duş aldık, biraz dinlendikten sonra da öğle yemeği yedik. Şimdi ise yine kulübede denize girmek için alacaklarımızı ayarlıyordum.

“Cihangir, güneş kremimi nereye koydum ben?”

Yatakta uzanmış, elleri başının arkasında beni izleyen adam daha çok film izler gibiydi. “Çantanın ön gözüne bak güzelim.”

Dediği yere bakmamla gülümsedim. Kremi, plaj çantama koyup gözlüklerimi aramaya başladım. “Gözlüklerim neredeydi ya?”

“Masanın üzerinde bırakmıştın.”

Arkamı dönerek aynanın önündeki küçük masaya bakmamla kaşlarım havalandı. Hemen gözlüğümü de çantama atıp Cihangir’e baktım. “Hiçbir şeyi unutmuyorsun.”

Bana gülümseyerek bakarken dolabın kapağını açtım. Onun kıyafetleri fazlasıyla düzenli sıra hâlinde dururken benimki çoktan karışmıştı bile. Oysa birlikte dizmiştik hepsini.

Suratım asılırken bikinimi ve pareomu alarak Cihangir’e döndüm. “Ayrıca çok da düzenlisin.”

Küçük bir kahkaha attı. “Ve bunun için suçluyum sanırım.”

Dudaklarım büzüldü. Adam derli toplu diye kızmak da tam bana göre idi. “Hayır, değilsin de işte... Bana dağınık olduğumu hatırlatıyorsun.”

Sözlerimi doğrular gibi devam ettirdi. “Ve de unutkan.”

Tekrar gözlerim kısılrken banyoya gideceğim sırada beni durdurdu. “O elindekileri giymeyeceksin değil mi İnci?”

Elimdeki kırmızı bikiniye baktım. “Evet. Bunu giyeceğim.”

Beni başıyla onayladı. “Giy tabii güzelim ama sahile girmeyi unut. Seni onlarla bu kapıdan asla çıkarmam.”

Ters bakışlarım üzerinde itiraz etmekte gecikmedim. “Hayır... Bunları giymek istiyorum.”

Ayağa kalkarak tam önümde durdu. Elimdeki bikiniyi alarak incelemeye başladı. “İnci, güzelim... Birisinin gözü ola ki sana değerse ben de onu döversem balayımıza yazık olmaz mı? Şunu bak... Bunlar iki parça ipten oluşuyor.” Üzerime öylece tutarken çok komikti. “Nereni kapatacak bu?”

Huysuzca omuz silktim. Elindekileri çekiştirirken fazla nazlıydım. “Kimseyi dövme o zaman. Bunlar bana çok yakışıyor.”

Beni kolları arasına çektiğinde dudaklarıma aşk dolu bir öpücük bıraktı. “Yapma İnci, yapma. Beyaz tenine bu kırmızıyı giyip bir de bana çok yakışıyor deme. Zaaflarımla oynuyorsun. Gösterme başkasına.”

Üzgünce dudaklarımı sarkıttım. “Ama Cihan...”

Hâlîme dayanamazken belime sarılan elleriyle alnımdan öptü. “İnci’ım, lütfen güzelim en azından mayo giy. Yine de bakarlarsa zaten o denize gömerim hepsini.”

Yanağını öperek gülümsedim. “Tamam, sorun değil.”

Beni göğsüne çekerek sıkıca bastırdı. “Teşekkür ederim.”

Üzerime zümrüt yeşili bir mayo giyip üstüne de beyaz, ucunda saçakları olan dantelli bir pareo geçirdim. Birlikte sahile inmemizle bir süre oyalandık. Yarı İzmirli olarak Cihangir’in kolundan tutup çekmeye başladım. “Hadi denize girelim Cihangir, lütfen.” Birden aklıma gelen fikirle ona döndüm. “Yarış yapalım mı?”

Beklemiyor olacak ki kaşları havalandı. “Kaybetmeye hazırsan neden olmasın.”

Hemen kaşlarımı çatarak elimi belime koydum. Resmen küçümseyiyordum.

“Lisede okullar arası birinciliğim var benim.” Alaylı bir tavırla bana gülerken omzuna vurdum. “Gülmesene yüzbaşı, korkuyor musun benden?”

Dudaklarını birbirine bastırıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Madem kendine bu kadar güveniyorsun o zaman iddiasına girelim.” İşin içine giren iddia ile alt dudağımı kemirmeye başladım. Karşımdaki adama şöyle bir alıcı gözle bakmıştım da fazla kendinden emin bir görüntüsü vardı. Kaybetme olasılığım yüksek duruyordu. Yüzünde şekillenen ukala bir gülümsemeyle burnumu sıktı. “Korktun mu sarışın?”

Damarıma basmayı iyi biliyordu doğrusu. Ellerini iterek cırladım. “Niye korkacakmışım? Bugüne bugün İnci Aksoy’um ben.”

Başını aşağı yukarı salladı. “İşte benim karım.”

Verdiği gaz işe yararken atıldım. “Tamam, iddia ne olacak?”

Başıyla denizde daha fazla ilerlemememiz için belirlenen bölgeyi gösterdi. “Kim önce oraya ulaşırsa o kazanır. Ödülü de o belirlesin.”

Bu durum biraz riskli olsa da kabul ettim. Sonuçta kaybetsem bile karşımdaki kocamdı. En fazla ne olabilirdi ki? “Tamam. Hadi başlayalım.”

İkimizin de aynı anda başlamasıyla kısa bir süre sonra arkamda kalan Cihangir’e baktım. Geriden geliyor oluşuyla gülümseyip önüme döndüm. Ben kazanacaktım. Sonuçta iyi bir yüzücüydüm. Hızlı hızlı yüzerken bitiş çizgisine de az kalmıştı. Bir an Cihangir’i merak ederek arkamı döndüm. Fakat onu göremedim. Hızlıca etrafa baki-

ırken yok oluşundan sebep içimi bir korku sardı. Olduğum yerde ter-
dirginlikle bakınırken tekrar önüme döndüm. Bitiş çizgisinde duran
Cihangir'i gördüğümde gözlerim kocaman oldu. Bu gerçek olamaz-
dı. "Nasıl yani?"

Gülümseyerek bana el salladı. "Karıcığım gelmiyor musun?"

Kaşlarım çatılırken yanına yüzdüm. "Hile yaptın. Daha arkam-
daydın, yanımdan da geçmedin."

Kahkaha atarak suyun içinde beni kendine çekti. "Nasıl hile yapa-
bilirim ki güzelim, uçmadım ya?"

Suratım asılırken beni çevirerek sırtımı göğsüne yasladı. Suyun
içinde beklediğimden de rahattı. Çenesi omzumda "Hiç bordo bere-
lilerin eğitimlerini duydun mu İnci?" dediğinde soru bilmediğim yer-
den gelmişti. Sessiz kalmamla devam etti. "Eğitimdeyken ellerimizi
ve ayaklarımızı bağlayarak bizi suyun içine atarlar."

Duyduklarına inanamazken hemen ona döndüm. Ellerimi
omuzlarına dayamış destek alıyordum. "Nasıl yani? Ellerinizi suda
çözebiliyor musunuz?"

Yanağımı okşarken gülümsedi. "Hayır güzelim. Amaç ipi çözmek
değil. Asıl amacımız seni öldürmek için ellerini ve ayaklarını bağla-
yarak denize artıklarında o hâlde karaya kadar yüzüp hayatta kala-
bilmek."

Hayretle dinledim onu. Sahiden olabilir miydi? "O şekilde yüze-
bilir misin?"

Yine yüzünde tatlı bir tebessüm oluştu. "Bordo bereli olduğuma
göre..."

Onu bir kez daha takdir ettim ama bu kısa sürdü. "Bana bu kadar
iyi yüzdüğünü söylemeliydin."

Küçük bir kahkaha attı. "Kaybedeceğini söylemiştim."

Masum bir şekilde yüzüne bakarken asıl soruyu sordum. "Ne is-
tiyorsun peki?"

Cihangir'in bakışları daha yoğun bir hâl alırken çarpık bir gü-
lümseme sundu. Beni kendine çekerek dudaklarıma küçük bir buse
bıraktı. Aynı şekilde dudakları kulağıma uzanırken sanki şu denizin
ortasında biri bizi duyabilirmiş gibi fısıldadı.

"Bu gece o kırmızı bikiniyi üzerinde görmek istiyorum, kolları-
mın arasında."

Gözlerim kocaman olmuş, yanaklarım alev alevdi...

13. BÖLÜM AŞK-I CEFA

Her zerresini iliklerime kadar hissettiğim balayımız her mutlu son gibi kendi sonunu hazırlamış, rüya gibi geçen günler bana kısa gelse de bir hafta tamamlanmıştı. Yüzüne bakmaya kıyamadığım, gözlerine bakmaya doyamadığım kocam tatilin bitişiyle işine dönmek zorunda kaldı. Ben de iki haftadır kendi hâlimde evimizle uğraşmakla meşguldüm. Henüz bir işim olmadığı için yapacak pek bir şeyim yoktu. Boş vakitlerimi evin düzeniyle ve yemek yapmayı öğrenerek geçiriyordum. Tabii bu durumdan zararlı çıkan kişi ne yazık ki Cihangir oluyor, her seferinde dibi tutmuş, lezzetten uzak yemeklerimi yemek zorunda kalıyordu. İşin garip yanı ise benim yüzümü buruşturarak yediğim yemekleri Cihangir her seferinde çok güzel olmuş, ellerine sağlık diyerek bitirip doyduğunu söylüyordu.

İnşallah yakında mide fesadı geçirmezdi...

Tabii iki haftada büyük ilerleme kaydettim. Zaten Cihangir'le evlenmeden önce de Nesrin dadımla bayağı çalışmıştık ama yalnız başına yapmak daha farklıydı.

Şimdi ise Cihangir'e özel bir sofrta hazırlamak için sabahtan beri uğraşmakla meşguldüm. Birbirimizden ayrı kaldığımız zaman zarfında otuz birine giren kocamın geçmiş doğum gününü kutlayacaktım. Bu uzun süredir aklımda olsa da ne yazık ki fırsatım olmamıştı. Şimdi ise yaptığım yemekleri kontrol etmekle meşguldüm.

Çok hamarat olduğum için yaprak bile sarmıştım... Diyeceğim ama kimse inanmayacak.

Aslında sardım ama yalnız değildim tabii ki. Bana eşlik eden Sevinç teyze sağ olsun, her şeyi kendim yapmak istediğim için bana tarif etmiş ben de hazırlamıştım. Yine de sarma konusunda beni fazlasıyla desteklemişti. Pastayı ise elimi bulaştırıp mahvetmek yerine

hazır aldım. Kamuflajlı pastama bayağı bir güler diye düşünüyordum. Üzerindeki künve ve mermiler tam ona göre idi.

Sevinç teyzeyi yolcu etmemle üst kata çıkarak duşa girdim. Güzel bir duşun ardından saçlarımı kurutup çıktım. Üzerime bisiklet yaka, omuz kısımları dantelli, siyah, kloş etekli mini bir elbise giydim. Saçlarımı atkuyruğu yaparak güzel bir makyajla tamamladım.

Aşağı indiğimde masamı hazırlamaya koyuldum. Kısa süre sonra mumlukları da yaktığımda pastayı da getirerek Cihangir'in oturacağı tarafa koydum. Hediyem ise çoktan hazırды. Başımı kaldırarak yemek masasının yanındaki duvara baktım. Gerçekten harika duruyordu. Ne tepki vereceğini bilemesem de eminim çok sevinecekti.

Çalan telefonuma baktığımda tabii ki kocam arıyordu. "Güzelim." Allah'ım ne güzel sesleniyordu. "Canım geliyor musun?"

"Beş dakikaya evdeyim yavrum. İstedğin bir şey var mı?"

Heyecanımı belli etmemeye çalışarak sesimi kontrol altında tutmak için çabaladım. "Sadece sen."

Güldüğünü verdiği nefesten anlayabiliyordum. "Geliyorum güzelim."

Telefonu kapatıp heyecanla beklemeye başladım. Tam da dediği sürede duyduğum araba sesiyle hemen kapıya ilerledim. Kapıyı açtığımda onu Paşa'yla oynarken buldum. Balayından gelmemizle ilk işim Paşa'yı geri almak olmuştu. Cihangir'in bahçemize yaptığı küçük kulübede yaşamaya başlayan Paşa zaten sokak köpeği olmasından sebep daha mutluydu. Hem kulübesini sahiplenmişti hem de bahçede koruma gibi dolaşıyordu.

Kocamın gelişini benden daha coşkulu karşılayan Paşa'nın Cihangir'i daha çok sevdiğini düşünmeye başladım. Dili dışarda kuyruğunu sallayarak kendini sevdirmek için her şeyi yapıyordu. Cihangir biraz daha onunla uğraştıktan sonra suyunu tazeleyip bana döndü. Yüzündeki gülümseme büyürken yanıma gelmesiyle beni baştan aşağıya incelemeye başladı. Boynuna kollarımı dolayıp yanığından öptüm.

"Hoş geldin canım."

Belime dolanan elleriyle boynumdan öptü. "Hoş buldum güzelim."

Geri çekilerek içeri girmesine olanak sağladım. Kapıyı kapatınca uzaktan görünen masayı fark etmiş olacak ki sorgulamaya başladı. "Bugün özel bir gündü ve ben unuttum, imkânsız."

Hafif kaşlarımı çattım. "Bugünü unutmuş olamazsın."

Bir süre düşündükten sonra dudaklarını büktü. "Doğum günün değil, söz değil, evlenme teklifi hiç değil... Evleneli üç hafta oluyor zaten."

Hızla el çırpıttım. "İşte buldun!"

Şaşkınlıkla bana bakan suratı nasıl da tatlıydı. "Yok artık."

Dişlerimi göstererek sırtıttım. "Evet. Evliliğimizin üçüncü haftasını kutluyoruz."

Gözleri kısılırken salona doğru adım atmasıyla onu durdurdum. "Önce elini yüzünü yıka, hadi."

Meraklı bakışları daha da artarken kolundan çekmemle mecbur dediğimi yaptı. Salonda heyecanla onu beklerken kısa bir süre sonra dikkatle masayı inceleyerek adımlıyordu. "Tanışma yıldönümü desem o da değil."

Hâlâ kendi kendine mırıldanmasıyla gülerek koluna girdim ama onun gözü pastasındaydı. Eminim artık neyi kutladığımızı anlamıştı. "Geçmiş doğum günün kutlu olsun kocacığım."

Bakışları anında beni bulurken gözleri ıslı ıslıydı. Biraz da beklemediği için şaşkın duruyordu. "İnci'm..." Beni tutarak kendine çekti. Sıkıca saran elleri beni göğsüne saklamak ister gibiydi. "Senin ne güzel kalbin var."

Kokusunu içime çektim yine. Ne güzel kokuyordu benim adım. "Hadi mumları üfle." Kamuflajlı pastasına bakarak güldü bir süre sonra üflemeden cırladım. "Sakin dilek tutmayı unutma." Gözlerime baktı bir süre. Sonra dönerek mumları üfledi. "Ne diledin?"

Meraklı bakışlarım yüzünde gezinirken tebessümle yanağımı okşadı. "En büyük dileğim sensin sarışın ama Rabb'imden küçük bir isteğim daha var."

Önüme geçtim. "Neymiş o?"

Yüzümde eşsiz tebessümü belirirken burnumu sıktı. "Söylersem olmazdı ya hani."

Dudaklarım büzülmüş masum kedi bakışları atıyordum. "Bilmiyor gibi yaparım."

Bu hâlim onun küçük bir kahkaha atmasına sebep oldu. Belime dolanan elleriyle alnımdan öperek fısıldadı. "Söz, gerçekleştiğinde söyleyeceğim."

Daha fazla uzatmayarak hareketlendim. "Otur hadi, ben çorba-ları getireyim."

Pastayı alarak mutfağa götürüp çorbayla geri döndüm. Fakat Cihangir'in sürprizimi fark etmesiyle duraksadım. Öylece donup kalmış şöminenin olduğu duvarı inceliyordu. Elimdekini masaya bırakarak yanına adımladım. Elimden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordum. Yanında durunca geldiğimi hissederek bana döndü. Kolunu kaldırmasıyla hemen kanatları altına girdim. Başıma konan öpücükle fısıldadı. "Nereden buldun bunları?"

Masumca yüzüne bakarak gülümsedim. "Sevinç teyze sağ olsun. Evi boşaltırken onların deposuna koymuşsunuz tüm fotoğrafları. Ben de alarak hepsini çerçeveledim. Bizim fotoğrafları da çıkarmıştım. Düğün fotoğrafları da gelince hepsini birleştirdim."

Aslında Cihangir'e ne hediye alacağımı çok düşünmüştüm ama anlamlı olmasını istediğim için çaresiz kalınca Sevinç teyzeye yakınmıştım. Onun aklına gelen fotoğraflarla hayallerimin üzerinde bir sürpriz oldu. Şöminenin üzerine anne ve babasıyla olan bir fotoğrafı, ortaya hediye gelen Kur'an'ı Kerim'i onun yanına da bizim düğün fotoğrafımızı koydum. Yukarıya Türk bayrağını asmış etrafına ise ailesiyle olan fotoğraflarla bize ait olanları karıştırarak asmıştım. Burası bizim fotoğraf köşemiz olmuştu. Çok güzel duruyordu.

Cihangir derin bir iç çekerek anne ve babasıyla olan şöminenin üzerindeki en çok hoşuma giden fotoğrafı eline aldı. Kollarının arasından çıkmama izin vermeden fotoğrafa dokunarak anne ve babasını sevdi.

İçim yandı. Özlüyordu...

O kadar güzeldi ki fotoğraf... Annesi Cihangir'i kucağına almış babası ise annesine arkasından sarılmıştı. Öyle mutlu aile görüntüsü vardı ki ben bile etkilenmişken Cihangir'i düşünemiyordum.

"Sen harika bir kadınsın İnci. Ben sana daha ne kadar çok âşık olabilirim?"

Elindeki çerçeveyi bırakırken gülümsedim. "Tek istediğim kocamı mutlu etmek. Otuzu geçtiğine göre yaşılanıyorsun yüzbaşı."

Gülerek ve onu da güldürmek için söylediklerimle gözlerini kısarak bana döndü. Eli belime inerken sıkıca sarmaladı. Yüzüme yaklaştırdığı yüzüyle öpmeden önce nefesi tenime vuruyordu.

"Artık karımsın ya inan yaşlanmak umurumda bile değil." Kalbimi hızlandıran öpücüğün ardından devam etti. "Ayrıca küçük hanım on sekizindekilere taş çıkartacak bir kocan var unutma."

Eli yine burnuma uzanırken kaçtım hemen. “Evet biliyorum. Kendini övmekte herkese taş çıkarır.” Kahkahasıyla devam ettim. “Hadi yemekler soğudu.”

Masaya oturmamızla servisi Cihangir yaptı. O sarmalardan götürüyor ben de onu izliyordum. “Güzelim sen mi yaptın tüm bunları?”

Hevesle başımı salladım. “Evet, beğendin mi?”

Kaşları havalandı bir anda. “Sarmayı da sen yaptın.”

Onayımı almak istercesine yaptığı konuşmayla suratım düşmeye başladı. “Bu kadar mı imkânsız?”

Gülümseyerek bir tane daha attı ağzına. “Hayır güzelim, sadece biraz uğraştırıcı olmalı. O yüzden şaşırdım.”

Üzgünce dudak büktüm. “Bayağı hem de. Yapması bütün gününü aldı ama yemesi beş dakika. Bu haksızlık. Ayrıca azıcık destek almış olabilirim.”

Benim serzenişime gülerken elimi dudaklarına götürerek öptü. “Kıyamam ben karıma. Elllerine sağlık. Her zamanki gibi çok lezzetli olmuş yemeklerin.”

Başımı yukarı kaldırırken inanmayan bir bakış attım. “Yalan söylüyorsun ama yine de inanıyorum sana. Çünkü hoşuma gidiyor.”

Başını iki yana salladı. “Yanıliyorsun İnci. Elinden ne olsa benim için güzel ve her geçen gün daha başarılı oluyorsun.”

Aşkla baktığım adama bir de gözlerimden çıkan kalpler eklenirken keyifli bir yemek yedik. Birlikte masayı kaldırarak ortalığı toplamamızla pastayı dilimleyerek tabağa koydum. Yanına aldığım içeceklerle bahçeye ilerledim. Cihangir de üzerini değiştirip yanıma geldi. Birlikte bahçedeki koltuğa oturduk. Fırsatı kaçırmayan Paşa gelerek kucağıma tırmanmayı ihmal etmedi. Bizden daha fazla yer kaplıyordu sanki. Bir de koltukta ona yer açıyorduk. Ben Paşa’yı, Cihangir de beni severken o kadar huzur doluydum ki hep böyle kalmak istiyordum.

“İnci şu klinik için birkaç yer araştırdım. Haber beklediğim bir yer var, istersen bakarız birlikte.”

Duyduklarıma inanamayarak Cihangir’e döndüm. “Ciddi misin? Çok iyi olur.” Başını sallarken bir anda bütün heyecanım kaçmıştı. “Ama nasıl açacağız?”

Yanağımla okşamasıyla şakağıma küçük bir buse bıraktı. “Sen bunları düşünme güzelim.”

En çok düşünmesi gereken kişi bendim oysa. “Ne demek düşünme? Benim için açacaksın orayı.”

“Evet. Çünkü senin kocanım ve sana bir söz verdim.”

Cihangir’in net tavrını umursamaya niyetim yoktu. “Aslında benim bir fikrim var.” Pek de duymak istemiyordu ama ben yine de söyleyecektim. “Benim eski klinikten kalan biraz param var. Bir de düğünde takılanlar da var, bu ikisi bayağı iş görür.”

Eli yanağımda başparmağıyla hafif hafif okşadı. “Olmaz İnci. Senin paran sende kalacak.”

Gözlerimi devirdim. Bu saçmalıktı. Benim için klinik açacaktı ama benim parama dokunmayacaktı. “Biz iyi günde kötü günde diye söz vermedik mi? Neden bana izin vermiyorsun?” Paşa’nın duyduğu kedi sesi kendisini cezbetmiş olacak ki hızlıca koşarak gitti. Bakışlarım ona düşerken Cihangir pastadan bir parça alarak bana verdi. Yutar yutmaz atıldım. “Beni böyle kandıramazsın.” Pastanın tadı hoşuma giderken kendi tabağıma alarak mırıldandım. “Ama pastamı yiyerek dinleyebilirim seni.”

Bu hâlim onu güldürürken bir parça da ona uzattım. Cihangir hâlâ cevap beklediğimi bilerek sonunda konuştu. “Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi? Şimdilik o paralara ihtiyacımız yok, olursa söylerim.”

Cevabını kabul etmiş sayarak daha fazla uzatmadım. Nasıl olsa kliniği ben düzenleyecektim. Bir süre daha pastalarımızı yiyerek klinik üzerine konuştuk. Havanın biraz esmeye başlamasıyla elimden tutarak kaldırdı. Birlikte eve girip elimizdekileri mutfığa bıraktık. Koltuğa rahat bir şekilde otururken Cihangir güzel bir film arıyordu. Bulduğu filmden memnun gülümserken ayaklarımı ortadaki sehpa-ya uzatarak elimi hafifçe bacağıma vurdum. Bu hareketimle başını bacağıma koyup küçük de bir öpücük bıraktı. Gülümseyerek elimle saçlarını okşamaya başladım. Çok seviyordum onu, her şeyden çok.

“İnci’m.”

Mırıltı gibi çıkan sesiyle ben de mırıldandım. “Hım.”

Bakışları televizyonda elini kaldırarak parmaklarının tersiyle yüzümü okşadı. Dudaklarım kıvrılırken parmakları dudaklarımın üzerinde geziyordu. Mutluluk ve huzurun birleşmiş hâli gibiydik. Çok şükür ki onunla evliydim. Hâlâ cicim ayları yaşıyor olsak da Cihangir benim her daim şükür sebebimdi ve ileride de öyle olacağını biliyordum.

"İlk defa... Yani ailemden beri ilk defa doğum günümü kutladım biliyor musun?"

Bunu beklemiyordum. Aslında çok da şaşırmamak gerekiyordu. Cihangir'i doğum günü kutlarken düşünemiyordum. "Arkadaşların... Giray unutmaz ki."

Eli çıplak bacağımda sesi ifadesizdi. "Biz pek doğum günü kutlayan tipler değiliz İnci."

Parmaklarımı yanağına götürürken sesimi el verdiğince neşeli tuttum. "Bundan sonra benim doğum günü kutlamalarım katlanmak zorunda kalacaksın."

Gülümseyerek tekrar bacağımdan öptü. "Zevkle."

Cihangir tekrar filme odaklanırken ben de onun saçlarını sevmeye devam ettim. Filmin bitmesiyle benim de uykum gelmişti zaten. Cihangir yattığı yerden kalkarken bakışları bende idi.

"Şu doğum günü çocuğunun her istediği yapıyor mu hâlâ?"

Çapkın bakışları üzerimde gezen kocamın niyeti açıktı. "Bilmem yapıyor mu?"

Elimden tutarak koltuktan kalkmama yardımcı oldu. "Yapılıyor bence."

Bilsem de sorma ihtiyacı hissettim. "Ne isteyeceksin ki?"

Arkama geçtiğinde belimden tutarak beni merdivenlere yönlendirirken boynuma tatlı tatlı öpücükler bırakıyordu. "Karımı mesela."

Gülümsememi saklayarak dudaklarımı büzdüm. "Ama bugün senin doğum günün değil ki kocacığım. Ben geç kalan bir kutlama yaptım. Üzgünüm."

Bir basamak arkamdan merdivenleri tırmanan Cihangir daha da üzgündü sanırım.

"Bir bordo bereliyi bu hâllere düşürmek olmuyor sarışın."

Kıkırdayarak odaya girdiğimde çoktan beni kucağına alan adama blöf yapıyordum.

"Hm... bunu düşüneceğim yüzbaşı."

Sabah erkenden kalkarak kahvaltı hazırlamaya koyuldum. Masaya her şeyi koymamla Cihangir'i çağırmak için yukarı çıktım. Odanın kapısını açtığımda onu yarı çıplak buldum. Pantolonunu giymiş, bir yandan telefonla konuşuyor bir yandan da tişörtünü giymeye çalışı-

yordu. Bu hâli beni güldürürken yanına ilerledim. Ona yardımcı olmamla tişörtü giymiş, alnıma da laf arası bir öpücük bırakmıştı.

Hayır yani, bir tişörtü bile bensiz giyemeyen bir bordo bereliyle evlenmiştim.

Kendimi fazlasıyla önemli hissederken Cihangir'in yatağını çoktan toplamış olması, hem de bunu benden daha iyi yapıyor olmasıyla bütün havam gitti. Arkamı dönüp hâlâ sert bir şekilde konuşan Cihangir'e baktım. O ise benim kendi içimde yaşadıklarımın habersiz sert ifadesiyle daha çok karşı tarafı dinliyor arada da onaylıyordu.

Kısa olduğunu düşündüğüm konuşmasını sonlandırmasıyla suratı asıldı sanki. Bana döndüğünde tebessüm etti. Buruk tebessümü dikkatimi çekerken sormak dahi istemiyordum. Cevap beni korkutuyordu. "Kahvaltı hazır canım."

"Tamam güzelim."

Komodinin üzerinde duran silahını alarak beline yerleştirmiş, sonra da saatini koluna geçirmişti. Hayranlıkla onu izlerken bunu fark etmiş olacak ki bakışları beni buldu. Yanıma gelerek kolunu omzuma doladı. "Sen beni mi izliyorsun?"

Omuz silktim. Ama omzumdaki kolundan dolayı pek başarılı olmadım. "Yoo."

İkimiz de söylediğim yalana inanmazken birlikte aşağı indik. Sormaktan ömür boyu kaçamazdım. "Bir sorun mu var Cihangir?"

Sorumu es geçerek masaya oturdu. "Önce bir kahvaltımızı yapalım."

Onun bu hâli beni daha da merakta bırakırken hemen çayları doldurdum. Cihangir sürekli bana bir şeyler yedirmeye çalışıyordu. Tıka basa doymamla verdiği son lokmaya itiraz ettim.

"Cihangir doydu artık." Bana vereceği parçayı kendi ağzına attı. "Söylemeyecek misin?" Sıkıntıyla nefesini verirken yapması gereken bir şeyi yerine getirir gibiydi.

"Göreve gidebiliriz İnci."

Kalbimde hissettiğim sızının bir tarifi olsaydı keşke... Size hissettiğim duygu karmaşasını aktarırken bile gözlerim dolardı kesin ki şimdi de öyle oldu. Mavilerimde biriken sular taşmak için bahane ararken cılız çıkan sesimle mırıldandım. "Ama biz evleneli daha bir ay bile olmadı."

Gideceğini elbette ki biliyordum ama bu kadar erken olmamalıydı. Cihangir oturduğu sandalyeden kalkarak önümde diz çöktü.

Gözlerimi görmesin diye indirdiğim başımı parmaklarıyla çenemi tutarak kaldırdı. "İnci'm... Biliyorum ama... Yavrum ne olur ağlama, kısa sürecek. Hemen geleceğim."

Gözümünden süzülen bir damla yaşla Cihangir hemen sarmaladı beni. Kollarım boynunda sıkıca sardım. Başım boynunda derin derin kokusunu içime çekiyordum. "Ben sensiz yapamam ki."

Titreyen sesimle konuşurken bir yandan da onu içime sığdırmaya çalışıyordum. Kimse görmezse belki beni bırakıp gitmezdi sevdiğim. "Sen asker eşisin İnci. Yapacaksın bir tanem. Bensiz ne gerekiyorsa yapacaksın."

Huysuzca çocuk gibi omuzlarımı silktim. "İstemiyorum. Ben sadece seni istiyorum."

Yanağımı okşarken dudağıma tatlı bir öpücük kondurdu. "Geleceğim güzelim, hemen geleceğim."

Beni avutmak için çabalıyordu. Ayağa kalkarak beni de kaldırmasıyla içim parçalandı. Cihangir birçok kez göreve gitti ama hiçbiri bu kadar ağır gelmedi. Beni yaralı bırakıp gittiğinde bile daha az acımıştı canım. Şimdi onun karısıydım ve bırakmak istemiyordum.

Ona bir şey olacak korkusu tüm bedenimi esir almış, dönmeme ihtimalini duymak dahi istemiyordu. Kapının önüne geldiğimizde sızlandım. "Gitmesen olmaz mı?"

"Olmaz güzelim."

Gözümünden bir damla daha süzüldü. "Ne zaman geleceksin peki?"

Eliyle yine yanağımdaki yaşı sildi. "Bilmiyorum ama kısa sürecektir." Kollarını belime dolayarak beni kendine çekti. Şakağıma uzunca bir öpücük bıraktı. "Kendine dikkat et güzelim. Bana ulaşamayabilirsin. Sevinç Hanım sana her zaman yardım eder. Bir sıkıntıda onu ara. Kart sende, arabanın anahtarını da bırakı..."

Daha fazla devam etmesine izin vermeyerek parmaklarımı dudaklarına bastırdım. Bunları konuşarak vakit kaybetmek istemiyordum. Sessiz kalışıyla uzanıp hasret kalacağım dudaklara sıcaklık dudaklarımı bastırdım. Gözlerimdeki yaşlarla dokunmuştu dudaklarım dudaklarına. Gitmemesi için onu ikna etmek ister gibi. İşe yaramayacaktı belki ama deniyordum işte... Beni sıkıca saran kolları bırakmak istemezcesine göğsüne sakladı. Öyle tutkuluydu ki öpüşmemiz, bir o kadar da yakıcı... Zorla ayrılan dudaklarımızla alnını alnıma yasladı.

"Cihangir..." Fısıltı eşliğindeki yalvaran sesime aynı tonda karşılık verdi.

"Gitmek hiç bu kadar zor olmamıştı, hiç bu kadar ağır gelmemişti İnci."

Göz göze geldiğimizde kızaran ela gözleriyle karşılaştım. Bu durum canımı yakarken yaptığım hatayı fark ettim. Onun için her şeyi daha da zorlaştırıyordum. Yanağıma süzülen damlayı hızlıca yok ettim. Zorla da olsa bir tebessüm sundum. "Dikkatli ol. Allah'a emanetsin."

Dudakları kıvrılırdı ama hüznünlü bir kıvrımdı bu. Eli enseme uzanırken şakağıma küçük bir öpücük bıraktı.

"Gitmeden ararım seni. Lütfen İnci, lütfen başını derde sokma güzelim."

Yapay bir sinirle kaşlarımı çattım. "Evde ne yapabilirim Cihangir?"

Gülümseyerek burnumu sıktı. "Vallahi yeteneklerinin sınırı yokmuş gibi."

Sağ elimin avuç içiyle burnumu ovarken kaşlarımı çattım. "Gidişine bir tek burnum seviniyor, haberin olsun."

Erkeksi bir kahkaha atan kocam karizmatik olmakta ısrarcıydı. "Ah İnci... Çok şey söyledim ama geç kalıyorum."

Cihangir'i yolcu etmemle sırtımı kapıya yaslayıp öylece kaldım. Hiç bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Akşam geleceğini bildiğim zamanlar onu işe göndermek çok daha kolay geliyordu ama bu şekilde sanki içimden de bir şeyler sökülerek onunla gitti.

Ertesi gün sabah yalnız uyandığım yatak buz gibi geldi. Sıkıca sarıldığım Cihangir'in yastığı beni avutmaya yetmese de kokusu biraz da olsa huzur vermişti. Gölgeyi de Cihangir yerine koyup yanıma yatırdım. Cihangir bunu duysa "Beni oyuncak ayıyla da bir tuttun ya İnci," diye başlardı kesin. Sabah ilk iş olarak onu arasam da telefonu kapalıydı. En son dün gitmeden aramıştı.

Sevdiğim adamı düşünmek bile beni mutlu ederken evi toplamış sonra da kahvaltı olarak bir elma almıştım kendime. Kızları arayıp onlarla dertleşmeyi de ihmal etmedim. Burçak çok yakında yanıma gelecekti. Arya'nın gelişi biraz zordu ne yazık ki. Onun bütün hayatı İstanbul'daydı.

Öğlene kadar temizlikle geçirdiğim vaktimin sonunda kendimi duşa attım. Duştan çıkıp odada giyinirken gelen telefonun Cihan-

gir'den olduğu düşüncesi beni heyecanlandırmıştı. Fakat bu ekrana bakana kadar sürdü.

Sitenin güvenliği arıyordu. Telefonu kulağıma götürmemle konuştu. "İnci Hanım sizi bir bey görmek istiyor."

"Kimmiş?"

"İsmi Arda Kalkan. Düğününüzde Selim Bey'le gelmiş, tanıyor-muşsunuz."

Bir anda kaşlarım çatılırken bu durum hoşuma gitmedi. "Görüş-mek istemediğimi söyleyin."

Bir süre sessizlik olurken güvenlik tekrar konuştu. "İnci Hanım acil bir konu olduğunu söylüyor."

İçimdeki ses izin ver diyordu. Ben de kulak verdim. "Pekâlâ gelsin."

"İyi günler İnci Hanım."

"İyi günler," diyerek telefonu kapatmamla üzerime baktım. Altımda mavi bir kot, üzerimde de askılı bir bluz vardı. Saçlarımı biraz toparlayıp aşağı indim. Kapımın çalmasıyla hemen açtım.

"Merhaba İnci Hanım ben Arda."

Üzerinde takım elbisesiyle karşımda duran adama dik dik bakı-yordum. "Neden geldiniz?"

İfadesiz yüzüyle soruma hazırlıklı gibiydi. "Selim Bey sizinle gö-rüşmek istiyor. Sizi İstanbul'a götürmek için geldim."

Yok daha neler?

"Geleceğimi de nereden çıkardınız? Hem de İstanbul'a..."

Ellerini önünde bağlayan adam kendinden emindi. "Gelmek zo-rundasınız İnci Hanım."

Gözlerim kısılırken elimle fazla açmadığım kapının kolunu sıkıca kavradım. "Hiçbir yere gelmiyorum."

Tam kapıyı suratına kapatırken eliyle engel oldu. "Gelmezseniz her şey için geç olabilir. Selim Bey'in durumu kötü."

Son cümlesi beni durdururken usulca başımı uzattım. "Neyi var?"

Sıkıntılı bir nefes verdi. İşlerin iyiye gitmediği kesindi. "Dün akşam kalp krizi geçirdi. Durumu ağır."

Aklıma ilk gelen isimle mırıldandım. "Cihangir..."

Benim mırıltımı duyan adam yine sakindi. "Kendisine ulaşama-dık. Görevde olduğunu düşünüyorum. O dönene kadar geç olabilir. Zaten dönse de görüşmek isteyeceğini sanmıyorum."

Kocam ne düşünüyorsa onun arkasındaydım. Çünkü o asla bile bile yanlış yapmazdı. Onun kalbinde kırılgan, küçük bir çocuk geziyordu hâlâ. "Haksız mı sizce?"

Düz bakışlara sahip adamın duyguları yoktu sanırım. "Değil elbet... Lakin bir de Selim Bey'i dinleyin. Belki de kocanız için iyi bir şey yapmış olacaksınız."

Aklım karma karışık oldu. Gitsem bir dert, gitmesem bir dertti. Bir de yalan söylüyor olma ihtimali vardı. Yani bunun için sebebi var mıydı bilmiyorum ama. Cihangir... Of... Ne karar vereceğimi bilemeyecek başımı kaldırmamla adamın sabırsız bakışlarını yakaladım. "Ne zaman döneceksiniz?"

Çabucak cevapladı. "Hemen."

Elimle kapıyı tutarken geri çekildim. "Bana biraz izin verin lütfen."

Başıyla onaylaması üzerine kapıyı kapattım. Telefonu elime alarak hızlıca Cihangir'i aradım ama yine ulaşamıyordu kocama. Bu durum canımı sıkıyordu. Ne yapacaktım ben? Ya adam ölürse? Cihangir üzülür müydü acaba? Derin bir iç çektim. Babam ölüm döşğinde olsaydı ve son kez beni görmek isteseydi ne olursa olsun onu görmek isterdim.

Gözlerimi kapatıp birkaç saniye beklediğimde kararımı verdim. Kapıyı açarak beni ileride arkası dönük bekleyen adama seslendim. "Arda Bey, beklerseniz hazırlanacağım."

Yüzünde ilk defa tebessüm gördüm. "Tabii İnci Hanım. Ben arabada bekliyorum sizi."

Kapıyı kapatıp hemen Cihangir'e bir mesaj attım. İstanbul'a gittiğimi yazmıştım. Dedesiyle ilgili durumu yazmak istemedim. Mesajla böyle bir şeyi öğrensin istemiyordum. Nasıl olsa telefonunu açar açmaz beni arayacaktı.

Üst kata çıkmamla üzerimdekini değiştirip daha uygun bir şey giydim. Çantamı, telefonumu ve birkaç ihtiyacımı alarak aşağı indim. Ayakkabılarımı da giymemle hazırdım. Son olarak üzerime ince bir hırka almayı da ihmal etmedim. Son anda aklıma gelen Paşa'yla Sevinç teyzeyi arayarak ilgilenmesini rica ettim.

Arda'nın eşliğinde havalimanına ulaşmış, uçağa binmiş, kısa süre sonra da İstanbul'a gelmiştik. Orada bizi bekleyen arabaya da binmemizle bir hastanenin önünde durduk. Yol boyunca sessiz kalan Arda muhabbetten uzaktı. Sadece ihtiyaç hâlinde konuşmuş, muhabbet meraklısı olmayan ben de memnun kalmıştım. Özel hastanenin içi-

ne girdiğimizde asansörlere yönelmiş oradan da VIP odaların olduğu kata gelmiştik. Geçmişimden alışık olduğum özel ilgi ve ihtişam beni şaşırtmasa da Cihangir'in dedesinin bizi bile aşan bir mülkiyeti vardı. Geldiğimiz hastane bile onlara ait olmalıydı.

Arda bir odanın kapısını açarak geçmem için yol gösterdi. İçeri girmemle kapıyı arkamdan kapatması bir an duraksayarak arkama bakmama sebep oldu. Sakince tekrar önüme döndüm. Birkaç adım sonra geniş odada duran yatak ve yatağın üzerinde bir sürü kablolarla bağlanmış Selim Bey'i gördüm. Sessiz adımlarla yanına ulaştığımda uyuduğunu fark ettim. Bir süre onun yaşlı bedenini, nefes alışlarını izledim. Ne gariptir ki Cihangir tıpkı dedesine benziyordu. İkisinin de boyu uzun, göz renkleri ve yüz yapısı aynıydı. Selim Bey'in oğlu bile torunu kadar benzemiyordu kendisine. Sadece Selim Bey'in yaşlanan ve çökmüş bedeni, kırlaşmış saçları Cihangir'den çok uzaktı.

Dalmış onu izlerken bir an gözlerini açmasıyla irkildim. Bu hâlimi fark edemeyecek kadar yorgun bakışları beni görünce biraz daha açıldı. "Demek... beni... kırmadın."

Yorgun çıkan sesi cümlesini eslerle tamamlamasına sebep olmuştu. "Geçmiş olsun efendim."

Zoraki bir tebessüm sundu. "Pek geçecek gibi değil. Zaman geldi galiba."

Onu telkin etmek adına bir adım daha yaklaştım. "Umudunuzu kaybetmeyin lütfen."

Benim ayakta kalmam dikkatini çekmiş olacak ki eliyle yatağın boş kısmına vurdu. "Otur kızım." Bu durum beni biraz ikilemde bırakırken ikna etmek adına devam etti. "Seninle konuşmak istediklerim var."

Elimdeki çantayı kenara bıraktım. Yatağa oturduğumda Selim Bey bir süre dalgın dalgın önüne baktı. Başını kaldırmasıyla gözlerimiz kesişti.

"Cihangir beni hiç affetmeyecek. Ben hatalıyım kızım, ben onu en çok ihtiyacı olduğu zamanda yalnız bıraktım. Oğlum Süleyman'a olan kızgınlığımı torunumdan çıkarttım. Pişmanım ama çok geç. Azrail başımda bekliyor." Gözünden akan bir damlayla pişmanlığını hissederken benim de gözlerim doldu. Bunları belki de şu an Cihangir dinliyor olmalıydı. Ben ne yapabilirdim ki? Cihangir'e nasıl dedeni affet derdim? O küçücük bir çocukken zor zamanlar geçirmişti. Bunu

nasıl unutturdu? Sessiz kalışımıla devam etti. "Süleyman'ın bir ablası vardı. Daha beş yaşında kaybettik onu. Çok güzel bir kızdı Mihrimah."

Şaşkınlıkla gözlerimi büyüttüm. İşte bu sürprizdi. "Cihangir'in halası mı? Ama ben tek çocuk diye biliyordum."

Elimin üzerine elini koyarak hafifçe vurdu. "Cihangir de bilmiyor. Süleyman o zaman iki yaşındaydı. O bile hatırlamıyordu ablasını. Trafik kazasında öldü. Yola fırlayınca biz bir an..." Devam edemedi. Zorla yutkundü. Gözleri dolu dolu, sesi titriyordu. "Karım hep kendini suçladı. İyi bir anne olamadığını düşündü. Süleyman'la avuttuk kendimizi. Ona sarıldık. O acımızı dindirdi. Fakat Süleyman asker olmak istediğini söyleyince her şey tepetaklak oldu. Annesi de ben de istemedik. Bizi dinlemedi. Oysa benim koltuğuma geçecek tek kişi oydu zaten. Çalışmasına bile ihtiyacı yoktu. Annesi kahroldu onu da kaybedeceğim diye. Tartıştık. Çok tartıştık. Durdurmak için çok uğraştım. Biz onu kaybetmek istemedik. Biz bir evladımızı daha kaybetmek istemedik. En son mirasla korkutmak istedim. Vazgeçmedi hayallerinden. Evden ayrıldı. Üç ay sonra da karımı kaybettim."

Zorla yutkundü. Hayretle onu dinliyordum. "Beynindeki tümörü çok geç fark ettik..."

Nefesi kesilirken devam edemedi. Kalbim sızladı. Sanırım hâlâ karısının acısını taşıyordu.

"Size su vereyim." Ayağa kalkmamla yatağının yanında duran komodinden bir bardak su alarak uzattım. Bir yudum alıp geri bıraktı. Tekrar konuşacağı sırada onu engelledim. "Lütfen devam etmeyin. Dinlenmeniz gerekiyor."

Başını olumsuzca iki yana salladı. "Vaktim az. Sen onun en yakınısın. Beni dinleyecek, ona anlatabilecek tek kişi."

Tekrar yatağa oturdum. Zorlu bir nefes alarak devam etti. "Karımın ölümünü oğluma biçtim. Onu suçladım. Cenazeye gelmesine bile izin vermedim. Kalbim buz tuttu âdeta. O da çok üzüldü, biliyorum. Onu cenazeden sonra annesinin mezarında bulmuştum bir kere. Ağlıyordu..." Gözlerinden süzülen yaşlarla daha fazla dayanamayarak ağlamaya başladım. "O kadar öfke doluydum ki onu yine kovdum. İçimdeki bütün öfkeyi dökerek hem de. Sonra aradan yıllar geçti, oğlumun şehit olduğu haberini aldım. Ve Cihangir... En büyük hatam onu yok saymak oldu. Daha çok küçüktü babası öldüğünde. Yedi yaşındaydı. Onu görmek için gittim." Daldığı yerden gözlerini

ayırarak aynı ela gözleri bana dikti. Sanki Cihangir bakıyordu. "Bana ne dedi biliyor musun?"

Merakla baktım ona. "Ne dedi?"

Kafasını ağır ağır sallarken devam etti. "Ben de babamla annem gibi olacağım dedi. Babam gibi asker olacağım... Biliyordum olacaktı. Oldu da... Almadım onu yanıma, istemedim. Uzaktan takip ettim. Babasının yolundan hiç şaşmadı. Ben onu da kaybederim sandım, bağlanmak istemedim. Babasının acısını ondan çıkarttım. Çok geç anladım hata yaptığımı ama Cihangir büyüdü, her şeyi sildi. Hayatını kurdu. Öyle olunca daha da zor oldu her şey. Şimdi ise beni affet demeye yüzüm yok ama..."

Zor bir nefes verdi. "Yine de ölmeden bir kere..."

Devam edemedi. Bir anda fenalaştı. Ne olduğunu anlayamadım. "Selim Bey iyi misiniz?"

Cevap verememesiyle daha da korktum. Hemen hemşireyi çağırmak için düğmeye bastım. Panik içinde, ne yapacağımı bilemeyerek aynı şeyi tekrarlıyordum.

"Selim Bey... Selim Bey... İyi olacaksınız."

Gelen hemşireler, arkasından giren Arda ve akan gözyaşlarım... Ben Cihangir'e ne diyecektim?

Ölüm nasıl da büyük bir olgu... Ya varsın ya da yoksun. İnce bir çizgi. Nefesini kesecek bir el... Ve her şey bitti. Hani kefenin cebi yok derler ya, ne kadar doğru bir söz. İstersen milyonların olsun Azrail kapıya geldikten sonra ne çare. Hani şu adaletsiz dünyada para, mal, mülk içinde yaşıyorsun ya, gözünün görmediği fakiri es geçiyorsun. Bilmiyorsun ki sana da veren Allah ona da veren Allah. Onun sınavı fakirlik, senin sınavın zenginlik. Zengin olunca güçlü mü sanıyorsun kendini? Neden unutuyorsun peygamber efendimizin kıymetli sözünü?

"Komşusu açken tok yatan bizden değildir."

İşte bütün gücün gitti... Peki, kim kazanıyor?

Kim kazanıyor bilmem de hepimizin sonunun bir mezar taşı, bir avuç da toprak olacağını biliyorum. İster kaliteli mermerlerle süslü, boğaza bakan bir mezar, isterse toprakla örtülmüş başında bir adet tahtada yazan ismin... Hepsi bir kefenin içinde, toprağın altında ya gerisi boş...

Şimdi yoğun bakımın önünde beklerken tüm bunları düşünüyordum. Fakat en çok da Cihangir'i düşünüyordum. Sevdığım adam, yani kocam... Çok şükür. O kadar güzel kalpliydi ki eminim üzülecekti. Belki bunu göstermeyecek, onu affetmek istemeyecekti ama üzülecekti. Öyle bir arada geziyordum ki nefes dahi alamıyordum. Düünden beri kapısında beklediğim adam hâlâ yoğun bakımda ölümle yaşam arasında savaş veriyordu. Uykusuz geçen bir gece sinirlerimi de fazlasıyla yıpratırken Kerem ve Arya durumu öğrenince yanıma gelmişti. Arda Bey ise sürekli sadık bir evlat gibi, böyle söylüyorum çünkü ne kadar üzüldüğünü görüyordum, kapısından ayrılmıyor benimle de sürekli ilgilenmeye çalışıyordu. Hastaneden ayrılmadığım için bana özel bir oda bile ayarlanmıştı.

O kadar hızlı gelişmişti ki her şey. Selim Bey'in bir anda fenalaşması, odaya giren hemşireler, beni dışarıya çıkarmaları. Daha sonra apar topar yoğun bakıma alınması... Aklıma geldikçe hâlâ içimde bir ürperti dolaşıyordu. Daha da kötüsü Cihangir göremeden ölme ihtimaliydi. Her ne olursa olsun son kez, son kez dedesini görmeli onunla yüzleşmeli diye düşünüyordum. Kim bilir belki de Selim Bey bunun için bekliyordu.

Arya ve Kerem kahve içmek için kafeye inerken onları reddederek beklemeyi seçtim. Sandalyeye oturmuş boş gözlerle yerdeki kare zeminini incelerken bana doğru uzatılan karton bardakla irkildim. Buruma gelen buram buram kahve kokusuyla başımı kaldırdım.

"Size kahve getirdim."

Elindekini biraz daha bana doğru uzatan Arda'ya tebessüm ettim. Gerçekten iyi bir adam olduğunu düşünüyordum. Ellerimi dayandığım sandalyeden kopararak kahveye uzandım ama ne yazık ki kavrayana kadar sürdü her şey.

Karşımdaki adamı bir anda duvara yapışmış hâlde görmem yetmiyor gibi bir de boynuna sarılan Cihangir'le neye uğradığımı şaşırdım. Elimdeki kahve düşerken yerimden sıçrayıp Cihangir'in kolunu kavradım. "Bir daha sakın karıma yaklaşma."

Korku ve panik içinde ne yapacağımı bilemezken elini çekmeye çalıştım. Fakat gerçekten sinirli olduğunda onun üzerinde hiçbir fiziksel etkiye sahip değildim.

"Cihangir ne yapıyorsun? Bırak adamı!"

Bana bakmaya bile gerek duymadı. "Duydun mu lan beni?"

Sert sesi bir kez daha yankılanırken arkadaki Akın'ı fark ettim. "Akın bir şey yap."

Beni duymazdan gelen Akın çıkışa yöneldi. "Ben bir çay alayım kendime."

Ağzım açık kalakalırken Arda zor çıkan sesiyle konuşmaya çalışıyordu. "Duydum... Bırak!"

Cihangir'in geri çekilmesiyle Arda eli boğazında nefes almaya çalışırken şimdi de ateş saçan elalar beni buldu. Zor da olsa yutkunarak bir adım geri çekilirken aynı şekilde lakin korkutucu bir adımla bana gelmiş, bileğimden yakalamıştı. "Gidiyoruz."

Beni çekiştirirken itiraz ettim. "Cihangir dur..."

Ben devam edemedemden ağzıma tıktı lafı. "O kadar sinirliyim ki İnci, sadece sus ve yürü."

Endişeyle peşinden giderken hastaneden çıktığımızda önüne geçtim. "Canım bak deden..."

Yine lafı ağzıma tıkadı. "O adam umurumda bile değil. Şu an tek ilgilendiğim evde bildiğim karımı neden burada bulduğum."

Derin bir nefes alıp gözlerinin içine baktım. Tepkisini merak ediyordum. "Deden ölüyor."

Olduğu yerde kalırken gözlerinde küçük de olsa bir acı hissettim. Lakin bunu ustaca geri plana saklamış, yerini tekrar öfkeye bırakmıştı. "Benim dedem hiç olmadı."

Biraz çekingen de olsa elini tuttum, ikimizin de parmağındaki parlayan yüzüklere bakıyordum. Başımı kaldırmamla o çok sevdiğim ela gözler hüznünlü bakıyordu. Biliyorum belli etmek istemiyordu fakat ben artık onu daha iyi tanıyordum. "Durumu ağır Cihangir. Afetmesi zor ama..."

Konuşmama yine engel olarak arabaya doğru tekrar hareketlendi. "Eve gidiyoruz."

Elimi sıkıca tutarak beni yönlendirmesiyle arabaya bindik. Yol boyunca ne ben ne de o konuştu. Cihangir'deki evimize geldiğimizde arabadan indim. Eve girdiğimde ise kendimi çok yorgun hissediyordum. Arkamdan gelen Cihangir kapıyı kapatırken salona ilerledim. İkimiz de karşılıklı koltuklara oturduk.

Bir süre sesiz geçen dakikalarda Cihangir'in bana kızacağı anı bekliyordum ki çok da gecikmedi. "Benden habersiz buraya gelmen hiç hoşuma gitmedi İnci."

Oturduğum koltukta huzursuzca kıpırdandım. İşte başlıyorduk. “Telefonun kapalıydı. Nasıl haber verebilirdim ki?”

Çatık kaşlarının gölgelediği ela gözleri bulmuştu mavilerimi. “Gelmeyebilirdin mesela.”

Sıkıntılı bir nefes verdim. “Keyfi gelmedim. Arda Bey dedenin kötü olduğunu söyleyince...”

Hırıltılı sesiyle sözümü kesti. “Sen de bana İstanbul’a gidiyorum diye mesaj atıp buraya geldin öyle mi? Ulan ben o mesajı görünce ne hâle geldim biliyor musun? Nasıl geldim buraya onu bile bilmiyorum.”

Sinirle kaşlarımı çattım. Ufaktan seslerimiz yükselmeye başlamıştı bile. “Sürekli sözümü kesince ben kendimi açıklayamıyorum farkında mısın? O senin deden ve ben de yapmam gerekeni yaptım. Sana ulaşabilseydim...”

Bir anda kendime gelirken cümlelerimi bu sefer ben yarıda kestim. Aklıma gelenle yerimden kalkarak Cihangir’i incelenmeye başladım. Koltukta öne doğru oturmuş, dirseklerini bacağına yaslamıştı. Gergin bedeni ve sert ifadesiyle ne yaptığımı anlamaya çalışırken yanına gelerek önünde diz çöktüm.

“Sen benim gittiğimi mi sandın?”

Bakışlarım bir anda yumuşamış gözlerinin içine bakıyordum. “Hayır, sen benim karımsın. Sadece ailen ya da o peşindeki it seni zorla götürmüş olabilir ya da kandırabilir diye...”

Sert çıkan sesi başta kendinden emin sonlara doğruysa endişesini ifade eder nitelikteydi. Elimini yanağına koymamla sözleri yarıda kaldı. “Beni kimse bir yere götüremez artık. Kimse ayıramaz senden. Ben üzülme diye dedenden bahsetmedim.”

Bakışları yumuşadı. Ellerimden tutarak kaldırmasıyla kucağına aldı. Kollarım boynuna doladım. Çenemi başına yaslamış, kokusunu içime çekiyordum. Özlemiştim onu. Gözlerim kapalı sadece nefes alışlarımızı dinliyordum. Belime dolanan kolları beni sıkıca sarmış, başını göğsüme yaslamıştı.

“Cihangir!”

Ne olduğunu anlayamayan kocam merakla bana baktı. “Hım.”

Aklıma gelen şeyle yüzüne baktım. Ben bunu neden düşünemedim? “Sen benim hastanede olduğumu nereden biliyordun?”

Sorumu beklemiyor olacak ki dudaklarını birbirine bastırdı. Bir süre sessiz kaldığında benim de merakım giderek artıyordu. "Ben bordo bereliyim."

Cevabı bu sefer ikna edici değildi. "Bordo berelilere vahiy gelmiyor bildiğim kadarıyla."

Tereddütte kalmış görünen Cihangir sanki bir şeyler saklar gibiydi. Bir anda başımda ampuller yanarken hayret dolu bir bakış attım. "Sen... Sen beni takip ediyorsun... Ama nasıl?"

Artık ortaya çıkan durumla o da saklama gereği duymadı. "Telefonunla."

Gözlerim kısılrken hızla ayağa kalktım. "Tabii ya..."

Kaşlarımı çatarak parmağımı salladım. "Sana inanamıyorum Cihangir. Bana zerre kadar güvenmiyorsun."

Ayağa kalkarak itiraz etti. "Hayır, İnci öyle değil."

Şimdi de ben onu dinlemeyecektim. Arkamı dönerek ilerlemeye başladım. "Konuşmak istemiyorum. Duşa gireceğim."

Kızgınlıkla odadan çıkıp kendimi duşa attım. Üzerimdekileri çıkarıp sıcak suyun altına girdiğimde çok sinirliydim. Bana hiç mi güvenmiyordu yani?

Sinirlerimi gevşeten sıcak suyun altında ne kadar kaldım bilmiyorum. Fakat beni fazlasıyla rahatlamış, üzerimdeki hastane kokusunu da atmamı sağlamıştı. Havluma sarınıp çıktığımda yatak odasına geçtim. Cihangir hâlâ salonda olacak ki sesi oradan geliyordu. Telefonla konuştuğunu düşünerek üzerime burada bıraktığım kıyafetlerden giydim.

Ona ne olursa olsun geç olmadan dedesinin anlattıklarını anlatmam gerekiyordu. Fakat şu an kızgındım. Ne yapacağımı bilemeyecek bana güzel güzel bakan yatağa baktım. Belki de biraz zaman tanımalıydım. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Yorgun ve dün gece sebebiyle uykusuz bedenim ayaklarımı çoktan harekete geçirmişti bile. Yatağa girdiğimde açılan kapının sesini duyarak gözlerimi kapattım. Şu an tartışmak istemiyordum. Bir süre sessiz geçen saniyeler sonunda yatakta hissettiğim hareketlilikle Cihangir'in yanıma yattığını anladım. Ona kızgın da olsam huzur veren varlığı sessiz bir nefes almama sebep oldu. Belime dolanan eliyle beni kendine çekerek göğsüne yasladı.

"Çok özledim seni." Bu duruma sessiz kalırken uyanık olduğumu bildiğini anlamıştım. Zaten onun gözünden kaçacak bir durum değildi. Eli saçlarımı ufak ufak severken kısık sesi kulağıma çalınıyordu.

“Başın o kadar çok derde giriyordu ki sana o telefonu aldığımda tedbir amaçlı yüklemiştim programı. Niyetim sadece seni korumaktı. Zaten şimdiye kadar toplasan üç kere anca baktım nerede olduğuna. Sana olan güvenimi sorgulama İnci. Sana güvenmesem nasıl evlenirdim?”

Kokusu bütün bedenimi esir alırken, sırtımı yasladığım göğsü ve nefesi kulağıma vurdukça ninni gibi gelen sesi içimi sıcacık yapıyordu. İnsan birine âşık olduğu zaman zaafları oluyordu ne yazık ki. Birçok şeyi onun için tolere edebiliyordu. Aslında bu durum karşılıklı olduğunda güzeldi. Çünkü aşk aynı zamanda da fedakârlıktı. Fakat tek taraflı ve kötü birine denk geldiğinizde sizi yer bitirirdi.

Ben Cihangir’e olan zaaflarımdan pişman değildim. Çünkü onun da benim için neler yaptığını görebiliyordum. Bunlar benim için yeterliydi. Düşüncelere dalmış sessiz kalırken başıma bir öpücük bıraktı.

“Uyumadığını ikimizde biliyoruz öyle değil mi?”

Huysuzca omuz silktim. “Belki rüyadayım şu an.”

Gülerek burnunu saçlarımdan arasına gömdü. “Sanmıyorum.”

Ona dönerek kaşlarımı çattım. “Neden söylemedin bana peki?”

Sözlerimi bitirirken karşılaştığım çıplak göğsü ses tonumdaki sertliği aynı derecede devam ettirmemi engelledi doğrusu. Allah’ım bu adam neden bu kadar yakışıklıydı?

Benim hâlimi fark etmiş olacak ki dudağının kenarı kıvrıldı. “Bakmadığım için önemsemedim. Sonra da aklıma gelmedi. Kusura bakma güzelim.”

Burun kıvırdım. “Bu seferlik hoş görebilirim ama beni dinlersen.”

Gözleri devrilirken konunun nereye geleceğini biliyordu. “İnci!”

Yanından çıkmak için hareketlendim. Kendimce umursamaz görünmeye çalışıyordum. “Sen bilirsin.”

Yanından gitmeme izin vermeyerek pes etti. “Tamam... Tamam İnci, anlat ama yanımdan gitme.”

Tekrar kollarına sığındığımda nereden başlayacağımı bilemedim. En iyisi dedesinin başladığı yerden anlatmaktı. Sessizce beni dinleyen Cihangir’e başından sonuna dedesi ne söylediye anlattım. Hatta ölen halasını bile biliyordu artık. Benim anlattıklarımı tepki vermeden tavana bakarak dinledi. Bitirdiğimde ise uzun bir süre sessiz kaldı.

“Bu anlattıklarının hiçbirisi küçük bir çocuğun suçu olamaz İnci.”

Buruk çıkan sesiyle söylediklerinde fazlasıyla haklıydı lakin olan olmuştu. Ölümle savaşıyor yaşlı bir adam vardı ortada. “O ölüyor, za-

manı yok. Biliyorum haklısın fakat affedersen sadece onun bedeni huzur bulmayacak sen de rahatlayacaksın.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum... Kalbimde hâlâ acı çeken çocuk onu affetmek istemiyor İnci. Ölüm korkusuyla benden af dileyen bir adam neyi değiştirir?"

Elimi göğsünün üzerine bırakırken kalbini okşamaktı niyetim. "Kalbindeki çocuğu da özgür bırakacaksın unutma. Hem o da hatasının farkında, bunu vicdanı rahat etsin diye yapmıyor. Gerçekten pişman Cihangir. Deden belki de ölmek için bile seni bekliyor olabilir. Sen merhametli bir adamsın, deden gibi mi davranacaksın?"

Yine sessizliğe gömülen sevdiğim bana döndü. Yanağıma düşen saç tutamlarını geriye attı. "Düşüneceğim."

Bunun bile bir aşama olduğunu düşünerek başımla onayladım. "Düşün ama fazla zamanın yok unutma."

Kalbi kırık sevdiğime sarıldım. Bu hareketimle o da beni sarmaladı. Başımı göğsüne yasladım. İyice yorgun düşen bedenimle sığındığım sıcaklık beni derin bir uykuya çekiyordu. Gözlerim giderek kapanırken artık engel olamıyordum.

Gözlerimi tekrar araladığımda yanımdaki boşluğu fark ettim. Karmakçıkta olan havaya takıldı gözlerim. Yerimden kalkarak Cihangir'i aramaya başladım. Nasıl bu kadar uyudum anlamıyordum. Bütün odaları tek tek gezmeme Cihangir'i bir türlü bulamadım. Tam telefonumu almak için salona geçtiğim sırada kapının sesini duydum. Salondan çıktığımda içeri giren Cihangir'le karşılaşmıştım. "Cihan... Dedene mi gittin, beni neden uyandırmadın?"

Kapıyı kapatırken başını yerden kaldırmadı. Sanki omuzları çökmüş, kırgın bir hâli vardı. "Evet. Derin uyuyordun, kıyamadım."

Sesindeki gariplik dikkatimi çekti. Yanına giderek yüzüne baktım. Gözleri kızarmıştı. "Bir şey mi oldu?"

Alacağım cevap beni korkutsa da duymak zorundaydım. Kor gibi yanan ela gözlerini gözlerime dikti. Öyle bir bakıyordu ki yutkunamadım. "Onu affettim İnci..." Başta tebessüme bürünen yüzüm devam eden sözleriyle solup gitti. "O ise beni yine terk etti."

Sadece sarıldım sevdiğime. Aslında sevdiğime değil de o küçük çocuğa sarıldım. Onun acısını dindirmek için çabaladım. Bu sonu bekliyordum fakat onun kalbi burada en çok darbeyi alandı muhakkak.

“Hayır kocacığım, o zaten gitmek için seni bekliyordu. Sen sadece onun ruhunu serbest bıraktın. Artık acı çekmeyecek.”

Ölüm kimsenin suçu olamazdı. Fakat ölene kadar yaptıklarımız bizim sorumluluğumuzdu...

Arya'dan

Hayatta pek çok zorlukla tek başıma idare etmeyi öğrendiğimde uzaktan mesafe ilişkisi kadar zorlu olacağını bilmiyordum. Bir adama karşı bir şeyler hissederken onunla arama giren mesafeler çok fazla sinir bozucuydu. Yine de avantajı yok değildi. Mıy mıy ilişkilerden hoşlanmayan ben her dakika sevgi keleşi gibi dolaşmaktan da nefret ederdim. Bu yüzden Akın'ı nadiren gördüğüm, içimde saklanan hasret ve özlemin son bulduğu vuslat dolu günlere hayrandım.

Düşününce de İnci'den şanslıydım galiba. Kocasını yeni evlenmişken göreve göndermek kolay olmasa gerekti. Bazen ona üzülmüyor bazen de kocasına duyduğu aşka, sevgiye hayran oluyordum. Tüm yaşananlara inat aşklarını doludizgin yaşamaya devam ediyorlardı.

Şimdi bile yukarıda uykusuz hâlde yoğun bakım odasının önünde bekliyorsa bu kocası içindi. Cihangir'in ailesinden geriye kalan tek kişi olan dedesi içindi.

Kerem'le hastanenin kafesinde boş bulduğumuz bir yere oturmuş elimizdeki kahveleri yudumlarırken aklım bir yandan da Akın'da geziyordu. En son aradığında yine görevde olacağını söyleyip kapatmıştı. Onu en son düğünde görmüştüm. Birlikte dans ederken her şey rüya gibiydi. Onunla geçirdiğim her dakika ne kadar bunu belli etmesem de hayallerimin ötesine ulaşıyordu.

Kerem'in varlığını bile unutmuş boş gözlerle kahvemi izlerken yanaklarımın iki yanına konan koca ellerle buz kestim. Bu da yetmezmiş gibi başıma konan öpücük ürkmeme neden olduğunda korkuyla bana gülen Kerem'e baktım. Onun rahatlığı az da olsa beni sakinleştirirken ellerin esaretinden kurtulur kurtulmaz yanımdaki sandalyeyi çeken adama baktım. Eliyle çay istediğini işaret edip yanıma otururken çemkirmeden edemedim. “Manyak herif, nereden çıktın sen? Ödüm koptu.”

Sanki beni duymuyor gibi Kerem'e küçük bir tebessüm sundu. “Selamünaleyküm.”

Kerem, Akın'ın uzattığı eli kavradı. "Aleykümselam enişte, hoş geldin."

Akın gülerek diğer eliyle Kerem'in omzuna vururken isyan ettim. "Akın!"

Sert sesim dikkat çekmiş olacak ki dik bakışları beni buldu. "Hoş buldum Arya. Boynuma atlamana gerek yok, ben de seni özledim."

Suratım asık ona bakarken homurdanıyordum. "Atlayacak değilim."

Akın alttan bakışlarını üzerime diktiğinde önüne çay bırakan genç bile aramıza girememişti. Kerem boğazını temizlediğinde ikimiz de ona bakınca bardağını tepesine dikerek kahvesini bitirip ayaklandı.

"Sen burada olduğuna göre eniştem de geldi. Ben bir bakayım."

Kerem ortamın gerginliğinden sıyrılmak için kaçır gibi giderken ters bakışlarımı Akın'a diktim. "Kaçırdın çocuğu."

Rahat bir şekilde arkasına yaslanıp çayını yudumlarırken fazla ciddi duruyordu. "Bu gece buradayım."

Konudan bağımsız söylediklerinde gizlenen şeyi bilsem de omuz silktim. "Bana ne bundan?"

Gözlerini devirerek çayından bir yudum daha alıp masaya bıraktı. "Karnım aç, dışarıda beraber yemek yiyelim."

Yandan bakışlarla ona bakıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bakarız."

Akın bunu evet olarak kabul etmiş olacak ki tekrar çayını içmeye devam ederken Kerem geldi. "Ablamlar gitmiş."

Şaşkınlıkla ayağa kalktım. "Ne demek gitmiş?"

Kerem omuz silktiğinde Akın ağır ağır yerinden kalktı. "Cihangir götürmüştür. Onun için kolay değil." Ona hak verdiğimde devam etti. "Biz de gidelim artık."

Hep birlikte hastaneden çıktığımızda Kerem kendi arabasıyla eve dönerken biz de Akın'la yemek yiyeceğimiz bir restorana gittik. Tıpkı bir beyefendi gibi oturmama yardımcı olan Akın bir o kadar da huy-suzdu. "Beni böyle yerlere getirmesen olmuyor değil mi?"

Kendi yerine geçtiğinde rahat olmadığını biliyordum. Yine de anlamamazlıktan geldim. "Neyi varmış buranın?"

Garsonun bıraktığı menüyü incelerken ters bir bakış attı. "Sevmediğimi biliyorsun," dediğinde omuz silktim.

"Belki hödük olmaktan vazgeçersin diye getiriyorum."

Gözlerini kısarak bana doğru eğildiğinde az buçuk tırsmadım de-
ğildi. “Ne senden vazgeçerim ne de hödük olmaktan.”

Yemeğimizi yedikten sonra birlikte benim evime geldik. Bu artık
böyleydi. Akın ne zaman İstanbul’a herhangi bir sebeple gelse bende
kalıyordu. Zaten genelde sebebi de ben oluyordum.

Ben üzerimi değiştirmek için odaya giderken o da kendine çay
koymak için mutfığa geçti. Adam çay için yaşıyordu. Neredeyse çay-
la yatıp çayla kalkacaktı. Altıma bir tayt geçirip üzerine de kalçala-
rına kadar uzanan bol kesim bir tişört geçirdim. Saçlarımı serbest
bırakarak yüzümdeki makyajı sildim.

Adımlarım beni usul usul mutfığa götürdüğünde Akın çoktan çayı
demlemiş görünüyordu. Yukarıdan dolabı açarak ikimiz için de birer
bardak çıkardı. O dolabı kapatıp hemen yanındakini açtığında dikkat-
le onu izliyordum. Benim evimi benden iyi biliyordu. Hâlbuki kaç kez
gelmişti ki buraya... Yine de yakışıyordu. Beyaz gömleği tüm gün üs-
tünde olmaktan kırılsa da geniş omuzlarını, iri bedenini rahatça orta-
ya çıkarıyor, keten, siyah pantolonu ile fazla uyumlu duruyordu.

“Orada öylece beni izleyeceğine bir iki çerez çıkart.”

Hayretle hâlâ arkası dönük adama bakarken toparlanarak öne
doğru adımladım. “Arkanda gözün mü var senin?”

Çekmecedan aldığım çerezleri tezgâha bırakırken dudağının kena-
rını kıvrarak aldığı kâseleri önüme itti. “Göze ihtiyacım yok, aklım var.”

Kim ne derse desin zeki bir adamdı. Çayları koyup salona geçtiğimiz
gibi orta sehpaye çerezleri ve çayları yerleştirdik. Akın koltuğa oturdu-
ğunda kumandayı alıp yanına oturdum. Durmayan eli beni kendine çe-
kerken itiraz etmeden sırtımı göğsüne yasladım. “Ne izleyelim?”

Sorumu umursamadan dudaklarını saçlarıma bastırdı. “Bana
fark etmez.”

Bir eli göbeğimin üzerinde olan adam çayına uzanırken ben de
kafama göre bir film açtım. Bilim kurgu izlemeyi severdim. Başım
göğsünde Akın’ın izin verdiği ölçüde kâselerden birini aldım. Bir iki
fındık ağzıma atmış yerken mırıldandım. “Kaç gün kalacaksın?”

Elimi yakalayıp parmaklarım arasındaki fındığı kendi ağzına attı.
Başımı ona doğru çevirerek ters bakışlar atarken yanağımdan öptü.
“Ne kadar kalayım?”

Elimdeki çerezleri toplu hâlde ağzına tıktırırken bir o kadar da
huysuzdum. “Sanki beni dinleyecekmişsin gibi sorma.”

İtirazsız ağzına soktuklarımı yerken kaşlarını çattı. "Hep böyle huysuz mu olacaksın?"

Omuz silkerek tekrar filme odaklandım. "Sürekli ayrı olmaktan hoşlanmıyorum."

Ensemble boynum arasına dudaklarını bastırdığında gözlerim kapandı. "Ankara'ya gel."

Gözlerim bir anda açıldı. Ona doğru döndüğümde bir kolu hâlâ bedenimi sarıyordu. "Nasıl bırakabilirim her şeyi? Bütün işim, hayatım burada. Kolaysa sen gel."

Elimdeki tabaktan bir fıstık alıp ağzına attı. "Gelemeyeceğimi biliyorsun."

"Hep böyle mi devam edeceğiz?" dediğimde gözlerimin içine baktı. Yeşil gözlerimin en uç noktalarında zihnimden geçenlere ulaşabilirmiş gibiydi.

"Sıkılmış gibisin."

Hüzünlü bakışlarımla elimi yanağına yerleştirdim. Sorguluyordu fakat doğru değildi. "Sıkılmadım. Sadece bağlandıkça daha çok öz-lüyorum ve bu her geçen gün daha da dayanılmaz bir hâle geliyor."

Başını yana çevirdiğinde avuç içime dudaklarını bastırdı. Koyu kahve gözleri yeniden beni bulduğunda alev alevdi. "Asker yâri olmanın bir diğer adı da hasret Arya. Askeri kendine yâr biliyorsan hasreti dost saymayı öğreneceksin."

Bakışlarım yere düştüğünde üzgündüm. Mesafeler aramıza koca bir boşluk bıraksa da kalplerimizde birbirine bağlı kördüğümmler vardı. Ona bu kadar bağlanmak beni korkutuyordu. Tekrar bağlanıp yarı yolda kalmak, aldatılmış bir kadın olmak istemiyordum. Bir kalp kaç defa kırılabilirdi ki?

Çenemden kavrayıp başımı kaldırdığında yeniden göz göze geldik. Bakışlarının yoğunluğuna kapılıp giderken beni kendine çeken adamdan habersizdim.

İnci'den

İki ay sonra

Gözlerim kapalı biraz daha sokuldum yatağıma. Yastığım yumuşacıktı. Dudaklarım kıvrılırken başımı yastığa gömdüm. Ne kadar da güzel şeydi uyumak...

Ta ki kocam bana tekrar seslenene kadar. "İnci hadi güzelim kalk artık."

Dudaklarım büzülürken mızımızlandım. "Cihan... Lütfen, uymak istiyorum."

"Yavrum yarım saat önce de aynısını söylemiştin."

Yatakta hissettiğim hareketlilikle tek gözümü araladım. "Bugün kalkmasam olmaz mı?"

Saçıma uzanarak sevmeye başladı. "Olmaz küçük hanım klinik için yer bakacağız ve benim zamanım yok. Oradan işe gideceğim."

Haklı olduğunu bilsem de kıpırdıyamadım. "Birinin beni bu yaktan kazıması lazım." Aklıma gelen şeyle sırtıtmaya başladım. "Asker emrediyorum! Hemen kaldır beni."

Hâlâ tek gözüm açık gülerken Cihangir kafasını iki yana salladı. Yanımdan kalkmasıyla artık pes ettiğini düşünürken beklemediğim bir şekilde kendimi havalanırken buldum. Şimdi ise Cihangir'in omuzunda yere bakıyordum. Tabii yine cırlamayı ihmal etmedim. "Manyak adam! Ne yapıyorsun?"

Beni umursamayıp banyoya yol alırken çok netti. "Emre itaat ediyorum komutanım."

Banyoya geldiğimizde beni dikkatlice yere indirdi. Kaşlarım çatılırken ellerimi belimin iki yanına koydum. "Al işte, kaçtı bütün uyku."

Benim huysuz hâlime şaşkınlıkla bakarken burnumu sıktı. "Sabah sabah ne oldu sana bilmiyorum ki."

Arkasını dönmüş banyodan çıkarken homurdanıyordum hâlâ. "Burnum acıdı. Uyuz adam."

Elimi yüzümü yıkayıp banyodan çıkmamla daha iyi hissediyordum kendimi. Biraz önceki huysuzluğumun sebebini ben de bilmiyordum ama kendimi fazlasıyla yorgun hissediyordum. Üzerimi değiştirmek için yatak odasına geçtiğimde Cihangir'i bulamadım. Aşağıda olduğunu düşünerek dolabıma yöneldim. O sırada gözlerim yatağıma ilişti. Her zamanki gibi Cihangir benden önce toplamıştı.

Bu adam her kızın hayalindeki erkekti herhâlde ama benim kocamdı.

Kızlar...

Üzgünüm ama benim...

Şaka yaptım üzgün değilim.

Kıkırdayarak kendime turuncu renk bir elbise çıkarttım. Sabah sabah ruh hâlim beni bile şaşırtıyordu. Üzerinde çiçekler bulunan çift askılı, hafif dekolteli, uzun, iki yanında yırtmaçlar bulunan elbise mi üzerime geçirdim. Boynumda sürekli duran kolyeme aynanın önündeki yüzüklerimi de ekledim. Saçlarımı biraz düzenleyip serbest bıraktım. Hafif de bir makyaj yaptım.

İşimin bitmesiyle odadan çıktım. Aslında bugün benim için çok önemliydi. Çünkü Cihangir'le klinik için ilk adımı atacaktık. Dedesinin ölümüyle Cihangir için biraz daha zor olmuştu bazı şeyler. Cenaze merasimi ve bunun akabinde gerçekleşen yoğun bir kalabalıkla başsağlığı dileyenler Cihangir'i bayağı yormuştu. Kendi içinde yaşadıklarını saymıyorum bile. Tabii bir de yalnız bilinen Selim Bey'in gizemli torununun ortaya çıkması da birçok dedikoduya sebep olmuş, millet dua etmek yerine dedikodularla meşgul olmuştu. Basın bile bu haberlerle çalkalanmış lakin görüntü alamadıkları için Cihangir gizemli torun olarak kalmıştı. Bir hafta İstanbul'da kalmış, yedisinde de Selim Bey adına büyük bir Kur'an okutulmasıyla tekrar gelmiştik Ankara'ya. Bununla da kalmamış bir de kırkı için büyük bir mevlit yapılmıştı. Şimdi ise daha normaldi her şey. Tabii bir şey dışında. Artık benim eski hâlimden bile daha zengin bir kocam vardı. Dedesi bütün mirasını Cihangir'e bırakmıştı.

Aşağı indiğimde mutfaktan Cihangir'in sesi geliyordu. Kapıdan girdiğimde onu tezgâhın önünde, arkası dönük buldum. Üzerindeki lacivert tişörtü, altındaki siyah kotuyla ne kadar da yakışıklı duruyordu. Hem kulağına yasladığı telefonu omzuyla sıkıştırmış konuşuyor, hem de kahvaltı hazırlıyordu. Allah'ım hayallerimin de ötesinde bir eşe sahiptim.

Yanına ilerleyerek arkasından sarıldım. Başımı sırtına yasladım bir süre. Kokusunu içime çektim. Ne güzel kokuyordu. Bir de şu silahı aramıza girmese daha mutlu olacaktım. Yine de onun her şeyi bana huzur veriyordu. Telefonu kapatarak tezgâha bıraktı. Homurtularını duyarken araya girdim. "Arda Bey mi yine?"

Huysuzca onayladı. "Başka kim olabilir?"

Yapay bir kızgınlıkla devam ettim. "Vallahi kıskanacağım artık. Benden çok onunla konuşuyorsun."

Elindekileri bırakarak bana döndü. "Yetkilerin hepsi onda. Hâlâ ısrarla beni arıyor."

Gülümseyerek yanağını okşadım. "Ne olursa olsun bazı kararları yalnız vermesini bekleme."

Kollarını belime doladı. Yüzünde ise bu durumdan hoşnutsuz olduğunu gösteren bir ifade vardı. "Ben bir askerim İnci. Öyle holding yönetmek falan bana göre değil."

Çenesine bir öpücük bıraktım. "Bugün son kocacığım. Neye karar verdin peki?"

Selim Bey tüm mirasını Cihangir'e bırakırken aynı zamanda küçük bir de şart koşmuştu. Fazlasıyla akıllı bulduğum Selim Bey, Cihangir'den iki ay boyunca mirasını hiçbir şartla devredemeyeceğini belirtmişti. Bugün ise son günüydü. Muhtemelen Cihangir'in ani bir karar vermesini istememişti.

Elini kaldırarak saçlarımı sevmeye başladı. "İnci... Bu mirastan vazgeçersem bana kızar mısın?"

Tebessümle baktım gözlerine. "Bunu mirastan menedilen birine mi soruyorsun?"

Parmakları çenemi kavrarken gülümsedi. "Yine de ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Dudaklarım büzülürken düşünmeme gerek olmadığını biliyordum.

"Ben seni asker olarak sevdim, öyle âşık oldum sana. Allah'a şükür durumumuz da gayet iyi. Daha fazlasında gözüm yok Cihangir. Ben fazlasını da gördüm ama huzurlu değildim. Şimdi ise çok mutluyum. O yüzden ne karar verirsen arkadayım."

Beni kendine çekmesiyle sıkıca sarıldı. Başıma konan öpücükler gülümsetirken huzurla başımı göğsüne yasladım. "Sen başıma gelen en güzel şeysin sarışın."

Gülerek geri çekildim. "Ama bugün beni dondurma yemeye götüreceksin yüzbaşı. Zengin kocam varken bunu değerlendirmeliyim."

Küçük bir kahkaha atarak tekrar tezgâha döndü. "Sana bütün dondurmalar feda olsun."

Birlikte güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra Cihangir'le benim için bulunduğu yere baktık. Eve çok yakın olması ve işlek bir caddede bulunuyor oluşuyla hoşuma giderken şimdiden kliniğimle ilgili hayallere dalmıştım bile. Oradan sonra güzel bir yerde dondurma yemiştik. Daha sonra Cihangir beni eve bırakarak işine dönmüştü.

Eve gelir gelmez Arya'yı aradım. Ona çektiğim dükkânın fotoğraflarını gönderip bir sürü fikir aldım. Yanıma geleceğini söyleyen kuzenim hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Arya için klinik bahane, Akın şahaneydi sanırım.

İşin güzel yanı, yarın Burçak da buraya taşınıyordu. Sonunda tayinini Ankara'ya aldırmişti. Ona buradaki kiralık evlerden birini tutmuştuk. Tek kişi için biraz büyüktü fakat ileriye yönelik tutmuşlardı. Yakında evlenecek olan arkadaşım, Giray'la bu evde yaşayacaktı.

Bir süre evi temizlemekle uğraşmış sonra da akşam yemeği hazırlamak için mutfaka geçmiştim. İyiden ev hanımlığına soyunan ben giderek uzmanlaşıyordum. Lakin çalıştığım zamanları çok özlemiştim ki kavuşmama az kalmıştı. Ne yemek yapacağım ile ilgili düşünürken çalan telefonum dikkatimi dağıttı.

Telefonu elime aldığımda kapıdaki güvenliğin aradığını gördüm. Güvenlik beni arayınca aklıma kötü şeyler geliyordu. "İnci Hanım misafiriniz var."

İkinci bir Arda vakası yaşamamak adına temkinli bir şekilde sordum. "Kim?"

"Kerem Sargın efendim, kardeşinizmiş."

Şaşkınlıkla ama aynı zamanda heyecanla onayladım. "Evet. Bekliyorum kendisini."

Telefonu anında kapatmamla kapıya ilerledim. Kerem bana geleceğinden hiç bahsetmemişti oysa. Kesin bana sürpriz yapmak istedi. Aslında bir aydan az olmuştu görüşeli fakat yine de gelişi beni çok mutlu etti. Heyecanla kapıyı açtığımda ise beklediğim kişi yerine anne ve babam çıktı karşıma. Şaşkındım, hiç olmadığım kadar. "Anne... Baba..."

Bir anda öne atılan annem normalde pek yapmadığı bir şey yaparak bana sarıldı. "Kızım... Nasıl da özledim seni."

Geri çekilmesiyle uzak uzak baktım anneme. "Beni mi?"

Dediğimi duymazdan gelen annem beni kenara iterek yanımdan geçti. Arkasından gelen babam da sesini sıcak tutmaya çalışsa da ona yabancı duruyordu. "Hoş geldin demek yok mu?"

İkinci bir şok dalgası bedenimi sararken zorla yutkundum. "Beklemiyordum..."

Babam tamamlamama müsaade etmeden içeri girerken en arkada üzgün gözlerle bakan Kerem'le baş başa kaldık. "Kerem ne oluyor?"

Bana doğru bir adım atan kardeşim gergindi. "Abla..."

O anlatamadan annemin sesi geldi. "İnci, hizmetçin nerede?"

Kaşlarım havalanırken arkamı döndüm. Bilmediğim bir hizmetçim mi vardı benim? "Yok ki."

Garip garip bana bakan annem tam salona ilerleyeceği sırada cırladım. "Ayakkabılar..."

Annemle babam panik hâlimi görünce neye uğradıklarını şaşırdılar. "Ne diyorsun İnci?"

Babamın sert sesiyle gözlerimle ayakkabılarını gösterdim. "Evi-me öyle giremezsiniz. Hatta neden girdiğinizi de anlamış değilim."

Annemle babam ilginç bir şey duymuş gibi birbirine bakarken dolaptan çıkardığım terlikleri önlerine bıraktım. Mecburen dediğimi yapan annem homurdanmakla meşgul olsa da duymazdan geldim. Salona geçtiğinde babam koltuklardan birine kurulmuştu bile. Fakat annem etrafı incelemekle meşguldü.

"Bu zevksiz seçimler kocana mı ait İnci?"

Omuz silkerek içimi ısıtan evimde göz gezdirdim. "Hayır, bana."

Annem burun kıvrarak koltuğa oturduğunda Kerem de tekli koltuklardan birine oturdu. "Gelişinizi neye borçluyum?"

Açık sözlülüğüm annemin tepkisine yol açtı. Belli ki bir süre daha birbirimizi kandırmaya devam edecektik. Ya da sadece onlar beni. "Hep böyle saygısız oldun İnci. Sana nezaketi bir türlü öğretemedim."

Buruk bir tebessüm sundum. "O yüzden mi beni evlatlıktan reddettiniz?"

Annem verecek cevap bulamıyor olacak ki babam boğazını temizleyerek dikkati üzerine çekti. "Damat ne zaman geliyor?"

Ağzım açık kaldı. Kulaklarım yanlış mı duydu yoksa babam damat mı demişti? Hayret ediyordum bu ani değişimlere. "Damat mı?"

Benim şaşkın hâlime dayanamayan Kerem müdahale etti. "Baba, ablam aptal değil. Kızınızı kandırmak yerine dürüst olun."

Bakışlarım Kerem'i bulurken ilk defa onu böyle sert gördüm ama haklıydı. Neydi bu şimdi?

"Bence de, konu her neyse açık açık söyleyin artık."

Annemle babam birbirleriyle bakıştı, bir süre sonra annem ipi göğüslemiş olacak ki yine hesap sorar gibiydi. "Cihangir'in dedesinin Selim Aksoy olduğunu bize nasıl söylemezsin İnci?"

Kerem'e döndüm hemen. Bunu tek bilen Arya ve oydu çünkü. Mahcup bakışlar atan kardeşimi es geçerek tekrar anneme odaklandım. "Söylenecek bir şey yok. Biz de yeni öğrendik zaten."

Babam özüne dönmeye başladı. "Ne demek yok? Şirket için ne kadar önemli biliyor musun sen?"

Umursamazca omuz silktim. Şirket içindi zaten her şey. Hiç İnci için olmamıştı. "Umurumda bile değil."

Tavrım babamı daha çok sinirlendirdi. "Sen zaten aileni ne zaman düşündün ki? Senin yüzünden o Tuna olacak şerefsiz bizi oyuna getirdi. Şirket batmak üzere."

Alaylı bir homurtu çıktı burnumdan. Hâlâ mı demek istiyordum. Hâlâ mı Tuna? Ben evliydim. Kocam bu kapıdan içeri girse ve bu ismi duysa ortalığı birbirine katardı. "Çok sevdiğiniz, uğruna beni bile harcadığınız Tuna mı sizi oyuna getirdi? Aslında ne düşünüyorum biliyor musunuz, az bile yapmış."

Babam hiddetle ayağa kalktı. "Sen ne biçim bir evlatsın?"

Annem babamla arama geçerek durumu yumuşatmaya çalışıyor olacak ki babama ters bir bakış attı. "İnci, ailene yardım etmek zorundasın. Artık çok zenginsin." Duraksayan annem etrafına bakındı. "Gerçi hâlâ neden bu kulübe gibi yerde yaşadığını anlamadım ama..."

Çünkü parayı değil de huzuru seçiyordum ki durumumuz da pek çok aileye göre lüks sayılırdı. İnsanoğlu fazlasını istemeye bayılıyordu.

"Bu ev dubleks anne. Ayrıca bize fazla bile. Kusura bakmayın ama ne yazık ki ben zengin değilim. O miras kocamın ve çok istiyorsanız ondan isteyin."

Annemin gözleri kısıldı. "O kendini beğenmiş serseriyle babanı mı muhatap edeceksin yani?"

Ufaktan başım ağrımaya başlamıştı bile. "Kocamla ilgili dikkatli konuş!"

Sert çıkan sesimle annem tekrar yumuşadı. "Aman canım neyse ne."

Tam tekrar konuşacağım sırada kapının açılma sesini duydum. Hepinizin dikkati o yöne kayarken görüntüden önce ses geldi. "İnci, ben geldim güzelim."

İçimi basan sıkıntı daha da kötüye gidecek düşüncesiyle beni tuhaf bir duruma düşürürken Cihangir'in neden erken geldiğini merak ediyordum.

Salonun çıkışına doğru zor da olsa adımladım. Nedense kendimi yine hâlsiz hissetmeye başlamıştım. Ben çıkamadan karşımda görünen Cihangir'in gülün yüzü arkamdaki manzaraya takılınca öyle bir sertleşmişti ki ben bile korktum. Zoraki bir tebessümle gülümsedim. "Hoş geldin canım."

Bakışları annemle babamda gezerken eliyle beni kendine çekip başıma sahiplenilen bir öpücük kondurdu. "Hoş buldum İnci'm." Bakışları bana dönerken asık suratımı fark etmişti sanırım. "İyi misin?"

Cevap vermek yerine başımla onayladım. Elimden tutarak benimle ortaya ilerleyen Cihangir, babamın önünde durdu. "Hayırdır Mümtaz Bey, bu gelişinizi neye borçluyuz?"

Cihangir'in sert ve tok sesiyle kendinden emin hâli bile her şeye bedeldi. Zeki hâli bile âşık olma sebebimdi.

"Kızımın yanına gelmek için sebep mi lazım?"

Ukala bir gülümsemeyle bakan Cihangir oldukça kendinden emindi. "Şimdi mi hatırladınız kızınız olduğunu?"

Babam hiddetle bağırdı. Gücü yetmediği, altta kaldığı ne varsa sesini yükselterek çözmeye çalışıyordu. "Haddini bil! Biz buraya kızımın hakkını aramaya geldik."

Sesler ufaktan uğultu şeklinde gelmeye başlamıştı artık. Cihangir şaşkın bir şekilde babama bakıyordu.

"Kızınızın hangi hakkı kaybolmuş da arıyorsunuz?" Alaylı bakışlarına sözlerini de ekledi. "Anlaşılan burnunuz iyi koku alıyor."

Babamın vereceği cevabı bilirken bu kadar düşecek olması ve bunu beni katarak yapıyor oluşu daha da canımı acıttı. Yerin dibine geçiyordum. Daha fazla kocamın önünde ne kadar rezil olacaktım ki?

"Bütün başımıza gelenler senin yüzünden. O mirasta kızımın da hakkı var."

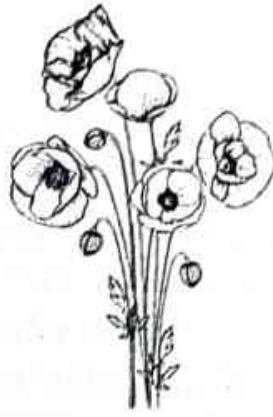
Duyduklarım kulaklarımda yankılanırken duymamış olmak isterdim. Elim başıma gitti bir an. İyiden başım dönmeye başlamıştı.

"Çok geç kaldınız Mümtaz Bey. Bütün mirasımı bağışladım. Şimdi kapımda dilenmeyi bırakın da defolup gidin evimden."

Cihangir'in sözleri herkesi muma çevirirken ortamı bir sessizlik kapladı. Ya da ses vardı ama ben duyamıyordum, bilemiyorum. Bir an Kerem'in bana seslendiğini duyar gibi oldum. Bacaklarım beni taşımakta zorlandığı anda Cihangir'in dikkatini çekmek için elini sıktım. "Cihan..."

Cılız çıkan sesime inat en son Cihangir'in gür sesi yankılandı kulaklarımda. "İnci... İnci'm..."

Sonrası ise kocaman bir karanlık...

14. BÖLÜM

AŞK-I SEFA

Sadece kendi ayaklarım üzerinde özgürce durmak istememle başlamıştı her şey. Nereden bilebilirdim özgür olmak isterken yuva kuracağımı? Fakat işin güzel yanı, biliyor olsaydım eğer daha erken isterdim özgür olmayı.

Açılan bilincimle gözlerimi aralamam için çabalarken, ilk denememde kamaştıran ışıkla açmayı reddetmiş ikinci seferde zor da olsa aralamıştım. Odadaki ışığa çabucak alıştığım da bembeyaz duvarla bakıştım bir süre. Başımı yana çevirdiğimde ellerini yatağında birleştirerek başını yaslamış, sandalyede oturan Cihangir'i gördüm. Hastanede olduğumu fark ettiğim an sıkıntılı bir nefes verdim. Cihangir bunu fark etmiş olacak ki başını kaldırdı. Benim nefesimi bile ezbere biliyordu. Bakışlarımızın birleşmesiyle hemen ayağa fırladı. "Güzelim... İyi misin?"

Kuruyan boğazımı ıslatmak adına yutkundum. Fakat bu biraz suratımı buruşturdu. "İyiyim."

Elini uzatarak saçlarımı sevdi. Alnıma sıcak bir buse bıraktı. "Çok şükür."

Yattığım yerden doğrulmaya çalıştığım da hemen bana yardımcı oldu. Arkamdaki yastığı düzeltiyordu. Meraklı bakışlarım yüzünde gezindi. En son Cihangir'le babam konuşuyordu ve sonrasında kopmuştu bende ipler.

"Ne zaman geldik hastaneye?"

Yanıma oturarak gülümsedi. "Bir saatten fazla oldu."

Biraz mahcup bakışlarla gözlerimi sevdiğim adama diktim. "Gittiler mi?"

Cihangir saçlarımı severken yüzü ifadesizdi. "Gittiler."

Alt dudağımı dişlerimin arasında ezdim bir süre. Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. "Cihan... Ben ne desem..."

Dudaklarıma konan parmaklarıyla kaçırdığım bakışlarım yeniden ela gözlerini buldu. "Bir şey söyleme."

Mahcup bir tebessümle bakarken odanın kapısı açıldı. İçeri giren doktor ve hemşire bize doğru adımlarken bakışları bende olan doktor gülümsedi. "Geçmiş olsun İnci Hanım. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

Gülümseyerek üzerimdeki beyaz örtüye baktım. "İyiyim. Sadece biraz hâlsiz hissediyorum."

Başıyla beni onaylayan doktor tam konuşacağı anda Cihangir böldü. "Bir şeyi yok değil mi? Neden bayılmış?"

Doktor bey, Cihangir'in gergin hâliyle bir şeyden emin olmuşçasına tebessüm etti. "Haberiniz yok sanırım."

Kaşlarım havalanmış doktora bakıyordum. Aynı zamanda benim gibi gözlerini doktora diken kocam da meraktaydı. "Neyden acaba?"

Doktor şaşkın bakışlarımızdan olacak ki yüzüne geniş bir gülümseme yerleştirdi. "Tebrikler İnci Hanım, hamilesiniz."

Kulağında yankılanan doktorun son kelimesini doğru mu anlamıştım ben? Ağzım açık kalmış boş boş doktora bakıyordum. Beklemediğim bu durum karşısında elimle kendimi işaret ettim. "Ben mi? Emin misiniz?"

Şimdi hemşire de gülmeye başlamıştı. "Evet İnci Hanım, kan testiniz pozitif çıktı."

Bir an sonra yanımda duran, varlığını unuttuğum Cihangir'in sesi duyuldu. "Karım hamile mi yani?"

Neden bu kadar imkânsızmış gibi davranıyorsak artık... Oysa olası bir durumdu. Yine de bizim için büyük bir sürprizdi. Anlamsız ısrarımız doktoru bile tereddüte düşürecek cinstendi. O da sıkılmış olacak ki işi espriye vurdu.

"Siz olamayacağınıza göre..." Hemen toparladı. "Doğum doktorumuz sizi bekliyor İnci Hanım. Birazdan hemşire hanım sizi ona götürecektir. Onun kontrolünden de geçtikten sonra eve gidebilirsiniz. Tekrar tebrik ederim. Geçmiş olsun."

Bir soruyu daha kabul etmeyecek olan doktor arkasını döndüğü gibi hemşireyle odadan çıktı. Önümde birleştirdiğim ellerime düştü bakışlarım. Yanımda duran adamın yüzüne bakamıyordum. Yanak-

larım kıpkırmızı kesilmişti. Yanımdan gelen fısıltıyla mecburen ona döndüm. “İnci...”

Bakışlarımız birleştğinde gözlerinin kızardığını gördüm. Bu durum hemen benim de gözlerimin dolmasına sebep oldu. Daldığı bakışlarını mavilerimin en derinlerine gönderen Cihangir büyüün bozulmasından korkar gibi tekrar fısıldadı. “Sen hamilesin.”

Onu onaylamak adına gözlerimi kapattığımda bir damla da peşi sıra süzölmüştü yanağıma ve o an gözlerimi tekrar araladığımda süzölen bir damlayı da Cihangir’in yanağında görmüştüm. İşte bunu da hayatım boyunca unutmayacaktım.

Yanıma oturarak bana sıkıca sarıldı. Göğsüne öyle bastırıyordu ki kemiklerim kırılacaktı. Saçlarımdan öptü, okşadı, sevdi uzun uzun. Kokladı doyasıya. Geri çekildiğinde bakışlarımız buluştu yine. Elini koydu yanağıma. Bütün yanağımı kavramıştı avuç içi. Eli sıcacık ama benim kızaran yanaklarım da soğuk olamazdı. Bir de sıcacık dudakları alnıma değince kalbim çoktan erimişti bile.

Ateşin ateşe dokunmasıydı bizimkisi belki de. Suyu ihtiyacımız yoktu. Biz yanmayı seçmiştik nihayetinde. Gözlerim kapalı sessizce bekledim. Dudakları alnımdan uzaklaşınca o buğulu sesi kulaklarıma çalındı.

“İnci’ım... Kıymetlim benim. Keşke şu anki mutluluğumun bir tarifi olsaydı. Sen beni ikinci kez dünyanın en şanslı adamı yaptın.” Gözlerimi diktim gözlerine. Cümlesi bittiğinde gözleri parladı hemen. Sanki kendini inandırma çabasıdaymış gibi mırıldandı. “Ben baba oluyorum.”

Ne de güzel yakışmıştı baba kelimesi dudaklarına... Ne güzel geliyordu kulağa... Tıpkı onun gibi ben de mırıldandım. “Anne oluyorum.”

İkimizin de dudakları kıvrıldı. Bakışlarımız ışıltı ışıltı. Beni kendine tekrar çekti. Dudaklarımızı mühürledi usulca. Öyle bir öpüyordu ki sevgi barındırıyordu. Şefkat yuva yapmıştı dudaklarına. Merhamet dolu kalbinin üzerine konan ellerim oradaki sıcaklığı hissedebiliyordu. Bıraktığı uzun, sıcacık her zerresine kadar sevgisini hissettiğim öpücükle geri çekildi. Yanaklarım daha da kızardı. Eli yanağımda gezdi, kızaran dudaklarımda dolaştı bir süre.

“Sen benim şükür sebebimsin. Seni seviyorum sarışın.”

“Seni seviyorum yüzbaşı.”

Birbirimize dalıp gitmiş gülerken açılan kapıyla en güzel rüyamın, en tatlı yerinden uyandırılmış gibi hissettim. Biraz önceki hemşire tekrar geldi. "İnci Hanım, doktor bey sizi bekliyor."

Başımınla onayladığımda kalkmak için hareketlendim. Ayaklarımı aşağı sarkıttığımda dudaklarım büzüldü. Ayakkabılarım bile yoktu ayağımda. Başımı kaldırıncı Cihangir'le göz göze geldik. Omuz silk-ti. "Aceleden aklıma gelmedi."

Onu anlıyordum. Benim de gelmezdi. "Ne giyeceğim peki?"

Hemşire araya girdi. "Ben size bir terlik bulayım."

Hemşire hareketlendiği sırada Cihangir onu durdurdu. "Benim daha iyi bir seçeneğim var."

İkimiz de Cihangir'e meraklı gözlerle bakarken yanıma yaklaştı. Beni kucağına almasıyla gözlerim büyüdü. "Cihangir, ne yapıyorsun?"

Dudakları kıvrılmış keyifle gülerken kollarımı düşmemek için boynuna doladım ama o zaten beni düşürmezdi. Hele şimdi hiç düşürmezdi.

"Çözüm üretiyorum."

Bize gülerek önden giden hemşireyle Cihangir de onu takip etmeye başladı. Akşam olduğu için hastane çok kalabalık olmasa da acil kısmı yoğundu. Bize ilgiyle bakanları görmek beni daha da utandırırken yüzümü göğsüne sakladım. Bunu fark eden Cihangir başıma küçük bir öpücük bıraktı.

Geçtiğimiz koridorda başka bir odaya girdiğimizde yine bir erkek doktor bizi karşılamıştı. Hâlimizi anlamlandırmaya çalışan doktor bize bakarken Cihangir homurdanmakla meşguldü. "Kadın doktor göremedik gitti anasını satayım."

Gözlerim kısılarak bakışlarımı Cihangir'e diktim. "Ne olmuş yani?"

Tepkimle onun da gözleri kısıldı. "Kadınların çalışmasını destekliyorum."

Kaşlarım havalandı hemen. "Ha ondan yani."

Fazlasıyla inandırıcı durmaya çalışarak başını salladı. "Hıhı..."

Ona 'yemedim' bakışları atarken hemşire bizimle ilgili durumu doktora aktarıyordu. Doktorun yönlendirmesiyle Cihangir beni sedyeye yatırdı. Üzerime elbise giydiğim için Cihangir kıskançlık krizi geçirirken mecburen eteklerimi yukarı sıyırmış, bacaklarıma da bir örtü sermişti. Hazır olmamla doktor gelerek yanımdaki tabureye oturdu. "Bakalım ufaklığı görebilecek miyiz?"

İçim kıpır kıpır Cihangir'e baktım. Onun da heyecanı yüzünden okunuyordu. Elimî kavramasıyla karnıma değen soğukluk ürpermeme sebep oldu. Başımı çevirdiğimde doktorun sürdüğü jeli fark ettim. Proben ucunu karnımın üzerinde gezdiren doktor dikkatini ekrana vermiş bakarken ben de aynı durumdaydım.

Meslekten kaynaklı çok da yabancı olmadığım ultrason ekranıyla doktorla birlikte bebeğimi arıyordum. Doktor bulduğu kesenin üzerinde dolaşırken heyecanla atıldım. "Cihangir bak orada!"

Fakat Cihangir'den aynı tepkiyi alamamıştım. "Hani, nerede?"

Dudaklarım büzülerek ekrana tekrar baktığımda doktor görünüşü sabitlemişti. Parmağıyla küçük keseyi gösterdi. "Bakın burada Cihangir Bey."

Gözleri kısılarak ekranı inceleyen Cihangir hoşnut değildi. "Çok küçük. Hiçbir şey belli değil."

Doktor gülererek Cihangir'e döndü. "Normal. Daha çok erken."

Doktor benden istediği birkaç bilgiyle kendisi de ekranda birkaç ölçüm yaptı sonra ise bize dönerek gülümsedi. "Beş haftalık görünüyor. Kalp atışları için erken ancak bir sonraki muayenede duymamız mümkün. Şimdilik her şey yolunda."

Yanımızdan kalkarak masasına adımlamadan önce bize de ilk çektiği ultrason görüntüsünü vermişti. Elimdekini karnımı silmeyi bitiren Cihangir'e uzatırken sessizce mırıldandım. "Daha minicik."

Aldığı fotoğrafa bir müddet dikkatle bakan sevdiğim kısa süre sonra eteklerimi indirip üzerimdeki örtüyü de çekip oturur vaziyete geldiğimde bakışlarını bana çevirdi. Eğilerek alnıma sıcacık, içindeki tüm sevgiyi barındıran bir öpücük bıraktı. Geri çekilmeden sadece benim duyacağım şekilde fısıldadı. "Bir kalp daha ekledin kalbime. Bir kadında iki kalbi seviyorum şimdi."

Ne güzel söylemişti. Bir kez daha hayran kaldım ona. Şimdi ben bir kalp daha taşıyordum içimde. Hem de sevdiğim adama ait bir kalp.

Biz birbirimize dalmış kulaklarımıza melodi gibi gelen kalplerimizin sesini dinlerken doktor hafif boğazını temizleyerek araya girdi. "Sizin için bir reçete hazırladım."

Kendimize geldiğimiz an Cihangir beni sedyeden kaldırarak masanın önündeki sandalyelere oturttu. Doktor elindeki dosyayı uzatarak gülümsedi.

“Burada hem reçeteniz hem de hamilelikle ilgili sizi bilgilendirecek birkaç broşür var. Beslenme konusunda da sizi bilgilendirecektir. Üç hafta sonra tekrar kontrole gelmeniz sağlıklı olacaktır.”

Başımı aşağı yukarı sallayıp gülümsedim. Fakat doktorun verdiği dosyaları benden önce kocam almıştı. Tüm bunların ardından yine Cihangir’in kucağında odadan çıktık. Beni arabaya bindiren sevdiğim kısa süre sonra doktorun verdiği ilaçları eczaneden alıp geldiğinde yola çıktık. İkimiz de manasız bir gülümseme eşliğinde gelmiştik eve. Çok garip bir histi hamile olduğumu bilmek. Şu an hissedemesem de varlığını biliyor olmak mutlu olmamız için yeterliydi. Cihangir arabadan inerken benim hâlâ bekliyor oluşumla kapımı açtı. “Güzelim gelmeyi düşünmüyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Kucağında taşımaya çok alıştım. Yürüyemem artık.”

Gülerek bana yaklaşan Cihangir bir an duraksadı. Başını yana çevirmiş, tedirgin görünüyordu. “Paşa, ne oldu sana?”

Duyduğum şeyle hemen apar topar arabadan inerek bize yaklaşan Paşa’ya adımladım. Önünde çökmüş, sağına soluna bakıyordum. Fakat Cihangir keyifli bir sesle konuşana kadar sürdü her şey. “İnci... Yürüyorsun güzelim.”

Bana oynadığı oyunu fark etmemle öfkeyle ona döndüm. “Sen var ya sen...” Kapıyı kapatarak yanıma geldi. Şimdi tam karşımda duruyordu. “Ee...” Sinirli bir bakış atıp kapıya yöneldim. “Tam bir uyuzsun.”

Kapıyı açması için beklediğim Cihangir kaşlarıyla bacaklarıma dolanan Paşa’yı işaret etti. “Uyuz olan o olmasın.”

Eğilerek hevesle bakan Paşa’ya bir öpücük kondurdum. Beni umursamadan bahçede tekrar koşturmaya başladı.

“Hiç de bile onun aşıları tam.”

Kapıyı açtığı esnada bana yandan bir bakış attı. “Doğru ya, baytarı kim onun...”

Sözlerinin aksine içeri geçmem için kibarca bana öncelik tanırken kapıdan girer girmez onu arkamda bıraktım. “Seninki de benim ama sende niye öyle oluyor anlamıyorum.”

Cihangir anlamakta gecikmediği gibi bana sert bir ifadeyle baktığında arkamı dönmüş adımlarımı hızlandırmıştım bile. “Bak bak, laflara bak. Senin o dilini kısaltmaz mıyım ben?” Koşarak merdivenlere kaçarken Cihangir tekrar bağırdı. “Buraya gel İnci.”

"Asla," diyerek merdivenleri seri bir şekilde tırmanırken bu sefer de bu yüzden bağırdı.

"Yavaş ol. Bir şey olacak bebeğimize İnci, dikkat et."

Onu duymazdan gelerek yukarı tırmanıp yatak odasına girdim. Üzerimdeki takıları çıkartarak aynanın önüne koydum. O an boy aynasına takılan görüntümle duraksadım. Yan dönerek daha hiç ortada olmayan karnıma baktım bir süre. Elim benden bağımsız karnıma giderken te-bessüm etmeden yapamadım. Karnımın üzerinde dairesel hareketler çizmeye başladığımda bir yandan da alt dudagımı dişliyordum.

Nasıl anne olacaktım ki ben? Annem gibi olmak istemiyordum ama annelikle ilgili hiçbir şey de bilmiyordum. "Bebeğim... Ben elimden geleni yapacağım."

Açılan kapıyla içeri giren Cihangir beni aynanın karşısında gö-ünce yanıma geldi. Arkamdan sarılarak beni göğsüne yasladığında elleri karnımın üzerindeki ellerimin üzerinde duruyordu. Saçlarımı koklayıp çenesini omzuma yasladı. "Sen, harika bir anne olacaksın."

Dudaklarım kıvrıldı. Sanki duymuştu beni. "Ya beceremezsem."

Beni kendine çevirerek yanağımı okşadı. "Yapacağını biliyorum nci'm." Öyle tatlıydı ki içimi rahatlatıyordu. Onu çok seviyordum. Şimdi ise onun çocuğunu taşıyor olmak benim için büyük bir mutluluktı. "Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Cihangir'in bakışları ciddileşirken merakla gözlerine baktım. "Bir sorun mu var canım?"

"Mirasla ilgili... İnci, ben..."

Elim dudaklarına giderken konuşturmadım. "Cihangir... Gerçekten önemli değil. Ailemin yaptığı şey sadece benim yüzümü yere düşürüyor. Kendi başlarının çaresine bakabilirler."

Eliyle dudaklarında duran elimi kavradı. Dudaklarına biraz daha bastırarak öptü. "Ben bütün mirası Mehmetçik Vakfı ve yetim çocuklar yararına bağışladım."

Dudaklarım tebessümle kıvrıldı. İnsan yine de inanmakta tereddüt ediyordu. Bir adamın kalbi bu kadar güzel olabilir miydi? "Hepsini mi?"

Biraz tereddütle dudaklarını birbirine bastırdı. "Sadece eve kıyamadım. Onları hatırlatan bir şeylere ihtiyacım var." Ev dediği şey koca bir yalıydı aslında. Yine de onu ayırmasını anlıyordum. Çünkü cenazede görmüştüm o evi. Arda Bey bizi bir odaya çıkartmıştı ve içeri girdiğimde hayretle gezmiştim odayı. Selim Bey'in ailesinin fotoğraf-

larıyla donatmıştı. Başka bir odaya girdiğimizde ise Cihangir'in babasının odasının hâlâ durduğunu görmüştük. Ve Mihrimah... Kilitli odalardan biri de ona aitti. Ben konuşmadan devam etti. "Ailen için açıkçası çok da üzgün değilim. Hak ettiklerini düşünüyorum ama sen istersen o evi satabiliriz. Bebeğim ve sen üzölmeyin yeter bana."

Gölümseyerek sarıldım kocama. Ne kadar da güzel bir kalbi vardı. Ailem her seferinde kocamı küçük görse de o yine benim için aileme yardım edeceğini söylüyordu. Hem de hatıralarla dolu o evi satma pahasına.

"İstemiyorum. Şirket batarsa batsın. En fazla şirketi kaybeder, küçölmeye giderler. Benim aklımdaki tek şey Kerem."

Ona sıkıca sarılmış konuşurken o da beni sarmıştı tabii. Geri çekilmemle alnımdan öptü. "Kerem için ne gerekiyorsa yaparım. Okulu için her imkânı sağlamaktan çekinmem." Gölümseyen yüzü bir anda ciddileşti. "O Tuna itini yoklayacağım biraz. Arkadaşlar bir öğrensin bakalım ne işler çevirmiş."

Hemen benim de gülümsemem soldu. "Cihangir... Yapma. Bırak ne hâli varsa görsün."

Beni duymazdan gelerek yanağımı öptü. Niyeti konuyu kapatmaktı. "Sen biraz önce aşağıda ne diyordun bakalım..."

Kolları kaçmamam için belime dolanmıştı bile. Altan bakışlarıyla yüzüne bakarken çaresizce yutkundum. Sahi ben ne diyordum aşağıda? Neyin cesaretiydi bende ki?

"Şey, ne kadar yakışıklı olduğunu söylüyordum yüzbaşım."

Dudağının bir kenarını kıvrıp alayla baktı. Kandıramazsın der gibiydi. "Hım. Ben sanki daha farklı hatırlıyorum."

Ellerim göğsünde gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Yanılıyordu, kandırmak istersem kandırırdım. Kalbi bende olan adam bordo bereli olsa ne olurdu ki? Çünkü onun kalbi bana kanmak istiyordu. İçi rahattı sevdiğimin, benim kalbim de ona kanmak için çıldırıyordu.

"Karizmatik, güçlü, düşünceli, efendi..." Kendi kendime ona seçenekler sayarken açtığım düğmelerle gözöme çarpan çıplak göğsü aklıma başımdan almıştı bile. "etkileyici..."

Dudaklarımı aniden birbirine bastırdım. Kirpiklerimin altından Cihangir'e baktığımda çarpık bir gülümseme buldum yüzünde. Beni bedenine yaslayan eli bel çukurumda dolaşıyordu. Diğer eli önöme

gelen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yanağımdan boynuma uzanan parmakları omzumu devamında da elbisemin askılarını buldu. Yoğunlaşan bakışları üzerimde dolaşırken mırıldandı.

“Tek etkileyici olan ben değilim sarışın.”

Dudaklarımız birleşmek için fazlasına ihtiyaç duymadı. Beni kucağına alan kocamla aklım da kalbim de sadece ona aitti.

Sabah sırt üstü yatmış uyurken karnımda gezinen parmaklar huylanmama sebep oluyordu. Gözlerimi aralamadan bu tatlı hisse boyun eğmekle meşguldüm. Dayanamayıp açtığımda ise yanı başımda yastığa dirseğini dayamış, eliyle başına destek olan Cihangir beni karşıladı. Güzel bir gülümseme sundu her zamanki gibi.

“Günaydın güzelim.”

“Günaydın kocacığım.”

Bakışlarım geceliğimi sıyırmış karnımın üzerinde gezen eline düştü. “Babası bebeğini mi seviyor?”

Gözlerini kapatıp açtı onaylarcasına. “Onu hissetmek istiyorum İnci.”

Kıkırdadım. O şimdiden bebeğinin derdine düşmüştü. “Sanırım bunun için daha çok beklememiz gerekiyor.”

Başını aşağı yukarı salladı. “Varlığını bilmek bile güzel.”

Yüzümde büyüyen gülümseme aştı. Aşk güzelleştirense benim biricik kocamdı. Öyle güzel kökleri vardı ki uzandığı her yeri yeşertiyordu. Eğilerek karnımdan öptü. Bu durum ise benim tekrar kıkırdamama sebep oldu. “Huylanıyorum.”

Bu hâlim hoşuna gitmiş olacak ki bir kez daha öptü. “Ne güzel bir kadınsın sen. Bu neşeli, gülen yüzün bile beni mutlu ediyor.”

Onu kendime çekerek yanağına sulu bir öpücük bıraktım. “Yuvarımızın huzuru hiç bozulmasın. Sadece seninle ve artık bebeğimizle mutlu olmak istiyorum.”

“Olacağız güzelim... Olacağız inşallah.”

Yataktan çıkabilmemizle ikimiz de aşağı indik. Birlikte hazırladığımız kahvaltıya oturduğumuzda Cihangir kendinden çok bana yedirdi. Ekmeğe sürdüğü ballı kaymağı uzatırken daha fazla dayanamadım.

“Cihangir, doydum.”

“Hadi al güzelim. Bak bu son.”

Gözlerimi devirerek ağzımı araladım. Elindeki lokmayı da vermesiyle ağzımdakini yutmadan homurdanmaya başladım. "Daha şimdiden bu kadar yersem sonunu düşünemiyorum."

Dudağındaki kıvrımla bana bakan kocam durumdan memnun görünüyordu. "Bebeğimiz için yemelisin güzelim. Doktorun dediklerini unutma."

Huysuzca omuz silktim. "Doktor çok ye demedi ki, sağlıklı beslen dedi."

Ayağa kalkarak tezgâha ilerlerken fazla göz alıcıydı. "Yediklerinin hepsi sağlıklı zaten."

Sıkıntılı bir nefes vermemle Cihangir'in ilaçlarını getirdiğini gördüm. Anlaşılan kocam artık benimle iki katı ilgilenecekti. Uzattığı ilaçları alarak yuttum. Çalan telefonumu Cihangir benden önce kavradı. Açarak kulağına götürdü. Güvenlikle konuşuyordu. "Gelsin bakalım."

Verdiği cevap merakta bıraktı beni. Telefonu kenara koymasıyla sordum. "Kim gelmiş?"

"Kızlar."

Heyecanla ellerimi çırpıttım. "Harika."

Benim heyecanımla gülümserken ayağa kalkarak kapıya koştum. Cihangir ise arkamdan bağıırıyordu. "İnci dikkatli ol, düşeceksin."

Bir anda duraksadım. Bu duruma alışmam için zaman gerekiyordu sanırım. Hâlâ hamile olduğuma inanamıyordum. Kapıyı açar açmaz kızların bahçeye girmesiyle heyecanla onları bekledim. Geldiklerinde çığlık çığlığa birbirimize sarıldık. "Kızlar çok özledim sizi."

Burçak neşeyle cıvıldadı. "Bundan sonra komşunum canım. Yine beraberiz."

Arya ise dudak büktü. "Ama bu haksızlık."

Onların bu hâli beni güldürürken geriye çekildim. "İçeri geçin."

İçeri girmeleriyle kapıyı kapattığımda Cihangir de mutfak kapısında bizi izliyordu. "Hoş geldiniz kızlar."

İkisinin de keyfi yerinde aynı anda cevap verdi. "Hoş bulduk enişte."

Cihangir gitmek için kapıya yaklaşırken kızlara seslendim. "Siz mutfığa geçin. Ben de geliyorum."

Onlar geçerken Cihangir de üzerine ceketini giydi. Yanıma geleerek kolunu belime doladı. Dudağıma değen minik bir öpücükle fısıldadı. "Kendine ve bebeğimize dikkat et sarışın."

Yüzüme yayılan sıcak gülümseme onun eseri idi. "Akşam geç kalma kocacığım."

Alnıma konan öpücükle geri çekilerek kapıyı açtı. "Kalmam." İçeridekileri ima ederek devam etti. "Fazla çekiştirmeyin bizi."

Gülerek bir süre onun gidişini izledim. Bahçeden çıkmasıyla kapıyı kapatarak mutfağa geçtim. "Bizde şans yok. Kahvaltının sonuna geldik. Kaynanalar da sevmeyecek anlaşılan."

Arya'nın sitemine Burçak katılmadı. "Vallahi benimki çok tatlı ve beni de çok sevdi."

Elindeki salatalığı Burçak'a fırlatan Arya umutsuz görünüyordu. "Beni oğlu seviyor mu belli değil ki anası sevsin zaten."

Burçak cevap vermeye hazırlanırken beni görmesiyle gülümse dim. "Kızlar hadi size kahvaltı hazırlayalım."

Benim teklifimi aklıktan olacak reddetmeyen kızlarla onlara sohbet eşliğinde güzel bir kahvaltı hazırladık. İkisinin de oturmasıyla ben de çayımı alarak yanlarına oturmıştım.

"Ee anlatın bakalım."

İlk söze giren Burçak oldu. "Hayat benim için fazla yoğun gidiyor. İş, evlilik derken... Yetişemiyorum sanki."

Görmüş geçirmiş biri olarak Burçak'ı çok iyi anlıyordum. Bu dönem biraz sıkıntılı geçiyordu. "Artık buradasın ya canım. Hep birlikte üstesinden geliriz."

Gülümsemesi yüzünde büyürken içtenlikle gözlerime baktı. "İnci, gelinliğimi senin diktirdiğin yerde yaptırırsam nasıl olur? Senin kine bayılmıştım."

Gülümseyerek elini sıktım. "Harika olur. Sevinç teyze bayılacak duyunca."

"Kadın; düğün, evlilik, kına her türlü organizasyonda profesyonel."

Arya'nın söyledikleriyle hepimiz kıkırdadık.

"Her kadın gurubuna bir Sevinç teyze lazım."

Söylediklerimle kızlar beni onaylarken Arya'ya döndüm. "Teyzem nasıl?"

Anında suratı düşen kuzenimle merakla kaşlarım havalandı. Bir şeyler yolunda gitmiyor gibiydi. "Kötü. Kavga ettik."

"Neden?"

Arya'nın bakışları elindeki bardağında oyalandı bir süre. Ne kadar gülse de canı sıkın duruyordu.

“Bana bir kısmet bulmuş ve kendince plan yapmış bizi bir araya getirmek için...” Derin bir iç çeken Arya’yla dilimin ucuna gelen şeyi sormak istemiyordum. Lakin Burçak içinde tutacak en son kişiydi. “Akın öğrendi deme sakın.”

Arya başını kaldırdığında cevabımızı çoktan almıştık. “Öğrendi. Kıyamet koptu. Gece yarısı Azrail gibi dikildi kapıma. Ertesi gün bir baktım annemin bulduğu adamın ağzı burnu kaymış. Adam nasıl korktuysa benim sesimi bile duymak istemiyor. Nasıl oldu, ne ara öğrendi anlamıyorum.”

Cevabı az çok tahmin ederken bunu söyleyip söylememek konusunda kararsızdım. Açık açık söylemek yerine kopya verdim. “Onlar profesyoneller canım. Akılları her şeye çalışıyor. Teknolojiye de uzak değiller.”

Burçak araya girdi. “Ee şimdi nasıl aranız?”

Arya omuz silktilti. “Adamın hâlini görünce Akın’a saydım biraz. Tekrar tartıştık.”

Yüzüm buruşmuştu. Sanırım sakın bir ilişkileri olmayacaktı. Çayımından bir yudum daha aldım. “Kötü mü durum?”

Arya düşünceli bir şekilde yere bakıyordu. “Ona hâlâ çok sinirliyim ama özledim de. Fakat daha da kötüsü annem Akın konusunda çok üzerime geliyor. Sürekli seni örnek gösterip sonumun senin gibi olacağını söylüyor.”

Kırık bakışlarla ona bakarken başımı yana yatırdım. “Sanırım sana kötü bir örnek oldum.”

Telaşla elimi kavradı. Bakışlarında bile itiraz vardı. “Hayır... Keşke senin kadar mutlu olabilsem ama zor görünüyor. Bütün hıncımı da ondan çıkarıyorum.”

Teselli etmek adına elimin üzerindeki elini okşadım. “Her şey yoluna girecek.”

Sessizliğe gömülmemizle kızlar sessizce kahvaltısını yaparken ben de çayımı içiyordum. Burçak elindekini ağzına attığında havayı değiştirmek ister gibiydi. “Ee yeni zengin çiftimiz nasıllar peki?”

Onun sorusuyla buruk bir tebessüm sundum. “Paranın başıma açtığı dertleri başka bir şey açmadı galiba.” Derin bir iç geçirdim. “Ama artık zengin değiliz. Cihangir mirasını bağışlamış.”

Burçak boğazındakini yutamazken Arya su uzattı. “Yuh be... Hepsinini mi?” Başımı aşağı yukarı salladım. Elindeki bardağı bırakan Bur-

çak hem şaşkın hem de durumu kabullenememişti sanırım. “Kızım bize bağışlasaydı ya. Ben hiç şikâyet etmezdim param var diye.”

Onun bu hâli beni güldürürken omzuna vurdum. “Senin paraya ihtiyacın mı var Burçak?”

Omuz silkti hemen. “Var tabii, bir ev bile alamadık. Fazla para, göz çıkartmaz.”

Buradan şimdilik alamamışlardı ama ileride pekâlâ alabilirlerdi ki biz de bu konuda onlara destek olabilirdik. “Bunu hep birlikte halledebiliriz.”

Arya merakla araya girdi. “Nereye bağışlamış?”

“Mehmetçik Vakfı’na, bir de yetim çocuklar yararına.”

Arya başını memnuniyetle salladı. “Takdir edilesi. Herkesin harcı değil.”

Katılıyordum. Benim ailemi düşünürsek herkesin harcı olmadığını daha iyi anlıyordum. Burçak da katılmıştı hemen. “Başlarda kasıntı falan diye çok uğraştım adamla ama helal olsun. Yapmış gene yapacağını.”

Yüzümde oluşan gülümseme kocamla gurur duyuyor oluşumdan sebepti. Neşeyle gülerken elim karnıma gitti. Bebeğimi seviyordum. Benim güzel bebeğim, sen de annen gibi çok şanslı olacaksın. Çünkü harika bir baban olacak. O bizi çok seviyor ve dünyanın en iyi kalpli adamı. Hayallere dalmış sırtırtırken Burçak bir anda cırladı. “İnci!”

Yerimden sıçramamla gözlerine baktım. “Ne var be? Ödüm koptu.”

Gözleriyle elimi gösterdi. “Kızım yoksa sen hamile misin?”

Şok olmuş bir şekilde bir süre Burçak’a baktım. Müneccim gibi kızdı gerçekten. Şok dalgasını atlatmamla yüzümde büyüyen gülümseme her şeyi açıklıyordu. “Evet, dün öğrendik. Bir şey de kaçsın gözünden.”

Şimdi de Arya boğazına duran lokmayı yutmaya çalışıyordu. Hemen ona da su uzatırken Burçak sevinçle ellerini çırttı. “Ay çok sevindim. Doktorum kızım ben. Benden kaçır mı hiç?”

Burçak ayağa kalkıp bana sarıldığında hepimiz salak salak gülüyorduk. Arya da ayağa kalkarak sıkıca sarıldı. “Allah’ım teyze oluyorum. Çok heyecanlı. Tebrik ederim İnci.”

“Teşekkür ederim.”

İkisi de heyecanla beni tebrik ederken bir yandan da çoktan hayallere dalmıştık bile.

Uzun bir kahvaltı sohbeti yapmış hamile olduğumu nasıl öğrendiğimi anlatmıştım. Tabii bu sırada annemle babamın yaptıklarını da öğrenmeleriyle sohbet uzayıp gitmişti. En sonunda ise akşam hep birlikte yemek yemeye karar vermiştik. Bu sayede küçük bir de kutlama yapmış olacaktık. Cihangir'i arayarak haber vermiş, akşam Giray'la Akın'ı da getirmesini istemiştim. Birlikte hem evi toplamış hem de akşam için uzun bir uğraş içine girmiştik. Kızlar ben hamileyim diye beni yormamaya çalışmış neredeyse çoğu şeyi kendileri yapmıştı. Akşam olduğunda ise enfes bir sofra erkekleri bekliyordu. Cihangir'in gelmesine yakın odama giderek duş aldım. Üzerime mavi yazlık bir elbise geçirdim. Saçlarımı pek toplama âdetim yoktu zaten. Sadece bir parlatıcı sürdüğüm dudaklarımı yeterli bularak aşağı indim. Kızlar da duş almış üzerlerini değiştirmişlerdi. Birkaç gün bende kalacakları için aşağıdaki misafir odasını onların hizmetine açmıştım. Onların da elbise tercih etmesiyle derin bir iç çektim.

Burçak çok mutluydu. Bunu açık ara görebiliyordum fakat Arya'nın tereddütlü bakışlarını, korkularını ve kızgınlığını da görebiliyordum. Akın'la aralarının açık olmasından sebep bu akşamdan biraz umutsuzdu. Tek istediğim onun da mutlu olmasıydı.

Hava güzel olduğu için masayı bahçeye hazırladık. Üçümüz de bahçedeki salıncağa oturmuş sallanırken kapı açılmıştı. Bahçe kapısından girip kısa süre sonra arabadan inen üç erkekle üçümüz de dikkat kesildik. Cihangir önde heybetli bir o kadar da yakışıklı hâliyle gelirken içimde bir yerler erimekle meşguldü. Gözlerimden çıkan kalplerle izliyordum onu. Boyu, posu, endamı, duruşu, yürüyüşü, bakışı, gülüşü, saç, başı her şeyiyle benim için kusursuzdu. Bana yaklaşmasıyla ayağa kalktım hemen. Bir iki adımda önünde bitmemle gülümseyerek kolları arasına aldı beni.

"Hoş geldin yüzbaşım."

Şakağıma inen öpücükle mırıldandı. "Hoş buldum güzel karım."

Giray elindeki paketi uzattı. Gülümseyerek aldım. "Hoş geldin Giray."

Her zamanki sevimli ve karizmatik Giray neşesinden bir şey kaybetmiyordu. "Hoş buldum yengem. Hayırlı olsun. Çok sevindim."

Cihangir'in arkadaşlarına bebeği söylediğini anlamamla biraz utandım. "Teşekkür ederim."

Hemen Akın'a döndüm. "Sen de hoş geldin Akın."

Akın, Arya'dan aldığı bakışlarını zor da olsa bana çevirirken gülümsedi. "Hoş bulduk yengelerin ilki. Junior Cihangir geliyor demek."

Benden önce ısrarla ona karşı olmak isteyen Arya atıldı. "Belki de junior İnci gelir."

Akın ise gözlerini devirerek Arya'ya ilerledi. "Ben de muhalefetim nerede diyordum."

Arya huysuzca kaşlarını çattı. "O kelimenin sonundaki sahiplik eki kadar bile yakın değiliz Akın."

Akın'ın ters bakışlarını ona diktiğinde tedirgin olsam da Arya'ya işlemiyor gibiydi. "Kızım bak delirtme beni yine." Garip garip onları izlerken Akın Arya'yı belinden yakalayıp alnından öptü. Biraz daha sessiz konuşsa da duymuştum onu. "Senin bu çemberin dışına çıkma lüksün yok," demişti.

Onlar ters ters birbirine bakarken aşk mı yaşıyorlar yoksa savaş-talar mı bilmesem de aralarında büyük bir elektrik olduğu kesindi. Diğer tarafta Giray ve Burçak birbirine sarılmış hasret gideriyordu. Cihangir içeri yönelirken elimden tutarak beni de çekti. "Elimi yüzümü yıkayım."

Cihangirle birlikte içeri geçtiğimizde hemen elini karnımın üzerine koydu. Bu hareketi gülmeme sebep oldu. "İyi mi benim bebeğim?"

Dudaklarım büzülürken kaşlarımı çattım. Yüzümde sahte bir tavır vardı. "Kıskanıyorum ama."

Bu hâlim onu güldürürken dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. "İkinizin de yeri ayrı yavrum."

Tek kaşımı kaldırarak imalı bir bakış attım. "Hangimiz yavrun oluyoruz?"

Gülerek alnımdan öptü. "İkiniz de benim yavrunsunuz. Sadece içerik farklı."

Gülümseyerek sarıldım kocama. Kokusunu içime çekmemle birkaç adım geriledim.

"Hadi geç sen, ben de mutfaktan eksikleri alayım."

Mutfağa geçtiğimde kızlar da kısa süre sonra yardıma geldi. Hep birlikte masaya oturduğumuzda bütün çiftler yan yanaydı. Yemek servisinin ardından herkes tabağıyla ve Cihangir tabağımla ilgilenirken Giray keyifle arkasına yasladı.

"Vay be ağabey... Ben şimdi amca mı olacağım?"

Akın itiraz etmekte gecikmedi. "Yok lan, badiler amca olamıyor-muş. Ben amca olacağım."

Giray yüzünü buruşturdu. "Yürü git lan. Ben senden daha yakı-nım. Badi akrabadan öte oğlum." Sonra aklına bir şey gelmiş gibi Ci-hangir'e döndü. "Ayıp ettin ama insan önce benim evlenmemi bek-lerdi."

Kaşlarını havalandırarak Giray'a bakıyordum. Akın kahkaha atarken Cihangir elindeki çatalı bırakarak arkasına yaslandı. "O nedenmiş?"

Akın laf sokacağı fırsatı kaçırmadı. "Sana yetişemedi ya içi gidi-yor şimdi."

Akın'ın sözleriyle Giray çatalını ona fırlatmış, Akın ise atik bir ha-reketle yakalamıştı. "Başlatma içine."

Çocuk gibi tartışırken Cihangir yine otoritesini ortaya koydu. "Ayarınızı bilin lan kadınların yanında."

Arya, Akın'a ters bir bakış attı. "Kendisi hödük olunca ayarı ol-muyor işte."

Giray mutluydu. "Bak bak, yengeme bak hele."

Akın'ın bakışları da Arya'ya odaklandı. "Memnun değilsen söyle, çekinme."

Arya çekinecek bir kadın değildi zaten. Saçlarını savurarak üstten bir bakış attı. "Olmam mümkün mü?"

Akın için sorun değildi. "Mümkün de göremedin gitti."

"Ayarsız..."

Arya ağzının içinde homurdanırken Giray böldü. Hâlâ aynı yerde kalmıştı. "Biz daha evlenmeden siz ikinci aşamaya geçtiniz. Badine ayıp değil mi?"

Şimdi de Cihangir gözlerini devirdi. Kardeşinin tribini de çekmişti o. "Oğlum yarış mı yapıyoruz? Üç güne evleneceksin işte daha ne?"

Giray bakışlarını Burçak'a çevirirken elini kavrayıp dudaklarına götürdü. "Olur değil mi kıvrıcık?"

Burçak yanağını öperek gülümsedi. "Çok beklersin Giray. Ben daha düşünmüyorum."

Akın fütursuzca Giray'a gülerken o çoktan asmıştı suratını. "Üz-dün be kıvrıcık."

Burçak dayanamamış olacak ki tatlı tatlı gülümsedi. "Düğünü-müz bir olsun da hayırlısı."

Bakışlarımı diğer tarafa çevirdiğimde Akın dikkatimi çekti. Arya yemeğini yerken o kadar kendini kaptırmış izliyordu ki tam bir aşk adamı görüntüsü veriyordu.

Arya başını kaldırınca Akın'ın bakışlarını fark etti. Yanakları kızaran kuzenim şaşkındı. "Ne?"

Akın gülerek saçlarını sevdi. "Yaşımız geçiyor diyorum."

Sanırım bunu içinden diyordu. Arya da benimle hemfikirdi. "İçinden dedin herhâlde." Belki demişti kim bilir... Çünkü Arya'ya öyle derin bakıyordu ki içinden çok şey söylediği kesindi.

Yanımdaki Paşa'ya Cihangir'in tabağıma bolca koyduğu yemeklerden çaktırmadan verirken bir yandan da film izler gibi Akın'la Arya'yı izliyordum. Arya derin bir nefes alarak elindekini tabağına bıraktı.

"Kendi adına konuş Akın, ben evlilik bile düşünmüyorum."

İstemsizce Arya'nın cevabına kıkırdadım. Akın ise pes edecek gibi değildi. "Hiç mi oluru yok be kızım? Az düşün sen bunu..."

Arya, Akın'a dalıp giderken keyifle izliyordum onları. Bence düşünmeye başlamıştı bile. Çocuk olmasa da evlilik istediğini, sıcak bir yuvaya hasret olduğunu biliyordum. Ben onlara dalmış izlerken Cihangir'in nefesini kulağımın dibinde hissettim. "Biraz daha tabağındakileri Paşa'ya verirsen kendi ellerimle yedirmeye başlayacağım."

Başımı usulca sevdiğim adama çevirdim. Suç işlerken yakalanan çocuklar gibi dudaklarımı büzdüm. Masum bakışlarla Cihangir'e bakıyordum. "Ama Cihan..."

Ağzıma çatalındaki parçayı tıktırırken susmak zorunda kaldım. "Hadi güzelim."

Tabağımdakileri bakışlarıyla göstermesiyle önüme döndüm. Daha şimdiden böyleyse ben sonunu düşünemiyordum.

Devamında keyifli geçen sohbet eşliğinde yemeğimizi yemiş masayı kısa sürede toplamıştık. Burçak kahveleri yaparken Arya ile mutfağı da topladık. Kahvenin yanına çerezleri koyup yaptığım ıslak keki de tabaklara koydum. Bu kekin bile anlamı bende çok şey ifade ederken kızlarla bahçeye geçtik tekrar. Burçak kahveleri ikram etmiş Arya ise çerezleri ortaya bırakmıştı. Elimdeki tepsiyi masaya koyarken tabaklardan birini alarak Cihangir'in önüne bıraktım. "Senin için yaptım."

Tabaktaki keki görmesiyle geniş bir gülümseme yayıldı yüzüne. Bazı şeyler küçük de olsa büyük anlamlar taşıyordu. "Hım... En sevdiğim tatlı."

Hâlâ unutmamış olması içimi ısıttı. Yanına oturmamla kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. Sığındığım göğsü, başıma konan öpücük ve karnıma uzanan eli gözlerimin kapanmasına sebep oldu.

O an tüm kalbimle dua ettim Allah'a. Sevdiğim adamı benden hiç almasın diye. Çünkü hâlâ kalbimde derinlerde bir yerde her göreve gittiğinde dışarı vuran bir kaybetme korkusu gizliyordum. Derin bir nefes almamla fark etmiş gibi hemen başını eğdi. "Bir şey mi oldu güzelim?"

Başımı kaldırıp gülümsedim. "Senden daha güzel ne olabilir ki?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. Şakağıma değen dudakları mırıldanırken o kadar tatlıydı ki. "Seni saymazsak şu an karnında bence."

Kıkırtıyla biraz daha sokuldum kocama. Akın'ın sesi bütün büyü-yü böldü. "Yengem be... Yine döktürmüş."

Akın yaptığım kekle beni hamaratlıkta zirveye çıkartırken tabii ki bu durumdan memnundum. "Afiyet olsun."

Cihangir kahvesinden bir yudum alıp yerine bıraktı. Arkasından tabağından çatalıyla bir parça kek alarak ağzına attı. "Çok güzel olmuş İnci'm, ellerine sağlık."

"Afiyet olsun canım."

Tebessüm ederken bir parça daha alarak bana uzattı. Aldığım koku bir an yüzümü buruştururken yine de belli etmeyerek ağzımı açtım. Keki aldığımda ne kadar gülümsemek istesem de yüzüm gide-rek buruşmaya başlamıştı. Ağzımda büyüyen lokmayı zorla yuttum.

"Ne oldu?"

Cihangir'in kaşları çatılırken hızla elimi ağzıma götürdüm. Ne olduğunu anlayamayan kocam paniklerken ben de bir anda başlayan mide bulantıma anlam veremedim. İstemsiz öğürmemle hızla aya-ğa kalktım. Hepsi şaşkınca beni izlerken içeri koşmaya başlamıştım. Kendimi alt kattaki banyoya atmamla klozete sarılmam bir oldu. Kendime engel olamayarak kusarken kapı açıldı. Cihangir panikle yanıma çöktü. "İnci... İyi misin?"

Cevap verecek durumda olmadığım için kusmaya devam ederken belimi kavradı. Elini alnıma yaslamasıyla beni büyük bir yükten kurtardı. Bütün yediklerim geri çıktı sanırım. Cihangir belimden tutarak

beni kaldırdı. Sifonu çekip lavaboya götürdü. Ben ağzımın içini çalkalarken o da yüzümü yıkamakla meşguldü. Kenarda duran havluyu kavramasıyla yüzümü kuruladı. "Güzelim iyi misin?"

Dudaklarım büzülürken başımı aşağı yukarı salladım. Rengim atmıştı bir anda. Beni bir an bile bırakmayarak banyodan çıkartırken kızlar kapıda karşılamıştı bizi. Salona geçerek oturduğumda Cihangir hemen Burçak'a döndü. "Niye böyle oldu?"

Burçak gülümseyerek yanıma oturdu. "İşte şimdi belli oldu hamile olduğun."

Yüzümü buruştururken Giray ve Akın da yanımıza gelmişti. Burçak Cihangir'e dönerek gülümsedi.

"Hamilelikte aşermeler, mide bulantıları çok normal. Maalesef bir süre katlanacaksınız. Normalde dördüncü aya kadar sürer fakat kişiden kişiye de değişiyor. Kimilerinin hiç olmaz, kimileri de doğurana kadar çekiyor."

Korkuyla gözlerim açıldı. "Dokuz ay boyunca kusamam."

"Ben sana mideni rahatlatacak bir şeyler yapayım."

Burçak mutfağa giderken Cihangir'e döndüm. Sanki o her şeye bir çözüm bulabilirmiş gibiydi. "Cihan..."

Beni kendine çekerek sarılan kocam teselli etmeye çalışıyordu. "Gececek bir tanem, sürmez o kadar."

Cihangir dinlenmem için beni yukarı çıkarırken Burçak da yaptığı bitki çayını bana getirdi. Burçak'ın bizi yalnız bırakmasıyla getirdiği çaya ters bakışlar atmakla meşguldüm. Cihangir fark etmiş olacak ki eline alıp bana uzattı. "Güzelim yeter baktığın. Zehir içirmek istiyoruz gibi bakma."

Huysuzca omuz silktim. Kendimi tekrar kusacak gibi hissediyordum. Yine de onu kırmayarak bir yudum aldım. Bardağı komodinin üzerine bırakan kocam elimi tutarak dudaklarına götürdü. Küçük bir öpücük bıraktı. "İnci, benim etrafımda bebek, çocuk, hamile kadın olmadı hiç. Ne nasıl olur bilmiyorum. Her şeyi seninle öğreneceğim. Ama elimden gelen neyse, ne yapmam gerekiyorsa bil ki sen ve bebeğimiz için çabalayacağım."

Bu kadar güzel konuşan kocamla garip bir duygusallığa bürünürken gözümünden bir damla yaş yanağıma süzüldü. Aslında şu an çocuk gibi ağlamak istiyordum. "Ben de bir şey bilmiyorum ki..."

Söylediğimle Cihangir beni kendine çekerek sıkıca sarılınca çocuk gibi ağlamaya başladım. “Öğreniriz güzelim, herkes nasıl üstesinden geliyorsa biz de geliriz.”

Sıkıca sarıldım. “Seni seviyorum Cihan.”

Saçlarımı okşarken kokusunu uzun uzun içime çektim. O benim koca dağım, ben onun küçücük kıvılcı mıydım.

“Seni seviyorum karıcığım.”

Çok şey yaşadık, çok zor günler geçirdik ama birbirimizi hiç bırakmadık. Çok sevdik... Mutluluğun bizi bulmasını beklemek yerine biz onu kovaladık. En çok da birbirimizden vazgeçmemek götürdü bizi mutluluğa... Şimdi ise bunu bebekle taçlandırmak bizi birbirimize daha da çok bağlamıştı. Kalplerimiz bebeğimizle daha bir mühürlenmişti birbirine...

15. BÖLÜM

EN ÖZEL

Bir adam sevdim ben; gözleri ela, saçları kumral. Bir adam sevdim ben; duruşu dik, bakışları sert. Bir adam sevdim ben; merhameti geniş, yüreği sıcacık...

Biliyor musunuz? O bana ne baba ne ağabey ne arkadaş ne de dost oldu. O sadece bana eş, evime er, bebeğime baba oldu. En güzeli de o yaptı. Bir yaprak gibi savrulan kalbimi tuttuğu gibi kalbinin üzerine bıraktı. İzin verdi kök salmama ve ben hiç şikâyet etmeden tutundum kalbine, yerleştim, kuruldum... Orayı mesken tuttum. Şimdi ise kök saldığım kalbinde meyve veriyordum.

Öyle ya... Burası artık benim vatanım, benim toprağımdı...

Elim karnımda usul usul gezinirken daldığım düşüncelerimde savrulmakla meşguldüm. İyiden kendini belli eden karnım hamileliğini ele veriyordu. Bugün beş aylık olan bebeğimin keyfi oldukça yerindeydi. Tabii bu benim için aynı orantıda değildi. Dördüncü ayıma kadar eksik olmayan mide bulantılarım, hâlâ devam eden yerli yersiz aşermelerim ve Cihangir'in bütün ısrarına rağmen inatla çalışmak istediğim için kliniğimde uyuyakalmam da pek çekilir değildi. Tabii en kötüsü de değişen ruh hâllerim ve kıskançlık konusunda tavan yapan tavırlarım olabilirdi. Cihangir'e tüm gününü zehredebilecek potansiyele sahiptim artık. Yerli yersiz ağlamalarımı saymıyorum bile.

Ne yapabilirim ki? Ben hamileydim, hamile...

Kliniğe gelen müşteriyle başımı kaldırıp kim olduğuna baktım. Aşı için geldiklerini anlamak zor olmamıştı. Yeni yardımcım Eda çoktan karşıladı onları. Hamileliğim sebebiyle çok fazla işimle ilgilenemiyordum. Hayvanlar ne kadar sevimli olsa da hamilelikte riskli olabiliyordu. Bir de kliniğe hasta hayvanların geldiğini düşünürsek çok

da sağlıklı değildi. Fakat şimdilerde tam olarak patron olmuştum. Yanımda çalışan Eda ve Kaan benim elim kolum olmuşlardı. İkisi de tekniker olduğu için Kaan sahada, Eda ise klinikte çalışıyordu. İşleri az da olsa büyüttüğüm için ve açtığım hayallerimin ötesindeki klinik sayesinde çok yoğun çalışıyorduk. Bu ise beni mutlu ediyordu. Çünkü çalışmak beni hem özgür hissettiriyor hem de kendi kendime yetebilecek olmam iyi hissetmeme sebep oluyordu. Daha da fazlası sevdiğim mesleği yapıyor olmaı.

Eda'nın yaptığı aşıyla müşteri giderken içeriye o girdi. Canımın içi, hayallerimin efendisi, göz bebeğim. Girişi bile asıldı sevdiğimin. Ah bu hamilelik beni daha da beter bir âşık yapmıştı. Mavi bir gömlek giymişti üzerine, altında ise keten bir pantolon vardı. İçeri girince gözündeki gözlükleri çıkarttı. Ortalığa saçıldı elaları.

Ah kalbim... Dayan, geçecek.

Kandırmasana kalbini. Hayır, geçmeyecek. Âşık bir kalp hiç uslanır mı?

Sahi bu adam neden bu kadar yakışıklı olmuştu?

Ağzımdan akan salyalarla sevdiğim adamı izlerken ben kalkmadan o gelmişti bile yanıma. Yüzünde keyifli bir gülümseme vardı yine. "Güzelim."

Dikkatli bir şekilde ayağa kalktım. "Hoş geldin kocacığım."

Yanağına tatlı bir öpücük bırakmamla o da şakağımdan öptü. "Hoş buldum İnci'm. Hazırsan çıkalım hemen."

"Hazırım."

Çantamı ve telefonumu alırken Eda'ya seslendim. "Eda ben çıkıyorum. Klinik sana emanet."

Muayene odasındaki Eda bize bakarak gülümsemişti. "Hoş geldin enişte." Cihangir başıyla selam verirken devam etti. "Ben halledirim. Cinsiyetini bana da haber et mutlaka."

Şirince gülümsedim. "Bakalım. Bu sefer görebilirse doktor inşallah."

Eda gülerken, Cihangir konuşma daha fazla uzamadan elimi tutup çekmeye başladı. Bugün doktor kontrolüm vardı ve bebeğimin cinsiyetini öğrenecektik. Aslında öğrenmekte geç bile kalmıştık fakat ikidir her seferinde ya pozisyonu düzgün olmuyordu ya da göbek kordonu kapatıyordu. Hiçbir şekilde öğrenemiyorduk.

Hastaneye geldiğimizde heyecanla gülümsedim. "Acaba bu sefer öğrenebilecek miyiz cinsiyetini?"

Cihangir elimi sıkıca kavramış, hastanenin bahçesinden girerken umutsuzdu. “Bu gidişle doğana kadar öğrenemeyecek gibiyiz.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bence bu sefer olacak.” Başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Söyle bakalım kız mı, erkek mi?”

Cihangir bana kısa bir bakış atıp önüne döndü. “Bence kız ama erkek de olsa kız da olsa dünyanın en mutlu babası ben olacağım.”

Dayanamayıp iç çektim. Kalbi güzel adamım benim. “Bence erkek. Canım sürekli tatlı istiyor.”

Cihangir bana dönerek gülümsedi. “Yavrum bu aralar senin canının istemediği bir şey var mı?”

Gülen suratım ani bir tavırla solup gitti. “Ne olmuş yani? Daha yeni yeni bir şeyler yiyorum. Hem ben değil ki bebeğin istiyor. Sen şimdi bana ne demek istiyorsun?” Kendimle birlikte Cihangir’i de durdurdum. “Ben her şeyi yiyor gibi mi görünüyorum oradan bakınca? Kilo mu aldım yani? Çirkin miyim ben?”

Hayretle bana bakan Cihangir şaşkındı. Fakat bunlar sanki iyi günleriydi. “Allah da benim belamı...” Kendi kendine homurdanmasıyla gözlerim kısıldı. Fark etmiş olacak ki toparlayarak elini kaldırıp yanağımı okşadı. “İnci’m... Sen benim tanıdığım en güzel, en zayıf, en tatlı, en sevimli, en etkileyici annesin.”

Ellerim belimde tek kaşımı kaldırdım. Tek bir yere takılmışımdım. “Zayıfım yani.”

Alnımdan öpüp beni doktorun odasına yönlendirdi. “Evet güzelim. Zaten dört ay boyunca ne yediysen çıkardın. Şurada bir aydır düzgün bir şeyler yiyorsun. Ne ara kilo alacaksın?”

Kendini iyiden belli eden karnıma baktım. Tabii ki kilo almıştım. Fakat bu bana değil karnımdaki ufaklığa aitti. Karnımda beni sömürmekle meşguldü. Şirince gülümsedim. “Tamam, inandım.”

Cihangir başını iki yana sallayarak tekrar elimi tutup ilerlemeye başladı. Doktorun odasına girdiğimizde doktor bizi bekliyor olacak ki gülümsedi. “Hoş geldiniz.”

Ben başımla selam verirken Cihangir’le el sıkıştılar. “Hoş bulduk.”

Benden çok Cihangir’le samimi olmuştu doktorum. Sanki hamile olan benim kocamdı. İlk zamanlarda erkek olduğu için doktorumu beğenmeyen adam şimdi fazlasıyla memnundu. Ne isterse soruyor hatta evde bir şey oldu mu hemen adamı arıyordu. Doktor sonunda beni fark ederek gülümsedi. “Nasılsınız İnci Hanım? Bir problem var mı?”

“Hayır, gayet iyiyim.”

Durumdan memnun olan doktorum muayene kısmını eliyle işaret etti. “Çok güzel. Bir de ufaklığa bakalım, o nasılmış.”

Cihangir’in de yardımıyla sedyeye uzandım. Karnımı açarak beklerken Cihangir yanı başımda duruyordu. Doktor yanımıza gelip oturduğunda jeli sürdü. Probu karnımda gezdirirken merakla ağzından çıkacak kelimeleri bekliyordum. Bir süre bebeğimi inceleyip birçok ölçüm yaptı. En sonunda duymak istediğim kelimeleri mırıldandı. “Bebğiniz gayet sağlıklı görünüyor ve haftasına göre normal gelişim sürecinde.”

Cihangir’e baktığımda dudağındaki kıvrımla elimi kavradı. Hevesle doktora döndüm. “Cinsiyetini bu sefer öğrenebilir miyiz?”

Doktor bakışları ekranda keyifle gülümsedi. “Ufaklık bu sefer öğrenmenizi istiyor.”

Cihangir’in elini biraz daha sıktım. Kız da olsa erkek de olsa aynı sevgiyi gösterecektim. Fakat bu garip bir heyecandı. İnsan ne olursa olsun merak ediyordu. Hem odasını ona göre yapacaktım. Hadi onu da geçtim cinsiyetini bilmediğim için kıyafet bile alamamıştım. Evet, daha erkendi ama heves ediyordum işte.

Kocamın eli başıma giderken heyecanımı yatıştırmak istercesine saçlarımı okşuyordu. Doktor kendini ağır çekime almış olacak ki fazlasıyla yavaş bir şekilde bize döndü. En fazla söyleyeceği iki kelime ağzından dökülememişti.

“Kız mı, erkek mi?”

Cihangir’in sabırsız tavrıyla ona baktım. Doktor zor da olsa ağzındaki baklayı çıkardı. “Tebrik ederim küçük bir hanımefendi geliyor.”

Olduğum yerde kalmış doktorun dediğini algılamaya çalışıyordum. Kulaklarım duymuştu da beynime iletmeyi unutmuştu herhâlde.

“Kızımız olacak.” Cihangir’in sessiz mırıltısı ona dönmeme sebep oldu. İşte şimdi anladım, bizim kızımız olacaktı. Mutluluğum tarifsizdi. Anneliğin kattığı duygu da eklenince ağlamak hiç de zor olmuyordu. Gözlerimden akan yaşlar inşallah hep böyle mutlu, güzel haberler için olurdu. “Çok şükür Allah’ım.”

Dudaklarımdan dökülenle bana doğru eğilerek alnımdan öptü. Ağlamamı susturup gülücüğe çevirebilecek tek adam Cihangir’di. “Biliyordum İnci. Senin gibi, güzeller güzeli bir kızımız olacak.”

Doktor kendi masasına geçerken biz de toparlanıp yanına geçtik. Aklımdaki soruyu unutmadan sormak istiyordum. “Doktor bey bir şey sormak istiyorum.” Doktor önündeki kâğıtlardan başını kaldırarak bana baktı. “Ben bebeğimizi hâlâ hissedemedim. Sizce bu normal mi?”

Gülümseyen doktorum başını salladı. “Bu sizin ilk hamileliğiniz İnci Hanım. Bu gayet normal. Bebeğiniz beşinci aydan sonra güçlü tekmeler atmaya başlayacak. Hissetmeniz yakındır.”

Elim karnıma giderken rahatlamıştım ama Cihangir için durum aynı değildi. “Peki ben ne zaman hissedeceğim?”

Şaşkınlıkla Cihangir’e baktığımda doktor ve yanındaki hemşire gülüyordu. “Merak etmeyin Cihangir Bey, İnci Hanım’dan kısa bir süre sonra siz de hissedeceksiniz.”

Ben gülerken kocam yine surat astı. Doktorun yanından çıkar çıkmaz homurdandı. “Hayır yani neden sonra hissediyorum ben?”

Tavrı karşısında şaşkın olduğum kadar da gülmemek için çabalıyordum. “Çünkü ben annesiyim.”

“Ben de babasıyım.”

Hayretle yüzüne baktım. “Farkında mısın, kızımızı ben taşıyorum?”

Onun da bakışları beni yakalarken hâlâ ikna olmuş değildi. “Ola-bilir, sonuçta yapım aşamasında ben de emek verdim.”

Gözlerim büyürken bu adamın rahatlığı beni öldürecek. Koluna vurarak etrafın duymasına izin vermeden sesimi alçalttım. “Haklısın. Çok yıprattın kendini.”

Dudakları çapkın bir gülümsemeye ev sahipliği yapıyordu yine. Kolunu omzuma sararak ilerlemeye devam etti. “Fedakâr bir babayım, kabul et.”

Öyleydi. Sadece bu da değil, aynı zamanda fedakâr da bir kocaydı ama şu tavrı da komikti. “Ya, tabii. Bakalım nasıl bir kız babası olacaksın. Bana benzerse görürsün.”

Neşeyle gülümsedi. “Bir bordo bereli iki kızı birden rahat bir şekilde idare edebilir.”

Ters ters bakarak surat astım. “Yeteneklerin hiç hoşuma gitmedi.”

Kıskançlığımdan sebep kahkaha atarak beni arabaya yönlendirdi. “Sadece karım ve kızım için geçerli.”

Arabaya bindiğimizde ben eve gittiğimizi düşünürken Cihangir bir bebek mağazasının önüne yanaştı. Arabayı park etmesiyle şaşkınlıkla ona döndüm. “Cihangir...”

Gülümseyerek bana doğru eğilip alnımdan öptü. "Kızımıza ilk alışverişi bensiz yapmayı planlamıyordun herhâlde."

Bir kez daha aşkla baktım sevdiğim adama. Derin bir iç çektim. Kokusu hemen ciğerlerime dolmuştu.

"İyi ki varsın."

Yanağımı okşadı. "Siz de bir tanem."

Elini sıkıca tuttuğum adamla mağazaya girerken mutluluğum tarifsizdi. Yeni doğan kısmına geçtiğimizde kız bebek ürünlerinin olduğu kısma ilerledik. Pembenin her tonuna sahip minicik kıyafetler heyecanımı iki katına çıkardı. Hemen kavuşmak istiyordum bebeğimize. Kendimi kaybetmiş kıyafetler arasında kaybolduğumda bir tane takım dikkatimi çekti. Elime aldığım takımı Cihangir'e göstermek için arkamı döndüm. Onu pembe minik bir zıbına bakarken görünce yüzümde büyüyen gülümsemeyle ona doğru adımladım. "Nasıl gidiyor?"

Başını kaldırıp elindeki zıbını bana doğru uzattı. "Bunu alalım."

Elindeki zıbına baktığımda dudaklarımdaki gülümseme daha da büyüdü. Zıbının üzerinde 'babasının kızı' yazıyordu. Allah'ım ben bu adamı hak edecek ne yaptım? Ne yaptığımı bilmiyordum ama iyi ki de yapmıştım.

Yarım saatten fazla süren alışveriş maratonumuz sonunda bitmişti. Eve geldiğimizde yorgun ve acıkmıştım. Ben arabadan inerken Cihangir çoktan bagaja yönelmişti bile. Ona yardım etmek için yanına ilerlediğimde hemen anlayarak itiraz etti. "Ben hallederim güzelim."

Cihangir'in elindeki sayısız pakete baktığımda yüzüm buruştu. Sanırım ikimiz de kendimizi kaptırmıştık ama şimdiye kadar da hiçbir şey almamıştık.

Önden giderek kapıyı açacağım sırada Nesrin dadım benden önce davrandı. "Hoş geldiniz çocuklar. Geçin hadi."

Şirince gülümseyerek içeri geçtim. Arkamdan giren Cihangir'le Nesrin dadım kapıyı kapatarak gülümsedi.

"Oo bayağı alışveriş yapılmış." Sonra gözleri büyürken heyecanla bana döndü. "Yoksa... Cinsiyetini öğrendiniz mi?"

Sırtarak paketteki takımlardan birini gösterdim. "Küçük İnci geliyor..."

Nesrin dadım bana sarılırken ikimiz de gülüyorduk. "Analı babalı, sağlıklı olsun inşallah kızım."

Gözlerimi kapatıp derin bir iç çektim. "Âmin Nesrin anne, âmin."

Nesrin dadım bir an donup kalırken usulca geri çekildi. Gözleri dolu dolu bakıyordu bana. "Anne mi?"

Evet, ilk defa Nesrin dadıma anne diyordum. Çünkü hissettiğim yoksunluğu küçüklüğümünden beri gideren tek kişi oydu. Annemler onu geçen ay işten çıkarmışlardı. Küçültmeye gittikleri için Nesrin dadım fazla gelmişti onlara. Oysa küçüklüğümünden beri ailemizden biriydi. Kerem haber vermese hiç öğrenemeyecektim. Cihangir'e utanarak ricada bulunduğumda ikiletmeden kabul etmişti. "Sen de çalışıyorsun, hamilesin de zaten sana yardımcı olacak biri lazım. Hem ben yokken içim biraz daha rahat olur," demişti. İyi kalpli sevdiğim benim. O günden sonra Nesrin dadım bizimle kalmaya başlamıştı. Ona aşağı kattaki misafir odasını vermiştik. Evin ufak tefek işlerini hallediyor, biz gelmeden de yemek yapıyordu.

Benim bakışlarım da buğulanırken usulca başımı salladım. Dadım tekrar bana sarılmış ağlarken ben de ağlıyordum. Zaten bu aralar her şey ağlama sebebimdi. Bakışlarım Cihangir'i bulduğunda duvara yaslanmış bizi izlerken buldum. O an içim sızladı. Benim kocam da annesizdi. Yüzündeki burukluğu bir tek benim anlıyordum, gülümseyerek bize yaklaştı. "Bu kadar ağlama yeter sanırım. Benim karnım acıktı."

Dadımla gülerek geri çekildiğimizde bir yandan da yüzümüzdeki ıslaklığı kuruluyorduk. "Hadi tamam. Siz yukarı çıkıp elinizi yüzünüzü yıkayın. Ben de masayı hazırlayım."

Nesrin annemin dedikleriyle yukarı çıktık. İkimiz de üzerimizi değiştirip elimizi yüzümüzü yıkadık. Tekrar aşağı indiğimizde Nesrin anneme yardım ederek masayı kurduk. Birlikte yemek yedikten sonra çaylarımızı da içtik. Cihangir benden önce yukarı çıkarken ben de birkaç işimi halledip üst kata çıktım. Yatak odasına girmemle sevdiğim adamı sırt üstü yatağa uzanmış tavanı izlerken bulduğumda onun bu düşüncelere dalmış hâli beni merakta bırakmıştı. "Ne düşünüyorsun Cihan?"

Bakışları hemen beni yakalarken sıcak bir tebessüm vardı yüzünde. "İki İnci'yle birden ne yapacağımı düşünüyordum."

Bu yalana inanmasam da pijamalarımı giyerken kıkırdadım. "Bir bordo bereli iki kızı birden idare edebilir sanıyordum."

Ona kendi cevabını vermemle yatağa oturdum. Elimden tutarak dikkatle kucağına çekti. "Edebilir tabii ama iki İnci'yi birden edebilir mi, sorun o."

Elim karnımda başımı göğsüne yasladım. "Bak kızım baban korkmaya başladı bizden."

Cihangir de elini karnımın üzerine koydu. "Sen annene bakma kızım. Benim tek korkum size bir zarar gelmesi."

Başımı kaldırıp Cihangir'e baktığımda gözlerimiz buluştu. İçimi ısıtan ela gözleri sıcacıktı. Dudaklarına kondurduğum sıcak öpücüklerle tekrar başımı göğsüne yasladım. Başıma konan öpücüklerle mest olurken ikimizin de elleri hâlâ karnımın üzerinde duruyordu.

O an bir şey oldu.

Elimin altında hissettiğim minik hareketlilik, daha da fazlası karnımda hissettiğim minik darbe dikkatimi çekti. Telaşla başımı kaldırıp Cihangir'e döndüm. "Cihan..."

Kaşlarını çatıp ciddiyetle elini karnıma biraz daha bastırdı. "Kızım."

Sanki bebeğimiz babasını duymuş gibi biraz daha sert ama bir o kadar güçsüz darbesiyle karşılık verirken ikimizin de dudakları kıvrıldı. "Anneciğim." Küçük bir kıpırdanma daha hissettiğimde gülmeye başladım. "Seni çok seviyoruz anneciğim. İyi ki geldin."

Cihangir tekrar beni kendine çekerken alnımdan öptü. "Sizi çok seviyorum kızım. İyi ki geldiniz."

İki hafta sonra

"Burçak, o kadar güzel görünüyorsun ki..."

Bana beyazlar içinde tebessümle bakan Burçak'a ben de aynı şekilde tebessüm ediyordum. Kendi memleketinde kınasını yaptığımız arkadaşımın şimdi de erkek evinde düğünü vardı. Geldiğimiz salonun üst katında kızlarla birlikte hazırlanıyorduk. Havaların soğumasıyla düğünü kapalı alanda yapmaya karar vermişlerdi.

Burçak elini kaldırarak karnımı hafif bir şekilde okşadı. "Sen de harika görünüyorsun. Prenses nasıl?"

Başımı eğmemle üzerimdeki bol ve rahat olan pembe elbiseme baktım. Boyu diz kapağımın biraz altında bitiyordu. Artık kendini rahat bir şekilde gösteren karnımı az da olsa elbisemin bolluğu saklıyordu. Üst kısmı kapalı, sırt kısmı ise çapraz kalın askılarla kapatılmıştı.

"Keyfi yerinde."

İkimiz de kıkırdarken Burçak'ın başındaki tacı hafif düzelttim. Duru makyajı esmer tenini o kadar güzel göstermişti ki. Hele kıvrıcık saçları... Hepsini serbest bırakmış, straplez tercih ettiği gelinliği ise bu duruma mükemmel uyum sağlamıştı.

Yanımıza gelen Arya, Burçak'a ayakkabısını uzattı. "Al bakalım."

Merakla başımı uzattım. "Herkesi yazdın mı?"

Arya gülerek başını salladı. "Yazdım. Zaten Elif, Dila ve benden başka kimse kalmadı."

Dila ve Yusuf düğüne gelmemişlerdi. İkisi de hem sınavlara hazırlanıyor hem de çalışıyorlardı. Aslında yanımda olmalarını çok istiyordum lakin sorumlulukları ve ilgilenmeleri gereken aileleri vardı. Aklıma gelen şeyle gülümsedim. "Eda'yı da yaz."

Yanımızda duran Elif keyifle atıldı. "Onu da yazdı."

Burçak ayakkabısını giyerken muzır bir bakış attım. "Yarın sabahın köründe arayacağım seni."

Kızlar kıkırdarken Burçak doğrularak sırttı. "Ulaşabilirsen ararsın."

Gözlerim kısmış Burçak'a kötü bakışlar atıyordum. İntikam alıyordum güya ama buna bile izin vermiyordu.

Açılan kapıyla içeriye Burçak'ın annesi girdi. Hepimizi aşağıya postalarken Arya'yla merdivenleri beraber indik. Kumral saçlarını tepeden atkuyruğu yapmış, yüksek kesim bir straplez elbise tercih etmiş, elbisenin ön kısmı yarım bir şekilde mini dururken yanlara doğru uzayarak arkada ölçülü bir kuyruk oluşturmuştu.

"Seninkini gördün mü?"

Arya düşünceli hâlimden kurtularak başını bana çevirdi. "Görmedim. Burada bir araya geliriz diye konuşmuştuk."

Onaylarcasına başımı sallayarak önüme döndüğümde Akın'ı tam karşımızda gördüm. Gözleri Arya'nın üzerindeydi ve muhtemelen beni bile görmüyordu. Hemen yanında duran Giray ve hayatımdaki en önemli yere sahip olan Cihangir vardı. Gözlerim sevdiğim adamda ıslıl ıslıl parlarken Giray hareketlenerek yanımıza geldi. "İnci, Burçak hazır mı?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Yukarıda seni bekliyor."

Bordo takımının içinde parlayan sarışın, yeşil gözlü adam artık kıvrıcığı için saatleri sayıyordu. Yüzünde büyüyen tebessümle merdivenleri tırmanırken bakışlarım tekrar Akın'ı yakaladı. Arya'ya

birkaç adımda yaklaşmış tam önünde durmuştu. Elini kaldırarak Arya'nın yanağını kavradı. Başparmağı bir süre yanağını okşadı. Hemen ardından alnına anlamlı olduğunu düşündüğüm bir öpücük bırakıp kulağına eğildi. Ne söylediğini duyamasam da Arya'nın başını kaldırıp hayran hayran Akın'a bakması görülmeye değerdi. Tam bir cadı olan kuzenim Akın'ı görmenin heyecanına kapılırken sesi bile çıkmadı. Elini kavrayan adamla salona doğru ilerlerken arkalarından bakıyordum. "Gözlerin beni de görecektir mi İnci'm?"

Yanı başımda duyduğum sesle bir an irkilirken Cihangir kaşlarını çatmış bana bakıyordu. İlgisizliği kaldıramayan kocama gülümseyerek kollarımı boynuna doladım. Dudaklarına minik bir buse bıraktım. "Anlık dalgınlıklarım bana seni unutturmuyor Cihan. Sen bu gözlerde mühürlü olan tek kişisin."

Dudakları hemen kıvrılmış eli çoktan belimdeki yerini almıştı. Alnıma uzun bir buse bırakarak geri çekildi. Eli karnımı usulca okşadı. "Hadi içeri geçelim."

Birlikte salona geçmemizden kısa bir süre sonra Burçak ve Giray salona girmiş ve ilk danslarını yapmışlardı. Arkasından kıyılan nikâh ve arkadaşlarının tıpkı bizim düğünümüzde olduğu gibi hediyelerini vermeleri sonrasındaysa devam eden oyun havaları derken fazlasıyla eğlenceli bir o kadar da yorucu geçmişti. Geriye Giray ve Burçak'ı yolcu etmemiz kaldığında sıkıca arkadaşşıma sarılmış ağlıyordum. Sadece balayına gideceklerdi ama nedense çok duygusaldım.

"Kızım yeter ağladığın be. Beni de ağlattın işte."

Burçak geri çekilmiş gözlerini kurularken ben de aynı durumdaydım. "Ay ne bileyim, bu hamilelik beni bu hâle getirdi. Her şeye ağlıyorum."

Arya dayanamayıp güldü. "Kendi kınasında ağlamayan kadın senin kınanda susmadı."

Burçak kendini tutamadığında kahkaha attı. "Aynen ya. Benden çok sen ağladın."

Yine suratım asılmıştı. "O zaman hamile değildim. Ne yapabilirim?"

İkisi de kendini toparlamak isterken tekrar gülmeleriyle ben de onlara eşlik ettim. Mutlulukla atılan kahkahalar kalpten geliyordu.

Hepimizin vedalaşıp ayrılmasıyla birkaç saatlik araba yolculuğunun ardından eve geldik. Gece yarısını geçen saatle gözlerimden uyku akıyordu. Ayaklarımın altının sızlıyor oluşu da cabasıydı. Nes-

rin annemin uyuyor oluşundan sebep sessizce odamıza çıktık. Yorgun bir şekilde yatağa oturmamla mızımızlandı. "Çok yorulduğum ve ayaklarım ağrıyor." Ayaklarıma bakarak düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Biraz da şiş gibi görünüyor."

Cihangir üzerindeki ceketi çıkararak yatağın kenarına bıraktı. Önümde diz çöktüğünde kaşlarım havalandı. Ayağımı tutarak dizinin üzerine yasladı. Başını kaldırdığında bakışları sıcacıktı. "Çok mu ağrıyor güzelim?"

Allah'ım... Bütün ağrılarım geçmişti bile...

Dalgın dalgın ona bakarken yavaşça başımı salladım. Eliyle biraz ovduktan sonra gülümsedi.

"Bence karımın güzel bir duşu ihtiyacı var." Yine aşk dolu gözlerle bakıyordum, aynı şekilde tekrar başımı salladım. Ona karşı çıkmamın imkânı var mıydı? O ise yüzündeki çapkın gülümsemesiyle devam etti. "Hem de benimle."

Elimden tutarak ayağa kaldırırken kıkırdadım. "Krizi fırsata çevirmekte üstünüze yok yüzbaşım."

Beni peşinden banyoya götürürken onun keyfi de oldukça yerindeydi. Başını iki yana salladı. "Bütün iyi niyetimle hamile karıma yardımcı olmaya çalışıyorum sarışın." Kapıyı kapatmadan önce son sözlerini söyledi. "Hem karımı mutlu etmek de benim görevim."

Mutluluğun peşinden koşarken ayağım takılıp dizlerimin üzerine düştüğümde küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladım. Tam o sırada beyaz atlı olmasa da yeşil kamufleli bir adam çıktı karşıma. İlk başta siyah postalları takıldı gözüme. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda ne de uzun gelmişti boyu...

Güneşi tam arkasına alan prensimin yüzüne düşen gölge, ondaki güzelliği saklasa da o ela gözlerini görmemek için kör olmak gerekirdi. Sert çehresi ve çatık kaşlarına inat uzattığı eli sayesinde ben çoktan görmüştüm merhametini. Tereddütle kaldırdığım elimi sıkıca kavradığı andan itibaren hiç pişman olmadım ve hep iyi ki dedim...

İşte Cihangir'le benim başlangıcım buydu. Böyle başlamıştık biz. Belki biraz masalvari anlatmıştım ama doğacak kızıma hazırlık yapıyordum. Ona bu şekilde anlatacaktım hikâyemizi.

Yatağında yatarken derin bir nefes aldım. Kocaman karnım artık rahat bir uykuya izin vermiyordu. Yaslandığım yastıkları biraz daha düzelttim. Eskisi gibi uzanarak istediğim gibi uyuyamaz olmuştum. Sürekli kendimi yastıklarla destekliyor, hafif oturur şekilde uyuyordum. Hamileliğimin son ayında olmamdan sebep bu durum normaldi. Şikâyet etmiyordum. Aksine şu aralar bebeğime kavuşacağım günleri saymakla meşguldüm. Tek eksiğim ise her şeyim olan biricik kocamdı.

Doğumuma kısa bir süre kala göreve gitmesi çok zoruma gitmişti. Üzülmüştüm de ama bu onun işiydi ve ne kadar tehlikeli olursa olsun onurlu bir iş yapıyordu. Cihangir benim canımdı ve ona bir şey olacak korkusu içimi titretiyordu.

Elim karnıma giderken kızım küçük bir tekme attı. "Anneciğim sen de mi uyanıksın?" İç çekip devam ettim. "Sen de babanı özölüyor-sun değil mi?" Karnımda kıpırdanmasıyla kıkırdadım. "Hadi babayı arayalım kızım. Belki açıktır telefonu ve bize cevap verir."

Düşük bir ihtimal olsa da her akşam olduğu gibi yine deneyecektim ona ulaşmayı. Biraz zorlanarak komodinin üzerinde duran telefonumu aldım. Bir elim karnımda diğer elimle Cihangir'i aradım. İkinci çalışta telefonu açtığında şaşkın ve bir o kadar da mutluydum.

"İnci'm." Meraklı ve hasret dolu gelen sesiyle içim eridi.

"Cihangir, nasılsın?"

Her konuşmamızda telaşlı gelen sesi yine aynıydı. Doğumum yaklaştığı için sürekli bana ulaşmaya çalışıyor her aradığımda da bana bir şey olacak diye korkuyla açıyordu. "İyiyim güzelim. Sen nasılsın? Kızımız iyi değil mi?"

Dudaklarım kıvrıldı. Bizi bu kadar düşünüyor oluşu beni mutlu ediyordu. "İyiyiz yüzbaşı. Sadece seni çok özledik."

Rahatlar gibi bir nefes verdiğinde aklının bizde olduğu belliydi. "Ben de sizi çok özledim güzelim. Kızım duyuyor mu beni?"

Telefonu hoparlöre alarak gülümsedim. "Şimdi duyuyor."

Sesine yansıttığı sevgiyle konuşuyordu. "Kızım... Babayı özölüyor musun? Ben seni daha görmeden çok özölüyorum. Babasının prense-si, anneyi çok yorma olur mu?"

Karnımda hissettiğim tekmeyle kıkırdadım. Cihangir de tabii ki bunu kaçırmadı. "Ne oldu?"

"Kızın tekme attı."

Gölüşünü belli eden solukları hayalimde yüzünü canlandırmamı sağlıyordu. "Prenses yine sahalarda."

Gözlerimi devirdim. "Ya sorma... Yüzbaşı ve kızı uyum içerisinde."

Küçük bir kahkaha attı. "Sarışın... Girme kızım ile arama."

Kaşlarımı çatarak yapay bir kızgınlıkla konuştum. "Kıskanıyorum ama. Hep kızını sayıklıyorsun."

Kısa bir sessizliğin ardından içimi titreten sesi kulağıma çalındı. "İnci'm... Göz bebeğim. Sen benim ilk göz ağrım, yuvamın huzurusun. Sen benim her şeyden önemlisi çocuğumun annesisin."

Dudaklarımın kıvrımını engelleyemezken alt dudağımı ısırılmış Cihangir'i dinliyordum. Bir anda kasıklarımın giren sancıyla inledim. "Ah..."

Cihangir sesimi duyduğu an telaşa kapıldı. "Yavrum iyi misin, ne oldu?"

Kasılan bedenimi ağır bir şekilde yatağa bırakırken sıkıştığım dişlerimi de serbest bıraktım. "İyi. Doktor demişti, ara ara yalancı sancılar giriyor böyle."

Doğumuma iki haftadan az kaldığı için bu sancılar arada yoklar olmuştu. Kızımın gelişine gün sayarken hamilelik de giderek zorlamaya başlamıştı. "İnci'm Nesrin annen de aynı odada mı kalsa seninle? Güzelim bak aklım sende kalıyor."

Endişesini iliklerime kadar hissettiğimde sesim güven verir gibiydi. "Beni merak etme. İyi. Ben."

Aramızda küçük bir sessizlik oluşurken sebebi çok açıktı. Birbirimizin yanında olmak istiyorduk. Doğumum yakındı ve sevdiğim adama her seferinden daha çok ihtiyaç duyuyordum o ise benimle mesleği arasında kalmanın sıkıntısını çekiyordu. Biliyordum şu an yanımda olmayı her şeyden çok isterdi...

"Cihangir..."

Devam edemediğim cümlemi o çoktan anlamıştı. "Geleceğim güzelim. İnşallah sen doğum yapmadan yanında olacağım."

Gözlerim dolarken titrek bir nefes aldım. Hayır, ağlamayacaktım. "Tamam. Seni seviyorum yüzbaşı, dikkat et kendine."

"Seni seviyorum sarışın. Kızıma ve kendine iyi bak."

Telefonu kapatır kapatmaz gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı bile. Onu hem çok özölüyor hem de ona bir şey olacak korkusuyla huzurlu olamıyordum. Hamileliğin etkisiyle daha da beter bir duygu karmaşası yaşarken yine de bebeğimin ve sevdiğim adamın iyi

olması şükür sebebidir. Başımı yastığa koyduğumda bir elim karnımda geziyordu. "Merak etme kızım, baban en kısa zamanda sağ salim gelecek ve biz seni birlikte karşılayacağız."

Gözlerim ufaktan kapanırken kalbimde de dilimde de sevdiğim adam için ettiğim dualar vardı.

Sabah gözlerimi zar zor aralarken suratım asık uyandım. Bütün gece gördüğüm kâbuslar yüzünden zaten az olan uykum daha da ziyan olmuştu. Yatağımın yanında kocam için ayırdığım yer yine boştu. Onun yokluğu bazen çok ağır geliyordu. Yataktan kalkıp ılık bir duş alarak bedenimi rahatlatırken üzerime bir elbise geçirdim. Aşağı indiğimde Nesrin annem çoktan kahvaltıyı hazırlamıştı.

"Günaydın Nesrin anne."

Sandalyeye oturup sütle dolu koca bardağa uzanıp bir iki yudum aldım.

"Günaydın kızım."

Tezgâhta hâlâ bir şeyler hazırlayan Nesrin anneme itiraz etmekte gecikmedim. "Nesrin anne daha ne hazırlıyorsun? Zaten üç kişiyiz, kim yiyecek o kadar şeyi?"

Arkasını dönüp masaya gelirken kaşlarını çattı. "Sen tabii. Cihangir oğluma söz verdim. Canın ne istiyorsa, ne seviyorsan masada olacak."

Önüme koyduğu hurmalarla yerine oturdu. "Al hadi, doğumu kolaylaştırır."

Elime aldığım bir tane hurmayı aheste aheste yemekle meşgul dümdüm. "İyi de sizin yüzünüzden kurbanlık dana gibi oldum. Cihangir'in her dediğini yapmak zorunda değiliz ki?"

Tabağımı doldururken bir yandan da beni azarlıyordu. "Sus bakayım. Kocan boşa konuşmuyor ya, adam hep seni düşünüyor. Hem şu kliniğe de gitme artık, yolda ya da klinikte doğuracaksın diye korkuyorum."

Sırıtarak elimdeki lokmayı ağızma attım. Çalışmayı seviyordum. Hem bir nebze olsun bu sayede kafamı dağıtıyor, Cihangir'in yokluğunu daha kolay atlatıyordum. "Merak etme Nesrin anne, biz de sağlıklıyız. Hayvan sağlığı olsa da çok inek doğurttum."

Gözlerini kısarak ters bir bakış attı. "Kendi kendini nasıl doğurtacaksa artık, bir de benimle dalga geçiyor."

Yanağından bir makas alıp gülümsedim. Terliğine uzanan Nesrin annemle iki elimi karnıma sardım. "Ya... Hamileyim."

Biz birbirimizle uğraşırken mutfağa giren Kerem'in kireç gibi yüzünü görünce şaşkınlıkla ona baktım. "Kerem ne oldu?"

Kerem, Cihangir gittiğinden beri bizde kalıyordu. Cihangir ben kliniğe gidip gelirken yalnız kalmayayım diye peşime onu takmıştı. Sadece o da değil, Sevinç teyze, Burçak, Nesrin annem, klinikte Eda hepsi Cihangir'in erleri olarak beni takip etmekle meşguldü.

Kerem zorla da olsa gülümsemeye çalışarak masaya oturdu. "Sana da günaydın abla."

Sesindeki pürüz bile dikkat çekiyordu. "Günaydın da ne bu surat? Kötü bir şey mi var?"

Gülümseyerek çayına uzandı. "Bebeksi suratımı beğenmediğini söyleme bana."

Yüzüm buruşurken uzak bakışlar atıyordum ona. "Ay Kerem ya..."

Elini karnımın üzerine koyup okşadı. "Dayısının balı, sana da günaydın."

Gülümseyerek Kerem'in karnımı sevmesini izlerken bakışlarım saate takıldı. Hemen ayaklandım. "Geç kalıyoruz. Firmadan geleceklerdi."

Ben arkamı dönmüş giderken Nesrin annem kızmakla meşguldü. "İnci yemedin doğru düzgün bir şey. En azından sütünü bitir. Doğuracaksın hâlâ aklın işte."

Merdivenleri çıkmadan cevap verdim. "Klinikte yerim."

Yukarı çıkarken karnıma bir sancı daha girdi. Duraksayarak geçmesini bekledim. Hafifleyince ani bir kararla yukarı çıkmaktan vazgeçerek sütümü almak için mutfağa yöneldim. Çünkü bir süre daha iş yoğunluğundan klinikte aç kalabilirdim ve bu istemediğim bir şeydi.

Mutfağa tekrar gireceğim anda bizimkilerin fısıltılarını duydum. İçimdeki merakı engel olamazken Nesrin annemin ağlamaklı sesi geliyordu. "Ne diyorsun Kerem sen? Biz bunu İnci'ye nasıl söyleriz?"

Duyduklarım beni daha da meraklandırdı. "Sessiz ol dadı, duyacak şimdi. Ameliyata almışlar. Durumu nasıl bilmiyorum."

Olduğum yerde donup kaldığımda tam kapının önündeydim. İçime o anda düşen korla kalbimden tek bir isim geçti. "Cihangir!"

Dudaklarımdan dökülen sevdiğim adamın ismiyle ikisi de bana döndü. Kerem hızlı adımlarla yanıma geldi. "Abla!"

İçimde hissettiğim sızıyla Kerem'e tutundum. "Cihangir'e bir şey mi oldu?"

Kerem beni sıkıca tutarak gülümsemeye çalıştı. "Yok abla, onu da nereden çıkardın?"

Nesrin anne de yanıma gelerek sarıldı. "Kızım, sakın ol."

Bakışlarım Kerem'i bulurken yakasına yapıştım. "Kerem! Bana doğruyu söyle."

Gözlerimden yaşlar akmaya başlarken Kerem'in soluk yüzü şimdi anlam kazanıyordu. Belli ki Cihangir'e bir şey olmuştu. "Abla..."

Bir türlü devamı gelmeyen cümleyle bağırdım. "Cihangir'e ne oldu?"

O sırada kasıklarına giren sancıyla elim karnıma gitti. "Hastaneye kaldırmışlar ama merak etme iyi. Bir şeyi yokmuş."

Hissettiğim acıyla dişlerimi sıkarken gözlerimi kapattım. Şu an çektiğim fiziksel acı bile ruhumu talan eden acının önüne geçemiyordu. "Yalan söylüyorsun." İnilti şeklinde dudaklarımdan dökülenlerle Kerem'i iterek arkamı döndüm. "Benim hastaneye gitmem lazım ama önce Cihangir'i aramalıyım."

Kendi kendime sayıklarken bir adım atmıştım ki ikinci ve daha şiddetli giren sancı yüzünden küçük bir çığlık attım. Nesrin annem hızlıca kolumdan yakaladı. "İnci!"

Onu umursamadan bir adım daha atmaya çalıştım. "Cihangir'i görmem lazım."

Sürekli farkında olmadan aynı şeyleri tekrarlıyordum. Kerem diğer kolumu tutarak beni durdurmaya çalıştı. "Bebeğe bir şey olacak abla sakın ol."

Sinirli bir şekilde Kerem'e döndüm. "Olamam. Beni hemen hastaneye götür. Cihangir'i göreceğim."

İkinci bir sancı girdiğinde dizlerimin üstüne düşerken Nesrin annem tutmaya çalışsa da başarılı olamadı. "Ahh."

Ağzımdan dökülen iniltiyle, altımda hissettiğim ıslaklığa, korkuyla büyüyen gözlerim de eklendi. Nesrin annem bağırdı. "Kerem çabuk hastaneye gidiyoruz, suyu geldi."

Kerem kolumun altına girerek beni kaldırırken sık nefesler almaya başladım. "Dayan abla. Dayan lütfen."

Söylediklerini duyacak durumda değildim. Beni apar topar arabaya bindirmeleriyle hemen yola çıktık. Arkama yaslanmış dişlerimi sıkarken kalbimde hissettiğim acı bedenimdekinden daha fazlaydı. "Cihangir'in olduğu hastaneye götür."

Dişlerimi sıkarak konuştuğumda Kerem itiraz etti. "Olmaz orası uzak. Hem doktorun..."

Devam etmesine izin vermedim. "Kerem... Cihangir'in olduğu hastaneye götür."

Kerem son hızla giderken bir yandan da Burçak'a durumu haber veriyordu. Bir süre sonra hastaneye gelmemizle beni acil kısmından içeri aldılar. Durumumdan sebep doğumhaneye götürülürken kimseye derdimi anlatamadım. Haykırışlarım, Cihangir'i görme isteğim kimse tarafından duyulmuyordu. Doktor kısa bir muayenenin ardından bakışlarını bana çevirdi. "İnci Hanım doğumunuz başlamış. Hemen müdahale etmemiz gerekiyor."

İtiraz ettim. Neden beni anlamıyorlardı? "Hayır. Benim önce kocamı görmem lazım. Beni kocama götürün."

Doktor sıkıntılı bir nefes verdi. "Bakın İnci Hanım kocanızla ilgili bilgi aldık. Şu an ameliyatta, görmeniz mümkün değil. Durumu iyi, merak etmeyin."

Arka arkaya giren sancılarımı yenisi eklenirken inlemelerimin arasında konuştum. "Yalan söylüyorsunuz. Size inanmıyorum. Kocamı göreceğim."

Doktor inatçı tavrıyla ne yapacağını bilemezken tekrar bebeği kontrol etti. "Bebek geliyor. Doğuma başlıyoruz."

Hemşire ve ebe hazırlanırken bağırdım. "İstemiyorum. Kocamı görmeden olmaz."

Doğumhaneyi inleyen sesimle doktor da hâlime hem acıyor hem de çözüm üretmeye çalışıyordu. Kapıdan içeri beklemediğim şekilde giren Burçak'ı görünce ağlayarak elini tuttum. "Burçak, Cihangir..."

Vücuduma giren sancılarımdan dolayı devam edemedim.

"Cihangir iyi İnci, lütfen doğuma konsantre ol. Kızına zarar veriyorsun."

Başımı iki yana salladım. Beni kandırıyorlardı. Bakmamam için kandırıyorlardı. "Durumu kötü ve benden saklıyorsunuz. Kocamı göreceğim."

Burçak baş edemeyeceğini anladığında doktora dönerken durumu sordu. "Doktor bey ben de doktorum, İnci'nin de arkadaşım. Doğum başladı mı?"

Doktor sıkıntılı bir nefes verdi. "Doğum başladı ama inatla istemiyor."

Burçak bana dönerek şefkatle saçlarımı okşadı. "İnci sana yemin ederim şu an ameliyatta. Göğsünden yaralanmış ama durumunu bilmiyorum. Eğer doğum olmazsa bebeğin zarar görecektir. Kızına zarar gelsin ister misin? Cihangir'e ne diyeceksin sonra?"

Elim karnımda korumak istercesine sardım. "Kızım..."

O kadar çok ağlıyordum ki iyiden bitkin düşmüştüm. Çektiğim acının tarifi ise imkânsızdı. Arada kalmıştım. Hem kızıma bir şey olsun istemiyor hem de Cihangir'in ne hâlde olduğunu bilmek, görmek istiyordum. Çıldırarak üzüldüm. Ne olursa olsun sevdiğim adama bir şey olursa kahrolurdum ama kızıma da bir şey olursa ne ben kendimi affederdim ne de Cihangir beni affederdi. Doktora dönerek gözlerimi kapatmamla doktor hemen müdahaleye başladı.

O kadar hayvanın doğumuna eşlik eden ben kendi doğumumda bu kadar çuvalayacağımı hiç tahmin etmezdim. Dokuz ay boyunca kendimi hazırladığım doğum o kadar acılı ve üzüntülü geçmişti ki çektiğim acı tarifsizdi. Doktorun uğraşı, Burçak'ın destekleri ve kalan gücümle yaptığım doğum oldukça zor olsa da kızım sağlıklı doğdu fakat ben daha fazla dayanamayarak bayıldım.

Gözlerimi tekrar araladığımda kendimi pembelere boyanmış bir odada yine pembelerin içinde buldum. Etrafıma bakarak neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Kerem uyandığını görür görmez oturduğu yerden kalkarak yanıma geldi. "Abla uyandın... Şükürler olsun."

Elim karnıma giderken hissettiğim boşlukla inledim. "Kızım..."

Kerem gülümseyerek yana kaydı. "Burçak abla, prensesi getir."

Hemen arkasındaki Nesrin annem, Burçak ve Arya bebeğimin başında toplanmış onu seviyordu.

Burçak bebeğimi alarak bana uzattığında ellerimi uzatıp kavradım. Gördüğüm bebekten ve aldığım kokudan gözlerim anlık kapanırken dudaklarım şükürle kıpırdandı. "Allah'ım sana binlerce kez çok şükür." Göğsüme bastırdığım bebeğimin kokusunu derin derin içime çekerek kokladım. Hâlâ kollarımın arasında oluşuna inanamıyordum. "Kızım..."

Üzerindeki sırtında melek kanatları olan pembe tulumu o kadar çok yakışmıştı ki minicik yüzüne baktıkça tebessümümün yanında süzülen gözyaşıma engel olamadım. "Hadi emzir hemen."

Burçak'ın sözleri beni derin bir rüyadan uyandırırken unuttuklarımı da hatırlatmaya başladım. Başımı kaldırdığımda beni tebessümle gözleri dolu dolu izleyen herkes yakalanmışçasına bakışlarını kaçırmaya başladı.

"Cihangir." Dilimden dökülen isimle herkes sessiz kalırken Burçak'a diktim bakışlarımı. "Cihangir iyi mi?"

Dudaklarımdan kaçan hıçkırıkla Burçak telaşa konuştu. "İyi... Yoğun bakımda ama gayet iyi merak etme. Ameliyat çok güzel geçti ve akşama normal odaya alacaklar."

Derin bir nefes aldım. Rabb'ime ikinci kez şükrettim. "Onu görmek istiyorum."

Burçak gülümserken kızımın cılız sesi duyuldu. "Doktordan rica ettik. İzin verdi ama önce küçük hanımı doyurman gerekiyor."

Buğulanan gözlerime inat kıvrılan dudaklarımla içgüdüsel olarak emmek için aranan kızıma baktım. Odadan herkes çıkarken Burçak'ın yardımıyla kızımı emzirdim. Güçlü durmaya çalışıyordum. Kızımın, kocamın bana ihtiyacı vardı. Onlar için ayakta duracaktım. Uyuyan bebeğimi yatırıp Nesrin anneme emanet ederek Burçak, Arya ve Kerem'le yoğun bakım katına çıktım.

Kerem bir an olsun elimi bırakmazken zorla bir iki adım atmıştım ki yoğun bakımın kapısında bekleyen Cihangir'in arkadaşlarıyla karşılaştım. Giray kapının önünde yere çökmüş beklerken Akın bir omzunu duvara yaslamış ayakta dikiliyordu. Eren ve Oktay ise yan yana oturmuş başları yerde duruyordu.

Bizi fark etmeleriyle hepsi toparlandı. Giray ayağa kalkarken Akın bize doğru döndü. Üzerimdeki pembe geceliğim, başımdaki kurdelemle bugünü hiç böyle hayal etmemiştim. Üzerimdeki şala biraz daha sarıldım. Giray yanıma gelerek gülümsedi fakat oldukça buruktu.

"İnci dinlenseydin keşke. Biz bekliyorduk."

Yorgun bir nefes verdim. "Kocamı göreceğim."

Giray sessiz kalarak kenara çekilirken Burçak hemşireyle konuşuyordu.

Arya ve Kerem'in yardımıyla kapıya geldiğimde hemşirenin de yardımıyla hazırlanıp içeri girdim. Yatakta cihazlara bağlı uyu-

yan adamı görünce gözlerimden tekrar yaşlar akmaya başladı. Ağır adımlarla yanına ulaştım. Sargılı göğsü aldığı darbeyi ben almışım gibi canımı yakıyordu. Titreyen ellerimle elini kavradım. "Çabuk uyan Cihangir. Kızımız seni bekliyor."

Hareketsiz yatan kocamla küçük bir hıçkırık döküldü dudaklarımdan. Şimdi kapalı olan ela gözlerinin bana şefkatle bakması gerekirdi. Onun yerine ben yatarken sevdiğim adamın beni ve kızımı öperek mutluluk gözyaşları dökmesi gerekirdi. Şimdi ise o, her şeyden habersiz yaralı hâlde yatarken ben başında ağlıyordum.

Eğilerek alnına sıcak bir buse bıraktım. Busemle birlikte dökülen birkaç damla gözyaşım, toprağı filizlendirmek içindi...

Hemşirenin uyarısıyla odadan çıkarken sabırsızca akşamı bekleyecektim. Akşam Cihangir'i normal odaya alacaklardı ve biz tekrar her şeyi geride bırakacaktık...

Cihangir'den

Gözlerimi araladığımda dışarıdan vuran güneşle aydınlanan odada, gördüğüm pembe balonlara takıldı gözlerim. Pembe fiyonklar, pembe süslemeler, pembe harflerle yazılmış hoş geldin yazısı... Yüzüm buruşurken öldüm mü acaba diye düşündüm bir an. Yoksa etrafımda bu kadar pembenin başka bir açıklaması olabilir miydi?

Tekrar doğup cinsiyet değiştirmediysem tabii...

Yaralandığım aklıma gelirken elim göğsümdeki sargıya gitti. Hissettiğim acıyla yüzüm tekrar buruştuğunda dişlerimi sıkarak başımı yana çevirdim. Suratımdaki ifadeyle öylece donup kalırken kalp atışlarım hızlanmış bir an nefes alamamıştım. Ciğerlerimin isyanıyla aldığım derin nefesi yanımda uyuyan iki meleği ürkütmekten korkarcasına usulca verdim.

Hastane odasında yatağımın yanına koyulmuş yatakta uyuyan iki sarışından başka bir şey görmüyordu gözlerim.

Hafif yan dönmüş kurdelesini başında, pembe geceliğiyle yanımda uyuyan kadınının kucağındaki korumak istercesine sarmaladığı küçük melek benim kızım mıydı gerçekten?

Merakla hafif onlara doğru eğildiğimde hissettiğim acıyla küçük bir inilti döküldü dudaklarımdan. İnci biraz daha kızımıza sarılırken

dudaklarım kıvrıldı. Elimi kaldırarak tüy hafifliğinde karımın sağla-
rına dokundum. "İnci'm... Güzel kadını benim."

Bakışlarım kızıma düşerken parmağımı yanağına değdirmek is-
tediğimde kaşlarım havalandı. Ne kadar da küçüktü. Yumuşacık te-
nine değen parmağımla tebessüm ettim. Aynı zamanda da gözlerim
doldu. "Hoş geldin prenses."

Fısıltıya benzer sesimle dudaklarını b zmiş kendince bir Şeyler
emiyor olacak ki dudakları kıpırdanıyordu. Bu hâli hoşuma gitmiş,
yüzümdeki g l msemi biraz daha büyümüştü.

Nasıl da annesine benziyordu. Daha minicik olsa da ben karşım-
da küçük İnci'den başka bir Şey görememiştim. İnşallah gözleri de
annesi gibi mavi olurdu.

İçimi kaplayan sıkıntıyla iç çektim. G ya doğumdan önce karı-
mın yanında olacaktım. Oysa daha doğumuna vardı. Başımı kaldır-
dığım sırada iki okyanus mavisi karşıladı beni. İnci'nin tebessümle
fakat ne yazık ki şiş ve kızaran gözleriyle beni izlediğini gördüğümde
yutkunamadım. Ben onun g l ş n  saklamasına dayanamazken
ağlaması hele de benim yüzümden olması içimi eritiyordu.

"Beni çok korkuttun."

Cılız ve sitemli sesi fısıltı şeklinde  ıktı. Elimi uzatarak yanağını
okşadım. "Benim yüzümden mi erken doğum yaptın?"

Gözleri dolarken bir damla süzüldü yanağına. Yine de zorla g -
l msedi. "Kızımız da babasını merak etmiş."

Aynı şekilde benim de gözümden bir damla süzülürken saklamak
ister gibi bakışlarımı yere düşürdüm. İlk defa karımın gözlerine ba-
kamadım. Ortamızda yatan meleğe takıldı bakışlarım. Kendi kendi-
me konuşur gibi fısıldadım. " z r dilerim."

Ben ikinci defa ağır yaralanıyordum ama ilki çok da önemli olma-
mıştı. Çünkü o zaman hayatımda silah arkadaşlarım dışında kimse
yoktu. Ailem gibi şehadet mertebesine ulaşmak benim için en büyük
şerefti. Fakat ikinci kez ağır yaralandığımda şehadetin güzelliğini
bilsem de arkamda bırakacağım karım ve kızım aklıma gelen ilk Şey-
di. O an sadece onların bensi ne yapacağını düşündüm. Evet  l m
Allah'ın emriydi fakat arkanızda bırakacaklarınızı düşününce insa-
nın içi cız etmiyor değildi. İnce parmaklarıyla yanağıma dokunur
İnci'yle bakışlarım tekrar onu buldu. "Yanımızdasın ya, çok şükür."

Yanağımdaki elini kavrayıp dudaklarıma bastırdım. Koklayarak öptüm elini. Onun her bir zerresini çok özlemiştim. Mavi gözleri öyle hasretle bakıyordu ki hayranlıkla, bir o kadar da içimde yanan hasretle onu izliyordum.

Aramızdaki ufaklıktan gelen sese kadar sürdü her şey. Küçük bir cızırtı ile ağlarken ikimiz de ona baktık.

“Acıktı galiba.”

İnci kızımızı emzirmek için kucağına aldığı anda hafif doğruldum. Fakat bu çok kolay olmadı. O kızımızı emzirirken ben de ilgiyle onları izliyordum. Nasıl da yakışmıştı annelik sarışınım.

“Bu kız obur mu biraz?”

Dudakları kıvrılırken gözlerini gözlerime dikti. “Babasına çekmiş.” Tek kaşımı kaldırdım. “Ama nedense annesinin kopyası gibi.”

Hoşuna gitmiş olacak ki gülümsedi. Karnını doyuran kızım gözlerini araladığında ilgiyle ona baktım. Küçük mırıltılar çıkararak ellerini ağzına götürmeye çalışıyordu.

“Almak ister misin?” Tereddütle baktım gözlerine. İsterdim tabii ama nasıl olacaktı? O da tereddüt etmiş olacak ki alt dudağını ısırıldı. “Yaralısın, sorun olursa...”

Dudaklarımı ıslatıp ellerimi uzattım. Benim pamuk kızım yarma anca şifa olurdu. “Ver güzelim.”

Dikkatli bir şekilde bana uzatmasıyla bir an nasıl tutacağımı bilemedim. En iyi yaptığım şey silah tutmaktı benim. Ben şimdi benden bir parça olan bu minicik prensesi nasıl tutacaktım?

İnci’nin de yardımıyla kucağıma aldığı anda göğsümde hissettiğim acıyı umursamadım bile. Hafif eğilerek koklarken bir kez daha hayret ettim. Nasıl bu kadar güzel kokabilirdi? Canım yansa da pek umurunda değildi. Çünkü şu an acıdan daha baskın gelen bir duyguyu tatmakla meşguldüm. Babalık duygusu... Kızımın başına küçük bir öpücük kondururken eli yanağıma değdi. “İnci... Bu harika bir şey.”

Kızımı izleyerek konuştum. Gözlerinin ne renk olduğunu anlamaya çalışıyordum ama belli olmuyordu. Gri gibiydi ama değil gibiydi de.

“Bu değil, Bahar.”

İnci’nin dudaklarından dökülen isimle başımı kaldırarak gözlerine baktım. Kulaklarımda yankılanan isim benim ilk hayranlık duyduğum kadına aitti. İsim koyma konusunda İnci’ye ne tercihte

bulunmuş ne de isim önermiştim. Onun isteği kabulümdü. O ise be-beğimize annemin adını vermişti.

“Bahar.”

Dudaklarımdan dökülen fısıltıyla gözümde bir damla yaş süzülüp kızımın yanağına damladı. O sırada bir dua döküldü kalbimden. Allah’tan kızımın kaderinin babaannesinin kaderine ya da babasının öksüz kaderine benzememesini istedim. İnşallah güzel bir kaderi olurdu.

Başımı kaldırıp tekrar sevdiğim kadına baktığımda alnına sıcacık, uzun bir öpücük bıraktım. O, benim kalbime taht kurmuş en kıymetli kadındı.

“Seninle olduğum her güne şükrediyorum İnci. Sen benim en değerlimsin.” Gözlerindeki parıltılarla dudakları kıvrılmış beni dinlerken devam ettim. “Tabii kızımdan sonra.”

Dudakları büküldü hemen. İlk fırsatta o dudaklardan tekrar öpecektim. Hatta... Neyi bekliyordum ki?

Bir elimle kızımı tutarken diğer elimimle omzundan sarılarak kadınıma kendime çektim. Dudaklarına hasret dolu ama kısa bir öpücük bıraktım...

Ben artık hem eş hem de babaydım...

Dört ay sonra İnci'den

*“Dandini dandini danalı bebek
Elleri kolları kınalı bebek
Benim de yavrum cicili bebek
Uyusun da büyüsün ninni...”*

Hâlâ ağlamaya devam eden kızımın yüzüm düştü. Sabahtan beri söylemediğim ninni, yapmadığım şey kalmamıştı ama ısrarla uymuyordu.

“Neyi yanlış yapıyorum bilmiyorum ki, ne uyuyor ne de susuyor.” Nesrin annem de çaresizdi. “Bir daha mı emzirsen İnci?”

Umutsuzca gözlerine baktım. “Daha yeni emzirdim.”

Arya da düşünceli bir şekilde fikrini sundu. “Altına mı yaptı acaba?”

"Yeni değiştirdik." Salonun ortasında durmuş Bahar'ın etrafında onu susturmak için çözüm arıyor, bir türlü bulamıyorduk. Bir bebek nasıl bu kadar inatçı olurdu? "Gazı olabilir mi? Ya da kesin babasını istiyor."

Somurtkan bir şekilde kucacımdaki kızımı sallarken Arya gülümsedi. "Ben böyle bir şey görmedim. Babasına çok düşkün."

Evet... Bahar'ın bir diğer özelliği ise babasına olan düşkünlüğüydü. Daha dört aylık olmasına rağmen söz konusu babası olduğunda hiç sesi çıkmıyordu.

Kendi aramızda konuşurken çalan kapıyla Nesrin annem kapıyı açmak için yanımızdan ayrıldı. Kısa süre sonra Nesrin annem tek başına geri geldi. Merakla ona bakarken bizi aydınlattı. "Cihangir ve Akın oğlum geldi. Ellerini yıkayıp gelecekler. Ben de mutfağa geçiyorum."

Başımı sallayıp kızıma düşürdüm bakışlarımı. "Ağlama kızım, bak baban da geldi."

Israrında devam eden kızımı kucacımda hafif hareketlerle sallarken Cihangir arkasındaki Akın'la içeri girdi. Yanıma gelerek hemen kızımızı kucığına aldı. "Niye ağlıyor benim güzel kızım?"

Daha kucığına alır almaz sesi kesilen kızımın kaşları havalandı. "Ben de onu merak ediyordum ama şimdi cevabımı almış oldum."

Bahar'ı kucığında oynatarak gülümsedi. "Beni mi özlemiş prensesim?"

Babasının burnunu küçücük elleriyle kavramaya çalışan kızıma baktım. Biraz önce durmadan ağlayan o değildi sanki. Nasıl da keyfi yerine gelmişti. Tabii bir de Cihangir'in yüzündeki gülümseme, kızına bakışları o kadar güzel duruyordu ki karısı olmasam kıskanırdım herhâlde.

Cihangir de Bahar'a çok düşkündü. Hatta hayallerimin bile ötesinde bir baba olmuştu. Bahar'ın her şeyiyle ilgilenir gece bile sesini benden önce duyardı.

Kocam geç de olsa kızını sevmeyi bırakıp omzumdan tutarak beni kendine çekti. Başıma küçük bir öpücük bıraktı. "Çok mu huysuzlandı?"

Yumuşak bakışları içimi ısıtıyordu. "Uyuması lazım ama uyumuyor."

Benim hayıflanmamla Akın olaya el attı. "Siz bana verin yeğeni mi, ben hallederim."

Şaşkın şaşkın Akın'a bakarken Arya alayla güldü. "Ben emin olmadım."

Ne yalan söyleyeyim ben de emin olamadım. Akın, Cihangir'den Bahar'ı alırken Arya'ya ters bir bakış attı. "Emin olabilseydin şimdiye kadar evlenmiş çocuk aşamasına geçmiştik."

Arya'nın gözleri kısıldı. Hâlâ birbirleriyle çekişmekten zevk alıyorlardı. İlişkileri de hep çetrefilli geçiyordu. "Uyutsana Akın. Uyutursan bu sefer evlenme teklifini kabul edeceğim."

Hayretle Arya'ya döndüm. Akın her seferinde evlenmek için çabalarlarken Arya ondan kaçmakla meşguldü. Hatta Akın'ın ilk evlilik teklifi hüsranla sonuçlanmış, hepimiz Arya'nın olumsuz cevabıyla neye uğradığımızı şaşırmiştık. Onları kısa süre de olsa ayrılığa götüren bu durum çok da uzun sürmemişti. Arya'nın nasıl çaresiz olduğunu görmüştük. En önemlisi de Akın'ın vazgeçmeyişi olmuştu. O kadar emindi ki, sen benimle evleneceksin, hem de kendi gönül rızanla demişti. Her hafta evlilik imalarına yenisini ekledi. Arya ise artık bu işi inada çevirip onu sürekli reddederken şimdi bir anda böyle bir iddia sunması olur şey değildi.

"Ciddi misin?"

Arya başını sallarken Cihangir kaşlarını çattı. "Kızımı sakın zorlama Akın."

Akın'ın yüzünde gördüğüm sırtıma beni bile korkuttu. Arada kızımın kaynamasından korkarak ellerimi almak için uzattığımda Akın bir adım geri gitti. "Yenge, o iş bende."

Akın arkasını dönerek merdivenleri tırmanırken Bahar'la konuşuyordu. "Şimdi küçük hanım beni iyi dinle. Sen bana hayatının en büyük iyiliğini yapacaksın, ben de sen büyüyünce ne istiyorsan arkanda duracağım. Anlaştık mı?"

Gözden kaybolmalarıyla hemen Arya'ya döndüm. "Ne yapıyorsun Arya, iddiayla evlilik mi olur?"

Düşünceli bir şekilde koltuğa oturdu. "Uyutamaz ki... Hem... Biz sabahtan beri uyutamadık o hödük mü uyutacak?" Masum bakışlarını Cihangir'e çevirdi. "Uyutamaz değil mi?"

Cihangir gülerek koltuğa otururken beni de kolları arasına aldı. "O bordo bereli bir üsteğmen Arya. Küçümseme derim."

Hepimizi heyecanlı bir bekleyiş aldığında Arya ayağa kalktı. "Ben dayanamayacağım. Bakmam lazım."

Merdivenlere giderken ben de ayaklandım. Zira çocuğumun ne hâlde olduğunu merak ediyorum.

“Cihangir kızım için endişelenmem normal mi?”

Gülerek o da ayaklandı. “Akın’da aslan gücü vardır ama kalbi kedi gibidir.”

Duraksayarak Cihangir’e döndüm. “Şu adamı her konuşmamızda başka bir hayvana benzetiyorsun.”

Küçük bir kahkaha atarak kolunu omzuma doladı. “Baytar eşi olunca öyle oluyor demek ki. Hem adamın soyadı Kurt ben ne yapayım?”

Dudaklarımı büktüm. Fazla mantıklı gelmişti. “Doğru.”

Arya önde biz arkada merdivenleri çıktığımızda Bahar’ın kapısının önünde durduk. Bir miktar açık olan kapıdan içeriye baktığımızda Akın, Bahar’ı beşiğine yatırmış bir şeyler mırıldanıyordu.

Merakla onları izlerken fısıldadım. “Ninni mi söylüyor?”

Arya derin bir iç çekti. “Ama nasıl susturdu ya? Biz de kaç kez ninni söyledik. Hem o nereden bilsin ninni?”

Cihangir başını iki yana salladı. “Ninni değil söylediği.” İkimiz de bakışlarımızı Cihangir’e çevirdiğimizde dudağı kıvrıldı. “Komando marşı.”

Arya ve ben aval aval Cihangir’e bakarken Akın odadan çıktı. Hepimiz dikkatle ona bakıyorduk. Kapıyı usulca kapatarak bize döndü. Yüzünde alaylı bir gülüş ve karşısındaki kadına rest çeker gibi imalı bir bakış vardı.

“Sessiz olun, yeğenim uyuyor.” Bakışları ne bende ne de Cihangir’de geziyordu. Sadece Arya’ya odaklanmış onun gözlerinin içine bakmakla meşguldü. “Düğün hazırlıklarına şimdiden başla. Evet dedikten sonra gerisi için bir bahanen kalmayacak.”

Dudaklarım kıvrılırken Cihangir’in elimden tutup çekmesiyle odaya girdik hemen. Bahar mışıl mışıl uyuyordu. Onun üzerini örtüp bebek telsizini yanıma aldım. Cihangir’le merdivenleri inmeye başladık. Arya ve Akın hâlâ bıraktığımız yerde birbirine bakmakla meşguldü. Arya’nın Akın’ı sürekli reddetmesinin sebebini biliyordum fakat bu sefer Akın iyi yerden yakalamıştı. Ya da belki de Arya da karşı koymaktan vazgeçmişti...

3 yıl sonra

“Bahar, hadi anneciğim baban gelir şimdi.”

Aşağıdan, yukarıya Bahar'a seslenirken cevap gecikmedi. "Biy dakika anne süsyeniyoyum."

Yanaklarımı şişirip serbest bıraktım. Bu kız iflah olmazdı. Resmen üzerime kuma olarak gelen küçük hanım babasına âşık bir kız olup çıkmıştı. Bu da yetmezmiş gibi sürekli Cihangir'i kıskanıyor, benimle ilgilenmesini istemiyordu. Cihangir ise bu ilgiden fazlasıyla memnun iki sarışının arasında keyfi yerindeydi. Bir aydır görevi sebebiyle bizden uzak kalan kocama bugün kavuşacaktık. Sabırsızlıkla ikimiz de onu beklerken kızım hâlâ süslenmekle meşguldü. Sonunda merdivenlerden indiğinde gözlerim büyüdü.

"Bahar yine mi benim makyaj malzemelerimi aldın?"

Sürmeye çalıştığı, fakat tamamen dudaklarından taşmış ve gelişigüzel sürülmüş kırmızı rujla ne yapacağımı bilemedim.

"Babası kıymısı yus seviyo."

Başımı iki yana sallayıp ıslak mendil alarak önünde diz çöktüm. "Hayır kızım. Baban sen makyaj yapınca hiç sevmiyor. Makyajsız daha çok beğeniyor seni."

Ben ruju silerken ellerini göğsünde bağladı. Kaşlarını çatmış bu hâliyle haberi olmasa da tam ısırmalıktı.

"Sen neden yapıyoysun o zaman? Babam sana hep güselim diyo."

Gülümseyerek kızımı kucakladım. "Çünkü ben büyüğüm. O yüzden makyaj yapabilirim. Büyüyünce istersen sen de yapabilirsin ama baban sana da çok güzelsin diyor, unuttun mu?"

Hemen yüzü gülerken başını salladı. "Hıhı..."

Biz sohbet ederken çalan kapıyla kollarımdan sıyrılarak benden önce koştu. En az kızım kadar ben de heyecanlıydım. Onsuz bir güne bile katlanamazken bir ay uzak kalmak bana fazlasıyla ağır gelmişti. Kapıyı açar açmaz Bahar çığlığı bastı. "Askım gelmiş."

Babasının kucağına uzanırken Cihangir hevesle kızı için kollarını açtı. "Prensesim."

Bahar'ı kucaklayıp içeriye adım attığında geri çekilerek eve girmesi için müsaade ettim. "Hoş geldin canım."

Kızını öper öpmez beni de kolunun altına alarak şakağımdan öptü. "Hoş buldum güzelim."

Bahar duyduğu kelimeyle hemen kaşlarını çatı. Ellerini yine göğsünde birleştirmiş, dudakları büzülmüştü. Cihangir ne olduğunu

anlayamazken bakışları hemen beni buldu. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Prensesim bir şey mi oldu?”

Bahar iki elini babasının yanağına koyarak kendisine bakmasını sağladı. “Binbasım ben daha çok güselim de mi?”

Cihangir biraz şaşkın biraz da gülerek bakıyordu Bahar’a. Yanağına öpücük kondurarak hayranlıkla kızına baktı. “En güzel sarışın sensin.”

Şimdi de ben kollarımı göğsümde bağlamış, gözlerimi kısıarak Cihangir’e bakıyordum. Benden aldığı bakışlarını kızına çevirirken cebinden küçük bir çikolata çıkartarak ona uzattı. Bahar en sevdiği çikolatayı görünce her şeyi unutarak babasının boynuna kollarını dolayıp yanaklarına öpücükler bıraktı. “Teşekkürler babası.”

Cihangir’in kucağından inen Bahar koşarak Nesrin annemin yanına gitti. “Nesrin aneane babası bana çikolata almış.”

Bahar heyecanla koşarak gözden kaybolurken Cihangir’le baş başa kaldık. Tekrar beni kolları arasına aldığı anda tek kaşımı kaldırdım. “Demek en güzel sarışın kızımız.”

Beni kendine çekerek alnımdan öptü. Kokumu uzun uzun içine çekerken hasret doluydu. “Yavrum kızımız senin kopyan. Doğal olarak bu iltifat senin için de geçerli.”

Gözlerimi devirdim. Her zamanki gibi kurnazlığını ortaya döküyordu. “İkimizi birden idare etmeye çalışıyorsun binbaşı.”

Dudakları kıvrıldı. Hiç de hâlimden şikâyetçi değildi. “Bence gayet iyi gidiyorum.”

İkimiz de gülerken bakışlarımız birbirimizde esir kaldı. Hâlâ içim gidiyordu ela gözlerine bakarken. Kollarımı boynuna dolayıp gülümsedim. “Sağ salim döndüm ya yine...” Ne yazık ki bu bekleyiş son bulmayacaktı. Yine de ona bunun sitemini yapmam anlamsızdı. “Çok özledik seni.”

Eli yanağımı okşayıp çeneme indi. Dudakları dudaklarıma yaklaşıırken fısıldadı. “Bir de bana sor.”

Hasret kaldığım dudaklarına kavuşacağım sırada Bahar’ın çığlığı duyuldu. “Baba!”

Bir suç işlemiş de yakalanmış gibi hemen geri çekilirken başımı arkaya çevirdim. Bahar önde Nesrin annem arkada bize doğru ilerliyorlardı. Kaşlarını çatmış paytak paytak yürüyen kızım hemen ara-

mıza girdi. Babasının kucağına tırmanmayı da ihmal etmedi. "Askım yoksa annemi mi öpcektin?"

Nesrin annemin varlığı beni utandırırken Cihangir durumu toparlıyordu. "Yoo... Onu da nereden çıkardın prenses?"

Kaşlarını çatan kızım parmağını kaldırarak havada salladı. "Yayan söyleme babası. Ben göydüm gisli gisli annemi hep öpüyoysun."

Alt dudağıımı ısıtırken çekingen bakışlarımı Nesrin anneme yönelttim. Hâlimizi anlamış olacak ki araya girdi. "Kızım neden adamı kapıda dikiyorsunuz? Yorgun argın geldi çocuk. Hoş geldin oğlum geç içeri."

Nesrin annemin gülümseyerek Cihangir'i karşılamasına kocam da aynı samimiyetle karşılık verdi. "Hoş buldum Nesrin Hanım. Sen de olamasan beni düşünen yok."

Nesrin annem gülerek Bahar'la beni işaret etti. "Bu kızların akı bir karış havada." Kucağındaki kızıyla salona ilerlerken Cihangir gördüğü ilgiden memnundu. Salona geçtiğimizde Nesrin annem gülerek masayı gösterdi. "Ama bugün masadaki her şey sarışınların eseri."

Cihangir bana bakarak gülümsedi. "Eline sağlık güzelim."

Özenle hazırladığım masaya göz gezdirirken kızımın isyanı duyuldu. "Hayıy baba. Ben de yaptım."

Hemen destekledim kızımı. "Evet babası, kızımın birlikte hazırladık her şeyi."

Cihangir kızıyla masaya otururken elinden tutarak parmaklarını öpmeye başladı. "Benim prensesim bu parmaklarla mı yapmış?"

Bahar kıkırdarken biz de oturduk. Hep birlikte yediğimiz akşam yemeğinin ardından çay kahve derken zaman bayağı geçti. Nesrin annem de erkenden odasına çekildi. Bahar'ın uyku saatini çoktan geçirmiş olsak da babasını özlediği için bu seferlik görmezden geldik. Babasının kucağında iyice mayışan kızımın Cihangir'e döndüm. "Uyusa iyi olur artık."

Cihangir, Bahar'ın benim gibi altın sarısı olan saçlarını okşarken eğilerek yüzüne baktı. Mavi gözlerini ufaktan kapatan göz kapaklarını görmesiyle bana hak verdi. "Çok bile dayandı."

Bahar'ı kucağına almasıyla ikimiz de ayaklandık. Üst kata çıktığımızda Cihangir çocuk odasına geçerken ben de yatak odasına girdim.

O farkında değildi ama kalbim yerinden çıkacak gibiydi. İçim içime sığmıyordu. Kaç gündür sabırsızlıkla gelmesini bekliyordum. Kocama

güzel bir haberim vardı ancak bunu yarın söyleyecektim. Çünkü yarın Bahar'ın doğum günüydü. Bu mutlu haberi de o zaman verecektim.

Cihangir gelene kadar banyoda işlerimi halledip odaya geçtim. Saten geceliğimi giyerek aynanın karşısına oturdum. Saçlarımı taram, kremimi sürdüm fakat hâlâ kocam ortalarda yoktu. Anlaşılan o ki Bahar yine babasını bırakmıyordu. Yüzümdeki gülümsemeyle kalkarak yatağa yattım. Komodinin üzerinde duran kitabımı alıp yarım bıraktığım yerden okumaya başladım.

Geçen zamanın ardından yavaş bir şekilde açılan kapıyla başımı kaldırdığımda Cihangir odaya girerek kapıyı kapattı.

“Uyudu mu?” Başıyla beni onaylarken üzerindeki gömleği çıkarttı. Onu kenara bırakarak altındaki pantolonu da çıkarttı. Şortunu giyerken ben çoktan kitap okumayı bırakmış kocamı izlemekle meşguldüm. Hâlâ çok yakışıklıydı. Yatağa gelmesiyle elimdeki kitabı tekrar komodinin üzerine bıraktım. Yanıma yatan adama ilgiyle bakıyordum. “Bir an gelmeyeceksin sandım.”

Dudakları kıvrıldı. Biraz da durumdan mustarıptı tabii. Aklının burada olduğunu, bakışlarıyla bile belli ediyordu. “Bırakmadı. Dalmasını bekledim.”

Dudaklarımı ıslatarak saçlarımı aheste aheste geriye savurdum. Hareketlerim istemsiz onun ilgisini çekmek için çabalıyordu. Oysa buna ihtiyaç bile yoktu. “Şanslısın ki iki kişiyiz, ya üç sarışın birden olsaydı.”

İlgili gözlerle Cihangir'in cevabını bekliyordum. Bakışlarını üzerimde gezdirirken gerdanımda takılı kaldı. Parmaklarının tersiyle yanağımdan gerdanıma doğru bir hat çizirken tek kaşı havada kendinden emin duruyordu. “Yavrum korkmamı mı bekliyorsun? Bu kadar güzel genleri çoğaltmak asli bir görev benim için.”

Ciddi ciddi Cihangir'i dinlerken son sözleriyle gözlerimi devirdim. “Of Cihangir ya. Ben de ciddi ciddi seni dinliyorum.”

Kolumdan tutarak beni kendine çekti. “Gel buraya.”

Beni kolları arasına çekerken kıkırdadım. “Birileri çok özlemiş belli.”

Tek başına değildi. Ben de özlemiştim. Beni sıkıca sarmalarken başıma öpücükler bırakıyordu.

“Çok özlüyorum İnci. Günler geçtikçe alışırım sanıyorum. Zamanla hafifler sanıyorum ama aksine geçen zaman beni daha da özleyen, âşık bir adama çeviriyor. Sensiz ne gecem var ne de gündüzüm.”

Başımı geriye atarak gözlerine baktım. "Bundan şikâyetçi değilim."

Elini kaldırarak başparmağını yanağımda ve çenemde gezdirmeye başladı. Ela gözleri tutkuyla harmanlanmış alev alevdi. Ellerim çıplak göğsüne yerleşmiş aynı aşkla, tutkuyla bakıyordum gözlerine. Üzerime eğilerek dudaklarıma telaşsız bir çekimle kapandı. Çölde serap görmüş gibi sevinen dudaklarım onun öpüşüyle huzur buluyordu. Elim ensesine uzanırken büyük bir istekle karşılık verdim. Lakin o sırada açılan kapıyla neye uğradığımızı şaşırırken panikle ayrılmıştık birbirimizden.

"Baba."

Bahar uyku mahmuru sesiyle kapıda dikiliyordu. Cihangir o an nasıl toparlanacağını bilemedi.

"Prensesim, bir şey mi oldu?"

Yatağa gelerek tırmanmaya çalışırken yine huysuzdu. "Hani beyabey uyuycağıdık."

Aramıza giren Bahar'la Cihangir'in tepkisini merak ediyordum. "Kızım annen korkmuş da ben o yüzden geldim."

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Bahar'ın dudakları büzüldü, inceler bakışları benim üzerimdeydi. "Hayıy, anneley koyk-mas, piyensesley koykay."

İkimizin ortasına yatarak pikeyi üzerine çekti. Gülerek ben de yatarken Bahar'ın başından öptüm. "O zaman birlikte uyuyalım. İyi geceler kızım."

"İyi geceler anne."

Cihangir oturduğu yerde bir bana bir de Bahar'a bakarken o kadar komikti ki... Aklından geçenleri bilsem de şu an yapacak bir şeyim yoktu. Bahar doğduğundan beri, bizim önceliğimiz kızımız olmuştu. Cihangir başını iki yana sallayarak yanımıza uzandı. "Uyuyalım bakalım."

Gülmemek için alt dudağımı ısırdım. Biliyordum, Bahar uyuyana kadar uyumayacaktı. Benimse uyukum çoktan kaçmıştı.

Sabah gözlerimi araladığımda ilk baktığım sevdiğim adamdı. Yataкта onu göremeyince etrafıma bakındım. Odada olmadığını anladığımda az çok nerede olduğunu tahmin ediyordum. Gece bizim için

uzun olmuştu. Bu sebeple beni uyandırmadığını biliyordum ama onun için sorun değildi. Kızı söz konusu olduğunda bir saatlik uyku bile yetiyordu.

Yataktan çıkarak hızlıca toparladım. Banyoya girip ihtiyacımı giderdikten sonra elimi yüzümü yıkadım. Dişlerimi fırçalayıp saçlarımı düzelttim. Banyodan çıkınca üzerime günlük bir elbise geçirdim. Bahar'ın odasına baktığımda aradığımı bulamamamla odayı biraz toparlayıp aşağı indim. Nesrin dadımla karşılaştığımda gülümsedi. "Günaydın kızım."

Ben de gülümseyerek etrafıma bakındım. "Günaydın Nesrin anne. Bizimkileri gördün mü?"

Eliyle mutfağı gösterdi. "Sana kahvaltı hazırlıyorlar."

Dudaklarım kıvrıldı. "Ben bir bakayım."

Mutfağa doğru ilerleyip kapının önünde durduğumda hayallerimin bile ötesinde bir manzarayla karşılaştım. Bahar taburenin üzerine çıkmış elindeki peyniri yerken babasını izliyordu. Üzerinde elbisesi, yarım toplanan saçı babasının eseri olmalıydı. Cihangir ise üzerindeki beyaz tişörtü, altındaki kotuyla muhtemelen yine sevdiğim omleti yapıyordu.

"Babası annem çok sevincek de mi?"

Cihangir, elindeki peyniri biten Bahar'a biraz daha uzattı. "Evet kızım."

Bahar neşeyle devam etti. "Ben en çok senin yemekleyini seviyorum. Biy de Nesyin aneanemin. Annem az güsel yapıyoy."

Cihangir, başını çevirip Bahar'a gülerek yanağından bir makas aldı. "Annen mutfakta kıdem bile atladı kızım anca bu kadar oluyor."

Babasını dikkatle dinleyen Bahar gözlerini kırıştırdı. "Kıdem ne demek babası?"

Ellerim göğsümde kapıya yaslanmış tek kaşım havada onları dinliyordum. Cihangir dayanamayıp Bahar'ı kucağına aldı. "Kıdem..."

Cihangir nasıl açıklayacağını düşündüğü sırada Bahar beni fark etti. Ellerini hemen ağzına kapatarak babasına baktı. Gözlerini kocaman açmış panik hâlindeydi. "Evvah! Yakayandık."

Cihangir başını benden tarafa çevirince gülümsedi. Yanlarına yürüyerek gözlerimi kıstım. "Ne yapıyorsunuz bakalım siz burada?"

Kocam bir eliyle Bahar'ı tutarken diğer koluyla da beni sardı. "Sana sürpriz kahvaltı hazırlıyorduk ama yakalandık."

Gülümseyerek ikisini de yanaklarından öptüm. “Teşekkür ederim. Çok mutlu oldum.”

Kahvaltıdan sonra evimizde hummalı bir çalışma başladı. Bahar hanım yeni yaşına giriyordu ve onun için evde parti veriyorduk. Her şeyi hazırlamamızla odalarımıza çekildik. Cihangir çoktan hazırlanmış aşağıya inmişti. Ben de küçük prensesle hâlâ hazırlanmaya devam ediyordum.

Bugün benim için her anlamda özel bir gündü, bu yüzden kıyafetimi de özel olarak seçtim. Üzerime oturan bordo elbisem dizimin bir karış üzerinde ve bir miktar göğüs dekolteliydi. Kalın askılı, gerdanimı tamamen açıkta bırakıyordu. Saçlarımı uzun zamandır kullanmadığım inci tokamla topladım. Güzel bir makyaj yapıp Cihangir’in bana evlenirken verdiği bilekliği taktım. Her şey ona geçmişimizi, aşk dolu günlerimizi hatırlatsın istiyordum. Tamamen hazır olduğumu düşündüğümde aynada uzun uzun kendime baktım. En son yan dönerek bir kez daha elbisemin duruşuna bakıyordum. Elim karnıma giderken dudaklarım kıvrıldı. Şefkatle okşadım. İçim sıcacıktı, kalbim sıcacıktı...

Derin bir nefes almamla yatak odasından çıktım. O sırada Cihangir’in aşağıdan gelen sesini duymuştum. “İnci gelecek misiniz aşağıya?”

Sabırsız hâline gözlerimi devirerek aşağı seslendim. “Bahar’ı da alıp geliyorum.”

Bahar’ın odasına girdiğimde yine küçük çaplı bir şok yaşadım. “Bahar!”

Aynanın önünde saçlarımı tarayan kızım beni bir gün kalpten götürecekti. “Geliyoyum anne.”

Şaşkınlıkla, bana dönen kızıma baktım. “Hani sana aldığım pembe tütülü elbiseni giyecektin? Neden bunu giydin?”

Üzerindeki yeşil kamuflajlı tulumu baktım bir süre. Ben bu kızla nasıl baş edeceğimi bilemiyordum. “Sünkü Akın amcam bunu giymesem çok üsülüydü.”

Gözlerimi devirdim. Böyle bir kıyafeti ona tabii ki de Akın amcası almıştı ama şu anki bahanesi tamamen yalandı. “Bence Akın amcan üzülmezdi ama öyle olsun bakalım.”

Bahar’ın elinden tutup aşağı inerken Cihangir’in aşağıdan sesi geliyordu. “Kadınların en iyi yaptığı şeylerden biri de bekletmek. Hele benim başımdakilerin hobisi.”

Cevap olarak ona gülen kişinin sesi o kadar tanıdıktı ki, merdivenleri iner inmez salona geçtim. Karşımda gördüğüm yakışıklıyla kollarına atıldım. "Kerem."

Sıkıca kardeşime sarıldım. Uzun zamandır görmüyordum ve çok özlemiştim. "Abla... Nasılsın?"

Geri çekilerek gülümsedim. "İyiyim. Hoş geldin."

Aynı şekilde tebessüm etti. "Hoş buldum."

Kerem, Bahar'ı görünce beni bırakarak ona döndü. "Doğum günü prensesi, nasıl da güzel olmuşsun. Annenin kopyası, babanın minyatürü gibisin."

Kerem, Bahar'ı kucığına alırken söyledikleri Bahar'ın kafasını karıştırmıştı. Ellerini başına koyup iki yana salladı. "Keyem dayı ne diyorsun, anlamıyoyum?"

Kardeşim küçük bir kahkaha attı. Fakat Bahar'ın dikkatini çeken başka bir şey olmuştu. Parmağını uzatarak konuştu. "Dayı bu kız kim?"

Bu sorunun cevabını ben de fazlasıyla merak ediyordum. Kerem arkasını dönerek gülümsedi.

"Bu kız... Selin." Kerem başını bana çevirdiğinde göz göze geldik. "Abla, Selin sana bahsettiğim kız arkadaşım."

Kaşlarım havalanırken şaşkındım. Çünkü daha önce bir kızdan bahsetmişti ama detaylara hiç girmemişti. Şimdi ise benimle tanıştıracak kadar yakın görüyordu. Selin bize yaklaşarak elini uzattı. "Merhaba İnci Hanım."

İlgiyle, biraz da alıcı gözle baktım karşımdaki kıza. Kumral saçları, çakır gözleri, uzun boyu, güzel fiziği, üzerine giydiği hanım hanımcık elbisesiyle çok tatlı görünüyordu. Elini sıkarak gülümsedim. "Sadece İnci yeterli. Tanıştığımıza memnun oldum."

Kerem, Cihangir'e dönerken gülümsedi. "Tanıştınız ama tekrar tanıtayım. Kötü adamların korkulu rüyası, biricik eniştem Cihangir."

Cihangir, Kerem'in tanıtmasına tebessüm etti. Onun bu hâllerine alışmıştı ne de olsa. Kardeşimin eniştesine olan hayranlığını da çok iyi biliyordum. Kendine idol olarak alamadığı babam yerine Cihangir'i koymuş, onu örnek alıyordu.

"Hoş geldin Selin. Bu zibidiyi bir daha düşün derim."

Kerem'in suratı buruşurken Selin gülümsedi. "Dikkate alacağım."

Kardeşim hemen Selin'e dönerek fısıldadı. "Sen bakma ona. Askerliği bedelli yaptım diye hâlâ bozuk bana."

Dayanamayıp gülerken tekrar kapı çaldı. Nesrin annem bizden önce kapıyı açtığında ilk önce yakışıklı beyimiz Meriç içeri girdi. Bahar'la birbirlerine sarılırken arkasından Burçak geliyordu. "Biz geldik."

Neşe içinde gelen arkadaşşıma sarıldım hemen. "Hoş geldiniz canım."

Arkasından Giray girdi. Onlar da Cihangir'le tokalaşırken tekrar kapı çaldı. Bu sefer de Arya yani dişi kurt içeri girerken arkasından da iki erkek kurt geliyordu. Akın kucağında taşıdığı minik Onur'la gülerrek Bahar'a seslendi. "Amcasının prensesi nerede?"

Bahar herkesi unutarak Akın'a koşuyordu. Akın, Bahar'ın ikinci aşkı ve ne yazık ki örnek aldığı ikinci kişiydi. "Akın amca bak yasıl olmusum?"

Akın kucağındaki daha bir yaşına giren küçük kurdu annesine vererek Bahar'ı kucağına aldı. "Harikasın asker."

Bahar hevesle asker selamı verirken Akın da ona eşlik ediyordu. Arya bozana kadar tabii. "Akın şu çocuğu rahat bırak. Elinden gelse küçücük yaşta askere göndereceksin kızı."

Akın gülerrek Bahar'ı öptü. "Gitsin, kırk erkeğe bedel gelmezse ben de bu işi bilmiyorum."

Giray gülerrek yine kendine pay çıkardı. "Amcası kim oğlum onun? Badisi de benim oğlum olacak."

Cihangir kaşlarını çatarak kızını Akın'ın elinden aldı. "Babası dururken size niye çeksin lan kızım?" Bahar'a düşen bakışlarıyla gülümsedi. "Hem annesi gibi prenses olacak benim kızım. Sokmayın kafasına başka şeyler."

Derin bir iç çektim. Cihangir'in en son isteği şey Bahar'ın asker olmasıydı sanırım. Korkuyordu. Kızını kaybetmekten ona bir şey olmasından çok korkuyordu. Cihangir'in hayatında arkadaşlarını saymazsak bir ben, bir de kızı kalmıştı ve o her anlamda bizi korumak için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Oktay ve Elif'in de gelmesiyle keyfimiz daha da yerine geldi. Onların minik kızı da görülmeye değerdi. En son gelen Eren ve nişanlısı da yeni gözde çiftlerimiz arasındaydı. Yakında düğünleri vardı ve hepimiz heyecanla onları bekliyorduk.

Hepimiz arka bahçeye geçtiğimizde iki eksikimiz daha vardı. Onları da bekliyorduk. Onlar da bizi çok bekletmedi. Yusuf ve Dila el ele bahçe kapısından girdiğinde ağzım açık kaldı. Beklemediğim

birliktelik, utangaç hâlleri hangi duyguyu hissedeceğimi şaşırtmıştı. Yusuf geçen sene Ankara'da üniversite kazanmıştı. Hem okuyor hem de ailesi için çalışıyordu. Dila ise bu sene kazanmıştı. Yusuf'un bu konuda ne kadar etkili olduğunu biliyordum ama bu kadar ileri seviye sanırım son noktaydı. Bazen aşk güzel şeylere de yol açıyordu.

Mutlu bir doğum günü geçiriyorduk. Tüm sevdiklerimizle birlikte. Hatta Sevinç teyze ve Ekrem albay bile bizimleydi. Biraz geç katılmışlardı ama pastayı kesmeden yetişmişlerdi. Bahar'ı kendi torunları gibi seviyorlardı.

Tek eksik annemle babamdı. Onlar da bu çerçevenin içinde olsun çok isterdim ancak beni sildikleri gibi torunları da değerli olmamıştı. Annemin doğum yaptığımda telefonda söyledikleri hâlâ canımı yakıyordu. "Aptalsın İnci. Her şeyi elinin tersiyle ittiğin yetmiyor gibi bir de seni dul bırakacak adamdan çocuk yaptın," demişti. Çok zoruma gitmişti sözleri. Cihangir'e söz etmeye bile utanmıştım. Nesrin annemle dertleştiğimizde ise bana "Üzülme kızım. Yarına kaybedeceğine de bilsen korkak, iki yüzlü bir adam yerine cesur, yiğit bir adamdan yapacağın çocuk için kimseyi duyma," demişti. İşte o zaman anne olmanın, evladına destek olmanın biyolojik bir etmen olmadığını daha iyi anladım. Ben de Nesrin annem gibi olacaktım.

Peki tüm bu sözlerin üzerine ben ne yaptım? Tabii ki ikinci çocuğu.

Hep birlikte doğum gününü kutlayıp pastayı kesmiş, sonrasında da Bahar hediyelerine kavuşmuştu. Tabii ki en farklı hediye Akın'dan gelmiş, kızıma bordo bere almıştı.

Devamında erkekler bir arada koyu bir sohbeta dalmış, kadınlar ise kendi aralarında sohbeta başlamıştı. Çocuklar da bahçede oyun oynarken hepimiz mutluyduk. Kocaman bir aile olmuştuk ve birbirimize bir akrabadan daha büyük bağlarla bağlıydık. Tek istediğim bu mutluluk ve huzurun ömür boyu, hiç bozulmadan ve eksiksiz devam etmesiydi.

Misafirlerimizi yolcu edip evi Nesrin annemle toparladığımızda fazlasıyla yorulmuştuk. Bahar erkenden uykuya dalarken işler bitince ben de Cihangir'le odama çekildim.

Odaya girdiğimizde Cihangir hemen belimden kavrayıp kendine yasladı. Şaşkınlıkla baktım gözlerine. "Cihan..."

Eli inci tokama yol aldığı anda parmakları usulca üzerinden geçti. "Fark etmedim mi sanıyorsun?"

Dudaklarım kıvrılırken ellerimi göğsüne yasladım. Biliyordu, o inci tokayı boş yere takmayacağımı biliyordu. Aklı ona söyleyeceklerimdeydi ve eminim bir sürü tahmini vardı. "Kocamdan kaçacağını düşünmedim."

Eli çeneme düştüğünde kendine çekerek dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. "Peki, sebebini sorsam?"

Meraklı bakışları mavi gözlerimde dolaşırken başımı çevirerek aynanın önündeki çekmeceyi açtım. İçinden çıkardığım küçük kutuyu Cihangir'e uzattım. Kaşları havalanırken beni serbest bırakarak kutuyu kavradı. "Güzelim, bugün Bahar'ın doğum günü. Unuttun galiba."

Gözlerimi devirerek kutuyu işaret ettim. "Bak hadi Cihangir."

Kutuyu sakince açarken alt dudağımı dişliyordum. Geçen sefer bu şekilde bir sürpriz yapma şansım olmamıştı ama bu sefer her şey istediğim gibi oluyordu.

Cihangir kutuyu açtığında öylece donup kaldı, bir süre emin olmak istercesine kutuya baktı. Parmakları korkarcasına kutunun içindeki ultrason fotoğrafını kavradı. Bahar'dan alışık olduğumuz için anlaması zor olmamıştı.

Başını kaldırdığında gözleri dolu doluydu. Aynı duygulara, aynı hislere sahiptik. Annemin de dediği gibi ne aptal bir kadındım. Kocama ikinci çocuğu verecek kadar aptal. Cihangir bana böyle aşkla, umutla bakıyordu ya aptallığımla gurur duyuyordum.

"Yavrum sen..."

Devamını getiremediğinde gülümsedim. Eksik kısmı tamamlamak bana düştü. "Hamileyim."

Bir anda bana sarıldığında aynı hızla ona karşılık verdim. Fakat bu da yetmemiş olacak ki kucağına aldığı anda ne yapacağımı bilemeden küçük bir nida döküldü dudaklarımdan. "Cihan!"

Beni dinlemeden etrafında çevirmeye başladı. "Ulan... Ulan ben coşmayım da kim coşsun? Baba oluyorum, ben ikinci defa baba oluyorum."

Kıkırdayarak kahkaha atan kocamın yükselen sesini ellerimle dudaklarını kapatarak engellemeye çalışıyordum. "Cihangir sessiz ol, Bahar uyanacak şimdi."

Kucağında beni biraz daha yukarı kaldırmasıyla bacaklarımı beline doladım. Kollarım boynunda beni sıkıca tutarken dudaklarıma tutku-lu bir öpücük bıraktı. Sersem sersem onu izliyordum. Alnını alnıma

yasladı. Fısıltısı kulaklarıma en sevdiğim şarkı gibi geliyordu. "Sen benim başımın tacısın İnci. Bu adam sana köle, bu adam sana hayran. Ne istiyorsan söyle güzelim. Ne istiyorsan emrine amadeyim."

Bunu bekliyormuşçasına geri çekildim. Bu sözleri kesinlikle kaçıramazdım. "Ne istiyorsam mı?"

Gözleri kısılırken yüzümü inceleyen bir bakış attı. "Altından ne çıkacak merak ediyorum."

Dişlerimi göstererek sııttım. "Cihangir."

Bir eli saçlarımda mırıldandı. "Hım."

Bunu kaçırmayacaktım. Bu fırsat elimize her zaman geçmiyordu. "Tatile gitmek istiyorum. Seninle... Bahar'la..."

Sakince gözlerime baktı. Kısa bir süre düşündü. "Haklısın güzelim. Çok ihmal ettim sizi."

Ellerimi yanaklarına koydum. Bizim tatile gitmemiz çok da zor değildi. Fakat Cihangir bize istediğimiz gibi tatil yapacağımızı söylese de onsuz hiçbir yere gitmek istemiyordum. O görevde canı pahasına çalışırken kızımın tatil yapmak içimden gelmiyordu.

"Hayır... Sen bizi ihmal etmiyorsun. Sadece uzun zamandır yoktun ve biz seni çok özledik. Birlikte vakit geçiririz diye ben..."

Yanağıma tatlı bir öpücük bıraktı. "Söz, en kısa zamanda gideceğiz güzelim."

Kollarım boynunda sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim. Bahar çok sevinecek."

Dudakları boynuma, omzuma minik öpücükler bırakırken fısıldadı. "Ben teşekkür ederim İnci. Bana kocaman bir yuva kurduğun için çok teşekkür ederim."

SON